



KIRKENS PRÆSIDENTERS  
LÆRDOMME

JOSEPH SMITH





KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME  
**JOSEPH SMITH**

Udgivet af  
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige  
Salt Lake City, Utah

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. E-mail: [cur-development@ldschurch.org](mailto:cur-development@ldschurch.org)

Opgiv navn, adresse, menighed og stav. Husk at opgive bogens titel. Anfør dernæst dine kommentarer og denne bogs stærke sider samt forslag til forbedringer.

© 2007 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/00

Godkendt til oversættelse: 8/00

Oversættelse af *Teachings of the Presidents of the Church: Joseph Smith*

Danish



# Indhold

Titel	Side
Indledning. . . . .	v
Historisk oversigt . . . . .	xiii
Joseph Smiths liv og tjenestegerning. . . . .	1
1 Det første syn: Faderen og Sønnen viser sig for Joseph Smith . . . . .	27
2 Gud, den evige Fader . . . . .	37
3 Jesus Kristus, verdens guddommelige Forløser . . . . .	47
4 Mormons Bog: Vores religions slutsten . . . . .	59
5 Omvendelse. . . . .	71
6 Johannes Døbers mission . . . . .	79
7 Dåb og Helligåndsgaven . . . . .	89
8 Det evige præstedømme . . . . .	101
9 Åndens gaver. . . . .	115
10 Bøn og personlig åbenbaring. . . . .	125
11 Den sande og levende kirkes organisation og skæbne . . . . .	135
12 Kundgør glædelige tidender til hele verden. . . . .	147
13 Lydighed: »Når Herren befaler det, så gør det« . . . . .	157
14 Håbefulde og trøstende ord i dødens time . . . . .	169
15 Grundfæstelsen af Zions sag . . . . .	181
16 Åbenbaring og den levende profet. . . . .	191
17 Den store frelsesplan. . . . .	205
18 På den anden side af sløret: Livet i evighederne . . . . .	215
19 Stå fast i livets storme . . . . .	225
20 Et hjerte fuldt af kærlighed og tro: Profetens breve til sin familie . . . . .	235
21 Det andet komme og tusindårsriget. . . . .	245
22 Opnå kundskab om evige sandheder. . . . .	259
23 »Hvor er det godt og herligt ... at sidde sammen« . . . . .	269
24 At lede på Herrens måde . . . . .	279
25 Sandheder fra Frelserens lignelser i Matthæus 13 . . . . .	289

26 Profeten Elias og genoprettelsen af beseglingsnøglerne . . .	303
27 Tag jer i agt for frafaldets bitre frugter . . . . .	313
28 Missionering: En hellig kaldelse, et storslået værk . . . . .	325
29 Lev med andre i fred og harmoni. . . . .	337
30 Tapre i Kristi sag . . . . .	347
31 »Gud vil være med dig for evigt og altid«: Profeten i fængslet i Liberty . . . . .	355
32 Reager på forfølgelse med tro og mod. . . . .	367
33 De åndelige gaver: Helbredelse, tungemål, profeti og at kunne skelne ånder . . . . .	375
34 Tilgivelsens kraft . . . . .	387
35 De dødes forløsning . . . . .	397
36 Modtag templets ordinancer og velsignelser . . . . .	409
37 Næstekærlighed, Kristi rene kærlighed. . . . .	419
38 Wentworth-brevet. . . . .	431
39 Hjælpeforeningen: Kvindernes guddommelige organisation. . . . .	443
40 Hvor herlige er ikke trofaste, retskafne og sande venner . . . . .	453
41 Bliv befriere på Zions bjerg . . . . .	463
42 Familien: Den skønneste forening for tid og evighed. . .	475
43 »Han var en Guds profet«: Mennesker, der levede på Joseph Smiths tid, vidner om hans profetiske mission . .	487
44 Genoprettelsen af alt: Tidernes fylde uddeling . . . . .	501
45 Joseph Smiths følelser angående sin profetiske mission. .	511
46 Martyriet: Profeten Joseph besegler sit vidnesbyrd med sit blod. . . . .	523
47 »Priser profeten«: Profeter i de sidste dage bærer vidnesbyrd om profeten Joseph Smith . . . . .	537
Tillæg: Anvendte kilder i denne bog . . . . .	553
Billedfortegnelse . . . . .	560
Indeks . . . . .	563



# Indledning

**D**et Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe Kirkens medlemmer til en dybere forståelse af det gengivne evangelium og til et tættere forhold til Herren ved hjælp af lærdomme fra Kirkens præsidenter i de sidste dage. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Bindene i denne serie er udarbejdet med henblik på anvendelse i både personligt studium og klasseundervisning.

Denne bog indeholder et udvalg af lærdomme fra profeten Joseph Smith, som blev kaldet af Gud til at indlede tidernes fyldes uddeling i disse sidste dage. I tiden mellem hans syn af Faderen og Sønnen i foråret 1820 og hans martyrium i juni 1844, grundlagde han Jesu Kristi Kirke og frembragte evangeliets fylde, som aldrig mere skal tages bort fra jorden.

---

## Personligt studium

Søg Åndens inspiration, når du studerer profeten Joseph Smiths lærdomme. Husk Nefis løfte: »Den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:19). Begynd dit studium med bøn og fortsæt med at have en bøn i dit hjerte og med at overveje, mens du læser.

Ved slutningen af hvert kapitel er der spørgsmål og skriftsteds-henvisninger, som vil hjælpe dig med at forstå og anvende Joseph Smiths lærdomme. Du kan eventuelt gennemgå dem, før du læser kapitlet.

Overvej også følgende forslag:

- Led efter nøgleord og -sætninger. Hvis du finder et ord, du ikke forstår, så brug en ordbog eller lignende for bedre at forstå dets betydning. Skriv en note i margenen, så du husker det, du lærte om ordet.



*Joseph Smith, Jr.*

*»Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den ... Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodigt i Guds og sit folks øjne« (L&P 135:3).*

- Tænk over meningen i Joseph Smiths lærdomme. Du kan eventuelt understrege de udtryk og sætninger, som underviser i bestemte evangeliske principper, eller som rører dit hjerte eller sind, eller skrive dine tanker og følelser i marginen.
- Tænk over oplevelser du har haft, som har med profetens lærdomme at gøre.
- Overvej, hvordan du kan anvende Joseph Smiths lærdomme. Tænk over, hvordan lærdommene kan anvendes i forbindelse med dine bekymringer eller spørgsmål. Beslut, hvad du vil gøre som følge af det, du har lært.

---

### Undervisning baseret på denne bog

Denne bog kan bruges til undervisning i hjemmet eller i kirken. Følgende forslag kan hjælpe dig:

#### *Fokuser på Joseph Smiths tekster og på skrifterne*

Herren har befalet, at vi ikke underviser i »andet end det, som profeterne og apostlene har skrevet, og det, som [vi] bliver undervist i af Talsmanden ved troens bøn« (L&P 52:9). Han har ligeledes sagt, at »Ældsterne, præsterne og lærerne i denne kirke skal undervise i mit evangeliums principper, der findes i Bibelen og Mormons Bog, i hvilke evangeliets fylde findes« (L&P 42:12).

Din opgave er at hjælpe andre med at forstå profeten Joseph Smiths lærdomme og skrifterne. Læg ikke denne bog til side og forbered ikke lektioner ud fra andre materialer. Brug en betydelig del af lektionen på oplæsning af Joseph Smiths lærdomme i denne bog og på samtaler om deres betydning og anvendelse.

Bed deltagerne om at medbringe denne bog til kirke, så de er bedre forberedte på at deltage i samtalerne i klassen.

#### *Søg Helligåndens vejledning*

Når du beder om hjælp og forbereder dig omhyggeligt, vil Helligånden vejlede dig i dine anstrengelser. Han vil hjælpe dig med at fremhæve de steder i hvert kapitel, som vil opmuntre andre til at forstå og anvende evangeliet.

Når du underviser, så hav en bøn i dit hjerte om, at Åndens kraft må ledsage dine ord og samtalen i klassen. Nefi sagde:



»... når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1; se også L&P 50:13-22).

### *Forbered undervisningen*

Kapitlerne i denne bog er inddelt således, at de kan hjælpe dig i forberedelsen af undervisningen. Afsnittet »Fra Joseph Smiths liv« i hvert kapitel indeholder oplysninger om Joseph Smiths liv og den tidlige kirkehistorie, som kan anvendes til at indlede og undervise i lektionen. Afsnittet »Joseph Smiths lærdomme« er inddelt i flere underafsnit med overskrifter, der sammenfatter kapitlets hovedpunkter. Disse overskrifter tjener som en oversigt, du kan undervise ud fra. Det sidste afsnit »Forslag til studium og samtale« indeholder spørgsmål og skriftsteder, der angår undervisningen.

Din undervisning forbedres, når du gør følgende:

1. *Studér kapitlet.* Studér kapitlet bønsmødt for at føle dig sikker i din forståelse af Joseph Smiths lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21). Husk altid behovene hos dem, du underviser, mens du læser. Du kan eventuelt understrege lærdomme og principper i kapitlet, som du føler vil hjælpe dem.
2. *Beslut dig for, hvilke dele du vil bruge.* Hvert kapitel indeholder mere, end du vil være i stand til at undervise i under en lektion. Udvælg bønsmødt de lærdomme og principper, som du føler vil være til mest gavn for dem, du underviser, frem for at forsøge at dække hele kapitlet. Du kan fx vælge at fokusere på en eller to underafsnit og nogle få spørgsmål, som kan hjælpe deltagerne med at drøfte principperne i de afsnit, du har udvalgt.
3. *Beslut dig for, hvordan du vil indlede lektionen.* For at fange interessen i begyndelsen af lektionen, kan du eventuelt fortælle om en oplevelse, du har haft, eller bede deltagerne om at læse en historie fra begyndelsen af kapitlet, eller se på et af billederne i kapitlet. Stil derpå følgende spørgsmål: »Hvad fortæller denne beretning (eller dette billede) os om dette kapitels hovedemne?« Andre måder at indlede lektionen på kunne være at

læse et skriftsted eller et citat fra kapitlet eller synge en salme. Et andet forslag er at gøre deltagerne opmærksomme på, hvad hovedpunkterne i lektionen er. Du kan eventuelt minde deltagerne om den forrige lektion fra denne bog ved at bede dem tænke tilbage på begivenheder, personer, principper eller lærdomme, som blev drøftet.

4. *Beslut dig for, hvordan du vil fremme samtalen.* Det er hér, du bør anvende størstedelen af undervisningstiden, for deltagerne lærer nemmest om lærdommene og principperne gennem samtale. Gennemgå forslagene på s. x-xi i denne bog til, hvordan man leder opbyggende samtaler. Du kan også bruge spørgsmål fra »Forslag til studium og samtale« sidst i kapitlet. Du kan også selv forberede nogle spørgsmål ved hjælp af følgende forslag:

- Stil spørgsmål, som hjælper deltagerne til at se efter kendsgerninger, begivenheder, lærdomme og principper. Denne form for spørgsmål hjælper deltagerne til at fokusere på bestemte sandheder, som du ønsker at fremhæve, og til at blive fortrolige med bestemte oplysninger i profetens lærdomme. Efter oplæsningen af et citat kan du fx spørge: »Hvad er nogle af nøgleordene eller -sætningerne i dette citat?« eller »Hvad er emnet i dette citat?«
- Stil spørgsmål, som hjælper deltagerne til at tænke over de lærdomme og principper, som Joseph Smith underviste i. Denne form for spørgsmål opfordrer deltagerne til at gennemgå og fortælle om deres tanker og følelser angående Joseph Smiths lærdomme. Spørg fx: »Hvorfor tror I, at denne lærdom er vigtig?« eller »Hvad tænker og føler I i forbindelse med dette citat?« eller »Hvad betyder denne lærdom for jer?«
- Stil spørgsmål, som opfordrer deltagerne til at sammenligne det, de har lært af profetens lærdomme, med deres egne tanker, følelser og oplevelser. Spørg fx: »Har I oplevet noget, som I kan relatere til det, profeten Joseph Smith har sagt?«
- Stil spørgsmål, som hjælper deltagerne til at anvende det, der undervises i, i deres eget liv. Disse spørgsmål hjælper deltagerne med at overveje, hvordan de kan leve deres liv i overensstemmelse med Joseph Smiths lærdomme. Spørg fx: »Hvad opfordrer Joseph Smith os til at gøre? Hvordan kan vi

anvende det, han har sagt?» Mind deltagerne om, at de ikke kun kan lære af det, der bliver sagt, men også gennem direkte åbenbaring til dem (se L&P 121:26).

5. *Beslut dig for, hvordan du vil afslutte lektionen.* Du kan eventuelt vælge en hurtig opsummering af lektionen eller bede en eller to deltagere om at gøre det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om, som Ånden tilskynder dig. Du kan også indbyde andre til at bære deres vidnesbyrd. Motivér dem, du underviser, til at følge de tilskyndelser, de har fået af Helligånden.

Mens du forbereder din undervisning, kan du også finde forslag i *Undervisning, den største kaldelse* (36123 110), del B, kapitel 14, 16, 28 og 29, eller i *Vejledning i Undervisning* (34595 110).

### *Led en opbyggende samtale*

Følgende retningslinjer kan gøre det lettere for dig at fremme og lede en opbyggende samtale:

- Søg Helligåndens vejledning. Han kan tilskynde dig til at stille bestemte spørgsmål eller inddrage bestemte mennesker i samtalen.
- Hjælp deltagerne til at fokusere på Joseph Smiths lærdomme. Lad dem læse hans ord som baggrund for samtale og besvarelse af spørgsmål. Hvis samtalen begynder at bevæge sig væk fra emnet eller bliver spekulativ eller diskuterende, kan du lede samtalen tilbage til emnet ved at henvise til en begivenhed, en lærdom eller et princip i kapitlet.
- Fortæl, hvis det er passende, om oplevelser, som har med lærdommene i kapitlet at gøre.
- Motivér deltagerne til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden (se L&P 88:122). Bed dem fx om at kommentere det, andre har sagt, eller stil ét spørgsmål til flere deltagere.
- Vær ikke bange for tavshed, efter du har stillet et spørgsmål. Ofte skal deltagerne have tid til at overveje svaret eller til at se i deres bøger, før de udtaler sig, bærer vidnesbyrd eller fortæller om deres oplevelser.

- Lyt oprigtigt, og forsøg at forstå hver enkelts kommentarer. Vis taknemlighed for deres deltagelse.
- Hvis deltagerne kommer med flere forslag, kan du skrive forslagene på tavlen eller bede en anden om at gøre det.
- Søg efter forskellige måder, hvorpå du kan inddrage deltagerne i samtalen. Du kan fx få dem til at drøfte nogle spørgsmål i små grupper eller med sidemanden.
- Overvej på forhånd at kontakte en eller to deltagere. Bed dem om at møde op i klassen klar til at svare på et af de spørgsmål, du har forberedt.
- Brug især salmer om genoprettelsen til at underbygge samtalen om en evangelisk sandhed. En salme er ligeledes en god måde at indlede eller afslutte en lektion på.
- Afbryd ikke en god samtale, fordi du gerne vil nå alt det, du har forberedt. Det vigtigste er, at deltagerne føler Ånden og føler en større forpligtelse til at efterleve evangeliet.

---

### Vor tids lærdomme

Denne bog omhandler de af profeten Joseph Smiths lærdomme, som finder anvendelse i vor tid. Fx behandler denne bog ikke emner som profetens lærdomme angående indivielsesloven for så vidt angår forvaltning af ejendele. Herren trak denne lov tilbage fra Kirken, fordi de hellige ikke var parate til at efterleve den (se L&P 119, afsnitsindledning). Denne bog behandler heller ikke polygami. Lærdommene og principperne angående polygami blev åbenbaret til Joseph Smith allerede i 1831. Profeten underviste i læren om polygame ægteskaber, og flere af den slags ægteskaber blev indgået i hans levetid. I løbet af de næste mange årtier, og under ledelse af de præsidenter, som efterfulgte Joseph Smith, indgik et betydeligt antal kirkemedlemmer polygame ægteskaber. I 1890 udsendte præsident Wilford Woodruff den erklæring, som satte en stopper for polygame ægteskaber i Kirken (se OE 1). Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige praktiserer ikke længere polygami.

### Oplysninger om kilder, der citeres i denne bog

De af profeten Joseph Smiths lærdomme, som anvendes i denne bog, stammer fra forskellige slags kildemateriale: Profetens prædikener, artikler forberedt til udgivelse af profeten eller under hans ledelse, profetens breve og dagbøger, beretninger nedskrevet af dem, der hørte profeten tale samt nogle af profetens lærdomme og skrivelser, der senere blev kanoniseret til hellig skrift. Mange af Joseph Smiths lærdomme citeres fra *History of the Church*. En betragtelig del af disse har tidligere på dansk været trykt i bogen *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, som der også henvises til. Se tillægget for yderligere oplysninger om disse kilder.

Et antal utrykte kilder citeres i denne bog. Teksten er moderniseret med hensyn til stavning, tegnsætning, store og små bogstaver og grammatik. Afsnitsinddelinger er nogle steder indsat eller ændret for at fremme læsbarheden. Når citaterne stammer fra udgivet kildemateriale, er kilderne citeret uden ændringer, hvor intet andet fremgår. Alt materiale i klammer [] er tilføjet af bogens redaktion, hvor intet andet fremgår.



# Historisk oversigt

**D**en følgende kronologiske oversigt giver en kortfattet historisk tidsramme for de af profeten Joseph Smiths lærdomme, som fremstilles i denne bog.

- 1805, 23. december: Fødes i Sharon i Windsor County i Vermont som Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smiths femte barn ud af elleve.
- ca. 1813:  
*(7 år gammel)* Rammes af tyfus. Komplikationerne nødvendiggør et kirurgisk indgreb i hans venstre ben. På den tid boede familien Smith i West Lebanon i New Hampshire, som var ét ud af flere steder, som familien i deres søgen efter bedre muligheder for at få arbejde flyttede til i perioden 1808-1816.
- 1816:  
*(10 år gammel)* Flytter med sin familie til landsbyen Palmyra i staten New York.
- ca. 1818-1819:  
*(12 eller 13 år gammel)* Flytter med sin familie fra landsbyen Palmyra til en bjælkehytte i Palmyra Township i New York.
- 1820, tidligt forår:  
*(14 år gammel)* Beder i skoven nær sit hjem. Gud Faderen og Jesus Kristus viser sig for ham. Han spørger, hvilken kirke han skal tilslutte sig. Frelseren fortæller ham, at de alle tager fejl, og at han ikke skal tilslutte sig nogen af dem.
- 1823, 21.-22. sep.:  
*(17 år gammel)* Moroni viser sig for ham og fortæller ham om Herrens værk på jorden i de sidste dage og om Mormons Bog. Han ser guldpladerne, som er nedgravet i en høj i nærheden, men han får forbud mod at tage dem på det tidspunkt.

- 1825:  
*(19 år gammel)* Flytter med sin familie fra bjælkehytten til et nybygget træhus på deres gård i Manchester Township i New York.
- 1827, 18. januar:  
*(21 år gammel)* Bliver gift med Emma Hale fra Harmony i Pennsylvania. De bliver gift i South Bainbridge i New York.
- 1827, 22. sep.: Får pladerne af Moroni, efter Moroni har vist sig for ham hvert år den 22. september siden 1823.
- 1827, december:  
*(22 år gammel)* Flytter til Harmony i Pennsylvania for at undslippe en pøbel i Palmyra og Manchester, som forsøger at stjæle pladerne. Kort tid derefter begynder han at oversætte Mormons Bog.
- 1828, februar: Martin Harris viser en kopi af nogle tegn fra Mormons Bog til nogle anerkendte lærde deriblandt Charles Anthon og Samuel L. Mitchell i New York City.
- 1828, juni-juli: 116 sider manuskript af oversættelsen af Mormons Bog går tabt, mens de er i Martin Harris' varetægt.
- 1829, 5. april:  
*(23 år gammel)* Oliver Cowdery ankommer til Harmony for at fungere som skriver på Mormons Bog. Oversættelsen genoptages den 7. april.
- 1829, 15. maj: Joseph Smith og Oliver Cowdery modtager Det Aronske Præstedømme fra Johannes Døber. Joseph og Oliver døber hinanden i Susquehanna-floden.
- 1829, maj-juni: Joseph Smith og Oliver Cowdery modtager Det Melkisedekske Præstedømme fra de tidlige apostle Peter, Jakob og Johannes nær Susquehanna-floden mellem Harmony i Pennsylvania og Colesville i New York.

- 1829, juni: Fuldfører oversættelsen af Mormons Bog på Peter Whitmer seniors gård i Fayette Township i New York. De tre vidner ser pladerne og englen Moroni i Fayette, og de otte vidner ser pladerne og holder dem i hænderne i Palmyra Township.
- 1830, 26. marts:  
(24 år gammel) De første trykte udgaver af Mormons Bog bliver tilgængelige for offentligheden i E.B. Grandins boghandel i Palmyra.
- 1830, 6. april: Organiserer Kirken formelt med seks medlemmer i Peter Whitmer seniors hus i Fayette (se L&P 20:1). Kirkens første officielle navn er Kristi Kirke. Den 3. maj 1834 ændredes navnet til De Sidste Dages Helliges Kirke. Den 26. april 1838 ændredes navnet ved åbenbaring til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4).
- 1830, juni: På Herrens befaling påbegyndte Joseph Smith i Harmony en inspireret genoversættelse af Bibelen, som nu kendes som Joseph Smith-oversættelsen af Bibelen.
- 1830, 9. juni: Afholder Kirkens første konference i Fayette.
- 1830, september: Flytter fra Harmony i Pennsylvania til Fayette i New York. Joseph og Emma boede i Harmony mellem december 1827 og dette tidspunkt, men Joseph rejste med mellemrum til Manchester, Fayette og Palmyra for at arbejde med noget, der vedrørte oversættelsen af Mormons Bog, arrangere udgivelsen af Mormons Bog, stifte Kirken, præsidere ved Kirkens første konference og varetage andre kirkeopgaver.



- 1830, september: Modtager en åbenbaring om, at missionærerne skal »drage ud til lamanitterne« for at forkynde evangeliet (L&P 28:8; se også 30:5-6; 32:1-3). I oktober tager fire ældster på mission for at undervise i indianerterritoriet vest for staten Missouri.
- 1830, december:  
(25 år gammel) Modtager en åbenbaring om, at de hellige skal samle sig i Ohio (se L&P 37).
- 1831, primo  
februar: Ankommer til Kirtland i Ohio efter at have rejst mere end 400 km fra New York.
- 1831, 20. juli: Modtager i Independence i Jackson County i Missouri en åbenbaring, der angiver Independence som »midtpunktet« i Zion (se L&P 57:1-3).
- 1831, 2. august: Joseph Smith præsiderer, da Sidney Rigdon indvier Jackson County i Missouri som Zions land.
- 1831, 3. august: Indvier en tempelgrund i Independence.
- 1832, 25. januar:  
(26 år gammel) Opretholdt som præsident for højpræsterne i Amherst i Ohio.
- 1832, 8. marts: Organiserer i Kirtland Det Første Præsidentskab med Sidney Rigdon og Jesse Gause som rådgivere. Den 18. marts 1833 erstatter Frederick G. Williams Jesse Gause.
- 1832, 27-28. december:  
(27 år gammel) Får befaling om at bygge et tempel i Kirtland (se L&P 88:119-120).
- 1833, januar: Grundlægger profeternes skole.
- 1833, 2. juli: Fuldfører sit foreløbige arbejde på den inspirerede oversættelse af Bibelen, nu kendt som Joseph Smiths oversættelse af Bibelen. Ud af dette arbejde kom Moses' Bog og Joseph Smith –

- Matthæusevangeliet, som nu er en del af Den Kostelige Perle.
- 1833, 20. juli: En pøbelhob ødelægger trykpressen i Independence i Missouri, som blev brugt til at trykke Befalingernes Bog, samt størstedelen af de trykte sider. I september 1835 udgives åbenbaringerne fra Befalingernes Bog samt andre åbenbaringer i Kirtland i den første udgave af Lære og Pagter.
- 1833, 23. juli: Hjørnестenen til templet i Kirtland lægges.
- 1833, 18. december: Joseph Smith sen. ordineres som Kirkens patriark.
- 1834, maj-juli:  
(28 år gammel) Fører Zions hær fra Kirtland i Ohio til Clay County i Missouri for at hjælpe de hellige, som var blevet fordrevet fra deres hjem i Jackson County i Missouri. Vender tilbage til Kirtland efter at have modtaget en åbenbaring om, at de hellige »skal vente en kort tid på genrejsningen af Zion« (L&P 105:9).
- 1835, 14. februar:  
(29 år gammel) Organiserer De Tolv Apostles Kvorum.
- 1835, 28. februar: Organiserer De Halvfjerds' Kvorum.
- 1835, juli: Får noget egyptisk papyrus, som indeholder Abrahams skrivelser.
- 1836, 27. marts:  
(30 år gammel) Indvier templet i Kirtland (se L&P 109).
- 1836, 3. april: Jesus Kristus viser sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland og godtager templet. Moses, Elias og profeten Elias viser sig også og overdrager præstedømmets nøgler til Joseph og Oliver. (Se L&P 110).

- 1837, juni:  
(31 år gammel) Udsender ældster fra Kirtland og det øvre Canada (Ontario) til England som missionærer. Det var den første mission uden for Nordamerika.
- 1838, 12. januar:  
(32 år gammel) Rejser fra Kirtland til Far West i Missouri for at undslippe pøbelhobens overgreb.
- 1838, 14. marts: Ankommer til Far West og grundlægger dér Kirkens hovedsæde.
- 1838, 27. april: Begynder at skrive sin historie, som blev udgivet som artikelserien »History of Joseph Smith« i Kirkens tidsskrifter begyndende fra 1842. Blev senere udgivet som *History of the Church*.
- 1838, 27. oktober: Missouris guvernør Lilburn W. Boggs udsteder den skændige »udryddelsesordre«. Denne ordre og den voldsomme forfølgelse gør, at de hellige rejser fra Missouri til Illinois i løbet af vinteren og foråret 1838-1839.
- 1838, 1. december: Fængslet med andre kirkeledere i Liberty i Missouri.
- 1839, 20. marts:  
(33 år gammel) Fra fængslet i Liberty skriver han en epistel til de hellige, hvoraf dele senere er blevet kanoniseret i Lære og Pagter 121, 122 og 123.
- 1839, medio april: Mens han overføres fra Gallatin retskreds til Columbia i Missouri lader vagterne ham flygte.
- 1839, 22. april: Genforenes med sin familie i Quincy i Illinois.
- 1839, 10. maj: Flytter med sin familie til en lille bjælkehytte i Commerce i Illinois. Omdøber siden hen byen til Nauvoo.

- 1839, 29. november: Mødes med Martin Van Buren, USA's daværende præsident, i Washington D.C. for at søge erstatning for den uretfærdighed, staten Missouri har udsat de hellige for. Mens han var der, anmodede han også den amerikanske kongres om hjælp.
- 1840, 15. august:  
(34 år gammel) Bekendtgør offentligt læren om dåb for de døde til en begravelse i Nauvoo. Dåb for de døde udføres for første gang i Mississippi-floden og i vandløb i nærheden.
- 1840, september: I en tale af Kirkens Første Præsidentskab bekendtgøres det, at tiden er inde til at påbegynde opførelsen af templet i Nauvoo.
- 1841, 4. februar:  
(35 år gammel) Vælges som generalløjtnant for den nyoprettede Nauvoo-legion, en enhed af staten Illinois' milits.
- 1841, 6. april: Hjørnestenen til templet i Nauvoo lægges.
- 1841, 21. november: Den første dåb for de døde udføres i templet i Nauvoo i en trædøbefont, som blev bygget og indviet, før resten af templet færdiggjordes.
- 1842, feb.-okt.:  
(36 år gammel) Fungerer som redaktør på *Times and Seasons*, Kirkens tidsskrift i Nauvoo.
- 1842, 1. marts: Udgiver Wentworth-brevene i *Times and Seasons*. I marts og maj udgiver han også Abrahams Bog i *Times and Seasons*.
- 1842, 17. marts: Organiserer Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening med Emma Smith som præsident.
- 1842, 4. maj: Udfører de første begavelsesordinancer i et rum på første sal af sit rødstenshus med købmandsforretningen.

- 1842, 19. maj: Valgt som Nauvoos borgmester.
- 1843, 12. juli:  
(37 år gammel) Nedskriver en åbenbaring om den nye og evige pagt, herunder ægteskabspagtens evige natur (se L&P 132).
- 1844, 29. januar:  
(38 år gammel) Bekendtgør, at han opstiller som præsidentkandidat i USA.
- 1844, marts: Til et møde med De Tolv Apostle og andre, giver han De Tolv til opgave at lede Kirken i tilfælde af hans død og forklarer, at han har overdraget dem alle de ordinancer, nøgler og den myndighed, som er nødvendige for at kunne gøre det.
- 1844, 27. juni: Lider martyrdøden sammen med sin bror, Hyrum, i fængslet i Carthage i Illinois.
- 1844, 29. juni: Begravet med Hyrum i Nauvoo i Illinois.



# Joseph Smiths liv og tjenestegerning

»Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den« (L&P 135:3). Denne storslåede erklæring beskriver en mand, som blev kaldet af Gud i en alder af 14 år, og som kun levede i 38 år. Mellem Joseph Smiths fødsel i Vermont i december 1805 og hans tragiske død i Illinois i juni 1844 skete der mange fantastiske ting. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham og lærte ham mere om Guds natur, end det man havde vidst i de forgangne århundreder. Fordums profeter og apostle overdrog Joseph det hellige præstedømmes magt og gjorde ham til et nyt bemyndiget vidne om Gud i denne sidste uddeling. Et væld af viden og lærdomme uden lige blev åbenbaret gennem profeten, herunder Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Gennem ham blev Herrens sande kirke igen organiseret på jorden.

I dag fortsætter det værk, som begyndte med Joseph Smith, med at gå frem i hele verden. Om profeten Joseph Smith har præsident Wilford Woodruff båret følgende vidnesbyrd: »Han var en Guds profet, og han lagde grundvolden til det største værk og den største uddeling, der nogensinde er grundlagt på jorden.«<sup>1</sup>

---

## Aner og barndom

Joseph Smith var sjettegenerations-amerikaner, idet hans forfædre var emigreret fra England til Amerika i 1600-tallet. Profetens forfædre var typiske eksempler på de egenskaber, som ofte forbindes med de tidlige generationer af amerikanere: De troede på Guds vejledning og beskyttelse, de havde en høj arbejdsmoral og de tjente flittigt deres familie og deres land.

Joseph Smiths forældre, Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith blev gift i 1796 i Tunbridge i Vermont. De var et hårdtarbejdende



*Da Joseph Smith fik det første syn, boede han med sin familie  
i en bjælkebytte i Palmyra i New York.*

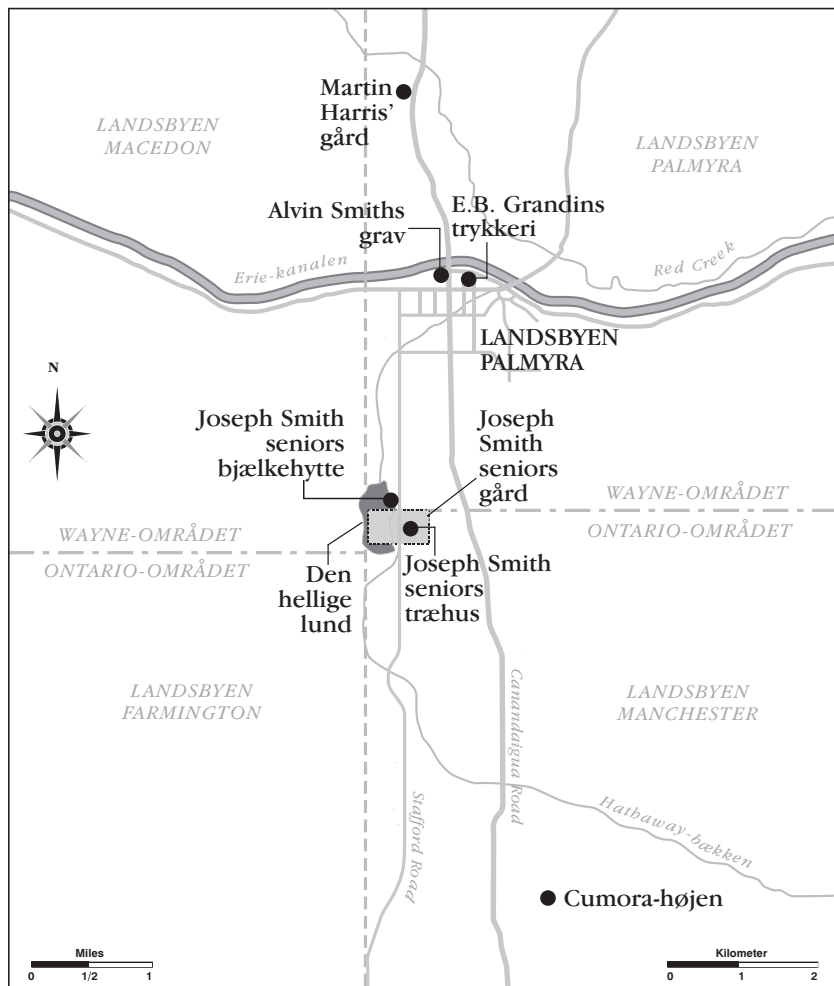
og gudfrygtigt ægtepar, der begyndte deres liv som ægtefolk under gunstige økonomiske forhold. Desværre mistede Joseph Smith sen. sin første gård og led i flere omgange økonomisk tilbagegang i de følgende år. Familien Smith var tvunget til at flytte flere gange, da faderen forsøgte at tjene til dagen og vejen ved at dyrke de skovbevoksede bjerge i New England, tilbyde sin arbejdskraft på andre gårde og drive en købmandsbutik samt undervise skoleelever.

Joseph Smith jun. blev født den 23. december 1805 i Sharon i Vermont, som det femte af elleve børn. Han blev opkaldt efter sin far. Børnene i familien Smith var, i den rækkefølge, de blev født: en unavngivet søn (som døde kort efter fødslen), Alvin, Hyrum, Sophronia, Joseph, Samuel, Ephraim (som levede under to uger), William, Katharine, Don Carlos og Lucy.<sup>2</sup>

Tegnene på profetens usædvanlige egenskaber viste sig tidligt i hans liv. Familien Smith boede i West Lebanon i New Hampshire, da en dødelig tyfusepidemi ramte mange i byen, deriblandt alle Smith-børnene. De andre børn kom sig uden komplikationer, men Joseph, som var cirka syv år gammel, udviklede en alvorlig infektion i sit venstre ben. Doktor Nathan Smith fra Dartmouth universitetshospital i Hanover i New Hampshire, som ikke lå så langt derfra, indvilligede i at udføre en ny procedure for at redde drengens ben. Da doktor Smith og hans kollegaer forberedte operationen, bad Joseph sin mor om at forlade værelset, så hun ikke skulle se hans lidelser. Joseph takkede nej til spiritus for at dæmpe smerten og satte alene sin lid til sin fars beroligende omfavnelser, og holdt tappert ud, mens kirurgen skar ind til knoglen i hans ben og skar dele af den væk. Operationen var vellykket, selv om Joseph måtte gå med krykker de næste mange år og halvtede en smule resten af livet.

I 1816 efter at høsten havde slået fejl gentagne gange, flyttede Joseph Smith sen. med sin familie fra Norwich i Vermont til Palmyra i New York i håbet om mere gunstige omstændigheder. »Da vi levede under fattige kår,« erindrede profeten senere hen, »var vi nødt til at arbejde hårdt for at forsørge den store familie ... og det krævede, at alle, der var i stand til at hjælpe med at forsørge familien, gjorde en indsats. Derfor var vi frataget muligheden for at få





Området omkring Palmyra i New York. Mange vigtige begivenheder i Kirkens historie fandt sted her; berunder det første syn og Moronis tilsynekomst for Joseph Smith.

en uddannelse. Lad det være nok at sige, at jeg kun blev undervist i læsning, skrivning og de grundlæggende matematiske regler.«<sup>3</sup>

### Det første syn

Joseph Smith har skrevet følgende om sin tidlige opdragelse: »Jeg blev født ... af agtværdige forældre, som gjorde sig enhver umage for at undervise mig i den kristne religion.«<sup>4</sup> Men Josephs forældre erkendte lige som mange andre kristne, at nogle af de



*Den bellige lund omkring 1907. I foråret 1820 gik den unge Joseph ud i denne skov nær sit hjem for at bede Herren om vejledning.*

evangeliske principper, som Jesus og hans apostle underviste i, manglede i de kirker, som fandtes på den tid. I Palmyra-området var der i 1820 adskillige kristne trosretninger, som forsøgte at omvende indbyggerne. Josephs mor, to af hans brødre og hans ældste søster tilsluttede sig den presbyterianske kirke, men Joseph og hans far og hans bror Alvin, var tilbageholdne. Selv om Joseph kun var et barn, overvejede han i høj grad sit forhold til Gud og forvirringen blandt de forskellige religiøse grupper.

Mens Joseph studerede skriften, lagde den 14-årige dreng særligt mærke til et skriftsted fra Jakobs Bog: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Inspireret af Herrens løfte gik Joseph en forårsdag i 1820 ud i skoven nær sit hjem for at bede. Han knælede ned og udøste sit hjertes ønsker til Gud. Straks derefter blev han ramt af mørkets kræfter, som fuldstændigt overvældede ham og fik ham til at frygte, at han ville blive tilintetgjort. Derpå, og som svar på hans inderlige bøn, åbnedes himlen, og han blev forløst fra sin usynlige fjende. I en lyssøjle klarere end solen så han to personer stående over ham i luften. Den ene talte, kaldte drengen ved navn og sagde: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17).

I dette storslåede syn viste Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus sig for den unge Joseph. Joseph talte med Frelseren, som fortalte ham, at han ikke skulle tilslutte sig nogen af tidens kirker, »for de havde alle uret,« og »alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne ... de underviser i lærdomme, som er menneskebud; de har et skær af guds frygt, men fornægter dens kraft« (JS-H 1:19). Joseph fik ligeledes et løfte om, »at evangeliets fylde senere skulle blive åbenbaret gennem [ham].«<sup>5</sup> Efter århundreders mørke var Guds ord og Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, sande natur blevet åbenbaret for verden gennem dette unge og rene kar.

---

### Moronis besøg

Der gik tre år, hvor Joseph Smiths erklæring om, at han havde set Gud blev besvaret med hån og spot fra andre i hans by. Den unge profet, som nu var 17 år gammel, overvejede, hvad der var i vente for ham. Den 21. september 1823 bad han inderligt om vejledning og om tilgivelse for sin ungdommelige »svaghed og sine ufuldkommenheder« (JS-H 1:29). Som svar på hans bøn fyldtes hans loftsværelse med lys, og en himmelsk budbringer ved navn Moroni viste sig. »Denne budbringer erklærede, at han var Guds engel,« erindrede Joseph, »udsendt for at bringe det gode budskab, at den pagt, som Gud havde indgået med det gamle Israel, nu skulle opfyldes, at det forberedende arbejde for Messias' andet

komme hurtigt skulle påbegyndes; at tiden var kommet, til at evangeliet i al sin fylde skulle forkyndes med kraft for alle nationer, så at folk ville være beredt til tusindårsriget. Jeg fik at vide, at jeg var blevet udvalgt til at være et redskab i Guds hænder til at gennemføre nogle af hans formål i denne strålende uddeling.«<sup>6</sup>

Moroni fortalte også Joseph, at en samling gamle skrifter, som fordums profeter havde indgraveret på guldplader, var begravet i en høj i nærheden. Denne hellige optegnelse beskrev et folk, som Gud havde ført fra Jerusalem til den vestlige halvkugle 600 år før Jesu fødsel. Moroni var den sidste profet blandt disse mennesker, og han havde nedgravet optegnelsen, som Gud havde lovet at bringe frem igen i de sidste dage. Joseph Smith skulle oversætte dette hellige værk til engelsk.

De næste fire år skulle Joseph Smith møde Moroni ved højen hver den 22. september for at modtage yderligere viden og belæring. Disse års forberedelse og personlige forædling var nødvendig for at han kunne oversætte den gamle optegnelse. Han skulle være rede til at frembringe et værk, hvis formål var at overbevise »jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som giver sig til kende for alle folkeslag« (Mormons Bogs titelblad).

---

## Oprettelsen af Guds rige på jorden

### *Oversættelsen af Mormons Bog begynder*



*Emma Smith*

Mens han ventede på at modtage guldpladerne, hjalp Joseph Smith med at sørge for sin families timelige behov. I 1825 tog han til Harmony i Pennsylvania for at arbejde for Josiah Stowell. Der lejede han et værelse hos familien Isaac og Elizabeth Hale og mødte deres datter Emma, en høj, mørkhåret skolelærer. Den 18. januar 1827 blev Joseph og Emma gift i South Bainbrige i New York. Selv om deres ægteskab blev prøvet ved, at flere af deres børn døde, af økonomiske vanskeligheder og ved at Joseph hyppigt var væk fra

hjemmet for at udføre sine pligter, elskede Joseph og Emma altid hinanden højt.

Den 22. september 1827, fire år efter Joseph første gang så pladerne, blev han betroet dem. Men da pladerne først var i hans varetægt, gjorde en lokal pøbelhob sig gentagne og ihærdige anstrengelser for at stjæle dem. For at undslippe denne forfølgelse vendte Joseph og Emma i december 1827 tilbage til Harmony, hvor Emmas forældre boede. Da de havde etableret sig der, begyndte Joseph Smith at oversætte pladerne.

I starten af 1828 fik Martin Harris, en fremgangsrig landmand fra Palmyra, et vidnesbyrd om Herrens værk i de sidste dage og rejste til Harmony for at hjælpe Joseph med oversættelsen. I juni samme år havde Josephs arbejde med oversættelsen ført til 116 siders manuskript. Martin bad gentagne gange profeten om tilladelse til at tage manuskriptet med hjem til Palmyra for at vise det til visse familiemedlemmer. Profeten adspurgte Herren i bøn, og svaret var nej, men han spurgte Herren to gange til, og Martin fik til sidst tilladelse til at tage manuskriptet med sig. Mens manuskriptet var i Palmyra, gik det tabt, og blev aldrig fundet igen. Herren tog pladerne Urim og Tummim og pladerne fra profeten for en tid og efterlod ham ydmyget og angrende. Gennem en åbenbaring fra Herren lærte Joseph, at han altid skulle frygte Gud mere end mennesker (se L&P 3). Fra da af, og selv om han kun var 22 år gammel, var hans liv kendetegnet af en fuldstændig forpligtelse til at følge alle Herrens bud.

Den 5. april 1829 ankom Oliver Cowdery, en skolelærer som var et år yngre end Joseph, til Josephs hjem i Harmony. Som svar på en bøn fik han et vidnesbyrd om sandheden af profetens arbejde. To dage senere påbegyndtes oversættelsen igen, hvor Joseph dikterede og Oliver skrev.

### *Gengivelsen af Guds præstedømme*

Da Joseph og Oliver arbejdede på oversættelsen af Mormons Bog, læste de beretningen om Frelserens besøg hos de fordums nefitter. Som følge deraf besluttede de sig for at søge vejledning fra Herren angående dåb. Den 15. maj gik de til Susquehanna-florens bred nær Josephs hus i Harmony for at bede. Til deres store

overraskelse viste et himmelsk væsen sig for dem og sagde, at han var Johannes Døber. Han overdrog dem Det Aronske Præstedømme og gav dem besked på at døbe og ordinere hinanden. I overensstemmelse med Johannes Døbers løfte viste de fordums profeter Peter, Jakob og Johannes sig senere for Joseph og Oliver og overdrog dem Det Melkisedekske Præstedømme og ordinerede dem til apostle.

Før disse tilsynekomster havde Joseph og Oliver haft viden og tro. Men efter de himmelske budbringere havde vist sig, havde de ligeledes myndighed – Guds præstedømmes magt og myndighed, som var nødvendigt for at kunne oprette hans kirke og udføre de frelsende ordinancer.

#### *Udgivelsen af Mormons Bog og Kirkens oprettelse*

I april og maj 1829 blev profetens arbejde med oversættelse i hans hjem i Harmony i stigende grad forstyrret af forfølgelse. Derfor flyttede Joseph og Oliver midlertidigt til Fayette Township i New York for at færdiggøre oversættelsen i Peter Whitmer seniors hjem. Oversættelsen blev færdig i juni, mindre end tre måneder



*Kopi af Peter Whitmer seniors bus i Fayette i New York. Dette rekonstruerede bus står på det sted, hvor profeten formelt organiserede Kirken den 6. april 1830.*

efter at Oliver begyndte at virke som profetens skriver. I august havde Joseph indgået aftale med Egbert B. Grandin fra Palmyra om at trykke bogen. Martin Harris pantsatte sin gård til hr. Grandin som sikkerhed for betalingen af trykningen, og solgte senere 61 hektar af sin jord for at betale lånet. Mormons Bog kunne første gang købes i Grandins boghandel den 26. marts 1830.

Den 6. april 1830, blot elleve dage efter Mormons Bog blev udbudt til salg, samlede en gruppe på cirka 60 personer i Peter Whitmer seniors bjælkehytte i Fayette i New York. Der grundlagde Joseph Smith officielt Kirken, som senere ved åbenbaring fik navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4). Det var en glædelig begivenhed, hvor Ånden var stærkt til stede. Nadveren blev omdelt, troende blev døbt, Helligåndsgaven blev overdraget, og mænd blev ordineret i præstedømmet. I en åbenbaring modtaget under mødet udpegede Herren Joseph Smith som Kirkens leder: »Seer, oversætter, profet, Jesu Kristi apostel og ældste i kirken ved Gud Faderens vilje og jeres Herre Jesu Kristi nåde« (L&P 21:1). Jesu Kristi Kirke var igen grundfæstet på jorden.

---

### **Kirtland i Ohio: Kirkens udbredelse**

Fordi Kirkens medlemmer entusiastisk forkyndte den sandhed, de havde fundet, voksede den spæde kirke hurtigt. Inden længe blev der oprettet menigheder i byerne Fayette, Manchester og Colesville i New York. I september 1830, kort efter at Joseph og Emma Smith flyttede fra Harmony i Pennsylvania til Fayette, åbenbarede Herren gennem profeten, at missionærer skulle »drage ud til lamanitterne«, som boede i den vestlige del af Missouri (L&P 28:8). Missionærernes rejse førte dem gennem Kirtland-området i Ohio, hvor de mødte en religiøs gruppe, som søgte sandheden, og omvendte godt 130 af dem, deriblandt Sidney Rigdon, som senere blev medlem af Det Første Præsidentskab. Gruppen af hellige i Kirtland voksede til flere hundrede, fordi medlemmerne forkyndte evangeliet til de mennesker, der omgav dem.

Da Kirken voksede i New York, voksede modstanden mod Kirken ligeledes. I december 1830 fik profeten en åbenbaring, som gav Kirkens medlemmer besked på, at »drage af sted til Ohio« (L&P 37:1), som lå mere end 400 kilometer derfra. I løbet af de



Vigtige steder fra Kirkens tidlige historie og profeten Joseph Smiths liv.



næste par måneder solgte størstedelen af de hellige i New York deres ejendom, ofte med et stort tab, og bragte de nødvendige ofre for at samles i Kirtland i Ohio. Joseph og Emma Smith var blandt de første, der rejste til Ohio, og de ankom i Kirtland omkring den 1. februar 1831.

### *To indsamlingssteder for de hellige*

I juni 1831, mens Kirken voksede sig stærk i Kirtland, befalede Herren profeten og andre kirkeledere at rejse til Missouri. Der ville han åbenbare deres »arveland« for dem (se L&P 52:3-5, 42-43). I løbet af juni og juli 1831 rejste profeten og mange andre de næsten 1448 km fra Kirtland til Jackson County i Missouri, som lå i den vestlige udkant af det koloniserede Amerika. Profeten modtog kort tid efter sin ankomst en åbenbaring fra Herren, der erklærede, at »Missouris land ... er det land, som jeg har udpeget og helliget til indsamlingen af de hellige. Derfor er dette det forjættede land og stedet for byen Zion ... Det sted, som nu kaldes Independence, er midtpunktet, og et sted til templet ligger vest herfor« (L&P 57:1-3).

Som opfyldelse af de fordums profeters profetier begyndte den 25-årige Joseph Smith at lægge grunden til Zion i Amerika. I august 1831 præsiderede han over indvielsen af området som indsamlingssted og indviede en tempelgrund. Ikke længe efter vendte profeten tilbage til Ohio, hvor han opfordrede nogle af de hellige til at samles i Missouri. Hundredvis af hellige udholdt de hårde betingelser, hvorunder man måtte rejse i det 19. århundrede, og rejste langs den amerikanske kolonisationsgrænse til deres nye hjem i Missouri.

Fra 1831 til 1838 boede der kirkemedlemmer i både Ohio og Missouri. Profeten, medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og mange andre medlemmer af Kirken boede i Kirtland, mens andre medlemmer af Kirken samledes i Missouri og blev ledt af præstedømmelederne dér under ledelse af profeten. Kirkens ledere kommunikerede via breve og rejste ofte mellem Kirtland og Missouri.

### *Fortsat åbenbaring*

Mens profeten boede i Kirtland-området, modtog han mange åbenbaringer fra Herren angående evangeliets gengivelse i de



*Templet i Kirtland ca. 1900. Dette tempel blev opført på grundlag af store ofre fra de bellige, men måtte forlades, da forfølgelse drev dem ud af Kirtland.*

sidste dage. I november 1831 besluttede Kirkens ledere at samle og udgive mange af de åbenbaringer, som blev modtaget på den tid, og som senere blev kendt som Befalingernes Bog. Bogen blev trykt i Independence i Missouri. Men i juli 1833 ødelagde en pøbelhob trykpressen og mange af de trykte sider. Med undtagelse af nogle få udgaver af bogen, som blev reddet, blev Befalingernes Bog aldrig tilgængelig for Kirkens medlemmer. I 1835 blev de åbenbaringer, som oprindeligt var trykt i Befalingernes Bog, samt mange andre åbenbaringer, udgivet i Kirtland som Lære og Pagter.

Mens profeten boede i Kirtland-området arbejdede han også videre på Joseph Smith-oversættelsen af Bibelen – et arbejde, som han havde påbegyndt i 1830 på Herrens befaling. Meget enkelt og dyrebart er gået tabt fra Bibelen i århundredernes løb, og profeten blev vejledt af Ånden til at foretage ændringer i teksten i King James-udgaven af Bibelen og til at gengive de oplysninger, som var gået tabt. Dette arbejde førte til gengivelsen af vigtige evangeliske sandheder, herunder mange åbenbaringer, som nu er en del af Lære og Pagter. Selvom profeten havde til hensigt at udgive sin oversættelse af Bibelen, afholdt presserende forhold, herunder forfølgelse, ham fra at udgive den i sin helhed, mens han levede.

Som en del af sin inspirerede genoversættelse af Bibelen modtog Joseph Smith den åbenbaring, som nu er Moses' Bog samt en inspireret oversættelse af Matthæus 24, som nu kaldes Joseph Smith – Matthæusevangeliet. I 1835 begyndte profeten at oversætte Abrahams Bog fra noget gammelt egyptisk papyrus, som Kirken havde købt. Alle disse oversættelser blev senere en del af Den Kostelige Perle.

Blandt de åbenbaringer, som profeten modtog i Kirtland, var de, som slog Kirkens overordnede ledelse fast. Under Herrens ledelse organiserede Joseph Smith Det Første Præsidentskab i 1832.<sup>7</sup> Han organiserede De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Kvorum i 1835. En stav blev organiseret i Kirtland i 1834. I denne periode organiserede han ligeledes Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer for at sørge for de lokale kirkemedlemmers behov.

#### *Det første tempel i denne uddeling.*

Som en af de vigtigste dele af genoprettelsen åbenbarede Herren behovet for hellige templer for Joseph Smith. I december 1832 befalede Herren de hellige at begynde at bygge et tempel i Kirtland i Ohio. Selv om mange af Kirkens medlemmer stod uden passende bolig, beskæftigelse og mad, fulgte de ivrigt Herrens befaling, og profeten arbejdede side om side med dem.

Den 27. marts 1836 indviede Joseph Smith templet med heraf følgende åndelige tilkendegivelser så store som på pinsedagen. En uge senere, den 3. april 1836, udspillede nogle af de mest

betydningsfulde begivenheder i religionshistorien sig. Herren Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet og erklærede: »Jeg har antaget dette hus, og mit navn skal være her; og jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk i dette hus« (L&P 110:7). Tre budbringere fra Det Gamle Testaments uddelinger – Moses, Elias og profeten Elias – viste sig ligeledes. De gengav præstedømmets nøgler og myndighed, som længe havde været tabt for verden. Profeten Joseph Smith havde nu myndighed til at indsamle Israel fra de fire verdenshjørner og til at besegle familier for tid og al evighed (se L&P 110:11-16). Denne gengivelse af præstedømmets nøgler fulgte Herrens mønster for at give profeten »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (L&P 128:21), indtil Jesu Kristi evangeliums fylde var gengivet på jorden.

#### *Forkyndelse af det evige evangelium*

I løbet af hele profetens tjenestegerning befalede Herren ham at sende missionærer ud for at »prædik[e] evangeliet for hver skabning« (L&P 68:8). Profeten selv følte et stort ansvar for denne opgave og forlod sit hjem og sin familie mange gange for at forkynde evangeliet. I Kirkens første år blev missionærer kaldet til at forkynde i forskellige dele af USA og Canada.

Men i sommeren 1837 blev profeten inspireret til at sende ældster til England. Profeten udpegede Heber C. Kimball, et medlem af De Tolv Apostles Kvorum, til at lede en lille gruppe missionærer i dette vigtige foretagende. Ældste Kimball efterlod sin familie nærmest nødlidende og drog af sted med tro på, at Herren ville lede ham. Inden for et år havde cirka 2.000 mennesker tilsluttet sig Kirken i England. Joseph Smith sendte efterfølgende medlemmer af De Tolv til Storbritannien for at tjene fra 1839 til 1841, og denne mission var ligeledes bemærkelsesværdigt vellykket. I 1841 havde flere end 6000 personer taget imod evangeliet. Mange af disse emigrerede til Amerika, hvor de satte nyt liv i og styrkede Kirken i meget svære tider.

#### *Rejsen fra Kirtland*

De hellige i Kirtland havde lidt under forfølgelse næsten lige siden de ankom, men modstanden tog til i 1837 og 1838.

»I forhold til Guds rige,« sagde profeten, »opbygger Djævelen altid sit rige på det selv samme tidspunkt for at gøre modstand mod Gud.«<sup>8</sup> Profeten mærkede den tiltagende fjendtlighed både fra fjender uden for Kirken og fra frafaldne, som havde vendt sig imod ham. Han blev uretmæssigt anklaget for mange forbrydelser, chikaneret med flere ubegrundede strafferetlige og civile søgsmål og tvunget til at skjule sig for dem, som stræbte ham efter livet. Men han forblev trofast og modig midt i en vedvarende strøm af problemer og modgang.

Til sidst blev forfølgelsen i Kirtland utålelig. I januar 1838 blev profeten og hans familie tvunget til at forlade Kirtland og søge tilflugt i Far West i Missouri. Ved årets udgang havde de fleste af de hellige i Kirtland fulgt ham og havde efterladt deres hjem og deres elskede tempel.

---

## De hellige i Missouri

### *Fordrivelsen fra Jackson County og Zions bærs vandring*

Mens de hellige i Kirtland kæmpede for at styrke Kirken i deres område, var der mange andre medlemmer af Kirken, der gjorde det samme i Jackson County i Missouri. Sidste dages hellige begyndte at bosætte sig i området i sommeren 1831. To år senere boede der godt 1200 hellige, eller det der svarede til cirka en tredjedel af befolkningen der.

Ankomsten af så mange hellige bekymrede de nybyggere, som havde været i området længe. Indbyggerne i Missouri frygtede, at de ville miste deres politiske kontrol til de nyankomne, som hovedsageligt kom fra det nordlige USA og ikke var tilhængere af den sydlige brug af slaver. Indbyggerne i Missouri var ligeledes mistænksomme over for de sidste dages helliges enestående lærdomme – fx troen på Mormons Bog, ny åbenbaring og Zions indsamling – og de var vrede på de sidste dages hellige, fordi de først og fremmest handlede indbyrdes. Pøbelhobe og den lokale milits begyndte snart at chikanere de hellige, og i november 1833 drev de dem bort fra Jackson County. De fleste af de hellige flygtede nordpå over Missouri-floden til Clay County i Missouri.

Joseph Smith var dybt bekymret på grund af de helliges tilstand i Missouri. I august 1833 skrev han fra Kirtland følgende til Kirkens

ledere i Missouri: »Brødre, hvis jeg var hos jer, kunne jeg tage del i jeres lidelser, og skønt det er menneskeligt at vige tilbage, vil min ånd med Guds hjælp ikke tillade mig at svigte jer, om end det måtte koste mig livet. Ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig. O Gud, frels mine brødre i Zion.«<sup>9</sup>

I februar 1834 modtog Joseph Smith en åbenbaring, hvori han blev befalet at lede en ekspedition fra Kirtland til Missouri for at bistå de lidende hellige og hjælpe dem med at genvinde deres jord i Jackson County (se L&P 103). Som svar på Herrens befaling organiserede profeten en gruppe, som blev kaldt Zions Hær, som skulle drage til Missouri. I løbet af maj og juni 1834 rejste gruppen, som kom til at omfatte flere end 200 medlemmer, vestpå gennem Ohio, Indiana, Illinois og Missouri. De plagedes af megen modgang, bl.a. et udbrud af kolera. Den 22. juni 1834 da ekspeditionen nærmede sig Jackson County, modtog profeten en åbenbaring, som opløste hæren. Herren lovede dog, at Zion ville blive forløst til hans egen tid (se L&P 105:9-14). Efter at have organiseret en stav i Clay County med David Whitmer som præsident, vendte profeten tilbage til Ohio.

Selv om Zions Hær ikke genvandt de helliges ejendom, bidrog den med uvurderlig oplæring af Kirkens kommende ledere, idet deltagerne lærte principper for retfærdigt lederskab gennem profetens eksempel og undervisning. Til et møde i Kirtland den 14. februar 1835 for medlemmerne af Zions Hær og andre medlemmer af Kirken organiserede profeten De Tolv Apostles Kvorum. To uger senere organiserede han De Halvfjerds' Kvorum. Ni af medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum og alle medlemmerne af De Halvfjerds' Kvorum havde været en del af Zions Hær.

### *Koloniseringen af det nordlige Missouri*

Et stort antal kirkemedlemmer fortsatte med at bo i Clay County i Missouri indtil 1836, hvor områdets beboere sagde, at de ikke længere kunne give dem et tilflugtssted. Derfor begyndte de hellige at flytte til det nordlige Missouri, hvor de fleste bosatte sig i Caldwell County, et nyt område som var blevet grundlagt af delstaten, for at de fordrevne hellige kunne have et sted at bo. I 1838 sluttede et stort antal hellige, som var blevet tvunget til at forlade Kirtland, sig til dem. Profeten og hans familie ankom i marts

samme år til Far West, en blomstrende koloni af sidste dages hellige i Caldwell County, og grundlagde Kirkens hovedsæde der. I april befalede Herren Joseph Smith at bygge et tempel i Far West (se L&P 115:7-16).

Desværre blev freden kortvarig for de hellige i det nordlige Missouri. I efteråret 1838 chikanerede og angreb pøbelhobe og militsen igen de sidste dages hellige. Da Kirkens medlemmer svarede igen og forsvarede sig, blev Joseph Smith og andre af Kirkens ledere arresteret på baggrund af anklager om forræderi. I november blev de fængslet i Independence og derpå i Richmond i Missouri, og den 1. december blev de ført til fængslet i Liberty i Missouri. Den vinter led profeten og hans ledsagere under umenneskelige forhold. De blev låst inde i fængslets kælder – et mørkt, koldt og uhygiejnisk sted – og blev givet så dårlig mad, at de ikke kunne spise det, før sulten tvang dem til det. Profeten beskrev sine egne og de helliges betingelser som »en prøvelse lig Abrahams.«<sup>10</sup>

Mens profeten var fængslet, blev tusindvis af sidste dages hellige, herunder profetens egen familie, tvunget ud af deres hjem i Missouri i vinteren og foråret 1838-1839. Den 7. marts 1839



*Fængslet i Liberty, hvor profeten Joseph Smith var indsat i vinteren 1838-1839.*

skrev Emma følgende til Joseph fra Quincy i Illinois: »Ingen anden end Gud kender mine tanker og følelser, da jeg forlod vores hus og hjem og næsten alt, hvad vi ejer og har, bortset fra vore små børn, og påbegyndte min rejse ud af staten Missouri og efterlod dig fanget i det ensomme fængsel.«<sup>11</sup> Under ledelse af Brigham Young og andre kirkeledere blev de hellige ført østpå for at søge tilflugt i Illinois

---

## Årene i Nauvoo

### *Sit folks elskede leder*

I april 1839 blev profeten og hans ledsagere overført fra fængslet i Liberty til en anden retskreds i Gallatin i Missouri. Mens fangerne blev overført endnu engang fra Gallatin til Columbia i Missouri, tillod vagterne dem at flygte fra deres uberettigede fangenskab. De skyndte sig til Quincy i Illinois, hvor størstedelen af Kirken var samlet efter at være flygtet fra Missouri. Snart efter begyndte de fleste af de hellige, under profetens ledelse, at bosætte sig 80 km nord for Commerce i Illinois, en landsby ved Mississippiflodens bred. Joseph omdøbte byen Nauvoo, og i løbet af de efterfølgende år strømmede medlemmer og nyomvendte til Nauvoo fra USA, Canada og Storbritannien og gjorde det til et af de tættest befolkede områder i Illinois.

Joseph og Emma slog sig ned nær floden i en lille træhytte, som fungerede som profetens kontor i den første tid i Nauvoo. Han tjente til dagen og vejen som landmand og drev senere en købmandsbutik. Men fordi profetens kirkelige og borgerlige pligter krævede en stor del af hans tid, fandt han det ofte svært at sørge for sin families timelige behov. I oktober 1841 blev hans personlige ejendele opregnet som »gamle Charley (en hest) givet til ham i Kirtland, to tamme hjorte, to gamle og fire unge kalkuner, den gamle ko, han fik af en bror i Missouri, hans gamle Major (en hund) ... og lidt møbler.«<sup>12</sup>

Sidst i august 1843 flyttede profeten og hans familie over på den anden side af gaden til et nybygget toetagers hus, som blev kaldt Mansion House. Joseph og Emma havde nu fire levende børn. I årenes løb havde de begravet seks af deres elskede børn, og endnu et barn skulle blive født efter Josephs død. De elleve





*Mansion House i Nauvoo. Profeten Joseph Smith og hans familie flyttede ind i dette hus i august 1843.*

børn i Joseph og Emma Smiths familie var: Alvin, født i 1828, som døde kort tid efter fødslen; tvillingerne Thadeus og Louisa, født i 1831, som døde kort tid efter fødslen; de adopterede tvillinger Joseph og Julia, børn af John og Julia Murdock i 1831, og som Joseph og Emma tog til sig efter søster Murdock døde i barselsengen (den 11 måneder gamle Joseph døde i 1832)<sup>13</sup>, Joseph III, født i 1832; Frederick, født i 1836; Alexander, født i 1838; Don Carlos, født i 1840, som døde i en alder af 14 måneder; en søn, født i 1842, som døde samme dag som han blev født, og David, født i 1844, næsten fem måneder efter sin fars martyrium.

I løbet af hele sin tjenestegerning elskede profeten at være blandt de hellige. Om byen Nauvoo og dens indbyggere sagde han: »Dette er det skønneste sted og de bedste mennesker under himmelen.«<sup>14</sup> De hellige gengældte hans kærlighed og følte, at han var deres ven, og kaldte ham ofte »Bror Joseph«. En omvendt bemærkede: »Han var en karismatisk person, som tiltrak alle, som lærte ham at kende.«<sup>15</sup> »Han foregiver ikke at være en mand uden fejl og mangler,« skrev en indbygger i Nauvoo. »Han er en mand, som man ikke kan undgå at synes om ... ej heller bryster han sig

af sin storhed, som mange tror, men han er i stedet en mand, som er let at omgås for enhver anden hæderlig mand.«<sup>16</sup> William Clayton, en engelsk omvendt, skrev hjem fra Nauvoo følgende om profeten: »Jeg ville i sandhed ønske, at jeg var en sådan mand.«<sup>17</sup>

Profeten holdt mange taler i Nauvoo, og Kirkens medlemmer elskede at lytte til ham, for han underviste med stor kraft i evangeliets åbenbarede sandheder. Angus M. Cannon har berettet: »Jeg har aldrig hørt ham tale, uden at det opildnede hele mit væsen og fik hele min sjæl til at lovprise Herren.«<sup>18</sup> Brigham Young har sagt: »Jeg lod aldrig en mulighed gå mig forbi for at være sammen med profeten Joseph eller at høre ham tale offentligt eller privat, således at jeg kunne drage forståelse fra den kilde, hvoraf han øste, så jeg kunne besidde den og bringe den frem, når det var nødvendigt ... Sådanne øjeblikke var mere værdifulde for mig end alverdens rigdom.«<sup>19</sup>

Joseph Smiths lederskab rakte ud over hans religiøse ansvar. I Nauvoo var profeten engageret i borgerlig, juridisk, forretningsmæssig, uddannelsesmæssig og militær tjeneste. Han ønskede, at byen Nauvoo skulle kunne tilbyde dens borgere alle fordele og muligheder inden for kulturel og samfundsmæssig udvikling. I januar 1844 bekendtgjorde Joseph Smith, at han opstillede som kandidat til præsidentembedet i USA. Baggrunden herfor var i vid udstrækning hans skuffelse over, at de statslige og føderale embedsmænd ikke havde tilkendt de hellige fra Missouri erstatning for de rettigheder og den ejendom, som de blev frataget. Selv om de fleste iagttagere var af den opfattelse, at hans muligheder for at blive valgt var små, så tiltrak hans kandidatur offentlighedens opmærksomhed på de omfattende krænkelse af de helliges grundlovssikrede rettigheder. Alle mennesker, erklærede profeten engang, »har lige ret til at spise frugten af vort lands friheds træ.«<sup>20</sup>

### *Helliget Herren: Opførelsen af et Guds tempel i Nauvoo*

Da de hellige var blevet tvunget til at forlade Kirtland, havde de efterladt det tempel, som de havde arbejdet så hårdt på at opføre. Men de skulle endnu en gang have et helligt tempel i deres midte, for Herren befalede dem at begynde at bygge et tempel i Nauvoo. Arbejdet påbegyndtes i efteråret 1840 med nedlæggelsen af hjørnesteinen den 6. april 1841, hvor profeten



*Templet i Nauvoo medio 1840'erne. Templet blev brændt ned i 1848 efter de hellige var blevet tvunget til at forlade Nauvoo, og nogle af murene blev senere ødelagt af en tornado, så de resterende mure stod så usikkert, at man var nødt til at jævne dem med jorden.*

præsiderede over ceremonien. Opførelsen af templet i Nauvoo var et af de mest betydningsfulde byggeprojekter i det, der dengang var det vestlige Amerika. Opførelsen af templet krævede, at de hellige ydede kolossale ofre, for med den store immigration til den voksende by, var Kirkens medlemmer i almindelighed fattige.

Profeten begyndte allerede den 15. august 1840 at undervise i læren om dåb for de døde. Eftersom opførelsen af templet var i den indledende fase, udførte de hellige til at begynde med dåb for

de døde i floder og vandløb i nærheden. I januar 1841 åbenbarede Herren, at denne fremgangsmåde kun kunne fortsætte, indtil der kunne udføres dåb i templet (se L&P 124:29-31). I løbet af sommeren og efteråret 1841 byggede de hellige et midlertidigt dåbsbassin af træ i templets nyudgravede kælder. Dåb for de døde blev første gang udført i dette bassin den 21. nov. 1841.

I 1841 blev den første besegling af ægtepar udført, og i 1843 dikterede profeten den åbenbaring, som beskriver ægteskabspagten evige natur (se L&P 132). Profeten havde kendt til lærdommene i denne åbenbaring siden 1831.<sup>21</sup> Som befale af Gud underviste han ligeledes i læren om polygami.

Fordi der ville gå nogen tid, før templet stod færdigt, valgte Joseph Smith at begynde at udføre tempelbegavelsen uden for templets hellige mure. Den 4. maj 1842 udførte profeten på førstesalen i sit rødstenshus med købmandsforretningen i Nauvoo de første begavelser for en lille gruppe brødre, deriblandt Brigham Young. Profeten nåede ikke at se templet i Nauvoo stå færdigt. I 1845 og 1846 var der dog tusindvis af hellige, der modtog tempelbegavelsen af Brigham Young og andre, der havde modtaget disse velsignelser fra profeten.

### *Joseph Smiths tjenestegerning nærmer sig afslutningen*

Selv om de hellige i begyndelsen nød en vis fred i Nauvoo, trak forfølgelsens skyer sig sammen over profeten, og han fornemmede, at hans mission på jorden var ved at nærme sig afslutningen. Ved et mindeværdigt møde i marts 1844 gav profeten De Tolv til opgave at lede Kirken efter sin død og forklarede, at de nu havde alle de nøgler og al den myndighed, som var nødvendig for at gøre dette. Wilford Woodruff, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, har senere sagt: »Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at profeten Joseph Smith tidligt på foråret 1844 i Nauvoo kaldte apostlene sammen og gav dem Kirkens og Guds riges ordinancer. Og på vores hoved beseglede han alle de nøgler og al den kraft, som Gud havde overdraget ham, og han fortalte os, at vi skulle ranke ryggen og bære dette rige frem, ellers ville vi være fordømte ... Hans ansigt var klart som rav, og han var fyldt med en kraft, som jeg aldrig før havde set hos nogen mand i kødet.«<sup>22</sup> Efter profetens



*Fængslet i Carthage, hvor profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum led martyrdøden den 27. juni 1844.*

død hvilede ansvaret for Guds kirke og rige på jorden på De Tolv Apostles Kvorum.

I juni 1844 blev profeten anklaget for optøjer. Skønt han blev frifundet for denne anklage i Nauvoo, insisterede guvernøren i Illinois, Thomas Ford, på, at Joseph for samme anklage blev fremstillet for retten i Carthage i Illinois, Hancock Countys hovedby. Da profeten og hans bror Hyrum ankom til Carthage, blev de løsladt mod kaution for den oprindelige anklage, men

blev derpå anklaget for forræderi mod staten Illinois og indsat i det lokale fængsel.

En varm og trykkende eftermiddag den 27. juni 1844 stormede en pøbelhob med tilsværtede ansigter fængslet og myrdede Joseph og Hyrum Smith. Cirka tre timer senere, sendte Willard Richards og John Taylor, som havde været fængslet sammen med martyrerne, denne vemodige besked til Nauvoo: »Fængslet i Carthage, klokken 20:05, den 27. juni 1844. Joseph og Hyrum er døde ... Det skete på et øjeblik.«<sup>23</sup> Som 38-årig havde profeten Joseph Smith beseglet sit vidnesbyrd med sit blod. Da hans værk på jorden var fuldført – Guds kirke og rige var genoprettet på jorden for sidste gang – faldt Joseph Smith for drabsmændenes kugler. Om profeten Joseph Smith har Herren selv båret følgende vidnesbyrd: »Joseph Smith ... [har] jeg ved mine engle, mine hjælpende tjenere, og ved min egen røst fra himlen kaldet til at fremme mit værk, hvilken grundvold han lagde og var trofast; og jeg tog ham til mig. Mange har undret sig over hans død, men det var nødvendigt, at han skulle besegle sit vidnesbyrd med sit blod, så han kunne blive æret, og de ugudelige kunne blive fordømt« (L&P 136:37-39).

Joseph Smith, de sidste dages store profet, seer, og åbenbarer var Gud den Højestes tapre og lydige tjener. Præsident Brigham Young bekræftede dette: »Jeg tror ikke, at noget menneske, som lever på jorden, kender ham bedre, end jeg gjorde – og jeg tør frimodigt sige, at med undtagelse af Jesus Kristus, så har ingen bedre mand levet på jorden eller gør det nu. Jeg er hans vidne.«<sup>24</sup>

### Noter

1. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 25. nov. 1873, s. 1.
2. Fordi kun ni af Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smiths elleve børn levede længere end spædbarnsalderen, omtalte familiemedlemmerne i almindelighed familien som en familie med ni børn. Desuden blev Josephs søster Katharins navn stavet på flere forskellige måder i løbet af hendes liv, bl.a. Catherine.
3. Joseph Smith, *History 1832*, s. 1; Letter Book 1, 1829-1835, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
4. Joseph Smith, *History 1832*, s. 1; Letter Book 1, 1829-1835, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
5. *History of the Church*, 4:536; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning fra John Wentworth og George Barstow i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 707.

6. *History of the Church*, 4:536-437; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning af John Wentworth og George Barstow i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 707.
7. Det oprindelige første præsidentskab bestod af Joseph Smith som præsident og Sidney Rigdon og Jesse Gause som rådgivere. Nogle måneder efter Jesse Gause blev medlem af Det Første Præsidentskab, forlod han Kirken. Den 18. marts 1833 blev Frederick G Williams indsat som rådgiver i Det Første Præsidentskab.
8. *History of the Church*, 6:364; fra en tale holdt af Joseph Smith 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
9. Efterskrift skrevet af Joseph Smith i et brev fra Oliver Cowdery til Kirkens ledere i Jackson County, Missouri den 10. aug. 1833 i Kirtland, Ohio, Kirkens arkiver.
10. *History of the Church*, 3:294; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
11. Brev fra Emma Smith til Joseph Smith, 7. marts 1839, Quincy, Illinois; i Letter Book 2, 1837-1843, s. 37, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
12. *History of the Church*, 4:437-438; fra et brev fra De Tolv Apostle til »Brødrene spredt udover Amerika«, 12. okt. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 569.
13. I maj 1831, kort efter Joseph og Emma Smiths egne nyfødte tvillinger døde, adopterede de kirkemedlemmerne John og Julia Murdocks nyfødte tvillinger. Murdock-tvillingerne hed Joseph og Julia. Søster Murdock var død i barselsengen, og bror Murdock, som nu havde fire moderløse børn, bad familien Smith om at tage sig af tvillingerne.
14. *History of the Church*, 6:554; erklæring fra Joseph Smith den 24. juni 1944 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Dan Jones.
15. Mary Isabella Horne, »Testimony of Sister M. Isabella Horne«, *Woman's Exponent*, juni 1910, s. 6.
16. Brev fra George W. Taggart til sine brødre i New Hampshire, 10. sep. 1843, Nauvoo, Illinois; i Albert Taggart, Correspondence, 1842-1848 og 1860, Kirkens arkiver.
17. Brev fra William Clayton til Kirkens medlemmer i Manchester, England, 10. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, Kirkens arkiver.
18. Angus M. Cannon, i »Joseph, the Prophet«, *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12. jan. 1895, s. 212.
19. Brigham Young, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. sep. 1868, s. 2.
20. *History of the Church*, 3:304; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
21. Se forordet til L&P 132.
22. Wilford Woodruff, erklæring den 12. mar. 1897, i Salt Lake City, Utah; i Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 12. mar. 1897, s. 2.
23. *History of the Church*, 6:621-622; fra et direktiv fra Willard Richards og John Taylor, 27. juni 1844, Carthage, Illinois.
24. Brigham Young, *Deseret News*, 27. aug. 1862, s. 65.



## Det første syn: Faderen og Sønnen viser sig for Joseph Smith

*»[Jeg så] to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: Det er min elskede Søn. Hør ham!«*

### Fra Joseph Smiths liv

**E**fter Jesu Kristi død og opstandelse blev frafaldet mere og mere udbredt. Frelserens apostle blev afvist og slået ihjel, hans lærdomme blev forvanskede, og Guds præstedømme blev borttaget fra jorden. Den fordums profet Amos havde forudset en tid med frafald og åndeligt mørke: »Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. De skal flakke om fra hav til hav, og fra nord til øst skal de strejfe rundt og søge efter Herrens ord, men de finder det ikke« (Am 8:11-12).

Blandt de, som søgte Herrens ord, som var gået tabt på jorden, var Joseph Smith, en dreng, som boede i landsbyen Palmyra i New York i 1820. Joseph var en stærk og aktiv dreng med lys hud, lysebrunt hår og blå øjne. Han var Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smiths femte barn ud af elleve. Han arbejdede hårdt for at hjælpe sin far og sine ældre brødre med at fælde træer og plante afgrøder på familiens 401/2 hektar store skovbevoksede gård. Hans mor berettede, at han var »et bemærkelsesværdigt stille, venligt barn,«<sup>1</sup> som var »meget mere eftertænksum og grublende« end nogen af hans andre søskende.<sup>2</sup> Fordi den unge Joseph arbejdede for at hjælpe med at forsørge sin familie, fik han kun mulighed for at tilægge sig tilstrækkelig formel uddannelse til at mestre det grundlæggende inden for læsning, skrivning og regning.





*»Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.«*

På den tid blæste en religiøs vind over den del af det vestlige New York, hvor familien Smith boede. Familien Smith deltog som så mange andre i de religiøse vækkelsesmøder, som de kristne trosretninger i området afholdt. Mens nogle af Josephs familie-medlemmer tilsluttede sig en af de andre kirker, gjorde han det ikke. Senere skrev han følgende om den tid:

»[Jeg blev] alvorligt bekymret for min udødelige sjæls velfærd, hvilket førte til, at jeg begyndte at læse i skriften, idet jeg således, som jeg var blevet belært om, troede, at den indeholdt Guds ord. Da jeg således hengav mig til dem, fik mit nære kendskab til de forskellige sekter mig til i høj grad at blive forundret, for jeg opdagede, at deres handlinger og lærdomme ikke var i overensstemmelse med den hellige skrift. Dette var en sorg for min sjæl ...

Jeg ... overvejede ... derfor mange ting i mit hjerte vedrørende menneskehedens situation, de stridigheder og splittelser, den syndighed samt de vederstyggeligheder og det mørke, som herskede i menneskenes sind. Jeg blev meget ulykkelig, for jeg blev klar over mine synder, og ved at læse i skrifterne fandt jeg ud af, at menneskeheden ikke kom til Herren, men at de var faldet bort fra den sande og levende tro. Og der var ikke noget trossamfund eller nogen sekt, som byggede på Jesu Kristi evangelium, således som det var optegnet i Det Nye Testamente. Og jeg følte lyst til at sørge over mine synder samt over verdens synder.«<sup>3</sup>

Den unge Joseph Smiths søgen efter sandheden førte ham ind i en lund, hvor han bad Gud om den visdom, som han behøvede. Som svar på hans bøn viste vor himmelske Fader og Jesus Kristus sig for ham og banede vejen for evangeliets gengivelse i de sidste dage. Denne storslåede begivenhed berettes med Joseph Smiths enkle og alligevel sigende ord.

## Joseph Smiths lærdomme

**Joseph Smiths søgen efter sandheden lærer os, at skriftstudium og inderlig bøn indbyder til åbenbaring.**

*Joseph Smith – Historie 1:5, 7-13:* »Dér, hvor vi boede, [opstod der] et usædvanligt røre om emnet religion. Det begyndte hos metodisterne, men blev snart almindeligt blandt alle sekterne på den egn. Ja, hele området syntes at være grebet af det, og store

skarer sluttede sig til de forskellige religiøse samfund, hvilket skabte ikke så lidt ståhej og splittelse blandt dem, for nogle råbte: ›Se her!‹ og andre: ›Se der!‹ Nogle agiterede for metodismen, andre for presbyterianismen og atter andre for baptismen ...

Jeg var på det tidspunkt i mit femtende år. Min fars familie blev omvendt til presbyterianismen, og fire af dem sluttede sig til denne kirke, nemlig min mor Lucy, mine brødre Hyrum og Samuel Harrison og min søster Sophronia.

I denne tid, der var præget af stort røre, blev mit sind vakt til alvorlige overvejelser og stor uro; men skønt mine følelser var dybe og ofte intense, så holdt jeg mig dog på afstand af alle disse samfund, skønt jeg overværede deres forskellige møder, så ofte som omstændighederne tillod det. Som tiden gik, begyndte jeg at hælde noget til metodistsekten, og jeg nærrede i nogen grad ønske om at blive forenet med dem; men så stor var forvirringen og striden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en, der var så ung, som jeg var, og så uvidende om mennesker og forhold, at komme til nogen sikker konklusion om, hvem der havde uret.

Mit sind var til tider stærkt oprørt, for råbene og tumulten var så stor og uophørlig. Presbyterianerne stod yderst stejlt over for baptisterne og metodisterne og anvendte al den kraft, der lå i både ræsonnementer og spidsfindigheder, til at bevise deres vildfarelser, eller til i det mindste at få folk til at tro, at de var i vildfarelse. På den anden side var baptisterne og metodisterne for deres vedkommende lige så ivrige i deres forsøg på at stadfæste deres egne trossætninger og modbevise alle andre.

Midt i denne krig på ord og tumult af forskellige meninger sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?

Mens jeg led under de kolossale vanskeligheder, som var forårsaget af striden mellem de forskellige samfund af religionsentusiaster, læste jeg en dag Jakobs Brev, første kapitel og femte vers, hvori der står: *Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundbåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.*



*»Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig.«*

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg grundede over det igen og igen, da jeg vidste, at hvis nogen havde brug for visdom fra Gud, så var det mig; for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig finde ud af det, for de forskellige sekters religionslærere forstod det samme skriftsted på så forskellig måde, at al tilid til at kunne afgøre spørgsmålet ved at henvise til Bibelen blev tilintetgjort.

Langt om længe kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede, eller også måtte jeg gøre, som Jakob anviser, det vil sige at bede Gud derom. Langt om længe nåede jeg frem til den beslutning, at jeg måtte »bede Gud derom«, da jeg sluttede, at hvis han gav visdom til dem, der stod tilbage i visdom, og ville give rundhåndet og uden bebrejdelser, så kunne jeg forsøge.«<sup>4</sup>

---

## Joseph Smith blev befriet fra fjenden af al retfærdigheds magt.

*JS-H 1:14-16:* »Så i overensstemmelse med denne, min beslutning om at bede Gud om visdom, gik jeg ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, for trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at bede højt.

Efter at jeg var kommet ud til det sted, som jeg tidligere havde udvalgt mig, og efter at jeg havde set mig omkring og sikret mig, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg straks blev grebet af en magt, der fuldstændig overvældede mig og havde en så forbavsende virkning på mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke samlede sig omkring mig, og det forekom mig en tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

Men ved at anvende alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde grebet mig, og i netop det øjeblik, da jeg var rede til at synke ned i fortvivlelse og overgive mig til undergang – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til den magt, der blev udøvet af et virkeligt væsen fra den usynlige verden, og som havde en så forunderlig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen – netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lysøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.«<sup>5</sup>

---

### Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith som svar på hans ydmyge bøn.

*JS-H 1:17-20:* »Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*

Mit formål med at gå ud og adspørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne der havde ret, så jeg kunne vide, hvilken

jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg havde fattet mig, så jeg var i stand til at tale, spurgte jeg derfor personerne, som stod oven over mig i lyset, hvilken af alle sekterne, der havde ret (for på dette tidspunkt var det aldrig faldet mig ind, at de alle havde uret), og hvilken jeg skulle slutte mig til.

Jeg fik det svar, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, for de havde alle uret; og den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne; at de, der bekendte sig til dem, alle var fordærvede; at ›de henvender sig til mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig; de underviser i lærdomme, som er menneskebud; de har et skær af gudsfrygt, men fornægter dens kraft.‹

Han forbød mig igen at slutte mig til nogen af dem, og der var meget andet, som han sagde til mig, som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til mig selv igen, fandt jeg mig liggende på ryggen med blikket rettet mod himlen. Da lyset var forsvundet, havde jeg ingen styrke; men efter at jeg var kommet nogenlunde til mig selv, gik jeg hjem. Og da jeg lænede mig op imod ildstedet, spurgte min mor mig, hvad der var galt. Jeg svarede: ›Du skal ikke være bekymret, alt er i orden, jeg har det helt godt.‹ Så sagde jeg til min mor: ›Jeg har erfaret for mig selv, at presbyterianismen ikke er sand.‹ Det synes, som om Modstanderen på et meget tidligt tidspunkt i mit liv var klar over, at jeg var bestemt til at forstyrre og genere hans rige, hvorfor skulle mørkets magter ellers forene sig imod mig? Hvorfor den modstand og forfølgelse, som rejste sig imod mig, mens jeg endnu næsten kun var barn?«<sup>6</sup>

---

**Når vore vidnesbyrd er stærke, kan forfølgelse ikke få os til at benægte det, vi ved er sandt.**

*JS-H 1:21-26:* »Nogle få dage efter, at jeg havde set dette syn, var jeg tilfældigvis i selskab med en af metodisternes prædikanter, som var meget aktiv i det føromtalte religiøse røre; og mens jeg talte med ham om emnet religion, benyttede jeg lejligheden til give ham en beretning om det syn, jeg havde set. Jeg blev meget overrasket over hans opførsel; han tog ikke alene let på min beretning, men behandlede den endog med stor foragt, idet

han sagde, at det hele kom fra Djævelen, at sådant noget som syner og åbenbaringer ikke fandt sted i disse dage, at al den slags var ophørt med apostlene og aldrig mere skulle finde sted.

Jeg opdagede imidlertid snart, at min beretning havde vakt en hel del antipati mod mig blandt dem, der bekendte sig til religion, og var årsag til stor forfølgelse, som fortsatte med at tage til; og skønt jeg var en ubetydelig dreng, der kun var mellem 14 og 15 år gammel, og skønt mine kår i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden, så lagde mænd af høj status dog tilstrækkelig mærke til mig til, at de opildnede den offentlige mening imod mig og skabte en bitter forfølgelse; og dette var almindeligt blandt alle sekterne – alle forenede sig om at forfølge mig.

Det gav mig anledning til alvorlige overvejelser dengang, og har ofte gjort det siden, om hvor yderst besynderligt det var, at en ubetydelig dreng på lidt over 14 år og oven i købet en, som var dømt til at skaffe sig et ringe underhold ved sit daglige arbejde, skulle betragtes som en person af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig opmærksomhed fra de store i datidens mest populære sekter, og det på en måde, der vakte den mest bitre forfølgelse og forhånelse. Men hvad enten det var besynderligt eller ej, så var det dog således, og det voldte mig ofte stor sorg.

Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig meget ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og berettede om det syn, han havde set, dengang han så et lys og hørte en røst; men alligevel var der kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre sagde at han var gal, og han blev latterliggjort og hånet. Men alt dette ændrede ikke ved det, at han havde set et syn. Han havde set et syn; han vidste, at han havde; og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre på det; og selv om de skulle forfølge ham til døden, så vidste han dog og ville til sit sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro noget andet.

Således var det også med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og

skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt; og mens de forfulgte mig og håned mig og løj mig alt muligt ondt på, fordi jeg sagde det, følte jeg mig tilskyndet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud, eller hvorfor forsøger verden at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det, ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.

Det stod nu klart i mit sind, at det, for så vidt som den sektariske verden angik, ikke var min pligt at slutte mig til nogen af dem, men at forblive som jeg var, indtil jeg modtog yderligere anvisninger. Jeg havde erfaret, at Jakobs vidnesbyrd var sandt, at en, som står tilbage i visdom, kan bede til Gud og få uden at blive bebrejdet.«<sup>7</sup>

## **Forslag til studium og samtale**

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå s. 29-31. Overvej hvordan Joseph Smith kan være et eksempel for os, når vi søger svar på vore spørgsmål. Hvad lærer du om skriftstudium, overvejelse og bøn, når du læser hans beretning om det første syn?
- Gennemgå s. 32-33. Overvej de sandheder, som Joseph Smith lærte om Gud Faderen og Jesus Kristus, da han modtog det første syn. Hvorfor skal vi hver især have et vidnesbyrd om det første syn?
- Da Joseph fortalte andre om det første syn, var der mange, der fordømte ham og forfulgte ham (s. 33-34). Hvorfor tror du, at folk reagerede sådan? Overvej Josephs reaktion på forfølgelsen (s. 34-35). Hvordan kan vi følge hans eksempel, når vi står over for forfølgelse eller andre prøvelser?
- Hvordan påvirkede beretningen om det første syn dig, da du hørte den første gang? Hvordan har den påvirket dig siden



hen? På hvilke måder er du blevet styrket af igen at have studeret beretningen i dette kapitel?

*Skriftstedshenvisninger:* Es 29:13-14; Joel 2:28-29; Am 3:7; Morm 9:7-9

### Noter

1. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, 1845 manuskript, s. 72, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah. Lucy Mack Smith dikterede sin historie, som i høj grad omhandlede profetens liv, til Martha Jane Knowlton Coray fra 1844 til 1845. Martha Coray omtalte dette tidlige manuskript som »en kladde til et historisk manuskript«. Senere i 1845 reviderede og udvidede Lucy Mack Smith, Martha Coray og Marthas ægtemand, Howard Coray, det tidligere manuskript. Manuskriptet fra 1845 hedder »The History of Lucy Mack Smith, Mother of the Profet« (Profetens mor Lucy Mack Smiths historie). Denne bog citerer fra manuskriptet fra 1844-1845 med undtagelse af nogle få tilfælde, hvor manuskriptet fra 1845 indeholder materiale, som ikke er medtaget i manuskriptet fra 1844-1845.
2. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 4. bog, s. 1, Kirkens arkiver.
3. Joseph Smith, History 1832, s. 1-2; Letter Book 1, 1829-1835, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
4. JS-H 1:5, 7-13. Ved adskillige lejligheder skrev eller dikterede profeten Joseph Smith detaljerede beretninger om det første syn. Citaterne i dette kapitel stammer fra den beretning om det første syn, som først blev udgivet i 1842 i »History of Joseph Smith«, *Times and Seasons*, 15. mar. 1842, s. 726-728; 1. apr. 1842, s. 748-749, og som senere blev medtaget i *History of the Church*, bd. 1, s. 1-8. Dette er den udgave, som er officiel hellig skrift. Profeten Joseph Smith udarbejdede denne beretning i 1838 og 1839 med hjælp fra sine skrivere.
5. JS-H 1:14-16.
6. JS-H 1:17-20.
7. JS-H 1:21-26.



# Gud, den evige Fader

*»Vor Guds hensigter er storslåede,  
hans kærlighed uudgrundelig, hans visdom  
uendelig og hans kraft ubegrænset; derfor har  
de hellige grund til at glæde og fryde sig.«*

## Fra Joseph Smiths liv

**B**landt Josephs forfædre var der mange, som på deres tid søgte at få kendskab til den sande Gud. Josephs forældre var meget åndelige, og selv om de ikke fandt hele sandheden om Gud i de dengang eksisterende kirker, anså de Bibelen for at være Guds ord og gjorde bøn til en del af deres liv. Profetens bror, William, har berettet: »Min fars religiøse vaner var meget fromme og moralske ... Jeg skulle lytte til deres bønner både om aftenen og morgenen ... Begge mine forældre udøste deres sjæl til Gud, fra hvem alle velsignelser kommer, og bad ham vogte og beskærme deres børn og afholde dem fra synd og al ond gerning. Sådant var mine forældres store fromhed.«<sup>1</sup> William har ligeledes sagt: »Så langt tilbage som jeg husker, har vi altid bedt familiebøn. Jeg husker tydeligt, hvordan far altid havde sine briller i lommen på sin vest ... og når vi drenge så ham række ned efter dem, vidste vi, at det var tid til at gøre sig klar til bøn, og hvis vi ikke bemærkede det, sagde mor: »William« – eller hvem det nu måtte være, der var uopmærksom – »det er tid til bøn.« Efter bønnen sang vi altid en bestemt sang. Jeg kan stadig huske noget af den: »Endnu en dag er forbi, og vi gør os klar til nattens hvile.«<sup>2</sup>

Denne tidlige åndelige undervisning fæstnede sig dybt i Joseph Smiths sjæl. Da han begyndte at bekymre sig for sin evige lykke og bestræbte sig på at finde ud af, hvilken kirke han skulle tilslutte sig, vidste han, at han kunne henvende sig til Gud for at få svar:



*Gennem det første syn erfarede Joseph Smith, at Faderen og Sønnen er individuelle personer, og at mennesket virkelig er skabt i Guds billede – sandbeder, som er afgørende for, at vi kan forstå, hvordan vores forhold til vor Fader i himlen virkelig er.*

»Ved at læse skrifterne lærte jeg, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt, og at han ikke har personsanseelse, fordi han er Gud. For jeg kiggede på solen – jordens strålende himmelle-geme – og ligeledes månen, som majestætisk ruller over him-lene, og ligeledes stjernerne, som skinner i deres baner, og lige-le-des jorden, som jeg stod på, og dyrene på marken og fuglene på himlen og fiskene i vandet og ligeledes mennesket, som maj-estætisk går på jordens overflade med skønhed og styrke og med magt og intelligens til at herske over det, som er så utroligt stort og fantastisk, og i hans billede, som skabte dem.

Og når jeg tænkte over alle disse ting, udbrød mit hjerte: Med rette har den vise mand sagt: »Tåberne siger ved sig selv: »Gud er ikke til« (se Sl 53:2). Mit hjerte råbte: »Alt dette bærer vidnesbyrd og taler om en almægtig og allestedsnærværende kraft, et væsen som udsteder love og bestemmer, og som binder alle ting i deres sfærer, som fylder evigheden, som var, og som er, og som vil være fra evighed til evighed.« Og jeg overvejede alt dette, hvilket vil sige, at jeg ønskede at tilbede ham i ånd og sandhed (se Joh 4:23), hvorfor jeg anråbte Herren om nåde, for der var ingen andre, hvortil jeg kunne gå for at modtage nåde.«<sup>3</sup>

Josephs trofaste bønner om nåde og visdom blev besvaret med det første syn. Dette syn gav den unge profet langt større viden om Gud end nogen af kirkerne på hans tid besad – viden, som havde været tabt for verden i århundreder. Gennem det første syn erfarede Joseph, at Faderen og Sønnen er individuelle personer, at deres magt er større end det ondes magt, og at mennesket vir-kelig er skabt i Guds billede – sandheder, som er afgørende for, at vi kan forstå, hvordan vores forhold til vor Fader i himlen vir-kelig er.

Flere åbenbaringer vedrørende Guds natur fulgte – deriblandt mange, som nu er vores hellige skrift i de sidste dage. Som Guds udvalgte redskab til at gengive det sande evangelium til verden bar profeten gennem hele sin tjenestegering vidnesbyrd om Gud. »Jeg vil anråbe Gud,« erklærede han, »for jeg ønsker, at I alle skal kende ham og være fortrolige med ham ... Så vil I vide, at jeg er hans tjener, for jeg taler med myndighed.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

### **Gud er alle menneskers kærlige Fader og kilden til alt godt.**

»Mens den ene del af menneskeheden dømmes og fordømmer den anden uden nåde og barmhjertighed, så ser universets store Alfader på hele den menneskelige familie med faderlig omsorg og opmærksomhed. Han ser dem som sine børn og uden nogen af de snæversynede følelser, som øver indflydelse på menneskenes børn, får han »sin sol til at stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.«<sup>5</sup>

»Vi anerkender, at Gud er den store kilde, hvorfra alt godt udspringer, at han er den fuldkomne intelligens, og at hans visdom alene er tilstrækkelig til at styre og regere over det mægtige skaberværk og verdener, som stråler og flammer i magt og herlighed over os, som om hans finger havde rørt dem, og de var sat i bevægelse af hans almægtige ord ... »Himlen fortæller om Guds herlighed, hvælvingen beretter om hans hænders værk« (Sl 19:2). En lille smule eftertanke er tilstrækkelig til at belære ethvert normalt begavet menneske om, at alt dette ikke blot er opstået ved tilfældigheder og ikke kan holdes oppe af nogen anden kraft end en almægtig hånd.«<sup>6</sup>

»Gud ser de skjulte kilder bag alle menneskets handlinger og kender alle menneskers hjerte.«<sup>7</sup>

»Guds hensigter er storslåede, hans kærlighed uudgrundelig, hans visdom uendelig og hans magt ubegrænset. Derfor har de hellige grund til at glædes og frydes, fordi de ved, »at sådan er Gud, vor Gud i al evighed, han skal lede os!« (Sl 48:15)«<sup>8</sup>

---

### **Når vi forstår Guds natur, forstår vi os selv og ved, hvordan vi kan komme ham nærmere.**

»Der er kun meget få levende væsener i verden, som har en korrekt forståelse af Guds natur. Langt størstedelen af menneskeheden forstår ikke noget, hverken af det, som allerede er sket eller det, som skal ske, i forbindelse med deres forhold til Gud. De kender og forstår ikke dette forholds beskaffenhed, og som følge deraf ved de ikke meget mere end det vilde dyr og kan ikke



*»Når vi har en viden om Gud, begynder vi at forstå, hvordan vi kan komme ham nærmere, og hvordan vi kan spørge ham for at få svar.«*

meget mere end at spise, drikke og sove. Intet menneske ved mere om Gud end dette, medmindre det er givet ham ved inspiration fra den Almægtige.

Hvis et menneske ikke lærer andet end at spise, drikke og sove, og ikke forstår nogen af Guds hensigter, så ved han ikke mere end det vilde dyr. Det drikker, sover og kender ikke noget til Gud – alligevel ved det lige så meget som os, medmindre vi er i stand til at forstå gennem inspiration fra den almægtige Gud. Dersom menneskene ikke forstår Guds natur, forstår de ikke sig selv. Jeg vil gå tilbage til begyndelsen og på den måde løfte jeres tanker til højere sfærer og til en mere ophøjet forståelse end den, det menneskelige sind normalt trækker efter.

... Skrifterne fortæller os, at »dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Hvis et menneske ikke kender Gud, men adspørger – og flittigt søger svar i sit eget hjerte – på, hvordan Gud er, og om Jesu Kristi og apostlenes erklæring er sand, så vil han indse, at han ikke har evigt liv, fordi evigt liv kun kan opnås ud fra dette princip.

Mit vigtigste mål er at opdage naturen af den eneste vise og sande Gud, og finde ud af, hvilken slags væsen han er ...

Gud selv var engang, som vi er nu, og han er nu er et ophøjet menneske og sidder på sin trone i himlene! Det er den store hemmelighed. Dersom sløret blev revet i stykker i dag, og den store Gud, som holder denne verden i dens bane, og som vedligeholder alle verdener og alle ting ved sin magt og kraft, ville gøre sig selv synlig – jeg siger, dersom I skulle se ham i dag, ville I se ham som en mand i et menneskes skikkelse – som jer selv i et menneskes hele person, billede og skikkelse; for Adam blev skabt i selve Guds form, billede og lignelse og fik instruktioner og belæringer af ham, vandrede og talte og kommunikerede med ham som det ene menneske taler og meddeler sig til det andet ...

Når vi har en viden om Gud, begynder vi at forstå, hvordan vi kan komme ham nærmere, og hvordan vi kan spørge ham for at få svar. Når vi forstår Guds natur og ved, hvordan vi kan komme til ham, begynder han at åbenbare himlene for os og fortælle os alt om dem. Når vi er klar til at komme til ham, er han klar til at komme til os.«<sup>9</sup>

---

### **Guddommen består af tre adskilte og selvstændige personer.**

*TA 1:1:* »Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn Jesus Kristus, og på Helligånden.«<sup>10</sup>

*Joseph Smith underviste i det følgende i april 1843. Det er senere nedskrevet i L&P 130:22:* »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså; men Helligånden har ikke et legeme af kød og knogler, men er en person, der består af ånd. Hvis det ikke var således, kunne Helligånden ikke bo i os.«<sup>11</sup>

»Jeg har altid erklæret, at Gud er en særskilt person, at Jesus Kristus er en selvstændig og særskilt person i forhold til Faderen,

og at Helligånden er en særskilt person og en ånd, og at disse tre udgør tre særskilte personer og tre Guder.«<sup>12</sup>

»Det, som er uden legeme eller legemsdele er intet. Der er ingen anden Gud i himlen end den Gud, som har kød og ben.«<sup>13</sup>

---

**Guddommen er en fuldkommen enhed,  
og Gud Faderen præsiderer.**

»Der kan siges meget om Gud og guddommen ... Tidens lærere siger, at Faderen er Gud, Sønnen er Gud, og Helligånden er Gud, og at de alle er i ét legeme og er én Gud. Jesus bad for, at dem Faderen havde givet ham ud af verden måtte blive ét, ligesom de selv er ét (se Joh 17:11-23) ...

Peter og Simon bar vidnesbyrd om, at de havde set Menneskesønnen stå ved Guds højre hånd. Alle, der havde set himlen åbne sig, vidste, at der er tre personer i himlen, som besidder magtens nøgler, og at én præsiderer over dem alle.«<sup>14</sup>

»Der blev indgået evige pagter mellem tre personer, før denne jord blev organiseret, og de angår uddelingen til mennesker på jorden. Disse personer ... kaldes den første Gud, Skaberens; den anden Gud, Forløseren; og den tredje Gud, Vidnet.«<sup>15</sup>

»Det er Faderens ansvarsområde at præsidere som den øverste eller som præsident, Jesus som Mellemand og Helligånden som vidne. Sønnen har et tabernakel, og det har Faderen også, hvorimod Helligånden er en person bestående af ånd uden et tabernakel.«<sup>16</sup>

»I skriften står der: »Jeg og Faderen er ét« (Joh 10:30), og atter at Faderen, Sønnen og Helligånden er ét, og at de tre stemmer overens (se Joh 5:7-8, 1948-oversættelsen af Bibelen). Således bad Frelseren til Faderen: »Ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig ... for at de kan være ét«, eller med andre ord, at de må blive ét sind forenet i troen (se Joh 17:9, 11). Men ligesom alle er forskellige eller særskilte personer, således er Gud og Jesus Kristus og Helligånden særskilte personer, men de er altid enige.«<sup>17</sup>



## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå s. 37-38 og bemærk, hvordan den unge Joseph Smith så beviser på en »almægtig og allestedsnærværende kraft« i verden omkring ham. Hvad har du bemærket i verden omkring dig, som vidner om Gud?
- Gennemgå det afsnit, der begynder på s. 39, og se efter lærdomme, der åbenbarer Guds natur. Hvordan kan disse lærdomme hjælpe os til at »glæde og fryde« os?
- Joseph Smith har sagt: »Universets store Alfader [ser] på hele den menneskelige familie med faderlig omsorg og opmærksomhed« (s. 39). Hvilke tanker gør du dig, når du grunder over disse udtalelser?
- Læs det afsnit, der begynder nederst på s. 39 samt det næste afsnit. Hvorfor er det umuligt for os at forstå os selv, hvis vi ikke forstår Guds natur?
- Profeten Joseph Smith bar vidnesbyrd om, at Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden er »tre særskilte personer«. Han lærte os ligeledes, at de er ét (s. 42). På hvilken måde er de tre medlemmer af guddommen »ét«? (Se eksemplerne s. 42).
- På hvilke måder kan forældre give næring til børnenes kærlighed til deres himmelske Fader? (Se eksemplerne s. 37).

*Skriftstedsbemvisninger:* L&P 8:17-19; Hebr 1:1-3; 12:9; Moses 1:3-6, 39.

### Noter

1. William Smith, Notes on Chambers' life of Joseph Smith, ca. 1875, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. William Smith, interviewet af E.C. Briggs og J.W. Peterson, okt. eller nov. 1893, oprindeligt bragt i *Zion's Ensign* (tidsskrift udgivet af Den Reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der nu hedder Community of Christ [Kristi Samfund]); genoptrykt i *Deseret Evening News*, 20. jan. 1894, s. 2.
3. Joseph Smith, History 1832, s. 2-3; Letter Book 1, 1829-1835, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 416; fra en tale holdt af Joseph Smith 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.

5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 262; fra »Baptism for the Dead«, leder bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1842, s. 759; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 63, 64; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 136; mar. 1834, s. 142.
7. *History of the Church*, 1:317; fra et brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 11. jan. 1833, Kirtland, Ohio; dette brev er ukorrekt dateret 14. jan. 1833, i *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 4:185; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 178.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 414-415, 416, 422; fra en tale, holdt af Joseph Smith 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton. Se også tillæg 562, s. 3, i dette hæfte.
10. TA 1:1
11. L&P 130:22; belæringer givet af Joseph Smith 2. apr. 1843, i Ramus, Illinois.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 448; fra en tale holdt af Joseph Smith 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
13. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 7, Journals of L. John Nuttall, 1857-1904, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 374; fra en tale holdt af Joseph Smith 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
15. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 10, Journals of L. John Nuttall, 1857-1904, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
16. Citeret af William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith først i 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver. William McIntire berettede kortfattet om adskillige taler holdt af Joseph Smith i Nauvoo i begyndelsen af 1841. Bogen citerer fra fire af disse beretninger, hvoraf ingen af dem er daterede.
17. Citeret af George Laub i en samling af uddrag af Joseph Smiths taler, ca. 1845; George Laub, erindringer og dagbog, jan. 1845-apr. 1857, s. 29, Kirkens arkiver.



*Frelseren viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland.  
»Sløret blev borttaget fra vort sind«, sagde Joseph, »og vor forstands øjne blev åbnet.  
Vi så Herren stå foran os på talerstolens brystværn.«*



# Jesus Kristus, verdens guddommelige Forløser

*»Frelse kunne ikke komme til verden uden gennem Jesu Kristi mellemkomst.«*

## Fra Joseph Smiths liv

Længe før Joseph Smith blev født, følte hans farfar, at der skulle ske noget i hans familie, som »ville revolutionere verden.«<sup>1</sup> I Joseph Smiths optegnelse står der: »Min farfar, Asael Smith, forudså for længe siden, at en profet skulle fødes i hans familie, og min farmor var fuldt ud overbevist om, at denne profeti blev opfyldt med mig. Min farfar Asael døde i East Stockholm i St. Lawrence-området i New York, efter at have fået Mormons Bog og læst den næsten igennem og erklæret, at jeg var den selv samme profet, som han længe havde vidst skulle fødes i hans familie.«<sup>2</sup>

Som genoprettelsens profet var en af Joseph Smiths vigtigste roller at vidne om Jesus Kristus. Han blev velsignet med at modtage personlig kundskab om Jesu Kristi guddommelighed og med at forstå Kristi rolle som verdens Forløser. Denne kundskab begyndte med det første syn, hvor den unge Joseph så vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hørte Faderen erklære: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17). Gennem denne hellige oplevelse fik Joseph det privilegium at modtage anvisninger fra verdens Frelser.

Næsten tolv år senere, den 16. februar 1832, var profeten i færd med at oversætte Bibelen med Sidney Rigdon som skriver i John Johnsons hjem i Hiram i Ohio. Efter profeten havde oversat Joh 5:29, som beskriver opstandelsen for dem, der har øvet det gode, og dem, der har øvet det onde, modtog Joseph og Sidney en åbenbaring, og de så og talte med Frelseren:

»Ved Åndens kraft blev vore øjne åbnet, og vor forstand blev oplyst, så vi kunne se og forstå det, som hører Gud til – ja, det, som var fra begyndelsen, førend verden blev til, og som var blevet bestemt af Faderen ved hans enbårne Søn, som var i Faderens favn, ja, fra begyndelsen; om hvem vi aflægger vidnesbyrd; og det vidnesbyrd, som vi aflægger, er Jesu Kristi evangeliums fylde, han, som er Sønnen, og som vi så, og med hvem vi samtalte i det himmelske syn ...

Og vi så Sønnens herlighed ved Faderens højre hånd og modtog af hans fylde; og så de hellige engle og dem, som er helliggjort, foran hans trone, mens de tilbad Gud og Lammet, de, som tilbeder ham for evigt og altid.

Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham, ja, ved Guds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens Enbårne – at ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:12-14, 20-24).

Joseph Smith så Frelseren igen søndag den 3. april 1836. Profeten og Oliver Cowdery havde trukket sig tilbage til den vestlige talerstol i templet i Kirtland. De bøjede sig i inderlig bøn, hvorefter Frelseren viste sig for dem. Profeten erklærede:

»Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne blev åbnet. Vi så Herren stå foran os på talerstolens brystværn, og under hans fødder var der et flisegulv af rent guld af farve som rav. Hans øjne var som en ildslue, håret på hans hoved var hvidt som ren sne, hans ansigt strålede klarere end solen, og hans røst var som lyden af brusket fra vældige vande, ja, Jahves røst, som lød: Jeg er den første og den sidste; jeg er den, som lever, jeg er den, som blev slået ihjel; jeg er jeres talsmand over for Faderen« (L&P 110:1-4).

Gennem disse oplevelser opnåede profeten førstehåndskendskab til og blev et særligt vidne om Frelserens guddommelighed.

## Joseph Smiths lærdomme

---

### I alle uddelinger har Guds folk sat deres lid til Kristi forsoning for syndernes forladelse.

»Frelse kunne ikke komme til verden uden gennem Jesu Kristi mellemkomst.«<sup>3</sup>

»Gud ... havde beredt et offer, idet han gav sin Søn, der til sin tid ville blive sendt for at bane vejen eller åbne døren, hvorigennem mennesket igen kunne træde ind i Herrens nærværelse, hvorfra det var blevet forstødt på grund af ulydighed. Dette glædesbudskab blev fra tid til anden forkyndt menneskene i forskellige tidsaldre indtil Messias' komme.

I tro på dette sonoffer eller på denne forløsningsplan bragte Abel et offer af sin floks førstefødte til Gud, hvilket offer blev antaget. Kain ofrede af jordens frugter og blev forkastet, fordi han ikke gjorde det i tro; han kunne ingen tro have, eller han kunne ikke udøve en tro, som var imod himlens plan. Den enbårnes blod måtte udgydes for at sone for menneskenes fald, for dette var forløsningsplanen, og uden blodsudgydelse var der ingen forladelse. Da nu ofring blev indstiftet som et forbillede eller sindbillede, for at mennesket bedre kunne lære at forstå det store offer, som Gud havde bragt, så kunne en tro i modsætning til denne plan ikke udøves, fordi forløsningen ikke kan tilvejebringes på nogen anden måde; forsoningens kraft kan heller ikke gøres virksom efter nogen anden orden. Følgelig kunne Kain ikke have nogen tro, og alt, hvad der ikke kommer af tro, er synd. Men Abel bragte et antageligt offer, hvorved han fik bevis for, at han var retfærdig, idet Gud selv gav ham vidnesbyrd om hans gaver (se Hebr 11:4).

Det er ganske afgjort, at udgydelsen af et dyrs blod ikke ville nytte noget menneske, hvis det ikke blev gjort som et sindbillede eller som forklaring på, hvad der skulle ofres gennem selve Guds gave, og at det blev udført i tro på dette store offers magt til syndernes forladelse ...

Vi kan ... ikke tro, at de gamle i alle tidsaldre var så uvidende om himlens orden, som mange antager, for alle, som nogensinde er blevet frelst, er blevet det ved denne store forløsningsplans

magt og kraft, og det såvel før som efter Kristi komme. Havde det ikke været således, så havde Gud gennemført forskellige planer (hvis vi må udtrykke os således) til at bringe menneskene tilbage til sin nærhed. Det kan vi ikke tro, for mennesket har ikke ændret sig siden faldet, og blodofferets forordning eller indretning var kun bestemt til at blive udført, indtil Kristus selv ville komme og udgyde sit blod som offer – som tidligere sagt – således at mennesket i tro kunne se frem til det tidspunkt ...

At det at bringe ofre kun var for at henlede opmærksomheden på Kristus, slutter vi af Jesu bemærkelsesværdige ord til jøderne: »Abraham, jeres fader, jublede over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig« (Joh 8:56). Fordi de gamle bragte ofre, hindrede det dem dog ikke i at høre evangeliet, men det tjente, som vi allerede har sagt, til at åbne deres øjne, så de kunne se hen til tiden for Kristi komme og glæde sig over hans forløsning ... Vi drager den slutning, at når som helst Herren åbenbarede sig for menneskene i fordums tid og gav dem befaling om at frembære ofre, blev det gjort, for at de i tro kunne se hen til tiden for hans komme og stole på forsoningens kraft til deres synders forladelse. Og det har de gjort, tusinder, der er gået forud for os, og hvis klæder er uplettede, og, ligesom Job, venter med samme forvisning som han, at de vil se ham i de *sidste dage* på jorden, ja i kødet (se Job 19:25-26).

Vi kan konkludere, at selv om der var forskellige uddelinger, var alt, hvad Gud gav sit folk, dog beregnet på at vende deres sind mod det store formål og at lære dem alene at forlade sig på Gud som ophavet til deres frelse, som den findes i hans lov.«<sup>4</sup>

---

**Fordi Jesus Kristus opstod fra de døde,  
skal alle mennesker opstå.**

»De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil. Men i forbindelse med disse tror vi på Helligåndsgaven, troens kraft, glæden over de åndelige gaver ifølge Guds vilje, Israels hus' genoprettelse og sandhedens endelige sejr.«<sup>5</sup>



*»Guds lam havde frembragt opstandelsen, så alle skal opstå fra de døde.«*

»For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.« Alle skal opstå fra de døde« (1 Kor 15:22). Guds Lam frembragte opstandelsen, så alle skal opstå fra de døde.«<sup>6</sup>



»Gud har udset en dag, hvor han vil dømme verden, og det har han forvisset os om, fordi han har oprejst sin Søn Jesus Kristus fra de døde – det holdepunkt, hvorpå alle, som tror på den inspire-rede beretning, baserer deres fremtidige lykke og glæde, for »er Kristus ikke opstået«, sagde Paulus til korinterne, »er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder, og så er også de, som er sovet hen i Kristus, gået fortabt« (1 Kor 15:17-18) ...

Kristus selv er visselig opstået fra de døde, og hvis han er opstået fra de døde, vil han med sin kraft føre alle mennesker til at stå foran sig, for hvis han er opstået fra de døde, er den time-lige døds bånd brudt, og graven har ingen sejr. Hvis graven såle-des ingen sejr har, så vil de, der følger Jesu bud og adlyder hans lærdomme ikke blot have et løfte om opstandelse fra de døde, men også en forsikring om at blive lukket ind i hans strålende rige, for han har selv sagt: »Hvor jeg er, dér skal også min tjener være« (Joh 12:26).«<sup>7</sup>

»De, der er døde i Jesus Kristus, kan, når de kommer frem, for-vente at indgå til den glædes virkeliggørelse, som de havde eller så hen til her ... Jeg er taknemlig over at have det privilegium at tale til jer om noget, der, forstået korrekt, vil være en hjælp for jer, når jordskælvene raser, skyerne samler sig, lynene glimter og uvejret er parat til at bryde ud over jer som tordenbrag. Hold fast i dette og lad ikke jeres knæ skælve eller jeres hjerte frygte, for hvad kan jordskælv, krige og tornadoer gøre? Intet. I vil blive godtgjort alle jeres tab i opstandelsen, hvis I forbliver trofaste. Jeg har set det i et syn fra den Almægtige ...

Gud har fra himlen åbenbaret sin Søn og ligeledes lærdom-men om opstandelsen, og vi ved, at dem, vi begraver her, vil Gud bringe frem igen ikklædt et legeme og bragt til live af den store Guds Ånd, og hvad betyder det, om vi begraver dem, eller om vi selv bliver begravet med dem, når vi ikke kan beholde dem længe-re? Lad disse sandheder synke dybt ned i vores hjerte, så vi alle-rede her kan begynde at glæde os over det, som herefter skal fin-des i dets fylde.«<sup>8</sup>

---

## **Gennem Kristi forsoning og lydighed mod evangeliet kan vi blive medarvinger sammen med Jesus Kristus.**

»Jeg tror på Jesu Kristi guddommelighed, og at han døde for alle menneskers synder, som faldt med Adam.«<sup>9</sup>

*TA 1:3:* »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«<sup>10</sup>

»Efter Gud havde skabt himlen og jorden, steg han ned og sagde på den sjette dag: »Lad os skabe mennesker i vort billede.« I hvis billede? I de Guders billede, som skabte dem, mand og kvinde, uskyldige, sagesløse og uplettede, med samme karakter og i samme billede som guderne (se 1 Mos 1:26-27). Og da mennesket faldt, mistede det ikke sit billede, men dets væsen beholdt dets Skabers billede. Kristus, der er skabt i menneskers billede, er selv det udtrykte billede af Faderens person (se Hebr 1:3) ... I kraft af Kristi forsoning og opstandelsen og lydighed mod evangeliet skal vi alle igen formes i hans Søns, Jesu Kristi, billede (se Rom 8:29). Da vil vi have opnået Guds billede, herlighed og væsen.«<sup>11</sup>

»Vores ånds Fader har sørget for et offer for hans skabninger, en forløsningsplan, en forsoningskraft, en plan for frelse med det store formål at føre mennesker tilbage til himmelens Konges nærhed og krone dem i celestial herlighed og gøre dem til arvinger sammen med Sønnen til den arv, som er uforgængelig, ren, og som ikke svinder bort.«<sup>12</sup>

»I skrifterne står der, at de, som vil adlyde befalingerne, skal blive Guds arvinger og Kristi medarvinger ... Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at herliggøres med ham (se Rom 8:16-17).«<sup>13</sup>

»Hvilken trøst for de sørgende, når de må skilles fra en ægtefælle, far, mor, et barn eller en kær slægtning, at vide, at selv om deres jordiske tabernakel begravnes og opløses, så skal de atter opstå for at hvile ved evig ild i udødelig herlighed for ikke

mere at sørge, lide eller dø, men for at blive Guds arvinger og Kristi medarvinger.«<sup>14</sup>

---

**Jesus Kristus er fuldkommen, ren og hellig, og han har kaldet os til at være ligesom ham.**

»Hvem iblandt alle de hellige i disse sidste dage kan betragte sig lige så god som vor Herre? Hvem er lige så fuldkommen? Hvem er lige så ren? Hvem er så hellig, som han var? Kan sådanne findes? Han overtrådte eller brød aldrig en himmelsk befaling eller lov – intet svig fandtes i hans mund, ej heller fandtes der falskhed i hans hjerte ... Hvor findes der en som Kristus? Han kan ikke findes på jorden.«<sup>15</sup>

»Skabningen blev jo underlagt tomheden, ikke fordi den selv ville, men fordi Kristus gjorde det samme med håb (se Rom 8:20)



*»Når vi overvejer vor store Mesters bellighed og fuldkommenhed ...  
så smelter vores hjerte for hans offer.«*

– alle er underlagt tomheden, mens de vandrer ad de krogede stier og gennem de vanskeligheder, der omgiver dem. Hvor er det menneske, som ikke er tomt? Ingen anden end Jesus var nogen-sinde fuldkommen – og hvorfor var han fuldkommen? Fordi han var Guds Søn og havde Åndens fylde og større magt end nogen anden mand.«<sup>16</sup>

»Da Jesus Kristus endnu kun var dreng, besad han al den intelligens, som var nødvendig for at sætte ham i stand til at styre og regere jødernes rige, og han kunne argumentere med de kloge og mest dybsindige skriftkloge og lovkyndige og få deres teorier og fremgangsmåder til at virke tåbelige sammenlignet med den visdom, han besad.«<sup>17</sup>

»Vi håber på, at I altid overvejer vor Herres befalinger i jeres hjerte, og lader jer undervise, ikke kun i hans vilje med hensyn til at forkynde evangeliet, men ligeledes i hans ydmyghed og fuldkomne eksempel, selv på de tidspunkter, hvor han var udsat for alvorlig forfølgelse og mishandling, som blev pålagt ham af en ond og utro slægt. Husk på, brødre, at han har kaldet jer til at være hellige; og selvfølgelig til at være rene som ham? Hvor vist, hvor helligt, hvor kyskt og hvor fuldkomment bør I så ikke opføre jer i hans åsyn – og husk også på, at hans øjne altid hviler på jer.«<sup>18</sup>

»Når vi tænker på vor store Mesters hellighed og fuldkommenhed – han som banede en vej, hvorved vi kan komme til ham, idet han ofrede sig selv – så smelter vores hjerte ved hans store nåde. Og når vi ligeledes tænker på, at han har kaldet os til at være fuldkomne i alt, så vi kan være forberedte til at møde ham i fred, når han kommer i sin herlighed med alle de hellige engle, så føler vi, at vi frimodigt skal formane vore brødre til at være ydmyge og bønsumme, til i sandhed at vandre som lysets og dagens børn, så de kan modtage nåde til at modstå enhver fristelse og til at overvinde alt ondt i vor Herre Jesu Kristi værdige navn. For vær forvissede om, brødre, at den dag virkelig er nær, hvor husets Mester skal rejse sig og lukke døren, og ingen andre end de, der er klædt i bryllupsklæder, skal få lov til at deltage i bryllupsfesten! (Se Matt 22:1-14).«<sup>19</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå beretningerne om Joseph Smiths syn af Frelseren (s. 47-48). Hvilke tanker gør du dig, når du grunder over disse oplevelser?
- I gammel tid hjalp ofring af dyr Herrens folk til at »åbne deres øjne, så de kunne se hen til tiden for Kristi komme og glæde sig over hans forløsning« (s. 50). Hvad hjælper dig til at se hen til Frelseren i dag?
- Læs det afsnit, der begynder nederst på s. 50. Bemærk, at i denne udtalelse er et tillæg noget, der er forbundet med noget vigtigere, som fx en gren, der er forbundet til en træstamme. Hvorfor tror du, at apostlenes og profeternes vidnesbyrd angående Frelserens forsoning og opstandelse er de »fundamentale principper i vores religion«? Hvilken tilgang ville du have til din tjeneste hjemme og i Kirken, hvis du husker på, at alt andet er tillæg til disse principper?
- Gennemgå profetens lærdomme om forsoningen (s. 50-52). Hvilken trøst får du af at vide, at »I vil blive godtgjort alle jeres tab i opstandelsen, hvis I forbliver trofaste«? På hvilken måde kan viden om opstandelsen hjælpe os til at »begynde at nyde det, vi skal nyde fuldt ud herefter«?
- Gennemgå s. 53-54 og overvej, hvad Frelseren har gjort for at vi kan blive hans medarvinger. Overvej, hvordan du kan vise ham din taknemlighed for hans sonoffer.
- På s. 54-55 nævner profeten Joseph Smith mange af Frelserens egenskaber. Hvilke andre egenskaber kommer du i tanke om, når du overvejer Frelserens liv og mission? Overvej, hvad du kan gøre for at blive mere ligesom ham.

*Skriftstedshenvisninger:* Es 53:1-12; 2 Ne 9:5-26; L&P 20:21-29.

## Noter

1. Nedskrevet af George A. Smith, *Deseret News*, 12. aug. 1857, s. 183.
2. *History of the Church*, 2:443; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, tillæg, s. 5, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 388; fra en tale holdt af Joseph Smith 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 66-70; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, mar. 1834, s. 143.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143; fra en leder bragt i Elders' Journal, juli 1838, s. 44; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 444; fra en tale holdt af Joseph Smith 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 71, 72; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, mar. 1834, s. 144.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 353-355; fra en tale holdt af Joseph Smith 16. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
9. *History of the Church*, 4:78; fra et brev fra Matthew L. Davis til Mary Davis, 6. feb. 1840, Washington D.C., hvori der berettes om en tale holdt af Joseph Smith den 5. feb. 1840 i Washington D.C.
10. TA 1:3.
11. Citeret af James Burgess i en samling af uddrag af Joseph Smiths taler; James Burgess, *Journals*, 1841-1848, bd. 2, Kirkens arkiver.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 54; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135.
13. Citeret af George Laub i en samling af uddrag af Joseph Smiths taler, ca. 1845; George Laub, *Reminiscences and Journal*, jan. 1845-apr. 1857, s. 31, Kirkens arkiver.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 419; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 78; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, apr. 1834, s. 152.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 223-224; fra en tale holdt af Joseph Smith 16. maj 1841 i Nauvoo, Illinois; bragt i *Times and Seasons*, 1. juni 1841, s. 429-430.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 477; fra belæringer givet af Joseph Smith den 27. juni 1844, i fængslet i Carthage, Illinois; nedskrevet af Cyrus H. Wheelock.
18. *History of the Church*, 2:13; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, mar. 1834, s. 142.
19. Brev fra Joseph Smith og højpræsterne til brødrene i Geneseo, New York, 23. nov. 1833, Kirtland, Ohio, Kirkens arkiver.



*Joseph Smith modtog guldpladerne fra Moroni den 22. september 1827.  
»Jeg fandt dem,« vidner profeten, »sammen med Urim og Tummim, gennem  
hvilke jeg oversatte pladerne – og således blev Mormons Bog til.«*



## Mormons Bog: Vores religions slutsten

*»Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vores religions slutsten.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**M**ere end tre år var gået siden den morgen i 1820, hvor Joseph Smith havde bedt om at få at vide, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Den unge profet var nu 17 år gammel, og han ønskede at vide, hvordan han stod over for Gud og ønskede at modtage tilgivelse. Om aftenen den 21. sep. 1823 trak Joseph sig tilbage til sit soveværelse på loftet i familiens bjælkehytte i Palmyra i New York, men han holdt sig vågen efter de andre i værelset var faldet i søvn, mens han oprigtigt bad om at få mere at vide om Guds hensigt med ham. »[Jeg] hengav ... mig til bøn og anråbelse af Gud den Almægtige,« sagde han, »om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, og også om en tilkendegivelse over for mig, så jeg kunne få kendskab til min stilling og status hos ham; for jeg havde fuld tillid til, at jeg ville modtage en guddommelig tilkendegivelse, eftersom jeg tidligere havde fået en« (JS-H 1:29).

Som svar på sin bøn så Joseph et lys, som kom til syne i hans værelse, og som vedblev med at tage til i styrke, indtil værelset var »mere oplyst end midt på dagen«. En himmelsk budbringer kom til syne ved hans seng, stående i luften og iklædt en kjortel, der var »strålende hvid«. (JS-H 1:30-31). Denne budbringer var Moroni, den sidste nefitiske profet, som århundreder tidligere havde begravet pladerne, som Mormons Bog var skrevet på, og som nu bar nøglerne til denne hellige optegnelse (se L&P 27:5). Han var blevet udsendt for at fortælle Joseph, at Gud havde tilgivet hans synder<sup>1</sup>, og at han havde et stort værk for ham at udføre. Som en del af dette værk skulle Joseph gå til en høj i nærheden,



hvor en hellig optegnelse skrevet på guldplader blev opbevaret. Denne optegnelse var skrevet af profeter, som fordom levede på det amerikanske fastland. Ved Guds gave og kraft skulle Joseph oversætte optegnelsen og bringe den frem til verden.

Den næste dag tog Joseph hen til højen, hvor pladerne til Mormons Bog var nedgravet. Der mødte han Moroni og så pladerne, men fik at vide, at han ikke skulle modtage dem de næste fire år. Han skulle påbegynde en vigtig tid med forberedelser, der skulle sætte ham i stand til den hellige opgave at oversætte Mormons Bog: Joseph vendte tilbage til højen den 22. september hvert år, de næste fire år for at modtage yderligere belæringer fra Moroni (se JS-H 1:33-54). I løbet af disse år fik han ligeledes »mange besøg af Guds engle, der fortalte ... om det storslåede og herlige ved de begivenheder, der skulle finde sted i de sidste dage.«<sup>2</sup>

I denne forberedelsestid blev profeten også velsignet ved at indgå ægteskab. I januar 1827 blev han gift med Emma Hale, som han havde mødt, da han arbejdede i Harmony i Pennsylvania. Emma skulle blive en vigtig hjælp for profeten igennem hans tjenestegering. Den 22. september 1827 tog hun med ham hen til højen og ventede i nærheden, mens Moroni overgav pladerne i profetens hænder.

Med den hellige optegnelse i sin varetægt opdagede Joseph snart, hvorfor Moroni havde advaret ham om, at han skulle beskytte pladerne (se JS-H 1:59-60). En lokal pøbelhob begyndte at chikanere profeten og gjorde gentagne anstrengelser for at stjæle pladerne. En kold decemberdag i 1827 – i håbet om et sted at arbejde i fred – forlod Joseph og Emma familien Smiths hjem for at søge tilflugt hos Emmas forældre i Harmony. Der påbegyndte profeten arbejdet med oversættelsen. Den følgende februar blev Martin Harris, en ven af familien Smith fra Palmyra, inspireret til at tage til Harmony for at hjælpe profeten. Med Martin som skriver fortsatte Joseph oversættelsen af den hellige optegnelse.

Resultatet af profetens arbejde blev senere udgivet som Mormons Bog. Denne bemærkelsesværdige bog, som indeholder evangeliets fylde, står som et vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og Joseph Smiths profetiske mission.

## Joseph Smiths lærdomme

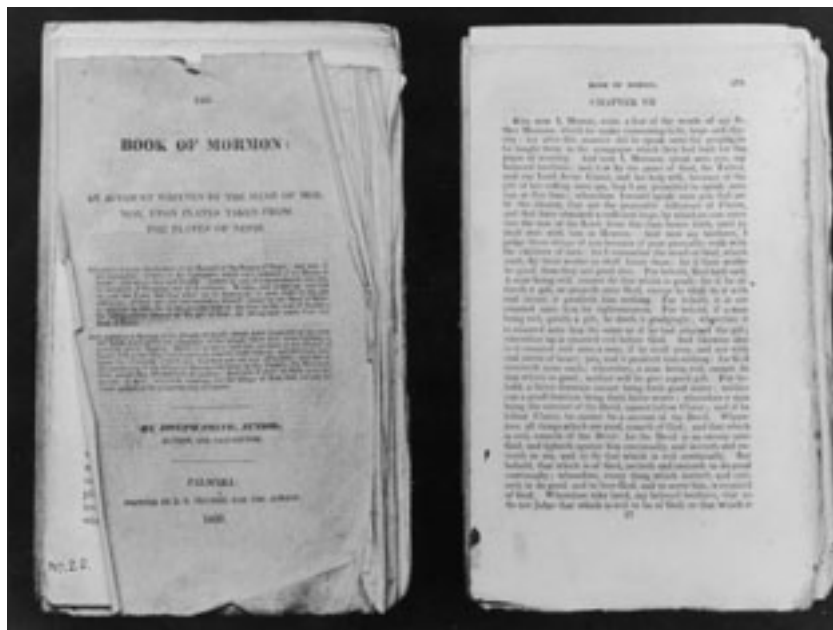
### Mormons Bog blev oversat ved Guds gave og kraft.

*Som svar på spørgsmålet: »Hvor og hvordan fik du Mormons Bog?» svarede Joseph Smith: »Moroni, som anbragte pladerne i en høj i Manchester i Ontario County i New York, og som er død og opstanden, viste sig for mig og fortalte mig, hvor de var og instruerede mig i, hvordan jeg kunne finde dem. Jeg fandt dem, sammen med Urim og Tumim, gennem hvilke jeg oversatte pladerne – og således blev Mormons Bog til.«<sup>3</sup>*

»Jeg fik at vide af Moroni, hvor der blev opbevaret nogle plader, hvorpå der var indgraveret en forkortelse af optegnelserne fra de fordums profeter, der havde levet på dette fastland ... Disse optegnelser var indgraveret på plader, der lignede guld, og hver plade var 6 tommer bred og 8 tommer lang, og knap så tyk som almindeligt blik. De var fyldt med indgraveringer, skrevet med ægyptiske tegn og holdt sammen i ét bind som blade i en bog med tre ringe, der gik gennem alle bladene. Bindet var omkring 6 tommer tykt, og en del af det var forseglet. Tegnene på den uforseglede del var små og smukt indgraverede. Hele bogen havde mange tegn på alder i sin konstruktion og megen dygtighed i gravørkunsten. Sammen med optegnelserne var der et forunderligt redskab, som de gamle kaldte »Urim og Tumim', og som bestod af to gennemsigtige sten, som sad i kanten af en bue og var fastgjort til en brystplade. Ved hjælp af Urim og Tumim oversatte jeg optegnelsen ved Guds gave og kraft.«<sup>4</sup>

»Ved Guds kraft oversatte jeg Mormons Bog fra hieroglyfisk, hvortil kendskabet var gået tabt for verden. Om denne vidunderlige begivenhed var jeg alene, en uskolet ung mand, som skulle bekæmpe verdslig visdom og otte århundreders ophobet uvidenhed med en ny åbenbaring.«<sup>5</sup>

Jeg ønsker her at påpege, at titelbladet i Mormons Bog er en bogstavelig oversættelse, taget fra venstre side på det allersidste blad af samlingen af plader, hvorfra optegnelserne er blevet oversat; hele sprogbrugen er den samme som alt, hvad der i almindelighed er skrevet på hebraisk. Det omtalte titelblad er på ingen måde en nutids-sammensætning, hverken af mig eller noget andet



Til venstre: Titelbladet fra den første udgave af Mormons Bog.

menneske, som lever eller har levet i denne generation ... Jeg [anfører] nedenfor den del af titelbladet i den engelske gengivelse af Mormons Bog, som er en ægte og ordret oversættelse af titelbladet i den originale Mormons Bog, som nedskrevet på pladerne:

»MORMONS BOG

*En beretning skrevet ved Mormons hånd på plader taget fra Nefis plader.*

Således er den en forkortelse af optegnelsen om Nefis folk og også om lamanitterne – Skrevet til lamanitterne, der er en rest af Israels hus, og også til jøde og ikke-jøde – Skrevet på befaling, og også ved profetiens og åbenbarelsens ånd – Skrevet og forseglet og skjult i Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt – Skal komme frem ved Guds gave og kraft for at blive oversat – Forseglet ved Moronis hånd og skjult i Herren for til sin tid at komme frem ved ikke-jøderne – Oversættelsen deraf ved Guds gave.

Også en forkortelse af Eters Bog, der er en optegnelse om Jeredes folk, som blev spredt på den tid, da Herren forvirrede folkets sprog, mens de var ved at bygge et tårn for at nå himlen –

Hvilken skal vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, og at de måtte kende Herrens pagter, at de ikke er forstødt for evigt – Og også for at overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som giver sig til kende for alle folkeslag – Og se, hvis der er fejl, da er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.«<sup>6</sup>

---

### Herrens visdom er større end djævelens list.

*Den 14. juni 1828 havde Joseph Smith frembragt 116 sider manuskript fra pladerne med Mormons Bog. Så skete der noget, der lærte profeten en alvorlig lektie om Guds styrende hånd i frembringelsen af denne hellige optegnelse. Profeten berettede:* »Nogen tid efter, at hr. Harris var begyndt at skrive for mig, begyndte han at plage mig om at give ham tilladelse til at tage skrivelserne med hjem og vise det; og han ønskede, at jeg skulle adspørge Herren gennem Urim og Tummim, om han ikke måtte gøre det. Jeg spurgte, og svaret var, at det måtte han ikke. Han var dog ikke tilfreds med dette svar, og han ønskede, at jeg igen bad om det. Det gjorde jeg, og svaret var som før. Han var stadig ikke tilfreds, men insisterede på, at jeg igen bad om det.

Efter intense anmodninger, bad jeg igen til Herren, og tilladelsen blev givet ham til at få skrivelserne på visse betingelser, som var, at han kun viste dem til sin bror, Preserved Harris, sin egen hustru, sin far og sin mor, samt en fru Cobb, hans hustrus søster. I henhold til dette sidste svar, krævede jeg af ham, at han skulle indgå en pagt med mig på den højtideligste måde, om at han ikke ville gøre noget andet, end han havde fået besked på. Det gjorde han. Han afgav løftet, som jeg krævede af ham, tog skrivelserne og gik sin vej. På trods af de store begrænsninger, som han var blevet pålagt, og højtideligheden af den pagt, han havde indgået med mig, viste han dem dog til andre, og ved list tog de dem fra ham, og de er aldrig kommet frem indtil denne dag.«<sup>7</sup>

*I forordet til den første udgave af Mormons Bog erklærede profeten, at Guds hensigter ikke kunne forpurres ved tabet af de 116 sider:* »Fordi mange falske påstande angående [Mormons Bog] er blevet bragt i omløb, og ligeledes mange ulovlige skridt

er blevet taget af ondsindige, beregnende mennesker, der ønsker at nedbryde mig og værket med, kan jeg oplyse jer om, at jeg ved Guds gave og kraft har oversat og ladet skrive ethundredeogseksten sider, som jeg tog fra Lehis bog – en optegnelse forkortet fra Lehis plader ved Mormons hånd. Den selv samme optegnelse har en eller flere personer stjålet og holdt gemt for mig til trods for mine yderste anstrengelser for at få den tilbage. Herefter blev jeg af Herren befalet ikke at oversætte det samme på ny, for Satan havde lagt i deres hjerter at friste Herren deres Gud, således at de læste i strid med det, jeg havde oversat og ladet skrive – og hvis jeg nu frembragte de samme ord på ny eller, med andre ord, hvis jeg skulle oversætte det samme igen, så ville de udgive det, de havde stjålet, og Satan ville ophidse denne slægts hjerter, så de måske ikke ville tage imod dette værk. Sandelig, siger Herren til mig, jeg ikke vil tillade, at Satan skal udføre sit ondsindede forehavende, hvad angår dette, derfor skal du oversætte de indgraveringer, der er på Nefis plader, indtil du kommer til det, som du har oversat, og som du har beholdt, og se, du skal udgive det som Nefis optegnelse; og således vil jeg beskæmme dem, der har ændret mine ord. Jeg vil ikke tillade, at de skal tilintetgøre mit værk; ja, jeg vil vise dem, at min visdom er større end Djævelens snedighed (se L&P 10:38-43).

Derfor har jeg for at være lydige mod Guds bud, gennem hans nåde og barmhjertighed, udrettet det, han har befalet mig angående dette.«<sup>8</sup>

---

### **Mormons Bog er Guds ord.**

»Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vores religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog.«<sup>9</sup>

*TA 1:8:* »Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.«<sup>10</sup>

»Mormons Bog fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette fastland efter sin opstandelse; at han forkyndte sit evangelium her i al dets fylde og rigdom og styrke og velsignelse; at de havde apostle, profeter, præster, lærere og evangelister; den samme orden, det

samme præstedømme, de samme ordinancer, gaver, kræfter og velsignelser, som man kunne glæde sig over på den østlige halvkugle, at folk blev forkastet som følge af deres overtrædelser, at den sidste af de profeter, som fandtes blandt dem, fik befaling om at skrive en forkortelse af deres profetier, historie osv., og at gemme den i jorden, så den kunne komme frem og blive forenet med Bibelen for at fuldende Guds hensigter i de sidste dage.«<sup>11</sup>

*David Osborn var til stede, da Joseph Smith prædikede i Far West i Missouri i 1837. Han erindrer disse ord, som profeten sagde: »Mormons Bog er sand, ligesom den angives at være, og om dette vidnesbyrd forventer jeg at skulle aflægge beretning på dommens dag.«<sup>12</sup>*

---

### **Skrifterne opmuntrer og trøster os og giver os visdom til frelse.**

»Trykningen og udgivelsen af Mormons Bog, Lære og Pagter ... og den nye oversættelse af Bibelen er forbundet med opbygningen af riget. Det er unødvendigt at sige noget om disse værker; de, som har læst dem, og som har drukket af den kilde af viden, som de bibringer, ved, hvordan de skal værdsætte dem, og selv om tåber måtte spotte dem, så er de alligevel beregnet til at give mennesker visdom til frelse og feje overtroens spindelvæv fra alle tidsaldre væk, kaste lys på Jahves gerninger, som allerede er fuldført, og afmærke fremtiden med alle dens frygtelige og strålende realiteter. De, som har oplevet fordelene ved at studere disse værker kappes med hinanden i deres tjenestiver efter at sende dem ud til hele verden, så alle Adams sønner kan opnå de samme privilegier og finde glæde i de samme sandheder.«<sup>13</sup>

»[Skrifterne fra de sidste dage udgives] for at de, som har et oprigtigt hjerte, kan blive opmuntret og trøstet og fortsætte deres rejse med glæde, når deres sjæl bliver rørt og deres forståelse oplyst af viden om Guds værk gennem fædrene i tidligere tider, så vel som det, han nu vil gøre i de sidste dage for at opfylde fædrenes ord.«<sup>14</sup>

»Vi tager de hellige skrifter i vores hånd og indrømmer, at de blev givet ved direkte inspiration og til menneskets bedste. Vi tror, at det har behaget Gud at tale fra himlen og forkynde sin



*Skrifterne fra de sidste dage er blevet udgivet, »for at de, som har et oprigtigt hjerte, kan blive opmuntret og trøstet og fortsætte deres rejse med glæde.«*

vilje angående den menneskelige familie, at give dem retfærdighed og hellige love, at regulere deres vandel og lede dem på en direkte måde for til sin tid at tage dem til sig og gøre dem til medarvinger med Sønnen.

Men når vi har indrømmet den kendsgerning, at de hellige skrifter indeholder himlens vilje, er vi da ikke som fornuftsvæsener forpligtede til at leve i overensstemmelse med alle dens forskrifter? Vil den blotte anerkendelse af, at dette er himlens vilje, nogensinde gavne os, om vi ikke retter os efter alle dens belæringer? Øver vi ikke vold mod himlens højeste intelligens, når vi indrømmer sandheden i dens lærdomme, men ikke efterlever dem? Synker vi ved en sådan opførsel ikke længere ned end vores egen kundskab og den større visdom, som himlen har udrustet os med, kunne berettige? Hvis vi af disse grunde får direkte åbenbaringer fra himlen, så er disse åbenbaringer sandelig aldrig blevet givet,

for at vi skulle tage dem let, for så vil spotteren udsætte sig for mis-hag og hævn, hvis der er nogen retfærdighed til i himlen. Men at der findes en sådan, må enhver indrømme, der anerkender sandheden og kraften i Guds lære, hans velsignelser og forbandelser, som de indeholdes i den hellige skrift ...

Den, der kan erkende den på himlen beskrevne Almagts kraft, kan også se Guds håndskrift i de hellige skrifter, og den, der læser dem oftest, vil elske dem mest, og den, der er fortrolig med dem, vil erkende Herrens hånd, når som helst han ser den; og når de én gang er blevet opdaget, vil de ikke blot blive anerkendt, men også adlydt i alle deres himmelske forskrifter.«<sup>15</sup>

»O, I Tolv og alle hellige! Drag fordel af denne betydningsfulde *nøgle* – at I i alle jeres prøvelser, besværligheder, fristelser, hjem-søgelse, lænker, fangenskab og død sørger for, at I ikke forråder himlen, at I ikke forråder Jesus Kristus, at I ikke forråder brødrene, at I ikke forråder Guds åbenbaringer, hvad enten de findes i Bibelen, Mormons Bog eller Lære og Pagter, eller nogen anden åbenbaring, som nogensinde blev eller nogensinde vil blive givet og åbenbaret til mennesket i denne verden eller den kommende.«<sup>16</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå det, Joseph Smith oplevede mellem den 21. september 1823 og den 22. september 1827 (s. 59-60). Hvordan tror du, disse oplevelser forberedte ham til at oversætte guldpladerne? På hvilke måder er du blevet forberedt på kaldelser fra Gud?
- Gennemgå det sidste afsnit på s. 62 og læg mærke til formålene med Mormons Bog. På hvilke måder har du set disse formål blive opfyldt i dit og i andres liv?
- Hvad lærer du om Gud, når du overvejer profetens beretning om befalingen om ikke at genoversætte de 116 sider manuskript, der gik tabt (s. 63-64)? Hvordan kan en forståelse af denne beretning påvirke vore beslutninger?



- Læs det tredje afsnit på s. 64. Bemærk, at i en hvælving af sten placeres slutstenen i toppen og holder således alle de andre sten på plads. På hvilken måde er Mormons Bog »vores religions slutsten«? Hvordan har Mormons Bog hjulpet dig til at »komme Gud nærmere«?
- Joseph Smith talte om de velsignelser, vi får, når vi har »drukket af den kilde til visdom«, som skrifterne er, og »oplevet fordelene« ved Guds ord (s. 65). Hvad fortæller disse udtryk dig om skriftstudium? Hvad kan vi gøre for at gøre vores skriftstudium mere meningsfyldt?
- Læs det tredjesidste afsnit på s. 65. Hvorfor tror du, at de, som studerer skriften, udvikler tjenestiver med hensyn til at fortælle andre om dem? Hvad kan vi gøre for at fortælle andre om Mormons Bog? Hvilke oplevelser har du haft, når du har fortalt andre om Mormons Bog, eller når andre har fortalt dig om den?
- Læs næstsidste afsnit på s. 65. Hvilke skriftsteder fra Mormons Bog har »opmuntret og trøstet« dig? På hvilke måder har Mormons Bog oplyst din forstand?

*Skriftstedsbenviisninger:* Ez 37:15-17; indledning til Mormons Bog; 1 Ne 13:31-42; 2 Ne 27:6-26; L&P 20:6-15; JS-H 1:29-54.

### Noter

1. Joseph Smith, *History* 1832, s. 4; Letter Book 1, 1829-35, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 4:537; fra et brev fra Joseph Smith skrevet på foranledning af John Wentworth og George Barstow, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 707.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 140; fra en leder bragt i *Elders' Journal*, juli 1838, s. 42-43; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
4. *History of the Church*, 4:537; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning fra John Wentworth og George Barstow i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. marts 1842, s. 707.
5. *History of the Church*, 6:74; fra et brev fra Joseph Smith til James Arlington Bennet, 13. nov. 1843, Nauvoo, Illinois; James Bennets efternavn er urigtigt stavet »Bennett« i *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 1:71-72; ord i parentes som i originalteksten; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 34-35, Kirkens arkiver; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 7.
7. *History of the Church*, 1:21; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 9-10, Kirkens arkiver.
8. Forord til den første (1830) udgave af Mormons Bog.

9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232; fra undervisning givet af Joseph Smith den 28. nov. 1841, i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
10. TA 1:8.
11. *History of the Church*, 4:538; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning fra John Wentworth og George Barstow i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. marts 1842, s. 707-708.
12. Citeret af David Osborn i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. mar. 1892, s. 173.
13. *History of the Church*, 4:187; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 179.
14. Brev fra Joseph Smith til *Times and Seasons*, omkring mar. 1842, Nauvoo, Illinois; Samling af blandet indhold, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver; brevet ser ikke ud til at være blevet sendt.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 61, 64; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 136; mar. 1834, s. 142.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 184-185; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards. Ældste Richards optegnelse af denne tale bygger på andre personers optegnelser af talen. Ældste Richards anvendte ligeledes andres optegnelser, da han nedskrev den tale, som profeten holdt den 27. juni 1839 samt de to taler dateret »omkring juli 1839«. Der vil gennemgående blive henvist til disse taler i denne bog.



*Omvendelse er gjort mulig gennem Frelserens, Jesu Kristi, sonoffer.  
»Ransag jeres hjerte, og se, om I er ligesom Gud,« erklærede profeten Joseph Smith.  
»Jeg har gransket mit og føler trang til at omvende mig fra alle mine synder.«*



## Omvendelse

*»Lad os fra denne dag begynde forfra og nu sige af hele vores hjerte, at vi vil forsage vore synder og være retfærdige.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**D**en 14. juni 1828 rejste Martin Harris fra Harmony i Pennsylvania og medbragte de første 116 sider af manuskriptet, som var oversat fra guldpladerne, for at vise dem til nogle af sine familiedlemmer i Palmyra i New York. Den følgende dag blev Joseph og Emmas første barn, en søn ved navn Alvin, født. Barnet døde den samme dag, og Emmas helbred forværredes, indtil hun selv var lige ved at dø. Profetens mor skrev senere: »I nogen tid syntes det som om, at Emma ville drage til dødens stille bolig sammen med sit barn. Så usikker syntes hendes skæbne for en tid at være, at hendes mand i en periode på to uger ikke havde en times uforstyrret søvn. Hen mod slutningen af denne periode voksede hans bekymring for manuskriptet sig så stor, at han besluttede sig for, at nu hvor hans hustru var i bedring, ville han så snart, hun var blevet lidt stærkere, rejse til New York og se efter dette.«<sup>1</sup>

I juli efterlod profeten, på Emmas opfordring, Emma i hendes mors varetægt og rejste med diligence til sine forældres hjem i Manchester Township i New York. Profetens rejse var på omkring 200 km og tog to eller tre dage. Fortvivlet over tabet af sin førstefødte søn, ængstelig for sin hustru og dybt bekymret for manuskriptet, hverken spiste eller sov Joseph på hele rejsen. En medrejsende, den eneste anden passager i diligencen, lagde mærke til profetens svækkede tilstand og insisterede på at ledsage ham de sidste 32 km, som han skulle gå fra diligencens stoppested til familien Smiths hjem. Profetens mor beretter, at på de sidste 6,5 km af gåturen »var den fremmede nødt til at lede Joseph ved armen, for han var alt for udmattet til at kunne holde sig oppe af

sig selv, og han ville blot falde i søvn, som han stod dér.«<sup>2</sup> Så snart profeten nåede sine forældres hjem, sendte han bud efter Martin Harris.

Martin ankom til familien Smiths hjem først på eftermiddagen, nedslået og fortvivlet. Han sagde, at han ikke havde manuskriptet og heller ikke vidste, hvor det var. Da Joseph hørte dette, udbrød han: »Å, min Gud, min Gud ... Alt er tabt, er tabt. Hvad skal jeg gøre? Jeg har syndet. Jeg fristede Guds vrede ved at bede ham om det, jeg ikke havde ret til at bede om ... Hvordan skal jeg kunne vise mig for Herren? Hvilken irttesættelse har jeg ikke gjort mig fortjent til hos den Allerhøjstes engel?«

Som dagen gik, vandrede profeten frem og tilbage i sine forældres hjem og var i stor nød og »græd og sørgede.« Dagen efter påbegyndte han rejsen tilbage til Harmony, hvor han sagde: »Jeg begyndte at ydmyge mig i inderlig bøn for Herren ... om, at jeg om muligt kunne få nåde ved hans hænder og blive tilgivet for alt det, jeg havde gjort, som var imod hans vilje.«<sup>3</sup>

Herren tugtede profeten alvorligt for at frygte mennesker mere end Gud, men forsikrede ham om, at han kunne blive tilgivet. »Se, du er Joseph,« sagde Herren, »og du er blevet udvalgt til at udføre Herrens værk, men hvis du ikke passer på, vil du falde på grund af overtrædelse. Men husk, at Gud er barmhjertig; omvend dig derfor fra det, som du har gjort, og som er i modstrid med den befaling, som jeg har givet dig, og da er du stadig udvalgt og er atter kaldet til værket« (L&P 3:9-10).

For en tid tog Herren Urim og Tummim og pladerne fra Joseph. Men de blev snart givet tilbage til ham. »Englen frydede sig, da han gav mig Urim og Tummim tilbage,« berettede profeten, »og sagde, at Gud fandt behag i min trofasthed og ydmyghed og elskede mig for min anger og flid med hensyn til bøn, i hvilken forbindelse jeg havde gjort min pligt i en sådan grad ... at jeg var i stand til at genoptage arbejdet med oversættelsen.«<sup>4</sup> Mens Joseph gik fremad i det store værk, der lå foran ham, blev han nu styrket af den vidunderlige følelse af at modtage Herrens tilgivelse og en fornyet beslutsomhed med hensyn til at gøre hans vilje.

## Joseph Smiths lærdomme

**Ved at omvende os fra vore synder kommer vi nærmere Gud og bliver mere ligesom ham.**

*Wilford Woodruff skrev følgende, mens han tjente i De Tolv Apostles Kvorum:* »Seeren Joseph rejste sig i Guds magt, og for folkets øjne irettesatte og dadlede han ugudelighed i Gud Herrens navn. Han ønskede at sige nogle få ord, der passede til forholdene i den store masse, og sagde så:

»Jeg skal tale med præstedømmets magt og myndighed i Gud Herrens navn ... Til trods for at denne forsamling hævder, at de er hellige, så står jeg dog midt iblandt alle [slags] karakterer og mennesker. Hvis I ønsker at komme, hvor Gud er, må I være ligesom Gud eller besidde de principper, som Gud er i besiddelse af, for hvis vi ikke nærmer os Gud i princippet, vil vi fjerne os fra ham og nærme os djævelen. Ja, jeg står midt iblandt alle slags mennesker.

Ransag jeres hjerte og se, om I er som Gud. Jeg har gransket mit og føler trang til at omvende mig fra alle mine synder.

Vi har iblandt os tyve, horkarle, løgnere og hyklere. Dersom Gud ville tale fra himlen, ville han befale jer ikke at stjæle, ikke at bedrive hor, ikke at begære eller bedrage, men at være trofaste over lidt ... Er Gud ikke god? Så må I også være gode. Er han trofast, så må I også være trofaste. Føj til jeres tro dyd, til dyd kundskab, og søg efter alt, hvad der er godt. Kirken må renses, og jeg hæver min røst mod al ugudelighed.«<sup>5</sup>

»I skal være uskyldige, ellers kan I ikke komme til Gud: Dersom vi ønsker at komme til Gud, skal vi holde os rene, ligesom han er ren. Djævelen har stor magt til at bedrage, og han vil forvanske alt, så han kan få os til at måbe over dem, der gør Guds vilje ... Ugudeligheden må udrenses af de helliges midte, så vil sløret flænges og himlens velsignelse blive udgydt – de vil rulle frem som Mississippifloden.«<sup>6</sup>

»Lad intet menneske gøre opmærksom på sin egen retfærdighed, for den kan andre se for ham. Lad ham snarere bekende sine synder, og så vil han blive tilgivet, og han vil bære mere frugt.«<sup>7</sup>

»Alle hjerter skal omvende sig og være rene, så vil Gud lægge mærke til dem og velsigne dem på en sådan måde som de ellers ikke kunne blive velsignet.«<sup>8</sup>

---

**Det er Guds vilje, at vi forsager vore synder  
og fjerner alt ondt blandt os.**

»Hør det alle I jordens ender – alle I præster, alle I syndere og alle mennesker. Omvend jer! Omvend jer! Efterlev evangeliet. Kom til Gud.«<sup>9</sup>

»Lad os fra denne dag begynde forfra og nu sige af hele vores hjerte, at vi vil forsage vore synder og være retfærdige.«<sup>10</sup>

»Den vantro vil gribe efter hvert strå for at få hjælp, indtil døden stirrer ham ind i øjnene, og så tager hans vantro flugten, for den evige verdens realiteter hviler på ham med stor kraft, og når enhver jordisk støtte svigter ham, så føler han håndgribeligt de evige sandheder om sjælens udødelighed. Vi bør tage os dette til efterretning og ikke vente til dødslejet med at omvende os, for ligesom vi ser døden tage spædbarnet, således kan også den unge og den midaldrende blive kaldt lige så pludseligt bort som den spæde til den evige verden. Lad dette da tjene som en advarsel til alle om ikke at udsætte eller opsætte omvendelsen eller vente til døden, for det er Guds vilje, at mennesket skal omvende sig og tjene ham med sjælens hele sundhed, styrke og magt for at opnå velsignelsen og ikke vente, til han nærmer sig døden.«<sup>11</sup>

»Nadveren blev givet til Kirken den 1. mar. 1835. Før velsignelsen og omdelingen talte jeg om, hvordan Kirken bør forholde sig til denne ordinance og fremhævede indtrængende vigtigheden af at gøre det med Herrens anerkendelse, og jeg spurgte: »Hvor længe tror I, at et menneske kan deltage uværdigt i denne ordinance, uden at Herren borttager sin Ånd fra ham? Hvor længe kan han således lege med det, der er helligt, før Herren overgiver ham til Satans pinsler indtil forløsningens dag! ... Derfor bør vi være ydmyge af hjertet, vi bør omvende os fra vore synder og fjerne alt ondt fra vores midte.«<sup>12</sup>

»Omvendelse er noget, man ikke kan spørge med hver dag. Daglig overtrædelse og daglig omvendelse er ikke Gud behageligt.«<sup>13</sup>



*Ligesom den fortabte søn blev budt velkommen af sin far, er vor himmelske Fader villig til, at »tilgive synder og gengive al sin nåde til dem, der er villige til at ydmyge sig for ham.«*

*Profeten Joseph Smith skrev det følgende til sin bror William Smith, efter William blev vred på ham og behandlede ham med foragt: »Jeg har talt til dig med det bestemte formål at forsøge at advare, formane, belære og redde dig fra de vanskeligheder og sorger, som jeg forudså, at du ville støde ind i ved at give efter for den ugudelige ånd, som du kalder dine lidenskaber, og som du burde holde i ave, tøjle og lægge under dine fødder. For hvis du ikke gør det, kan du efter min mening aldrig blive frelst i Guds rige. Gud kræver, at hans skabningers vilje bliver opslugt i hans vilje.«<sup>14</sup>*



**Vor himmelske Fader er villig til at  
tilgive dem, der omvender sig og kommer  
tilbage til ham med hjertets faste forsæt.**

*I 1835 modtog Joseph Smith et brev fra Harvey Whitlock, som var faldet fra Kirken og ønskede at vende tilbage og atter blive fuldgældigt medlem. Profeten svarede: »Jeg har modtaget dit brev af 28. sep. 1835, og har læst det to gange, og det fyldte mig med så gode følelser, som man kun kan forestille sig og ikke beskrive. Det må være tilstrækkeligt at sige, at mit hjertes dæmninger oversvømmedes, så jeg ikke kunne undgå at græde. Jeg takker Gud for, at du i dit hjerte har sat dig for at vende tilbage til Herren og til dette folk, hvis han vil vise dig nåde. Jeg har adspurgt Herren angående din sag, og disse ord kom til mig:*

*Åbenbaring til Harvey Whitlock.*

Sandelig, så siger Herren til dig – Lad ham som var min tjener, Harvey, vende tilbage til mig og til min kirkes favn, og forsage alle de synder, hvormed han har forsyndet sig mod mig, for herefter at leve et dydigt og retskaffent liv og forblive under deres ledelse, som jeg har udpeget til at være min kirkes søjler og ledere. Og se, siger Herren din Gud, hans synder skal slettes fra himlen og blive glemt blandt mennesker, og skal ikke komme for mine ører eller blive optegnet til minde om ham, men i stedet vil jeg opløfte ham, som ud af den dybeste sump, og han skal blive ophøjet på de højeste steder og skal blive regnet for værdig til at stå blandt fyrster, og han skal atter blive en spids pil i mit kogger til at storme ondskabens højborg blandt dem, som ophøjer sig selv og slår sig sammen mod mig og mine salvede i de sidste dage. Lad ham derfor hurtigt forberede sig og komme til dig, ja til Kirtland. Og for så vidt som han vil lytte til alle dine råd fra nu af, skal han blive genoprettet i sin tidligere tilstand og blive frelst til det yderste, ja så sandt som Herren din Gud lever. Amen.<

Således ser du, min kære broder, vor himmelske Faders villighed til at tilgive synder og gengive al sin nåde til dem, der er villige til at ydmyge sig for ham og erkende deres synder og forsage dem og vende tilbage til ham med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk og for at tjene ham til enden [se 2 Ne 31:13].

Bliv ikke forundret over, at Herren i sin nåde har talt fra himlen og givet dig vejledning, hvorved du kan lære, hvad din pligt er. Han har hørt dine bønner og bevidnet din ydmyghed, og han fremstrækker sin hånd med faderlig kærlighed til dig, når du vender tilbage. Englene fryder sig over dig, og de hellige er villige til atter at modtage dig i fællesskabet.«<sup>15</sup>

»Der kommer aldrig en tid, hvor ånden bliver for gammel til at nærme sig Gud. Alle er inden for tilgivelsens nådes rækkevidde, hvis blot de ikke har begået den utilgivelige synd.«<sup>16</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Hvilken indsigt får du om Joseph Smith, når du læser beretningen om profetens reaktion på tabet af de 116 sider (s. 71-72)? Hvad kan vi lære om omvendelse af hans eksempel?
- Gennemgå det afsnit, der begynder på s. 73. Når du overvejer lærdommene i dette kapitel, så tag dig tid til at ransage dit hjerte, som profeten rådede os til. Tænk over, hvad du har brug for at gøre – og hvad du skal holde op med at gøre – for at blive mere ligesom Gud.
- Overvej Joseph Smiths advarsel mod at udsætte vores omvendelse (s. 74). Hvad er nogle af de mulige følger af at udsætte vores omvendelse?
- Studér profeten Josephs råd om at komme til Gud og ydmyge os for ham (s. 74-77). Hvorfor ville omvendelse være ufuldstændig uden ydmyghed? Hvad tror du, det betyder at »komme tilbage til Gud med hjertets faste forsæt«? (s. 76).
- Læs den åbenbaring, Joseph Smith modtog til Harvey Whitlock og læg mærke til Herrens løfter, hvis bror Whitlock oprigtigt ville omvende sig (s. 76). Hvilke tanker eller følelser får du, når du overvejer »vor himmelske Faders villighed til at tilgive synder og gengive al sin nåde til [os]«?

*Skriftstedshenvisninger:* 2 Kor 7:9-10; Mosi 4:10-12; Alma 34:31-38; L&P 1:31-33; 58:42-43.

## Noter

1. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 7. bog, s. 1-2, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 7. bog, s. 5, Kirkens arkiver.
3. Citeret af Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 7. bog, s. 6-9, Kirkens arkiver.
4. Citeret af Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 7. bog, s. 11, Kirkens arkiver.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 260-261; ord i parentes som i originalteksten; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
6. *History of the Church*, 4:605; se desuden *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 273; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232; fra en tale holdt af Joseph Smith den 19. apr. 1841 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
8. Tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois, nedskrevet af Eliza R. Snow, i Relief Society, Minute Book, mar. 1842-mar. 1844, s. 34, Kirkens arkiver.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 436-437; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 440; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 235-236; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
12. *History of the Church*, 2:204; fra referatet fra et møde i et kirkeråd den 1. mar. 1835, i Kirtland, Ohio.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 175; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
14. *History of the Church*, 2:342; fra et brev fra Joseph Smith til William Smith, 18. dec. 1835, Kirtland, Ohio.
15. *History of the Church*, 2:314-315; fra et brev fra Joseph Smith til Harvey Whitlock, 16. nov. 1835, Kirtland, Ohio.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 229; fra referatet fra en konference i Kirken afholdt den 3. okt. 1841, i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 577.



## Johannes Døbers mission

*»Johannes Døber bar Det Aronske Præstedømme og var den retmæssige forvalter og Kristi forløber, som kom for at berede vejen for ham.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I Harmony i Pennsylvania i vinteren 1828-1829 forsatte Joseph Smith med at arbejde på oversættelsen af Mormons Bog, men værket skred langsomt frem. Ikke alene var Joseph nødt til arbejde på sin gård for at forsørge sin familie, men han havde heller ikke nogen fuldtidsskriver til at hjælpe sig. I nødens stund erindrede han: »Jeg anråbte Herren om at sørge for mig, så jeg kunne udføre det værk, som han havde befalet mig.«<sup>1</sup> Herren lovede, at han ville tilvejebringe midler, hvorved Joseph Smith kunne udføre arbejdet med oversættelsen (se L&P 5:34). Den 5. april 1829 rejste den unge skolelærer Oliver Cowdery sammen med profetens bror Samuel til Harmony for at møde Joseph. Oliver havde hørt om pladerne, mens han boede i profetens forældres hjem, og efter at have bedt om det, modtog han personlig åbenbaring om, at han skulle skrive for profeten. Den 7. april begyndte de to mænd at arbejde på oversættelsen med Oliver som skriver.

Da Joseph og Oliver oversatte fra pladerne, læste de Frelserens anvisninger til nefitterne angående dåb til syndernes forladelse.<sup>2</sup> Den 15. maj gik de til et skovbevokset område nær profetens hjem for at bede Herren om større forståelse af denne vigtige ordinance. »Vores sjæl var hengivet til inderlig bøn,« beretter Oliver Cowdery, »for at få at vide, hvordan vi kunne modtage dåbens og Helligåndens velsignelser i overensstemmelse med Guds orden, og vi søgte flittigt efter fædrenes ret og det hellige præstedømmes myndighed og magten til at virke i dette.«<sup>3</sup>



*Johannes Døber gengav Det Aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15. maj 1829, idet han sagde: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme.«*

Joseph Smith nedskrev det, der skete som svar på deres bøn: »Mens vi således var optaget af at bede og påkalde Herren, steg et sendebud fra himlen ned i en sky af lys, og efter at have lagt hænderne på os ordinerede han os, idet han sagde: *Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.*

Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde magten til at give Helligåndsgaven ved håndspålggelse, men at denne skulle blive overdraget os siden hen ...

Det sendebud, som besøgte os ved denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme som i Det Nye Testamente bliver kaldt Johannes Døber, og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som besad nøglerne til Melkisedeks præstedømme, hvilket præstedømme, efter hvad han sagde, skulle blive overdraget os, når tiden var inde« (JS-H 1:68-70, 72).

Johannes Døbers besøg var en betydningsfuld begivenhed i profeten Joseph Smiths liv og i Guds riges fremgang på jorden. Selv om Joseph Smith havde set Gud Faderen og Jesus Kristus, var blevet besøgt af himmelske budbringere og havde modtaget guldpladerne og fået evnen til at oversætte dem, så havde han endnu ikke fået præstedømmets myndighed og magt. Nu var Det Aronske Præstedømme blevet gengivet til jorden, og magten i Det Melkisedekske Præstedømme skulle snart blive gengivet. Joseph Smith var blevet retmæssig forvalter i Guds rige.

## Joseph Smiths lærdomme

---

### **Johannes Døber udførte den vigtige opgave at berede vejen for Frelseren og døbe ham.**

»Jeg deltog i et møde i templet den 29. jan. 1843 ... Jeg fortalte, at jeg var blevet stillet to spørgsmål angående emnet for min tale sidste sabbat, som jeg havde lovet at besvare offentligt, hvilket jeg nu ville benytte lejligheden til.

Spørgsmålet opstod af Jesu udtalelse: »Blandt dem, som er født af kvinder, er der ikke fremstået nogen større profet end Johannes Døber, men den mindste i himmerigets rige er større end han« (Luk 7:28). Hvordan kan det være, at Johannes blev betragtet som en af de største profeter? Hans mirakler kunne ikke have skabt hans storhed (se Joh 10:41).

1. Han havde fået overdraget den guddommelige mission at berede vejen for Herren. Hvem har nogensinde fået betroet et sådant hverv før eller siden? Intet menneske.

2. Han havde fået overdraget den betydningsfulde mission at døbe Menneskesønnen ved sine hænder. Hvem anden havde den ære at gøre det? Hvem anden havde et så stort privilegium og så stor en herlighed? Hvem anden førte Guds Søn ned i dåbens vande og havde privilegiet at se Helligånden dale ned som en due eller rettere sagt i en dues *tegn* som bekræftelse på denne handling? Duens tegn blev indstiftet før verdens skabelse, som et vidne om Helligånden, og djævelen kan ikke komme i en dues tegn. Helligånden er en person og er i en persons skikkelse. Den begrænser sig ikke til duens *skikkelse*, men i duens *tegn*. Helligånden kan ikke omformes til en due, men der blev givet Johannes en dues tegn for at bekræfte handlingens sandhed og uskyld.

3. Johannes var på det tidspunkt den eneste retmæssige forvalter af rigets affærer, som dengang var på jorden, og han besad magtens nøgler. Jøderne måtte adlyde hans instruktioner og belæringer eller blive fordømt af deres egen lov – og Kristus selv fuldbyrdede al retfærdighed ved at være lydige mod denne lov, som han havde givet Moses på bjerget og derved herliggjort den og gjort den hæderlig i stedet for at ødelægge den. Zakarias' søn fravristede jøderne nøglerne, riget, magten og herligheden ved den hellige salvelse og himlens forordning, og disse tre grunde gør ham til den største profet født af en kvinde.

Det andet spørgsmål: »Hvordan var den mindste i Guds rige større end han?« (se Luk 7:28).

Som svar stillede jeg følgende spørgsmål: »Hvem tænkte Jesus på som værende den mindste?« Man betragtede Jesus som den, der havde mindst krav på Guds rige og den, der [tilsyneladende] var mindst berettiget til, at de kunne tro på ham som værende profet.

Det var, som om han havde sagt: »Den, som anses for den mindste blandt jer, er større end Johannes – det vil sige mig selv.«<sup>4</sup>

---

### Der skal være retmæssige forvaltere i Guds rige.

»Nogle mennesker siger, at Guds rige ikke blev oprettet på jorden førend pinsefestens dag, og at Johannes [Døber] ikke prædikede omvendelsens dåb til syndernes forladelse; men jeg siger, i Herrens navn, at Guds rige blev oprettet på jorden lige fra Adams dage til nærværende tid. Når som helst der har været en retfærdig mand på jorden, til hvem Gud åbenbarede sit ord og gav magt og myndighed til at handle i sit navn, og hvor der findes en Guds præst – en præst, som har magt og myndighed fra Gud til at gøre tjeneste i evangeliets forordninger og fungere i Guds præstedømme, der er Guds rige. Og som følge af forkastelsen af Jesu Kristi evangelium og profeterne, som Gud har udsendt, har Guds straffedomme hvilet over folk, byer og nationer i de forskellige tidsaldre i verden, hvad der var tilfældet med byerne Sodoma og Gomorra, som blev ødelagt, fordi de forkastede profeterne ...

Angående evangeliet og dåben, som Johannes forkyndte, vil jeg sige, at Johannes kom for at forkynde evangeliet til syndernes forladelse. Han havde sin myndighed fra Gud, og Guds åbenbaringer var med ham, og Guds rige syntes for en tid at hvile på Johannes alene. Herren lovede Zakarias, at han skulle få en søn, som var en efterkommer af Aron, idet Herren havde lovet, at præstedømmet skulle fortsætte med Aron og hans efterkommere gennem deres generationer. Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud (se Hebr 5:4), og Aron modtog sit kald ved åbenbaring ...

Men som nogle ville sige, så kunne Guds rige ikke oprettes på Johannes' tid, for Johannes sagde, at riget var nært. Men så vil jeg spørge, hvordan det kunne være dem nærmere end i Johannes' hænder. Folket behøvede ikke at vente til pinsedagene med at finde Guds rige, for Johannes havde det med sig, og han kom ud fra ørkenen og råbte: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!« (Matt 3:2), hvilket svarer til at sige: »Herude har jeg fået Guds rige, og I kan få det, og jeg kommer efter jer, og hvis I ikke



tager imod det, vil I blive fordømt, og skrifterne beretter, at hele Jerusalem drog ud til Johannes' dåb (se Matt 3:5-6). Der var en retmæssig forvalter, og de der blev døbt, var en konges undersåtter. Guds love og åbenbaringer var der også, og derfor var Guds rige dér, for intet menneske kunne have bedre myndighed til at forvalte end Johannes, og vor Frelser underkastede sig selv denne myndighed ved at blive døbt af Johannes. Derfor var Guds rige oprettet på jorden selv på Johannes' tid ...

Kristus kom ifølge Johannes' ord (se Mark 1:7), og han var større end Johannes, fordi han bar nøglerne til Det Melkisedekske Præstedømme og Guds rige og havde før åbenbaret Moses' præstedømme. Alligevel blev Kristus døbt af Johannes for at opfylde al retfærdighed (se Matt 3:15) ...

[Jesus] siger: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige,« og »jord og helvede skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå« (Joh 3:5; Matt 24:35). Hvis et menneske bliver født af vand og ånd, kan det komme ind i Guds rige. Det er indlysende, at Guds rige var på jorden, og Johannes forberedte undersåtter til riget ved at forkynde evangeliet for dem og døbe dem, og han beredte vejen foran Frelseren, eller kom som en forløber, og forberedte undersåtter til Kristi forkyndelse. Og Kristus forkyndte over hele Jerusalem på de samme steder, hvor Johannes havde forkyndt ... Johannes forkyndte det samme evangelium og den samme dåb, som Jesus og apostlene forkyndte efter ham ...

Når som helst folk kan finde ud af Guds vilje og finde en forvalter, som har retmæssig myndighed fra Gud, dér er Guds rige. Men hvor disse ikke findes, der er Guds rige ikke. Alle ordnanterne, systemerne og forvaltningerne på jorden er uden værdi for menneskenes børn, medmindre de er ordnede og bemyndigede af Gud – for intet andet end en retmæssig forvalter kan frelse et menneske, for ingen andre vil blive anerkendt af hverken Gud eller engle.«<sup>5</sup>

»Johannes [Døber] bar Det Aronske Præstedømme og var den retmæssige forvalter og Kristi forløber, som kom for at berede vejen for ham ... Johannes var præst efter Arons orden før Kristus ...



*Frelseren kom til Johannes Døber for at blive døbt, fordi Johannes »bar Det Aronske Præstedømme og var en retmæssig forvalter.«*

Det Aronske Præstedømmes nøgler blev overdraget ham, og han var stemmen, der råbte i ørkenen og sagde: »Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« (Matt 3:3) ...

Frelseren sagde til Johannes: »Jeg trænger til at blive døbt af dig«. Hvorfor? »For således bør vi opfylde al retfærdighed« (se Matt 3:14-15) ... Jesus havde ingen anden retmæssig forvalter end Johannes.

Der er ingen frelse at finde i Bibelen uden en retmæssig forvalter.«<sup>6</sup>

---

**Et menneske, som har Elias' ånd, har af Herren fået til opgave at forberede sig.**

»Jeg vil først tale om Elias' ånd – og for at komme til emnet, vil jeg tage noget af vidnesbyrdet fra skriften og give mit eget.

Lad det for det første være nok at sige, at jeg gik ind i skoven for at adspørge Herren gennem bøn om hans vilje angående

mig, og jeg så en engel [Johannes Døber], og han lagde hænderne på mit hoved og ordinerede mig til præst efter Arons orden og til at have nøglerne til dette præstedømme, hvilket embede var at prædike omvendelse og dåb til syndernes forladelse og også til at døbe. Men det blev mig kundgjort, at dette embede ikke omfattede håndspålæggelse til Helligåndsgaven, og at det embede var en større gerning og skulle gives bagefter, men at min ordination var en forberedende handling eller noget, der gik forud, hvilket var Elias' ånd, for Elias' ånd var en forløber til at berede vejen for det større, som tilfældet var med Johannes Døber. Han kom fra ørkenen og råbte: »Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« (Matt 3:3). Og de fik at vide, at dersom de kunne modtage det, var det Elias' ånd (se Matt 11:14), og Johannes var nøjeregnende med at fortælle folk, at han ikke var lyset, men at han var sendt ud for at vidne om lyset (se Joh 1:8).

Han fortalte folk, at hans mission var at prædike omvendelse og døbe med vand, men at det var ham, der skulle komme efter ham, som skulle døbe med ild og Helligånden (se Matt 3:11).

Hvis han havde været bedrager, kunne han have arbejdet og virket uden for sine grænser og have påtaget sig at udføre ordinationer, som ikke faldt ind under dette embede og denne kaldelse, under Elias' ånd.

Elias' ånd er at berede vejen for en større åbenbaring fra Gud, hvilken [Elias' ånd] er Elias' præstedømme, eller det præstedømme som Aron blev ordineret til. Og når Gud sender et menneske i besiddelse af nøglerne til Elias' magt ind i verden for at træffe forberedelser til et større værk, blev det kaldt Elias' lære lige fra verdens første tidsalder.

Johannes' mission indskrænkede sig til at forkynde og døbe, men det, han gjorde var lovformeligt, og da Jesus Kristus kom til nogle af Johannes' disciple, døbte han dem med ild og Helligånden ... Johannes overskred ikke sine grænser, men udførte trofast den del, der hørte under hans embede; og hver eneste del af den store bygning skulle beredes rigtigt og tildeles sin rette plads. Og det er nødvendigt at vide, hvem der har magtens nøgler, og hvem der ikke har dem, for ellers ville vi sandsynligvis blive bedraget.

Den person, der har Elias' nøgler, har en forberedende gerning ... Elias' ånd blev åbenbaret mig, og jeg ved, at det er sandt, derfor taler jeg med frimodighed, for jeg ved meget vel, at min lære er sand.«<sup>7</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen om Johannes Døber, der overdrager Det Aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery (s. 79-81, 85). Hvorledes påvirkede denne begivenhed Joseph og Oliver? Hvordan har denne begivenhed påvirket dit liv?
- Læs det første afsnit på s. 81 og bemærk, at Johannes Døber kaldte Joseph og Oliver sine »medtjenere.« Hvordan kan dette udtryk hjælpe præstedømmebærerne? Hvordan kan dette udtryk påvirke din omgang med unge mænd, som bærer Det Aronske Præstedømme?
- Gennemgå det afsnit i kapitlet, der begynder på s. 81. Hvilke tanker og følelser har du vedrørende Johannes Døber og den mission, han udførte i løbet af sit liv på jorden?
- Profeten Joseph lærte os, at Johannes Døber var en »retmæssig forvalter« (s. 83-85). Hvad tror du, at begrebet »retmæssig forvalter« betyder i forbindelse med præstedømmet? Hvorfor er der »ingen frelse ... uden en retmæssig forvalter?« (s. 85).
- Når du læser det sidste afsnit i kapitlet (s. 85-86), så gennemgå også definitionen af begrebet »Elias«, som gives i Guide til Skrifterne, s. 31. Hvad er Elias' ånd? Hvordan forberedte Johannes Døber vejen for Frelserens komme?
- Joseph Smith sagde, at overdragelsen af Det Aronske Præstedømme var »en forberedende gerning«, fordi den bereder vejen for noget større (s. 85). Hvad kan bærere af Det Aronske Præstedømme gøre for at forberede sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme? Hvad kan forældre, bedsteforældre, lærere og ledere gøre for at hjælpe dem med at forberede sig?

*Skriftstedshenvisninger:* Matt 3:1-17; 1 Ne 10:7-10; JSO, Matt 3:43-46.

### Noter

1. Joseph Smith, History 1832, s. 6; Letter Book 1, 1829-1835, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Oliver Cowdery, citeret i JS-H 1:71, fodnote; fra et brev fra Oliver Cowdery til William W. Phelps, 7. sep. 1834, Norton, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, okt. 1834, s. 15.
3. Oliver Cowdery, nedskrevet i sep. 1835 i »The Book of Patriarchal Blessings, 1834«, s. 8-9; Patriarkalske velsignelser, 1833-2005, Kirkens arkiver. Se også Jeffrey R. Holland, »Vores tydeligste kendetegn«, *Liabona*, maj 2005, s. 43.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 331-332; ordet i parentes i sidste afsnit som i originalteksten; fra en tale holdt af Joseph Smith den 29. jan. 1843, i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og en ukendt korrespondent fra *Boston Bee*. *Boston Bee*-brevet blev skrevet den 24. mar. 1843 i Nauvoo, Illinois og bragt i *Times and Seasons*, 15. maj 1843, s. 200. Se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 329-330; fra en tale holdt af Joseph Smith den 22. jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
6. Se *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 404; tale holdt af Joseph Smith den 23. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; Joseph Smith, Collection, Addresses, 23. juli 1843, Kirkens arkiver.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 406-407; fra en tale holdt af Joseph Smith 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.



# Dåb og Helligåndsgaven

*»Vanddåben er til ingen nytte uden ilddåben og Helligånden; de to står i absolut nødvendig og uadskillelig forbindelse med hinanden.«*

## Fra Joseph Smiths liv

På Joseph Smiths tid flød Susquehanna-floden i store, snoede bugtninger gennem løv- og nåleskove omgivet af bølgende bakke- drag og kornmarker. Som den største flod i Pennsylvania var den en central del af landskabet omkring Harmony i Pennsylvania. Eftersom floden var tæt på hans hjem og frembød stille, afsondrede steder, trak profeten sig undertiden tilbage for at tænke og bede der.

Det var ved bredden af denne flod, at profeten og Oliver Cowdery den 15. maj 1829 gik ned til for at bede om dåbens betydning. Som svar på deres bøn viste Johannes Døber sig for dem og overdrog dem Det Aronske Præstedømmes nøgler og befalede dem at døbe hinanden. Den velsignelse de havde søgt, kunne nu udføres på den rigtige måde og med Guds magt og myndighed. De trådte ud i floden og døbte hinanden – Joseph døbte Oliver først – som Johannes havde anvist. Joseph lagde derpå hænderne på Olivers hoved og ordinerede ham til Det Aronske Præstedømme, hvorefter Oliver gjorde det samme for Joseph. Profeten berettede:

»[Vi] oplevede ... store og herlige velsignelser fra vor himmelske Fader. Aldrig så snart havde jeg døbt Oliver Cowdery, førend Helligånden faldt på ham, og han rejste sig op og profeterede meget, som snart skulle ske. Og videre, så snart jeg var blevet døbt af ham, fik jeg også profetiens ånd, og da jeg havde rejst mig op, profeterede jeg om denne kirkes tilblivelse og meget



*Profetens far, Joseph Smith sen., blev døbt den 6. april 1830. Da profetens far kom op af vandet, »lagde [profeten] sit hoved ind til faderen og græd højt af glæde.«*

andet i forbindelse med kirken og denne slægt af menneskenes børn. Vi blev fyldt med Helligånden og frydede os i vor frelses Gud« (JS-H 1:73).

Dåbens velsignelser blev snart udstrakt til andre troende. Senere i maj måned kom profetens yngre bror Samuel for at besøge Joseph og Oliver i Harmony. »Vi ... arbejdede på at overtale ham angående Jesu Kristi evangelium, som nu skulle åbenbares i dets fylde,« sagde profeten. Samuel fik et vidnesbyrd om værket, og Oliver Cowdery døbte ham, hvorefter Samuel »vendte tilbage til sin fars hus, højt opløftet og priste Gud, idet han var fyldt af Helligånden.«<sup>1</sup> I juni døbte profeten sin ældre bror, Hyrum, som længe havde troet standhaftigt på profetens budskab. »Fra den tid og frem trådte mange troende frem,« berettede Joseph, »og nogle blev døbt, mens vi fortsatte med at undervise og overbevise.«<sup>2</sup>

Profeten Joseph var især taknemlig for at se sin far, Joseph Smith sen., blive døbt. Profeten følte stor kærlighed til sin far, som havde været den første, der troede på hans budskab, efter han første gang var blevet besøgt af Moroni. Joseph Smith sen. blev døbt den 6. april 1830, den dag Kirken blev organiseret. Profetens mor, Lucy Mack Smith, erindrede: »Joseph stod på bredden, da hans far kom op af vandet, og da han tog ham ved hånden, råbte han: ›... Jeg har oplevet at se min far blive døbt ind i Jesu Kristi sande kirke,‹ og han lagde sit hoved ind til faderen og græd højt af glæde, ligesom fordums Josef gjorde, da han så sin far komme til Egyptens land.«<sup>3</sup>

Den dag Kirken blev organiseret, var der mange hellige, som tidligere var blevet døbt, der modtog Helligåndsgaven og Det Melkisedekske Præstedømmes magt. Profeten Joseph Smith underviste grundigt i behovet for både dåb og håndspåleggelse til Helligåndsgaven. »Vanddåben er til ingen nytte uden ilddåben og Helligånden,« erklærede han. »De to står i absolut nødvendig og uadskillelig forbindelse med hinanden. Et menneske skal fødes af vand og af ånd for at komme ind i Guds rige.«<sup>4</sup>



## Joseph Smiths lærdomme

---

### Dåbsordinancen er nødvendig for ophøjelse.

»Gud har sat mange tegn på jorden såvel som i himlene. Fx bærer skovens eg, træets frugt og markens urt alle tydelige tegn på, at der er plantet frø der, for det er Herrens forordning, at hvert træ, hver plante og urt, der bærer frø, skal frembringe sin egen art og kan ikke vokse frem efter nogen anden lov eller noget andet princip.

Efter samme princip hævder jeg, at dåb er et tegn, der er indstiftet af Gud for den, der tror på Kristus, til at tage på sig for at komme ind i Guds rige, for »den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige,« sagde Frelseren (se Joh 3:5). Det er et tegn og en befaling, som Gud har sat for mennesket, for at det kan komme ind i hans rige. De, der søger at komme ind på nogen anden måde, vil søge forgæves; for Gud vil ikke tage imod dem, og englene vil heller ikke anerkende deres gerninger, for de har ikke adlydt forordningerne eller rettet sig efter de tegn, som indstiftedes for menneskets frelse for at berede det til og give det adkomst til celestial herlighed; og Gud har fastsat, at alle der ikke vil adlyde hans røst, ikke skal undgå helvedes fordømmelse. Hvad er helvedes fordømmelse? At gå sammen med de mennesker, som ikke har adlydt hans befalinger.

Dåb er et tegn for Gud, for engle og for himlen, at vi gør Guds vilje, og der findes ikke nogen anden vej under himlen, hvorved Gud har fastsat, hvorledes mennesket kan komme til ham for at blive frelst og komme ind i Guds rige undtagen ved tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåb til syndernes forladelse, og en hvilken som helst anden vej eller retning er forgæves; derpå vil I få forjættelsen om Helligåndsgaven.«<sup>5</sup>

»Efter at have gennemgået Bibelens hellige sider, og have gransket profeternes og apostlenes ord, kan vi ikke finde noget emne, der er så tæt forbundet med frelse som dåb ... Vi må forstå, at ordet *døbe* er oversat fra det græske ord *baptizo*, som betyder »dyppe« eller »nedsænke i vand« ...

Det er ikke forkert at bruge Jesu egne overdragelser og befalinger på dette emne. – Han sagde til De Tolv, eller snarere elleve

dengang: ›Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.‹ Således har Matthæus skrevet (Matt 28:19-20). I Markus kan vi læse disse vigtige ord: ›Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes‹ (Mark 16:15-16) ...

›Nikodemus, medlem af jødernes råd ... kom til Jesus om natten og sagde til ham: ›Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.‹ Jesus svarede ham: ›Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.‹ Nikodemus sagde til ham: ›Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?‹ Jesus svarede: ›Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige‹ (Joh 3:1-5).

Dette stærke og udtrykkelige svar fra Jesus angående dåb afgør spørgsmålet: Hvis Gud er den samme i går, i dag og for evigt, så kan det ikke undre, at han er så udtrykkelig i denne storslåede erklæring: ›Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes‹ (Mark 16:16). Der var intet andet navn givet under himlene, ej heller nogen anden ordinance indstiftet, hvorved mennesket kunne blive frelst: Det kan ikke undre, at apostlen sagde, at ›da I blev begravet sammen med ham i dåben,‹ skal I opstå fra de døde (Kol 2:12). Det kan ikke undre, at Paulus skulle rejse sig og blive døbt og vaske sine synder væk (se ApG 9:17-18).«<sup>6</sup>

---

### **I alle uddelinger er de hellige blevet døbt i Jesu Kristi navn.**

›De gamle, som rent faktisk var Kirkens fædre i de forskellige tidsaldre, da Kirken blomstrede på jorden ... blev indført i riget ved dåb, for det er indlysende i skriften, at Gud ikke forandres. Apostlen siger, at evangeliet er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, og han fortæller os også, at liv og uforgængelighed blev bragt frem for lyset ved evangeliet (se Rom 1:16; 2 Tim 1:10) ...



*Alma døber i Mormons vande. Joseph Smith har sagt: »Før Frelseren kom i kødet, blev de bellige døbt i Jesu Kristi navn, ham, som skulle komme, fordi der aldrig nogensinde har været noget andet navn, hvorved folk kunne blive frelst.«*

Hvis vi nu tager det for givet, at skriften erklærer, hvad den mener, og mener det, den erklærer, har vi tilstrækkeligt grundlag for at gå videre og ud fra Bibelen bevise, at evangeliet altid har været det samme, ordinancerne til at opfylde dets krav de samme og embedsmændene til at fungere deri de samme – og tegnene og frugterne som resultat af løfterne de samme: Siden Noa var forkynder af retfærdighed, må han være blevet døbt og ordineret til præstedømmet ved håndspålægelse osv. Den værdighed kan ingen selv tage, men må ligesom Aron kaldes af Gud (se Hebr 5:4) ...

Det vil blive set og erkendt, at hvis der er synd blandt mennesker, så er omvendelse lige så nødvendig på ét tidspunkt i verdenshistorien som på et andet – og at mennesket ikke kan lægge nogen anden grundvold, end den, der allerede er lagt, nemlig Jesus Kristus. Hvis Abel således var en retfærdig mand, må han være blevet det ved at holde befalingerne. Hvis Enok var retfærdig nok til at komme ind i Guds nærhed og gå sammen med ham, så må han være blevet det ved at holde befalingerne, og det

samme gælder alle, der er retfærdige, uanset om det var Noa, en retfærdighedens forkynner, Abraham, de retfærdiges fader, Jakob, der kæmpede med Gud, Moses, der skrev om Kristus og frembragte loven på befaling som en opdrager, der bragte mennesker til Kristus, eller om det var Kristus selv, som ikke havde brug for omvendelse, fordi han ikke havde syndet, og som højtideligt erklærede til Johannes: Lad mig nu blive døbt, for intet menneske kan komme ind i riget uden at adlyde denne ordinance: »For således bør vi opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15). Det er helt sikkert, at hvis det var passende for Johannes og Jesus Kristus, Frelseren, at opfylde al retfærdighed ved at blive døbt – så er det helt sikkert, at enhver anden, der søger himmeriget skal gøre det samme, for han er døren, og den, der klatrer over et andet sted, er en tyv og en røver! (Se Joh 10:1-2).

I verdens tidligere tidsaldrer, før Frelseren kom i kødet, blev »de hellige« døbt i Jesu Kristi navn, ham, der skulle komme, fordi der aldrig nogensinde har været noget andet navn, hvorved folk kunne blive frelst; og efter at han var kommet i kødet og blev korsfæstet, blev de hellige døbt i Jesu Kristi navn, ham, som blev korsfæstet, opstod fra de døde og opsteg til himlen, så de kunne blive begravet i dåben ligesom ham og opstå i herlighed ligesom ham, og ligesom der kun var én Herre, én tro, én dåb og én Gud og Fader til os alle (se Ef 4:5-6), således skal der også kun være én dør til lyksalighedens boliger.«<sup>7</sup>

---

**Børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, behøver ikke blive døbt – de er forløst gennem Jesu Kristi forsoning.**

»Dåb er til syndernes forladelse. Børn har ingen synder. Jesus velsignede dem og sagde: »Gør det, I har set mig gøre.« Alle børn er gjort levende i Kristus, og de som er ældre gennem tro og omvendelse.«<sup>8</sup>

»Læren om at døbe små børn, eller stænke vand på dem, for at de ikke skal lide i helvede, er en lære, der ikke er sand, som ikke har støtte i hellig skrift, og som ikke er i overensstemmelse med Guds natur. Alle børn er forløst ved Jesu Kristi blod, og det øjeblik, hvor børn forlader denne verden, bliver de taget til Abrahams skød.«<sup>9</sup>

*Profeten Joseph Smith beskrev det følgende som en del af en åbenbaring, han modtog den 21. januar 1836, og som senere blev nedskrevet i Lære og Pagter 137:1, 10: »Himlene blev åbnet for os, og jeg så Guds celestiale rige og dets herlighed ... Og jeg så også, at alle børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, bliver frelst i himlens celestiale rige.«<sup>10</sup>*

---

### **Efter vanddåben modtager vi Helligånden ved håndspålæggelse.**

»Evangeliet kræver dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, hvilket er betydningen af ordet på det oprindelige sprog – nemlig at begrave eller sænke ned ... Jeg tror endvidere på Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, hvilket bevises af Peters forkyndelse på pinsedagen (ApG 2:38). Man kan lige så godt døbe en sæk sand som et menneske, dersom det ikke bliver gjort med henblik på syndernes forladelse og modtagelsen af Helligånden. Dåb med vand er blot en halv dåb og duer ikke uden den anden halvdel – dvs. dåben med Helligånden. Frelseren siger: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).«<sup>11</sup>

*Daniel Tyler erindrede en tale, som profeten holdt i Springfield i Pennsylvania i 1833: »I løbet af sit korte ophold forkyndte han i min fars hus, en ydmyg bjælkehytte. Han læste det 3. kapitel i Johannes ... For at forklare det 5. vers, sagde han, at det at være »født af vand og ånd« betyder at blive nedsænket i vand til syndernes forladelse og at modtage Helligåndsgaven derefter. Denne blev givet ved håndspålæggelse af en, der havde fået myndighed dertil af Gud.«<sup>12</sup>*

»At blive født igen sker gennem Guds Ånd gennem ordinancer.«<sup>13</sup>

»Dåb er en hellig ordinance, som er en forberedelse til at modtage Helligånden – det er den kilde og nøgle, hvorigennem Helligånden vil blive overdraget. Helligåndsgaven ved håndspålæggelse kan ikke modtages ved noget andet princip end princippet om retfærdighed.«<sup>14</sup>

»Hvad ville der ske, hvis vi prøvede at få Helligåndsgaven ved hjælp af andre metoder end ved de tegn eller måder som Gud



*Helligånden bliver »givet ved håndspåleggelse af en, der havde fået myndighed dertil af Gud.«*

har anvist – ville vi få den? Bestemt ikke, alle andre metoder ville svigte. Herren siger, gør det jeg siger, og jeg vil velsigne jer.

Der er bestemte nøgleord og tegn, som hører til præstedømmet, som skal iagttages for at kunne modtage velsignelsen. Det tegn, som Peter lærte os, var at omvende sig og blive døbt til syndernes forladelse med løftet om Helligåndsgaven, og der er ingen anden måde, hvorpå Helligåndsgaven kan opnås (se ApG 2:38).

»Der er en forskel på Helligånden og Helligåndsgaven. Cornelius modtog Helligånden, før han blev døbt, og det var Guds overbevisende kraft til ham om evangeliets sandhed, men han kunne ikke få Helligåndsgaven, før han var døbt. Dersom han ikke havde påtaget sig dette tegn eller denne ordinance, ville

Helligånden, som overbeviste ham om Guds sandhed, have forladt ham (se ApG 10:1-48). Ikke før han adlød disse ordinancer og modtog Helligåndsgaven ved håndspålæggelse i henhold til Guds orden, kunne han helbrede de syge eller befale en ond ånd at komme ud af et menneske og få denne ånd til at adlyde sig, for ånderne ville måske sige til ham som til Skeuas sønner: ›Jesus kender jeg, og jeg ved, hvem Paulus er, men hvem er I?‹ (se ApG 19:13-15).«<sup>15</sup>

*I december 1839, mens de var i Washington D.C. for at søge oprejsning for den uret, der var overgået de hellige i Missouri, skrev Joseph Smith og Elias Higbee følgende til Hyrum Smith: »Under vores samtale med [USA's] præsident udsurgte han os om, hvordan vores religion adskilte sig fra tidens andre religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskilte os ved dåbsmåden og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Vi mener, at alle andre forskelle er omfattet af Helligåndsgaven.«<sup>16</sup>*

---

### **Helligåndsgaven bringer fred, glæde, guddommelig vejledning og andre gaver ind i vores liv.**

»Vi tror, at Helligåndsgaven findes lige så meget nu, som den gjorde på apostlenes tid. Vi tror, at den [Helligåndsgaven] er nødvendig til at skabe og organisere præstedømmet, at intet menneske kan blive kaldet til at udfylde noget embede i tjenestegeringen uden den. Vi tror også på profeti, på tungemålgaven, på syn og på åbenbaring, på gaver og helbredelser, og at disse ikke kan nydes uden Helligåndsgaven. Vi tror, at de hellige mænd i fordums tid talte, som de blev drevet til af Helligånden, og at hellige mænd i disse dage taler ved samme princip – vi tror, at den er en talsmand og et vidne, at den bringer os det, der allerede er sket, i hu, fører os til al sandhed og viser os det, der skal ske. Vi tror, at intet menneske ›kan vide, at Jesus er Kristus, undtagen ved Helligånden‹ (se 1 Kor 12:3). Vi tror på den [Helligåndsgaven] i al dens fylde, magt, storhed og herlighed.«<sup>17</sup>

*I februar 1847 næsten tre år efter profeten led martyrdøden, viste han sig for præsident Brigham Young og overbragte ham dette budskab: »Fortæl folket, at de skal være ydmyge og trofaste og sikre sig, at de beholder Herrens Ånd hos sig, for så vil den føre*

dem på rette vej. Vær forsigtig med ikke at afvise den lille sagte stemme. Den vil lære dem, hvad de skal gøre, og hvor de skal gå hen. Den vil bære rigets frugter. Sig til brødrene, at de skal holde hjertet åbent for overbevisning, så deres hjerte vil være rede til at modtage den, når Helligånden kommer til dem. De kan skelne Herrens Ånd fra alle andre ånder. Den hvisker fred og glæde til deres sjæl, og den vil tage al ondsindethed, alt had, misundelse, strid og alt ondt fra deres hjerte, og deres største ønske vil være at gøre godt, frembringe retfærdighed og opbygge Guds rige. Fortæl brødrene, at hvis de følger Herrens Ånd, så vil de gå på rette vej.«<sup>18</sup>

### **Forslag til studium og samtale**

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå s. 89-91, hvor profeten Joseph Smith udtrykker de følelser, han havde, da han og Oliver Cowdery blev døbt, og da hans far blev døbt. Hvilke minder har du fra din egen dåb eller fra familiemedlemmers og venners dåb? Overvej at nedskrive disse minder i din dagbog eller memoirer.
- Udtalelserne på s. 92-95 er taget fra budskaber, som Joseph Smith gav til mennesker, som allerede var blevet døbt. Hvorfor tror du, at døbte medlemmer af Kirken har brug for at blive mindet om disse sandheder? Hvilken ny indsigt har du fået ved at studere disse lærdomme?
- Hvad kan man eventuelt sige til en ven, som tror, at dåb ikke er nødvendig? Hvad kan man eventuelt sige til en ven, som tror, at spædbørn skal døbes? (Se eksemplerne på s. 94-95).
- Læs det andet underafsnit på s. 95. Hvorfor er dåben intet værd uden Helligåndsgaven? Joseph Smith har sagt: »Der er forskel på Helligånden og Helligåndsgaven« (s. 97). Nævn ud fra dine egne erfaringer nogle velsignelser, der kan komme ind i vores liv, når vi har Helligåndsgaven.
- Gennemgå andet afsnit på s. 98. Hvorfor er dåbsmåden en betydelig forskel mellem den genoprettede kirke og andre kirker? Hvorfor er Helligåndsgaven en betydelig forskel? Hvordan er »alt andet ... indeholdt i Helligåndsgaven«?



- Studér det sidste afsnit i kapitlet (s. 98). Overvej, hvordan du kan leve, så du er værdige til at modtage og genkende Helligåndens tilskyndelser.

*Skriftstedshenvisninger:* Joh 15:26; Rom 6:3-6; 2 Ne 31:13; 3 Ne 11:18-41; Moro 8:1-23.

### Noter

1. *History of the Church*, 1:44; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 19, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 1:51; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 23, Kirkens arkiver.
3. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 9. bog, s. 12, Kirkens arkiver.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 435-436; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
5. Se *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 236-237; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
6. »Baptism«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. sep. 1842, s. 903-905; kursiv slettet; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør. Se også *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 317-318.
7. »Baptism«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. sep. 1842, s. 904-5; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør. Se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 320.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 377-378; fra en tale holdt af Joseph Smith 9. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 236; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
10. L&P 137:1, 10; en åbenbaring, som Joseph Smith modtog den 21. jan. 1836 i templet i Kirtland, Ohio.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 378; fra en tale holdt af Joseph Smith 9. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
12. Daniel Tyler, »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. feb. 1892, s. 93-94.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 191; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 175; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 238; fra en tale holdt af Joseph Smith 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
16. James E. Faust, »Samkvem med Helligånden«, *Liabona*, marts 2002, s. 3. Fra et brev fra Joseph Smith og Elias Higbee til Hyrum Smith og andre kirkeledere, 5. dec. 1839, Washington D.C.; USA's præsident var dengang Martin Van Buren.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 291; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 823; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
18. Citeret af Brigham Young, i Brigham Young, Office Files, Brigham Young, Vision, 17. feb. 1847, Kirkens arkiver.



## Det evige præstedømme

*»Det Melkisedekske Præstedømme ... er den kilde, gennem hvilken al kundskab, lærdom, frelsesplanen og enhver betydningsfuld sag åbenbares fra himlen.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Efter at have modtaget Det Aronske Præstedømme og dåbsordinancen fik Joseph Smith og Oliver Cowdery velsignelser, de aldrig havde kendt til før. Profeten berettede: »Da vort sind nu var blevet oplyst, begyndte skrifterne at blive åbnet for os, så vi kunne forstå dem, og den sande mening og hensigt med de mere hemmelighedsfulde skriftsteder i dem blev åbenbart for os på en måde, som vi aldrig før havde evnet, og heller aldrig før havde tænkt på« (JS-H 1:74). Med denne øgede indsigt arbejdede de videre med oversættelsen af Mormons Bog. Men profeten havde endnu ikke modtaget en vigtig velsignelse – en, der var nødvendig for, at han kunne organisere Kirken, oprette præstedømmeembeder og -kvorummer og overdrage Helligåndsgaven. Han skulle først modtage Det Melkisedekske Præstedømme.

Som lovet af Johannes Døber blev denne velsignelse givet Joseph og Oliver kort tid efter, de modtog Det Aronske Præstedømme. De fordums apostle Peter, Jakob og Johannes viste sig for dem på et afsides sted nær Susquehanna-floden og overdrog dem Det Melkisedekske Præstedømme. Joseph erklærede senere, at han hørte »Peters, Jakobs og Johannes' røst i det uopdyrkede land mellem Harmony i Susquehanna County, og Colesville i Broome County, ved Susquehannafloden, som bekendtgjorde, at de var i besiddelse af nøglerne til riget og til tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:20).

I de år, der fulgte, blev Joseph Smith besøgt af mange andre præstedømmebærere fra fordums tid. Disse budbringere fra Gud



*De fordums apostle Peter, Jakob og Jobannes overdrog Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Melkisedekske Præstedømme. »[Præstedømmets] nøgler,« erklærede profeten, »må bringes fra himlen, når som helst evangeliet bliver sendt.«*

kom for at gengive de præstedømmenøgler, som var nødvendige for at gøre alle evangeliets velsignelser tilgængelige for Guds børn. De kom ligeledes for at undervise profeten, som skulle stå i spidsen for tidernes fylde uddeling.

Præsident John Taylor, Kirkens tredje præsident, forklarede: »Moses, Elias, profeten Elias og mange af de førende personligheder i skriften, som havde virket i de forskellige uddelinger ... overdrog Joseph de forskellige nøgler, kraft, rettigheder, privilegier og beskyttelse, som de havde på deres tid ... Derfor blev den viden, den intelligens, det præstedømme, den kraft og åbenbaring, som disse mænd fik overdraget i de forskellige tider, atter gengivet til jorden ved dem, som har haft Guds hellige præstedømme i de forskellige uddelinger, som de har levet i.«<sup>1</sup>

Præsident Taylor har ligeledes erklæret: »Hvis man fandt på at spørge Joseph om, hvordan Adam så ud, ville han straks fortælle det; han ville sige jer, hvor høj han var, hvordan hans fremtræden var og alt omkring ham. Man ville måske spørge ham, hvilken slags mænd Peter, Jakob og Johannes var, og han kunne have fortalt jer det. Hvorfor? Fordi han havde set dem.«<sup>2</sup>

I september 1842 skrev profeten et brev til Kirken, hvori han udtrykte sin glæde over den viden og de præstedømmenøgler, der nu var gengivet til jorden. »Og videre, hvad hører vi? Glædelige tidender fra Cumora! Moroni, en engel fra himlen, som kundgør profeternes opfyldelse – bogen, som skulle åbenbares ... Og Mikael, ærkeenglens, røst; Gabriels og Rafaels og forskellige engles røst, fra Mikael, eller Adam, op til nærværende tid, som alle kundgør deres uddeling, deres rettigheder, deres nøgler, deres æresbevisninger, deres storhed og herlighed og magten i deres præstedømme, giver linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der, bringer os trøst ved at bebude det, der skal ske og bestyrker vort håb!« (L&P 128:20-21).

## Joseph Smiths lærdomme

---

### Præstedømmet er evigt og er blevet båret af profeter i alle uddelinger.

»Der er en kæde af magt og myndighed fra Adam og op til nærværende tid.«<sup>3</sup>

»Præstedømmet blev først givet til Adam; han fik overdraget det første præsidium og besad nøglerne til det fra slægtled til slægtled. Han modtog det under skabelsen, før verden blev dannet, som i 1 Mos 1:26, 27, 28. Han fik herredømme over alle levende skabninger. Han er ærkeenglen Mikael, som omtales i skriften. Derefter blev det givet til Noa, som er Gabriel. Han står lige efter Adam med hensyn til præstedømmemyndighed. Han blev kaldet af Gud til dette embede, og han var far til alle levende på sin tid, og han blev givet herredømmet. Disse mænd var de første, der havde nøglerne på jorden og i himlen.

Præstedømmet er et evigt princip og eksisterede hos Gud fra al evighed og vil gøre det i al evighed uden dages begyndelse og års ende (se JSO, Hebr 7:3). Nøglerne må bringes fra himlen, når som helst evangeliet bliver sendt. Når de åbenbares fra himlen, er det gennem Adams myndighed.

Daniel taler i det syvende kapitel om Den Gamle af Dage. Han mener det ældste menneske, vor fader Adam, Mikael. Han vil kalde sine børn sammen og holde råd med dem for at berede dem til Menneskesønnens komme (se Dan 7:9-14). Han (Adam) er fader til hele den menneskelige familie og præsiderer over alle menneskeånder, og alle, som har haft nøglerne, må stå til regnskab for ham i dette store råd ... Menneskesønnen står foran ham, og der vil blive givet ham herlighed og herredømme. Adam overleverer sin forvaltning til Kristus, det, der blev overdraget ham som indehaver af universets nøgler, men bevarer sin rang som overhoved for den menneskelige familie.

... Faderen kaldte alle ånder til sig ved menneskets skabelse og organiserede dem. Han (Adam) er overhovedet, og han blev befalet at mangfoldiggøre sig. Nøglerne blev først givet til ham, og fra ham til andre. Han skal aflægge beretning om sin forvaltning, og de andre skal aflægge beretning til ham.

Præstedømmet er evigt. Frelseren, Moses og Elias [profeten Elias] gav på bjerget nøglerne til Peter, Jakob og Johannes, da de blev forklaret foran ham. Præstedømmet er evigt – uden dages begyndelse eller års ende, uden far, uden mor osv. Hvis ordinancerne ikke forandres, så forandres præstedømmet heller ikke. Der hvor evangeliets ordinancer forrettes, der er præstedømmet.

Hvordan har vi fået præstedømmet i de sidste dage? Det er kommet ned i overensstemmelse med den rette orden. Peter, Jakob og Johannes fik det overdraget, og de overdrog det til andre. Kristus er den store højpræst – Adam den næste. Paulus taler om Kirken, der kommer til en utallig skare af engle – til Gud, som er alles dommer; til deres ånder, som er retfærdige og blevet fuldkommengjort, til Jesus, den nye pagts formidler (se Hebr 12:22-24).«<sup>4</sup>

---

**Profeter, som havde præstedømmets nøgler i fordums tid har bidraget til at frembringe værket i den sidste uddeling.**

»Jeg så Adam i dalen Adam-ondi-Ahman. Han kaldte sine børn sammen og velsignede dem med en patriarkalsk velsignelse. Herren viste sig for dem midt iblandt dem, og han (Adam) velsignede dem alle og forudsagde, hvad der ville ske dem indtil sidste slægtled.

Det er derfor Adam velsignede sine efterkommere; han ønskede at bringe dem ind i Guds nærværelse. De »ventede på byen ... hvis bygmester og skaber er Gud« (Hebr 11:10). Moses søgte at bringe Israels børn ind i Guds nærværelse ved præstedømmets magt, men han kunne ikke. I verdens første tidsaldre prøvede de på at oprette det samme, og der blev oprejst Elias'er, som prøvede at gengive selve disse herligheder, men de opnåede dem ikke, men de profeterede om en dag, da denne herlighed ville blive åbenbaret. Paulus talte om tidernes fyldes uddeling, da Gud ville samle alt under ét osv. (se Ef 1:10), og de mænd, til hvem disse nøgler blev givet, må være der, og de kan ikke gøres fuldkomne uden os.

Disse mænd er i himlen, men deres børn er på jorden. Deres kærlighed til os vælder op i dem. Gud sender mænd ned af denne grund. »Menneskesønnen skal sende sine engle, og fra hans rige skal de »tage alt det væk, som fører til frafald, og alle dem, der



*»Jeg så Adam i dalen Adam-ondi-Abman. Han kaldte sine børn sammen og velsignede dem med en patriarkalsk velsignelse. Herren viste sig for dem midt iblandt dem.«*

begår lovbrud« (Matt. 13:41). Alle disse bemyndigede personer vil komme ned og hånd i hånd slutte sig sammen for at bringe dette værk i stand.

Himmeriget er ligesom et sennepsfrø. Sennepsfrøet er lille, men frembringer et stort træ, og fuglene bygger rede i dets grene (se Mark 4:30-32). Fuglene er englene. Således kommer englene ned, slutter sig sammen for at samle deres børn og indsamler dem. Vi kan ikke gøres fuldkomne uden dem, og de heller ikke uden os. Når dette er gjort, vil Menneskesønnen komme ned og den gamle af dage sidde. Vi kan komme til en højtidsskare af engle i tusindtal, have fællesskab med dem og modtage belæring af dem.«<sup>5</sup>

---

**Præstedømmeordinancerne er blevet grundlagt fra begyndelsen og skal bevares på den måde, som Gud har anvist.**

»Adam ... var det første menneske, der i Daniel omtales som værende den gamle af dage (Dan. 7:9), eller med andre ord, den første og ældste af alle, den store, herlige stamfader, om hvem det

siges et andet sted, at han er Mikael, fordi han var den første og fader til alle, ikke blot ved efterkommere, men den første til at nyde de åndelige velsignelser, som blev gjort bekendt med ordnancerne til sine efterkommeres frelse til enden, og til hvem Kristus først blev åbenbaret, og gennem hvem Kristus er blevet åbenbaret fra himlen, og vil blive ved med at blive åbenbaret fra nu af. Adam har nøglerne til tidernes fyldes uddeling, dvs. at alle tiders uddeling er blevet og vil blive åbenbaret gennem ham fra begyndelsen til Kristus og fra Kristus til slutningen af de uddelinger, som skal åbenbares ...

Gud ... fastsatte ordnancerne til at være de samme til evig tid og satte Adam til at våge over dem, til at åbenbare dem fra himlen til mennesket eller til at sende engle til at åbenbare dem. ›Alle engle er jo kun tjenende ånder, der sendes ud for at hjælpe dem, som skal arve frelsen‹ (Hebr 1:14).

Disse engle er under ledelse af Mikael eller Adam, som handler under Herrens vejledning. Af ovennævnte skriftsted lærer vi, at Paulus til fulde forstod, Guds hensigter med henblik på hans forbindelse med mennesket og den herlige og fuldkomne orden, som han oprettede hos sig selv, hvorved han sendte magt, åbenbaringer og herlighed ud.

Gud vil ikke anerkende det, som han ikke har kaldet, ordineret og udvalgt. I begyndelsen kaldte Gud på Adam med sin egen røst. ›Gud Herren kaldte på Adam: ›Hvor er du?‹ og han svarede: ›Jeg hørte dig i haven og blev bange, fordi jeg er nøgen, og så gemte jeg mig‹ (1 Mos 3:9-10). Adam modtog befalinger og belæringer af Gud: Det var ordenen fra begyndelsen.

At han modtog åbenbaringer, befalinger og ordnancer i begyndelsen hersker der ingen tvivl om. – Hvordan begyndte de ellers at ofre brændofre til Gud på en antagelig måde? Og dersom de ofrede brændofre, måtte de være bemyndiget ved ordination. Vi læser i 1 Mos 4:4, at Abel bragte fedtstykkerne af sit småkvægs førstefødte, og Herren tog imod Abels offergave ...

Dette er altså præstedømmets natur; hver mand med præsidium over sin uddeling, og en enkelt mand med præsidium over dem alle, nemlig Adam. Og Adam modtog sit præsidium og sin myndighed fra Herren, men kan ikke modtage en fylde, førend



Kristus overdrager riget til Faderen, hvilket skal ske ved slutningen af den sidste uddeling.

Præstedømmets magt, herlighed og velsignelser kunne kun forblive hos dem, der modtog ordination, i det forhold de forblev retskafne, for Kain, der også var bemyndiget til at bringe brændofre, men som ikke bragte det i retfærdighed, blev forbandet. Det fremgår da, at ordinancerne må udføres på selve den måde, Gud har foreskrevet det; ellers vil deres præstedømme vise sig at være en forbandelse i stedet for en velsignelse.«<sup>6</sup>

### **Det Melkisedekske Præstedømme er den kilde, hvorigennem Gud åbenbarer sig selv og sine hensigter.**

»Der omtales to præstedømmer i skrifterne: Det Melkisedekske og Det Aronske eller Levitiske. Skønt der er to præstedømmer, indfatter Det Melkisedekske Præstedømme også Det Aronske eller Levitiske Præstedømme, og er det store overhoved og har den højeste myndighed, som vedrører præstedømmet, samt nøglerne til Guds rige i alle verdens tidsaldre til det sidste slægtled på jorden, og det er den kilde, gennem hvilken al kundskab, lærdom, frelsesplanen og enhver betydningsfuld sag åbenbares fra himlen.

Det blev indstiftet før denne jord blev grundlagt og »alle morgenstjerner jublede ... og alle gudssønner råbte af fryd?« (Job 38:4-7), og det er det højeste og helligste præstedømme og er efter Guds Søns orden, og alle andre præstedømmer er kun dele, forgreninger, magter og velsignelser, der tilhører det samme og omfattes, styres og ledes af det. Det er den kilde, gennem hvilken den Almægtige begyndte at åbenbare sin herlighed ved begyndelsen af denne jords skabelse, og gennem hvilken han er blevet ved med at åbenbare sig til menneskenes børn til nuværende tid, og gennem hvilken han vil gøre sine planer og hensigter kendt til tidernes ende.«<sup>7</sup>

»Kraften i Det Melkisedekske Præstedømme er at have magten til uophørligt liv, for den evige pagt kan ikke brydes ... Hvilken magt havde Melkisedek? Det var ikke Det Aronske Præstedømme, som forvalter med hensyn til de ydre ordinancer og ofringer. De, som bærer Det Melkisedekske Præstedømmes fylde er den højeste Guds konger og præster, som har nøglerne til

styrke og velsignelser. Faktisk er præstedømmet en fuldkommen, teokratisk lov, og kan ligesom Gud give love til folket og give uophørligt liv til Adams sønner og døtre ...

»Uden far, uden mor og uden stamtræ, har hverken begyndelse på sine dage eller afslutning på sit liv, men er gjort til et billede på Guds søn og forbliver præst for bestandig (Hebr 7:3). Det Melkisedekske Præstedømme har denne ret fra den evige Gud og ikke gennem arv fra en far og mor, og det præstedømme er lige så evigt som Gud selv, idet det hverken har begyndelse på sine dage eller afslutning på sit liv ...

Det Levitiske [Aronske] Præstedømme, bestående af præster som forretter de ydre ordinancer, modtages, men Det Melkisedekske Præstedømme modtages ved ed og pagt.«<sup>8</sup>

»Det Melkisedekske Præstedømme er intet mindre end Guds Søns præstedømme ... der er bestemte ordinancer, der hører til præstedømmet, hvorfra bestemte velsignelser kommer ... Et af præstedømmets store privilegier er at modtage åbenbaring om Guds sind og vilje. Det er ligeledes Det Melkisedekske Præstedømmes særrettighed at irettesætte, formane og korrigere, så vel som at modtage åbenbaringer.«<sup>9</sup>

»Alt præstedømme er melkisedeksk, men der er forskellige grader deri ... Alle profeterne havde Det Melkisedekske Præstedømme.«<sup>10</sup>

»Jeg vil råde alle til at gå fremad og granske dybere og dybere i gudfrygtighedens hemmeligheder. Et menneske kan intet gøre for sig selv, medmindre Gud leder det på den rette vej – og præstedømmet har netop dette formål.«<sup>11</sup>

---

**En mand skal have myndighed fra Gud og  
være ordineret i præstedømmet for at kunne  
forrette de frelsende ordinancer.**

TA 1:5: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.«<sup>12</sup>

»Vi tror, at ingen mand kan forrette frelse gennem evangeliet til menneskenes sjæle i Jesu Kristi navn, hvis han ikke har fået



*»Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.«*

myndighed fra Gud gennem åbenbaring eller ved at blive ordineret af nogen, som Gud har sendt ved åbenbaring, som det er skrevet af Paulus i Rom 10:14-15: ›Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt?‹ Og jeg vil spørge, hvordan de kan blive udsendt uden en åbenbaring eller noget andet synligt eller en åbenbaring fra Gud. Og atter står der i Hebr 5:4: ›Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud‹ – Og jeg spørger, hvordan Abraham blev kaldet, hvis det ikke var ved åbenbaring?«<sup>13</sup>

»Englen gav gode gamle Cornelius besked på at lade Peter hente for at lære, hvordan man kan blive frelst (se ApG 10:21-22): Peter kunne døbe og englen kunne ikke, så længe der var retmæssige embedsmænd i kødet, der havde rigets nøgler eller

præstedømmets myndighed. Der er endnu et bevis på dette, og det er, at Jesus selv, da han viste sig for Paulus i Damaskus, ikke fortalte ham, hvordan han kunne blive frelst. Han havde organiseret Kirken først med apostle og så profeter for at gøre tjeneste og fuldkommengøre de hellige osv. (se Ef 4:11-12), og himlens hovedregel var, at intet skal finde sted på jorden, uden at Herren åbenbarer sine planer for sine tjenere, profeterne, som det står skrevet i Amos 3:7. Så Paulus kunne ikke lære så meget fra Herren i forbindelse med sin opgave vedrørende menneskets frelse, som han kunne fra en af Kristi repræsentanter, der var kaldet af Herren med samme himmelske kald og begavet med den samme magt fra det høje – så at det, de løste på jorden, skulle være løst i himlen, og det, de bandt på jorden, skulle være bundet i himlen (se Matt 16:19).«<sup>14</sup>

---

**Det er et stort privilegium at højne  
enhver præstedømmekaldelse.**

»[Præstedømmet] ... kan lignedes med det menneskelige legeme, som har forskellige lemmer, der har forskellige funktioner at udføre, og som alle er nødvendige på deres plads, og legemet er ikke fuldstændigt uden alle lemmerne ... Dersom en præst forstår sin pligt, sit kald og sit embede og prædiker ved Helligånden, er hans glæde lige så stor, som var han en del af præsidentskabet – og hans tjeneste er nødvendig for legemet eller helheden, hvilket også er tilfældet med lærere og diakoner.«<sup>15</sup>

*Eliza R. Snow har berettet:* »Joseph Smith gav instruktioner angående de forskellige embeder og vigtigheden af, at enhver person handler i den sfære, hvori Gud har sat ham eller hende og udfylder de mange embeder, som de er udpeget til. Han talte om den tilbøjelighed, mange mennesker har, til at anse de mindre embeder i Kirken for mindre ærefulde og til at se med misundelse på dem, der er kaldet til at præsidere over dem, at det er menneskehjertets tåbelighed og dumhed, der får et menneske til at stræbe efter andre stillinger end dem, de var blevet udpeget til af Gud, og at det er bedre for den enkelte at højne deres respektive kaldelser ... Enhver bør alene stræbe efter at højne sit eget embede eller sin egen kaldelse.«<sup>16</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå beretningen om Peter, Jakob og Johannes, der overdrager Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Melkisedekske Præstedømme (s. 101). Hvilke velsignelser har du og din familie modtaget, fordi Det Melkisedekske Præstedømme er blevet gengivet?
- I hele dette kapitel vidner Joseph Smith om en kæde af præstedømmemyndighed gennem en række profeter. Hvorfor tror du, at det var vigtigt for ham at undervise i denne lærdom på sin tid? Hvorfor har vi brug for at forstå denne lærdom i dag? Hvordan kan den myndighedskæde, som Joseph Smith beskriver, sammenlignes med en mands præstedømmelinje?
- Læg mærke til profeten Joseph Smiths brug af ordene *evigtvarende*, *evig* og *evighed*, når du læser dette kapitel. Hvad fortæller disse ord dig om præstedømmets natur og betydning?
- Joseph Smith har lært os, at Gud »fastsatte ordinancerne til at være de samme til evig tid« og at »ordinancerne må udføres på selve den måde, som Gud har foreskrevet« (s. 106-108). Hvordan øger disse lærdomme din forståelse af evangeliets ordinancer?
- Gennemgå profeten Joseph Smiths lærdomme om Det Melkisedekske Præstedømme (s. 108-109). Overvej, hvordan Det Melkisedekske Præstedømme er nødvendigt i forhold til alle aspekter af evangeliet. Hvilke tanker og følelser får du, når du tænker på Det Melkisedekske Præstedømme på denne måde?
- Gennemgå kapitlets sidste to afsnit (s. 111). Hvordan har du bemærket, at hvert enkelt medlem af Kirken udfylder en vigtig rolle i Herrens værk? Hvad kan der ske, hvis vi »ser med misundelse« på dem, der er kaldet til at tjene som ledere i Kirken? Tænk over, hvad du kan gøre for at højne din egen kaldelse.

*Skriftstedshenvisninger:* Alma 13:1-12; L&P 27:5-14; 84:33-44, 109-10; 107:6-20; 121:34-46

## Noter

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, s. 81.
2. John Taylor, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20. mar. 1877, s. 1.
3. *History of the Church*, 4:425; fra referatet fra en konference i Kirken afholdt den 3. okt. 1841, i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 577.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 186-187; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 187-188; ord i parentes som i originalteksten; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 199-201; fra en tale forberedt af Joseph Smith og læst ved en kirkekonference afholdt den 5. okt. 1840 i Nauvoo, Illinois.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 197-198; fra en tale forberedt af Joseph Smith og læst ved en kirkekonference afholdt den 5. okt. 1840 i Nauvoo, Illinois.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 387, 388, 389; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 131; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, nedskrevet i *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.
10. Citeret af William Clayton, der nedskrev en tale holdt af Joseph Smith den 5. jan. 1841 i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 5, Journals of L. John Nuttall, 1857-1904, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 440; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
12. TA 1:5
13. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 54.
14. »Baptism«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. sep. 1842, s. 905; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 318.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s.132; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, nedskrevet i *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 268-269, 274; fra en tale holdt af Joseph Smith 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.

to take you and I beheld that the fruit thereof was white  
to exceed all the white things that I had ever seen and as  
I partook of the fruit thereof it put my soul with  
doing great joy wherefore I began to be desirous that I might  
show partake of it also for I knew that it was desirable  
above all other fruit and as I cast my eyes around  
me that perhaps I might discover my journey also  
and I beheld a river of water and it ran along and it was  
near the tree of which I was partaking the fruit and  
I looked to behold from whence it came and I saw the  
head thereof a little way off and at the head thereof I  
beheld your Mother Sarah and your uncles and they  
stood as if they knew not whether they should go and  
it came to pass that I beckoned unto them and I also  
did say unto them with a loud voice that they should  
come unto me and partake of the fruit which was  
desirable above all other fruit and it came to pass that  
at they did come unto me and partake of the fruit  
Also all it came to pass that I saw a river that I knew  
my kinsmen should come and partake of the fruit also  
therefore I cast mine eyes toward the head of the river  
that perhaps I might see them and it came to pass  
that I saw them but they would not come unto  
me and partake of the fruit and I beheld a rod of  
iron and it extended along the bank of the river  
and led to the tree of which I stood and I also beheld  
a straight and narrow path which came along  
by the rod of iron unto the tree of which I stood  
and it also led by the head of the fountain unto a  
large and spacious field as if it had been a world  
and I saw numberless companies of people many of  
whom are pressing forward that they may obtain  
the path which led unto the tree of which I stood  
and it came to pass that they did come forth and com-  
menced in the path which led to the tree and it came  
to pass that there were many that were

En del af en side fra det originale manuskript til Mormons Bog.  
De ord, man ser, er en del af Lehis beretning om hans åbenbaring angående  
livets træ, som står i 1 Ne 8:11-23.



## Åndens gaver

*»Hvis I med oprigtigt hjerte efterlever evangeliet, lover jeg jer i Herrens navn, at de gaver, som vor Frelser har lovet, vil følge jer.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**T**itelbladet i Mormons Bog forklarer, hvordan denne bemærkelsesværdige hellige skrift blev gjort tilgængelig for verden. I forudoms tid blev guldpladerne »skrevet og forseglet og skjult i Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt.« I de sidste dage skulle de »komme frem ved Guds gave og kraft« og blive oversat »ved Guds gave.« Som opfyldelse af disse profetier udvalgte Gud Joseph Smith til at oversætte de hellige optegnelser. Det stod klart, at Josephs evne til at oversætte de gamle skriftegn ikke kom gennem uddannelse: Han havde kun et grundlæggende kendskab til læsning, skrivning og regning. Hans evne til at oversætte optegnelser, der var skrevet århundreder før på et sprog, som han ikke havde kendskab til, kom som en gave fra Gud selv.

Emma Smith, som i starten var sin mands skriver, vidnede om denne guddommelige gave: »Intet menneske kunne have dikteret manuskriptet, medmindre han var inspireret, for når [jeg virkede] som skriver for ham, dikterede [Joseph] for mig time efter time, og når han vendte tilbage efter måltiderne eller efter andre afbrydelser, begyndte han straks, hvor vi var standset, uden hverken at se manuskriptet eller få nogen del af den læst op for sig.«<sup>1</sup>

Herren gav profeten den nødvendige timelige hjælp, der tillod ham at gå fremad med oversættelsesarbejdet. Joseph Knight sen., en af profetens venner, gav ved flere lejligheder Joseph penge og mad. På et tidspunkt, hvor det så særlig håbløst ud, rejste bror Knight til profetens hjem for at give Joseph og Oliver »en tønde makrel og noget linieret papir til at skrive på« samt »ni eller ti skæpper korn og fem eller seks skæpper kartofler.« Bror Knight



har berettet, at »Joseph og Oliver ... kom hjem og fandt mig der med forsyningerne, og de var glade, for de var selv løbet tør.«<sup>2</sup>

I løbet af april og maj 1829 blev profetens arbejde med oversættelsen i hans hjem i Harmony i Pennsylvania i stigende grad afbrudt på grund af forfølgelser. Oliver Cowdery skrev til en ven, David Whitmer, og fortalte ham om det hellige værk og bad ham om lov til at fortsætte arbejdet i familien Whitmers hjem i Fayette i New York. Sidst i maj eller først i juni 1829 rejste profeten og Oliver med David Whitmer i hans enspændervogn til den gård, som tilhørte Davids far, Peter Whitmer sen. I løbet af juni måned blev oversættelsen fuldført ved Guds gave og kraft i et værelse på første sal i familien Whitmers hjem.

Oliver Cowdery beskrev den fantastiske oplevelse, det var at fungere som profetens skriver: »Dette var dage, som jeg aldrig skal glemme – at sidde inden for hørevidde af en røst, som var dikteret af himlens inspiration, vakte den allerstørste taknemlighed i mit bryst! Dag efter dag fortsatte jeg uafbrudt med at skrive, hvad der kom fra hans mund, idet han ved hjælp fra Urim og Tummim ... oversatte historien eller beretningen, som hedder ›Mormons Bog.«<sup>3</sup>

I denne periode erfarede Joseph Smith, at den guddommelige gave kun var med ham, når han var værdig til at blive ledt af Ånden. David Whitmer har fortalt følgende: »En morgen, da Joseph Smith var ved at gøre sig klar til at fortsætte med oversættelsen, var der noget, der gik galt i huset, og det irriterede ham. Det var noget, som Emma, hans hustru, havde gjort. Oliver og jeg gik ovenpå og Joseph kom op hurtigt efter for at fortsætte med oversættelsen, men han kunne ikke gøre noget. Han kunne ikke oversætte en eneste stavelse. Han gik nedenunder, ud i frugthaven og bad til Herren. Han var væk i omkring en time – kom tilbage til huset og bad Emma om tilgivelse og kom derpå ovenpå, hvor vi var, og oversættelsen fortsatte på rette vis. Han kunne intet gøre, medmindre han var ydmyg og trofast.«<sup>4</sup>

Idet han ydmygt og trofast anvendte den gave, Gud havde givet ham, udførte den unge profet det, der umiddelbart så ud til at være en umulig opgave, nemlig at oversætte næsten hele Mormons Bog fra begyndelsen af april til slutningen af juni 1829.

## Joseph Smiths lærdomme

### **Vi har alle fået åndelige gaver, og hvert menneskes gaver er nødvendige i Kirken.**

*TA 1:7:* »Vi tror på tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål og så videre.«<sup>5</sup>

»Vi tror ... på profeti, på tungemålgaven, på syner og på åbenbaringer, på gaver og på helbredelse, og at vi ikke kan nyde godt af nogen af disse uden Helligåndsgaven.«<sup>6</sup>

*Amasa Potter har berettet følgende:* »Jeg kan huske, at profeten rejste sig for at forkynde for en stor forsamling i en lund vest for templet i Nauvoo. Han sagde, at han ville prædike om åndelige gaver ... Joseph fortalte, at enhver sidste dages hellig har en gave, og ved at leve et retfærdigt liv og bede om det, vil Helligånden åbenbare det for ham eller hende.«<sup>7</sup>

»Paulus siger, at en har fået tungemålgaven, en har fået profetiens gave, og endnu en har fået helbredelsens gave. Og videre spørger han: Kan alle være profeter? Kan alle tale i tunger? Kan alle oversætte? Derved viste han tydeligt, at alle ikke besad samtlige af disse gaver, men at den ene modtager én gave, og den anden en anden gave – alle kunne ikke profetere, alle kunne ikke tale i tunger, og alle kunne ikke udvirke mirakler, men alle modtog Helligåndsgaven. Sommetider talte de i tunger og profeterede på apostlenes tid, og sommetider gjorde de ikke ...

Kirken er som ét legeme bestående af forskellige lemmer, og den kan nøje sammenlignes med den menneskelige organisme – og efter at have talt om de forskellige gaver, har Paulus sagt, at I er Kristi legeme og især hans lemmer. I Kirken har Gud for det første sat nogle til at være apostle, for det andet nogle til at være profeter, for det tredje nogle til at være lærere, dernæst gaverne til at udvirke undergerninger, helbredelse, hjælp, ledelse og forskellig slags tungetale. Er alle lærere? Kan alle udvirke undergerninger? Kan alle tale i tunger? Kan alle oversætte? Det er tydeligt, at det kan de ikke, men alligevel er de alle lemmer på det samme legeme. Alle det naturlige legemes lemmer er ikke øjet, øret, hovedet eller hånden – alligevel kan øjet ikke sige til øret, at det ikke har brug for det, ej heller kan hovedet sige til foden, at det ikke har brug for

den, for de er alle dele af denne fuldkomne maskine – legemet – og hvis et lem lider, så lider alle lemmerne sammen med det: Og hvis et lem glæder sig, så bliver de alle hædret med det (se 1 Kor 12:9-10, 18-21, 26-30).

Disse er således alle gaver. De kommer fra Gud, de er fra Gud og de er alle Helligåndens gaver.«<sup>8</sup>

### **Vi modtager Åndens gaver gennem lydighed og tro.**

»Såfremt man mangler tro, er frugterne derefter. Intet menneske har siden verdens tilblivelse haft tro uden at have noget, der følger med. Fordums mennesker slukkede voldsom ild, undgik truende sværd, kvinder fik deres døde igen, osv. Ved tro blev verdnerne til (se Hebr 11:34-35). Et menneske, som ikke har nogen af gaverne, har ingen tro, og det narrer sig selv, hvis det antager at have det. Tro har været manglende, ikke blot blandt hedningerne, men ligeledes blandt erklærede kristne, således, at tungemålgaven, helbredelsens gave, profetiens gave, og profeter og apostle og alle gaverne og velsignelser har været manglende.«<sup>9</sup>

»Denne vinter (1832-1833) gik med at oversætte skrifterne, at være i profeternes skole og at deltage i konferencer. Jeg oplevede mange storslåede, opløftende tidspunkter. De gaver, som følger dem, der tror på og efterlever evangeliet, begyndte at blive udøst blandt os som i gammel tid – som tegn på, at Gud altid er den samme i sit forhold til dem, der er ydmyge og elsker og efterlever sandheden.«<sup>10</sup>

*Edward Stevenson var til stede, da Joseph Smith prædikede i Pontiac i Michigan i 1834. Han fortalte disse ord, som profeten sagde: »Hvis I med oprigtigt hjerte efterlever evangeliet, lover jeg jer i Herrens navn, at de gaver, som vor Frelser har lovet, vil følge jer, og således kan I få bevis for, at jeg er en sand Guds tjener.«<sup>11</sup>*

### **Åndens gaver modtages normalt stille og privat uden ydre tilkendegivelser.**

»Folks opfattelser af Helligåndsgaven er meget forskellige og forvirrende. Nogle mennesker har haft for vane at kalde hver eneste overnaturlig åbenbaring for virkningerne af Guds Ånd, mens der er andre, der mener, at der ikke er nogen tilkendegivelse forbundet

med det overhovedet, og at det er intet andet end blot en indskydelse eller en indre følelse, et indtryk eller et hemmeligt vidnesbyrd eller bevis, og at der ikke eksisterer noget sådant som en ydre tilkendegivelse.

Det kan ikke undre, at folk i vid udstrækning er uvidende om frelsens principper og i særdeleshed om Helligåndsgavens natur, embede, magt, indflydelse, gaver og velsignelser, når vi tænker på, at menneskeheden har været indhyllet i stort mørke og uvidenhed i mange århundreder og været uden åbenbaring eller noget andet rigtigt kendetegn, hvorved menneskene kunne komme til kundskab om det, der hører Gud til, som kun kan kendes ved Guds Ånd. Derfor hænder det ret ofte, når denne kirkes ældster forkyn-der for jordens indbyggere, at de, hvis de efterlever evangeliet, vil modtage Helligåndsgaven, så forventer at se en eller anden vidunderlig tilkendegivelse, en eller anden stor udfoldelse af magt eller udførelsen af et eller andet usædvanligt mirakel ...

Mennesker er meget tilbøjelige til at gå til ekstremer, især hvad angår religion, og derfor vil folk generelt have en mirakuløs tilkendegivelse, for ellers vil de overhovedet ikke tro på Helligåndsgaven. Hvis en ældste lægger hænderne på en person, er der mange, der tror, at personen med det samme skal rejse sig og tale i tunger og profetere. Denne forestilling stammer fra omstændighederne omkring Paulus, der lagde hænderne på visse personer, som tidligere (som de fortalte) var blevet døbt med Johannes' dåb, og da han havde gjort det, skete det, at de talte i tunger og profeterede (se ApG 19:1-6) ...

Vi tror, at Helligånden gives ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed, og at tungemålgaven og ligeledes profetiens gave er Åndens gaver og opnås derigennem, men så at sige, at folk altid profeterede og talte i tunger, når de fik håndspålæggelse, ville være at påstå noget, som ikke er sandt, i modstrid med apostlenes fremgangsmåde og i strid med den hellige skrift ...

Alle Åndens gaver er ikke synlige for det menneskelige øje eller til at forstå for mennesker – faktisk er der kun meget få, der er det ... Kun få af dem genkendes af folk i almindelighed. Peter og Johannes var apostle, og dog lod den jødiske domstol dem piske som bedragerer. Paulus var både apostel og profet, og alligevel

stenede de ham og kastede ham i fængsel. Folk vidste intet om det, selv om han var i besiddelse af Helligånden. Vor Frelser blev ›salvet ... med glædens olie frem for [sine] lige‹ (Hebr 1:9), og selv om folk slet ikke kendte ham, sagde de, at han var Beelzebul og korsfæstede ham som bedrager. Hvem kan udpege en hyrde, en lærer eller en evangelist på grundlag af deres ydre, selv om disse har Helligånden?

Men lad os se på de andre medlemmer af Kirken og undersøge gaverne omtalt af Paulus, for så vil vi finde, at verden i almindelighed ikke kan vide noget om dem, og at der kun er en eller to, som umiddelbart kan genkendes, hvis de alle umiddelbart blev udøst ved håndspålæggelse. I 1 Kor 12:4-11 siger Paulus: ›Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme. Der er forskel på tjenester, men Herren er den samme. Der er forskel på kraftige gerninger, men Gud er den samme, som virker alt i alle. Det, som Ånden åbenbarer, gives hver enkelt til fælles gavn. En gives der nemlig ved Ånden at tale med visdom, en anden at tale med kundskab ifølge den samme ånd, en gives der tro ved den samme ånd, en anden nådegaver til at helbrede ved den samme ånd, en at udføre undergerninger, en anden at profetere, en at bedømme ånder, en anden forskellig slags tungetale og atter en anden at udlægge tungetale. Alt dette virker den ene og samme ånd, der deler ud til hvert menneske, som den selv vil.‹

Der omtales adskillige gaver her, men hvilke af dem kunne kendes af en person, der iagttager en håndspålæggelse? Vidsoms tale eller kundskabs ord er lige så meget gaver som andre, men dersom et menneske var i besiddelse af begge disse gaver eller modtog dem ved håndspålæggelse, hvem ville så vide det? En anden modtager måske troens gave og ville være lige så uvidende derom. Eller sæt et menneske havde helbredelsens gave eller magten til at udføre undergerninger, som ikke på det tidspunkt ville være kendt, så ville det tage tid og kræve visse forhold at få disse gaver til at virke. Sæt et menneske havde evnen til at bedømme ånder, hvem ville så kunne se det? Eller hvis vedkommende havde evnen til at udlægge tungetale, måtte han naturligvis tie stille, dersom ikke en eller anden talte i et fremmet tungeomål. Der er kun to gaver, der kan gøres synlige – tungemåls-gaven

og profetiens gave. Det er det, der tales mest om, og dersom et menneske talte et ukendt sprog, så ville han ifølge Paulus' vidnesbyrd alligevel stå som en fremmed for de tilstedeværende (se 1 Kor 14:11). De ville sige, at det var uforståelig tale, og dersom han profeterede, ville de kalde det vrøvl. Tungemålgaven er måske den mindste gave af dem alle, men ikke desto mindre er den den mest eftertragtede.

Ifølge skriftens vidnesbyrd og Åndens tilkendegivelser i forudsigelsestid kunne de omkringstående folkeskarer og menneskene i det hele taget kun kende lidt til det, undtagen ved særlige lejligheder som fx pinsedagen. En iagttagelse ville intet kende til de største, de bedste og de mest nyttige gaver ...

Helligåndsgavens tilkendegivelser, engles betjening og udviklingen af Guds kraft, herlighed og ære kom sjældent offentligt til udtryk, og når det skete, var det for Guds folk, fx israelitterne. Men når der har været englebesøg eller Gud har åbenbaret sig selv, så har det for det meste været til enkeltpersoner i fortrolighed, i deres kammer, i ørkenen eller på marken, og sædvanligvis uden støj eller tumult. Englen befriede Peter fra fængslet midt om natten, kom til Paulus uden at blive set af resten af gruppen, viste sig for Maria og Elisabeth, uden at andre vidste noget om det og talte til Johannes Døber, mens folk omkring ham var uvidende om det.

Da Elisa så Israels ildheste og ildvogne, kendte andre ikke til det. Da Herren viste sig for Abraham, stod han i teltåbningen. Da englenerne kom til Lot, var der ingen, der genkendte dem andre end ham selv, hvilket sandsynligvis også var tilfældet med Abraham og hans hustru. Da Herren viste sig for Moses, var det i en brændende busk, i tabernaklet eller på bjergtoppen. Da Elias steg op til himlen i en ildvogn, så verden det ikke, og da han var på bjerget kom en voldsom og kraftig storm, men Herren var ikke i stormen. Efter stormen kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Til sidst lød en sagte susen, hvilket var Herrens røst, der sagde: »Hvad vil du her, Elias?» (Se 1 Kong 19:11-13).

Herren kan ikke altid kendes på sin røsts torden, på udfoldelsen af hans herlighed eller på tilkendegivelsen af sin magt, og de, der er ivrigst efter at se dette, er de mindst forberedte til at møde det, og skulle Herren åbenbare sin magt, som han gjorde



*»Guds kraft, herlighed og ære kom sjældent offentligt til udtryk ...  
Da Herren viste sig for Abraham, stod han i teltåbningen (se 1 Mos 18:1).«*

det over for Israels børn, ville sådanne personer være de første til at sige ›Gud må ikke tale til os, for så dør vi‹ (se 2 Mos 20:19).«<sup>12</sup>

## **Forslag til studium og samtale**

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Herren gav profeten Joseph Smith den gave at være i stand til at oversætte guldpladerne (s. 115-116). Hvornår har Herren givet dig gaver som hjælp til at deltage i hans værk?
- Hvad kan vi lære ud fra den beretning, som David Whitmer fortæller på s. 116? Hvilke oplevelser i dit liv har lært dig, at du skal være værdig for at kunne bruge dine åndelige gaver?
- Gennemgå det afsnit, der begynder på s. 117. Hvordan gavner det Kirken at have medlemmer med forskellige åndelige gaver?

Hvordan har du draget nytte af andres åndelige gaver? Hvornår har du oplevet mennesker med forskellige gaver arbejde sammen for at hjælpe hinanden?

- Studér afsnittet på s. 118. Overvej nogle åndelige gaver, der ville styrke dig selv eller hjælpe dig med at tjene Herren og andre. Beslut dig for, hvad du vil gøre for at »stræb[e] ... oprigtigt efter de bedste gaver« (L&P 46:8).
- Gennemgå det afsnit, der begynder nederst på s. 118. Overvej og drøft de specifikke råd, du kan finde angående, hvordan åndelige gaver tilkendes. Hvorfor er det vigtigt at huske, at åndelige gaver sjældent kommer offentligt til udtryk? (s. 121). Hvorfor tror du, at mange åndelige gaver kommer stille, og når man er alene? Hvorfor er det vigtigt at huske, at mange gaver tager tid og kræver visse forhold for at få dem til at virke? (s. 121).
- Hvad mener du, efter at have læst dette kapitel, at nogle af formålene med åndelige gaver er?

*Skriftstedsbenvæisninger:* 1 Kor 12:1-31; 3 Ne 29:6; Moro 10:6-23; L&P 46:8-33.

### Noter

1. Emma Smith, interviewet af Joseph Smith III, feb. 1879, *Saints' Herald* (tidsskrift udgivet af Den Reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, nu Community of Christ), 1. okt. 1879, s. 290.
2. Joseph Knight, Reminiscences, s. 6, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
3. Oliver Cowdery, citeret i JS-H 1:71, fodnote; fra et brev fra Oliver Cowdery til William W. Phelps, 7. sep. 1834, Norton, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, okt. 1834, s. 14.
4. David Whitmer, interviewet af William H. Kelley og George A. Blakelley, 15. sep. 1881, *Saints' Herald*, 1. mar. 1882, s. 68.
5. TA 1:7
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 291; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 823; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
7. Amasa Potter, »A Reminiscence of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. feb. 1894, s. 132.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 291-292, 293; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 823-824; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 324-325; fra belæringer givet af Joseph Smith 2. jan. 1843 i Springfield, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
10. *History of the Church*, 1:322; ord i parentes som i originalteksten; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 270, Kirkens arkiver.
11. Citeret af Edward Stevenson i *Reminiscences of Joseph, the Prophet, and the Coming Forth of the Book of Mormon* (1893), s. 4.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 290-295; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 823-825; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.





*I juni 1829 blev Oliver Cowdery, David Whitmer og Joseph Smith begunstigede med at se Moroni og guldpladerne. Kort efter samme dag så Martin Harris ligeledes englen og pladerne.*



# Bøn og personlig åbenbaring

*»Det er Guds børns privilegium at komme til Gud og få åbenbaring.«*

## Fra Joseph Smiths liv

I juni 1829 var mange vigtige begivenheder i den igangværende gengivelse af evangeliet allerede sket. Himlen havde været åbnet på tidspunktet for det første syn, og Gud havde igen talt til mennesker på jorden. Profeten Joseph Smith havde modtaget pladerne med Mormons Bog og var ved at oversætte deres hellige budskab. Det hellige præstedømme var blevet gengivet, og dåbsordinancen var allerede tilgængelig for Guds børn. Hver af disse begivenheder havde fundet sted som svar på bøn, når profeten havde søgt vejledning fra Herren.

Da oversættelsesarbejdet nærmede sig afslutningen, søgte profeten atter vejledning fra Herren. Fordi Moroni havde befalet Joseph ikke at vise pladerne til nogen, medmindre han fik befaling om det, havde Joseph følt sig meget alene og tungt bebyrdet af sit ansvar, mens han oversatte pladerne. Dog havde han ud fra optegnelsen selv erfaret, at Herren ville sørge for tre særlige vidner, som ville bære vidnesbyrd til verden om, at Mormons Bog er sand (se 2 Ne 11:3; Eter 5:2-4).

»Næsten lige efter vi havde gjort denne opdagelse,« berettede Joseph Smith, »faldt det Oliver Cowdery, David Whitmer og ... Martin Harris (som var kommet for at spørge til vores fremgang med værket) ind, at de ønskede, at jeg skulle adspørge Herren om at få at vide, om de måtte få det store privilegium af ham at blive disse tre særlige vidner.«<sup>1</sup> Profeten bad om vejledning og modtog en åbenbaring, der erklærede, at de tre mænd skulle få lov til at se pladerne, samt Labans sværd, Urim og Tummim og liahonaen (se L&P 17).

Nogle dage senere gik profeten og de tre mænd ind i skoven nær familien Whitmers hjem i Fayette i New York og begyndte at bede om at modtage dette store privilegium. Martin trak sig tilbage, fordi han følte sig uværdig. Profeten nedskrev det, der derpå skete: »Vi ... havde ikke bedt i mange minutter, før vi straks så et lys over os i luften, som var usædvanligt klart, og se, en engel [Moroni] stod foran os. I sine hænder holdt han pladerne, som vi havde bedt om, at de måtte se. Han vendte siderne en efter en, så vi kunne se dem og tydeligt se indgraveringerne på dem.«<sup>2</sup> Mændene hørte også Guds røst vidne om sandheden af oversættelsen og befalede dem at vidne om det, de havde set og hørt. Joseph gik derpå hen for at finde Martin, som bad et andet sted i skoven. De bad sammen og så det samme syn og hørte den samme røst.

Joseph Smiths mor, som besøgte profeten i Fayette på det tidspunkt, erindrede sin søns glæde og lettelse efter denne tilkendegivelse: »Da Joseph kom ind [i familien Whitmers hjem], kastede han sig ned ved siden af mig. ›Far! Mor!‹ sagde han ›I aner ikke, hvor glad jeg er. Herren har ladet pladerne vise til tre andre end mig, som også har set en engel og skal vidne om det, jeg har sagt, for de ved selv, at jeg ikke forsøger at narre folket. Og det føles som om, jeg er blevet lettet for en forfærdelig byrde, som næsten var for meget for mig at bære. Men de skal nu bære en del af den, og det glæder min sjæl, at jeg ikke længere skal være helt alene i verden.«<sup>3</sup>

Gennem hele sit liv gik Joseph Smith til Herren i bøn for at søge den hjælp og vejledning, som han havde brug for. Et kirke-medlem erindrede at have hørt ham bede i Kirtland i Ohio på et tidspunkt, hvor han havde store personlige problemer: »Aldrig før havde jeg hørt en mand tale til sin Skaber, som om han var til stede og lyttede, som en venlig far ville lytte til et pligttopfyldende barns sorger ... Der var intet praleri, han hævdede ikke stemmen i iver, men bad i en tone, som når en mand taler til en ven. Det var for mig, som om jeg ville kunne se Herren stå over for sin allermest ydmyge tjener, den mest ydmyge jeg nogen sinde har set, hvis sløret blev fjernet«<sup>4</sup>.

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Gud hører vore bønner og taler til os i dag,  
ligesom han talte til de fordums hellige.**

»Eftersom Herren aldrig i nogen åbenbaringer har ladet verden forstå, at han for evigt er hørt op med at tale til sine skabninger, når de søger ham på passende vis, hvorfor skulle det så anses for utroligt, at han finder behag i atter i de sidste dage at tale til frelse for dem?

Måske forundres I over min påstand om, at det er til frelse for hans skabninger i disse sidste dage, eftersom vi allerede er i besiddelse af en omfattende mængde af hans ord, som han tidligere har talt. Men I vil sikkert medgive mig, at de ord, som blev talt til Noa, ikke var tilstrækkeligt for Abraham, og at det ikke krævedes af Abraham, at han skulle forlade sit fædreland og søge en arv i et fremmed land på grundlag af de ord, der blev talt til Noa, men at han i stedet selv modtog løfter fra Herrens hånd og vandrede i en sådan fuldkommenhed, at han blev kaldt Guds ven. Af Isak, den lovede efterkommer, krævedes det ikke, at han satte sin lid til de løfter, hans far, Abraham, havde fået, men han blev begunstiget med forvisning om, at han var anerkendt i himlens øjne gennem Herrens direkte røst til ham.

Hvis et menneske kan basere sit liv på åbenbaringer givet til en anden, kan jeg så ikke med berettigelse spørge, hvori nødvendigheden ligger i, at Herren talte til Jakob, som han gjorde, og som det er optegnet i det 26. kapitel i 1 Mosebog? For der gentager Herren, eller han lover snarere igen at opfylde den ed, som han tidligere havde svoret med Abraham. Og hvorfor denne gentagelse til Isak? Hvorfor var det første løfte ikke lige så sikkert for Isak, som det var for Abraham? Var Isak ikke Abrahams søn? Og kunne han ikke have ubetinget tillid til sin fars ord, fordi han var en Guds mand? Måske vil I sige, at han var en meget mærkelig mand og anderledes fra mennesker i disse sidste dage, og at Herren derfor begunstigede ham med velsignelser, der var besynderlige og anderledes, fordi han var anderledes end mennesker på denne tid. Jeg indrømmer,

at han var en særlig mand, og at han ikke kun var særligt velsignet, men yderst velsignet. Men den eneste særegenhed, som jeg kan se ved den mand, eller forskellen på ham og mennesker i vor tid, er, at han var mere hellig og mere fuldkommen for Gud og kom til ham med et renere hjerte og mere tro, end mennesker i vor tid.

Det samme kan siges angående Jakob. Hvorfor talte Herren til ham angående det samme løfte, efter han én gang havde givet det til Abraham og fornyet det til Isak? Hvorfor kunne Jakob ikke med tilfredshed sætte sin lid til det ord, der blev talt til hans forfædre?

Da tiden nærmede sig for opfyldelsen af løftet om at udfri Israels børn fra Egyptens land, hvorfor var det da nødvendigt, at Herren skulle begynde at tale til dem? Løftet eller ordet til Abraham var, at hans efterkommere skulle være trælle og plages i fire hundrede år, og derefter skulle de drage ud med store rigdomme. Hvorfor satte de ikke deres lid til det løfte og drog ud uden at vente på yderligere åbenbaring, da de havde været i trældom i Egypten i firehundrede år, men handlede alene ud fra det løfte, som Abraham havde fået om, at de ville blive udfriet? ...

Jeg tror måske på, at Enok vandrede med Gud. Jeg tror måske på, at Abraham talte med Gud og med engle. Jeg tror måske på, at Isak fik fornyet den pagt, som blev givet Abraham ved Herrens røst. Jeg tror måske på, at Jakob talte med hellige engle og hørte sin Mesters ord, og at han kæmpede med englen, indtil han sejrede og fik en velsignelse. Jeg tror måske på, at Elias blev taget op til himlen i en ildvogn med ildheste. Jeg tror måske på, at de hellige så Herren og talte med ham ansigt til ansigt efter hans opstandelse. Jeg tror måske på, at den hebræiske kirke kom til Zions bjerg, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, og til tusinder af engle. Jeg tror måske på, at de så ind i evigheden og så dommeren over alle og Jesus, den nye pagts formidler.

Men vil alt dette skaffe mig sikkerhed og føre mig til evighedens boliger med mine klæder pletfrie, rene og hvide? Eller skal jeg ikke snarere, gennem min egen tro og flid ved at holde Herrens befalinger, selv opnå en forvisning om min egen frelse? Og har jeg ikke samme rettigheder som de fordums hellige? Og vil Herren ikke

høre mine bønner og lytte til mine råb, lige så hurtigt, som han altid har lyttet til deres, hvis jeg kommer til ham på samme vis, som de gjorde?»<sup>5</sup>

---

**Vi kan gøre alt, hvad vi foretager os, til genstand for bøn.**

*Sarah Granger Kimball har berettet:* »I profeternes skole ... når Joseph Smith underviste brødrene, bad han dem gøre alt, hvad de beskæftigede sig med, til genstand for bøn.«<sup>6</sup>

»Søg at lære Gud at kende i jeres kammer, og påkald ham på marken. Følg retningslinjerne i Mormons Bog og bed for jeres familie, jeres kvæg, jeres flokke, jeres hjerde, jeres korn og alt, hvad I ejer og har (se Alma 34:18-37). Nedbed Guds velsignelse over alt jeres arbejde og alt, hvad I tager del i.«<sup>7</sup>

»Forsøm ikke jeres pligter i jeres familie, men påkald Gud for at få hans velsignelser til jer og jeres familie, jeres flokke og jeres hjerde og alt, der tilhører jer – så I kan have fred og fremgang –



*»Forsøm ikke jeres pligter i jeres familie, men påkald jer Gud for at få hans velsignelser til jer og jeres familie.«*

og mens I gør dette, så ›bed om fred for Jerusalem: Gid de, som elsker dig, må leve trygt. (Sl 122:6)«<sup>8</sup>

*En bøn, som profeten nedskrev i august 1842, viser hans ønske om visdom fra Gud:* »O, du som kender alles hjerter ... se ned til din tjener Joseph i denne tid, og lad tro på din Søns Jesu Kristi navn i højere grad end din tjener nogensinde før har oplevet det, blive skænket ham, ja endda Elias' tro, og lad det evige livs lys blive tændt i hans hjerte for aldrig at blive taget fra ham, og lad det evige livs ord blive udøst på din tjeners sjæl, så han kan kende din vilje, dine love, dine befalinger og dine domme, så han kan efterleve dem. Lad din guddommelige nåde, herlighed og ære i din overflod af nåde, magt og godhed blive udgydt på din tjeners hoved som duggen på Hermon-bjerget.«<sup>9</sup>

**Når vi beder med tro og ligefremhed, modtager vi de velsignelser, som Gud anser det for passende at give os.**

»Bed ydmygt for nådens trone om, at Herrens Ånd altid må hvile på jer. Husk på, at hvis vi ikke spørger, kan vi ikke modtage noget, så bed derfor i tro, og I vil modtage de velsignelser, som Gud anser for passende at give jer. Bed ikke med begærlige hjerter, så I ødsler det bort i jeres lyster, men bed oprigtigt om de bedste gaver (se L&P 46:8-9).«<sup>10</sup>

»Dyd er et af de mest fremtrædende principper, der sætter os i stand til at have selvtillid til at komme til vor Fader, som er i himlen, for at bede om visdom fra hans hænder. Derfor, hvis I vil værdsætte dette princip I jeres hjerte, kan I tillidsfuldt komme til ham i bøn, og den skal udøses over jeres hoved (se L&P 121:45-46).«<sup>11</sup>

»Lad de helliges bønner nå himlen, så de kan nå den Herre Zebaoths ører, for de retfærdiges bønner formår meget (se Jak 5:16).«<sup>12</sup>

*Henry W. Bigler har berettet:* »Nu vi taler om at bede til vor Fader i himlen, så hørte jeg engang Joseph Smith sige følgende: ›Vær tydelige og enkle og bed om det, I ønsker, på samme måde som I ville gå hen til en nabo og spørge, om I måtte låne hans hest for at ride til møllen.«<sup>13</sup>

## Vi kan modtage personlig åbenbaring gennem Helligånden.

»Det er Guds børns privilegium at komme til Gud og få åbenbaring ... Gud gør ikke forskel på nogen – vi har alle de samme rettigheder.«<sup>14</sup>

»Vi tror, at vi har ret til åbenbaringer, syn og drømme fra Gud, vor himmelske Fader, og til lys og intelligens gennem Helligåndsgaven, i Jesu Kristi navn, angående alt, der har med vores åndelige trivsel at gøre, hvis vi blot holder hans bud, så vi kan stå værdige for hans åsyn.«<sup>15</sup>

»En person kan have udbytte af at lægge mærke til den første tilkendegivelse fra åbenbaringens ånd; fx når du føler den rene intelligens tilflyde dig, kan den give dig et pludseligt indfald af visse tanker, så at du – ved at lægge mærke til det, kan finde dem opfyldt samme dag eller snart derefter – med andre ord vil de tanker, der blev udgydt i dit sind ved Guds Ånd, gå i opfyldelse – og ved således at lære og forstå Guds Ånd, kan du udvikle dig i åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus.«<sup>16</sup>

»Jeg har en gammel udgave af Det Nye Testamente på latin, hebraisk, tysk og græsk ... Jeg takker Gud for, at jeg har denne gamle bog, men jeg takker ham endnu mere for Helligåndsgaven. Jeg har verdens ældste bog; men jeg har den ældste bog i mit hjerte, nemlig Helligåndsgaven ... Helligånden ... er inden i mig og forstår mere end hele verden, og jeg vil slutte mig til ham.«<sup>17</sup>

»Intet menneske kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer. Helligånden er en åbenbarer.«<sup>18</sup>

*John Taylor berettede følgende, mens han tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum:* »Jeg husker tydeligt noget, som Joseph Smith sagde til mig for mere end fyre år siden. Han sagde: »Ældste Taylor, du er blevet døbt, du har fået håndspålæggelse for at modtage Helligånden, og du er blevet ordineret til det hellige præstedømme. Hvis du fortsat vil følge denne Ånds vejledning, vil den altid lede dig på rette vej. Måske vil den nogle gange gå imod dit skøn, men det betyder intet: Følg dens befalinger. Og hvis du er tro mod dens tilhvisken, vil det med tiden blive et åbenbaringsprincip for dig, så du vil kende alle ting.«<sup>19</sup>



## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læg mærke til betydningen af bøn i det, som Joseph Smith og de tre vidner til Mormons Bog oplevede (s. 125-126). Hvordan har bøn påvirket dine egne oplevelser med Mormons Bog? Hvilke andre sider af dit liv påvirkes af bøn?
- Hvad tænker du, når du læser afsnittet nederst på s. 126? Mens du overvejer denne udtalelse, så tænk over, hvordan du kan forbedre den måde, hvorpå du »tale[r] til [din] Skaber«.
- Hvorfor kan vi ikke udelukkende sætte vores lid til tidligere tiders åbenbaringer? (Se eksemplerne på s. 127-129). Hvorfor har vi brug for fortsat, personlig åbenbaring?
- Gennemgå det afsnit, der begynder på s. 129. Find frem til profetens lærdomme om, *hvornår* vi bør bede, og *hvad* vi bør bede om. Hvordan kan disse lærdomme hjælpe dig med dine personlige bønner? Hvordan kan de hjælpe familien med familiebøn?
- Studér profetens lærdomme på s. 129-130 om, *hvordan* vi bør bede. Hvilken værdi har det at anvende tydelig og enkel tale, når vi beder? Hvordan giver en retfærdig levevis os selvtillid til at komme til vor himmelske Fader i bøn? Hvad har hjulpet dig til at få et vidnesbyrd om, at Gud hører og besvarer bønner?
- Læs det tredje underafsnit på s. 131. Hvornår har du draget fordel af at lægge mærke til »den første tilkendegivelse« af Åndens tilskyndelser til dig? Hvordan kan vi lære umiddelbart at genkende Åndens hvisken, når den kommer?

*Skriftstedshenvisninger:* 1 Kong 19:11-12; Jak 1:5-6; Hel 5:30; 3 Ne 18:18-21; L&P 6:22-23; 8:2-3; 88:63-65.

## Noter

1. *History of the Church*, 1:52-53; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 23, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 1:54; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 24-25, Kirkens arkiver.
3. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 8. bog, s. 11, Kirkens arkiver.
4. Citeret af James E. Faust i »Bønnens livline«, *Liabona*, juli 2002, s. 68.
5. Brev fra Joseph Smith til hans onkel Silas Smith, 26. sep. 1833, Kirtland, Ohio; i Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1845, s. 229-232, Kirkens arkiver.
6. Sarah Granger Kimball, i »R.S. Report«, *Woman's Exponent*, 15. aug. 1892, s. 30.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 296; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 825; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
8. »To the Saints of God«, leder bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1842, s. 952; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
9. *History of the Church*, 5:127-128; fra Joseph Smiths dagbog, 23. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois; denne indførsel er ukorrekt dateret den 22. aug. 1842, i *History of the Church*.
10. Brev fra Joseph Smith og John Whitmer til de hellige i Colesville, New York, 20. aug. 1830, Harmony, Pennsylvania, i Newel Knight, *Autobiography and Journal*, ca. 1846-1847, s. 129, Kirkens arkiver.
11. Erklæring skrevet af Joseph Smith i feb. 1840 i Philadelphia i Pennsylvania; originalen er i privateje.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 413; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
13. Henry W. Bigler i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. mar. 1892, s. 151-152.
14. Tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards i Willard Richards, *Pocket Companion*, s. 75, 78-79, Kirkens arkiver.
15. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 54.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 178-179; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 421, 422; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 395; fra en tale holdt af Joseph Smith den 15. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
19. *Kirkens præsidenter lærdomme: John Taylor*, s. 153.



*Sidst på sommeren 1829 mødtes Joseph Smith, Martin Harris og flere andre med trykkeren af Mormons bog, Egbert B. Grandin, for at besigtige prøven på Mormons Bogs titelblad, den første side, der skulle trykkes.*



## Den sande og levende kirkes organisation og skæbne

*»I kender ikke mere til denne kirkes og dette  
riges skæbne, end et spædbarn på sin mors skød.  
I fatter det ikke ... Denne kirke vil fylde Nord-  
og Sydamerika – den vil fylde hele verden.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I juni 1829 afsluttede profeten Joseph Smith oversættelsen af Mormons Bog. »Da vores oversættelse var ved at nærme sig afslutningen,« sagde profeten, »tog vi til Palmyra i Wayne County i New York, sikrede os rettighederne og blev enige med hr. Egbert B. Grandin om at trykke 5.000 eksemplarer mod betaling af 3.000 dollars.«<sup>1</sup> Egbert B. Grandin var en ung mand – et år yngre end Joseph Smith – der ejede et trykkeri i Palmyra. Han havde lige erhvervet sig en ny trykpresse med en teknologi, som gjorde trykningsprocessen betydeligt hurtigere. Det er bemærkelsesværdigt, at profeten kunne finde en trykker i den landlige by Palmyra, som var i stand til at trykke så mange eksemplarer af en bog med så mange sider som Mormons Bog. Fordi det var så stort og dyrt et projekt at trykke Mormons Bog, havde Martin Harris stillet sin gård som sikkerhed til hr. Grandin for betalingen af trykkeriets omkostninger.

Sidst på sommeren 1829 samledes Joseph Smith, Martin Harris og flere andre i trykkeriet for at se en prøve på Mormons Bogs titelblad, den første side i den bog, der skulle trykkes. Da profeten erklærede, at han var tilfreds med sidens udseende, fortsatte trykkeriet så hurtigt som muligt. Arbejdet tog omkring syv måneder at fuldføre, og eksemplarer af Mormons Bog blev tilgængelige for offentligheden den 26. marts 1830.

Da arbejdet med at oversætte og udgive Mormons Bog var fuldført, gik Joseph Smith i gang med at organisere Kirken. I den åbenbaring, vi nu finder i afsnit 20 i Lære & Pagter, åbenbarede Herren til profeten »den præcise dag, hvorpå vi, ifølge hans vilje og befaling, skulle gå videre med organiseringen af hans kirke endnu engang her på jorden.«<sup>2</sup> Den nøjagtige dag var den 6. april 1830.

»Vi ... bekendtgjorde for vore brødre,« sagde profeten, »at vi havde modtaget en befaling om at organisere Kirken, og derfor samledes vi med det formål i Peter Whitmer seniors hjem (hvor vi var seks til stede), tirsdag den sjette april, et tusind otte hundrede og tredive år e.Kr.«<sup>3</sup> Omkring 60 mennesker trængte sig sammen i det whitmerske hjem i Fayette i New York og fyldte fuldstændigt to værelser hos dem. Seks af de tilstedeværende mænd blev udpeget som stiftere af den nye kirke for at leve op til lovgivningen i staten New Yorks – profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., Samuel Smith og David Whitmer.<sup>4</sup>

Skønt Kirken var meget lille i begyndelsen havde Joseph Smith en profetisk fornemmelse for dens storslåede skæbne. Wilford Woodruff huskede, hvordan profeten under præstedømmet i Kirtland i Ohio i april 1834 prøvede at få brødrene til at forstå Guds riges fremtidige tilstand på jorden:

»Profeten bad alle, som bar præstedømmet, om at samles i den lille skole, de havde dér. Det var et lille hytte på omkring 18 kvadratmeter. Men den rummede hele præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som dengang var i Kirtland ... Da vi var samlet, bad profeten Israels ældster om sammen med ham at bære vidnesbyrd om dette værk ... Da de var færdige, sagde profeten: »Brødre, jeg er blevet meget opbygget og belært af jeres vidnesbyrd her i aften, men jeg ønsker at sige til jer i Herrens nærvær, at I ikke kender mere til denne kirkes og dette riges skæbne, end et spædbarn på sin mors skød. I fatter det ikke. Jeg blev temmelig overrasket. Han sagde: »Det er kun en lille håndfuld præstedømmebærere, I ser her i aften, men denne kirke vil fylde Nord- og Sydamerika – den vil fylde hele verden.«<sup>5</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Jesu Kristi sande Kirke blev organiseret af Joseph Smith i tidernes fyldes uddeling.

*Joseph Smith berettede om begivenhederne fra mødet den 6. april 1830, hvor Kirken blev organiseret: »Efter at have åbnet mødet med højtidelig bøn til vor himmelske Fader fortsatte vi i overensstemmelse med en tidligere befaling med at adspørge vore brødre for at vide, om de accepterede os som deres lærere i Guds riges anliggender, og om de var tilfredse med, at vi skulle gå videre med at organisere os som kirke i henhold til omtalte befaling, som vi havde modtaget. De godkendte enstemmigt alle disse forslag.*

Så lagde jeg mine hænder på Oliver Cowdery og ordinerede ham til ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvorefter han også ordinerede mig til embedet som ældste i omtalte kirke. Derefter tog vi noget brød, velsignede det og brød det sammen med dem. Ligeledes tog vi noget vin, velsignede det og drak af det sammen med dem. Bagefter lagde vi vore hænder på hovedet af hvert enkelt tilstedeværende medlem af Kirken, så de kunne modtage Helligåndsgaven og blive bekræftet som medlemmer af Kristi Kirke. Helligånden blev udgydt over os i rigt mål – nogle profeterede, mens vi alle priste Herren og frydede os overordentligt ...

Vi fortsatte nu med at kalde og ordinere nogle af de andre brødre til forskellige embeder i præstedømmet, alt efter hvad Ånden tilkendegav os, og efter en glædelig tid, som vi tilbragte med at vidne om og selv føle Helligåndens kraft og velsignelser, der blev udøst over os gennem Guds nåde, gik vi hver til sit med den behagelige viden, at vi nu hver især var medlemmer, anerkendte af Gud, af »Jesu Kristi Kirke«, organiseret i overensstemmelse med befalingerne og åbenbaringerne givet af ham til os i disse sidste dage så vel som i overensstemmelse med Kirkens orden, som det står nedskrevet i Det nye Testamente.«<sup>6</sup>

*Ved Kirkens første generalkonference, der blev afholdt i Fayette i New York den 9. juni 1830, blev nadveren omdelt,*

*adskillige mennesker blev bekræftet som medlemmer af Kirken, andre blev ordineret til embeder i præstedømmet, og Helligånden blev udøst over de hellige. Profeten Joseph Smith nedskrev følgende: »Begivenheder som disse havde til formål at indgyde os uudsigelig glæde i hjertet, fylde os med ærefrygt og ærbødighed for dette almægtige væsen, ved hvis nåde vi var blevet kaldet som redskaber til at udbringe glæden over sådanne storslåede velsignelser, som nu på dette tidspunkt blev udgydt over os, til menneskenes børn. At finde os selv inddraget i den selv samme orden, som blev fulgt af de fordums hellige apostle, at forstå betydningen og højtideligheden af sådanne fremgangsmåder, og at vidne om og med vore egne naturlige sanser føle sådanne herlige tilkendegivelser af præstedømmets kraft, Helligåndens gaver og velsignelser og en barmhjertig Guds godhed og velvilje over for det at adlyde vor Herre Jesu Kristi evigtvarende evangelium – alt dette vækkede følelser af henrykt taknemlighed og indgød os ny tjenstiver og energi i sandhedens sag.«<sup>7</sup>*

---

### **Kristi Kirke er organiseret efter Guds orden.**

»Kristus var Kirkens overhoved, hovedhjørnестenen, den åndelige klippe, hvorpå Kirken blev bygget, og helvedes porte vil ikke få magt over den (se Matt 16:18; Ef 2:20). Han opbyggede riget, valgte apostle og ordinerede dem til Det Melkisedekske Præstedømme og gav dem magt til at udføre evangeliets ordnancer.«<sup>8</sup>

»Kristus ... har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere« (Ef 4:11). Og hvordan blev så disse apostle, profeter, hyrder, lærere og evangelister valgt? Ved profeti (åbenbaring) og håndspålæggelse – gennem guddommelig kommunikation og en guddommeligt fastsat ordinance – gennem præstedømmets kraft, som er organiseret efter Guds orden, og ved guddommelig udvælgelse.«<sup>9</sup>

»Mormons Bog fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette fastland (det amerikanske) efter sin opstandelse, at han forkyndte sit evangelium her i al dets fylde, rigdom, styrke og velsignelse, at de



*Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev formelt organiseret af profeten Joseph Smith den 6. april 1830 i Peter Whitmer seniors hjem i Fayette i New York. Kirken i de sidste dage er organiseret på samme måde som Kirken på Frelserens tid med »apostle, profeter, præster, lærer, evangelister, osv.«*

havde apostle, profeter, hyrder, lærere og evangelister, den samme orden, det samme præstedømme, de samme ordinancer, gaver, kræfter og velsignelser, som man nød godt af på den østlige halvkugle.«<sup>10</sup>

»En evangelist er en patriark ... Hvor som helst Jesu Kristi Kirke oprettes på jorden, bør der være en patriark til gavn for de helliges efterkommere, som tilfældet var med Jakob, da han gav sin patriarkalske velsignelse til sine sønner.«<sup>11</sup>



*Trosartiklerne, 1:6:* »Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, osv.«<sup>12</sup>

---

### **Kirken ledes af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Kvorummer.**

»Jeg tror fuldt og fast på profeter og apostle, at Jesus Kristus er hovedhjørnestenen og taler som én, der har myndighed blandt dem, og ikke som de skriftkloge.«<sup>13</sup>

»Præsidenterne eller præsidentskabet (Det Første Præsidentskab) leder Kirken, og åbenbaringer om Guds hensigt og vilje med Kirken skal komme gennem Præsidentskabet. Det er himlens orden og dette præstedømmes [Det Melkisedekske Præstedømmes] magt og privilegium.«<sup>14</sup>

»Hvilken særlig betydning, der er knyttet til De Tolv Apostles kaldelse, adskiller sig fra andres kaldelser eller embeder i Kirken? ... Det er De Tolv Apostle, som er kaldet til embedet som det omrejsende højråd, der skal præsidere over de helliges menigheder ... De skal have nøglerne til dette embede og åbne døren til himmeriget for alle nationer og forkynde evangeliet for hver skabning. Dette er deres apostelembedes magt, myndighed og kraft.«<sup>15</sup>

*Orson Pratt, som virkede i De Tolv Apostles Kvorum, fortalte:* »Herren ... anviste, at De Tolv Apostles Kvorum, hvis opgave det skulle være at forkynde evangeliet til nationerne, først til ikke-jøderne og så til jøderne, skulle organiseres. Præstedømmebærerne blev kaldt sammen efter opførelsen af templet i Kirtland, og med hensyn til De Tolv Apostle sagde profeten Joseph, at de havde modtaget apostelembedet med al den magt, der hørte dertil, ligesom de fordums apostle.«<sup>16</sup>

*Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, har berettet:* »Joseph kaldte tolv apostle. Hvem var de? Herren sagde til ham: »De tolv er dem, der ønsker at påtage sig mit navn med hjertets faste forsæt. Og hvis de ønsker at påtage sig mit navn med hjertets faste forsæt, er de kaldet til at drage ud i hele verden for at prædike mit evangelium for hver skabning« (L&P 18:27-28) ... Da

profeten Joseph organiserede De Tolv Apostles Kvorum, lærte han dem princippet om enhed. Han fik dem til at forstå, at de skulle være af ét hjerte og ét sind, at de fuldt og helt skulle påtage sig Kristi navn, og at hvis Gud befalede dem at gøre noget, skulle de gå og gøre det.«<sup>17</sup>

»De Halvfjerds skal danne omrejsende kvorummer, der skal rejse overalt på jorden, hvor som helst De Tolv Apostle kalder dem.«<sup>18</sup>

»De Halvfjerds er ikke kaldet til at varetage tjenesten ved bordene (se ApG 6:1-2) ... men skal forkynde evangeliet, opbygge menigheder og indsætte andre, der ikke hører til disse kvorummer og som er højpræster, til at præsidere over menighederne. De Tolv skal ... bære rigets nøgler til alle nationer og åbne evangeliets dør for dem og kalde på De Halvfjerds til at følge med sig og hjælpe sig.«<sup>19</sup>

---

**Selv om det ondes kræfter søger at ødelægge Kirken, kan  
»ingen uhellig hånd ... standse dette værks fremgang«.**

»Siden organiseringen af Kristi Kirke ... den 6. april 1830 har vi haft den tilfredsstillende at være vidne til udbredelsen af sandheden i adskillige dele af vores land, på trods af at dens fjender uophørligt har stræbt efter at stoppe dens kurs og forhindre dens fremtrængen. Skønt ugudelige og lumske mænd har forenet sig for at ødelægge de uskyldige ... så spredes det herlige evangelium i sin fylde og omvender mennesker hver dag, og vores bøn til Gud er, at det må fortsætte og at antallet af mennesker, der vil blive frelst for evigt, vil øges.«<sup>20</sup>

»Sandhedens banner er blevet rejst. Ingen uhellig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hære kan samles, og bagvaskelse kan sværte, men Guds sandhed vil gå frimodigt, ædelt og uafhængigt fremad, indtil den har gennemtrængt alle kontinenter, besøgt hvert et himmelstrøg, fejtet hen over alle lande og lydt i hvert et øre – indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«<sup>21</sup>

»Og atter fortalte Frelseren dem en anden lignelse, der hentydede til det rige, der skulle oprettes lige før eller ved selve høsttiden, og det lyder: »Himmeriget ligner et sennepsfrø, som en mand tog og såede i sin mark. Det er mindre end alle andre frø, men når det vokser op, er det større end alle andre planter og bliver et helt træ, så himlens fugle kommer og bygger rede i dets grene (Matt 13:31-32). Nu kan vi tydeligt se, at dette billede repræsenterer Kirken, som den skal komme frem i de sidste dage. Se, himmeriget sammenlignes med det. Hvad er så ligesom det?

Lad os tage Mormons Bog, som en mand tog og gemte i sin mark og med sin tro sikrede, at den ville dukke op i de sidste dage eller i rette tid. Lad os se den komme op af jorden, den, som virkelig er mindre end alle andre frø, men se den bryde frem, ja, række op med høje grene og i guddommelig majestæt, indtil den, ligesom sennepsfrøet, bliver den største af alle planter. Og det er sandt, den er spiret og vokset frem af jorden, og retfærdighed begynder at se ned fra himlen (se Sl 85:11; Moses 7:62), og Gud sender sin magt, sine gaver og engle ned for at bygge rede i dets grene.

Himmeriget ligner et sennepsfrø. Se, er det ikke himmeriget, som rejser sit hoved i de sidste dage i sin Guds majestæt, ja, de sidste dages helliges kirke, ligesom en uigennemtrængelig, urokkelig klippe midt i det store dyb, der udsættes for Satans storme og uvejr, der indtil videre er forblevet standhaftig og stadig trodser modstandens tårnhøje bølger, der bliver jaget af synkende fartøjers stormvinde, som har væltet frem og stadig vælter fremad med drabelig fråde på sin sejrige bølgetop, drevet frem med dobbelt raseri af retfærdighedens fjende?<sup>22</sup>

*I en del af indvielsesbønnen til templet i Kirtland, der senere blev indført i Lære og Pagter 109:72-76, sagde profeten Joseph Smith:* »Husk hele din kirke, o Herre, med alle deres familier og alle deres nærmeste pårørende, med alle deres syge og plagede, med alle jordens fattige og sagtmodige, så det rige, som du har grundlagt uden hænder, må blive et stort bjerg og opfylde hele jorden; så din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle skøn som månen, klar som solen og skrækindjagende som en hær under faner; og blive smykket som en brud til den dag, da

du skal fjerne sløret fra himlene og få bjergene til at jævnes ud ved din nærhed og dalene til at hæve sig, de ujævne steder til at blive jævne, så din herlighed må opfylde jorden; så vi, når basunen lyder for de døde, må blive taget op i skyen for at møde dig, så vi altid må være hos Herren; så vore klæder må være rene, så vi må blive ikklædt retfærdighedens dragt med palmer i hænderne og herlighedens krone på hovedet og høste evig glæde for alle vore lidelser.«<sup>23</sup>

---

**Vi har alle et ansvar for at styrke Kirken og gøre vores del for at opbygge Guds rige.**

»Guds sag er en fællessag, som de hellige er lige interesserede i. Vi er alle lemmer på det ene fælles legeme, og tager alle del i den samme ånd og døbes med én dåb og besidder i lige grad det samme herlige håb. Guds sags fremme og opbygningen af Zion er lige så meget det ene menneskes opgave som det andets. Den eneste forskel er, at den ene kaldes til at udfylde én pligt og en anden en anden pligt. »Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig, og øjet kan ikke sige til øret: Jeg har ikke brug for dig, eller hovedet til foden: Jeg har ikke brug for dig.« Partiske følelser, særinteresser og egne forehavender skal skubbes til side for den ene fælles sag for helhedens skyld (se 1 Kor 12:21, 26).«<sup>24</sup>

»Brødre og søstre, vær trofaste, vær flittige, kæmp ivrigt for den tro, som én gang er blevet overdraget de hellige (se Jud 1:3). Lad alle mænd, kvinder og børn erfare betydningen af værket og handle som om dets succes ene og alene afhang af vedkommendes anstrengelser. Lad alle føle en interesse i det, og så betragte det som om de lever på den dag, hvorom tanken opildnede kongers, profeters og retskafne mænds bryst for tusinder af år siden – hvoraf deres lifligste optegnelser og yderst ophøjede sange blev inspireret og bevirkede, at de brød ud i sådanne begejstrede toner, som står optegnet i skrifterne. Snart må vi inspirerede udbryde -

»Herren har bragt Zion tilbage

Herren har forløst sit folk Israel« (L&P 84:99).«<sup>25</sup>



*»Guds sags fremme og opbygningen af Zion er lige så meget det ene menneskes opgave som det andets. Den eneste forskel er, at den ene kaldes til at udfylde én pligt og en anden en anden pligt.«*

*Wilford Woodruff mindedes, at Joseph Smith kom med følgende erklæring til medlemmerne af De Tolv, som skulle af sted på mission i Storbritannien i 1839: »Lige meget, hvad der overgår jer, så ret ryggen og bær det, og støt og forsvar altid Kirkens og Guds riges interesser.«<sup>26</sup>*

## **Forslag til studium og samtale**

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Forestil dig, hvordan det ville være at overvære præstedømmemødet beskrevet på s. 136. Hvordan tror du, du ville have følt det, hvis du havde hørt Joseph Smith profetere, at Kirken en dag ville fylde hele verden? Når du nu ser tilbage på den profeti, hvad tænker og føler du så?
- Læs s. 137-138 og læg mærke til de skridt, der blev taget ved Kirkens organisering og den første generalkonference. Joseph Smith sagde: »Begivenheder som disse havde til formål at

indgyde os uudsigelig glæde i hjertet [og] fylde os med ærefrygt og ærbødighed for [Gud]« (s. 138). Hvornår har du følt det sådan, som Joseph Smith beskrev?

- Gennemgå Joseph Smiths lærdomme om Kirken på Jesu og Mormons Bogs tid (s. 138-140). På hvilken måde følger Kirken det samme mønster i dag?
- Hvorfor tror du, at vi behøver ledere, som præsiderer over den verdensomspændende kirke? (Se eksemplerne på s. 140-141). Hvordan er du blevet velsignet gennem Det Første Præsidentskabs, De Tolv Apostles Kvorums, De Halvfjerds' kvorums og Det Præsiderende Biskopråds virke?
- Hvad tænker og føler du, når du læser Joseph Smiths profetier om Kirkens skæbne? (Se s. 141-143). Hvordan kan vi deltage i dette værk? (Se eksemplerne på s. 143-144).
- Joseph Smith har sagt: »Lad alle mænd, kvinder og børn erfare betydningen af værket og handle som om dets succes ene og alene afhang af vedkommendes anstrengelser« (s.143). Tænk over bestemte måder, hvorpå du kan anvende dette råd i din tilværelse.
- Hvis nogen spurgte dig om, hvorfor du er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvad ville du så sige?

*Skriftstedshenvisninger:* Dan 2:31-45; Mosi 18:17-29; L&P 20:1-4; 65:1-6; 115:4-5.

### Noter

1. *History of the Church*, 1:71; fra »History of the Church« (manuskript), book A-1, s. 34, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 1:64; fra »History of the Church« (manuskript), book A-1, s. 29, Kirkens arkiver.
3. *History of the Church*, 1:75; fra »History of the Church« (manuskript), book A-1, s. 37, Kirkens arkiver.
4. Lovgivningen i New York krævede mellem tre og ni personer for at organisere eller udføre en kirkes forretninger. Profeten valgte at bruge seks personer.
5. Wilford Woodruff, i Conference Report, apr. 1898, s. 57.
6. *History of the Church*, 1:77-79; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 37, Kirkens arkiver.
7. *History of the Church*, 1:85-86; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 42, Kirkens arkiver.
8. Tale holdt af Joseph Smith den 23. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; Joseph Smith, Collection, Addresses, 23. juli 1843, Kirkens arkiver.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 247; fra »Try the Spirits«, leder bragt i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 744-745; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.

10. *History of the Church*, 4:538; fra et brev fra Joseph Smith skrevet på foranledning af John Wentworth og George Barstow, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 707-708.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 179; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
12. Trosartiklerne, 1:6.
13. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 53.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 131; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, nedskrevet af *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 85-86; fra et kirkerådsmøde afholdt den 27. feb. 1835 i Kirtland, Ohio, nedskrevet af Oliver Cowdery.
16. Orson Pratt, *Millennial Star*, 10. nov. 1869, s. 732.
17. Wilford Woodruff, *Deseret Weekly*, 30. aug. 1890, s. 306.
18. *History of the Church*, 2:202; fra »History of the Church« (manuskript), book B-1, s. 577, Kirkens arkiver.
19. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 128-129; fra Joseph Smiths undervisning den 30. mar. 1836 i Kirtland, Ohio.
20. *History of the Church*, 2:22; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*; apr. 1834, s. 152.
21. *History of the Church*, 4:540; fra et brev fra Joseph Smith skrevet på foranledning af John Wentworth og George Barstow, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 709.
22. *History of the Church*, 2:268; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 227.
23. Lære og Pagter 109:72-76; bøn af Joseph Smith den 27. mar. 1836 ved indvielsen af templet i Kirtland, Ohio.
24. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278; fra »The Temple«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 2. maj 1842, s. 776; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
25. *History of the Church*, 4:214; fra en rapport fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, 4. okt. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 188.
26. Citeret af Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20. mar. 1883, s. 1.



## Kundgør glædelige tidender til hele verden

*»Sjæle er ligeså dyrebare i Guds øjne som de altid har været, og ... ældsterne [skal] ... overtale og indbyde alle mennesker overalt til at omvende sig, så de kan blive arvinger til frelse.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Efter Kirken blev organiseret den 6. april 1830, fortsatte Joseph Smith med at kundgøre evangeliets glædelige tidender. I løbet af april måned rejste han til Colesville i New York for at besøge sin ven Joseph Knight sen., som sammen med sin familie var blevet interesseret i evangeliet. Profeten afholdt møder i området, og »mange begyndte at bede inderligt til den Almægtige om, at han ville give dem visdom til at forstå sandheden.«<sup>1</sup> Omkring to måneder senere, under sit andet besøg i Colesville, erfarede profeten, at en del mennesker, som havde lyttet til evangeliet, nu ønskede at blive døbt. For disse nyomvendte krævede det tro og mod at tage imod evangeliet, som profeten skrev:

»Vi aftalte at holde møde på sabbatten, og lørdag eftermiddag opførte vi en dæmning tværs over vandløbet, således at vi dér kunne forrette dåbsordinancen, men i løbet af natten samledes en pøbelhob og ødelagde vores dæmning, hvilket hindrede os i at udføre dåb på sabbatsdagen ... Tidligt mandag morgen var vi på færde, og før vore fjender blev klar over vores forehavende, havde vi repareret dæmningen, og følgende tretten personer blev døbt af Oliver Cowdery: Emma Smith, Hezekiah Peck og hustru, Joseph Knight sen. og hustru, William Stringham og hustru, Joseph Knight jun., Aaron Culver og hustru, Levi [Hall], Polly Knight og Julia Stringham.«<sup>2</sup>





*Hvad enten profeten Joseph Smith forkyndte for dem omkring sig eller han sendte missionærer ud i verden, elskede han at missionere.*

Det efterår åbenbarede Herren for Joseph Smith, at Oliver Cowdery, Peter Whitmer jun., Parley P. Pratt og Ziba Peterson skulle »drage ud til lamanitterne og prædike mit evangelium for dem« (L&P 28:8; 30:5-6; 32:1-3). Disse missionærer rejste omkring 2400 km og forkyndte kortvarigt blandt forskellige indianerstammer, deriblandt seneca i New York, wyandot i Ohio samt delaware og shawnee i Indianerterritoriet. Alligevel havde missionærerne størst fremgang, da de gjorde holdt i Kirtlandområdet i Ohio. Der døbte de ca. 130 omvendte, hovedsagelig blandt Sidney Rigdons forsamling af reformerede baptister, og dette blev således indledningen til det, der skulle blive et indsamlingssted for hundredvis af kirkemedlemmer det følgende år. Missionærerne fandt også nogle omvendte blandt nybyggerne i Jackson County i Missouri, hvor byen Zion senere skulle grundlægges.

Uanset om profeten Joseph Smith forkyndte for dem omkring sig eller sendte missionærer ud i verden, elskede han at missionere. Ældste Parley P. Pratt fortalte om følgende oplevelse, som fandt sted i 1839: »Mens jeg var i Philadelphia (i Pennsylvania) med bror Joseph, slog en meget stor kirke dørene op for ham, så han kunne forkynde evangeliet dér, og ca. 3000 mennesker samledes for at høre ham. Først talte bror Rigdon om evangeliet og belyste sin lære ved hjælp af Bibelen. Da han var færdig med at tale, rejste bror Joseph sig som en løve klar til at brøle, og talte fyldt af Helligånden med stor kraft og bar vidnesbyrd om de syn, han havde set, om den englebetjening, han havde oplevet og om, hvordan han havde fundet guldpladerne og oversat dem ved Guds gave og kraft. Han indledte med at sige: ›Hvis ingen anden havde modet til at vidne om så herligt et himmelsk budskab og om fundet af så strålende en optegnelse, så følte han sig forpligtet til at gøre det rette over for menneskene og lade udfaldet være op til Gud.‹

Hele forsamlingen var forbløffet, opildnet og overvældet af den grad af sandhed og kraft, som han talte med og de undere, som han berettede om. Det gjorde et varigt indtryk, og mange sjæle blev ført ind i folden. Og jeg bærer vidnesbyrd om, at han med sit troende og kraftfulde vidnesbyrd rensede sine klæder for deres blod. Mennesker i hobetal blev døbt i Philadelphia og omegn.«<sup>3</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Eftersom verden befinder sig i åndeligt mørke,  
bør vi flittigt forkynde evangeliet.**

*I 1834 sendte profeten Joseph Smith og andre af Kirkens ældster i Kirtland følgende brev til brødrene i andre områder: »Selv om vore meddelelser til jer er hyppige, så tror vi alligevel, at de bliver modtaget med broderlige følelser fra jeres side, og at I fra os, jeres uværdige brødre, vil tåle at lade et formaningsord tage plads i jeres hjerte, når I ser den store kraft og det store herredømme, som mørkets prins har, og erkender, hvor uhyre mange der myldrer på vejen til død uden nogensinde at ænse vor Herre Jesu Kristi opmuntrende evangelium.*

Mine brødre, overvej et øjeblik opfyldelsen af profetens ord; for vi ser, at mørket dækker jorden og mulmet dens indbyggerses sind (se Es 60:2). Forbrydelser af enhver art tiltager blandt menneskene, afskyelig umoralitet praktiseres, den kommende generation vokser op fulde af stolthed og arrogance, de ældre mister enhver skyldfølelse og afviser tilsyneladende enhver tanke om gengældelsens dag. Drikfældighed, umoralitet, umådeholdenhed, stolthed, hjertets forhærdelse, afgudsdyrkelse, mangel på naturlig hengivenhed, kærlighed til denne verden og ligegyldighed over for det, der hører evigheden til, tager til blandt dem, der hævder at tro på himmelsk gudsdyrkelse, og som følge heraf spredes vantroen. Mennesker, der hengiver sig til at begå de hæsligste handlinger og de mørkeste gerninger, bespøtter Gud, bedrager og angriber sin næstes gode rygte, stjæler, røver, myrder, forsværer usandhed og bekæmper sandheden, svigter pagten med himlen og fornægter troen på Jesus. Og midt i alt dette nærmer Herrens dag sig hastigt, hvor kun de, der har bryllupsklæderne på, vil få lov til at spise og drikke i Brudgommens nærvær, han som er Fredsfyrsten!

Overvældet af sandheden af disse kendsgerninger, hvordan er så følelserne hos dem, som har taget del i den himmelske gave og har smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter? (Se Hebr 6:4-5). Hvem andre end de, der kan se den frygtelige afgrund, som menneskeslægten i denne generation står i, kan



*Profeten Joseph Smith formanede de bellige til at indbyde alle mennesker til at tage del i evangeliets velsignelser.  
»Hvor ubeskriveligt herligt er dette ikke for menneskeheden!«*

arbejde i Herrens vingård uden at have en fornemmelse af verdens sørgelige tilstand? Hvem andre end de, som behørigt har overvejet vores ånds Faders nåde ved at sørge for et offer for sine skabninger – en forløsningsplan, en forsoningskraft, en frelsesplan, som har det store formål at bringe mennesket tilbage til himlens Konges nærvær, han som kroner dem med celestial herlighed og gør dem til arvinger sammen med Sønnen, »til en ufor-gængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv« (1 Peter 1:4) – hvem andre end sådanne kan forstå betydningen af at vandre i fuldkommenhed for alle mennesker og flittigt indbyde alle mennesker til at tage del i disse velsignelser? Hvor ubeskriveligt herligt er dette ikke for menneskeheden! Det kan i sandhed betragtes som yderst glædelige tidender for alle mennesker, tidender, der også burde opfylde alle hjerter med glæde, når de lyder i deres ører.«<sup>4</sup>

»Guds tjenere vil knapt være draget ud til de ikke-jødiske nationer med en advarselsrøst, førend den ødelæggende engel vil begynde at udrydde jordens indbyggere, og som profeten har sagt: »Den, der hører budskabet, må skælve« (se Es 28:19). Jeg taler således, fordi jeg føler for mine medmennesker. Jeg gør det i Herrens navn, fordi jeg bliver påvirket af Helligånden. O, gid jeg

kunne rive dem ud af elendighedens malstrøm, som jeg ser dem kaste sig ned i på grund af deres synder. Gid jeg ved advarselsrøsten kunne blive gjort til et redskab og bringe dem til uforstilt omvendelse, så de må have tro til at stå fast på den onde dag!«<sup>5</sup>

»Må Gud sætte os i stand til at opfylde vore løfter og pagter med hinanden i al troskab og retfærdighed for ham, så vores indflydelse med mægtig kraft kan mærkes blandt jordens nationer og søndersplittede selv mørkets riger og triumfere over præstelist og åndelig ugudelighed blandt magthavere og nedbryde alle riger, som sætter sig op imod Kristi rige, og sprede det evigtvarende evangeliums lys og sandhed fra floderne til jordens ender.«<sup>6</sup>

*Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, mindes disse af profeten Joseph Smiths ord:* »Verden er fuld af mørke. Synd og ugudelighed oversvømmer verden, ligesom vandene dækker det store dyb. Djævelen hersker i udstrakt grad over verden. Verden, Djævelen, jorden og helvede vil bekrige dig. Men ... I skal forkynde evangeliet og gøre jeres pligt, og Herren vil hjælpe jer. Himmelen og jord skal ikke få overhånd over jer.«<sup>7</sup>

---

**Det er vores pligt at indbyde hele menneskeheden til at omvende sig, blive døbt, modtage Helligånden og blive arvinger til frelse.**

»Vi tror, at det er vores pligt at undervise hele menneskeheden i læren om omvendelse, hvilket vi vil bestræbe os på at påvise ud fra følgende citater:

»Da åbnede han deres sind, så de kunne forstå skrifterne, og han sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem« (Luk 24:45-47).

Vi ser heraf, at Kristus skulle lide og korsfæstes og opstå på den tredje dag med det udtrykkelige formål, at omvendelse og syndernes forladelse skulle forkyndes for alle folkeslag.

»Peter svarede: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på« (ApG 2:38-39).

Vi ser heraf, at forjættelsen om Helligånden gives til lige så mange, som læren om omvendelse forkyndes til, hvilket vil sige alle folkeslag ... Derfor tror vi på, at vi skal forkynde læren om omvendelse i hele verden, både til gamle og unge, rige og fattige, slaver og frie mennesker.«<sup>8</sup>

»Sjæle er ligeså dyrebare i Guds øjne som de altid har været, og ældsterne er aldrig blevet påbudt at drive nogen ned til helvede, men til at overtale og indbyde alle mennesker overalt til at omvende sig, så de kan blive arvinger til frelse. Det er Herrens nådeår: frigiv fangerne, så de kan synge hosianna (se Es 61:1-2).«<sup>9</sup>

»Det skal være ældstens pligt frimodigt at stå op og forsvare Kristi sag og formane alle mennesker til at omvende sig og lade sig døbe til syndernes forladelse og til Helligånden.«<sup>10</sup>

»Jeg vil fortsætte med at fortælle jer, hvad Herren kræver af alle mennesker, høje som lave, rige som fattige, mænd som kvinder, præster som lægfolk, de, der bekender sig til religion, og de, der ikke gør, så de kan nyde Guds hellige Ånd fuldt og helt og undgå Guds straffedomme, som næsten er rede til at bryde ud over jordens nationer. Omvend jer fra alle jeres synder og bliv døbt i vandet til forladelse for dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og modtag håndspålæggelse af den, der er ordineret og besejlet til denne magt, så I kan modtage Guds hellige Ånd. Dette er i overensstemmelse med den hellige skrift og Mormons Bog og den eneste måde, hvorpå mennesket kan komme ind i det celestiale rige. Det er den nye pagts krav eller Kristi evangeliums første principper.«<sup>11</sup>

»Det kræves af alle mennesker, at de skal have tro på Herren Jesus Kristus, omvende sig fra alle deres synder og blive døbt (af en med myndighed dertil) i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse og få håndspålæggelse for Helligåndsgaven, så de kan blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«<sup>12</sup>

---

**Herrens tjenere rejser overalt i verden for at finde dem, som er villige til at modtage Jesu Kristi evangelium.**

»Send nogle til Mellemerika og til alle spansktalende lande i Amerika, og lad ikke et eneste hjørne af jorden være uden forkyndelse.«<sup>13</sup>

»Vi beder ikke noget menneske om at kaste noget af det gode, de har, væk. Vi beder dem kun om at komme og få mere. Hvad nu hvis hele verden antog dette evangelium? Så ville de se med egne øjne, at Guds velsignelser vil blive udøst over folket, hvad der er hele min sjæls ønske.«<sup>14</sup>

»Tusinder, som har hørt evangeliet, adlyder det og glæder sig over dets gaver og velsignelser. Fordomme og de onder, som følger med dem, giver efter for sandhedens styrke, hvis milde stråler gennemtrænger nationerne langt borte ... Der var engang, hvor vi blev anset for at være bedragere, og »mormonismen« blev anset for snart at ville forsvinde, blive til intet og blive glemt. Men den tid er forbi, hvor den betragtes som noget forbigående eller en krusning på vandet, og den er nu ved at slå rod i alle hjerterne på dem, som er tilstrækkeligt ædle af sind til at lægge de fordomme, de er undervist i, til side og undersøge sagen med oprigtighed og ærlighed.«<sup>15</sup>

»Nogle af De Tolv og andre er allerede taget af sted til Europa [i september 1839], og de resterende til denne mission, forventer vi, vil tage af sted om nogle få dage ... Herrens værk ruller frem på meget tilfredsstillende vis, både i dette land og i det gamle. I England er mange hundreder for nyligt blevet føjet til, men sådan, ja sådan må det være, for »Efraim blander sig med folkene« (Hos 7:8). Og Frelseren har sagt: »Mine får hører min røst« (Joh 10:27), og også: »Den, der hører jer, hører mig« (Luk 10:16), og »Jeg bringer dem fra Nordens land, jeg samler dem fra jordens fjerneste egne« (Jer 31:8). Og som Johannes hørte stemmen sige: »Drag ud fra hende, mit folk« (Åb 18:4), således skal alt fuldbyrdes, så Herrens folk må leve, når »Faldet, ja, faldet er det store Babylon« (Åb 18:2).«<sup>16</sup>

*I et brev skrevet i fængslet i Liberty i marts 1839 skrev profeten Joseph Smith følgende, som senere blev indført i Lære og Pagter 123:12: »For der er endnu mange på jorden blandt alle sekter, trossamfund og trosretninger, som er forblindede af menneskers lumske snuhed, og som ligger på lur for at bedrage, og alene holdes borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den.«<sup>17</sup>*

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs det andet og tredje afsnit på s. 149. Hvorfor kræver det nogle gange mod at bære vores vidnesbyrd om genoprettelsen og Mormons Bog? Hvordan kan vi udvikle dette mod?
- Joseph Smith beskrev verdens åndelige mørke. Derefter vidnede han om »yderst glædelige tidender« i det gengivne evangelium (s. 150-152). Hvordan kan disse to tanker inspirere os til at åbne vores mund og fortælle om evangeliet?
- Læs det andet afsnit på s. 152. Hvilke oplevelser har du haft, når Herren har hjulpet dig med at missionere?
- Overvej de skriftsteder, Joseph Smith citerede for at minde os om vores pligt til at undervise hele menneskeheden i evangeliet (s. 152-153). Overvej eller tal om, hvad du og din familie kan gøre for at fortælle andre om evangeliet.
- Læs andet afsnit på s. 153, hvor profeten beskriver missionering som en indsats for at frigive fangerne. Hvordan kan nogle mennesker betragtes som fanger? (Se eksemplerne på s. 150-152). Hvordan kan evangeliets første principper og ordinancer frigive dem?
- Læs profetens opfordring i det første afsnit på s. 154. Hvordan kan denne opfordring opmuntre til at lære om det gengivne evangelium? Læs hele det andet afsnit på s. 154 og kapitlets sidste afsnit. Hvad kan vi gøre for at hjælpe mennesker med at lægge deres fordomme om Kirken til side? Hvordan kan vore gerninger hjælpe folk til at vide, hvor de kan finde sandheden?
- Hvilke velsignelser har du fået i dit liv som følge af din indsats for at forkynde evangeliet?

*Skriftstedshenvisninger:* Mark 16:15-20; 2 Ne 2:8; Alma 26:1-9, 26-37; L&P 42:6-9, 11-14; 88:77-83.



## Noter

1. *History of the Church*, 1:81; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 39-40, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 1:86-88; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 42-43, Kirkens arkiver.
3. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 298-299.
4. *History of the Church*, 2:5; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 53-54; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 102; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, nov. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, nov. 1835, s. 211.
6. *History of the Church*, 2:375; fra et rådsmøde afholdt af Det Første Præsidentskab og De Tolv den 16. jan. 1836 i Kirtland, Ohio; nedskrevet af Warren Parrish.
7. Citeret af Wilford Woodruff, *Deseret News*, 30. juli 1884, s. 434.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 94-95; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, sep. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, sep. 1835, s. 180-181.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 89; fra »To the Saints Scattered Abroad«, *Messenger and Advocate*, juni 1835, s. 138.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 102; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, nov. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, nov. 1835, s. 211.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 17-18; fra et brev fra Joseph Smith til N.C. Saxton, 4. jan. 1833, Kirtland, Ohio; hr. Saxtons navn er ukorrekt angivet som »N.E. Seaton« i *History of the Church*.
12. Redaktørens svar på et brev fra Richard Savary, *Times and Seasons*, 15. mar. 1842, s. 732; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
13. *History of the Church*, 5:368; fra Joseph Smiths undervisning den 19. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 330-331; fra en tale holdt af Joseph Smith den 22. jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 219, 220; fra en rapport fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, 7. apr. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1841, s. 384.
16. *History of the Church*, 4:8-9; fra et brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 11. sep. 1839, Commerce, Illinois.
17. L&P 123:12; et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.



## Lydighed: »Når Herren befaler det, så gør det«

*»Lev i streng lydighed mod Guds bud  
og gå ydmygt for ham.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Joseph og Emma Smith boede i Harmony i Pennsylvania fra december 1827 til august 1830. Profeten rejste regelmæssigt over statsgrænsen til New York for at varetage Kirkens anliggender. I september 1830 flyttede Joseph og Emma til Fayette i New York for at slutte sig til de hellige, der boede i det vestlige New York. Profeten modtog i december en åbenbaring, der ville kræve store ofre fra Kirkens medlemmer i New York. De skulle forlade deres hjem, gårde og forretninger og samle sig i Kirtland i Ohio (se L&P 37). Der skulle de slutte sig til de omvendte, som levede i omegnen, for at opbygge Kirken og, som Herren havde lovet, »blive begavet med kraft fra det høje« (L&P 38:32). Joseph og Emma Smith var blandt de første, der adlød Herrens befaling og forlod New York i slutningen af januar 1831. De rejste over 400 km på slæde til Kirtland midt i en særlig streng vinter, hvor Emma var gravid med tvillinger.

Newel K. Whitney, som var bosiddende i Kirtland, var en af de første til at byde profeten velkommen, hvilket hans barnebarn Orson F. Whitney beskrev således: »Omkring den 1. februar 1831 kørte en slæde med fire personer gennem gaderne i Kirtland og hen til døren til Gilbert og Whitneys købmandsforretning ... En af mændene, en ung, gæv person, steg af, sprang op ad trappe og gik ind i forretningen og hen til den yngre kompagnon.



*I februar 1831 ankom Joseph Smith til Kirtland i Ohio og gik ind i Newel K. Whitneys forretning og sagde: »Jeg er Joseph, profeten ... I har bedt om, at jeg ville komme. Hvad ønsker I af mig?«*

»Newel K. Whitney! Det er jo dig!« udbrød han og rakte hjerteligt sin hånd frem, som om det var til en gammel og fortrolig ven.

»Jeg har desværre ikke haft fornøjelsen,« svarede forretningsindehaveren, da han mekanisk tog den udstrakte hånd – et dels fornøjet, dels forvirret udtryk bredte sig i hans ansigt – »Jeg kan ikke kalde dig ved navn, som du har gjort med mig.«

»Jeg er Joseph, profeten,« sagde den fremmede smilende. »I har bedt om, at jeg skulle komme. Hvad ønsker I af mig?«

Den forbløffede, men ikke mindre henrykte Whitney førte, så snart han var kommet sig over sin overraskelse, selskabet over på den anden side af gaden til sit hus på hjørnet og præsenterede dem for sin hustru [Elizabeth Ann]. Hun blev lige så overrasket og begejstret som ham. Joseph sagde følgende om denne hændelse: »Vi blev venligt modtaget og budt velkommen i bror N.K. Whitneys hus. Jeg og min hustru boede hos bror Whitneys familie i adskillige uger og modtog al den venlighed og opmærksomhed, man kunne forvente« (se *History of the Church*, 1:145-146).«<sup>1</sup>

Orson F. Whitney sagde: »Ved hvilken kraft genkendte denne bemærkelsesværdige mand, Joseph Smith, én, som han aldrig før havde set i levende live? Hvorfor genkendte Newel K. Whitney ikke ham? Det var fordi Joseph Smith var seer, en udvalgt seer. Han havde faktisk set Newel K. Whitney på sine knæ, hundredvis af kilometer væk, bede om, at profeten måtte komme til Kirtland. Utroligt – men sandt!«<sup>2</sup>

I maj havde næsten 200 flere hellige fra New York fundet vej til Kirtland – nogle med slæde eller vogn, men de fleste med pram på Erie-kanalen og derefter med damper eller skonnert over Erieseøen. Efter denne flytning til Kirtland, såvel som i mange andre udfordrende forhold i Joseph Smiths liv, ledte han de hellige i at følge Guds befalinger, uanset hvor svær opgaven var.

Fire år senere, midt under stort pres med at lede den voksende kirke i Kirtland, udtrykte profeten den overbevisning, som var kendetegnende for hans liv: »Jeg har aldrig haft så travlt som denne november, og eftersom mit liv bestod af aktivitet og endeløse ansvar, gjorde jeg dette til mit valgsprog: *Når Herren befaler det, så gør det.*«<sup>3</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Når vi søger efter at kende Guds vilje og gøre alt det, som han befaler os at gøre, vil himlens velsignelser hvile på os.**

»For at opnå frelse skal vi ikke blot gøre noget af det, men alt det, som Gud har befalet. Folk kan prædike og praktisere alt med undtagelse af det, som Gud befaler os at gøre, og vil blive fordømt til sidst. Vi kan betale tiende af mynte og rude og alle slags grøntsager og dog ikke adlyde Guds befalinger (se Luk 11:42). Mit formål er at adlyde og at lære andre at adlyde Gud i netop det, han beder os om at gøre. Det gør intet til sagen, om princippet er populært eller upopulært, jeg vil altid forsvare et sandt princip, selv om jeg står alene om det.«<sup>4</sup>

»Som kirke og folk betragtet påhviler det os at være kloge og at søge at kende Guds vilje og så være villige til at efterleve den, for ›salige er de, som hører Herrens ord og bevarer det,‹ som der står i skriften. ›Våg altid, og bed om,‹ siger vor Frelser, ›at I må blive regnet værdige til at undslippe alt det, som skal komme over jorden, og til at stå foran Menneskesønnen‹ (se Luk 11:28; 21:36). Hvis Enok, Abraham, Moses og Israels børn samt alle Guds folk blev frelst ved at holde Guds befalinger, vil vi, hvis vi overhovedet bliver frelst, blive frelst efter samme princip. Som Gud styrede Abraham, Isak og Jakob som familier og Israels børn som nation, så må vi, som kirke betragtet, være under hans vejledning, hvis vi skal have fremgang og blive bevaret og opretholdt. Vi skal sætte vores lid til Gud alene, vores eneste visdom får vi af ham, og han alene er vores beskytter og sikkerhed, åndeligt og timeligt, ellers vil vi falde.

Vi er hidtil blevet tugtet af Guds hånd for ikke at have adlydt hans befalinger, selv om vi aldrig brød nogen menneskeskabt lov eller overtrådte nogen menneskeskabt forskrift. Dog har vi taget let på hans befalinger og er afveget fra hans ordinancer, og Herren har revset os strengt, og vi har følt hans arm og kysset riset. Lad os være vise i den kommende tid og altid huske, at ›adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt‹ (1 Sam 15:22).«<sup>5</sup>

»Når vi bliver belært, skal vi adlyde denne stemme og overholde Guds riges love, så himlens velsignelser kan hvile på os.



*»Når Herren befaler det, så gør det,« erklærede Joseph Smith. Tiendeloven, lige som alle Herrens befalinger, giver store velsignelser til dem, som adlyder den.*

Alle må handle i forening, ellers kan der intet udrettes, og skal gøre det i overensstemmelse med det fordums præstedømmme; således skulle de hellige være et udvalgt folk, adskilt fra alt det onde i verden – udvalgte, dydige og hellige. Herren vil af Jesu Kristi Kirke skabe sig et rige af præster, et helligt folk, en udvalgt slægt (se 2 Mos 19:6; 1 Pet 2:9) ligesom på Enoks tid, som er i besiddelse af alle de gaver, som Paulus omtaler i sine breve og belæringer til Kirken og menighederne på sin tid.«<sup>6</sup>

»Enhver kan tro, at Jesus Kristus er Guds søn og være lykkelig i den tro og alligevel ikke adlyde hans befalinger og til sidst blive afskåret på grund af ulydighed mod Herrens retfærdige krav.«<sup>7</sup>

»Vær dydige og rene, vær retskafne og tro, hold Guds befalinger, og så vil I bedre kunne forstå forskellen mellem ret og uret – mellem det, der hører Gud til, og det menneskeskabte. Jeres sti vil da blive som de retfærdiges, der bliver lysere, til dagen er på sit højeste (se Ordsp 4:18).«<sup>8</sup>

*Aldste Wilford Woodruff berettede følgende, mens han virkede som medlem af De Tolvs Kvorum: »Præsident Joseph ... læste*

lignelsen om vintræet og dets grene (se Joh 15:1-8), forklarede den og sagde: »Hvis vi holder Guds befalinger, vil vi bære frugt og blive Guds venner og vide, hvad vor Herre gjorde.«<sup>9</sup>

---

### **Gud giver love, som forbereder os til den celestiale hvile, hvis vi adlyder dem.**

»Gud befaler ikke noget, medmindre det er specifikt tilpasset, uden det forbedrer alle menneskers forhold, uanset hvilke omstændigheder de befinder sig i, og det er uden betydning, hvilket rige eller land vedkommende opholder sig i.«<sup>10</sup>

»Den himmelske lov bliver skænket menneskene, og den garanterer alle dem, som følger den, en belønning, som overgår al jordisk forstand, selv om den ikke lover, at den troende til alle tider vil blive fritaget for de trængsler og besværligheder, som opstår på forskellig vis som følge af menneskers ugudelige handlinger på jorden. Dog har vi midt i alt dette et løfte, der bygger på, at det er himlens lov, der hæver sig lige så langt over menneskets lov som det evige liv over det timelige, på samme måde som de velsignelser, som Gud er i stand til at give, er større end dem, mennesket kan give. Hvis altså menneskets lov er bindende, når den vedtages, hvor meget mere må så ikke himlens lov være det! Og lige så vel som den himmelske lov er mere fuldkommen end menneskets, så må belønningen for at adlyde den også være så meget større ... Guds lov lover det liv, der er evigt, ja en arv ved Guds egen højre hånd, sikret mod alle den ondes kræfter ...

Gud har selv afsat en tid eller fastsat et tidspunkt, da han vil bringe alle sine undersåtter, som har adlydt hans røst og holdt hans befalinger, ind til sin celestiale hvile. Denne hvile er så fuldkommen og herlig, at mennesket behøver en forberedelsestid, førend det ifølge det riges love kan komme ind og nyde dets velsignelser. Ud fra denne kendsgerning har Gud givet menneskene visse love, hvis efterlevelse er tilstrækkelig til at berede dem til denne hvile. Dette var altså, kan vi konkludere, Guds hensigt med at give os sine love ... Alle de befalinger, Herrens lov indeholder, indbefatter et sikkert løfte om belønning til alle de lydige, baseret på at det virkelig er løfter fra et væsen, som ikke kan lyve, og som rigeligt er i stand til at opfylde hver tøddel af sit ord.«<sup>11</sup>

*Joseph Smith underviste i følgende i april 1843, som senere blev indført i Lære og Pagter 130:20-21: »Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet.«<sup>12</sup>*

»Alle velsignelser, som blev forordnet for mennesket af rådet i himlen, var på betingelse af lydighed mod den lov, der hørte dertil.«<sup>13</sup>

---

### **De, der er trofaste til enden, vil modtage retfærdighedens krone.**

»Lev i streng lydighed mod Guds bud og gå ydmygt for ham, så vil han ophøje dig i sin egen bestemte tid.«<sup>14</sup>

»Hvor bør menneskene være forsigtige med det, de gør i de sidste dage, medmindre de skruer deres forventninger ned. Og de, som tror, de står fast, vil falde, fordi de ikke holder Herrens befalinger. Derimod har de, der gør Herrens vilje og holder hans befalinger, grund til at frydes overordentligt, for de skal lovprises i høje toner og løftes op i triumf over alle denne verdens riger.«<sup>15</sup>

»I det 22. kapitel i Matthæus' beretning om Messias ser vi himmeriget sammenlignet med en konge, som holdt sin søns bryllup (se Matt 22:2-14). At denne søn var Messias, kan ikke bestrides, eftersom det var himmeriget, der var repræsenteret i lignelsen. At de hellige eller de, som er trofaste mod Herren, er de personer, som vil blive fundet værdige til at arve en plads ved bryllupsfesten, fremgår tydeligt af Johannes' ord i åbenbaringen, hvor han beskriver den lyd, som han hørte i himlen, som »en talrig skare« eller som »lyden ... af stærk torden, som sagde ... Herren vor Gud, den Almægtige, har taget magten. Lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede. Hun har fået givet at klæde sig i lysende rene linnedklæder – for linnedklæderne er de helliges retfærdige gerninger« (Åb 19:6-8).

At kun de, der holder Herrens befalinger og vandrer efter hans forordninger og holder ud til enden, vil få lov til at sidde med ved bryllupsfesten, fremgår tydeligt af følgende sted i Paulus' sidste



brev til Timotheus, som han skrev kort før sin død: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen. Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig – og ikke mig alene, men alle dem, som har glædet sig til hans tilsynekomst« (2 Tim 4:7-8). Ingen, som tror på Bibelen, vil et øjeblik tvivle på Paulus' påstand, som blev fremsat, lige før han skulle tage afsked med denne verden. Selv om han engang, efter sit eget ord, forfulgte Guds kirke og ville ødelægge den, så arbejdede han dog, efter at have taget imod den sande tro, uophørligt og utrætteligt på at forkynde og udbrede de herlige tidender. Og ligesom en tro og pligtopfyldende soldat nedlagde han sit liv, da han blev kaldet til at give det for den sag, han havde kæmpet for, og, som han selv siger, med en forvisning om, at han ville få en evig krone.

Lad os følge denne apostels arbejde fra tiden for hans omvendelse til tiden for hans død, og så vil vi have et smukt eksempel på flid og tålmodighed i forkyndelsen af Jesu Kristi evangelium. Spottet, slået og stenet, men næppe undsluppet sine forfølgeres hænder, forkyndte han igen med samme store iver Frelserens lære. Og alle og enhver vil vide, at han ikke antog troen for at opnå ære her i livet eller for verdslig vindings skyld. Hvad kunne da få ham til at gennemgå alle disse besværligheder? Det var, som han selv sagde, for at han kunne opnå retfærdighedens krone fra Guds hånd. Vi må antage, at ingen vil bestride Paulus' trofasthed til enden. Ingen vil kunne sige, at han ikke bevarede troen, at han ikke havde stridt den gode strid, at han ikke forkyndte og overbeviste til det sidste. Og hvad skulle han modtage? Retfærdighedens krone ...

Brødre, tænk et øjeblik over dette og spørg jer selv, om I kunne betragte jer selv som værdige til at sidde med Paulus og andre trofaste ved bryllupsfesten, hvis I ikke havde været trofaste? Hvis I ikke havde stridt den gode strid og ikke havde bevaret troen, kunne I så forvente at modtage? Har I et løfte om at modtage retfærdighedens krone af Herrens hånd med den Førstefødtes menighed? Her ser vi altså, at Paulus' håb var i Kristus, fordi han havde bevaret troen og elsket hans åbenbarelse, og fra hans hånd havde han fået løftet om at modtage retfærdighedens krone ...



*Paulus bar vidnesbyrd for kong Agrippa.*

*»Ingen« sagde Joseph Smith, »vil bestride Paulus' trofasthed til enden ...  
Og hvad skulle han modtage? Retfærdighedens krone.«*

De gamle fik, selv om de blev forfulgt og plaget af mennesker, løfter fra Gud af en sådan vægt og herlighed, at vores hjerte ofte fyldes med taknemlighed over, at vi blot har fået lov til at se på dem, mens vi har for øje, at der for hans åsyn ikke gøres forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter Gud og øver retfærdighed (se ApG 10:34-35) ...

Vi kan heraf drage den konklusion, at der vil komme en dag, hvor alle bliver dømt efter deres gerninger og blive belønnet i overensstemmelse hermed, og at de, der har bevaret troen, vil blive kronet med retfærdighedens krone, iført hvide klæder, få adgang til bryllupsfesten, blive fri for alle lidelser og regere med Kristus på jorden, hvor de, ifølge den gamle forjættelse, vil

spise af vintræets frugt i det herlige rige sammen med ham. Det er i hvert fald sådanne løfter, vi ser, at de fordums hellige fik. Og selv om vi ikke kan påberåbe os disse løfter, som blev givet de gamle, for de er ikke vores ejendom, bare fordi de blev givet de fordums hellige, så kan vi dog, hvis vi er den allerhelligstes børn og kaldes med den samme kaldelse, som de blev kaldet med, og antager den samme pagt, som de antog, og er tro mod vor Herres vidnesbyrd, som de var, nærme os Faderen i Kristi navn, som de nærmede sig ham, og vi kan selv opnå de samme løfter.

Hvis vi nogensinde opnår disse løfter, vil det ikke være, fordi Peter, Johannes og de øvrige apostle ... vandrede i frygt for Gud og havde magt og tro til at sejre og opnå dem. Men det vil være, fordi vi selv har tro og nærmer os Gud i hans Søns Jesu Kristi navn, som de gjorde. Og når vi opnår disse løfter, vil det være løfter direkte til os, ellers vil de ikke være os til gavn. De vil blive givet til vores gavn, eftersom de er vores egen ejendom (ved Guds gave), som vi har gjort os fortjent til ved vores egen flid med at holde hans befalinger og ved at vandre retsindigt for ham.«<sup>16</sup>

»Brødre, vi vil minde jer om de anstrengelser, prøvelser, afsavn og forfølgelser, som de fordums hellige udholdt med det ene formål at overbevise menneskene om fortræffeligheden og berettigelsen af den kristne tro, om det nu efter vores mening var nødvendigt, eller om det på nogen måde ville tjene til at stimulere jer til at arbejde i Herrens vingård med større flid. Men vi har grund til at tro (hvis I gør de hellige skrifter til en tilstrækkelig del af jeres studium), at I alle kender til deres standhaftighed såvel som deres villighed til at give afkald på denne verdens forhåndenværende ære og fornøjelser, så de kunne opnå en forvisning om livets krone af Herrens hånd. Og deres fremragende eksempel på hårdt arbejde, som over for os tilkendegiver deres iver i den sag, som de gik ind for, stræber I dagligt efter at gøre til jeres forbillede. Og ikke kun disse helliges eksempler, men også vor Herres befalinger, håber vi, I konstant overvejer i jeres hjerte og lærer ikke kun hans vilje med hensyn til at forkynde hans evangelium, men også hans milde og fuldkomne eksempel over for os alle, selv i tider med hårde forfølgelser og mishandling, som en ond og fordærvet slægt overøste ham med.

Mine brødre, husk, at han kaldte jer til at være hellige, og behøver vi at sige, til at være lige så rene som han? Hvor vise, hvor hellige, hvor kyske og hvor fuldkomne burde I da ikke vise jer for hans åsyn. Og husk også, at hans øjne konstant hviler på jer. Når I ser disse kendsgerninger i det rette lys, kan I ikke være ubevidste om, at hvis I ikke strengt overholder alle hans guddommelige forordninger, vil I til sidst blive fundet uværdige. Og hvis det er tilfældet, tillader I, at jeres skæbne vil være at blive kastet hen blandt de unyttige tjenere. Brødre, vi bønfaller jer derfor om at forbedre jer i alle de forpligtelser, I har fået overdraget, så I ikke mister jeres belønning.«<sup>17</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs det sidste afsnit på s. 159 og fokuser på det valgsprog, som Joseph Smith indførte i sit liv. Tænk på nogle specifikke befalinger, som du for nylig har fået, gennem den levende profets ord eller Helligåndens tilskyndelser. Hvordan er du blevet velsignet, når du uden tøven har adlydt disse befalinger?
- Læs det første afsnit på s. 160. Hvorfor er vi sommetider nødt til at »stå alene« for at »forsvare et sandt princip«? På hvilken måde er vi *ikke* alene på sådanne tidspunkter? (Se eksemplerne på s. 160-162). Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at forblive tro mod evangeliske principper, selv når det er upopulært?
- Læs det sidste afsnit på s. 162. Hvorfor giver Gud os befalinger? Hvorfor bør vi adlyde hans befalinger?
- Læs Joseph Smiths lærdomme om Matt 22:2-14 og 2 Tim 4:7-8 (s. 163-167). Overvej, hvordan du ville føle det, hvis du fik lov til at komme med til bryllupsfesten. Hvilken slags mennesker skal vi være for at være værdige til at få lov til at komme med? Hvad tror du, det vil sige at stride den gode strid og bevare troen? Tænk på en, du kender, som har stridt den gode strid og bevaret troen. Hvad kan du lære af denne person?

- Profeten Joseph opfordrede os til at huske på, at Herren har »kaldet [os] til at være hellige« (s. 167). Hvad betyder det for dig at være kaldet til at være hellig? Hvordan kan erindringen om denne »kaldelse« gøre en forskel i vores liv? I vore familiemedlemmers og venners liv?

*Skriftstedshenvisninger:* 2 Mos 20:1-17; Joh 7:17; 1 Ne 3:7; L&P 58:26-29; Abr 3:25.

### Noter

1. Orson F. Whitney, »Newel K. Whitney«, *Contributor*, jan. 1885, s. 125.
2. Orson F. Whitney, *Conference Report*, apr. 1912, s. 50.
3. *History of the Church*, 2:170; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, s. 558, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 401; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. feb. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 303-304; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 857; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 241-242; fra en tale holdt af Joseph Smith den 30. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 374; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 296; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 825; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232; fra en tale holdt af Joseph Smith den 19. dec. 1841 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
10. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 54.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 57, 62; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135-136.
12. Lære og Pagter 130:20-21; Joseph Smiths undervisning den 2. apr. 1843 i Ramus, Illinois.
13. En tale holdt af Joseph Smith den 16. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Franklin D. Richards, i Franklin Dewey Richards, *Scriptural Items*, ca. 1841-1844, Kirkens arkiver.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 30; fra et brev fra Joseph Smith til Vienna Jacques, 4. sep. 1833, Kirtland, Ohio; Søster Jacques' efternavn staves nogle gange også »Jaques«, som i *History of the Church*.
15. *History of the Church*, 1:299; fra et brev fra Joseph Smith to William W. Phelps, 27. nov. 1832, Kirtland, Ohio.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 72-74, 75-76; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, mar. 1834, s. 144.
17. *History of the Church*, 2:13; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, mar. 1834, s. 142.



## Håbefulde og trøstende ord i dødens time

*»Hvilken trøst har vi med hensyn til de døde?  
Vi har grund til at nære det største håb og stor  
fortrøstning for vore døde blandt alle folk på jorden.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**P**rofeten Joseph Smiths smertelige tab ved at miste en af sine kære berørte gentagne gange hans liv. Den 15. juni 1828 i Harmony i Pennsylvania døde Joseph og Emmas første søn, Alvin, kort tid efter fødslen. Da Joseph og Emma flyttede fra New York til Kirtland i Ohio i februar 1831, var Emma igen gravid, denne gang med tvillinger. Kort efter Joseph og Emmas ankomst til Kirtland flyttede de til en hytte på kirkemedlemmet Isaac Morleys gård. Der blev lille Thadeus og Louisa født den 30. april, men de overlevede ikke længe og døde få timer efter fødslen.

I en by nær Warrensville i Ohio mistede bror John Murdock på samme tid sin hustru, Julia, som netop havde født nogle sunde tvillinger. Med en familie der nu bestod af fem børn, følte bror Murdock sig ude af stand til at tage sig af de nyfødte, og han bad Joseph og Emma om at adoptere dem som deres egne. Det gjorde Joseph og Emma og indlemmede taknemligt de to små børn, Joseph og Julia, i familien. Tragisk nok døde lille Joseph elleve måneder senere i marts 1832 som følge af at have været udsat for den kolde natteluft, mens han havde mæslinger, da profeten blev rullet i tjære og fjer af en pøbelhob. Med dette dødsfald havde de sørgende forældre stedt fire af deres første fem børn til hvile, og Julia som deres eneste levende barn.

Af Joseph og Emmas elleve børn, hvoraf hun havde født ni og to var adopterede, blev kun fem voksne: Julia Murdock, født i



*Joseph og Emma Smith med de tvillinger, som de adopterede kort tid efter, at deres egne nyfødte tvillinger døde. Joseph og Emma indlemmede taknemligt Joseph og Julia i familien, men lille Joseph døde i marts 1832.*

1831, Joseph III, født i 1832, Frederick, født i 1836, Alexander, født i 1838 og David, født i november 1844, fem måneder efter sin fars død. Joseph og Emmas 14 måneder gamle søn, Don Carlos, døde i 1841, og en søn født i 1842 døde samme dag, som han blev født.

Mens Joseph Smith levede, mistede han også tre brødre, der fik en alt for tidlig død. Ephraim døde kort tid efter fødslen i 1810. Josephs ældre bror, Alvin, døde i 1823 i en alder af 25 år, og en yngre bror, Don Carlos, døde i 1841, også i en alder af 25 år.

Profeten led et andet stort tab, da hans far, som han satte sin lid til for rådgivning og styrke, døde i Nauvoo i Illinois i 1840. Da faderen blev klar over, at hans død var umiddelbart forestående, kaldte han sin familie sammen ved sin seng. Han talte til sin hustru og sagde: »Når jeg ser på mine børn og indser, at selv om de er blevet opdraget til at udføre Herrens værk, at de så alligevel må gennemleve bekymringer og lidelser så længe de lever på jorden, smertes mit hjerte, og jeg frygter for at efterlade jer så omringede af fjender.«<sup>1</sup>

Derefter talte han til hver eneste søn og datter på skift og gav dem sin sidste velsignelse. Som nedskrevet af profetens mor sagde han disse beroligende ord til profeten Joseph:

»Joseph, min søn, du er kaldet til en stor og hellig kaldelse. Du er kaldet til at udføre Herrens værk. Hold trofast ud, og du vil blive velsignet, og dine børn efter dig. Du skal leve længe nok til at fuldføre dit værk.«

Da udbrød Joseph grædende: »Åh, far, skal jeg?« »Ja,« sagde hans far, »du skal leve længe nok til at udføre hele planen til det værk, som Gud har givet dig at udføre. Det er min sidste velsignelse på dit hoved i Jesu navn.«<sup>2</sup>

Profeten Joseph Smith trak på disse svære erfaringer fra sit eget liv og på sin inspirerede forståelse af Frelserens forsoning og var i stand til at trøste mange trængende og sørgende hellige.



## Joseph Smiths lærdomme

---

**Når elskede familiemedlemmer eller venner dør, er det en stor trøst for os at vide, at vi vil møde dem igen i den tilkommende verden.**

*Profeten talte ved en kirkekonference i Nauwoo den 7. april 1844. Han talte om sin ven King Follett, som lige var død: »Kære hellige: Jeg vil bede om denne forsamlings opmærksomhed, mens jeg taler til jer angående de døde. Vores elskede, afdøde bror, ældste King Follett, som blev mast i en brønd af en nedfaldet sten, har mere direkte ledt mig til dette emne. Hans venner og slægtninge har bedt mig tale, men eftersom der er temmelig mange i denne forsamling, der bor i denne by så vel som andre steder, og som har mistet venner, er jeg stemt for at tale om dette emne i almindelighed og lade jer kende mine tanker, så langt mine evner nu rækker og for så vidt som jeg nu bliver inspireret af Helligånden til at dvæle ved dette emne. Jeg ønsker, at jeg med jeres bønner og tro må have den Almægtige Guds vejledning og Helligåndsgaven, så jeg kan sige det, som er sandt og sige det på en måde, som I let vil kunne forstå, og således at vidnesbyrdet kan overbevise ejeres hjerte og sind om sandheden af det, jeg siger ...*

Jeg ved, at mit vidnesbyrd er sandt. Når jeg derfor taler til de sørgende her, hvad har de så mistet? Deres slægtninge og venner er kun adskilte fra deres legemer et kort stykke tid: Deres ånd, som eksisterede hos Gud, har rent faktisk kun forladt dette tabernakel et kort øjeblik og findes nu et sted, hvor de taler sammen, ligesom vi gør her på jorden ...

Hvilken trøst har vi med hensyn til de døde? Vi har grund til at nære det største håb og stor fortrøstning for vore døde blandt alle folk på jorden, for vi har set dem vandre værdigt i vores midte og falde sovende om i Jesu arme ...

I sørgende har grund til at glæde jer, når vi taler om ældste King Folletts død, for jeres ægtefælle og far er taget hen for at vente indtil de dødes opstandelse – indtil den resterende fuldkommengørelse, for ved opstandelsen vil jeres ven opstå i fuldkommen lykke og gå til en celestial herlighed ...

Jeg er bemyndiget gennem Helligånden til at sige, at I ikke har nogen grund til at frygte, for han er taget til de retfærdiges hjem. Sørg ikke og græd ikke. Jeg ved det gennem Helligåndens vidnesbyrd, som er i mig, og I kan forvente, at jeres venner kommer frem for at møde jer i den celestiale verdens morgen ...

Jeg har en far, brødre, børn og venner, som er gået til åndeverdenen. De er kun væk et øjeblik. De er i ånden, og vi skal snart mødes igen. Den tid vil snart komme, da basunen skal lyde. Når vi går bort, skal vi gense vores mor, far, venner og alle dem, vi elsker, som er sovet ind i Jesus. Vi kommer ikke til at frygte pøbelhobe, forfølgelser eller ondsindede retssager og arrestationer, men der vil være en evighed af lykke.«<sup>3</sup>

*Aldste Lorenzo D. Barnes døde, mens han tjente som missionær i England. Profeten talte om hans bortgang ved et møde, der blev afholdt i det ufærdige tempel i Nauvoo: »Jeg vil fortælle jer, hvad jeg ønsker. Hvis jeg i morgen bliver kaldet til at ligge i graven, lad mig da i opstandelsens morgen give min far hånden og råbe »min far«, og han vil sige »min søn, min søn« så snart klippen revner, og før vi kommer frem af graven.*

Og kan vi betragte dette på denne måde? Ja, hvis vi lærer, hvordan vi skal leve, og hvordan vi skal dø. Når vi lægger os for natten, tænker vi på, hvad vi står op til om morgenen, og det er rart for venner at lægge sig sammen, omsluttet af kærlighedens arme, for at sove og vågne i hinandens omfavnelser og genoptage deres samtale.

Ville I synes, det var mærkeligt, hvis jeg fortæller, hvad jeg har set i et syn angående dette spændende emne? De, som er døde i Jesus Kristus, kan, når de kommer frem, forvente at indtræde i virkeliggørelsen af den store glæde, som de havde eller så hen til her.

Så tydeligt var synet, at jeg faktisk så mennesker, før de var stegget op fra graven, som om de rejste sig langsomt. De tog hinanden i hånden og sagde til hinanden: »Min far, min søn, min mor, min datter, min bror, min søster.« Og når røsten kalder på de døde til opstandelse, og vi antager, at jeg ligger ved min fars side, hvad ville så være mit hjertes første glæde? At møde min far, min mor, min bror og min søster. Og når de er ved min side, omfavner jeg dem, og de mig ...

For mig er tanken om tilintetgørelse mere smertefuld end døden. Hvis jeg ikke har nogen forventning om at se min far, mor, brødre, søstre eller venner igen, ville mit hjerte briste på et eneste øjeblik, og så ville jeg gå i min grav. Forventningen om at se mine venner i opstandelsens morgen opløfter min sjæl og får mig til at udholde livets onder. Det er som om, de tager på en lang rejse, og ved deres hjemkomst møder vi dem med større glæde ...

Lad mig yde trøst til Marcellus Bates [et kirkemedlem, hvis hustru døde]. Du vil snart få selskab af din partner i en herlig verden, og det vil bror Barnes' venner og alle de sørgende hellige også. Det har været en advarselsrøst til os alle om at være besindige og flittige og aflægge lystighed, forfængelighed og tåbelighed om at være beredte til at dø i morgen.«<sup>4</sup>

---

**Forældre, hvis børn dør, vil modtage dem i opstandelsen,  
ligesom de lagde dem i graven.**

*Ved begravelsen af den to år gamle Marian Lyon sagde profeten:* »Advarselsrøsten, som viser det menneskelige livs usikkerhed, lyder igen i vores midte, og i mine ledige stunder har jeg tænkt over emnet og stillet spørgsmålet, hvordan det kan være, at små børn, uskyldige børn, bliver taget væk fra os, især de, der synes at være de mest intelligente og interessante. De vægtigste grunde, der dukker op i mit sind, er disse: Denne verden er en meget ugudelig verden, og ... den bliver mere og mere ugudelig og fordærvet ... Herren tager mange væk, selv i den spæde alder, så de må slippe for menneskets misundelse og den nuværende verdens sorger og onder. De var for rene, for prægtige til at leve på jorden. Hvis vi betragter det i det rette lys, har vi derfor grund til at glæde os i stedet for at sørge, da de er udfriet fra det onde, og vi vil snart få dem igen ...

Den eneste forskel mellem de gamles og de unges død er den, at den ene lever længere i himlen og i det evige lys og herlighed end den anden og udfries lidt hurtigere fra denne elendige og ugudelige verden. Til trods for al denne herlighed, mister vi dem et øjeblik af syne og sørger over tabet, men vi sørger ikke på samme måde som dem uden håb.«<sup>5</sup>



*Joseph Smith underviste i, at små børn »skal opstå, nøjagtigt som de døde«, og at forældre vil bilse deres børn med »den samme prægtighed i den celestiale herlighed.«*

»Man kunne stille et spørgsmål: ›Vil mødre have deres børn hos sig i evigheden?‹ Ja! Ja! Mødre, I skal have jeres børn hos jer, for de skal have evigt liv, for deres gæld er betalt.«<sup>6</sup>

»Børn ... skal opstå, nøjagtigt som de døde. Vi kan der gense vore dejlige spædbørn med den samme herlighed – den samme prægtighed i den celestiale herlighed.«<sup>7</sup>

*Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, berettede:* »Joseph Smith forkyndte den lære, at det lille barn, der er gået bort i døden, vil komme frem i opstandelsen som et barn, og idet han pegede på en mor, hvis barn var dødt, sagde han til hende: ›Du vil få den glæde, den fornøjelse og den tilfredsstillelse at opfostre barnet efter dets opstandelse, indtil det når sin ånds fulde størrelse‹ ...

I 1854 mødtes jeg med min tante [Agnes Smith], som var gift med min onkel Don Carlos Smith, og som var mor til den lille pige [Sophronia], som Joseph Smith, profeten, talte om, da han sagde til moderen, at hun ville få den glæde, fornøjelse og tilfredsstillelse at opfostre barnet efter opstandelsen, indtil det

havde nået sin ånds fulde størrelse, og at det ville være en langt større glæde, end hun nogensinde kunne få i jordelivet, fordi hun ville blive befriet fra det jordiske livs sorger, frygt og svagheder, og hun ville vide mere, end hun kunne vide i dette liv. Jeg mødte denne enke, barnets mor, og hun fortalte mig om denne lejlighed og bar vidnesbyrd for mig om, at det var, hvad profeten Joseph Smith havde sagt, da han talte ved hendes lille datters begravelse.«<sup>8</sup>

*Mary Isabella Horne og Leonora Cannon Taylor mistede begge et lille barn. Søster Horne fortalte, at profeten Joseph Smith trøstede de to søstre med disse ord: »Han fortalte os, at vi ville få disse børn i opstandelsens morgen, lige som vi lagde dem i graven, i renhed og uskyldighed, og vi skulle opfostre dem og tage vare på dem som deres mødre. Hans sagde, at børn bliver oprejst i opstandelsen, ligesom de blev lagt i graven, og at de ville opnå al nødvendig intelligens til at indtage troner, fyrstedømmer og herredømmer.«<sup>9</sup>*

---

**Mens vi sørger, når vore kære dør, kan vi stole på,  
at »al jordens Gud vil handle ret«.**

*Ved den 24-årige Ephraim Marks' begravelse sagde profeten:* »Det er en meget højtidelig og svær tid. Jeg har aldrig følt mig mere højtidelig til mode. Det vækker minder om min ældste bror, Alvin, som døde i New York, og min yngste bror, Don Carlos Smith, som døde i Nauvoo. Det har været svært for mig at leve på jorden og se disse unge mænd, som vi har støttet os til for at få hjælp og trøst, blive taget fra os midt i deres ungdom. Ja, det har været svært at forlige sig med dette. Jeg har undertiden tænkt, at jeg lettere kunne have forsonet mig med selv at blive kaldt bort, hvis det havde været Guds vilje. Og dog ved jeg, at vi bør være stille og vide, at det er af Gud og forsone os med hans vilje. Alt er vel. Det vil kun vare kort tid, før vi alle vil blive kaldet på lignende måde: det kan ske for mig såvel som jer.«<sup>10</sup>

*I et brev af 6. juni 1832 skrev Joseph Smith til Emma Smith:* »Det voldte mig sorg at høre, at Hyrum har mistet sit lille barn. Jeg tror, at vi til en vis grad kan sætte os i hans sted, men vi må alle forsone os med vores lod og sige Herrens vilje ske.«<sup>11</sup>

*I et brev af 20. januar 1840 skrev Joseph Smith til Emma Smith:* »Jeg fik et brev fra Hyrum, der frydede mit hjerte, idet jeg fik at vide, at min familie stadig var i live. Dog sørger mit hjerte over dem, der er blevet taget fra os, men ikke uden håb, for jeg skal se dem igen og være sammen med dem. Derfor kan vi bedre forsone os med Guds handlemåde.«<sup>12</sup>

»Med hensyn til de døde i Zion, ønsker vi at sørge med dem, der sørger, men husk, at al jordens Gud vil handle ret.«<sup>13</sup>

»Der har været mange dødsfald, som efterlader sørgmodige overvejelser, men vi kan ikke gøre noget ved det. Når Gud taler fra himlene og kalder os herfra, så må vi underkaste os hans befaling.«<sup>14</sup>

*Ved James Adams' begravelse sagde profeten:* »Jeg traf ham første gang i Springfield [i Illinois], da jeg var på vej fra Missouri til Washington. Han opsøgte mig, da jeg var fremmed, inviterede mig med hjem, opmuntrede mig og gav mig penge. Han har været en meget nær ven ... Han har haft åbenbaringer angående sin bortgang og er gået til et vigtigere arbejde. Når mennesker er rede, er de bedre tjent med at komme herfra. Bror Adams er draget af sted for at åbne en mere virkningsfuld dør for de døde. De retfærdiges ånder bliver ophøjet til et større og herligere værk. Derfor er de velsignede i deres bortgang til åndeverdenen.«<sup>15</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Hvad tænker og føler du, når du læser beretningen på s. 169-171? Hvordan kan disse erfaringer have påvirket den måde, som profeten Joseph underviste på om død og opstandelse?
- Dette kapitel indeholder budskaber, som Joseph Smith fortalte til mennesker, som sørgede over deres kæres død (s. 172-177)). I disse budskaber tilbød profeten »håb og fortrøstning« ved at undervise i evangeliets lærdomme og vise sine tilhørere, hvordan de kunne anvende disse lærdomme i

deres liv. Når du tænker på dine kære, som er døde eller måske snart dør, hvilke evangeliske sandheder bringer dig så trøst? Hvorfor er disse sandheder betydningsfulde for dig?

- Læs det råd, som Joseph Smith gav, da han talte om ældste Barnes' død, i forbindelse med »hvordan vi skal leve, og hvordan vi skal dø« (s. 173-174). Hvad betyder dette råd for dig? Tænk over, hvordan dit liv måske kan ændres, når du husker hans råd.
- Læs profetens ord til forældre, hvis små børn er døde (s. 174-176). Hvordan kan disse lærdomme tilvejebringe håb for sørgende forældre?
- Studér Joseph Smiths råd om at forsone sig selv med Guds vilje, når vore kære dør (s. 176-177). Hvordan vil vores beslutning om at acceptere Guds vilje påvirke vore følelser og vore ord og handlinger? Hvordan kan vores beslutning hjælpe andre?

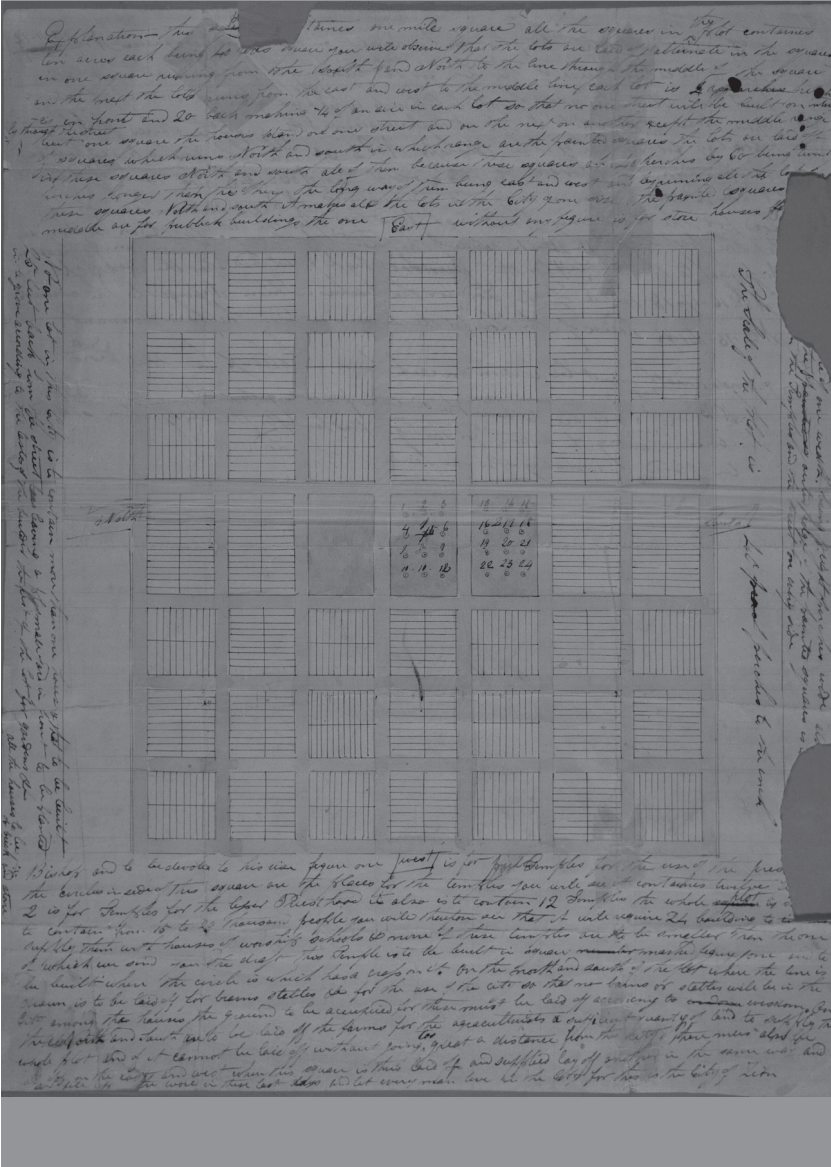
*Skriftstedshenvisninger:* Joh 20:1-29; Mosi 16:7-8; Alma 40:11-12; Moro 8:11-20; L&P 42:45-46.

### Noter

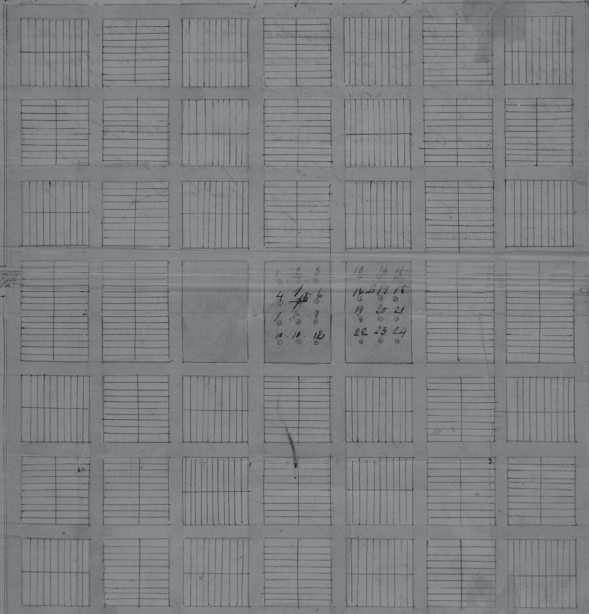
1. Joseph Smith sen., citeret i Lucy Mack Smiths »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, bog 18, s. 5, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Joseph Smith sen., velsignelse givet til Joseph Smith kort før Joseph Smith seniors død den 14. sep. 1840 i Nauvoo, Illinois; citeret i Lucy Mack Smiths »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1845, s. 298, Kirkens arkiver.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 412-413, 427, 434-435; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock and William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 353-355; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 234-235, 236; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
6. *History of the Church*, 6:316, fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock and William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
7. *History of the Church*, 6:366; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
8. Joseph F. Smith, »Status of Children in the Resurrection«, *Improvement Era*, maj 1918, s. 571.
9. Mary Isabella Horne, citeret i *History of the Church*, 4:556, fodnote; fra hendes udtalelse den 19. nov. 1896 i Salt Lake City, Utah.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 259; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.

11. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 6. Juni 1832, Greenville, Indiana; Chicago Historical Society, Chicago, Illinois.
12. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 20. jan. 1840, Chester County, Pennsylvania; Chicago Historical Society, Chicago, Illinois.
13. *History of the Church*, 1:341; fra et brev fra Joseph Smith til brødrene i Missouri, 21. apr. 1833, Kirtland, Ohio.
14. *History of the Church*, 4:432; fra et brev fra Joseph Smith til Smith Tuttle, 9. okt. 1841, Nauvoo, Illinois.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 392; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og *Times and Seasons*, 15. sep. 1843, s. 331; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent.





I 1833 the plan of the city of Zion was prepared by Joseph Smith and Frederick G. Williams. The plan shows a city of 10 blocks wide and 10 blocks deep. The central 4 blocks by 4 blocks are reserved for public buildings, the one block without any figure is for street houses. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre.



1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

The plan of the city of Zion is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre.

The plan of the city of Zion is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre.

The plan of the city of Zion is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre. The plan is divided into 100 lots, each lot is 1/2 acre.



## Grundfæstelsen af Zions sag

*»Opbyggelsen af Zion er en sag, som har interesseret Guds folk i alle tidsaldre. Det er et emne, som profeter, præster og konger har set på med særlig fryd.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I begyndelsen af juni 1831, kun nogle uger efter indsamlingen fra New York til Ohio var afsluttet, samledes de hellige i Kirtland til Kirkens konference. Den 7. juni, dagen efter konferencens afslutning, modtog Joseph Smith en åbenbaring, som ledte kirke-medlemmernes tanker til Zion: »Næste konference ... skal afholdes i Missouri i det land, som jeg vil hellige til mit folk« (L&P 52:2).

De hellige var stærkt interesserede i grundfæstelsen af Zion – en hellig by, et fredeligt tilflugtssted for de retskafne, som flygtede fra verdens ugudelighed. For at forberede de hellige havde Herren gentagne gange rådet dem til at »forsøg[e] at fremme og grundfæste Zions sag« (L&P 6:6; 11:6; 12:6; se også 14:6). Nu skulle nogle kirkeledere straks tage af sted for at afgøre, hvor Zion skulle ligge. Joseph Smith, Sidney Rigdon og andre indledte den 19. juni den 1450 km lange rejse til Jackson County i Missouri og rejste til vands, i hestevogn og mange kilometer til fods. Rejsen var hård og anstrengende, men profeten følte Herrens beskyttende omsorg: »På trods af tidens fordærv og vederstyggeligheder og den onde ånds tilkendegivelse over for os mange steder og hos adskillige personer på grund af vores tro på Mormons Bog, så vågede Herren opmærksomt og med sin kærlige godhed over os dag efter dag, og vi gjorde det til en vane, når som helst lejligheden bød sig, at læse et kapitel i Bibelen og bede, og disse stunder med tilbedelse gav os stor trøst.«<sup>1</sup>

Midt i juli ankom profeten til det vestlige Missouri, et smukt, bølgende og frodigt prærieområde, som var tæt dækket af

blomster. Der åbenbarede Herren, som svar på Joseph Smiths indtrængende bøn om at kende Zions nøjagtige placering, at »det sted, som nu kaldes Independence, er midtpunktet, og et sted til templet ligger vest herfor på en grund, som ikke ligger langt fra retsbygningen« (L&P 57:3) og at der skulle opkøbes jordlodder. Den 2. august mødtes Joseph Smith og andre for at påbegynde opbygningen af Zion. Profeten nedskrev: »Jeg bistod Kirkens gren i Colesville med at lægge den første bjælke til et hus, som grundlæggelsen af Zion i Kaw-området, ca. 20 km vest for Independence. Bjælken blev båret og anbragt af tolv mænd, til ære for Israels tolv stammer. Samtidig blev Zions land ved bøn helliget og indviet af ældste Sidney Rigdon til indsamlingen af de hellige. Det var en glædens tid for de tilstedeværende og gav et glimt af fremtiden, en tid, som stadig mangler at udfolde sig til de trofastes tilfredsstillelse.«<sup>2</sup> Den følgende dag indviede profeten tempelgrunden.

De hellige fra Colesville og New York var blandt de første kirkemedlemmer, der bosatte sig i Missouri. De havde gennemført den vanskelige rejse fra New York til Kirtland i Ohio, men havde kun boet en kort tid i Ohio, før de blev befalede at rejse til Missouri. Polly Knight, et medlem af Colesville gren, rejste til Zions land, kun for at dø dér en uge senere. Selv om hun havde et skrantende helbred, var hun fast besluttet på at holde ud. Hendes søn skrev: »Hun sov stille ind og frydede sig over evangeliets nye og evigtvarende pagt og priste Gud for, at hun havde levet længe nok til at se Zions land ... Bror Joseph Smith overværede min mors begravelse og talte til os på meget kompetent og trøstende vis.«<sup>3</sup> Selv om profeten snart vendte tilbage til Kirtland og fortsatte med at lede Kirken derfra indtil 1838, flyttede mange hellige fortsat til Missouri.

De hellige arbejdede flittigt med at opbygge Zion, men sidst i 1833 var de blevet drevet ud af deres hjem i Jackson County på grund af voldsom forfølgelse og måtte efterlade deres drøm om at grundlægge Zion og bygge et tempel der. Gennem profeten Joseph Smith åbenbarede Herren, at betingelserne for Zions forløsning i det land endnu ikke var opfyldt, og at grundlæggelsen af Zion måtte »vente en kort tid« (L&P 105:9).

## Joseph Smiths lærdomme

### Herren udpegede Jackson County i Missouri som Zions land – et sted, hvor de hellige på Joseph Smiths tid skulle indsamles, og hvor Zions hellige by til sidst ville blive bygget.

»Jeg fik ved et himmelsk syn en befaling i juni [1831] om at tage ud til de vestlige grænseegne i staten Missouri og dér udpege selve det sted, som skulle være midtpunktet for påbegyndelsen af indsamlingen af dem, som antager det evigtvarende evangeliums fylde. Følgelig rejste jeg sammen med visse af mine brødre, og efter en lang og trættende rejse, hvor vi led mange afsavn og havde mange genvordigheder, kom vi til Jackson County i Missouri, og efter jeg havde set på landet og flittigt søgt ved Guds hånd, tilkendegav han sig for os og udpegede for mig og andre selve det sted, hvor han havde udset sig påbegyndelsen af arbejdet med indsamlingen og opførelsen af en ›hellig by‹, som skulle kaldes Zion – Zion, fordi det er et retfærdighedens sted, og alle, som bygger der, må dyrke den sande og levende Gud og alle tro på én lære, nemlig vor Herre og Frelsers Jesu Kristi lære. ›Dine vægtre løfter røsten, de jubler i kor, for med egne øjne ser de Herren vende hjem til Zion‹ (Es 52:8).«<sup>4</sup>

*I begyndelsen 1830erne forsøgte de hellige at lægge grundvolden til Zion i Jackson County i Missouri som befalet af Herren, men de var ude af stand til at gøre det, fordi de ikke var åndeligt beredte. Profeten Joseph Smith sagde følgende om det tidspunkt, hvor Zion skulle grundfæstes: »Jeg kan ikke udlede fra nogen kommunikation med Ånden til mig, at Zion skulle have mistet sit krav på en celestial krone, selv om Herren har ladet hende blive hjemsøgt på denne måde, bortset fra at der måske er nogle enkelte, som har været ulydige og svigtet den nye pagt. Alle sådanne vil blive afsløret ved deres gerninger, når tiden er inde. Jeg har altid regnet med, at Zion ville blive hjemsøgt til en vis grad, på grund af det jeg har kunnet se ud fra de befalinger, der er blevet givet. Men jeg vil minde jer om en bestemt sætning, som siger, at efter megen modgang kommer velsignelserne (se L&P 58:4). Heraf og også af andre tilkendegivelser, herunder en, som jeg modtog for nylig, ved jeg, at Zion*

vil blive forløst på Herrens fastsatte tidspunkt. Men hvor længe Zions renselse, trængsler og plager vil vare, har Herren skjult for mine øjne, og når jeg spørger angående denne sag, lyder Herrens røst således: Vær stille og vid, at jeg er Gud! Alle de, der lider for mit navns skyld, skal regere med mig, og den, der nedlægger sit liv for min skyld, skal finde det igen ... Må Gud tilstede, at der på trods af [vore] store hjemløshed og lidelser, intet må være, der skiller os fra Kristi kærlighed (se Rom 8:35-39).<sup>5</sup>

---

**Vi opbygger Zions sag ved at blive et folk, som er rene i hjertet, og ved at arbejde flittigt af ét hjerte og sind.**

»Opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre. Det er et emne, som profeter, præster og konger har set på med særlig fryd. De har med frydefuld forventning set hen til den tid, vi lever i, og opfyldt af himmelske og glade forventninger har de sunget, skrevet og profeteret om denne vor dag, men de døde uden at se og opleve dagen. Vi er det begunstige folk, som Gud har udvalgt til at frembringe de sidste dages herlighed. Det er overladt til os at se, deltage i og hjælpe med til at videreføre de sidste dages herlighed.«<sup>6</sup>

»Hvor som helst de hellige er forsamlet, er de et Zion, som enhver retskaffen person vil opbygge som et sikkert sted for sine børn.«<sup>7</sup>

»Her og der vil der være en Zions stav for de helliges indsamling ... Dér vil jeres børn blive velsignet, og I vil være midt iblandt venner, hvor I kan blive velsignet. Evangeliets net indsamler alle slags mennesker.

... Vi bør have opbygningen af Zion som vores største mål ... Tiden kommer hastigt, da intet menneske vil have nogen fred, undtagen i Zion og hendes stave.«<sup>8</sup>

»Med hensyn til Zions opbygning må det ske gennem Jahves rådgivning, gennem himlens åbenbaringer.«<sup>9</sup>

»Hvis Zion ikke vil rense sig selv, således at hun i hans øjne er retfærdiggjort i alt, så vil han søge sig et andet folk, for hans værk vil skride fremad, indtil Israel er indsamlet, og de, der ikke vil lytte til hans røst, må forvente at føle hans vrede. Lad mig sige til jer: Søg at rense jer og ligeledes alle Zions indbyggere, medmindre



*»Hvor som helst de hellige er forsamlet, er de et Zion, som enhver retskaffen person vil opbygge som et sikkert sted for sine børn.«*

Herrens vrede skal blusse heftigt op. Omvend dig, omvend dig er Herrens ord til Zion. Hvor mærkeligt det end kan synes, er det dog sandt, at menneskeheden vil fremture i selvtretfærdighed, indtil al dens ugudelighed er blotlagt og dens fortidige natur afsløret og indtil det, som er opsamlet i dens hjerte, er udsat for menneskenes stirrende blikke. Jeg siger til jer (og hvad jeg siger til jer, siger jeg til alle): Hør Guds advarselsrøst, så ikke Zion skal falde og Herren i sin vrede sværge, at Zions indbyggere ikke skal indtræde i hans hvile.«<sup>10</sup>

»Så længe uretfærdige handlinger forekommer i Kirken, kan den ikke helliggøres, ej heller kan Zion forløses.«<sup>11</sup>

»Lad enhver arbejde på at berede sig til vingården og bruge lidt tid til at trøste de sørgende, bringe lægedom til sønderknuste hjerter, gøre krav på den frafaldne og bringe strejferen tilbage og atter indbyde dem, som har været afskåret, til riget, ved at opmuntre dem til at arbejde, mens det er dag, for retfærdighed og med ét hjerte og ét sind træffe forberedelser til at hjælpe dem til at forløse Zion, dette prægtige, forjættede land, hvor de villige og lydige skal blive velsignet ...

[Vi] beder vor himmelske Fader om, at I må være meget bøn-somme, meget ydmyge og meget næstekærlige, arbejde flittigt, både åndeligt og timeligt for Zions forløsning, så de rene af hjer-tet kan vende tilbage med sange om evigtvarende glæde og opbygge de øde steder og møde Herren, når han kommer i sin herlighed (se L&P 101:18).«<sup>12</sup>

---

**Zion, Det Ny Jerusalem, skal bygges på  
det amerikanske kontinent.**

*Trosartiklerne, 1:10:* »Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer, at Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent.«<sup>13</sup>

»Byen Zion, som David omtaler i den 102. salme, vil blive bygget i Amerika. »Herrens udfriede vender hjem, de kommer til Zion med jubel, evig glæde går foran dem« (Es 35:10), og så vil de blive reddet fra den oversvømmende plage, som vil gennemtrænge landet. Men Judas vil opnå redning i Jerusalem. (se Joel 3:5; Es 26:20-21; Jer 31:12; Sl 1:5; Ez 34:11-13). Alt dette er vidnesbyrd om, at den gode Hyrde vil bringe sine egne får frem og føre dem ud fra alle nationer, hvortil de blev spredt i en overskyet og mørk tid, til Zion og til Jerusalem.«<sup>14</sup>

»Jeg vil indlede med et citat fra profeten Enoks profeti angående de sidste dage: »Og retfærdighed vil jeg sende ned fra himlen; og sandhed vil jeg sende frem af jorden for at vidne om min Enbårne, hans opstandelse fra de døde (denne opstandelse forstår jeg som værende af det fysiske legeme), ja, og også alle menneskers opstandelse; og retfærdighed og sandhed vil jeg lade skylle hen over jorden som med en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig by, så mit folk kan binde op om deres lænder og se hen til tiden for mit komme; for dér skal min bolig være, og den skal hedde Zion, et nyt Jerusalem« (Moses 7:62).

Nu forstår jeg ved dette citat, at ... retfærdighed og sandhed skal skylle hen over jorden som med en flodbølge. Og nu spørger jeg, hvordan skal retfærdighed og sandhed skylle hen over jorden som med en flodbølge? Jeg svarer selv. Mennesker og

engle skal samarbejde for at bringe dette store værk til udførelse, og Zion skal beredes, ja et nyt Jerusalem til de udvalgte, som skal indsamles fra jordens fire hjørner, og blive grundfæstet som en hellig by, for Herrens tabernakel skal være med dem ...

»Og se, dette folk vil jeg grundfæste i dette land som en opfyldelse af den pagt, som jeg sluttede med jeres fader Jakob; og det skal blive et nyt Jerusalem« (3 Ne 20:22). Heraf lærer vi fra Mormons Bog præcist om det kontinent og den plet jord, hvorpå Det Nye Jerusalem skal ligge, og det må tages op ifølge det syn, som Johannes havde på øen Patmos.

Nu vil mange være tilbøjelige til at sige, at dette Nye Jerusalem, der tales om, er det Jerusalem, der blev bygget af jøderne på det østlige kontinent. Men I vil se fra Åb 21:2, at der var et nyt Jerusalem, der kom ned fra himlen fra Gud, smykket som en brud for sin brudgom. Derefter blev Åbenbareren ført væk af Ånden til et stort og højt bjerg, hvor han så den store og hellige by stige ned fra himlen fra Gud. Se, her bliver der talt om to byer. Da alt ikke kan siges inden for et brevs snævre grænser, vil jeg i al korthed sige, at der skal grundfæstes et nyt Jerusalem på dette kontinent, og Jerusalem skal genopbygges på det østlige kontinent (se Eter 13:1-12). »Se, Eter så Kristi dage, ... og han talte også om Israels hus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulle komme – at det, efter at være blevet ødelagt, skulle blive bygget op igen, en hellig by for Herren; derfor kunne det ikke blive et nyt Jerusalem, for det havde været til i fordums tid« (Eter 13:4-5).«<sup>15</sup>

»Profeterne har angående Zion i de sidste dage sagt følgende: Libanons herlighed kommer i sandhed til hende, både enebær, ask og cypres, for at smykke hans hellige sted, så han kan ære stedet, hvor hans fødder hviler (se Es 60:13). Hvor der er bronze, bringer han guld, og hvor der er jern, bringer han sølv, og hvor der er træ, bronze, og hvor der er sten, jern (se Es 60:17), og hvor festmåltidet med de fede retter bliver givet til de retfærdige (se Es 25:6), ja, når Herrens glans gives som belønning til gavn for hans folk, forsvinder menneskers kynisme og verdens forfængelighed og ære, og vi udbryder: »Fra Zion, skønhedens krone, træder Gud frem i stråleglans« (Sl 50:2).«<sup>16</sup>



## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læg mærke til, at profeten Joseph Smith i dette kapitel bruger ordet *Zion* som henvisning til bestemte steder og til Herrens folk. Hvordan hjælper brugen af dette ord dig med at forstå, hvad det vil sige at opbygge Zion? (Når du tænker over eller taler om dette spørgsmål, så overvej at læse L&P 97:21).
- I det afsnit, der begynder midt på s. 183, fortæller Joseph Smith om sit ønske om at vide, hvornår byen Zion skulle grundlægges i Jackson County i Missouri. Hvad kan vi lære af Herrens svar på Joseph Smiths bønner?
- Læs hele andet afsnit på s. 184 og find derefter nogle steder, hvor de hellige indsamles. Hvordan kan vi opbygge Zion disse steder?
- Læs hele tredje og fjerde afsnit på s. 184, og overvej, hvordan Kirkens stave frembringer sikkerhed og fred. Hvordan er du blevet velsignet, når du har mødtes med andre medlemmer i din stav?
- Hvordan kan profetens råd om at opbygge Zion anvendes i vores hjem?
- Profeten Joseph Smith forklarede, at som en del af indsatsen for at opbygge Zion, må vi rense os selv hver især. Nævn nogle måder, hvorpå vi kan følge hans råd. (Se eksemplerne på s. 184-186). Hvorfor tror du, at mennesker skal være rene, før Zion bliver forløst?
- Læs Joseph Smiths profetier om de to hellige byer (s. 186-187). Hvilken rolle spiller vi i forbindelse med opfyldelsen af disse profetier?

*Skriftstedshenvisninger:* Åb 21:1-27; L&P 45:65-71; 97:18-25; 103:1-7; Moses 7:16-21, 62-69.

## Noter

1. *History of the Church*, 1:188-189; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 126-27, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 1:196; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 137, Kirkens arkiver.
3. Newel Knight, *Autobiography and Journal*, ca. 1846, s. 32, 34, Kirkens arkiver.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 92-93; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, sep. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, sep. 1835, s.179-180.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 40; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Partridge og andre, 10. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278; fra »The Temple«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 2. maj 1842, s. 776; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
7. Citeret af Martha Jane Knowlton Coray, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, Kirkens arkiver; denne tale er dateret den 19. juli 1840 i søster Corays notesbog, men talen blev sandsynligvis holdt på et senere tidspunkt.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 190; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 304; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 858; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 20; fra et brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 11. jan. 1833, Kirtland, Ohio; dette brev er ukorrekt dateret den 14. jan. 1833 i *History of the Church*.
11. *History of the Church*, 2:146; fra et brev fra Joseph Smith til Lyman Wight og andre, 16. aug. 1834, Kirtland, Ohio.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 89, 90; fra »To the Saints Scattered Abroad«, *Messenger and Advocate*, juni 1835, s. 138.
13. Trosartiklerne, 1:10.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 18-19; fra et brev fra Joseph Smith til N.C. Saxton, 4. jan. 1833, Kirtland, Ohio; Saxtons navn er ukorrekt angivet som »N.E. Seaton« i *History of the Church*.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 97-98, 99-100; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, nov. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, nov. 1835, s. 209-210.
16. *History of the Church*, 1:198; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 139, Kirkens arkiver.



*Da profeten Joseph Smith modtog åbenbaringer, var han tit i nærbeden af andre kirkeledere, hvoraf nogle refererede hans ord, som han modtog dem fra Herren.*



## Åbenbaring og den levende profet

*»Himlens overordnede regel [er], at intet nogensinde bliver gjort på jorden, uden først at åbenbare hemmeligheden for hans tjenere, profeterne.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I Kirtland i Ohio modtog profeten Joseph Smith en række åbenbaringer, som gjorde denne periode meget betydningsfuld for grundfæstelsen af Kirkens lærdomme og ledelse. Da profeten modtog disse åbenbaringer, var han tit i nærheden af andre kirkeledere, hvor nogle refererede hans ord, som han modtog dem fra Herren. Åbenbaringerne kom ofte til ham som svar på bøn. Parley P. Pratt, som senere blev medlem af De Tolv, var til stede, da profeten modtog den åbenbaring, der nu er afsnit 50 i Lære og Pagter. Ældste Pratt husker:

»Efter vi havde bedt sammen i hans oversættelsesværelse, dikterede han i vores nærværelse følgende åbenbaring. Hver sætning blev udtalt langsomt og meget tydeligt og med en pause mellem hver, lang nok til, at den kunne skrives ned af en gennemsnitlig skriver, hvor ordene blev skrevet helt ud ... Der var aldrig nogen tøven, ændringer eller oplæsning fra skriverens side for at kunne holde emnet flydende.«<sup>1</sup>

Selv om nogle åbenbaringer var blevet skrevet i hånden til personligt brug, besad kirkemedlemmer dem generelt ikke. Joseph Smith vidste, at Guds åbenbaringer var af så stor betydning, at de skulle opbevares omhyggeligt og gøres tilgængelige for verden. Ved en særlig konference afholdt i Hiram i Ohio i november 1831 besluttede profeten og andre kirkeledere sig for at offentliggøre nogle udvalgte åbenbaringer, som profeten indtil da havde modtaget. Efter den beslutning var blevet taget, modtog

profeten en guddommelig meddelelse, som Herren kaldte »mit forord til bogen med mine befalinger« (L&P 1:6). Denne åbenbaring, som nu findes som afsnit 1 i Lære og Pagter, tilkendegav Herrens godkendelse af udgivelsen af åbenbaringerne og forklarede hans formål med at give dem. »Gransk disse befalinger,« erklærede Herren, »for de er sande og troværdige, og de profetier og løfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt« (L&P 1:37). Efter profeten havde hørt åbenbaringen blive læst op for sig på konferencens anden dag, »rejste [han] sig og udtrykte sine følelser og taknemlighed« for denne tilkendegivelse af Herrens godkendelse.<sup>2</sup>

Efter denne konference huskede profeten: »Min tid var tæt besat med at gennemgå befalingerne og afholde konferencer i næsten to uger. Fra den 1. til den 12. november afholdt vi fire særlige konferencer. Ved den sidste ... stemte konferencen for, at de anså åbenbaringerne for at være ... alverdens rigdomme værd.« Konferencen erklærede også, at åbenbaringerne er »Kirkens grundvold i disse sidste dage og til gavn for verden, eftersom de viser, at nøglerne til vor Frelzers riges hemmeligheder igen er betroet mennesket, og at evighedens skatte er inden for rækkevidde hos dem, der er villige til at leve af hvert ord, der udgår af Guds mund.«<sup>3</sup>

Håndskrevne eksemplarer af åbenbaringerne blev bragt til William W. Phelps i Missouri for at blive udgivet som Befalingernes Bog. Bror Phelps, som af Herren var blevet befalet at tage til Missouri og blive Kirkens bogtrykker (se L&P 57:11), begyndte snart at sætte bogen. Imidlertid ødelagde en pøbelhob den 20. juli 1833 trykpressen og de fleste af de trykte sider. Nogle af de løse sider blev reddet af kirkemedlemmer og indbundet enkeltvis, men bogen blev aldrig udgivet officielt. I 1835 blev befalingerne, som var beregnet på Befalingernes Bog, plus mange yderligere åbenbaringer, udgivet i Kirtland som Lære og Pagter. Med de yderligere åbenbaringer, der er blevet tilføjet siden 1835, står denne bog som et vidne om, at Gud i dag taler gennem sin levende profet, Kirkens præsident, til velsignelse og vejledning for sin kirke.

## Joseph Smiths lærdomme

### Gud har altid vejledt sit folk og sin kirke gennem åbenbaring.

*Trosartiklerne, 1:9:* »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.«<sup>4</sup>

»Vi kan kun fatte det, der hører Gud og himlen til, gennem åbenbaring. Vi kan åndeliggøre og udtrykke meninger i al evighed, men det er ikke nogen myndighed.«<sup>5</sup>

»Læren om åbenbaring overgår langt læren om ingen åbenbaring, for en eneste sandhed åbenbaret fra himlen er lige så meget værd som alle eksisterende sekteriske begreber.«<sup>6</sup>

»Frelse kan ikke tilvejebringes uden åbenbaring. Det er nyttesløst for nogen som helst at tjene uden den ... Intet menneske kan være en Jesu Kristi tjener, medmindre han har Jesu vidnesbyrd, og det er profetiens ånd (se Åb 19:10). Når som helst frelse er blevet tildelt, har det været ved vidnesbyrd. Mennesker i vor tid vidner om himmel og helvede og har aldrig set nogen af dem, og jeg siger jer, at intet menneske kender disse uden gennem åbenbaring.«<sup>7</sup>

»Jesus siger i sine belæringer: »På den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den« (Matt 16:18). Hvilken klippe? Åbenbaring.«<sup>8</sup>

»Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev grundlagt direkte på åbenbaring, som Guds sande kirke altid er blevet det ifølge skrifterne (Am 3:7 og ApG 1:2). Gennem Guds vilje og velsignelse har jeg indtil nu været et redskab i hans hænder til at videreføre Zions sag.«<sup>9</sup>

*Profeten talte ved en konference i Kirken i april 1834:* »Præsident Joseph Smith jun. læste det andet kapitel af Joels profeti, bad og sagde følgende til konferencen: ... »Vi er i en anden situation end alle andre folk, der nogensinde har eksisteret på denne jord, og derfor kan de tidligere åbenbaringer ikke anvendes på vore forhold. De blev givet til andre folk, som levede før os. Men i de sidste dage skulle Gud kalde på de undslupne,

hvor der ville være redning, både i Jerusalem og i Zion (se Joel 3:5). Hvis Gud nu ikke gav flere åbenbaringer, hvor finder vi så Zion og disse undslupne? ...»

Præsidenten gav da en beretning om, hvordan han fik og oversatte Mormons Bog, åbenbaringen om Det Aronske Præstedømme, organiseringen af Kirken i 1830, åbenbaringen om det høje præstedømme og Helligåndsgaven udgydt over Kirken og sagde: »Fjern Mormons Bog og åbenbaringerne, hvor er vores religion da? Så har vi ikke nogen.«<sup>10</sup>

---

**Kirkens præsident er udpeget til at modtage åbenbaring fra Gud på Kirkens vegne. Enkelt personer kan modtage åbenbaring inden for deres eget ansvarsområde.**

»Jesus ... satte først apostle, dernæst profeter til at lede riget, fuldkommengøre de hellige osv. ... Himlens overordnede regel [er], at intet nogensinde bliver gjort på jorden, uden først at åbenbare hemmeligheden for hans tjenere, profeterne, i overensstemmelse med Amos 3:7.«<sup>11</sup>

*I september 1830 flyttede Joseph og Emma Smith fra Harmony i Pennsylvania til Fayette i New York. Da de ankom, erfarede de, at visse hellige var blevet bedraget af falske åbenbaringer:* »Til vores store sorg ... erfarede vi snart, at Satan havde ligget på lur for at bedrage og udsøge sig dem, han kunne fortære. Bror Hiram Page var i besiddelse af en sten, hvorigennem han havde fået visse »åbenbaringer« angående Zions opbygning, Kirkens orden osv., og de var alle helt i strid med Guds hus' orden, som den er nedfældet i Det Nye Testamente så vel som i vore nyere åbenbaringer. Eftersom et konferencemøde var blevet fastlagt til den 26. september, tænkte jeg, det var klogt ikke at gøre meget andet end at tale med brødrene om emnet, indtil vi var forsamlede til konferencen. Da vi imidlertid erfarede, at mange, især familien Whitmer og Oliver Cowdery, troede meget på det, der blev fremsat via den sten, tænkte vi, det var bedst at adspørge Herren i så vigtig en sag, og før konferencen blev afholdt, modtog vi følgende:

Åbenbaring til Oliver Cowdery, givet i Fayette i New York, september 1830.

... »Men se, sandelig, sandelig siger jeg dig: Ingen skal blive udpeget til at modtage befalinger og åbenbaringer i denne kirke med undtagelse af min tjener Joseph Smith jun., for han modtager dem ligesom Moses. Og du skal være lydige mod det, som jeg giver ham ...

Og du skal ikke befale ham, som er dit overhoved og overhovedet for kirken; for jeg har givet ham nøglerne til hemmelighederne og de åbenbaringer, som er forseglede, indtil jeg vil udpege dem en anden i hans sted ...

Og videre: Du skal tage din broder Hiram Page til side i enrum og fortælle ham, at det, som han har skrevet, og som kom fra den sten, ikke er af mig, og at Satan bedrager ham; for se, dette er ikke blevet givet ham, ej heller skal noget, som strider mod kirkenes pagter, blive givet nogen i denne kirke.

For alting må gøres ved troens bøn i orden og med fælles samtykke i kirken« (L&P 28:2-3, 6-7, 11-13) ...

Omsider blev vores konference afholdt. Det tidligere nævnte emne med stenen blev drøftet, og efter en omfattende undersøgelse forkastede bror Page så vel som alle de tilstedeværende fra Kirken den omtalte sten samt alt i forbindelse med den til gensidig tilfredshed og glæde.«<sup>12</sup>

»Præsidenterne eller [Det Første Præsidentskab] står over Kirken, og åbenbaringer om Guds sind og vilje til Kirken skal komme gennem Præsidentskabet. Det er himlens orden og [Det Melkisedekske Præstedømmes] magt og privilegium. I denne kirke er det også en hvilken som helst embedsmands privilegium at modtage åbenbaringer, hvad hans særlige kald og pligt i Kirken angår.«<sup>13</sup>

»Vi anser os ikke forpligtet til at modtage nogen åbenbaring af nogen mand eller kvinde, uden de er blevet retmæssigt kaldede og ordinerede til denne myndighed og afgiver tilstrækkeligt bevis for det.

... Det er i modstrid med Guds orden, at noget medlem af Kirken eller nogen anden modtager instruktioner for dem, som står over dem i myndighed. Du kan deraf se det upassende i at give agt på dem. Men hvis nogen har et syn eller får besøg af et himmelsk



sendebud, så er det til vedkommendes egen nytte og belæring, for Kirkens fundamentale grundsætninger, ledelse og lære henhører under rigets nøgler.«<sup>14</sup>

---

### Kirkens præsident overbringer Guds ord til os i vor tid og slægt.



*Heber C. Kimball*

*Mens Heber C. Kimball virkede som præsident Brigham Youngs rådgiver, fortalte han : »Bror Joseph Smith sagde mange gange til bror Brigham og mig selv og til andre, at han var Guds repræsentant sendt til os, for at undervise og vejlede os og irttesætte dem, som handler forkert.«<sup>15</sup>*

*Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, fortalte: »Jeg vil henvise til at bestemt møde, jeg deltog i i byen Kirtland, da jeg var ung. Ved det møde fremkom nogle bemærkninger ... med hensyn til de levende orakler og med hensyn til Guds skrevne ord ... En ledende mand i Kirken rejste sig og talte om emnet og sagde: »I har Guds ord foran jer her i Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter. I har Guds skrevne ord, og I, som kommer med åbenbaringer, burde komme med åbenbaringer i henhold til disse bøger, eftersom det, der står skrevet i disse bøger, er Guds ord. Vi burde begrænse os til dem.«*

Da han havde talt, vendte bror Joseph sig mod bror Brigham Young og sagde: »Bror Brigham, jeg vil bede dig stille dig op og fortælle os om dit syn på de levende orakler og Guds skrevne ord.« Bror Brigham stod ved talerstolen, og han tog Bibelen og lagde den ned, han tog Mormons Bog og lagde den ned, og han tog Lære og Pagter og lagde den ned foran sig, og han sagde: »Der er Guds skrevne ord til os angående Guds værk næsten fra verdens begyndelse til vore dage. Og,« sagde han, »når man så sammenligner disse bøger med det levende orakel, er de intet værd for mig. Disse bøger tilkendegiver ikke Guds ord direkte til os nu, sådan som en profets eller en bærer af det hellige præstedømmes ord i vor tid og slægt gør. Jeg vil hellere have de levende

orakler end alt det skrevne i bøgerne.« Det var den kurs, han fulgte. Da han var færdig, sagde bror Joseph til forsamlingen: »Bror Brigham har talt Guds ord til jer, og han har talt sandheden til jer.«<sup>16</sup>

*Brigham Young, Kirkens anden præsident, har berettet:* »For mange år siden bemærkede profeten Joseph, at hvis folket havde modtaget de åbenbaringer, han besad, og havde handlet klogt efter dem, sådan som Herren dikterede, ville de i deres handleevne og forståelse have været mange år længere fremme end de ellers var.«<sup>17</sup>

---

**Vi opretholder Kirkens præsident og andre kirkeledere ved at bede for dem og følge deres råd.**

*Joseph Smith noterede, at det følgende skete ved indvielsen af templet i Kirtland den 27. marts 1836:* »Jeg holdt så en kort tale og opfordrede de forskellige kvorummer og alle de hellige i forsamlingen til at anerkende Det Første Præsidentskab som profeter og seere og opretholde dem med deres bønner. De indgik alle pagt om at gøre det ved at rejse sig.

Jeg bad så de forskellige kvorummer og de forsamlede hellige om at anerkende de tilstedeværende tolv apostle som profeter, seere, åbenbarere og særlige vidner for alle jordens nationer, mænd, som har rigets nøgler hos sig til at åbne det eller forårsage, at det bliver gjort, og at støtte dem i deres bønner, hvad de samtykkede i ved at rejse sig.

Derefter opfordrede jeg kvorummerne og de forsamlede hellige til at anerkende De Halvfjerds' Præsidium ... og til at støtte dem med deres bønner, hvilket de gjorde ved at rejse sig ...

Det var enstemmigt i alle tilfælde, og jeg profeterede for alle, at for så vidt som de ville støtte disse mænd i deres forskellige stillinger ... ville Herren velsigne dem. Ja, i Kristi navn ville himlens velsignelser være deres.«<sup>18</sup>

»Ligesom dem, der støttede Moses' hænder (se 2 Mos 17:8-13), så lad os støtte hænderne på dem, som er udpeget til at lede rigets anliggender, så de kan blive styrket og sat i stand til at fortsætte deres store opgaver og være redskaber til at udføre de sidste dages store værk.«<sup>19</sup>

»Når mennesker kun gør noget, fordi de bliver rådet til at gøre det, og alligevel murrer hele tiden, mens de gør det, er det ikke til nogen gavn overhovedet. De kunne lige så godt lade være med at gøre det. Der findes dem, som foregiver at være hellige, som er tilbøjelige til at murre og finde fejl ved ethvert råd, der gives, som strider imod deres følelser, endda når de selv beder om råd. Det gør de endnu mere, når de får et uopfordret råd, som ikke passer ind i deres opfattelse. Men brødre, vi tror bedre om de fleste af jer, vi stoler på, at I ønsker råd fra tid til anden, og at I med glæde retter jer efter det, når som helst I får det fra den rigtige kilde.«<sup>20</sup>

*Eliza R. Snow skrev:* »[Joseph Smith] sagde, at hvis Gud har udpeget ham og valgt ham som et redskab til at lede Kirken, hvorfor så ikke lade ham gøre arbejdet færdigt? Hvorfor stå i vejen, når han er udpeget til at gøre noget? Hvem kender Guds hensigt? Åbenbarer han ikke anderledes, end det vi forventer? Profeten bemærkede, at han blev ved med at rejse sig, selv om alt kuede ham, stod i vejen for ham og bekæmpede ham. Trods al denne modstand lykkes det ham altid i sidste ende ...

Han irettesatte dem, der var tilbøjelige til at finde fejl ved ledelsen af Kirkens anliggender, og sagde, at Gud havde kaldet ham til at lede Kirken, og at han ville lede den på rette vis. Dem, der påtager at blande sig, vil blive gjort til skamme, når deres egen tåbelighed bevises.«<sup>21</sup>

---

**De, der forkaster den levende profet, vil ikke have fremgang og pådrager sig Guds straffedomme.**

»På trods af at al kundskab bogstaveligt talt kommer fra Gud, selv når det er blevet åbenbaret, har alle mennesker ikke troet på det som åbenbaring på det tidspunkt, det blev åbenbaret ...

Noa var en fuldkommen mand, og hans kundskab eller åbenbaring af det, som skulle finde sted på jorden, gav ham kraft til at forberede sig og redde sig selv og sin familie fra den ødelæggende oversvømmelse. Denne kundskab eller åbenbaring ... troede jordens indbyggere ikke på. De vidste, at Adam var det første menneske, skabt i Guds billede, at han var en god mand, at Enok vandrede med Gud i 365 år og blev optaget til himlen uden at smage døden. Men de kunne ikke efterleve den nye åbenbaring:



*»Noa var en fuldkommen mand, og hans kundskab eller åbenbaring om det, der ville finde sted på jorden ... troede jordens beboere ikke på.«*

De gamle tror vi på, fordi vores fædre gjorde, men væk med de nye åbenbaringer. Og syndfloden skyllede dem væk ...

Det samme princip ... viste sig på iøjnefaldende vis blandt jøderne, da Frelseren kom i kødet. De roste sig af de gamle åbenbaringer, pyntede de dødes grave, gav tiende af mynte og anis, foregav at bede lange bønner og krydsede land og vand for at finde omvendte, og alligevel kunne de ikke tåle, da der kom ny åbenbaring netop udtalt fra selve den store Jeg Er – det var for meget. Det viste den slægts fordærv, som andre før den, og de råbte: Væk med ham. Korsfæst ham! ...

Nok engang udspillede det samme forløb sig med de samme ord, da Mormons Bog kom ud blandt denne slægt. Gammel åbenbaring, de gamle patriarker, pilgrimme og apostle blev prist. Vi tror på dem, men de nye kan vi ikke rette os efter.«<sup>22</sup>

»Verden har altid forvekslet falske profeter med sande, og de, der var sendt af Gud, antog de for falske profeter, og derfor slog de de sande profeter ihjel, stenede, straffede og fængslede dem,

så de måtte skjule sig »i ørkener, i huler og i jordens kløfter« (se Heb 11:38), og selv om de blev anset for at være jordens hæderligste mennesker, bandlyste de dem fra deres samfund som vagabonder, mens de opmuntrede, hædrede og understøttede svindlere, vagabonder, hyklere, bedragere og de allerlaveste af menneskene«. <sup>23</sup>

»Jeg aner slet ikke, om Kristus vil komme til jorden og forkynde så skarpt som han gjorde for jøderne, men jeg ved, at denne slægt ville forkaste ham for at være så skarp ... Mange mennesker vil sige: »Jeg vil aldrig svigte dig, men vil stå ved din side til alle tider.« Men i samme øjeblik du lærer dem nogle af Guds riges hemmeligheder, som er blevet holdt tilbage i himlen, og som skal åbenbares menneskenes børn, når de er beredte til dem, vil de være de første til at stene dig og slå dig ihjel. Det var det samme princip, som korsfæstede Herren Jesus Kristus og vil få folk til at slå profeterne ihjel i dette slægtled.

Meget er uforklarligt for menneskenes børn i de sidste dage: For eksempel, at Gud skulle oprejse de døde. De glemmer, at meget har været gemt, siden før verden blev grundlagt, som skal åbenbares til børn i de sidste dage.

Der er også mange kloge mænd og kvinder i vor midte, der er for kloge til at blive belært. Derfor må de dø i deres uvidenhed, og i opstandelsen vil de opdage og indse deres fejltagelse. Mange forsegle himlens dør ved at sige: Hertil og ikke længere kan Gud åbenbare, og så vil jeg tro ...

Det har altid været sådan, at når en mand blev udsendt af Gud med præstedømmet, og han begyndte at forkynde evangeliets fylde, så blev han kastet ud af sine venner, som er rede til at slagte ham, hvis han underviser i noget, som de mener, er forkert. Jesus blev korsfæstet i overensstemmelse med dette princip.« <sup>24</sup>

»Ve den mand eller de mænd, som løfter deres hænder mod Gud og hans vidner i disse sidste dage: For de skal næsten bedrage de særlige udvalgte!

... Når en mand går omkring og profeterer og befaler folk at adlyde sine lærdomme, må han nødvendigvis enten være en sand eller falsk profet. Falske profeter fremstår altid for at sætte sig op

imod de sande profeter, og de vil profetere så tæt op ad sandheden, at de næsten bedrager selv de udvalgte.«<sup>25</sup>

»Som følge af at have forkastet Jesu Kristi evangelium og de profeter, som Gud har udsendt, har Guds straffedomme hvilet over folk, byer og nationer i verdens forskellige tidsaldre, hvilket var tilfældet med byerne Sodoma og Gomorra, som blev ødelagt, fordi de forkastede profeterne.«<sup>26</sup>

*William P. McIntire fortalte:* »Joseph Smith profeterede, at alle, der tog let på de modtagne åbenbaringer og på ham og hans ord, inden længe ville græde og jamre ... og sige: Åh, havde vi dog bare lyttet til Guds ord og de modtagne åbenbaringer.«<sup>27</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen på s. 191-192 og læg mærke til, hvad de første kirkemedlemmer følte i forbindelse med de åbenbaringer, de fik gennem Joseph Smith. Hvad er dine følelser for Lære og Pagter?
- Læs det fjerde afsnit på s. 193. Hvorfor tror du, at »frelse [ikke] kan forekomme uden åbenbaring«?
- Læs s. 194-195. Hvorfor tror du, at folk sommetider lader sig bedrage ligesom i beretningen om Hiram Page? Hvad kan vi gøre for at undgå at blive ledt på afveje af falske profeter eller falske lærdomme?
- Læs de to sidste afsnit på s. 195, som fortsætter hen på s. 196. Hvordan gavner det os, at vi kun har én mand, som kan modtage åbenbaringer for hele Kirken? Hvilke oplevelser kan du fortælle om, hvor Herren har vejledt dig i dine særlige ansvar?
- Læs på s. 196-197, hvordan Joseph Smith og Brigham Young reagerede, da en mand sagde, at vi burde begrænse os til de åbenbaringer, der er nedskrevet i skriften. Hvad ville du mangle i dit liv, hvis du begrænsede dig til standardværkerne og ikke hørte de levende profeters ord? Hvad kan vi gøre for at følge ånden i Brigham Youngs råd?

- Hvad kan vi gøre for at opretholde Kirkens præsident og andre ledere i Kirken? (Se eksemplerne på s. 197-198). Hvilket råd gav Kirkens præsident ved den sidste generalkonference? Hvordan er I blevet velsignet, fordi I har fulgt den levende profets og Kirkens ledes råd?
- Nævn nogle måder, hvorpå Guds folk forkaster profeterne. (Se eksemplerne på s. 198-201). Hvilke mulige konsekvenser er der ved at fravælge at følge rådene fra dem, som Herren har valgt til at lede sin kirke?

**Skriftstedshenvisninger:** Ordsp 29:18; Jakob 4:8; 3 Ne 28:34; Morm 9:7-9; L&P 21:1-6.

### Noter

1. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 62.
2. »The Conference Minutes and Record Book of Christ's Church of Latter Day Saints 1838-1839; 1844«, indførsel for den 2. nov. 1831, s. 16, nedskrevet af John Whitmer, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige, Salt Lake City, Utah. Denne bog indeholder optegnelser fra 1830 til 1844.
3. *History of the Church*, 1:235; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 172-173, Kirkens arkiver.
4. Trosartiklerne, 1:9.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 350; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 408; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 189; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 329; fra en tale holdt af Joseph Smith den 22. jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
9. *History of the Church*, 6:9; fra Joseph Smith, »Latter Day Saints«, i I. Daniel Rupp, komp., *He Pasa Ekklesia [The Whole Church]: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States*, 1844, s. 404.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 81-82; fra et konferencemøde afholdt den 21. apr. 1834 i Norton, Ohio, nedskrevet af Oliver Cowdery.
11. »Baptism«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. sep. 1842, s. 905; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
12. *History of the Church*, 1:109-11, 115; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 53-55, 58, Kirkens arkiver; tidspunktet for Joseph og Emmas ankomst til Fayette er fejlagtigt angivet som august 1830 i *History of the Church*.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 131; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, nedskrevet i *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 23; fra et brev fra Joseph Smith og Frederik G. Williams til John S. Carter, 13. apr. 1833, Kirtland, Ohio.
15. Heber C. Kimball, *Deseret News*, 5. nov. 1856, s. 274.

16. Wilford Woodruff, i Conference Report, apr. 1897, s. 22-23.
17. Brigham Young, *Deseret News*, 9. dec. 1857, s. 316.
18. *History of the Church*, 2:417-418; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 128; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 27. mar. 1836, Kirtland, Ohio; se også *Messenger and Advocate*, mar. 1836, s. 277.
19. *History of the Church*, 4:186; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 178.
20. *History of the Church*, 4:45, fodnote; fra et brev fra Det Første Præsidentskab og højrådet til de hellige vest for Kirtland, Ohio, 8. dec. 1839, Commerce, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, dec. 1839, s. 29.
21. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 270; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
22. »Knowledge Is Power«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. aug. 1842, s. 889-890; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
23. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 247; fra »Try the Spirits«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 744; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
24. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 369, 371, 373; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
25. *History of the Church*, 6:364; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
26. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 326; fra en tale holdt af Joseph Smith den 22. jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
27. William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i begyndelsen af 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver.





*»Og Gud Herren talte til Moses og sagde: ... For se, dette er min gerning og berlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«*



# Den store frelsesplan

*»Den store frelsesplan er et emne, som bør optage hele vores opmærksomhed og betragtes som en af himlens største gaver til menneskeheden.«*

## Fra Joseph Smiths liv

I september 1831 flyttede profeten Joseph Smith og hans familie 50 km sydøst for Kirtland til Hiram i Ohio, hvor de boede i ca. et år i John og Alice (også kendt som Elsa) Johnsons hjem. I dette hus udførte profeten meget af sit arbejde på Joseph Smiths oversættelse af Bibelen.

Dette vigtige arbejde, som profeten kaldte »en del af min kaldelse«<sup>1</sup>, bidrager betydeligt til vores forståelse af frelsesplanen. Profeten begyndte dette arbejde i juni 1830, da Herren befalede ham at påbegynde en inspireret revision af King James-udgaven af Bibelen. Profeten havde længe vidst, at Bibelen ikke altid var tydelig på visse vigtige områder. Han havde bemærket, at Moroni citerede nogle bibelske passager for ham »med en lille afvigelse i forhold til, hvordan [de] står i vore bibler« (JS-H 1:36). Mens han oversatte 1 Ne 13:23-29, fandt han ud af, at »mange dele ... som er tydelige og yderst dyrebare«, var blevet fjernet fra Bibelen, deriblandt »mange af Herrens pagter« (1 Ne 13:26).

Profeten sagde senere: »Jeg tror på Bibelen, som den lød, da den kom fra de oprindelige forfatteres pen. Uvidende oversættere, skødesløse afskrivere eller beregnende og fordærvede præster har begået mange fejl ... Se Heb 6:1 med hensyn til modsigelser: »Derfor vil vi nu lade begynderundervisningen om Kristus ligge og gå videre til en undervisning for voksne«. Hvis et menneske lader begynderundervisningen om Kristus ligge, hvordan kan det så blive frelst uden at bygge videre på den selv samme begynderundervisning? Det er en modsigelse. Det tror jeg ikke

på. Jeg vil gengive det, som det burde være – »Derfor vil vi nu *ikke* lade begynderundervisningen om Kristus ligge, *men* gå videre til en undervisning for voksne.«<sup>2</sup>

Under åndens vejledning brugte Joseph ca. 3 år på at gennemgå Bibelen, og foretog tusindvis af rettelser til teksten og gengav oplysninger, som var gået tabt. Disse gengivne oplysninger kaster et vidunderligt lys over mange lærdomme, som ikke fremstår tydeligt i Bibelen, som den findes i dag. Disse inspirerede revisioner af Bibelens tekst er kendt som Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen. Hundrevis af passager fra Joseph Smiths oversættelse er nu medtaget i Sidste Dages Hellig-udgaven af King James-udgaven af Bibelen.

Profetens oversættelse af Bibelen var en vigtig del af hans egen åndelige uddannelse og den åbenbarede gengivelse af evangeliske sandheder. Da han reviderede Det Gamle og Det Nye Testamente, fik han ofte åbenbaringer, der kastede yderligere lys og forståelse over bibelske passager. På denne måde modtog profeten mange lærdomme fra Herren, deriblandt dem, der nu findes i Lære og Pagter 74, 76, 77, 86 og 91, og i dele af mange andre afsnit af Lære og Pagter.

Da profeten først begyndte sin oversættelse af Bibelen i juni 1830, åbenbarede Herren en længere passage fra Moses' skrivelser for ham. Denne passage blev kapital 1 i Moses' Bog i Den Kostelige Perle. Den gengiver et syn, hvori Moses så og talte med Gud – et så bemærkelsesværdigt syn, at Joseph Smith kaldte det »et dyrebart stykke skrift« og »en stor styrke«.<sup>3</sup> I dette syn underviste Gud Moses i det grundlæggende formål med den store frelsesplan:

»Og Gud Herren talte til Moses og sagde: ... For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:37, 39).

Lærdommene, ordinancerne og løfterne, som udgør frelsesplanen, blev åbenbaret til jorden i disse sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Som en, der tydeligvis forstod betydningen af denne plan, erklærede profeten: »Den store frelsesplan er et emne, som bør optage hele vores opmærksomhed og betragtes som en af himlens største gaver til menneskeheden.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### I det førjordiske liv blev Jesus Kristus udvalgt til at være Frelseren, og vi valgte at acceptere frelsesplanen.

»Ved den første organisering i himlen var vi alle til stede og så Frelseren blive udvalgt og udpeget og frelsesplanen blive udarbejdet, og vi godkendte den.«<sup>5</sup>

»Herren [er] en præst for evigt på Melkisedeks vis, og Guds salvede Søn, fra før verdens grundlæggelse (se Sl 110:4).«<sup>6</sup>

»Jesu Kristi frelse blev udvirket for alle mennesker for at sejre over Djævelen ... Alle vil lide, indtil de adlyder Kristus selv.

Kampen i himlen var denne: Jesus sagde, at der ville være visse sjæle, der ikke ville blive frelst. Djævelen sagde, at han ville frelse dem alle og forelagde sine planer for det store råd, som gav Jesus Kristus deres stemme. Derfor gjorde Djævelen oprør imod Gud og blev forstødt sammen med alle, som gav ham deres støtte.«<sup>7</sup>

### Vi er evige væsener. Vi bevæger os frem mod ophøjelse, når vi adlyder Guds love.

*Profeten Joseph Smith modtog følgende åbenbaring fra Herren i maj 1833, senere nedskrevet i Lære og Pagter 93:29: »Mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens, eller sandhedens lys, er ikke blevet skabt eller dannet, ej heller kan det blive det.« I april 1844 forklarede profeten følgende: »Jeg har et andet emne, jeg fæstner mig ved, og som er beregnet på at ophøje mennesket ... Det har forbindelse til emnet om de dødes opstandelse, nemlig sjælen, menneskets ånd, den udødelige ånd. Hvor kom den fra? Alle lærde mænd og teologer siger, at Gud skabte den i begyndelsen, men det er ikke tilfældet. Bare tanken gør efter min mening mennesket ringere. Jeg tror ikke på denne lære. Jeg ved bedre. Hør, alle I jordens ender, for Gud har fortalt mig det. Hvis I ikke tror mig, gør det dog ikke sandheden virkningsløs ...*

Jeg taler om menneskets ånds udødelighed. Er det logisk at sige, at åndens intelligens er udødelig, og at den alligevel har en begyndelse? Åndens intelligens havde ikke nogen begyndelse og vil heller ikke have nogen ende. Det er sund fornuft. Det, der har

en begyndelse, må have en slutning. Der har aldrig været noget tidspunkt, hvor menneskets ånd ikke har eksisteret ...

Jeg tager min ring af fingeren og sammenligner den med menneskets ånd – den udødelige del, fordi den ikke havde nogen begyndelse. Forestil jer, at vi deler den i to. Så har den en begyndelse og en slutning, Men sæt den sammen igen, så fortsætter den i et evigt kredsløb. Således er det med menneskets ånd. Hvis den havde en begyndelse, vil den lige så sikkert, som Herren lever, have en slutning. Alle tåber og lærde og vise mennesker fra skabelsens begyndelse som siger, at menneskets ånd havde en begyndelse, beviser, at den må have en slutning. Hvis den lære er sand, så er læren om tilintetgørelse sand. Men hvis jeg har ret, kan jeg med frimodighed forkynde fra hustagene, at Gud aldrig havde magt til overhovedet at skabe menneskets ånd. Gud selv kunne ikke skabe sig selv.

Intelligens er evig og eksisterer efter et selveksisterende princip. Den er en ånd fra evighed til evighed, og der er ikke nogen skabelse ved den. Alle de ånder, som Gud nogensinde har sendt til verden, er modtagelige for udvidelse.

De første principper angående mennesket er selveksisterende med Gud. Gud selv, der befandt sig midt mellem ånder og herlighed, fordi han var mere intelligent, fandt det passende at indstifte love, hvorved de øvrige kunne få lov til at bevæge sig fremad som han selv. Det forhold, vi har til Gud, sætter os i en stilling, hvor vi kan vokse i kundskab. Han har magt til at indstifte love til at belære de svagere intelligenser, så de kan blive ophøjet med ham selv, så de kan opnå yderligere herlighed og al den kundskab, magt, herlighed og intelligens, der er nødvendig for at frelse dem i åndeverdenen.«<sup>8</sup>

»Vi er af den opfattelse, at Gud har skabt mennesket med et sind, der er modtageligt for belæring og med evner, som kan udvides i forhold til den opmærksomhed og flid, som udvises over for det lys, der kommunikeres fra himlen til intellektet. Jo nærmere mennesket kommer fuldkommenheden, desto klarere bliver dets indsigt, og desto større dets glæde, indtil man har overvundet det onde i sit liv og mistet ethvert ønske om at begå synd, og som dem fordums opnår den grad af tro, hvor man bliver indhyllet i sin

Skabers magt og herlighed og bliver taget op for at bo hos ham. Men vi er af den opfattelse, at det er en tilstand, som intet menneske nogensinde er nået til på et øjeblik.«<sup>9</sup>

---

**Vi kom til jorden for at få et legeme, opnå kundskab og sejre gennem tro.**

»Alle mennesker ved, at de skal dø. Og det er vigtigt, at vi forstår grundene og årsagerne til, at vi bliver udsat for livets og dødens omskifteligheder og Guds formål og hensigter med vores indtræden i verden, med vore lidelser her og vores bortgang herfra. Hvad er hensigten med vores eksistens og derefter døden og vores bortgang, så vi ikke er her mere? Det er kun rimeligt at tro, at Gud ville åbenbare noget angående emnet, og det er et emne, vi bør studere mere end noget andet. Vi bør studere det nat og dag, for verden er uvidende med hensyn til deres sande stilling og forhold [til Gud].«<sup>10</sup>

»Guds formål før verdens grundlæggelse var, at vi skulle modtage et tabernakel (legeme), at vi skulle sejre gennem trofasthed og derved opnå opstandelse fra de døde og på denne måde opnå herlighed, ære, magt og herredømme.«<sup>11</sup>

»Vi kom her til jorden, for at vi kunne få et legeme og fremlægge det rent for Gud i det celestiale rige. Lykkens store princip består i at have et legeme. Djævelen har ikke noget legeme, og heri ligger hans straf. Han er glad, når han kan skaffe sig et menneskes tabernakel, og da han blev jaget ud af Frelseren, bad han om lov til at blive sendt ind i en svineflok, hvilket viser, at han foretrækker en svinekrop frem for ingen at have. Alle væsener, som har et legeme, har magt over dem, som intet legeme har.«<sup>12</sup>

»Frelse betyder, at et menneske bliver frelst fra alle sine fjender, for et menneske er ikke frelst, før det kan triumfere over døden ...

Ånderne i den evige verden er ligesom ånderne i denne verden. Når de er kommet ind i denne verden og har modtaget et tabernakel, dør og igen opstår og modtager et herliggjort legeme, vil de have herredømme over de ånder, som ikke har fået noget legeme eller ikke har bestået deres første prøvestand, ligesom Djævelen. Djævelens straf var, at han ikke skulle have en bolig, ligesom menneskene har.«<sup>13</sup>



*»Guds formål før verdens grundlæggelse var, at vi skulle modtage et tabernakel (legeme), at vi skulle sejre gennem trofasthed.«*

»Kundskabens princip er frelsens princip. Dette princip forstår de trofaste og flittige, og enhver, der ikke opnår tilstrækkelig kundskab til at blive frelst, bliver fordømt. Vi får frelsens princip gennem kundskab om Jesus Kristus.

Frelse er intet mere eller mindre end at sejre over alle vore fjender og lægge dem under vore fødder. Og når vi har magt til at lægge alle fjender under vore fødder i denne verden og kundskab til at sejre over alle onde ånder i den kommende verden, da er vi frelste, som tilfældet var med Jesus, der skulle regere, indtil han havde lagt alle fjender under sine fødder, og den sidste fjende var døden (se 1 Kor 15:25-26).

Måske er det principper, som kun få mennesker har tænkt på. Intet menneske kan opnå denne frelse, uden det sker gennem et tabernakel.

Her i verden er menneskene af naturen selviske, ærgerrige og stræber efter at overgå hinanden. Alligevel findes der visse mennesker, der er villige til at opbygge andre så vel som sig selv. På samme måde er der en mangfoldighed af ånder i den anden verden. Nogle søger at overgå andre. Og dette var, hvad Lucifer

gjorde, da han faldt. Han søgte efter det, der ikke var tilladt. Derfor blev han forvist, og det siges, at han drog mange med sig. Hans store straf er, at han ikke får et tabernakel. Det er hans straf.«<sup>14</sup>

---

**Gud har givet os handlefrihed og magten  
til at vælge godt frem for ondt.**

»Hvis mennesker skal opnå frelse, er de nødt til, før de forlader denne verden, at være underlagt visse regler og principper, der blev fastsat ved et uforanderligt dekret, før verden blev til ... Organiseringen af de åndelige og himmelske verdener og af åndelige og himmelske væsener var i overensstemmelse med den mest fuldkomne orden og harmoni: Deres begrænsninger og grænser blev uigenkaldeligt fastsat og frivilligt tilsluttet i deres himmelske tilstand og blev tilsluttet af vores første forældre på jorden. Derfor er det så betydningsfuldt, at alle mennesker på jorden, som forventer evigt liv, antager og tilslutter sig den evige sandheds principper.«<sup>15</sup>

»Alle mennesker har ret til deres handlefrihed, for sådan har Gud fastsat det. Han har indstiftet handlekraften til menneskeheden og givet dem magt til at vælge godt eller ondt og til at søge efter det gode ved at stræbe efter hellighedens sti i dette liv. Det giver fred i sindet og glæde gennem Helligånden her og en fylde af glæde og lykke ved hans højre hånd i det næste liv. Eller menneskene kan vælge at følge en ugudelig kurs og fortsætte i synd og oprør mod Gud og derved bringe fordømmelse over deres sjæl i denne verden og evig fortabelse i den tilkommende.«<sup>16</sup>

»Satan kan ikke forføre os med sine fristelser, medmindre vi i vores hjerte samtykker og giver efter. Vi er indrettet således, at vi kan modstå Djævelen. Hvis vi ikke var sådan indrettet, ville vi ikke være frie til at handle.«<sup>17</sup>

»Djævelen har kun den magt over os, som vi tillader ham at få. I samme øjeblik vi gør oprør mod det, der kommer fra Gud, får Djævelen magt.«<sup>18</sup>

*Den 16. maj 1841 talte profeten til de bellige:* »Præsident Joseph Smith ... lagde mærke til, at Satan i almindelighed fik skyld for de onde gerninger, vi begik, men dersom han var grunden til al vor ugudelighed, kunne menneskene ikke fordømmes.



Djævelen kunne ikke tvinge menneskeheden til at øve ondt, for alt skete uden tvang. De, der modstod Guds ånd, blev udsat for fristelser, og så blev samkvem med himlen unddraget dem, der nægtede at tage del i så stor en herlighed. Gud vil ikke anvende nogen som helst tvangsmidler, og Djævelen kan ikke. De forestillinger, som mange mennesker nærrede (angående disse emner), var absurde.«<sup>19</sup>

*Eliza R. Snow nedskrev:* »[Joseph Smith] sagde, at han er ligeglad med, hvor hurtigt vi løber på dydens sti. Modstå det onde, så vil der ingen fare være. Gud, mennesker og engle vil ikke fordømme dem, som modstår alt ondt, og djævlene kan ikke. Djævelen kunne lige så godt prøve at støde Jahve fra tronen som at ødelægge en uskyldig sjæl, der modstår alt ondt.«<sup>20</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Hvilke specifikke sandheder om frelsesplanen og livets formål kender vi på grund af de åbenbaringer, som profeten Joseph Smith modtog? Hvordan har disse sandheder hjulpet dig?
- Joseph Smith underviste i, at frelsesplanen er »et emne, vi bør studere mere end noget andet« (s. 209) og »et emne, som bør optage hele vores opmærksomhed« (s. 206). Hvordan kan vi studere frelsesplanen? Hvordan kan vi i vore daglige gøremål give frelsesplanen vores fulde opmærksomhed? Hvordan kan vi undervise andre i frelsesplanen?
- Læs Joseph Smiths lærdomme om rådet i himlen og om vores evige natur (s. 207-209). Hvordan kan kendskabet til disse lærdomme være en velsignelse for dig i dit liv på jorden?
- Profeten Joseph Smith vidnede: »Alle de ånder, som Gud nogensinde har sendt til verden, er modtagelige for udvidelse« (s. 208). Hvad tror du, det betyder? Hvordan kan denne sandhed påvirke din måde at håndtere udfordringer på? Hvad føler du omkring dit eget værd og dine evner, og om måden du behandler andre mennesker på?

- Læs afsnittet, som begynder nederst på s. 208. Overvej de velsignelser, vi modtager, når vi viser »flid og opmærksomhed ... [mod] det lys, der skænkes ... fra himlen«.
- Læs Joseph Smiths lærdomme om vigtigheden af at have et fysisk legeme (s. 209-211). Hvordan kan denne kundskab påvirke den måde, som vi varetager vores legeme på?
- Læs det tredje og fjerde afsnit på s. 211. Tænk over, hvad disse lærdomme betyder for dig, når du udøver din handlefrihed. Hvad kan vi specifikt gøre for at modstå Satans indflydelse?

*Skriftstedshenvisninger:* 2 Ne 2:25; 9:6-12; Alma 34:31-33; L&P 76:25-32; 101:78; Abr 3:22-25.

### Noter

1. *History of the Church*, 1:238; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 175, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 394-395; fra en tale holdt af Joseph Smith den 15. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
3. *History of the Church*, 1:98; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, diverse papirer, Kirkens arkiver.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 78; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, apr. 1834, s. 152.
5. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 7, *Journals of L. John Nuttall, 1857-1904*, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
6. »Baptism«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. sep. 1842, s. 905; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 432; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 425-428; se også *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 186, 187; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
9. *History of the Church*, 2:8; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 390; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. okt. 1843, i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og *Times and Seasons*, 15. sep. 1843, s. 331; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent.
11. Citeret af Martha Jane Knowlton Coray, som refererer fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, Kirkens arkiver.

12. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 7, Journals of L. John Nuttall, 1857-1904, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 367; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 356-357; fra en tale holdt af Joseph Smith den 14. maj 1843 i Yelrome, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 391; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. okt. 1843, i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og *Times and Seasons*, 15. sep. 1843, s. 331; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
16. *History of the Church*, 4:45, fodnote; fra et brev fra Det Første Præsident-  
skab og højrådet til de hellige vest for Kirtland, Ohio, 8. dec. 1839, Commerce, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, dec. 1839, s. 29.
17. Citeret af William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i begyndelsen af 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver.
18. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 8, Journals of L. John Nuttall, 1857-1904, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
19. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 223; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. maj 1841 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af *Times and Seasons*, 1. juni 1841, s. 429.
20. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.



## På den anden side af sløret: Livet i evighederne

*»De retfærdige, som er døde, skal oprejses for at dvæle i evigtvarende ild i udødelig herlighed, ikke for at sørge, lide eller dø mere, men de skal blive Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Joseph Smiths arbejde med at oversætte Bibelen førte til en yderst bemærkelsesværdig åbenbaring om livet i evighederne. Den 16. feb. 1832 arbejdede profeten i John Johnsons hjem i Hiram i Ohio med Sidney Rigdon som skriver. Han var ved at oversætte Johannesevangeliet. »Af forskellige åbenbaringer som var blevet modtaget,« sagde profeten senere, »fremgik det, at mange vigtige punkter, der berørte menneskets frelse, var blevet taget ud af Bibelen eller var gået tabt, førend den blev samlet. Det syntes indlysende ud fra de sandheder, der var tilbage, at hvis Gud belønnede enhver i forhold til de gerninger, der var blevet gjort i kødet, måtte vendingen »himlen« i betydningen de helliges evige hjem, indbefatte mere end ét rige.«<sup>1</sup>

Profeten oversatte Joh 5:29, som beskriver, hvordan alle skal »gå ud fra dem« i opstandelsen – »de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom.« Da han og Sidney overvejede dette skriftsted, åbnedes et vidunderligt syn for dem. Som profeten nedskrev: »Ved Åndens kraft blev vore øjne åbnet, og vor forstand blev oplyst, så vi kunne se og forstå det, som hører Gud til – ja, det, som var fra begyndelsen, førend verden blev til, og som var blevet bestemt af Faderen ved hans enbårne Søn, som var i Faderens navn, ja, fra begyndelsen« (L&P 76:12-13).



*John Johnsons genopførte hjem i Hiram i Ohio.  
I familien Johnsons hjem modtog profeten Joseph Smith i februar 1832 et  
syn om de tre grader af berlighed, som Gud har beredt til sine børn.*

I denne herlige åbenbaring så profeten og Sidney Rigdon Guds Søn ved Faderens højre hånd og »modtog al hans fylde« (L&P 76:20). De så de tre herlighedsriger, som Gud har beredt for sine børn og erfarede, hvem der skal arve disse riger. De så også Satan smidt ud fra Guds nærhed og lidelserne hos dem, som tillod sig selv blive besejret af Satan.

Denne åbenbaring blev senere afsnit 76 i Lære og Pagter. Profeten forklarede: »Intet kunne være mere tiltalende for de hellige i forhold til Guds riges orden end lyset, som bryder frem i verden gennem den foregående åbenbaring. Hver lov, hver befaling, hvert løfte, hver sandhed og hvert punkt, som berører menneskets skæbne fra 1. Mosebog til Johannes' Åbenbaring, hvor skrifternes renhed forbliver uplettede af menneskets tåbeligheder ... bevidner det faktum, at det dokument er en afskrift af den evige verdens optegnelser. Tankens ophøjethed, sprogets renhed, handlingens omfang, fuldendelsens uafbrudte varighed så arvingerne til frelse kan bekende Herren og bøje knæet – belønningen for trofasthed og straffen for synd er så meget hævet over menneskets snæversynethed, at ethvert ærligt menneske er tvunget til at udbrude: *»Det er kommet fra Gud.«*<sup>2</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

### Gud har beredt tre grader af herlighed til sine børn.

»Mit emne er de dødes opstandelse, og I kan læse om det i det 14. kapitel af Johannesevangeliet: »I min faders hus er der mange boliger« (Joh 14:2). Det skulle lyde således: »I min Faders rige er der mange riger«, for at I kan blive Guds arvinger og medarvinger med mig ... Der er boliger for dem, som adlyder en celestial lov, og der er andre boliger for dem, som ikke følger loven, hvert menneske i sin egen orden.«<sup>3</sup>

»Men,« siger en, »jeg tror på en universel himmel og et helvede, hvor alle går hen og alle er på lige fod og lige elendige eller lige lykkelige.«

Hvad! Hvor alle hobes sammen – de hæderlige og dydige, mordere og horkarle, når der står skrevet, at de skal blive dømt efter deres gerninger i kødet? Men Paulus fortæller os om tre

herligheder og tre himle. Han kendte en mand, som blev rykket bort til den tredje himmel (se 1 Kor 15:40-41; 2 Kor 12:2-4) ... Jesus sagde til sine disciple: »I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? ... [Jeg] kommer igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.«<sup>4</sup>

»Tag og læs åbenbaringen (i Lære og Pagter 76). Der belyses tydeligt herlighed efter herlighed – en herlighed som solens, en anden som månens og en herlighed som stjernernes. Og som den ene stjerne er forskellig fra den anden i glans, således er de forskellige dele af den telestiale verden forskellige i herlighed, og hvert eneste menneske, der regerer i celestial herlighed, er en Gud for sine herredømmer ...

Paulus siger: »Solen og månen og stjernerne har hver sin glans, og stjerne adskiller sig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse« (1 Kor 15:41-42).«<sup>5</sup>

---

### **De, der modtager Jesu vidnesbyrd, modtager evangeliets ordinancer og sejrer ved tro, arver det celestiale rige.**

*Profeten Joseph Smith så følgende syn, som senere blev indført i Lære og Pagter 76:50-59, 62, 68-70: »Og igen aflægger vi vidnesbyrd – for vi så og hørte, og dette er vidnesbyrdet om Kristi evangelium angående dem, der skal komme frem i de retfærdiges opstandelse – de er dem, der modtog vidnesbyrd om Jesus og troede på hans navn og blev døbt i lighed med hans begravelse ved at blive begravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet – så de ved at holde hans befalinger kunne blive tvættet og rensat for alle deres synder og modtage den hellige Ånd ved håndspåleggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne magt; og som sejrer ved tro og bliver beseglet ved forjættelsens hellige Ånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retfærdige og trofaste.*

De er dem, som er den Førstefødtes menighed. De er dem, i hvis hænder Faderen har givet alt – de er dem, som er præster og konger, og som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed; og er den Højstes præster af Melkisedeks orden, der var efter Enoks orden, der var efter den enbårne Søns orden.



*De, som arver det celestiale rige, er »dem, hvis legemer er celestiale, hvis herlighed er som solens, ja, Guds herlighed, han, der er den højeste af alle.«*

Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner– derfor er alt deres, det være sig liv eller død eller det nuværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, og Kristus er Guds ...

Disse skal bo sammen med Gud og hans Kristus for evigt og altid ... Disse er dem, hvis navne er nedskrevet i himlen, hvor Gud og Kristus er dommer over alle. Disse er dem, som er retfærdige mennesker, gjort fuldkomne ved Jesus, den nye pagts formidler, som udvirkede denne fuldkomne forsoning ved udgydelsen af sit eget blod. Disse er dem, hvis legemer er celestiale, hvis herlighed er som solens, ja, Guds herlighed, han, der er den højeste af alle, og på hvis herlighed solen på himmelhvælvingen er beskrevet som værende et sindbillede.<sup>6</sup>

*Joseph Smith underviste i det følgende i maj 1843 og blev senere indført i Lære og Pagter 131:1-4: »I den celestiale herlighed er der tre himle eller grader; og for at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmeorden [hvilken vil sige den nye og evigtvarende ægteskabspagt], og hvis han ikke gør*



dette, kan han ikke opnå den. Han kan indtræde i en af de andre, men det er enden på hans rige; han kan ikke få nogen forøgelse.«<sup>7</sup>

»Her er altså det evige liv – at kende den eneste vise og sande Gud. I må selv lære, hvordan I kan blive guder og blive Guds konger og præster ... ved at gå fra den ene lille grad til den anden og fra noget småt til noget stort, fra nåde til nåde, fra ophøjelse til ophøjelse, indtil I når til de dødes opstandelse og er i stand til at dvæle ved evigtvarende ild og sidde i herlighed, som de gør, der sidder på en trone i evigtvarende magt ...

De retfærdige, som er døde, skal oprejses for at dvæle ved evigtvarende ild i udødelig herlighed, ikke for at sørge, lide eller dø mere, men de skal blive Guds arvinger og Jesu Kristi medarbejdere. Hvad er det? At arve samme magt, samme herlighed og samme ophøjelse indtil man når dertil, hvor man bliver en gud og stiger op til den evige magts trone, ligesom dem, der er gået forud.«<sup>8</sup>

»De, der opnår en herlig opstandelse fra de døde, er ophøjet langt over fyrstendømmer, magter, troner, herredømmer og engle og erklæres udtrykkeligt for Guds arvinger og Jesu Kristi medarbejdere, der alle har evig magt (se Rom 8:17).«<sup>9</sup>

---

**»Jordens hæderlige mennesker,« de, der ikke er tapre i vidnesbyrdet om Jesus, arver det terrestriale rige.**

*Profeten Joseph Smith så følgende syn, som senere blev indført i Lære og Pagter 76:71-79: »Og videre, vi så den terrestriale verden, og se, disse er dem, som er af det terrestriale, og hvis herlighed er forskellig fra den Førstefødtes menigheds, der har modtaget Faderens fylde, ligesom månens er forskellig fra solens på himmelhvælvingen.*

Se, disse er dem, der døde uden lov; og også dem, som er de menneskers ånder, som blev holdt i fængsel, og som Sønnen besøgte og prædikede evangeliet for, for at de kunne blive dømt på samme måde som mennesker i kødet; og som ikke modtog vidnesbyrdet om Jesus i kødet, men modtog det senere.

Disse er dem, som er jordens hæderlige mennesker, der blev forblindet af menneskers listighed. Disse er dem, som modtager af hans herlighed, men ikke af hans fylde. Disse er dem, som modtager af Sønnens nærvær, men ikke af Faderens fylde.

Derfor er de terrestriale legemer og ikke celestiale legemer, og de er forskellige fra hinanden i herlighed, ligesom månen er forskellig fra solen. Disse er dem, som ikke er tapre i vidnesbyrdet om Jesus; derfor får de ikke kronen over vor Guds rige.«<sup>10</sup>

---

**De, som er ugudelige og ikke tager imod evangeliet eller vidnesbyrdet om Jesus, arver det telestiale rige.**

*Profeten Joseph Smith modtog det følgende syn, som senere blev indført i Lære og Pagter 76:81-85,100-106, 110-112: »Og videre så vi den telestiale herlighed, hvilken herlighed er mindre, ligesom stjernernes herlighed er forskellig fra månens herlighed på himmelhvælvingen.*

Disse er dem, som ikke modtog Kristi evangelium, ej heller vidnesbyrdet om Jesus. Disse er dem, som ikke fornægter den helige Ånd. Disse er dem, som bliver nedstyrtet til helvede. Disse er dem, som ikke skal blive købt fri fra Djævelen førend den sidste opstandelse, førend Herren, ja, Kristus, Lammet, har fuldendt sit værk ...

Disse er dem, hvoraf nogle siger, at de er af den ene, og andre, at de er af den anden – nogle af Kristus og nogle af Johannes og nogle af Moses og nogle af Elias og nogle af Esaias og nogle af Esajas og nogle af Enok; men som ikke modtog evangeliet, ej heller vidnesbyrdet om Jesus, ej heller profeterne, ej heller den evigtvarende pagt.

Og endelig, disse er alle dem, der ikke bliver indsamlet sammen med de hellige for at blive taget op til den Førstefødtes menighed og modtaget i skyen.

Disse er dem, som er løgnere og troldmænd og ægteskabsbrydere og horkarle og enhver, der elsker og øver løgn. Disse er dem, som lider Guds vrede på jorden. Disse er dem, som lider den hævn, der er evig ild. Disse er dem, som bliver nedstyrtet til helvede og lider Gud den Almægtiges vrede indtil tidernes fylde, når Kristus har lagt alle fjender under sine fødder og har fuldkommengjort sit værk ...

Og [vi] hørte Herrens røst sige: Disse skal alle bøje knæet, og hver tunge skal bekende ham, som sidder på tronen for evigt og

altid; for de skal blive dømt efter deres gerninger, og enhver skal efter sine gerninger få sit eget rige i de boliger, der er beredt; og de skal være den Højestes tjenere; men hvor Gud og Kristus er, kan de ikke komme, verdener uden ende.«<sup>11</sup>

---

**De ugudeliges pinsel er at vide, at de ikke har opnået den herlighed, de kunne have nydt.**

»Gud har forordnet, at alle, der ikke vil adlyde hans røst, ikke skal undgå helvedes fordømmelse. Hvad er helvedes fordømmelse? At gå sammen med de mennesker, som ikke har adlydt hans befalinger ... Jeg ved, at alle mennesker vil blive fordømt, hvis de ikke kommer ind ad den vej, som han har åbnet, og det er den vej, der er udpeget af Herrens ord.«<sup>12</sup>

»De afdødes ånders store elendighed i åndeverdenen, hvortil de går efter døden, er at vide, at de går glip af den herlighed, som andre glæder sig ved, og som de selv kunne have glædet sig ved, og de er således deres egne anklagere.«<sup>13</sup>

»Der er ingen smerte, der er så forfærdelig som den, der fremkaldes af uvished. Det er de ugudeliges straf. Deres tvivl, ængstelse og uvished forårsager gråd, jammer og tænderskæren.«<sup>14</sup>

»Et menneske er sin egen plageånd og sin egen fordømmer. Derfra stammer udtalelsen: De skal få deres lod i søen, der brænder med ild og svovl (se Åb 21:8). Skuffelsens pinsel i menneskets sind er lige så heftig som en sø, der brænder af ild og svovl. Jeg siger jer, således er menneskets pinsel ...

Nogle vil opstå til Guds evigtvarende ild, for Gud dvæler i evigtvarende ild, og nogle vil opstå til fordømmelse i deres egen for-dærvethed, som er lige så heftig en pinsel som søen af ild og svovl.«<sup>15</sup>

---

**Forslag til studium og samtale**

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Joseph Smith og Sidney Rigdon mediterede over et skriftsted, da de modtog åbenbaringen, som står i Lære og Pagter 76

(s. 215-217; se også L&P 76:15-19). Hvilke personlige oplevelser har hjulpet dig med at forstå, at meditation kan føre til større forståelse? Når du studerer eller drøfter dette så vel som andre kapitler, så tag dig tid til at meditere over de sandheder, du læser.

- Læs Joh 14:2-3 og 1 Kor 15:40-41. Hvordan kan lærdommene i dette kapitel hjælpe dig med at forstå disse vers?
- I beskrivelsen af dem, der vil arve celestial, terrestrial og telestial herlighed, brugte profeten Joseph vendingen »vidnesbyrdet om Jesus« fem gange (s. 218-222). Hvilke karaktertræk har en person, som er »tapper i vidnesbyrdet om Jesus«? Hvilke løfter får de, som er tapre i vidnesbyrdet om Jesus?
- Læs det sidste afsnit på s. 218 og læg især mærke til vendingen »sejre ved tro«. Hvad kan vi have brug for at sejre over? Hvordan hjælper vores tro på Jesus Kristus os til at klare vore problemer her i livet?
- Læs det første afsnit på s. 220. Hvorfor tror du, at vi i vores evige fremgang er nødt til at gå frem »fra den ene lille grad til den anden«? Hvad har du oplevet, der viser vores behov for at lære og vokse på den måde?
- Gennemgå sidste afsnit på s. 220, der beskriver nogle af de mennesker, der skal arve det terrestriale rige. Hvordan kan vi undgå at blive »forblindet af menneskers listighed«? Hvad kan vi gøre for at hjælpe andre til ikke at blive forblindet?
- Find på s. 222 ord og vendinger, som Joseph Smith brugte til at beskrive de ugudeliges tilstand i det næste liv. Hvad fortæller disse ord og vendinger dig? Hvordan kan et menneske være »sin egen plageånd og sin egen fordømmer«?

*Skriftstedsbenviisninger:* Alma 41:2-8; L&P 14:7; 76:20-49; 88:15-39.

### **Noter**

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 7; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 183, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.

2. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 12; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 192, Kirkens arkiver.

3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 443; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 373-374; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 453, 454; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
6. Lære og Pagter 76:50-59, 62, 68-70; et syn Joseph Smith og Sidney Rigdon fik den 16. feb. 1832 i Hiram, Ohio.
7. Lære og Pagter 131:1-4; ord i parentes som i originaludgaven; belæringer givet af Joseph Smith den 16. og 17. maj 1843 i Ramus, Illinois.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 418-419; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 454; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
10. Lære og Pagter 76:71-79; et syn Joseph Smith og Sidney Rigdon så den 16. feb. 1832 i Hiram, Ohio.
11. Lære og Pagter 76:81-85, 100-106, 110-112; et syn Joseph Smith og Sidney Rigdon modtog den 16. feb. 1832 i Hiram, Ohio.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 237, 238; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 373; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 344; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 431, 432-433, 437; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.



## Stå fast i livets storme

*»Stå fast, I Guds hellige, hold ud lidt længere,  
så vil livets storm være forbi, og I vil blive  
belønnet af den Gud, hvis tjenere I er.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Joseph Smith var om aftenen den 24. marts 1832 blevet længe oppe for at tage sig af sin 11 måneder gamle søn Joseph, som havde mæslinger. Familien Smith boede da i John Johnsons hjem i Hiram i Ohio. Profeten var endelig faldet i søvn på en lav rulle-seng, da en pøbelhob på 12 mænd eller flere, som havde drukket whiskey, brød ind i hjemmet. Profeten beskrev senere de begivenheder, der udspillede sig denne frygtelige nat:

»Pøbelhoben brasede ind ad døren og omringede sengen på et øjeblik, og ... før jeg vidste af det, var jeg på vej ud af døren i hænderne på en rasende pøbelhob. Jeg kæmpede desperat for at gøre mig fri, da jeg blev tvunget ud, men fik kun frigjort et ben, som jeg sparkede en mand med, så han faldt over dørtrinnet. Jeg blev straks overmandet igen, og de sværgede ... at de ville dræbe mig, hvis jeg ikke forholdt mig rolig, hvilket dæmpede mig ...

Så greb de fat om min strube og klemte til, indtil jeg mistede bevidstheden. Da jeg kom til bevidsthed, og mens de trak af sted med mig, så jeg ca. 150 meter fra huset ældste Rigdon ligge udstrakt på jorden, der hvor de havde trukket ham hen ved hælene. Jeg troede, at han var død. Jeg begyndte at bønfalde dem og sagde: »Jeg håber, I vil vise barmhjertighed og skåne mit liv,« hvortil de svarede: »... Bed din Gud om hjælp, vi viser dig ingen nåde.«

Efter nogen diskussion besluttede pøbelhoben ikke at dræbe mig, fortalte profeten senere, »men at slå og kradse mig grundigt, rive min skjorte og bukser af og efterlade mig nøgen ... De løb



*Om natten den 24. marts 1832 blev Joseph Smith slæbt ud af sit hjem i Hiram i Ohio af en rasende pøbelhob og blev dækket med tjære og fjer.*

tilbage og hentede en spand tjære, da én med en ed udbrød: »Lad os komme tjære i hans mund«, og de prøvede at tvinge tjærepinden ind i min mund. Jeg vred mit hoved rundt, så de ikke kunne komme til det. Så råbte de: »... Hold hovedet op og lad os give dig noget tjære.« De prøvede så at tvinge en lille medicinflaske ind i munden på mig og knuste den mod mine tænder. Alt mit tøj blev revet af på nær min skjortekrave, og en mand overfaldt mig og kradsede som en vildkat min krop med sine negle ...

Så forlod de mig, og jeg prøvede at rejse mig, men faldt igen. Jeg trak tjæren væk fra mine læber, så jeg kunne trække vejret mere frit, og efter et stykke tid begyndte jeg at komme mig og rejste mig ved egen kraft, hvorefter jeg så to lys. Jeg bevægede mig hen mod et af dem og så, at det var Johnsons hjem. Da jeg kom hen til døren ... fik tjæren det til at se ud, som om jeg var dækket af blod, og da min hustru så mig, troede hun, at jeg var fuldstændig sønderslået, og hun besvimedede ...

Mine venner brugte natten på at fjerne og skrabe tjæren væk og vaske og rense min krop, så jeg om morgenen var klar til at få tøj på igen.«

Selv efter denne hårde prøve stod profeten fast på at udføre sine ansvar over for Herren. Dagen efter var det sabbat. »Folk samledes for at afholde møde på det sædvanlige tidspunkt for tilbedelse,« skrev profeten, »og blandt dem var også dem fra pøbelhoben ... Fuldstændig overkradset og med skamferet hud prædikede jeg for forsamlingen som sædvanligt, og døbte tre personer samme eftermiddag.«<sup>1</sup> Joseph og Emmas søn, Joseph, døde fem dage efter pøbelhobens angreb, fordi han var blevet udsat for den kolde natteluft samtidig med, at han havde mæslinger.

Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, sagde: »Herren fortalte Joseph, at han ville prøve ham for at se, hvorvidt han ville forblive i sin pagt eller ej, selv indtil døden. Og han prøvede ham virkelig, og selvom Joseph måtte strides med hele verden og måtte modstå sine falske venners forræderi, og selv om hele hans liv var præget af modgang, ængstelser og bekymringer, så var han under alle sine trængsler, sine fængselsophold, pøbelens angreb og mishandling altid tro mod sin Gud.«<sup>2</sup>



## Joseph Smiths lærdomme

---

**De, der følger Jesus Kristus, vil blive prøvet og må bevise deres trofasthed over for Gud.**

»Der findes ingen sikkerhed, kun i Jahves arme. Ingen anden kan udfri, og han vil ikke udfri os, medmindre vi beviser vores trofasthed over for ham i de sværeste vanskeligheder. For den, der har vasket sine klæder i Lammets blod, må gennemgå stor trængsel (se Åb 7:13-14), selv den største af alle lidelser.«<sup>3</sup>

»Alle menneskers skæbne er i en retfærdig Guds hænder, og han er ikke uretfærdig mod nogen. Og denne ene ting er sikker, at de, der lever gudfrygtigt i Jesus Kristus, skal lide forfølgelse (se 2 Tim 3:12). Og før deres klæder er gjort hvide i Lammets blod, forventes det, ifølge Johannes Åbenbareren, at de gennemgår stor trængsel (se Åb 7:13-14).«<sup>4</sup>

»Menneskene må lide, så de kan komme op på Zions bjerg og blive ophøjet over himlene.«<sup>5</sup>

*Mens han led forfærdeligt under sit ophold i fængslet i Liberty i vinteren 1838-1839 skrev Joseph følgende til Kirkens medlemmer:* »Elskede brødre, vi siger jer, at eftersom Gud har sagt, at han vil have et prøvet folk, at han vil lutre dem som guld (se Mal 3:3), så tror vi, at han denne gang har valgt sin egen smeltedigel, hvori vi er blevet prøvet. Og vi tror, at dersom vi kommer igennem det med nogenlunde sikkerhed og har bevareret troen, vil det blive et tegn for denne slægt, ganske tilstrækkeligt til at lade den være uden undskyldning. Vi tror også, at det vil blive en prøve af vores tro svarende til Abrahams, og at de fordums mennesker ikke vil have noget at prale af over for os på dommens dag ved at sige, at de blev kaldet til at gennemgå større trængsel, men at vægtskålen vil stå lige i forhold til dem.«<sup>6</sup>

»Prøvelser giver os blot den nødvendige kundskab til at forstå de fordums menneskers tanker. Jeg tror, at jeg for min del aldrig kunne have følt, som jeg gør nu, hvis ikke jeg havde lidt de forurettelser, jeg har. Alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud (se Rom 8:28).«<sup>7</sup>



*John Taylor*

*John Taylor, Kirkens tredje præsident, sagde: »Jeg hørte profeten Joseph sige følgende, engang han talte til De Tolv: »I skal igennem alle slags prøvelser. Og det er lige så nødvendigt for jer at blive prøvet, som det var for Abraham og andre Guds mænd, og (sagde han), Gud vil afprøve jer, og han vil tage fat i jer og vride selve jeres hjerte, og hvis I ikke kan klare det, er I ikke værdige til at arve Guds celestiale rige» ... Joseph Smith*

havde ikke mange måneders fred, efter han modtog sandheden, og til sidst blev han myrdet i Carthage-fængslet.«<sup>8</sup>

---

**Gud bistår og velsigner dem, der stoler  
på ham i prøvelsens stund.**

»Evangeliets kraft gør det muligt for os at udholde og tålmodigt bære den store trængsel, som overmander os fra alle sider ... Jo større forfølgelse, desto større er Guds gaver til sin kirke. Ja, alt skal virke sammen til gode for dem, som er villige til at nedlægge deres liv for Kristi sag.«<sup>9</sup>

»Mit eneste håb og al min lid er hos den Gud, som gav mig livet, som har al magt, som nu er nærværende for mig, og mit hjerte er bestandigt blotlagt for hans øjne. Han er min trøster, og han svigter mig ikke.«<sup>10</sup>

»Jeg ved, hvem jeg sætter min lid til. Jeg står på klippen. Floderne kan ikke, nej, må ikke kaste mig omkuld.«<sup>11</sup>

*Efter profeten blev løsladt fra sit fængselsophold i Liberty, sagde han følgende om sin oplevelse: »Jeg takker Gud for, at vi er blevet befriet. Og selv om nogle af vore elskede brødre har måttet besegle deres vidnesbyrd med deres blod og er døde som martyrer for sandhedens sag, kan man sige:*

Deres smerte var bitter, men kort,  
men deres glæde varer evigt.

Lad os ikke sørge som »de andre, der ikke har noget håb« (se 1 Thess 4:13). Tiden nærmer sig hastigt, hvor vi skal se dem igen

og glæde os sammen uden at skulle frygte ugudelige mennesker. Ja, de, der har sovet i Kristus, skal han føre med sig, når han kommer for at herliggøre sig blandt sine hellige og blive beundret af alle, der tror, men han skal hævne sig over for sine fjender såvel som alle dem, der ikke adlyder evangeliet.

Når den tid kommer, skal enkernes og de faderløses hjerte blive trøstet, og hver en tåre skal tørres bort fra deres ansigt. De prøvelser, de har måttet gennemgå, skal virke sammen til gode for dem og forberede dem til at være sammen med dem, der er kommet igennem stor trængsel og har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. (Se Rom 8:28; Åb 7:13-14, 17).<sup>12</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev følgende i et brev til de hellige den 1. september 1842, som senere blev nedskrevet i L&P 127:2:* »Og med hensyn til de farer, som jeg er blevet pålagt at gennemgå, så synes de mig kun ringe, eftersom menneskers misundelse og vrede har været mit sædvanlige lod alle mit livs dage ... Dybt vand er ikke desto mindre det, som jeg er vant til at svømme i. Det er alt sammen blevet helt naturligt for mig, og jeg føler ligesom Paulus trang til fryde mig i prøvelser, for indtil denne dag har mine fædres Gud udfriet mig af dem alle og vil udfri mig fremover; for se, jeg skal sejre over alle mine fjender, for Gud Herren har talt det.«<sup>13</sup>

---

### **De trofaste murrer ikke i trængsel, men er taknemlige for Guds godhed.**

*Den 5. december 1833 skrev profeten til de kirkeledere, som præsiderede over de hellige, der blev forfulgt i Missouri:* »Husk ikke at murre over Guds handlemåde med sine skabninger. I er endnu ikke blevet prøvet så strengt som de fordums profeter og apostle. Tænk på Daniel, på de tre hebræere [Shadrak, Meshak og Abed-Nego], Jeremias, Paulus og Stefanus og mange andre, alt for talrige til at omtale her, som blev stenet, gennemsavet, fristet, døde for sværdet, og som vandrede om i fåreskind og gedehuder og led nød og trængsler og blev mishandlet, og som var for gode til denne verden. De vandrede om i ørkener og bjerge og skjulte sig i huler og jordens kløfter. Alligevel opnåede de alle et godt omdømme på grund af deres tro (se Hebr 11:37-39). Og midt i



*»Vi sætter vores lid til Gud, og vi er fast besluttede, hans nåde hjælper os med at forsvare værket og holde trofaste ud til enden.«*

alle deres trængsler frydede de sig over, at de blev fundet værdige til at blive forfulgt for Kristi skyld.

Vi ved ikke, hvad vi endnu må gennemgå, førend Zion forløses og oprettes. Derfor er det strengt nødvendigt, at vi holder os nær til Gud, og at vi altid nøje adlyder alle hans befalinger, så vores samvittighed er uplettet for Gud og mennesker ...

Vi sætter vores lid til Gud, og vi er fast besluttede på, med hans nådes hjælp, at forsvare vores sag og trofast holde ud til enden, så vi må blive kronet med kroner af celestial herlighed og indgå til den hvile, der er beredt for Guds børn.«<sup>14</sup>

*Fem dage senere skrev profeten til kirkeledere og bellige i Missouri:* »Lad os være taknemlige for, at det står så godt til med os, som det gør, og at vi stadig er i live – og Gud har muligvis endnu meget godt beredt for os i denne slægt. Gud give, at vi endnu engang må herliggøre hans navn. Jeg er taknemlig over, at ikke flere har fornægtet troen. Jeg beder Gud i Jesu navn om, at I alle må bevare troen til enden.«<sup>15</sup>

*I profetens dagbog for den 1. januar 1836 står der:* »Da det er begyndelsen på et nyt år, er mit hjerte fyldt med taknemlighed

over for Gud over, at han har bevaret mit og min families liv, mens endnu et år er gået. Vi er blevet støttet og holdt oppe midt blandt en ugudelig og fordærvet slægt, selv om vi er blevet udsat for alle de trængsler, fristelser og lidelser, som et menneske kan udsættes for. Dette ønsker jeg at være ydmyg over i støv og aske, om jeg så må sige, for Herren.«<sup>16</sup>

*Profeten sagde følgende om sin helbredelse efter en sygdom i juni 1837:* »Dette er et af de mange tilfælde, hvor jeg med ét er blevet bragt fra et godt helbred til på kanten af graven og lige så pludseligt er kommet mig, og for dette svulmer mit hjerte af taknemlighed til min himmelske Fader, og jeg føler mig fornyet til at vie mig selv og alle mine kræfter til hans tjeneste.«<sup>17</sup>

---

### **Tillid til Guds magt, visdom og kærlighed hjælper os til at undgå modløshed i prøvelsernes stund.**

»Enhver vanskelighed, der kan og vil komme på vor vej, må overvindes. Selv om sjælen bliver prøvet, hjertet bliver frygtsomt og hænderne slappe, så må vi ikke gå samme vej tilbage. Der skal være en fast beslutsomhed.«<sup>18</sup>

»Eftersom de hellige har tillid til Guds magt, visdom og kærlighed, har de været i stand til at gå frem trods de mest ugunstige omstændigheder. Ofte, når alt tilsyneladende pegede hen imod døden selv, og udryddelse syntes uundgåelig, er Guds magt blevet tilkendegivet, hans herlighed åbenbaret og udfrielsen skænket. Og de hellige har, ligesom Israels børn, der kom ud af Egyptens land og gennem Det Røde Hav, sunget lovsang til hans hellige navn.«<sup>19</sup>

»Jeg ved, at skyerne vil spredes, og Satans rige lægges i ruiner med alle hans mørke planer. De hellige vil træde frem som guld, der syv gange er blevet prøvet i ilden og gjort fuldkomment gennem lidelser og fristelser, og himlens og jordens velsignelser skal mangfoldiggøres på deres hoveder. Må Gud give dette for Kristi skyld.«<sup>20</sup>

»Stå fast, I Guds hellige, hold ud lidt endnu, og livets storm vil være forbi, og så bliver I belønnet af den Gud, hvis tjenere I er, og som på behørig vis vil påskønne al jeres møje og trængsel for Kristi og evangeliets skyld. Jeres navne vil gå i arv til efterslægten som Guds hellige.«<sup>21</sup>

*George A. Smith, der tjente som præsident Brigham Youngs rådgiver, modtog følgende råd fra profeten Joseph i en vanskelig tid: »Han fortalte mig, at jeg aldrig skulle blive modløs, uanset hvilke vanskeligheder jeg befandt mig i. Hvis jeg sank ned i det laveste hul på Nova Scotia og alle Rocky Mountains bjerge var stablet ovenpå mig, måtte jeg ikke blive modløs, men holde ud, udøve tro og forblive ved godt mod, og så ville jeg komme ud på toppen af bjerget til sidst.«<sup>22</sup>*

*Blot fem dage før profeten led martyrdøden, på et tidspunkt hvor han og de hellige vidste, at hans liv var i fare, tog Joseph Abraham C. Hodges hånd og sagde: »Nu, bror Hodge, lad komme, hvad komme vil, fornægt ikke troen, og alt bliver godt.«<sup>23</sup>*

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen på s. 225-227. Hvorfor tror du, at profeten Joseph Smith var i stand til at udholde de prøvelser, han gennemgik? Hvilke tanker og følelser får du, når du ser ham for dig undervise en forsamling »fuldstændig overkradset og med skamferet hud«?
- Læs det tredje afsnit på s. 228. Hvordan tror du, at lidelser hjælper os med at forberede os til ophøjelse? (Se eksemplerne på s. 228-229). Hvad har du lært af dine prøvelser?
- Joseph Smith forsikrer os tre gange i dette kapitel om, at »de prøvelser, [vi] har måttet gennemgå, skal virke sammen til gode for [os]« (s. 228; se også s. 229). Hvordan har I oplevet sandheden i denne udtalelse?
- Læs hele det tredje og fjerde underafsnit på s. 229. Hvilke oplevelser kan du fortælle om, hvor Herren har trøstet dig i prøvens stund? Hvad vil det sige for dig at »[stå] på klippen«?
- Joseph Smith rådede de hellige til ikke at murre eller klage over den måde, Gud behandler os på (s. 230-231). Hvordan kan murren påvirke os? Hvordan bør vi reagere på prøvelser? (Se eksemplerne på s. 230-233).

- Hvad vil det sige at have »en fast beslutsomhed«, når vi står over for vanskeligheder? (s. 232).
- Læs profetens råd til George A. Smith (s. 233). Hvordan kan dette råd hjælpe dig, når du står over for prøvelser?

*Skriftstedsbemærkninger:* Sl 55:22; Joh 16:33; Alma 36:3; Hel 5:12; L&P 58:2-4; 90:24; 122:5-9.

### Noter

1. *History of the Church*, 1:261-264; kursiv fjernet; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 205-8, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 18. okt. 1881, s. 1.
3. Brev fra Joseph Smith til William W. Phelps m.fl., 18. aug. 1833, Kirtland, Ohio; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
4. *History of the Church*, 1:449; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Partridge m.fl., 5. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 389; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 160; fra et brev fra Joseph Smith og m.fl. til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
7. *History of the Church*, 3:286; fra et brev fra Joseph Smith to Presendia Huntington Buell, 15. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Søster Buells efternavn er ukorrekt stavet »Bull« i *History of the Church*.
8. John Taylor, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21. aug. 1883, s. 1.
9. Brev fra Joseph Smith til William W. Phelps m.fl., 18. aug. 1833, Kirtland, Ohio; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
10. Brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 31. juli 1832, Hiram, Ohio; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
11. *History of the Church*, 2:343; fra et brev fra Joseph Smith til William Smith, 18. dec. 1835, Kirtland, Ohio.
12. *History of the Church*, 3:330-31; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 8.
13. L&P 127:2; et brev fra Joseph Smith til de hellige, 1. sep. 1842, Nauvoo, Illinois.
14. *History of the Church*, 1:450; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Partridge m.fl., 5. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 40-41; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Partridge m.fl., 10. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
16. *History of the Church*, 2:352; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 1. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
17. *History of the Church*, 2:493; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, s. 762-763, Kirkens arkiver.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 241; fra en tale holdt af Joseph Smith den 30. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
19. *History of the Church*, 4:185; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, udgivet i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 178.
20. *History of the Church*, 2:353; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 1. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
21. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 220; fra en rapport fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, 7. apr. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1841, s. 385.
22. George A. Smith, »History of George Albert Smith by Himself«, s. 49, George Albert Smith, Papers, 1834-1875, Kirkens arkiver.
23. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 456; fra »History of the Church« (manuskript), bog F-1, s. 147, Kirkens arkiver.



## Et hjerte fuldt af kærlighed og tro: Profetens breve til sin familie

*»Husk, at jeg er din og børnenes sande og trofaste ven for evigt. Mit hjerte er for evigt og altid bundet til jeres. Åh, må Gud velsigne jer alle.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Joseph Smith var i sin kaldelse som profet nødt til at rejse vidt omkring for at imødekomme en hurtigt voksende organisations behov. Efter han i sommeren 1831 havde udpeget Independence i Missouri som stedet for opbygningen af Zion, voksede Kirken hurtigt der, ligesom den fortsatte med at gøre det i Kirtland i Ohio. Fra 1831 til 1838 havde Kirken to indsamlingssteder, et i Missouri og et i Kirtland, hvor profeten boede. I løbet af denne periode foretog profeten den besværlige 1450 km lange rejse til Missouri fem gange for at føre tilsyn med Kirkens udvikling dér.

I 1833 og igen i 1837 rejste Joseph Smith til det nordlige Canada og underviste i evangeliet og styrkede grenene. I 1834 og 1835 rejste han til Michigan for at besøge kirkemedlemmer. I en årrække forkyndte han evangeliet og tog sig af kirkeanliggender i Springfield i Illinois, Boston og Salem i Massachusetts, Monmouth County i New Jersey, New York City og Albany i New York; Cincinnati i Ohio; Philadelphia i Pennsylvania; Washington, D.C. samt adskillige andre steder.

Profetens rejser førte ham hyppigt væk fra hans hjem og familie, og det samme gjorde de forfølgelser, han gentagne gange blev udsat for. Han blev uretfærdigt arresteret og fængslet adskillige gange, og han var offer for snesevis af grundløse søgsmål. Fx rejste profeten og adskillige andre kirkeledere fra Kirtland den 27. juli 1837 for at besøge de hellige i Canada. Da de nåede Painesville i





*Profetens mange ansvar, så vel som de forfølgelser, som han blev udsat for, bragte ham ofte væk fra sin familie. Mens han og hans bror Hyrum sad indespærret i fængslet i Liberty, kom profetens hustru, Emma og deres søn, Joseph og besøgte ham.*

Ohio, blev de »tilbageholdt hele dagen af ondskabsfulde og unødige søgsmål«. Eftersom de ikke var langt fra Kirtland, tog de hjem for at hvile sig og genoptog rejsen den næste dag. »Omkring solnedgang steg jeg op i min vogn for at vende hjem til Kirtland,« skrev profeten. »I det øjeblik sprang sheriffen op i vognen, greb tømmerne og fremviste endnu en arrestordre på mig.«<sup>1</sup>

Profetens store fravær fra hjemmet udgjorde en svær prøvelse for ham og hans familie. Hans breve til Emma afslørede den ensomhed, han oplevede, og den længsel han følte efter hende og børnene. Han skrev altid om sin store kærlighed til sin familie og sin tro på Gud. Han udtrykte også sine dybfølte forsikringer til sin familie og var optimistisk med hensyn til fremtiden på trods af den modgang, de mødte.

Den 1. april 1832 tog profeten hjemmefra på sin anden rejse til Missouri, kun en uge efter han var blevet smurt ind i tjære og fjer af en pøbelhob og kun to dage efter sin adoptivsøns død. Hans hjerte må helt sikkert have været fyldt med sorg og bekymring for hans hustru, Emma, og for hans eneste levende barn, Julia. Mens han var på vej hjem den følgende måned, spændt på at slutte sig til sin familie, blev han tilbageholdt i adskillige uger i Greenville i Indiana. Biskop Newel K. Whitney, en af profetens rejsefæller, havde skadet sit ben alvorligt i et diligenceuheld og havde brug for at komme sig, før han kunne rejse videre. I løbet af denne ventetid blev profeten på en eller anden måde forgiftet, hvilket forårsagede, at han kastede så voldsomt op, at hans kæbe gik af led. Han begav sig over til biskop Whitney, der selv om han stadig var sengeliggende, gav Joseph en præstedømmevelsignelse. Profeten blev straks helbredt.

Kort efter denne oplevelse skrev profeten disse linjer til sin hustru: »Bror Martin Harris er ankommet hertil og medbragte de gode nyheder om, at vore familier havde det godt, da han rejste, hvilket opmuntrede vores hjerte og fornyede vores mod. Vi takker vor himmelske Fader for hans godhed mod os og alle jer ... Min situation er meget ubehagelig, selv om jeg med Herrens hjælp bestræber mig på at være tilfreds ... Jeg vil så gerne se lille Julia og igen tage hende op på mit knæ og tale med jer ... Jeg giver dig min troskab som din ægtemand. Må Herren velsigne jer, fred være med jer, nu farvel til jeg kommer tilbage.«<sup>2</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Familiemedlemmer beder for, trøster og styrker hinanden.

*Til Emma Smith den 13. oktober 1832 fra New York City i New York:* »Denne dag har jeg gået gennem den mest pragtfulde del af byen New York. Bygningerne er virkelig så store og fantastiske, at enhver, der ser dem, forbavses ... Efter at have set alt det, jeg overhovedet kunne ønske mig, vendte jeg tilbage til mit værelse for at meditere og få ro over mine tanker, og se, tanker om hjemmet, Emma og Julia, skyllede ind over mit sind som en flodbølge, og et øjeblik ville jeg ønske, at jeg kunne være sammen med dem. Mit bryst er fyldt med alle en forælders og ægtemands følelser og ømhed, og kunne jeg være sammen med jer, ville jeg fortælle jer mange ting ...

Jeg kunne så godt tænke mig at sige noget for at trøste dig i din særlige prøvelse og nuværende trængsel (Emma var gravid på det tidspunkt). Jeg håber, at Gud vil give dig styrke, så du ikke bliver svag. Jeg beder Gud om at blødgøre hjerterne på dem omkring dig, så de er venlige mod dig og letter dine byrder mest muligt og ikke plager dig. Jeg bekymrer mig for dig, for jeg kender din tilstand og ved, at andre ikke gør det, men du må trøste dig med at vide, at Gud er din ven i himlen, og at du har en sand og levende ven på jorden, din ægtemand.«<sup>3</sup>

*Til Emma Smith den 12. november 1838 fra Richmond i Missouri, hvor han var i fængsel:* »Jeg har fået dit brev, som jeg har læst igen og igen, det er mig meget kært. O Gud, måtte jeg få det privilegium at se min kære familie en gang mere, mens jeg glæder mig over frihedens og det sociale livs sødme. At trykke børnene ind til mit bryst og kysse deres vidunderlige kinder ville fylde mit hjerte med usigelig taknemlighed. Sig til dem, at jeg er i live og stoler på, at jeg skal se dem inden længe. Trøst deres hjerte, så godt du kan, og prøv selv at være trøstet, så godt du kan ...

P.S. Skriv så ofte, du kan, og kom og besøg mig, hvis det er muligt og tag om muligt børnene med. Du skal handle efter dine egne følelser og bedste skøn, og stræb efter om muligt at være trøstet, og jeg har tillid til, at alt vil vende sig til det bedste.«<sup>4</sup>

*Til Emma Smith den 4. april 1839 fra fængslet i Liberty i Missouri:* »Min kære Emma, jeg tænker uophørligt på dig og børnene ... Jeg vil så gerne se lille Frederick, Joseph, Julia og Alexander, Johanna [en forældreløs pige, som boede hos familien Smith] og gamle Major [familiens hund]. Og med hensyn til dig, hvis du vil vide, hvor meget jeg ønsker at se dig, så føl efter, hvor meget du ønsker at se mig, og døm så selv. Jeg ville gladelig gå herfra og til dig barfodet, barhovedet og halvnøgen for at se dig og tage det som en stor fornøjelse og aldrig regne det for noget besvær ... Jeg bærer med sjælsstyrke al min undertrykkelse, og det gør de, der er med mig, også. Ikke en af os er vejet tilbage endnu.«<sup>5</sup>

*Til Emma Smith den 20. januar 1840 fra Chester County i Pennsylvania:* »Jeg er meget ivrig efter at se jer alle igen i denne verden. Det føles som lang tid, jeg har været berøvet jeres selskab, men med Herrens hjælp vil det ikke vare meget længere ... Jeg er hele tiden bekymret og vil være det, indtil jeg kommer hjem. Jeg beder Gud om at bevare jer alle, indtil jeg er hjemme igen. Min kære Emma, mit hjerte er bundet til dig og de små. Jeg beder dig om at huske mig. Sig til børnene, at jeg elsker dem og kommer hjem, så hurtigt jeg kan. Med kærlighedens bånd, din ægtemand.«<sup>6</sup>

---

### **Ansvar for at undervise vore børn er altid hos os.**

*Til Emma Smith den 12. november 1838 fra Richmond i Missouri, hvor han var i fængsel:* »Fortæl lille Joseph, at han skal være en god dreng, og at hans fars kærlighed til ham er fuldkommen. Han er den ældste og må ikke gøre dem, der er mindre end ham, fortræd, men skal trøste dem. Sig til lille Frederick, at hans far elsker ham af hele sit hjerte. Han er en dejlig dreng. Julia er en dejlig lille pige. Hende elsker jeg også. Hun er et lovende barn. Sig, at hendes far beder hende om at huske ham, og at hun skal være en god pige. Sig til alle de andre, at jeg tænker på dem og beder for dem alle ... Jeg tænker altid på lille Alexander. Åh, min hengivne Emma, jeg beder dig huske, at jeg er din og børnenes sande og trofaste ven for evigt. Mit hjerte er for evigt og altid bundet til jeres. Åh, må Gud velsigne jer alle. Amen. Jeg er din ægtemand og er i lænker og modgang.«<sup>7</sup>

*Til Emma Smith den 4. april 1839 fra fængslet i Liberty i Missouri:* »Jeg beder dig om ikke at lade de små glemme mig. Sig til dem, at deres fars kærlighed til dem er fuldkommen, og at han gør alt, hvad han kan for at slippe væk fra pøbelhoben og vende hjem til dem. Undervis børnene, alt hvad du kan, så de får et godt sind. Vær mild og venlig mod dem. Vær ikke vanskelig over for dem, men lyt til deres ønsker. Sig til dem, at deres far siger, de skal være gode børn og høre efter deres mor. Min kære Emma, der hviler et stort ansvar på dig med at forholde dig ærefuld og sober over for dem og lære dem det rette, at forme deres unge og følsomme sind, så de træder ind på de rigtige stier og ikke bliver besmittet, mens de er unge, ved at se ugudelige eksempler.«<sup>8</sup>

*Til Emma Smith den 9. november 1839 fra Springfield i Illinois:* »Jeg vil hele tiden være fyldt med bekymring for dig og børnene, indtil jeg hører fra dig, især for lille Frederick. Det var så smertefuldt at forlade ham, mens han var syg. Jeg håber, du vil passe på disse kære børn, sådan som det passer sig for en mor og en hellig og prøve at forædle deres sind og lære dem at læse og være besindige. Udsæt dem ikke for vejret, så de bliver forkølede, og prøv at få al den hvile, du kan. Det vil blive en lang og ensom tid, mens jeg er væk fra dig ... Vær tålmodig, indtil jeg kommer, og gør dit bedste. Jeg kan ikke skrive det, jeg ønsker, men tro mig, jeg har de bedste følelser for jer alle.«<sup>9</sup>

---

**Gud er vores ven, og vi kan stole på  
ham i tider med modgang.**

*Til Emma Smith den 6. juni 1832, fra Greenville i Indiana:* »Jeg har næsten dagligt besøgt en lund, som ligger lige i udkanten af byen, og hvor jeg kan isolere mig fra enhver jordisk persons øjne og der give luft for alle mit hjertes følelser i meditation og bøn. Jeg har genkaldt mig alle mit livs forgangne stunder og sidder tilbage for at sørge og udgyde sorgens tårer over det tåbelige i, at jeg har tilladt min sjæls modstander at have så meget magt over mig, som han førhen har haft. Men Gud er barmhjertig og har tilgivet mig mine synder, og jeg fryder mig over, at han skænker Trøsteren til så mange, som tror og ydmyger sig for ham ...

Jeg vil prøve at være tilfreds med mit lod, fordi jeg ved, at Gud er min ven. I ham skal jeg finde trøst. Jeg har lagt mit liv i hans

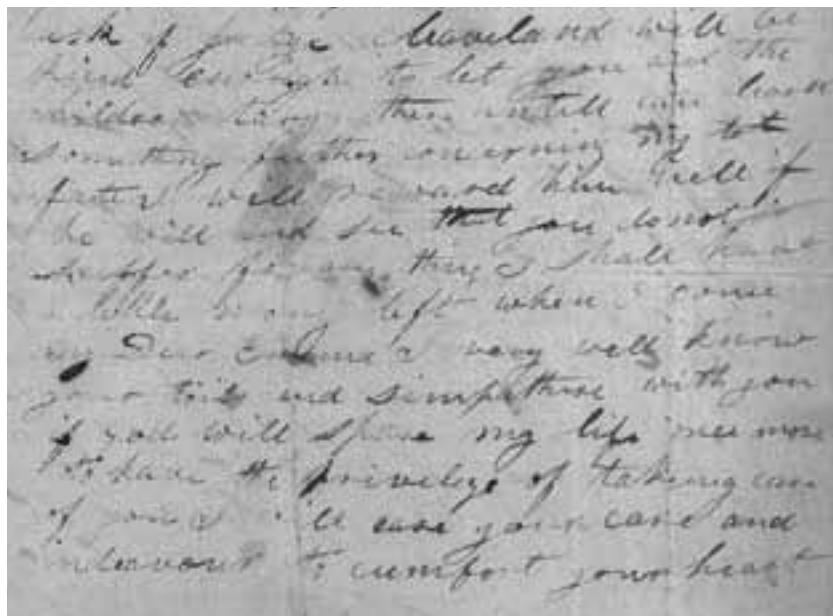
hænder. Jeg er beredt til at tage af sted, når han kalder. Jeg ønsker at være sammen med Kristus. Mit liv er mig ikke mere kært end det at gøre hans vilje.«<sup>10</sup>

*Til Emma Smith den 4. juni 1834, fra Mississippiflodens bred i det vestlige Illinois. Profeten Joseph rejste med Zions bær:* »Nu og da hviler vore tanker ved en ubeskrivelig bekymring for vores hustru og på vore børn – vore børn i kødet, som er bundet til vores hjerte – og også vore brødre og venner ... Sig til min far og alle i familien samt bror Oliver [Cowdery], at de skal være fortrøstningsfulde og se frem til den dag, hvor dette livs prøvelser og trængsler hører op, og vi alle skal nyde frugterne af vores møje, hvis vi holder trofast ud til enden. Det beder jeg til må være vores alles lykkelige skæbne.«<sup>11</sup>

*Til Emma Smith den 4. november 1838 fra Independence i Missouri, hvor han var i fængsel:* »Min kære og elskede ledsager i min trængsel og lidelse, jeg vil oplyse dig om, at jeg har det godt, og at vi alle er ved godt mod med hensyn til vores egen skæbne ... Jeg er meget bekymret for dig og mine dejlige børn. Mit hjerte sørger og bløder over brødrene og søstrene og over Guds folks ihjelslagne ... Hvad Gud vil gøre for os, ved jeg ikke, men jeg håber altid på det bedste under alle forhold. Selv om jeg går i døden, vil jeg sætte min lid til Gud. Hvilke overgreb pøbelhoben kan finde på, ved jeg ikke, men forvent lidt eller ingen tilbageholdenhed. Åh, må Gud være os nådig ... Gud har indtil videre skånet nogle af os, og måske vil han i nogen grad stadig vise barmhjertighed mod os ...

Jeg ved ikke ret meget med sikkerhed i min nuværende situation, og jeg kan kun bede om udfrielse, indtil den bliver givet, og tage det hele, som det kommer, med tålmodighed og styrke. Jeg håber, du vil være trofast og tro mod alle dine ansvar. Jeg kan ikke skrive meget i min situation. Foretag dig det, som er nødvendigt, og som omstændighederne kræver. Må Gud give dig visdom og klogskab og besindighed, hvilket jeg har al mulig grund til at tro, at du besidder.

De små er altid med i min meditation. Sig til dem, at deres far stadig er i live. Gud give, at han må se dem igen. Åh Emma ... svigt ikke mig eller sandheden, men husk mig. Hvis jeg ikke ser dig



*Et stykke af brevet som profeten Joseph Smith skrev til Emma Smith fra fængslet i Liberty den 21. marts 1839.*

igen i dette liv, må Gud da give, at vi mødes i himlen. Jeg kan ikke udtrykke mine følelser, mit hjerte er fyldt. Farvel, o min gode og hengivne Emma. Din for evigt, din ægtemand og sande ven.«<sup>12</sup>

*Til Emma Smith den 21. marts 1839 fra fængslet i Liberty i Missouri:* »Min kære Emma, jeg kender udmærket dit slid og føler med dig. Om Gud skåner mit liv endnu engang, så jeg kan få privilegiet at tage mig af dig, vil jeg lette dine bekymringer og forsøge at trøste dit hjerte. Jeg beder dig om at tage dig så godt af familien, som du kan. Jeg er overbevist om, at du gør alt, hvad du kan. Jeg er ked af at høre, at Frederick var syg, men jeg går ud fra, at han har det godt igen, og at I alle har det godt. Jeg beder dig om at tage dig tid til at skrive et langt brev til mig og fortælle mig alt det, du kan, også om gamle Major stadig lever, og hvad de små sludrebøtter, der hænger dig om halsen, siger ... Sig til dem, at jeg er i fængsel for at redde deres liv ...

Gud regerer over alt ifølge sin egen vilje og plan. Jeg sætter min lid til ham. Min sjæls frelse er af største betydning for mig på grund af det, jeg med sikkerhed ved om det, der hører evig-

heden til. Om himlene holder sig lidt tilbage, betyder ikke noget for mig. Jeg må styre mit skib sikkert, hvilket jeg har til hensigt at gøre. Jeg beder dig om at gøre det samme. Din for evigt.«<sup>13</sup>

*Til Emma Smith den 16. august 1842, nær Nauvoo i Illinois, hvor profeten Joseph gemte sig for sine fjender:* »Jeg tager mig den frihed at udtrykke min oprigtige taknemlighed for de to interessante og trøstende besøg, som du har aflagt mig i min situation i nærmest eksil. Tungen kan ikke udtrykke mit hjertes taknemlighed for det varme og trofaste venskab, som du i alt dette har skænket mig. Siden du forlod mig, er tiden indtil videre forløbet meget behageligt. Eftersom mit sind fuldstændig har forsonet sig med min skæbne, så lad komme, hvad komme vil ...

Sig til børnene, at deres far stadig har det godt, og at han fortsat beder inderligt til den almægtige Gud for sin egen sikkerhed såvel som for din og for deres. Sig til min mor, at det nok skal gå hendes søn godt, hvad enten det bliver i liv eller død, for det siger Gud Herren. Sig til hende, at jeg altid har hende i mine tanker såvel som Lucy (Josephs søster) og alle de andre. De skal alle være ved godt mod ... De varmeste hilsener fra din hengivne ægtemand indtil døden, i al evighed og for altid.«<sup>14</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå kort dette kapitel og bemærk Joseph Smiths følelser for Emma og deres børn. Hvad lærer hans eksempel dig om, hvordan vi bør tale til og opføre os over for vores familie? Hvad kan vi lære af Joseph og Emma Smiths anstrengelser for at skrive til hinanden og se hinanden? Hvad har du gjort for at vise dine familiemedlemmer, at du elsker dem?
- Profeten Joseph sagde til Emma, at han var »[hendes] og børnenes sande og trofaste ven for evigt«, og han takkede hende for hendes »varme og trofaste venskab« (s. 239, 243). Hvad kan mand og hustru gøre for at nære deres venskab?



- Joseph Smith viste i sine breve tillid til Emma og udtrykte tillid til, at hun traf gode beslutninger og gjorde alt, hvad hun kunne for at tage sig af familien (s. 242). Hvordan kan sådanne udtryk for tillid påvirke forholdet mellem mand og hustru?
- Læs profeten Josephs budskab til sine børn i det andet afsnit på s. 243. Hvilken hjælp kunne det være for børnene at få disse nyheder? Hvad kan forældre gøre for i prøvelsernes stund at vise deres børn, at de har tro på Gud?
- Gennemgå Joseph Smiths udtryk for tillid til Gud på side 240-243. Identificer flere af disse udtryk, som især rører dig. Hvordan kan du anvende disse sandheder i dit liv?

*Skriftstedshenvisninger:* 1 Mos 2:24; 1 Kor 11:11; Ef 5:25; Mosi 4:14-15; L&P 25:5, 9, 14; 68:25-28.

### Noter

1. *History of the Church*, 2:502; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, s. 767, og addenda, s. 6, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 6. juni 1832, Greenville, Indiana; Chicago Historical Society, Chicago, Illinois.
3. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 13. okt. 1832, New York City, New York; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
4. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 12. nov. 1838, Richmond, Missouri; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
5. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 4. apr. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Beinecke bibliotek, Yale University, New Haven, Connecticut; kopi i Kirkens arkiver. Johannes fulde navn var Johanna Carter; hun var barn af John S. og Elizabeth Kenyon Carter, som begge var døde.
6. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 20. jan. 1840, Chester County, Pennsylvania; Chicago Historical Society, Chicago, Illinois.
7. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 12. nov. 1838, Richmond, Missouri; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
8. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 4. apr. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Beinecke bibliotek, Yale University, New Haven, Connecticut; kopi i Kirkens arkiver.
9. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 9. nov. 1839, Springfield, Illinois; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
10. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 6. juni 1832, Greenville, Indiana; Chicago Historical Society, Chicago, Illinois.
11. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 4. juni 1834, fra Mississippi-flodens bredder i det vestlige Illinois; Letter Book 2, 1837-1843, s. 58, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
12. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 4. nov. 1838, Independence, Missouri; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri; kopi i Kirkens arkiver.
13. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 21. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
14. *History of the Church*, 5:103, 105; fra et brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 16. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois.



## Det andet komme og tusindårsriget

*»Vi gør ... klogt i at erkende tidernes tegn, efterhånden som vi går fremad, så Herrens dag ikke >overrasker os som en tyv om natten.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I september 1832 flyttede Joseph og Emma Smith med deres seksten måneder gamle datter, Julia, fra Johnsons gård i Hiram i Ohio tilbage til Kirtland. Der flyttede de ind i Newel K. Whitneys butik, hvor de kom til at bo i mere end et år. Familien Smith boede på første sal over butikken og i en del af butikslokalet som ikke blev brugt til forretning. Joseph og Emmas søn, Joseph Smith III, blev født, mens familien boede i denne butik. Profeten modtog også mange åbenbaringer der.

En af disse åbenbaringer kom juledag i 1832. Profeten tilbragte en del af dagen hjemme i dyb grublen over de alvorlige problemer, som verdens nationer stod overfor på det tidspunkt. »Problemer blandt nationerne blev mere synlige på dette tidspunkt, end de havde været, før Kirken begyndte sin rejse ud af ødemarken,« sagde profeten.<sup>1</sup> Begivenheder i USA pegede på en borgerkrig, og udbrud af dødelige sygdomme var udbredt over hele verden. Mens profeten »bad inderligt angående emnet,«<sup>2</sup> modtog han den åbenbaring, der nu findes i afsnit 87 i Lære og Pagter. Herren åbenbarede for Joseph, at før det andet komme ville der blive udøst krig over alle nationer, og naturkatastrofer ville hjemløse folkene:

»Jordens indbyggere [skal] sørge med sværdet og ved blodsgyldelse; og med hungersnød og pest og jordskælv og himlens torden og de voldsomme og lysende lyn skal jordens indbyggere



*Et værelse ovenpå i Newel K. Whitneys istandsatte butik. Joseph og Emma Smith boede i denne butik i mere end et år, og profeten modtog mange åbenbaringer her, deriblandt åbenbaringer om Herrens komme.*

også komme til at føle en almægtig Guds vrede og harme og revsende hånd, indtil den tilintetgørelse, der er forordnet, fuldstændigt har gjort ende på alle nationer ... Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer; for se, den kommer hurtigt, siger Herren« (L&P 87:6, 8).

To dage senere, den 27. december, modtog profeten en anden åbenbaring, som indeholdt mange oplysninger om det andet komme. Samme dag samledes nogle højpræster til et møde i profetens »oversættelsesværkelse«, det værelse i Whitneys butik, hvor Joseph udførte meget af sit arbejde med Joseph Smiths oversættelse af Bibelen. I mødereferatet står der: »Bror Joseph rejste sig og sagde, at for at modtage åbenbaring og himlens velsignelser, er det nødvendigt at have vore tanker rettet mod Gud og udøve tro og blive ét i hjerte og sind. Derfor anbefalede han alle tilstedeværende at bede enkeltvis og højt til Herren, så Herren kunne åbenbare sin vilje for os angående Zions opbygning og til gavn for de hellige.«

Hver højpræst »bøjede sig for Herren« og fortalte så om sine følelser og sin beslutning om at holde Guds befalinger.<sup>3</sup> Kort efter begyndte profeten at modtage den åbenbaring fra Gud, som senere blev afsnit 88 i Lære og Pagter. Denne åbenbaring indeholder nogle af skrifternes mest detaljerede profetier om Herrens komme og oprettelsen af en tusind år lang periode med fred (se L&P 88:86-116).

Gennem profeten Joseph Smith åbenbarede Herren mange profetier angående det andet komme, tusindårsriget og den turbulente tid, der vil gå forud for disse begivenheder. Denne store udgydelse af åbenbaring er et vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en seer ophøjet af Gud. Som Mormons Bog bekræfter: »En seer kan kende til det, der er forgangent, og også til det, der skal komme, og ved dem skal alt åbenbares, eller snarere skal det, der er hemmeligt, blive givet til kende, og det, der er skjult, skal komme frem i lyset, og det, der ikke er kendt, skal bliver gjort kendt ved dem« (Mosi 8:17).

## Joseph Smiths lærdomme

**Tegnene på Frelserens komme er ved at blive opfyldt. De trofaste vil erkende disse tegn og have fred i farefulde tider.**

»Vi gør ... klogt i at erkende tidernes tegn, efterhånden som vi går fremad, så Herrens dag ikke ›overrasker os som en tyv om natten‹ (se L&P 106:4-5).«<sup>4</sup>

»Jeg profeterer, at tegnene på Menneskesønnens komme allerede er begyndt. Den ene pest efter den anden skal hærge. Vi får snart krig og blodsudgydelse. Månen vil blive forvandlet til blod. Jeg vidner om dette, og at Menneskesønnens komme er nær, ja står for døren. Hvis vores sjæl og legeme ikke ser frem til Menneskesønnens komme, og hvis vi, efter vi er døde, ikke ser frem til det, vil vi være blandt dem, der ›sagde til bjerge og klipper: ›Fald ned over os‹ (se Åb 6:15-17).«<sup>5</sup>

»Kære elskede brødre, vi ser, at der skal komme hårde tider, sådan som der er blevet vidnet om (se 2 Tim 3:1). Vi kan da med den mest fuldkomne forvisning se hen til opfyldelsen af alt det, der er blevet skrevet, og med større fortrøstning end nogensinde før løfte øjnene op mod dagens lys og i vores hjerte sige: Snart vil du tilsløre dit blussende ansigt. Han, som sagde: »Der skal være lys!« Og der blev lys« (1 Mos 1:3), har talt dette ord. Og atter: Du måne, du svage lys, du nattens lys, skal blive til blod.

Vi ser, at alt bliver opfyldt, og at tiden snart skal komme, da Menneskesønnen vil stige ned i himlens skyer.«<sup>6</sup>

»Jorden er snart moden – det vil sige, at de ugudelige snart skal fjernes fra jordens overflade, for Herren har talt det, og hvem kan modstå Herrens hånd, eller hvem er den, der kan måle sig med den Almægtige i styrke, for på hans befaling må himlene og jorden forgå. Dagen nærmer sig hastigt, hvor genoprettelsen af alt skal fuldbyrdes, som alle de hellige profeter har profeteret om, endog til Israels hus' indsamling. Da skal det ske, at løven skal ligge ved siden af lammet osv.

Men brødre, mist ikke modet, når vi taler til jer om hårde tider, for de kommer snart, for sværdet, hungersnøden og pesten nærmer sig. Der vil komme store ødelæggelser over dette lands

overflade, for I skal ikke antage, at den mindste smule eller tøddel af alle de hellige profeters profetier ikke skal blive opfyldt, og der er mange, der endnu skal opfyldes. Herren har besluttet at gøre regnskabet op på jorden, og de retfærdige skal blive bevaret, skønt det skal ske ved ild (se Rom 9:28; 1 Ne 22:17).«<sup>7</sup>

»Skriften er rede til at blive opfyldt, når store krige, hungersnød, pest, store ulykker, straffedomme osv. er klar til at blive udgydt over jordens indbyggere.«<sup>8</sup>

»Vi ser, at hårde tider virkelig er her, og at det, som vi så længe har ventet på, endelig er begyndt at blive indvarslet. Men når I ser, at figentræet får blade, ved I, at sommeren er nær (se Matt 24:32-33). Der vil være et kortvarigt arbejde på jorden. Det er nu begyndt. Jeg formoder, der snart vil opstå rådvildhed overalt på jorden. Lad ikke vores hjerte blive mismodigt, når dette kommer over os, for det må ske, ellers kan ordet ikke blive opfyldt.«<sup>9</sup>

»Jeg har spurgt Herren angående hans komme, og da jeg spurgte Herren, gav han mig et tegn og sagde: »På Noas tid satte jeg en bue på himlen som et tegn og symbol, at i hvilket som helst år denne bue ses, vil Herren ikke komme, men der skulle være såtid og høst i det år, men når du ser buen er fjernet, skal det være et tegn på, at der skal være hungersnød, pest og stor nød blandt nationerne, og at Messias komme ikke er langt borte.«<sup>10</sup>

»Juda skal vende hjem. Jerusalem og templet skal genopbygges og vand komme ud under templet, og vandet i Det Døde Hav skal blive sundt (se Ez 47:1-9). Det vil tage nogen tid at genopbygge bymurene og templet osv., og alt dette må gøres før Menneskesønnen vil vise sig. Der vil være krige og rygter om krige, tegn på himlene ovenover og på jorden nedenunder, solen blive forvandlet til mørke og månen til blod, jordskælv forskellige steder og havene svulme op og gå over deres bredder. Så vil der komme et storslået tegn af Menneskesønnen på himlen. Men hvad vil verden gøre? Den vil sige, at det er en planet, en komet osv. Men Menneskesønnen vil komme som tegnet på Menneskesønnens komme, der vil blive som morgenlyset, der kommer fra øst (se JS-M 1:26).«<sup>11</sup>

»Jeg forklarede angående Menneskesønnens komme og ligeledes, at det er en falsk tanke, at de hellige vil undgå alle

straffedommene, mens de ugudelige lider, for alt kød er underkastet lidelser, og »de hellige skal også kun med nød og næppe undslippe« (se L&P 63:34). Dog vil mange af de hellige undslippe, for de retfærdige skal leve i tro (se Hab 2:4). Alligevel skal mange af de retfærdige udsættes for sygdom, pest osv. på grund af kødets skrøbelighed og dog blive frelst i Guds rige. Det er altså et vanhelligt princip at hævde, at den og den har overtrådt, fordi de er blevet ramt af sygdom eller død, for alt kød er døden underkastet, og Frelseren sagde: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes« (se Matt 7:1).«<sup>12</sup>

---

### **Herren kommer ikke, før alt er opfyldt som forberedelse til hans komme.**

»Menneskesønnens komme vil aldrig ske – kan aldrig ske før de domme, der er blevet talt om angående denne tid, er blevet udøst – hvilke domme er begyndt. Paulus siger: »I er jo alle lysets børn og ikke nattens, så dagen skulle kunne overraske jer som en tyv om natten« (se 1 Thess 5:4-5). Det er ikke den Almægtiges plan at komme ned på jorden og knuse den og male den til støv, »førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7).«<sup>13</sup>

»Jesus Kristus har aldrig åbenbaret det nøjagtige tidspunkt for sit komme for noget menneske (se Matt 24:36; L&P 49:7). Tag og læs skrifterne, og I vil ikke kunne finde noget som helst, der angiver det nøjagtige tidspunkt for hans komme. Alle, der siger noget sådant, er falske lærere.«<sup>14</sup>

*Angående en mand, som hævdede at have set tegnet på Menneskesønnen, sagde profeten Joseph Smith:* »Han har ikke set Menneskesønnens tegn, som forudsagt af Jesus, og det hverken har eller skal noget menneske, førend efter at solen er blevet formørket og månen badet i blod, for Herren har ikke vist mig noget sådant tegn. Og som profeten siger, sådan må det være – »Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7). Derfor hør dette, o jord: Herren vil ikke komme for at regere over de retfærdige i denne verden i 1843 og heller ikke førend alt er rede til Brudgommen.«<sup>15</sup>

**De, som er kloge og trofaste, vil være beredte,  
når Herren atter kommer.**

»Når jeg tænker på den hast, hvormed Menneskesønnens store og herlige dag nærmer sig, da han vil komme og tage sine hellige til sig, hvor de skal bo i hans nærværelse og blive kronet med herlighed og udødelighed, og når jeg tænker på, at himlene snart skal rystes og jorden skælve og rave, og at himlene skal åbnes som en bog, når den er slået op, og at hvert bjerg og hver ø skal fly bort, så råber jeg i mit hjerte: »Hvor helligt og gudfrygtigt bør [vi] da ikke leve« (2 Pet 3:11).«<sup>16</sup>

»Jorden stønner under fordærvelse, undertrykkelse, tyranni og blodsudgydelse, og Gud kommer frem fra sit skjulested, som han sagde, at han ville gøre, for at plage jordens nationer. Daniel så i sit syn krampetrækning efter krampetrækning. Han så, at »troner blev stillet frem, og en gammel af dage tog sæde« og en blev ført frem for ham, der lignede Menneskesønnen, og alle nationer, stammer, tungemål og folk tjente og adlød ham (se Dan 7:9-14). Vi skal være retfærdige, så vi kan være kloge og forstå, for ingen af de ugudelige skal forstå. Men de indsigtfulde skal forstå, og de, der fører mange til retfærdigheden, skal stråle som stjernerne for evigt og altid (se Dan 12:3).«<sup>17</sup>

»Lad de rige og de lærde, de kloge og de ædle, de fattige og de trængende, de bundne og de frie, både sort og hvid, vogte sig for deres veje og holde fast i kundskaben om Gud og øve ret og dømmе jorden i retfærdighed og forberede sig til at møde dommeren over levende og døde, for timen for hans komme er nær.«<sup>18</sup>

»Lad os være kloge i alt og holde Guds befalinger, så vores frelse må være sikret. Når vores rustning er klar og beredt til den fastsatte tid, og vi bærer retfærdighedens fulde rustning, så vil vi være i stand til at stå imod på denne prøvelsens dag (se Ef 6:13).«<sup>19</sup>

*I december 1830 skrev profeten Joseph Smith følgende i et brev til medlemmerne af Kirken i Colesville i New York: »Må I alle være trofaste og vente på vor Herres tid, for hans komme er nær.*

»Om tider og timen har I ikke brug for, brødre, at der skrives til jer. For I ved selv ganske nøje, at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når folk siger: »Fred og ingen fare!« da er undergangen



pludselig over dem som veerne over en, der skal føde, og de skal ikke undslippe.

Men I, brødre, er ikke i mørke ... Så skal vi da ikke sove som de andre, men være vågne og ædru. For de, der sover, sover om natten, og de, der drikker sig berusede, er berusede om natten.

Men vi, der tilhører dagen, skal være ædru og iføre os troen og kærligheden som brynje og håbet om frelse som hjelm. For Gud har ikke bestemt os til at rammes af hans vrede, men til at opnå frelsen ved vor Herre Jesus Kristus (1 Thess 5:1-4, 6-9).

Trøst derfor hinanden, sådan som I gør, for hårde tider er i vente ... Fred bliver delvist taget bort fra jorden, og snart vil den helt fjernes. Ja, ødelæggelsen står for døren, og snart vil den findes i de ugudeliges huse og hos dem, der ikke kender Gud.

Ja, løft jeres hoved og glæd jer, for jeres forløsning er nær. Vi er det mest begunstige folk, der nogensinde har levet siden jordens grundlæggelse, hvis vi fortsat trofast holder vor Guds befalinger. Ja, selv Enok, som var i syvende slægtled efter Adam, så vores tid og glædede sig (se Moses 7:65-67), og profeterne har siden da profeteret om vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi, andet komme og glædet sig til den dag, de hellige kan hvile. Ja, og vor Frelsers apostle glædede sig også til hans tilsynekomst i skyerne med himlens hærskarer for at bo hos mennesket på jorden i tusind år (se Åb 1:7). Derfor har vi grund til at glæde os.

Se, profetierne i Mormons Bog bliver opfyldt så hurtigt, som tiden kan lade det ske. Den levende Guds ånd er over mig, hvem vil derfor sige, at jeg ikke skal profetere. Tiden er snart for hånden, hvor vi for vor sikkerheds skyld må flygte, hvorhen Herren end vil det. Frygt ikke dem, som erklærer jer skyldige med deres ord (Es 29:20-21), men vær trofaste og bær vidnesbyrd for en uhæderlig og fordærvet slægt om, at vor Herre og Frelsers komme er nært forestående. Ja, »ban Herrens vej, gør hans stier jævne« (Matt 3:3).

Hvem vil vige tilbage på grund af fald, for fald må komme, men ve dem, som bliver årsag til fald, for stenen skal falde på dem og knuse dem (se Matt 18:7; 21:43-44). For hedningerne kommer fuldtalligt ind, og ve over dem, hvis de ikke omvender sig og bliver døbt i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi, navn til omvendelse

for deres synder, og træder ind ad den snævre port og bliver regnet som Israels hus. For Gud lader sig ikke spotte og undlader ikke at udøse sin vrede over dem, der bespottet hans hellige navn, for sværd, hungersnød og ødelæggelse vil snart komme over dem i deres forrykte levevis, for Gud hævner sig og udøser sine vredesskåle og frelser sine udvalgte (se Åb 16:1).

Og alle de, der adlyder hans befalinger, er hans udvalgte, og han vil snart samle dem fra himlens fire verdenshjørner, fra den ene ende af himlen til den anden (se Matt 24:31), til et sted, han bestemmer. »Vind derfor jeres sjæl ved at holde ud« (se Luk 21:19).«<sup>20</sup>

---

### **Tusindårsriget bliver en fredelig tid, hvor Frelseren regerer over jorden.**

*Trosartiklerne, 1:10:* »Vi tror ... at Kristus personligt skal regere på jorden, og at jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.«<sup>21</sup>

»Guds planer ... har været ... at oprette fred og god vilje blandt mennesker, at fremme den evige sandheds principper, at tilvejebringe en tingenes tilstand, som vil forene mennesket med dets medmennesker, få verden til at »smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive« (Es 2:4), få jordens nationer til at leve i fred og tilvejebringe den tusind år lange herlighed, når »jorden skal give sin afgrøde, igen få sin paradisiske herlighed og blive som Herrens have« ...

Det har været Jahves plan fra verdens begyndelse, og det er hans hensigt nu at tage sig af verdens forhold i sin egen tid, at stå i spidsen for universet og tage regeringstømmerne i egen hånd. Når det er gjort, vil der blive afsagt dom i retfærdighed, anarki og forvirring skal udryddes, og folk »skal ikke mere oplæres til krig« (se Es 2:4) ...

Moses modtog Herrens ord fra Gud selv, han var Guds talerør til Aron, og Aron underviste i både civile og kirkelige sager. De var begge et, der var ingen forskel, og sådan vil det blive, når Guds hensigter skal fuldføres: da »skal Herren være konge over hele jorden,« og »Jerusalem hans trone.« »Belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem« (se Zak 14:9; Jer 3:17; Mika 4:2).



*»Dagen baster hurtigt frem, hvor genoprettelsen af alt skal udføres ...  
Da skal det ske, at løven skal ligge ved siden af lammets.«*

»Han, hvis ret det er, vil besidde riget og regere, indtil han har lagt alle ting under sine fødder« (se Ez 21:27; 1 Kor 15:27). Ugu-delighed vil skjule sit grånede hoved, Satan vil blive bundet og mørkets gerninger tilintetgjort, ret vil blive gjort til målesnor, retfærdighed til lodline, og »den, der frygter Herren, vil alene blive ophøjet på den dag« (se Es 2:11; 28:17).«<sup>22</sup>

»At Jesus vil være fastboende på jorden i tusind [år] sammen med de hellige, er ikke tilfældet, men han vil regere over de hel-lige og komme ned og undervise, som han gjorde det med de 500 brødre (se 1 Kor 15:6), og de, der er med i den første opstandelse, vil også regere med ham over de hellige.«<sup>23</sup>

---

**Efter tusindårsriget skal jorden forvandles  
til en helliggjort, celestial tilstand.**

»Mens vi spiste, nævnte jeg for de tilstedeværende familie-medlemmer og venner, at når jorden blev helliggjort og blev ligesom et glashav, ville den blive én stor urim og tummim, og de hellige kunne se i den og se, ligesom de kan ses.«<sup>24</sup>

»Denne jord skal trække sig tilbage til Guds nærhed og blive kronet med celestial herlighed.«<sup>25</sup>

»Når den korte periode [med Satans sidste oprør] er udløbet, og jorden undergår sin sidste forvandling og bliver herliggjort, da vil alle de sagtmødige arve jorden, hvor de retfærdige bor.«<sup>26</sup>

*Profeten belærte om følgende den 2. april 1843, senere indført i Lære og Pagter 130:9:* »Denne jord skal i sin helliggjorte og udødelige tilstand blive lavet om til at være ligesom krystal og skal blive en Urim og Tummim for de indbyggere, som bor derpå, ved hvilken alt det, der vedrører et underordnet rige, eller alle riger af en lavere orden, skal blive tilkendegivet for dem, som bor på den; og denne jord skal tilhøre Kristus.«<sup>27</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs de to første afsnit på s. 247 og læg mærke til højpræsterenes forberedelse til at modtage den åbenbaring, der nu er afsnit 88 i Lære og Pagter. Tænk over, hvordan du kan anvende denne beretning i dine bestræbelser på at forstå profetierne om det andet komme.
- Læs profeten Joseph Smiths profetier om de hårde tider forud for Herrens komme (s. 248-250). Hvordan kan vi bevare freden selv gennem sådanne prøvelser? Hvorfor tror du, at vi har brug for at kende og forstå tegnene på det andet komme? Hvilke tegn på det andet komme er blevet eller er ved at blive opfyldt?
- Læs det andet afsnit på s. 250 og det sidste afsnit på s. 251. Hvad antyder sætningen »som en tyv om natten« om Herrens komme? Hvorfor tror du, at Herrens dag ikke vil overrumple lysets børn som en tyv om natten?
- Hvordan kan vi forberede os til Frelserens andet komme? (Se eksemplerne på s. 251-253). Overvej, hvordan du vil have det med at se Frelseren, hvis du er beredt til hans andet komme.

Hvordan kan vi i forbindelse med vore forberedelser til det andet komme undgå at føle os frygtsomme og opskræmte?

- Læs Joseph Smiths profetier om tusindårsriget (s. 253-255).  
Hvad tænker og føler du, når du overvejer denne tidsperiode?

*Skriftstedshenvisninger:* Mika 4:1-7; L&P 29:9-25;45:36-71; 88:95-98, 110-115; JS-M 1:21-55.

### Noter

1. *History of the Church*, 1:301; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 244, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Lære og Pagter 130:13; Joseph Smiths undervisning den 2. apr. 1843, i Ramus, Illinois.
3. Kirtland High Council, Minutes Dec. 1832-Nov. 1837, indførsel fra 27. dec. 1832, s. 3-4, nedskrevet af Frederick G. Williams, Kirkens arkiver.
4. *History of the Church*, 3:331; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 9.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 189; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 173; fra et brev fra Joseph Smith m.fl. til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
7. Brev fra Joseph Smith og John Whitmer til de hellige i Colesville, New York, 20. aug. 1830, Harmony, Pennsylvania; i Newel Knight, *Autobiography and Journal*, ca. 1846-1847, s. 133-136, Kirkens arkiver.
8. *History of the Church*, 6:364; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
9. *History of the Church*, 3:286; fra et brev fra Joseph Smith til Presendia Huntington Buell, 15. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Søster Buells efternavn er ukorrekt stavet »Bull« i *History of the Church*.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 411; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 343; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 192; fra belæringer givet af Joseph Smith den 29. sep. 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af James Mulholland.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 343; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 411; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
15. *History of the Church*, 5:291; fra et brev fra Joseph Smith til redaktøren af *Times and Seasons*, 28. feb. 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1843, s. 113.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 33; fra et brev fra Joseph Smith til Moses Nickerson, 19. nov. 1833, Kirtland, Ohio.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 304; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 857; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
18. *History of the Church*, 6:93; fra Joseph Smiths appel til staten Vermont, 29. nov. 1843, Nauvoo, Illinois, udgivet som *General Joseph Smith's Appeal to the Green Mountain Boys*, 1843, s. 7.

19. Brev fra Joseph Smith og andre til Hezekiah Peck, 31. aug. 1835, Kirtland, Ohio; i »The Book of John Whitmer«, s. 80, Community of Christs arkiver, Independence, Missouri; kopi af »The Book of John Whitmer« i Kirkens arkiver.
20. Brev fra Joseph Smith og John Whitmer til de hellige i Colesville, New York, 2. dec. 1830, Fayette, New York, i Newel Knight, *Autobiography and Journal*, ca. 1846-1847, s. 198-206, Kirkens arkiver.
21. Trosartiklerne 1:10.
22. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 304-305; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 855-857; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
23. Citeret af William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i begyndelsen af 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver.
24. *History of the Church*, 5:279; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 18. feb. 1843, Nauvoo, Illinois.
25. Citeret af William Clayton, der nedskrev en udateret tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; i L. John Nuttall, »Extracts from William Clayton's Private Book«, s. 8, *Journals of L. John Nuttall, 1857-1904*, L. Tom Perrys særlige samlinger, Brigham Young University, Provo, Utah; kopi i Kirkens arkiver.
26. Citeret af William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i begyndelsen af 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver.
27. Lære og Pagter 130:9; Joseph Smiths undervisning den 2. apr. 1843, i Ramus, Illinois.



*Ved et møde i profeternes skole den 27. februar 1833 modtog profeten under flere brødres tilstedeværelse åbenbaringen kendt som visdomsordet. Han gik så ind i rummet og læste åbenbaringen for de forsamlede brødre.*



## Opnå kundskab om evige sandheder

*»Et menneske bliver ikke frelst hurtigere,  
end det tilegner sig kundskab.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**P**rofeten Joseph Smith »elskede at lære«, skrev George Q. Cannon: »Han elskede kundskab for dens retfærdige magt. Under de trængsler, der havde omgivet ham fra den dag, hvor han første gang bekendtgjorde sin forbindelse til himlene for en skeptisk verden, øgedes hans indsigt hele tiden. Herren havde befalet ham at studere, og han adlød ... Med hjælp fra Helligånden fattede hans sind med lethed alle sande principper, og en efter en mestrede han disse områder og underviste i dem.«<sup>1</sup>

I 1833 fik profeten og en gruppe hellige i Kirtland en enestående mulighed for at studere evangeliet. I januar samme år organiserede profeten i overensstemmelse med Herrens befaling (se L&P 88:127-141) profeternes skole for at oplære præstedømmebærerne i deres embeder og for at forberede dem til at forkynde evangeliet. Skolen blev afholdt i et værelse på første sal i Newel K. Whitneys butik, hvor profeten boede. Ca. 25 brødre var til stede, nogle rejste hundredvis af kilometer for at nyde privilegiet at studere evangeliet i et værelse, der ikke var større end godt 3x4 meter. Mange af disse mænd blev senere apostle, halvfjerdser og andre kirkeledere. Selv om profeten og brødrene af og til studerede sprog, fokuserede de først og fremmest på at lære om evangeliets lærdomme, og de studerede ihærdigt fra tidlig morgen til sen eftermiddag. Denne skole eksisterede i fire måneder, og lignende skoler blev senere afholdt i både Kirtland og Missouri, hvor hundreder af mennesker deltog.



Ved et møde afholdt i skolen den 27. februar 1833 modtog profeten en vigtig åbenbaring. I Kirkens første tid var indtagelse af alkohol, tobak, kaffe og te almindelig i samfundet og blandt Kirkens medlemmer. Efterhånden som profeten så brødrene bruge tobak i skolen, blev han bekymret. Brigham Young husker: »Da de samledes i dette værelse efter morgenmaden, var det første, de gjorde, at tænde deres piber, og mens de røg, talte de om rigets storslåethed ... Ofte, når profeten kom ind i værelset for at undervise, befandt han sig i en sky af tobaksrøg. Dette og hans hustrus beklagelser over at skulle vaske et så snavset gulv [pga. skråtobak] fik profeten til at tænke over sagen, og han adspurgte Herren angående ældsternes forhold til tobak, og åbenbaringen kendt som visdomsordet kom som følge af hans forespørgsel.«<sup>2</sup>

Millioner af mennesker har fulgt rådet fra denne åbenbaring og har modtaget verdslige og åndelige velsignelser, deriblandt »visdom og store skatte af kundskab«, som lovet til dem, der adlyder Guds befalinger (L&P 89:19).

Skatte af åndelig kundskab blev udøst over de brødre, der deltog i profeternes skole, og de gjorde store fremskridt i deres forståelse af evangeliet. Ved mødet i skolen, der blev afholdt den 18. marts 1833, blev Sidney Rigdon og Frederick G. Williams indsat som profetens rådgivere i Det Første Præsidentskab. Bagefter »formandede profeten brødrene til trofast og flittigt at holde Guds befalinger og gav mange belæringer til gavn for de hellige med et løfte om, at de rene i hjertet skulle se et himmelsk syn. Efter en kort stunds stille bøn blev løftet opfyldt, idet mange tilstedeværende fik deres forstands øjne åbnet ved Guds ånd, hvorved de så mange ting ... Mange af brødrene så i et himmelsk syn Frelseren og skarer af engle og meget andet.«<sup>3</sup>

Profeten forklarede: »Stor glæde og tilfredsstillelse var fortsat et resultat af profeternes skole og sås hos de hellige på grund af det, der blev åbenbaret samt vores fremgang i kundskaben om Gud.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Jesu Kristi evangelium omfatter al sandhed.  
De trofaste anerkender de sandheder, som Gud har  
åbenbaret og aflægger sig falske traditioner.**

»Mormonisme er sandhed, og ethvert menneske, som tager imod den, vil føle sig fri til at tage imod alle sandheder: Således falder lænkerne fra overtro, bigotteri, uvidenhed og præsteintriger med det samme fra hans nakke; og hans øjne åbnes til at se sandheden, og sandheden sejrer over præstelist ...

Mormonismen er sand, med andre ord er de sidste dages helliges lære sand ... Det første og grundlæggende princip i vores hellige religion er, at vi tror, at vi har ret til at tage imod al sandhed og hver eneste sandhed uden begrænsning og uden at indskrænkes eller begrænses af menneskenes trosbekendelser og overtroiske opfattelser eller af herredømme over hinanden, når den sandhed bliver tydeligt vist til vores forstand, og når vi har den højeste grad af bevis for denne sandhed.«<sup>5</sup>

*I januar 1843 talte Joseph Smith med nogle mennesker, der ikke var medlemmer af Kirken:* »Jeg sagde, at den mest øjnefaldende forskel i indstillingen mellem de sidste dages hellige og medlemmer af sekter var, at sekterne alle var begrænsede af en særlig trosbekendelse, som afskar deres medlemmer fra det privilegium, det er at tro på noget, som ikke er omfattet af den, hvorimod de sidste dages hellige ... er rede til at tro på alle sande principper, der findes, når de fra tid til anden tilkendes.«<sup>6</sup>

»Jeg kan ikke tro på nogen af de forskellige sekters trosbekendelser, fordi de alle har elementer, jeg ikke kan godtage, selv om de alle indeholder nogen sandhed. Jeg ønsker at komme i Guds nærværelse og lære alt, men trosbekendelserne sætter grænsepæle og siger: »Hertil må du komme, ikke længere« (Job 38:11), hvilket jeg ikke kan godtage.«<sup>7</sup>

»Jeg siger til alle, der er tilbøjelige til at sætte grænser for den Almægtige: I vil gå glip af Guds herlighed. For at blive Sønnens medarving, skal man aflægge alle falske traditioner.«<sup>8</sup>

»Det afgørende for os er at forstå og indse, hvad Gud indstiftede før verdens grundlæggelse. Hvem ved det? Det er menneskeheden medfødte tilbøjelighed at opstille pæle og sætte grænser for den Almægtiges gerninger og veje ... Det, der har været skjult fra før verdens grundlæggelse, bliver åbenbaret til spæde og diende i de sidste dage (se L&P 128:18).«<sup>9</sup>

»Når mennesker åbner munden imod sandheden, skader de ikke mig, men de skader sig selv ... Når det, der er af største betydning, bliver forbigået af svage mennesker uden nogen overvejelse, vil jeg gerne se sandheden i alle dens betydninger og knuge den ind til mit bryst. Jeg tror på alt det, som Gud nogensinde har åbenbaret, og jeg har aldrig hørt et menneske blive fordømt for at tro for meget, men de bliver fordømt for vantro.«<sup>10</sup>

»Når Gud tilbyder et menneske en velsignelse eller kundskab, og vedkommende afslår at tage imod det, bliver han fordømt. Israellitterne bad om, at Gud ville tale til Moses og ikke til dem. Som følge heraf forbandede han dem med en kødelig lov.«<sup>11</sup>

»Jeg har altid haft den tilfredsstillende at se sandheden sejre over vildfarelse og mørket vige for lyset.«<sup>12</sup>

### **At opnå kundskab om evige sandheder er afgørende for at opnå frelse.**

»Kundskab er nødvendigt for liv og gudfrygtighed. Ve jer præster og gejstlige, som forkynnder, at kundskab ikke er nødvendig for liv og frelse. Fjern apostlene osv., fjern kundskab, og I vil finde jer selv værdige til helvedes fordømmelse. Kundskab er åbenbaring. Hør, alle I brødre, dette er nøglen: Kundskab er Guds kraft til frelse.«<sup>13</sup>

»Kundskab afskaffer mørke, uvished og tvivl, for disse forhold kan ikke eksistere, hvor der findes kundskab ... Kundskab er magt. Gud har mere magt end alle andre væsener, fordi han har større kundskab, og derfor ved han, hvordan han kan gøre alle andre væsener til sine undersåtter. Han har magt over alle.«<sup>14</sup>

»I samme grad som vi fjerner os fra Gud, går vi ned til djævelen og mister kundskab, og uden kundskab kan vi ikke blive frelst, og når vores hjerte er fyldt med ondt, og vi studerer det onde, er der

ikke plads i vores hjerte til det gode eller til at studere det gode. Er Gud ikke god? Så skal I også være gode. Er han trofast, må I også være trofaste. Føj til jeres tro dyd, til dyden erkendelse, og søg efter alt godt (se 2 Pet 1:5).

Et menneske bliver ikke frelst hurtigere, end det tilegner sig kundskab, for hvis det ikke tilegner sig kundskab, vil det blive ført i fangenskab af en eller anden ond magt i den anden verden, da onde ånder vil have mere kundskab og som følge heraf mere magt end mange mennesker på jorden. Derfor har vi brug for åbenbaring til at hjælpe os og give os kundskab om det, der hører Gud til.«<sup>15</sup>

*Joseph Smith underviste i følgende i april 1843, og det blev senere indført i Lære og Pagter 130:18-19:* »Uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen. Og hvis en person ved sin flid og lydighed opnår større kundskab og intelligens i dette liv end en anden, så har han en tilsvarende fordel i den kommende verden.«<sup>16</sup>

*Joseph Smith underviste i følgende i maj 1843, og det blev senere indført i Lære og Pagter 131:6:* »Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenskab.«<sup>17</sup>

---

### **Vi opnår kundskab om evige sandheder gennem flittigt studium og bøn.**

*George A. Smith nedskrev følgende, da han virkede i Det Første Præsidentskab:* »Joseph Smith underviste i, at hver mand og kvinde bør søge visdom hos Herren, så de kan få kundskab fra ham, som er kilden til al kundskab. Evangeliets løfter, som de er åbenbaret, har til hensigt at bemyndige os til at tro, at ved at følge den kurs vil vi opnå formålet med vores stræben.«<sup>18</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev følgende til en mand, som kort forinden havde tilsluttet sig Kirken:* »Du husker det vidnesbyrd, jeg bar i Herren Jesu navn angående det store værk, som han har bragt frem i de sidste dage. Du kender min udtryksform, hvordan jeg i svaghed og enkelhed erklærede for dig, hvad Herren gennem sine hellige engles betjening af mig havde frembragt til denne slægt. Jeg beder, at Herren må sætte dig i stand til at bevare



*»Jeg ved, at hans Ånd vil bære vidnesbyrd til alle, som søger flittigt efter kundskab fra ham.«*

dette i dit sind, for jeg ved, at hans Ånd vil bære vidnesbyrd for alle, som flittigt søger efter kundskab fra ham.«<sup>19</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev følgende til en mand, som ønskede at vide mere om Kirken:* »Studér Bibelen og så mange af vore bøger, som du kan få fat i; bed til Faderen i Jesu Kristi navn, tro på de løfter, Faderen har givet, og dit sind vil blive ledt til sandheden.«<sup>20</sup>

»Det, der hører Gud til, er af stor betydning, og kun tid og erfaring samt samvittighedsfulde, fordybende og højtidelige tanker kan erkende det. Dit sind, o menneske, skal, hvis du vil lede en sjæl til frelse, strække sig lige så højt som til den højeste himmel og søge ind til og gruble over den mørkeste afgrund og evighedens vide udstrækning – du må have samkvem med Gud. Hvor meget mere værdige og ædle er ikke Guds tanker end menneskehjertets forfængelige forestillingskraft! ...

Lad ærlighed, soberhed, oprigtighed, højtidelighed, dyd, renhed, sagtomdighed og ligefremhed krone vores hoved alle vegne. Sluttelig, bliv som små børn uden ondskab, svig eller hykleri. Og nu brødre, hvis I efter jeres trængsler gør dette og altid udøver inderlig bøn og tro for Guds åsyn, vil han give jer kundskab gennem sin Helligånd, ja ved Helligåndens ubeskrivelige gave (se L&P 121:26).«<sup>21</sup>

---

**Vi opnår kundskab om evige sandheder lidt efter lidt. Vi kan lære alt, så hurtigt som vi er i stand til at rumme dem.**

»Det er ikke visdom, at vi straks får al kundskab forelagt os, men i stedet at vi skal have lidt efter lidt. Så kan vi forstå det.«<sup>22</sup>

»Når man klatrer op ad en stige, skal man begynde nederst, og gå opad trin for trin, indtil man når toppen. Sådant er det også med evangeliets principper – man skal begynde med det første, og fortsætte indtil man lærer alle ophøjelsens principper. Men det vil vare længe, efter at man er gået gennem sløret, før man har lært dem. De kan ikke alle forstås i denne verden. Det vil være et stort arbejde at lære vores frelse og ophøjelse, selv ud over graven.«<sup>23</sup>

*Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab underviste de hellige, som var forsamlede Nauwoo, således:* »Til dem, der ... kan hjælpe i dette værk, siger vi: lad dem komme hertil. Ved at gøre det, hjælper de ikke kun med at få riget til at rulle frem, men de er i en situation, hvor de opnår fordelene ved at modtage præsidentskabets og andre kirkeautoriteters belæringer og nå højere op på intelligensens stige indtil de ›sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse‹ (Ef 3:18-19).«<sup>24</sup>

»Gud har ikke åbenbaret noget for Joseph, som han ikke vil åbenbare for De Tolv, og endog det ringeste medlem af Kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at rumme det, for den dag skal komme, da intet menneske behøver at sige til sin næste: Kend Herren, for alle skal kende ham ... fra den mindste til den største (se Jer 31:34).«<sup>25</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs det første afsnit på s. 262. Tænk over vaner eller tanker, der kan »opstille pæle og sætte grænser for den Almægtiges gerninger og veje« i vores liv. Hvad tror du, at vi skal gøre for at tage imod al den sandhed, som Herren giver os?
- Læs det sidste hele afsnit på s. 262. Hvornår har kundskab skubbet mørke og tvivl ud af dit liv? Hvorfor tror du, at opnåelse af kundskab om sandheden er afgørende for at modtage frelse? (Se eksemplerne på s. 262-263).
- Ud fra Profeten Joseph Smiths lærdomme kan vi se, at Satan ønsker, at vi skal miste kundskab (s. 262-263), og at Herren ønsker at give os kundskab (s. 263-265). Hvad kan vi lære af denne modsætning?
- Hvad kan vi gøre for at øge vores kundskab om sandheden? (Se eksemplerne på s. 259-260, 263-265). Læs det afsnit, der begynder øverst på s. 265. Udvælg nogle få egenskaber, som er nævnt i dette afsnit. Hvordan forbereder hver af disse egenskaber os til at modtage kundskab?
- Læs det tredje afsnit på s. 265. Hvad kan vi lære af sammenligningen mellem at lære evangeliske principper og at klatre op ad en stige? Hvad har du gjort for hele tiden at øge din kundskab om evangeliet?
- Hvad tænker og føler du, når du overvejer det sidste afsnit i dette kapitel?

*Skriftstedsbenvisninger:* Ordsp 1:7; 1 Tim 2:3-4; 2 Ne 28:29-31; Alma 5:45-47; L&P 88:118.

### Noter

1. George Q. Cannon, *The Life of Joseph Smith the Prophet*, 1888, s. 189.
2. Brigham Young, *Deseret News: Semi-Weekly*, 25. feb. 1868, s. 2.
3. *History of the Church*, 1:334-335; fra referatet af et møde i profeternes skole afholdt den 18. mar. 1833 i Kirtland, Ohio; nedskrevet af Frederick G. Williams.

4. *History of the Church*, 1:334; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 281, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
5. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 53-54.
6. *History of the Church*, 5:215; fra »History of the Church« (manuskript), bog D-1, s. 1433, Kirkens arkiver.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 394; fra en tale holdt af Joseph Smith den 15. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 387; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 385, 386; fra en tale holdt af Joseph Smith den 13. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 452-453; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 388; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
12. Brev fra Joseph Smith til Oliver Cowdery, 24. sep. 1834, Kirtland, Ohio, bragt i *Evening and Morning Star*, sep. 1834, s. 192.
13. Citeret af Martha Jane Knowlton Coray, som refererer fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, Kirkens arkiver.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 344-345; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 260; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
16. Lære og Pagter 130:18-19; Joseph Smiths undervisning den 2. apr. 1843, i Ramus, Illinois.
17. Lære og Pagter 131:6; Joseph Smiths undervisning den 16. og 17. apr. 1843, i Ramus, Illinois.
18. George A. Smith, *Deseret News: Semi-Weekly*, 29. nov. 1870, s. 2.
19. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 33; fra et brev fra Joseph Smith til Moses Nickerson, 19. nov. 1833, Kirtland, Ohio.
20. *History of the Church*, 6:459; fra et brev fra Joseph Smith til Washington Tucker, 12. juni 1844, Nauvoo, Illinois.
21. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 162-163; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; en del af dette brev blev senere medtaget i Lære og Pagter som afsnit 121, 122 og 123.
22. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 356; fra en tale holdt af Joseph Smith den 14. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
23. *History of the Church*, 6:306; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock and William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
24. *History of the Church*, 4:186; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 179.
25. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 176; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839, i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.





*Efter Joseph Smith forklarede planen for templet i Kirtland, som Herren havde åbenbaret, løb Hyrum Smith hen for bente en le og udbrød:  
»Vi forbereder os på at bygge et hus til Herren, og jeg er fast besluttet på at være den første, der går i gang med arbejdet.«*



## »Hvor er det godt og herligt ... at sidde sammen«

*»Et langt, sejt træk, som vi alle trækker sammen.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**D**en 27. december 1832 modtog profeten Joseph Smith en befaling fra Herren om, at de hellige skulle begynde at bygge et tempel i Kirtland (se L&P 88:119). Den 1. juni 1833 gav Herren profeten yderlige instruktioner: »Her er visdom og Herrens vilje – lad huset bygge, men ikke på verdens måde ... lad det derfor bygge på den måde, som jeg skal vise tre af jer« (L&P 95:13-14).

Få dage senere opfyldte Herren sit løfte og gav Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab et bemærkelsesværdigt syn, hvori de så detaljerede planer over templet. Frederick G. Williams, anden rådgiver i Det Første Præsidentskab, berettede senere: »Joseph Smith modtog Herrens ord til ham om at tage sine to rådgivere, Frederick G. Williams og Sidney Rigdon, og komme til Herren, så ville han vise dem planen eller modellen for det hus, som skulle bygges. Vi gik på knæ, anrøbt Herren, og bygningen viste sig inden for vores synsfelt, og jeg var den første, der så den. Så så vi den alle sammen. Da vi havde set nøje på det ydre, var det, som om bygningen kom lige hen over os.«<sup>1</sup>

Da Joseph Smith forklarede den herlige plan, som var blevet åbenbaret til Det Første Præsidentskab, til et råd af højpræster, frydede brødrene sig og tog straks ud for at vælge en grund – et sted i en hvedemark, som brødrene Smith havde sået efteråret før. Hyrum Smith løb straks hen for at få fat i en le og begynde at rydde området til opførelsen og udbrød: »Vi forbereder os på at bygge et hus til Herren, og jeg er fast besluttet på at være den første, der går i gang med arbejdet.«<sup>2</sup>

Denne entusiastiske stemning blev en følelse, der forenede alle, da de hellige arbejdede og ydede ofre for at bygge det første tempel i denne uddeling. Under Emma Smiths ledelse syede kvinderne strømper, bukser og trøjer til de mænd, der arbejdede på templet. Kvinderne syede også gardiner og tæpper til templet under ledelse af Brigham Young, som havde med templets interiør at gøre. Bror John Tanner solgte sin knap 900 hektar store gård i New York og ankom til Kirtland lige akkurat i tide til at låne profeten de 2000 dollars, der indløste pantet i tempelbygningen, som ellers var tæt på at blive overtaget. For at beskytte templet mod den truende pøbelhob bevogtede mænd templet om natten og sov i det samme tøj, som de havde haft på om dagen, mens de arbejdede på templet.

Profeten forklarede: »Store forberedelser blev gjort for at påbegynde et hus til Herren, og til trods for at Kirken var fattig, fandtes der alligevel så stor overflod af enighed, harmoni og næstekærlighed blandt os, at det gav os styrke til at udføre Guds befalinger.«<sup>3</sup>

Heber C. Kimball, som blev medlem af De Tolvs Kvorum året før templet blev indviet, beskrev den store præstation: »Hele Kirken var samlet om dette projekt, og hver eneste mand gav en hjælpende hånd. De, som ikke var tilknyttet et hold, arbejdede i stenbruddet og forberedte sten til at udfærdige huset.«<sup>4</sup> Ældste Kimball husker også: »Joseph sagde: »Kom brødre, lad os gå til stenbruddet og arbejde for Herren.« Og profeten gik selv ud i sin hørarbejdsbluse og sine hørarbejdsbukser og arbejdede i stenbruddet lige som os andre. Hver lørdag tog vi alle spand trækdyr ud for at trække sten til templet, og sådan fortsatte vi, indtil bygningen var færdig, og alt imens sad vore hustruer og strikkede, spandt og syede og ... udførte al slags arbejde.«<sup>5</sup>

De helliges anstrengelser i Kirtland er et typisk eksempel på den enighed, det offer og den hengivenhed, som muliggjorde, at Herrens hensigter kunne opfyldes i de følgende år. Det var en af de mange gange, hvor de hellige stod sammen og gav agt på profeten Joseph Smiths formaning: »Et langt, sejt træk, som vi alle trækker sammen.«<sup>6</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

### Når vi arbejder sammen som en enhed, kan vi bedre udføre Guds hensigter.

»Vi glæder os til at møde de hellige ved endnu en generalkonference [oktober 1840] ... De hellige er så ivrige, utrættelige og energiske som aldrig før i de sidste dages værk, og dette giver os stor glæde og trøst og opmuntrer os meget, mens vi kæmper med de besværligheder, der nødvendigvis må være på vores vej.

Lad brødrene altid vise en sådan ånd og støtte vore hænder, og vi skal, og vi vil gå fremad. Herrens værk skal rulle frem, Herrens tempel rejses, Israels ældster opmuntres, Zion opbygges og blive lovprist og være til glæde og herlighed for hele jorden. Lovsangen, sangen om majestætisk herlighed og ære til ham, der sidder på tronen, og til Lammet for evigt og altid, skal genlyde fra bakke til bakke, fra bjerg til bjerg, fra ø til ø og fra kontinent til kontinent, og verdens riger skal blive vor Guds og hans Søns, Kristi, rige (se Åb 11:15).

Vi er virkelig glade for at vide, at der eksisterer en sådan fællesskabsånd over hele Kirken, indenlands som udenlands, på dette kontinent som på øerne i havet, for gennem dette princip og ved en fælles indsats vil vi være i stand til at iværksætte vor Guds hensigter.«<sup>7</sup>

»Templet i Nauvoo skrider frem med rivende fart. Der gøres ihærdige anstrengelser fra alle sider for at fremme opførelsen af det, og alle slags materialer er godt på vej, og ved næste efterår forventer vi at se bygningen være under tag ... Der har tit gennem vinteren været så mange som 50 personer, der har brudt sten, mens der på samme tid har været mængder af andre, der har været i gang med at transportere stenene og lave andet slags arbejde ...

Mens travle skarer således har været beskæftigede med deres forskellige hverv og udført deres daglige arbejde og givet en tiendedel af deres tid, har andre ikke været mindre villige til at bringe deres tiende og ofre til samme store formål. Ikke siden denne kirkes grundlæggelse har vi set større beredvillighed lagt for dagen

for at efterkomme Jahves krav, et mere brændende ønske om at gøre Guds vilje, større anstrengelser anvendt eller større ofre bragt, end der har været, siden Herren sagde: »Lad templet blive bygget ved mit folks tiendebetaling» (se L&P 97:10-11). Det var som om foretagsomhedens, filantropiens og lydighedens ånd hvilede samtidigt på gammel som ung. Brødre og søstre, drenge og piger og endog fremmede, som ikke var i Kirken, var forenede med en ikke tidligere set gavmildhed i udførelsen af dette store værk. I mange tilfælde kunne end ikke enken forhindres i af sine sparsomme midler at give sine to småmønter.

Vi føler på dette tidspunkt trang til at give alle, gamle og unge, både i og uden for Kirken, vores uforstilte tak for deres enestående gavmildhed, venlighed, flid og lydighed, som de så belejligt har vist ved denne lejlighed. Det er ikke, fordi vi personligt eller individuelt har haft økonomisk fremgang, men når brødrene som i dette tilfælde viser, at de står sammen i formål og hensigt og alle lægger ryggen til, så mindskes vores bekymring, arbejde, slid og ængstelse i høj grad, vores åg er godt og vores byrde er let (se Matt 11:30).«<sup>8</sup>

»Hør her, lad mig sige én gang for alle, lige som den fordums salmist: »Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen. Det er som den gode olie på hovedet, der flyder ned over Arons skæg, ned over kjortlens halsåbning. Det er som Hermons dug, der falder på Zions bjerge«, således er en sådan enighed, »for dér giver Herren velsignelsen, livet i al evighed!« Enighed er magt (se Sl 133:1-3).«<sup>9</sup>

---

**Vi vokser i enighed, når vi stræber efter  
at være lydige mod Guds love og overvinder  
vore selviske følelser og fordomme.**

*I december 1840 skrev profeten til medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre præstedømmeledere, som var på mission i Storbritannien: »Det er ... meget tilfredsstillende for mig at vide, at der har hersket så stor forståelse mellem jer, og at de hellige med sådan glæde har lyttet til råd og har været fælles i deres stræben i dette kærlighedsarbejde og for sandhedens og retfærdighedens fremme. Det er, som det burde være i Jesu Kristi Kirke:*

I enighed er der styrke. »Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen!« (Sl 133:1). Lad altid den Allershøjstes hellige dyrke og pleje dette princip, og de herligste velsignelser skal blive resultatet, ikke alene for den enkelte, men for hele Kirken – rigets orden iagttages, dets embedsmænd respekteres og dets krav adlydes beredvilligt og med glæde ...

Lad de hellige huske, at store ting afhænger af deres individuelle anstrengelser, og at de er kaldet til at arbejde sammen med os og Helligånden om fuldførelsen af de sidste dages store værk. I betragtning af værkets udstrækning, velsignelser og herligheder, lad os da ikke alene begrave enhver selvsk følelse, men udrydde den fuldstændigt. Lad kærlighed til Gud og mennesker være det fremherskende og råde med triumf i hvert sind, så deres hjerter må blive som Enoks fordum og fatte alt, det nuværende, det forgangne og det kommende, og ikke mangle nogen nådegave, og vente på Herren Jesu Kristi komme (se 1 Kor 1:7).

Det værk, som vi i forening tager del i, er ikke helt almindeligt. De fjender, som vi kæmper imod, er spidsfindige og dygtige til at intrigere. Vi bør være på vagt for at kunne fokusere vore kræfter, og således at de bedste følelser kan herske i vores midte. Med den Almægtiges hjælp vil vi så gå fremad fra sejr til sejr og fra erobring til erobring. Vore onde tilbøjeligheder vil blive undertrykt og vore fordomme forsvinde. Vi vil ikke finde plads til had i vores hjerte, lasten vil skjule sit hæslige ansigt, og vi vil blive godkendt af himlen og anerkendt som Guds sønner.

Lad os erkende, at vi ikke skal leve for os selv, men for Gud. Hvis vi gør det, vil de største velsignelser hvile på os både nu og i evigheden.«<sup>10</sup>

»Vi vil sige til de hellige, som kommer her til Nauvoo, at vi har lagt grundvolden til indsamlingen af Guds folk til dette sted og forventer, at når de hellige virkelig kommer, vil de være under Guds rådgivere, som han har udpeget ... Vi prøver her på at binde op om lænderne og udrense dem blandt os, der øver ugudelighed. Vi håber, at når vore brødre ankommer udenlands fra, at de vil hjælpe os med at føre dette gode værk fremad og fuldføre denne store plan, så »Zion må blive opbygget i retfærdighed og alle nationer flokkes om hendes banner«, så vi som Guds folk under



*»Enighed er styrke. »Hvor er det godt og berligt, når brødre sidder sammen!«  
Lad den Allerhøjestes bellige altid dyrke og pleje dette princip.«*

hans vejledning og i lydighed mod hans lov skal vokse i retfærdighed og sandhed, og at vi, når hans planer er udført, skal modtage en arv blandt dem, der er helliggjort.«<sup>11</sup>

»Vi har alle vore venner, vore slægtninge, vores familie og bekendtskaber, og vi ser, at venskab ... og broderskab har bundet os uløseligt sammen i forening med tusindvis af hengivne relationer. Vi har taget imod denne ene fælles tro, ja, den tro, »som én gang for alle er overdraget de hellige« (Jud 1:3). Vi har nydt godt af det privilegium at høre om det evigtvarende evangelium, som er blevet overdraget os ved profetiens ånd, ved at himlene har åbnet sig, ved Helligåndsgaven, ved englebetjening og ved Guds magt ... En beslægtet medfølelse løber gennem hele legemet, selv Kristi legeme, som ifølge Paulus' udtalelse er hans kirke, og ingen legemsdel kan lide, uden at de andre lemmer føler smerten, for, siger Paulus, hvis en legemsdel lider, så lider også

alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig (se 1 Kor 12:12-27).«<sup>12</sup>

---

**De største timelige og åndelige velsignelser  
strømmer altid fra en forenet indsats.**

*I januar 1841 gav profeten Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab anvisninger til de bellige, som kom til Nauvoo fra forskellige steder i verden: »Vi kan kun ved en koncentreret påvirkning og en forenet indsats fuldføre de sidste dages værk ... hvorved både vore timelige og åndelige interesser bliver væsentligt styrket, og himlens velsignelser må strømme til os i en uafbrudt strøm. Det mener vi, der ikke kan være nogen tvivl om.*

De største timelige og åndelige velsignelser, som altid kommer fra trofasthed og en fælles indsats, har aldrig ledsaget individuelle anstrengelser eller foretagender. Alle forrige tidsaldres historie bekræfter overvældende denne kendsgerning ...

Vi ønsker, at de hellige skal forstå, at når de kommer her, må de ikke forvente fuldkommenhed, eller at alt skal være harmoni, fred og kærlighed. Hvis de forfalder til disse tanker, vil de utvivlsomt blive skuffede, for her er der personer ikke kun fra forskellige stater, men fra forskellige lande, der, selv om de føler stor hengivenhed for sandhedens sag, har deres fordomme om uddannelse, og derfor kræver det nogen tid, før disse ting kan overvindes. Og atter er der mange, der sniger sig ind og bestræber sig på at så splid, strid og fjendskab i vores midte, og derved bringer de ondt over de hellige ... Lad derfor de, der kommer her til dette sted, være fast besluttede på at holde Guds befalinger og ikke blive mismodige over det ovennævnte, så vil de få fremgang – de vil modtage himlens intelligens, og til sidst vil de se øje til øje og fryde sig i nydelsen af den herlighed, der er forbeholdt de retskafne.

For at opføre Herrens tempel kræves der store anstrengelser af de hellige, så de kan bygge et hus, som den Almægtige vil godkende, og hvori hans kraft og herlighed skal tilkendegives. Lad derfor dem, der kan, frit ofre af deres tid, deres talenter og deres ejendele til rigets fremgang, og for den kærlighed, de føler for sandhedens sag ... forene sig med os i det store værk i de sidste



dage og tage del i trængslerne, så de til sidst kan tage del i herligheden og sejren.«<sup>13</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Tænk over profeten Joseph Smiths udtalelse: »Et langt, sejt træk, som vi alle trækker sammen« (s. 270). Hvad sker der, når en indsats ikke er tilstrækkeligt lang eller stor? Hvad sker der, når folk trækker i forskellige retninger? Hvordan kan vi anvende profetens udtalelse i vores hjem og i vore kirkekaldelser?
- Læs det første hele afsnit på s. 272. Hvorfor bliver vore byrder lettere, når vi arbejder sammen? (Se eksemplerne på s. 269-272). Hvilke principper har hjulpet dig med at samarbejde i større enighed med andre?
- Læs det første hele afsnit på s. 273. Hvad er nogle af farene ved selvished? Hvad kan vi gøre for at udrydde vore egoistiske følelser? Hvordan føler du det, når du »lader kærlighed til Gud og mennesker råde« i dit hjerte?
- Læs det afsnit, der begynder på s. 274. Hvordan har du nydt godt af »venskab« og »hengivne bekendtskaber« i din menighed? Hvordan gavner det menigheder, når »en beslægtet medfølelse løber gennem hele legemet«?
- Studér det tredje afsnit på s. 275. Hvorfor tror du, det er uklogt at forvente fuldkommenhed hos medlemmerne af vore menigheder? Hvornår har du set en ufuldkommen gruppe mennesker bruge deres forskellige talenter og evner for en fælles sag? Hvad har resultaterne af denne forenede indsats været?

*Skriftstedshenvisninger:* Matt 18:19-20; Joh 17:6-26; Mosi 18:21; 3 Ne 11:29-30; L&P 38:24-27; Moses 7:18.

## Noter

1. Frederick G. Williams, citeret af Truman O. Angell, i Truman Osborn Angell, *Autobiography* 1884, s. 14-15, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Hyrum Smith, citeret i Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, bog 14, s. 1-2, Kirkens arkiver.
3. *History of the Church*, 1:349; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 296-297, Kirkens arkiver.
4. Heber C. Kimball, »Extracts from H.C. Kimball's Journal«, *Times and Seasons*, 15. apr. 1845, s. 867-868.
5. Heber C. Kimball, *Deseret News*, 27. maj 1863, s. 377.
6. Citeret af Brigham Young, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20. apr. 1867, s. 2.
7. *History of the Church*, 4:212-213; fra en rapport fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, 4. okt. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 187.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 276, 277-278; fra »The Temple«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 2. maj 1842, s. 775-776; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
9. *History of the Church*, 6:70; fra et brev fra Joseph Smith til de hellige, 1. nov. 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. nov. 1843, s. 376-377; dette brev er ukorrekt dateret 8. nov., 1843 i *History of the Church*.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 206-207; fra et brev fra Joseph Smith til De Tolv, 15. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. jan. 1841, s. 258; dette brev er ukorrekt dateret 19. okt. 1840, i *History of the Church*.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 304-305; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 858; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
12. »To the Saints of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1842, s. 951; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
13. *History of the Church*, 4:272-273; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 217; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, 15. jan. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. jan. 1841, s. 276-277.



*Ledere i Guds rige »bør udrustes med visdom, kundskab og forståelse for at kunne undervise og lede Guds folk.«*



## At lede på Herrens måde

*»Jeg lærer dem de korrekte principper,  
så styrer de sig selv.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**M**ens de hellige i Kirtland påbegyndte arbejdet og ofrene ved at bygge et tempel i deres midte, blev de hellige i Jackson County i Missouri udsat for alvorlig forfølgelse. Efterhånden som flere og flere kirkemedlemmer flyttede til Missouri, steg spændingerne hos de indbyggere, som havde boet der længe. Indbyggerne i Missouri var bange for at miste politisk kontrol, de var mistænksomme over for Kirkens ukendte, religiøse lærdomme, og de kunne ikke lide de helliges tilbøjelighed til at handle indbyrdes. Pøbelhobene blev mere og mere voldelige i forfølgelsen af de hellige, og i november 1833 tvang de dem ud af deres hjem. De hellige, som efterlod de fleste af deres kreaturer og ejendele, flygtede nordpå, hovedsagelig til Clay County i Missouri, hvor de fandt ly i et stykke tid.

Profeten Joseph Smith, som boede i Kirtland, var yderst bekymret over de helliges lidelser i Missouri og ønskede inderligt at hjælpe dem. I februar 1834 åbenbarede Herren for ham, at han skulle organisere en gruppe hellige, der skulle marchere til Jackson County. Denne gruppe, som blev kaldt Zions hær, skulle hjælpe med at få de jordområder og ejendomme tilbage, som på ulovlig vis var blevet taget fra kirkemedlemmerne (se L&P 103:21-40). Hæren blev officielt organiseret den 6. maj 1834 og endte til sidst med at bestå af over 200 personer. Deltagerne, som var bevæbnede og organiserede som en militærgruppe, ankom nær Jackson County i midten af juni efter at have rejst over 1.450 km.

Hærens deltagere vandrede lange strækninger hver dag, ofte i trykkende hede, og de måtte leve af en utilstrækkelig mængde mad og urent vand. De tætte forhold, de levede under i løbet af mange

ugers rejse, ledsaget af udmattelse og sult, førte til, at nogle af mændene skændtes med hinanden og kritiserede profeten.

Trods alle problemerne under denne farefulde og vanskelige tur lærte Joseph Smith hærens deltagere nogle vigtige ledelsesprincipper, efterhånden som han ledte dem dag efter dag. Wilford Woodruff, som deltog i Zions hær og senere blev Kirkens fjerde præsident, sagde: »Vi opnåede en erfaring, som vi aldrig kunne have opnået på nogen anden måde. Vi havde det privilegium at se profetens ansigt, og vi havde det privilegium at rejse 1600 kilometer i hans selskab og se Guds Ånd virke på ham og se ham modtage åbenbaringer fra Jesus Kristus og se dem blive opfyldt.«<sup>1</sup>

Efter gruppens ankomst til Missouri indledte de forhandlinger med statens embedsmænd, men disse forsøg på en fredelig løsning mislykkedes. Da en væbnet konflikt syntes uundgåelig, bad profeten om vejledning, og den 22. juni 1834 modtog han en åbenbaring, der opløste hæren og erklærede, at Zion ikke kunne forløses på det tidspunkt (se L&P 105). Angående deltagerne i hæren sagde Herren: »Jeg har hørt deres bønner og vil antage deres offer; og jeg anser det for nødvendigt, at de skulle blive bragt hertil, for at deres tro kunne blive prøvet« (L&P 105:19).

Zions hær nåede ikke sine politiske mål, men den havde langvarige åndelige resultater. I februar 1835, da profeten organiserede De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Kvorum, havde ni af De Tolv Apostle og alle halvfjerdserne tjent i Zions hær. Som Joseph Young, en af de oprindelige medlemmer af De Halvfjerds, berettede, forklarede profeten en gruppe af disse brødre: »Gud ønskede ikke, at I skulle kæmpe. Han kunne ikke organisere sit rige med 12 mænd, der skulle åbne evangeliets dør for jordens nationer og med 70 mænd under deres ledelse, som skulle følge deres eksempel, medmindre han tog dem fra en gruppe af mænd, som havde været villige til at ofre deres liv, og som havde ydet et lige så stort offer som Abraham.«<sup>2</sup>

Det var i Zions hær, at Brigham Young, Heber C. Kimball og Wilford Woodruff m.fl. opnåede praktisk erfaring, som satte dem i stand til at lede de hellige fra Missouri til Illinois i 1839 og senere til Salt Lake Valley. Gennem denne oplevelse med profeten lærte disse brødre at lede på Herrens måde.

## Joseph Smiths lærdomme

### Ledere underviser i korrekte principper og hjælper dem, de leder, med at lære at styre sig selv.

*John Taylor, Kirkens tredje præsident, fortæller:* »For nogle år siden i Nauvoo spurgte en herre, som var medlem af den lovgivende forsamling, i mit påhør Joseph Smith om, hvordan det kunne være, at han var i stand til at styre så mange mennesker og bevare en så fuldkommen orden. Han bemærkede samtidigt, at det var umuligt for dem at gøre det nogen andre steder. Hr. Smith sagde, at det var meget nemt. ›Hvordan?‹ spurgte manden. ›For os er det meget svært.‹ Hr. Smith svarede: ›Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv.«<sup>3</sup>

*Brigham Young, Kirkens anden præsident, sagde:* »Joseph Smith blev mange gange spurgt af mænd, som kom for at se ham og hans folk: ›Hvordan kan det være, at De kan styre Deres folk så let? Det lader til, at de kun gør, hvad De siger. Hvordan kan det være, at De kan styre dem så let?‹ Han svarede: ›Jeg styrer dem slet ikke. Herren har åbenbaret visse principper fra himlene, som vi skal efterleve i disse sidste dage. Den tid nærmer sig, hvor Herren vil drage sit folk ud fra de ugudelige, og han vil afkorte sit værk i retfærdighed, og de principper, som han har åbenbaret, har jeg undervist folket i, og de prøver at efterleve dem, og de styrer sig selv.«<sup>4</sup>

*Som svar på en anklage om, at profeten Joseph Smith stræbte efter magt, sagde profeten:* »Med hensyn til den magt, som jeg har over menneskenes sind, vil jeg sige, at det er en følge af sandhedens kraft i de læresætninger, hvor jeg har været et redskab i Guds hænder til at fremlægge dem, og ikke som følge af nogen som helst tvang fra min side ... Jeg spørger: Har jeg nogensinde udøvet tvang over noget menneske? Gav jeg ham ikke friheden til ikke at tro på nogen som helst lære, som jeg har forkyndt, dersom det passede ham? Hvorfor angriber mine fjender ikke læresætningerne? Det kan de ikke: Det er sandhed, og jeg udfordrer alle mennesker til at kuldkaste den.«<sup>5</sup>

»En bror, som arbejder i *St. Louis Gazette*s kontor ... ønskede at vide gennem hvilket princip, jeg fik så meget magt ... Jeg fortalte

ham, at jeg vandt magt på sande og dydige principper, som ville vare ved, når jeg var død og borte.«<sup>6</sup>

---

**Ledere modtager den visdom, de behøver, fra Ånden  
og anerkender Herrens velsignelser til dem.**

»En Guds mand bør udrustes med visdom, kundskab og forståelse for at kunne undervise og lede Guds folk.«<sup>7</sup>

*Joseph Smith skrev til medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre præstedømmeledere, som tjente på mission i Storbritannien:* »Jeg kan sige, at så vidt som jeg er blevet bekendt med jeres handlinger, er jeg fuldstændig overbevist om, at de er foretaget i visdom. Jeg tvivler ikke på, at Herrens Ånd har vejledt jer, og det er et bevis for mig på, at I har været ydmyge, og at jeres ønsker har været at frelse jeres medmennesker og ikke at forherlige jer selv eller nære selviske interesser. Så længe de hellige viser en sådan tilbøjelighed, vil man bifalde deres råd, og deres indsats vil blive kronet med fremgang.

Der er mangt og meget af stor betydning, som I beder om råd om, men som jeg tror, at I fuldstændig er i stand til selv at afgøre, da I er mere fortrolige med de særlige omstændigheder, end jeg er. Jeg nærer stor tillid til jeres forenede visdom ...

Elskede brødre, I må i nogen grad kunne forstå mine følelser, når jeg tænker over det store værk, som nu ruller ud over jorden, og det forhold, som jeg har til det, mens det udstrækker sig til fjerne lande og tusinder antager det. Jeg erkender i nogen grad mit ansvar samt nødvendigheden af den støtte, jeg har brug for ovenfra, samt visdom fra det høje, så jeg må kunne undervise dette folk, som nu er blevet et stort folk, i retfærdighedens principper og lede dem i overensstemmelse med himlens vilje, så de må blive fuldkommengjorte og beredte til at møde Herren Jesus Kristus, når han kommer i stor herlighed. Kan jeg regne med jeres bønner til vor himmelske Fader på mine vegne samt på alle mine brødres og søstres bønner i England (som jeg elsker, selv om jeg ikke har mødt dem), så jeg kan blive i stand til at undgå ethvert af Satans kneb, overvinde enhver vanskelighed og bibringe dette folk glæden ved de velsignelser, der er forbeholdt de retskafne? Dette beder jeg jer om i Herren Jesu Kristi navn.«<sup>8</sup>

*I 1833 skrev profeten og andre kirkeledere til medlemmer i Thompson i Ohio og fortalte dem, at bror Salmon Gee var blevet udpeget til at præsidere over dem: »Vor elskede bror Salmon ... er blevet ordineret af os ... til at lede og undervise jer i det, som henhører til gudfrygtighed, hvem vi har stor tillid til, hvilket vi formoder, at I også har. Vi siger derfor til jer – ja, ikke kun os, men også Herren – modtag ham som en sådan, eftersom I ved, at Herren har udpeget ham til dette embede til jeres gavn, og støt ham med jeres bønner, bed for ham altid, så han kan få udøst visdom om og forståelse for Herrens kundskab, at I gennem ham kan blive friholdt for onde ånder samt al strid og splid og vokse i nåde og kundskab om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.*

... Til slut, brødre, bed for os, at vi må være i stand til at udføre det værk, som vi er kaldet til, så I kan glæde jer over Guds hemmeligheder, endog en fylde deraf.«<sup>9</sup>

*Profeten gav følgende råd til en gruppe præstedømmebærere for at vejlede dem i deres samtaler: »Enhver bør tale, når det er hans tur og på rette sted og på rette tid, så der må være fuldkommen orden i alt ... Enhver ... bør sikre sig, at han kan kaste lys over emnet frem for at sprede mørke ... hvilket kan gøres af mennesker, der arbejder flittigt på indgående at studere Herrens sind og vilje, han hvis ånd altid tilkendegiver og påviser sandheden, så alle, der er i besiddelse af Ånden, forstår den.«<sup>10</sup>*

»Når De Tolv eller andre vidner står foran jordens forsamlinger, og de forkynder med Guds ånds kraft og vidne, og folk bliver forbavsede og forbløffede over læren og siger: »Den mand har holdt en magtfuld tale, en stor prædiken,« så lad den mand eller de mænd vogte sig for, at de ikke tilskriver sig selv æren, men se til, at de er ydmyge og tilskriver Gud og Lammet prisen og æren, for det er ved det hellige præstedømmes og Helligåndens kraft, at de har magt til at tale således. Hvad er du, o menneske, andet end støv? Og af hvem modtager du din magt og dine velsignelser andre end af Gud?«<sup>11</sup>

---

### **Ledere i Herrens rige elsker dem, de tjener.**

»Efterhånden som jeg bliver ældre, nærer jeg større omsorg for jer. Jeg er til enhver tid villig til at afstå fra alt forkert, for jeg



ønsker, at dette folk skal have en dydig leder. Jeg har frigjort jeres sind ved at lade jer vide det, der hører Jesus Kristus til ... Jeg har kun gode følelser i mit hjerte.«<sup>12</sup>

»Sektæriske præster råber op om mig og spørger: »Hvordan kan det være, at dette sludrehoved vinder så mange tilhængere og fastholder dem?« Mit svar er: Det er, fordi jeg er i besiddelse af kærlighedens princip. Alt, hvad jeg kan tilbyde verden, er et godt hjerte og en hjælpsom hånd.«<sup>13</sup>

*Få dage før profeten kom til fængslet i Carthage, udtrykte han sin kærlighed til de bellige:* »Gud har prøvet jer. I er et godt folk, derfor elsker jeg jer af hele mit hjerte. Større kærlighed har ingen end den, der sætter sit liv til for sine venner (se Joh 15:13). I har stået ved min side i prøvelsernes stund, og jeg er villig til at ofre mit liv for, at I kan blive bevaret.«<sup>14</sup>

---

### **Ledere i Herrens rige underviser gennem deres tjenestegerning og ved deres eksempel.**

*Da deltagere i Zions hær marcherede fra Kirtland i Obio til Missouri, lærte de mange ledelsesprincipper af deres samvær med profeten Joseph Smith. George A. Smith, en deltager i Zions hær, erindrede:* »Profeten Joseph tog fuldt ud del i hele turens strabadser. Udover at sørge for hærens forsyninger og præsidere over den gik han det meste af tiden og fik sin andel af vabler, sår og ømme fødder, hvilket var en naturlig følge af at gå 40-65 km om dagen på årets varmeste tid. Men under hele turen ytrede han aldrig en murren eller beklagelse, mens de fleste af mændene i hæren beklagede sig til ham over ømme tæer, vablede fødder, lange strækninger, små rationer af proviant, dårligt brød, dårlige majs-kager, harsk smør, stærk honning, bacon og ost fuld af mider osv. Selv en hund kunne ikke gøre ad nogle af mændene, uden at de murrede ad Joseph. Hvis de skulle slå lejre uden frisk vand, skabte det næsten oprør. Selv om vi var Zions hær, bad mange af os ikke bønner og var ubetænksomme, ligegyldige, ubesindige, tåbelige eller djævelske og vidste det dog ikke. Joseph måtte bære over med os og undervise os ligesom børn. Dog var der mange i hæren, der aldrig murrede, og som altid var rede og villige til at gøre, som vore ledere ønskede.«<sup>15</sup>

*Følgende er uddrag fra profetens historie fra maj 1834:* »Hver aften, før vi lagde os til at sove, knælede vi for Herren i hver vores telt ved lyden af trompeten og opsendte vore taksigelser i bøn og ydmyg anmodning. Ved lyden af trompeten om morgenen kl. ca. fire lå hver mand igen på sine knæ for Herren og bøn-faldt om hans velsignelse af dagen.«<sup>16</sup>

*27. maj 1834:* »På trods af at vore fjender hele tiden udtrykte voldstrusler, frygtede vi ikke, ej heller tøvede vi med at fortsætte vores rejse, for Gud var med os, og hans engle gik foran os, og troen i vores lille gruppe var urokkelig. Vi ved, at engle var vore følgesvende, for vi så dem.«<sup>17</sup>

*29. maj 1834:* »Jeg opdagede, at en del af selskabet havde fået surt brød, mens jeg havde fået godt, sødt brød af den samme kok. Jeg irettesatte bror Zebedee Coltrin for denne forskelsbehandling, for jeg ønskede, at mine brødre skulle spise og drikke det samme som mig.«<sup>18</sup>

*John M. Chidester, en deltager i Zions bær, busker:* »Zions hær måtte, da den gik gennem staten Indiana, krydse meget besværlige sumpe. Derfor måtte vi fæstne reb til vognene for at hjælpe dem igennem, og profeten var den første mand ved rebet på sine bare fødder. Det var typisk for ham, hver gang der var besværligheder.

Vi fortsatte vores rejse, indtil vi nåede Wakendafloeden efter at have rejst 40 km uden at hvile eller spise. Vi var tvunget til at sejle med færge over floden, og på den anden side fandt vi et yderst tiltrækkende sted at slå lejr, hvilket var en kilde til glæde for de nu meget trætte og sultne mænd. Da de nåede hen til dette sted, bekendtgjorde profeten for hæren, at han følte sig tilskyndet til at fortsætte. Han gik i spidsen og opfordrede brødrene til at følge sig.

Det skabte splittelse i hæren. Lyman Wight og nogle andre nægtede i første omgang at følge profeten, men fulgte til sidst med. Efterspillet viste, at profeten var inspireret til at fortsætte et stykke på ca. 11 km. Det blev senere fortalt os, at ca. 13 km syd for det sted, hvor vi krydsede floden, havde en gruppe mænd planlagt at overfalde os den nat.«<sup>19</sup>



*»Profeten var første mand ved rebet på sine bare fødder«, busker en deltager i Zions hær. »Det var typisk for ham, hver gang der var besværligheder.«*

*Under Zions hærs march var der nogle af deltagerne, der murrede og beklagede sig. Profeten revsede de pågældende og advarede dem om, at en ulykke ville ramme dem, hvis de ikke omvendte sig. Selv om nogle gav agt på hans råd, var der andre, der ikke gjorde. Snart udbrød der kolera, og nogle af hærens deltagere døde. Orson Pratt, der senere virkede i De Tolv Apostles Kvorum, berettede: »Holdt profeten op med at bekymre sig for hærens velbefindende? Stødte han sine venner fra sig i deres tugtelses og prøvelses stund? Blev han deres fjende, fordi han havde talt hårdt til dem? Nej! Hans hjerte flød over med deltagelse – hans bryst strålede med kærlighed, medfølelse og godhed, og med en iver og troskab, der sømmede sig for en hengiven ven i den farefulde stund, betjente han personligt de syge og døende og hjalp til med at begrave de døde. Hver eneste af hans handlinger under denne alvorlige prøvelse forsikrede hæren endnu mere om, at trods alle deres fejl elskede han dem stadig.«<sup>20</sup>*

## Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs det første afsnit på s. 281. Hvilke styrker ser du i profeten Joseph Smiths måde at lede på? Hvordan tror du, at de fleste mennesker reagerer på en sådan ledelse?
- Læs profetens lærdomme om lederes behov for at modtage visdom fra Ånden (s. 282-283). Hvad kan hjælpe ledere til at modtage den visdom, de behøver?
- Læs det andet hele afsnit på s. 282. Hvorfor er ydmyghed og uselviskhed uundværlige kendetegn hos ledere? Hvilke andre kendetegn tror du, ledere bør have?
- Joseph Smith talte åbent om sin kærlighed og omsorg for de hellige (s. 284). Hvordan ved du, at en leder virkelig elsker dig? Hvornår er du blevet velsignet på grund af en leders kærlighed?
- Læs beretningerne fra Zions hær på s. 279-280 og 284-286. Hvilke lederegenskaber udviste profeten?
- Tænk over dine ledelsesansvar i din familie, Kirken, dit erhverv, din skole, samfundet eller andre steder. Overvej, hvad kan vi gøre for at følge Joseph Smiths eksempel.

*Skriftstedsbenedvisninger:* 2 Mos 18:13-26; Ordsp 29:2; Matt 20:25-28; Alma 1:26; L&P 107:99-100.

### Noter

1. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21. okt. 1869, s. 1.
2. Citeret af Joseph Young sen., i *History of the Church*, 2:182, fodnote; fra Joseph Young sen., *History of the Organization of the Seventies*, 1878, s. 14.
3. John Taylor, »The Organization of the Church«, *Millennial Star*, 15. nov. 1851, s. 339.
4. Brigham Young, *Deseret News: Semi-Weekly*, 7. juni 1870, s. 3.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 412; fra en tale holdt af Joseph Smith den 24. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
6. *History of the Church*, 6:343; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 25. apr. 1844, Nauvoo, Illinois.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 374; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.

8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 209, 212; fra et brev fra Joseph Smith til De Tolv, 15. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. jan. 1841, s. 259-260; dette brev er ukorrekt dateret 19. okt. 1840, i *History of the Church*.
9. Brev fra Joseph Smith m.fl. til kirke-medlemmer i Thompson, Ohio, 6. feb. 1833, Kirtland, Ohio; Letter Book 1, 1829-35, s. 25-26, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
10. *History of the Church*, 2:370; fra indførsel i Joseph Smiths dagbog, 15. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 184; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Illinois; Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
12. *History of the Church*, 6:412; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 376; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
14. *History of the Church*, 6:500; fra en tale holdt af Joseph Smith den 18. juni 1844 i Nauvoo, Illinois. Samlere af *History of the Church's* kombinerede mundtlige beretninger fra flere øjenvidner til en enkelt beretning.
15. George A. Smith, »History of George Albert Smith by Himself«, s. 30, George Albert Smith, Papers, 1834-1875, Kirkens arkiver.
16. *History of the Church*, 2:64-65; fra Heber C. Kimball, »Elder Kimball's Journal«, *Times and Seasons*, 15. jan. 1845, s. 771.
17. *History of the Church*, 2:73; fra Heber C. Kimball, »Elder Kimball's Journal«, *Times and Seasons*, 15. jan. 1845, s. 772.
18. *History of the Church*, 2:75; fra George A. Smith, »History of George Albert Smith by Himself«, s. 17, George Albert Smith, Papers, 1834-1875, Kirkens arkiver.
19. John M. Chidester, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. mar. 1892, s. 151.
20. Orson Hyde, *Deseret News*, 30. juli 1853, s. 66.



## Sandheder fra Frelserens lignelser i Matthæus 13

*»Rigets stridsvogne ruller stadig frem, drevet af Jahves mægtige arm, og på trods af al modstand vil de fortsat rulle frem, indtil hans ord alle er opfyldt.«*

### Fra Joseph Smiths liv

Efterhånden som opførelsen af templet i Kirtland nærmede sig sin færdiggørelse begyndte de hellige at forberede sig på de store velsignelser, som de skulle modtage der. For at forberede brødre til tempelindvielsen, forsamledes de i ældsternes skole i november 1835. Denne skole var blevet oprettet i 1834 som en fortsættelse af profeternes skole, der blev afholdt tidligere.

Blandt flere emner studerede Joseph Smith og de andre brødre hebraisk, det sprog, som det meste af Det Gamle Testamente oprindeligt er skrevet på. Profetens dagbog for denne periode viser, at han studerede hebraisk næsten hver dag, ofte mange timer om dagen. Hans indførsler indeholder sætninger som »Tilbragte dagen med at læse hebraisk« eller »Deltog i skolen og læste hebraisk«.<sup>1</sup> Den 19. januar 1836 skrev han: »Tilbragte dagen i skolen. Herren velsignede os i vore studier. Denne dag begyndte vi med læsning i vore hebraiske bibeler med stor succes. Det er som om Herren åbner vores sind på en vidunderlig måde, så vi forstår hans ord på det oprindelige sprog.«<sup>2</sup> En måned senere skrev han: »Deltog i skolen og læste og oversatte med min klasse som sædvanligt. Min sjæl fryder sig over at læse Herrens ord på originalsproget.«<sup>3</sup>

Joseph Smiths oplevelser i ældsternes skole er blot ét bevis på hans kærlighed til skrifterne. Han studerede skrifterne flittigt og fandt trøst, kundskab og inspiration i dem gennem hele sit liv.



*Profeten Joseph Smith underviser nogle brødre, deriblandt Brigham Young (til venstre). Præsident Brigham Young sagde, at profeten kunne »tage skrifterne og gøre dem så ligetil og enkle, at alle kunne forstå dem«.*

Dette kendetegnes ved, at det var et skriftsted i Bibelen, der medførte, at han søgte visdom fra Gud og modtog den første åbenbaring, da han kun var 14 år gammel (se Jak 1:5).

Profetens skrivelser og prædikener er fyldt med citater og udlægninger af skriften, for han havde studeret skrifterne så meget, at de blev en uadskillelig del af hans tanker. I sin undervisning citerede han skrifterne direkte, han henviste til dem, omskrev dem og brugte dem som grundlag for sine prædikener. »Jeg kender skrifterne og forstår dem«, sagde han i april 1844.<sup>4</sup>

Hans usædvanlige kendskab til skrifterne gjorde det muligt for ham at undervise i og udlægge dem med stor kraft og klarhed, og mange, der hørte ham tale, huskede ham for denne evne. Præsident Brigham Young erindrede, hvordan profeten kunne »tage skrifterne og gøre dem så ligetil og enkle, at alle kunne forstå dem.«<sup>5</sup>

Wandle Mace husker: »Jeg har lyttet til profeten Joseph Smith offentligt og privat, i solskin og regn, ligesom mange andre har gjort, når han underviste dem fra talerstolen. Og i mit eget hjem og i hans hjem har jeg lært ham at kende ... og jeg ved virkelig, at intet menneske, der ikke var undervist af Gud, kunne forklare skrifterne på en sådan måde og kaste så klart lys over dem, at ingen kunne misforstå deres mening.

Jeg har sommetider følt mig flov over mig selv, fordi jeg, selv om jeg havde studeret skrifterne så meget, endda siden jeg var barn, ikke havde set det, som var så ligetil, når han omtalte dem. Han så at sige drejede nøglen, og kundskabens dør sprang op på vid gab og afslørede dyrebare principper, både nye og gamle.«<sup>6</sup>

Profetens viden om skrifterne er tydelig i følgende brev, hvori han gav en profetisk udlægning af Frelserens lignelser i Matthæus 13. Han underviste i, at disse lignelser beskriver grundlæggelsen af Kirken på Frelserens tid og dens storslåede vækst og skæbne i de sidste dage.



## Joseph Smiths lærdomme

**Frelseren underviste i lignelser, så de, der troede på hans lærdomme, kunne få større lys, mens de, der forkastede hans lærdomme, ville miste det lys, de havde.**

»Disciplene kom hen til [Frelseren] og spurgte: »Hvorfor taler du til dem i lignelser?« (Jeg vil her bemærke, at »dem« som det bruges i dette spørgsmål ... henviser til mængden.) Han svarede dem (dvs. disciplene): *Jer* er det givet at kende Himmerigets hemmeligheder, men de *andre* (dvs. de vantro) er det ikke givet. For den, der har, til ham skal der gives, og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har« (Matt 13:10-12, kursiv tilføjet).

Vi ser heraf, at de, der forud havde ventet på, at en Messias skulle komme ifølge profeternes vidnesbyrd, og således på dette tidspunkt ventede en Messias, men på grund af deres mangel på tro ikke havde tilstrækkelig lys til at erkende ham som deres Frelser, og til at erkende, at han var den sande Messias, derfor måtte blive skuffede og endda miste al deres kundskab eller få borttaget alt det lys, den forståelse og tro, som de havde om det emne. Derfor skal den, der ikke vil modtage det større lys, få taget alt det lys bort, som vedkommende har haft, og hvis det lys, som er i dig, bliver mørke - hvilket mørke! »Derfor« siger Frelseren, »taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører og heller intet fatter. På dem opfyldes den profeti af Esajas, der siger: I skal høre og høre, men intet fatte, I skal se og se, men intet forstå« (Matt 13:13-14).

Vi ser nu, at selve grunden til, at de ifølge profeten Esajas ikke ville modtage Messias, var, at de ikke ville eller ikke kunne fatte. De så og dog forstod de ikke, »for dette folks hjerte er dækket med fedt, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket til, for at de ikke skal se med øjnene, høre med ørerne og fatte med hjertet og vende om, så jeg må helbrede dem« (Matt 13:15). Men hvad siger han til sine disciple? »Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige har længtes efter at se det, I ser, og fik det ikke at se, og høre det, I hører, og fik det ikke at høre« (Matt 13:16-17).

Vi fremsætter igen en bemærkning her – for vi ser, at selve det princip, hvorved disciplene blev regnet for velsignede, var, at de fik lov til at se med deres øjne og høre med deres ører, og at den fordømmelse, der hvilede på folkeskaren, der ikke modtog hans ord, bestod i, at de ikke var villige til at se med deres øjne eller høre med deres ører. Ikke fordi de ikke kunne eller ikke havde privilegiet at se og høre, men fordi deres hjerter var fulde af ugu-delighed og vederstyggeligheder. »Det gjorde jeres fædre, og det gør I« (ApG 7:51). Profeten, der forudså, at de således ville for-hærde deres hjerte, bekendtgjorde det tydeligt. Heri ligger for-dømmelsen af verden: At lyset er kommet til verden, og menne-skene vælger mørket frem for lyset, fordi deres gerninger er onde. Dette underviser Frelseren så tydeligt i, at en vejfarende ikke behøver at fare vild.

... Mennesket har, når sandheden fremføres af Guds tjenere, for vane at sige: Alt er hemmelighedsfuldt. De har talt i lignelser, og derfor skal de ikke forstås. Det er sandt, at de har øjne at se med, og dog ikke ser, men ingen er så blinde som de, der ikke vil se, og selv om Frelseren udtalte dette til sådanne personer, udlagde han det dog tydeligt for sine disciple. Vi har grund til at være oprigtigt ydmyge for vore fædres Gud over, at han har givet os dette på optegnelser, der er så tydelige, at trods Baals præst-ers anstrengelser og forenede kræfter har de ikke magt til at for-blinde vore øjne eller formørke vores forstand, hvis vi bare vil lukke øjnene op og for en stund læse med åbent sind.«<sup>7</sup>

---

**Lignelsen om sædemanden viser virkningen af  
at forkynde evangeliet. Det viser også, at Frelseren  
grundlagde sit rige i tidernes midte.**

»Da Frelseren fremsatte disse smukke udtalelser og lignelser, som de findes i Matt 13, finder vi ham siddende i en båd på grund af folkeskaren, som pressede sig ind på ham for at høre hans ord. Han begyndte at undervise dem og sagde:

»Se, en sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klip-pegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; men da solen kom højt på



*»Se, en sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen ...  
Men noget faldt i god jord og gav udbytte.«*

himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det. Men noget faldt i god jord og gav udbytte, noget hundrede, noget tres og noget tredive fold. Den, der har ører, skal høre! (Matt 13:3-9) ...

Så lyt til forklaringen af lignelsen om sædemanden. »Når et menneske hører ordet om Riget og ikke fatter det, kommer den Onde og røver det, der er sået i hans hjerte.« Læg nu mærke til udtrykket - det, der er sået i hans hjerte. »Det er det, som blev sået på vejen« (Matt 13:19). Mennesker, som ikke har noget retfærdighedsprincip i sig, og hvis hjerte er fuldt af ugudelighed og ikke længes efter sandhedens principper, forstår ikke sandhedens ord, når de hører dem. Djævelen fjerner sandhedens ord fra deres hjerte, fordi de ikke har noget ønske om retfærdighed i sig.

»Det, som blev sået på klippegrund, det er ham, der straks tager imod ordet med glæde, når han hører det; men han har ikke rod i sig, han holder kun ud en tid, og når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra. Det, som blev sået mellem tidsler, det er ham, der hører ordet, men denne verdens bekymring og rigdommens blændværk kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men det, som blev sået i den gode jord, det er ham, der hører ordet og fatter det og så bærer frugt og giver hundrede eller tres eller tredive fold« (Matt 13:20-23).

Således forklarede Frelseren selv sine disciple den lignelse, som han fremsatte, og efterlod ikke nogen hemmelighed eller noget mørke i sindet hos dem, der fuldt og fast tror på hans ord.

Vi drager da den slutning, at selve grunden til, at folkeskaren eller verden, som de blev betegnet af Frelseren, ikke modtog en forklaring på hans lignelser, var som følge af vantrø. Til jer, siger han (idet han taler til sine disciple), er det givet at kende Himmerigets hemmeligheder (se Matt 13:11). Og hvorfor? På grund af den tro og den tillid de havde til ham. Denne lignelse blev fortalt for at påvise de virkninger, som forkyndelsen af ordet frembringer, og vi tror, at den direkte hentyder til begyndelsen eller oprettelsen af riget i den tidsalder. Derfor vil vi blive ved med at følge hans udtalelser angående dette rige fra den tid og lige til verdens ende.«<sup>8</sup>

**Lignelsen om hveden og ukrudtet lærer os,  
at de retfærdige og de ugudelige vil gro side om side  
indtil verdens ende, hvor de retfærdige vil blive  
indsamlet og de ugudelige brændt.**

»Han fortalte dem en anden lignelse (denne lignelse hentyder til rigets oprettelse, også på daværende tid i verdenshistorien): Himmeriget ligner en mand, der såede god sæd i sin mark. Mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt i hveden og gik sin vej. Da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet frem. Husbondens folk kom så og spurgte: Herre, såede du ikke god sæd i din mark? Hvor kommer da ukrudtet fra? Han svarede: Det har en fjende gjort. Folkene spørger ham så: Vil du have, at vi skal gå ud og luge det væk? Han svarer dem: Nej, for når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det. Lad blot begge dele gro side om side indtil høsten. Ved høsttid vil jeg så sige til høstfolkene: Tag først ukrudtet fra og bind det i knipper, så det kan brændes, men saml hveden i min lade« (Matt 13:24-30).

Nu lærer vi af denne lignelse, ikke blot om oprettelsen af riget på Frelserens tid, som den gode sæd, der frembragte frugt, repræsenterer, men også om fordævelsen i Kirken, som ukrudtet, der blev sået af fjenden, repræsenterer, og som hans disciple gerne ville have rykket op eller rensset Kirken for, hvis Frelseren havde støttet deres synspunkt. Men han, der kender alt, siger: Gør ikke det. Han kunne lige så godt have sagt, at dette synspunkt ikke er rigtigt. Kirken er i sin spæde begyndelse, og hvis I tager dette overilede skridt, vil I ødelægge hveden eller Kirken med ukrudtet. Derfor er det bedre at lade dem gro side om side indtil høsten eller verdens ende, der betyder de ugudeliges udryddelse, som endnu ikke er blevet opfyldt.

»... Og hans disciple kom og bad ham: »Forklar os lignelsen om ukrudtet på marken.« Han svarede: »Den, der sår den gode sæd, er Menneskesønnen, marken er verden, og den gode sæd er Rigets børn. Men ukrudtet er den Ondes børn« (Matt 13:36-38).

Lad nu vore læsere lægge mærke til udtrykket - »marken er verden ... ukrudtet er den Ondes børn, og fjenden, der såede det, er Djævelen. Høsten er verdens ende, (lad dem omhyggeligt

lægge mærke til dette udtryk - *verdens ende*) og høstfolkene er engle« (Matt 13:38-39).

Folk har ikke nogen som helst grund til at sige, at dette er billedligt, eller at det ikke betyder, det der står, for han forklarer nu, hvad han tidligere har talt om i lignelser. Og i henhold til disse ord er verdens ende de ugudeliges udryddelse, høsten og verdens ende hentyder direkte til den menneskelige familie i de sidste dage, i stedet for jorden, som mange har forestillet sig, og det, der skal gå forud for Menneskesønnens komme og genoprettelsen af alt det, som alle de hellige profeter har talt om siden verdens begyndelse. Englene vil have noget at gøre i dette store værk, for de er høstfolkene.

»Ligesom altså ukrudtet tages fra og brændes i ild, således skal det også gå ved verdens ende« (Matt 13:40), dvs. når Guds tjenere går ud og advarer nationerne, både præster og folk, og når de forhærder deres hjerte og forkaster sandhedens lys, bliver disse første overgivet til Satans tugtelse, og loven og vidnesbyrdet tillukkes ... så er de overladt til mørke og er overgivet til den brændende dag. De bliver således bundet af deres trosbekendelser, og deres bånd bliver gjort stærke ved deres præster, og de bliver beredt til opfyldelsen af Frelserens ord: »Menneskesønnen skal sende sine engle, og fra hans rige skal de tage alt det væk, som fører til frafald, og alle dem, der begår lovbrud, og kaste dem i ovnen med ild. Der skal der være gråd og tænderskæren« (Matt 13:41-42).

Vi forstår, at arbejdet med indsamlingen af hveden i lade eller på kornloft skal finde sted, mens ukrudtet bindes i knipper og beredes for den brændende dag. Efter den brændende dag »skal de retfærdige skinne som solen i deres faders rige. Den, der har ører, skal høre« (Matt 13:43).«<sup>9</sup>

---

**Lignelsen om sennepsfrøet lærer os, at Kirken  
og Guds rige, som er grundlagt i disse sidste dage,  
skal spredes over hele jorden.**

»Og atter fortalte han dem en anden lignelse, der hentydede til det rige, der skulle oprettes lige før eller ved selve høsttiden, og det lyder: »Himmeriget ligner et sennepsfrø, som en mand tog og såede i sin mark. Det er mindre end alle andre frø, men når

det vokser op, er det større end alle andre planter og bliver et helt træ, så himlens fugle kommer og bygger rede i dets grene (Matt 13:31-32). Nu kan vi tydeligt se, at dette billede repræsenterer Kirken, sådan som den skal komme frem i de sidste dage. Se, himmeriget sammenlignes med det. Hvad er så ligesom det?

Lad os tage Mormons Bog, som en mand tog og gemte i sin mark og med sin tro sikrede, at den ville dukke op i de sidste dage eller i rette tid. Lad os se den komme op af jorden – den, som virkelig er mindre end alle andre frø – men se den bryde frem, ja, række op med høje grene og i guddommelig majestæt, indtil den, ligesom sennepsfrøet, bliver den største af alle planter. Og det er sandt, den er spiret og vokset frem af jorden, og retfærdighed begynder at se ned fra himlen (se Sl 85:11; Moses 7:62), og Gud sender sin magt, sine gaver og engle ned for at bygge rede i dets grene.



*Kirken er »ligesom en uigennemtrængelig, urokkelig klippe midt i det store dyb, der udsættes for Satans storme og uvejr, men som indtil videre er forblevet standhaftig.«*

Himmeriget ligner et sennepsfrø. Se, er det ikke himmeriget, som rejser sit hoved i de sidste dage i sin Guds majestæt, ja, de sidste dages helliges kirke, ligesom en uigennemtrængelig, urokkelig klippe midt i det store dyb, der udsættes for Satans storme og uvejr, men som indtil videre er forblevet standhaftig og stadig trodser modstandens tårnhøje bølger, der bliver jaget af synkende fartøjers stormvinde, som har væltet frem og stadig vælter fremad med drabelig fråde på sin sejrige bølgetop, drevet frem med dobbelt raseri af retfærdighedens fjende? ...

Mørkets ... skyer har længe ligget som tårnhøje bølger, der slår henover de sidste dages helliges kirkes urokkelige klippe. På trods af alt det rækker sennepsfrøet sine grene højere og højere op og breder dem længere og længere ud. Rigets stridsvogne ruller stadig frem, drevet af Jahves mægtige arm, og på trods af al modstand vil de stadig rulle frem, indtil hans ord alle er opfyldt.«<sup>10</sup>

---

**De tre vidners vidnesbyrd og de sidste dages skrifter er ligesom den surdej, der kom i hvedemel. Lignelsen om voddet lærer om den verdensomspændende indsamling.**

»Han fortalte dem en anden lignelse. Himmeriget ligner en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, til det hele var gennemsyret« (Matt 13:33). Det kan forstås sådan, at de sidste dages helliges kirke er vokset frem fra en lille surdej, som blev lagt i tre vidner. Se, hvor meget det er ligesom i lignelsen! Den gennemsyrer hurtigt dejen og vil snart gennemsyre alt ...

›Igen: Himmeriget ligner et vod, der blev kastet i søen og samlede fisk af enhver art; da det var fuldt, trak de det op på bredden og satte sig og samlede de gode fra i tønder og kastede de dårlige ud« (Matt 13:47-48). Med hensyn til arbejdet efter dette mønster, se da Josefs efterkommere, der spreder evangeliets garn ud over jordens overflade og indsamler alle slags, så de gode bliver reddet i skibe, der er forberedt til det formål, og englenerne vil tage sig af de dårlige. ›Således skal det gå ved verdens ende: Englenerne skal gå ud og skille de onde fra de retfærdige og kaste dem i ovnen med ild. Der skal der være gråd og tænderskæren. Har I fattet alt dette? De svarede: ›Ja!« (Matt 13:49-51). Og vi siger: Ja, Herre, og de kunne meget vel sige: Ja, Herre, for dette er så tydeligt og



så herligt, at hver eneste hellig i de sidste dage må reagere på det med et hjerteligt Amen.

›Da sagde han til dem: ›Derfor: Enhver skriftklog, der er blevet Himmerigets discipel, ligner en husbond, der tager nyt og gammelt frem fra sit forråd‹ (Matt 13:52).

Som et eksempel på det kan man se Mormons Bog, der kommer frem som en dyrebar skat. På samme måde med de pagter, der er blevet givet de sidste dages hellige (Lære og Pagter) såvel som oversættelsen af Bibelen - der bringes således dyrebart nyt og gammelt frem, der svarer til de tre mål hvedemel, som har undergået den rensende indflydelse fra en åbenbaring fra Jesus Kristus. Og betjeningen af engle, som allerede har påbegyndt dette arbejde i de sidste dage, svarer til surdejen, som gennemsyrede hele dejen. Amen.«<sup>11</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side vii-xi.

- Læs s. 289-291. Hvad kan vi lære af Joseph Smiths eksempel, der kan hjælpe os i vores eget skriftstudium?
- Læs Joseph Smiths forklaring på, hvorfor Frelseren sommetider underviste i lignelser (s. 292-293). Når vi lærer om evangeliets sandheder, hvad tror I så, det betyder at se med vore øjne og høre med vore ører? Hvorfor tror I, at lyset bliver taget bort fra os, hvis vi ikke er villige til at modtage større lys? Tænk over, hvad der skal til, for at I kan modtage mere af evangeliets lys.
- Studér lignelsen om sædemanden (s. 293-295). I denne lignelse viser Frelseren, at det samme budskab om evangeliet har forskellige resultater, alt efter hvordan mennesker modtager det. Hvorfor er Guds ord ude af stand til at vokse i mennesker, »hvis hjerte er fulde af ugudelighed«? Hvorfor fører prøvelser og forfølgelse til, at nogle mennesker tilsidesætter Guds ord? Hvordan kan »denne verdens bekymring« og »rigdommens blændværk« kvæle ordet i os?

- Hvordan kan vi sikre os, at vores »jord« er god, når ordet sås i os? Hvad kan forældre gøre for at hjælpe børn til at forberede deres hjerte til at modtage ordet?
- I lignelsen om hveden og ukrudtet (s. 296-297) repræsenterer hveden de retfærdige, eller »Rigets børn«. Ukrudtet repræsenterer »den Ondes børn«. Hvordan kan vi forblive trofaste på trods af, at »ukrudtet« får lov at vokse op mellem »hveden«? Hvordan hjælper Lære og Pagter 86:1-7 dig med bedre at forstå lignelsen?
- Hvordan er Kirken i dag ligesom det voksende træ i lignelsen om sennepsfrøet? (Se eksemplerne på s. 297-299).
- Læs s. 299-300. Læg mærke til, at surdejen er noget, der får brøddejen til at hæve. Hvordan er de sidste dages skrifter ligesom surdejen for Kirken? Hvordan er de ligesom en surdej for dig personligt? Hvordan er de sidste dages skrifter ligesom et forråd, »der er nyt og gammelt«?
- Hvorfor tror du, at det i lignelsen om det evangeliske vod (s. 299) er af stor betydning, at voddet samler fisk af enhver slags? Hvordan opfyldes denne lignelse i dag?

*Skriftstedshenvisninger:* Luk 8:4-18; Alma 12:9-11; L&P 86:1-11; 101:63-68.

### Noter

1. *History of the Church*, 2:326; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 7. dec. 1835 og 29. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
2. *History of the Church*, 2:376; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 19. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
3. *History of the Church*, 2:396; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 17. feb. 1836, Kirtland, Ohio.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 432; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
5. Brigham Young, *Deseret News*, 30. dec. 1857, s. 340.
6. Wandle Mace, selvbiografi, ca. 1890, s. 45, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 110-112; andet, tredje og fjerde sæt parenteser i første afsnit som i originalteksten; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 225-226.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 110, 112-113; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 225-226.

9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 113-114, 117-118; første sæt parenteser i første afsnit som i originalteksten og første sæt parenteser i fjerde afsnit som i originalteksten; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 226-229.
10. *History of the Church*, 2:268, 270; ord i parentes i tredje afsnit som i originalteksten; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 114-115; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 227-228. Se s. xvi for oplysninger om ændringer i Kirkens officielle navn.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 110, 112-113; fra et brev fra Joseph Smith til Kirkens ældster, dec. 1835, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, dec. 1835, s. 228-229.



## Profeten Elias og gengivelsen af beseglingsnøglerne

*»Hvordan vil Gud komme denne generation til undsætning? Han vil sende profeten Elias.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I foråret 1836, efter tre års arbejde og offer, så de hellige i Kirtland endelig fuldendelsen af deres smukke tempel, det første i denne uddeling. Søndag den 27. marts samledes flere end 900 mennesker i templets sal og forhal til indvielsesmødet. Mange andre samledes til et møde for dem, der ikke var plads til i templet, i et nærliggende klasseværelse, mens andre igen lyttede uden for templets åbne vinduer. Profeten selv hjalp med at anvise plads til de tilstedeværende.

Forsamlingen hørte en tale af Sidney Rigdon, rådgiver i Det Første Præsidentskab, derefter sang de sammen »Vi glædes og frydes« og »Adam-on-di-Ahman«, skrevet af William W. Phelps. Så rejste Joseph Smith sig for at bede indvielsesbønnen, som han havde fået gennem åbenbaring. I bønnen beskrev han mange af de bemærkelsesværdige velsignelser, som bliver udøst over dem, der værdigt indtræder i Guds templer (se L&P 109). Koret sang »Guds Ånd som en ild«, og derefter rejste forsamlingen sig og kom med hosianna-råbet »med en sådan kraft, at det næsten var nok til at løfte taget fra bygningen.«<sup>1</sup>

»Og lad dit hus blive fyldt,« sagde profeten i indvielsesbønnen, »som af et susende, mægtigt vindstød, af din herlighed« (L&P 109:37). Det blev bogstaveligt talt opfyldt, for mange hellige vidnede om, at himmelske væsener var til stede under indvielsesmødet. Eliza R. Snow erindrede: »Denne indvielsesceremoni kan måske øves, men intet jordisk sprog kan beskrive denne mindeværdige dags himmelske tilkendegivelser. Engle viste sig for nogle,



*»Endnu et stort og herligt syn [brød] frem for os, for profeten Elias, som blev taget op til himlen uden at smage døden, stod foran os.«*

mens guddommeligt nærvær kunne føles af alle tilstedeværende, og hvert hjerte fyldtes med »en ubeskrivelig, forklaret glæde« (se 1 Pet 1:8).<sup>2</sup>

Samme aften, da profeten samledes med ca. 400 præstedømmebærere i templet, hørtes »en støj som lyden af en brusende, mægtig vind, der fyldte templet, og hele forsamlingen rejste sig samtidig, påvirket af en usynlig magt.« Ifølge profeten begyndte »mange at tale i tunger og profetere, andre så storslåede syn, og jeg så, at templet var fyldt med engle, hvilken kendsgerning jeg erklærede til forsamlingen.«<sup>3</sup>

Ved et møde afholdt i templet en uge senere, søndag den 3. april, forekom der usædvanligt betydningsfulde tilkendegivelser. Efter profeten havde hjulpet andre kirkeledere med at omdele nadveren, trak han og Oliver Cowdery sig tilbage til talerstolen bag de sænkede forhæng og knælede i højtidelig bøn. Da de rejste sig efter bønnerne, viste Frelseren selv sig for dem og kundgjorde sin godkendelse af templet: »For se, jeg har antaget dette hus, og mit navn skal være her; og jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk i dette hus« (L&P 110:7).

Efter dette syn fik Joseph og Oliver tre særskilte syn, hvori de fordums profeter viste sig for dem for at gengive de præstedømmenøgler, der var nødvendige til Herrens værk i de sidste dage. Profeten Moses viste sig og overdrog dem »nøglerne til at kunne indsamle Israel fra jordens fire dele«. Elias kom og overdrog dem »Abrahams evangeliums uddeling« (Se L&P 110:11-12).

Derefter så Joseph og Oliver profeten Elias i endnu et storslået syn (se L&P 110:13-16). Profeten Elias' komme var af så stor betydning, at den fordums profet Malakias havde profeteret om det århundreder før, og Frelseren havde gentaget profetien over for nefitterne (se Mal 4:5-6; 3 Ne 25:5-6; 26:1-2). Profeten Elias kom for at overdrage Joseph og Oliver beseglingsnøglerne - magten til i himlen at binde og bekræfte alle ordinancer, der bliver udført på jorden. Gengivelsen af beseglingsmagten var nødvendig for at forberede verden til Frelserens andet komme, for uden det »ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme« (JS-H 1:39).

## Joseph Smiths lærdomme

---

### Den fordums profet Malakias forudsagde profeten Elias' komme.

*Profeten Joseph Smith sagde følgende om Moronis besøg om aftenen den 21. september 1823, som nedskrevet i JS-H 1:36-39: »[Moroni] citerede først en del af det tredje kapitel af Malakias' Bog, og han citerede også det fjerde eller sidste kapitel af samme profeti (dansk bibel, Mal 3:19-24), dog med en lille afvigelse i forhold til, hvordan det står i vore bibler. I stedet for at citere det første vers, sådan som det står i vore bøger, citerede han det således:*

*For se, den dag kommer, der skal brænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, der handler ugudeligt, skal brænde op som stubbe, for de, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarens Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.*

*Og videre citerede han det femte vers således: Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.*

*Han citerede også det næste vers anderledes: Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre. Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.«<sup>4</sup>*

---

### Profeten Elias viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland.

*Joseph Smith beskrev tilsynekomsten af den fordums profet Elias for ham og Oliver Cowdery den 3. april 1836 i templet i Kirtland, som senere blev nedskrevet i L&P 110:13-16: »Endnu et stort og herligt syn [brød] frem for os, for profeten Elias, som blev taget op til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:*

*Se, den tid er til fulde kommet, om hvilken der blev talt ved Malakias' mund, da han vidnede om, at han [profeten Elias] skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer, for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnene til fædrene, for at hele jorden ikke skulle blive slået med en forbandelse – derfor*

bliver nøglerne til denne uddeling overdraget i jeres hænder; og heraf kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.«<sup>5</sup>

---

**Profeten Elias gengav beseglingsnøglerne -  
magten og myndigheden til i himlen at binde  
alle ordinancer, der udføres på jorden.**

»Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige osv. osv. (se Mal 3:23). Hvorfor sende profeten Elias? Fordi han har nøglerne og myndigheden til at udføre alle præstedømmets ordinancer, og [medmindre] den myndighed gives, kan ordinancerne ikke udføres i retfærdighed.«<sup>6</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev følgende i et brev til de hellige, som senere blev nedskrevet i L&P 128:8-11: »Se, beskaffenheden af denne ordinance [dåb for de døde] ligger i præstedømmets magt, givet ved åbenbaring fra Jesus Kristus, hvorved det bliver jer tilstedt, at hvad I binder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen ...*

Det kan for nogle synes at være en meget dristig lære, vi taler om – en magt, som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Ikke desto mindre er denne magt altid blevet givet i alle verdens tidsaldre, når som helst Herren har givet en uddeling af præstedømmet til nogen mand ved bogstavelig åbenbaring eller nogen gruppe af mænd. Hvad disse mænd derfor gjorde med myndighed i Herrens navn og gjorde det samvittighedsfuldt og nøjagtigt og på en korrekt og nøjagtig måde optegnede, det blev en lov på jorden og i himlen og kunne ifølge den store Jahves forordning ikke ophæves. Dette er et troværdigt udsagn. Hvem kan høre det?

Og atter, videre fra det foregående, står der i Matt 16:18, 19: *Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.*



Se, hele sagens vigtige og storslåede hemmelighed, og hele emnets *summum bonum*, som ligger foran os, ligger i at opnå det hellige præstedømmes magt. For den, der har fået disse nøgler, er der ingen vanskelighed ved at opnå kundskab om kendsgerninger angående menneskenes børns frelse, både såvel for de døde som for de levende.«<sup>7</sup>

---

**Med beseglingsmagten kan familier besegles for tid og al evighed, og hellige ordinancer kan udføres for de døde.**

»Profeten Elias' ånd, magt og kaldelse går ud på, at I har magt og myndighed til at have nøglen til fylden af Det Melkisedekske Præstedømmes og Guds jordiske riges åbenbaringer, ordinancer, orakler, magter og begavelser og til at modtage, opnå og udføre alle de ordinancer, der hører Guds rige til, ja selv til det at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene, selv de, der er i himlen.

Malakias siger: »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige. Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:23-24).

Se, det jeg er ude efter, er Guds kundskab, og jeg følger min egen kurs for at opnå den. Hvordan skal det forstås i de sidste dage?

I Noas dage ødelagde Gud verden med en vandflod, og han har lovet at ødelægge den ved ild i de sidste dage. Men før det skal finde sted, skal profeten Elias først komme og vende fædrenes hjerte til børnene osv.

Nu kommer vi til sagen. Hvad er profeten Elias' embede og gerning? Det er et af de største og vigtigste emner, som Gud har åbenbaret. Han sender profeten Elias for at besegle børnene til fædrene og fædrene til børnene.

Var nu dette blot begrænset til de levende at ordne familiestridigheder her på jorden? På ingen måde. Det var noget langt større. Elias! Hvad ville du gøre, hvis du havde været her? Ville du begrænse din gerning til de levende? Nej: Jeg vil henvise jer til skrifterne, hvor emnet bliver belyst: Det vil sige, at uden os kan



*»Vi [bør] være vise. Lad det første, I gør, være at gå hen og på jorden besegle jeres sønner og døtre til jer selv og jer selv til jeres forfædre i evig herlighed.«*

de ikke fuldkommengøres, ej heller kan vi uden dem - fædrene uden børnene, ej heller børnene uden fædrene (se Hebr 11:40).

Jeg ønsker, at I skal forstå dette emne, for det er vigtigt, og dersom I vil tage imod det, er det profeten Elias' ånd, at vi forløser vore døde og kæder os sammen med vore forfædre, som er i himlen, og besegler vore døde til at komme frem i den første opstandelse. Her ønsker vi profeten Elias' magt til at besegle dem, som bor på jorden, til dem, som bor i himlen. Dette er profeten Elias' magt og nøglerne til Jahves rige ...

Og atter: Profeten Elias' lære eller beseglingsmagt er som følger: Hvis man har magt til at besegle på jorden og i himlen, burde vi være vise. Lad det første, I gør, være at gå hen og på jorden besegle jeres sønner og døtre til jer selv og jer selv til jeres forfædre i evig herlighed.«<sup>8</sup>

---

### **Profeten Elias' komme var en nødvendig forberedelse til Frelserens andet komme.**

»Menneskenes børns hjerte må vendes til fædrene og fædrenes til børnene, levende eller døde, for at forberede dem til Menneskesønnens komme. Hvis profeten Elias ikke var kommet, ville hele jorden blive slået med forbandelse.«<sup>9</sup>

»Profeten Elias er en forløber, der bereder vejen, og profeten Elias' ånd og magt skal komme efter med magtens nøgler og bygge templet til slutstenen og sætte Det Melkisedekske Præstedømmes segl på Israels hus og gøre alt rede. Så kommer Messias til sit tempel, hvilket er det sidste af alt ... Profeten Elias skulle komme og berede vejen og opbygge riget, før Herrens store dag kommer.«<sup>10</sup>

»Verden er bestemt til at skulle brænde i de sidste dage. Han vil sende profeten Elias, og han vil åbenbare fædrenes pagter angående børnene og børnenes pagter angående fædrene.«<sup>11</sup>

»Hvordan vil Gud komme denne generation til undsætning? Han vil sende profeten Elias ... Profeten Elias vil åbenbare pagterne for at besegele fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene.«<sup>12</sup>

---

### **Forslag til studium og samtale**

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Da Frelseren viste sig i templet i Kirtland, sagde han til Joseph Smith og Oliver Cowdery: »Jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk i dette hus« (s. 305). Hvordan var gengivelsen af beseplingsnøglerne en tilkendegivelse af Herrens barmhjertighed? På hvilke andre måder viser han sig i templet?
- Studér det tredje og fjerde afsnit på s. 306. Hvad lærer disse to afsnit os om profeten Elias' mission, som vi ikke kan se ud fra Mal 4:5-6? Hvilke vigtige forskelle er der?
- Studér forklaringen på beseplingsmagten på s. 307-308. Hvad er beseplingsmagten? Hvorfor er denne magt betydningsfuld for dig og din familie?

- Læs Joseph Smiths forklaring på profeten Elias' gerning (s. 308-309). Hvad er profeten Elias' ånd? Hvorfor var det så vigtigt, at profeten Elias skulle komme og fuldføre sin gerning i disse sidste dage?
- Hvilke oplevelser har du haft, hvor du har vendt dit hjerte til familiemedlemmer, der er døde? Hvad kan forældre gøre for at hjælpe deres børn til at vende deres hjerte til deres forfædre?
- Læs afsnittet, der begynder nederst på s. 306 og første afsnit på s. 310. Hvorfor tror du, at jorden ville være blevet »slået med en forbandelse« uden beseglingsmagten?

*Skriftstedshenvisninger:* Hel 10:4-10; L&P 132:45-46; 138:47-48; Guide til skrifterne, »Elias, profeten«, s. 31.

### Noter

1. Eliza R. Snow, citat fra Edward W. Tullidge, *Women of Mormondom*, 1877, s. 94.
2. Eliza R. Snow, citat fra *The Women of Mormondom*, s. 95.
3. *History of the Church*, 2:428; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, tillæg, s. 3-4, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige, Salt Lake City, Utah.
4. Joseph Smith – Historie 1:36-39.
5. L&P 110:13-16; andet sæt parenteser som i originalteksten; Joseph Smiths og Oliver Cowderys syn den 3. apr. 1836 i templet i Kirtland, Ohio.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 204-205, fra en tale forberedt af Joseph Smith og læst ved en kirkekonference afholdt den 5. okt. 1840 i Nauvoo, Illinois.
7. L&P 128:8-11; et brev fra Joseph Smith til de hellige, 6. sep. 1842, Nauvoo, Illinois.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 406-407, 110; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 189; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 410, 411; fra en tale holdt af Joseph Smith den 10. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 386; fra en tale holdt af Joseph Smith den 13. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 389; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.



*Joseph Smith underviste i betydningen af at opretholde vore kirkeledere: »Det menneske, som rejser sig for at fordømme andre og finder fejl ved Kirken og siger, at disse er blet ved siden af, mens han selv er retfærdig ... et sådant menneske er på vej til frafald.«*



## Tag jer i agt for frafaldets bitre frugter

*»Tag jer i agt i alle jeres prøvelser, trængsler  
og sygdomme, i alle jeres lidelser,  
ja selv til døden, for, at I ikke bedrager Gud ...  
tag jer i agt, så I ikke falder fra.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I ugerne før og efter fuldførelsen af templet i Kirtland i foråret 1836 oplevede de hellige en tid med harmoni og rige udgydelser af Åndens gaver. Men profeten Joseph Smith advarede de hellige om, at hvis de ikke fortsatte med at leve retskaffent, ville deres glæde og enighed ikke vare ved. Daniel Tyler sagde om den tid: »Alle følte, at de havde fået en forsmag på himlen. Faktisk var der flere uger, hvor vi ikke blev fristet af Djævelen, og vi spurgte os selv, om tusindårsriget mon var begyndt. Ved [et præstedømmemøde] talte profeten Joseph til os. Han sagde blandt andet: »Brødre, i nogen tid har Satan ikke haft magt til at friste jer. Nogle har troet, at der ikke mere ville findes fristelse. Men det modsatte sker, og medmindre I holder jer nær til Herren, vil I blive overvundet og falde fra.«<sup>1</sup>

Som året gik, udviklede en frafaldets ånd sig blandt nogle af de hellige i Kirtland. Nogle medlemmer blev stolte, grådige og ulydige mod befalingerne. Nogle anklagede kirkeledere for de økonomiske problemer på grund af den mislykkede finansielle institution, der var oprettet af kirkemedlemmer. Denne fallit skete i 1837, det samme år, hvor panik blandt bankerne fejede henover De Forenede Stater og forværrede de helliges økonomiske problemer. Hele to til tre hundrede mennesker faldt fra Kirken i Kirtland, og nogle gange tilsluttede de sig dem, der gjorde modstand

mod Kirken ved at plage og endda fysisk true de hellige. Nogle frafaldne erklærede åbent, at profeten var falden og prøvede at få andre mænd sat i hans sted. Søster Eliza R. Snow berettede: »Mange, der havde været ydmyge og trofaste i at udføre enhver pligt – klar til at gå og komme ved ethvert kald i præstedømmet – fik en hovmodig ånd og var indbildske i hjertes stolthed. Efterhånden som de hellige drak af verdens kærlighed og ånd, fortrak Herrens Ånd sig fra deres hjerte.«<sup>2</sup>

Profeten begræd Kirkens situation i maj 1837: »Det var som om, at hele jordens og al helvedes kræfter på særlig vis arbejdede sammen om at kuldkaste Kirken på én gang ... Fjenden udefra og frafaldne i vores midte forenede deres lumske planer ... og mange blev fjendtligt stemte mod mig, som om jeg var den eneste årsag til selve de onder, som jeg så ihærdigt kæmpede imod.«<sup>3</sup>

På trods af disse udfordringer forblev langt størstedelen af Kirkens ledere og medlemmer trofaste. Brigham Young, der var medlem af De Tolv Apostles Kvorum under denne usikre periode, husker et møde, hvor nogle af kirkemedlemmerne drøftede, hvordan de skulle afsætte profeten Joseph: »Jeg rejste mig og fortalte dem ligefremt og med overbevisning, at Joseph var profet og at jeg vidste det, og at de kunne skælde ham ud og bagtale ham alt det, de ville, men de kunne ikke tilintetgøre udnævnelsen af Guds profet. De kunne kun tilintetgøre deres egen myndighed, skære tråden, der bandt dem til profeten og til Gud, over, og lade sig synke ned i helvede. Mange blev yderst vrede over min faste modstand mod deres planer ...

Mødet blev opløst, uden at de frafaldne var i stand til at blive enige om nogen foranstaltninger. Dette var en krise, hvor jorden og helvede syntes at have allieret sig for at omstyrte profeten og Guds kirke. Knæene vaklede under mange af de stærkeste mænd i Kirken. Under denne mørkets belejring stod jeg nær ved Joseph og gjorde mit alleryderste med al den visdom og kraft, som Gud

havde givet mig, for at opretholde Guds tjener og forene Kirkens kvorummer.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### **Tabet af tillid til kirkeledere, kritikken af dem og forsømmelsen af enhver pligt pålagt af Gud fører til frafald.**

»Jeg vil give jer en af *nøglerne* til Guds riges hemmeligheder. Det er et evigt princip, som har eksisteret hos Gud siden tidernes morgen: Hvis et menneske rejser sig for at fordømme andre og finder fejl ved Kirken og siger, at den er helt ved siden af, mens han selv er retfærdig, skal I vide med sikkerhed, at et sådant menneske er godt på vej til frafald. Og dersom vedkommende ikke omvender sig, vil han falde fra, så sikkert som Gud lever.«<sup>5</sup>

*Mens Heber C. Kimball virkede som rådgiver til præsident Brigham Young, fortalte han:* »Jeg giver jer en nøgle, som bror Joseph Smith plejede at give i Nauvoo. Han sagde, at selve skridtet til frafald begynder med, at man mistede tillid til denne kirkes og riges ledere, og når som helst man opdager den ånd, kan man vide, at det vil føre vedkommende ad vejen til frafald.«<sup>6</sup>

*Mens Wilford Woodruff tjente i De Tolv Apostles Kvorum, sagde han:* »Bror Joseph rådede os sædvanligvis på denne måde: »I det øjeblik I tillader jer selv at tilsidesætte en hvilken som helst pligt, som Gud kalder jer til at udføre, for at tilgodese jeres egne ønsker, i det øjeblik I tillader jer selv at blive skødesløse, så lægger I grundvolden til frafald. Vær forsigtige. Forstå, at I er kaldet til et arbejde, og når Gud forlanger, at I udfører det arbejde, så gør det.« Desuden sagde han: »I alle jeres prøvelser, trængsler og sygdomme, i alle jeres lidelser, ja selv til døden, skal I være forsigtige, så I ikke forråder Gud. Vær forsigtige, så I ikke svigter præstedømmet og vær forsigtige, så I ikke falder fra.«<sup>7</sup>

*Wilford Woodruff sagde derudover:* »Jeg husker, at bror Joseph Smith besøgte mig, bror [John] Taylor, bror Brigham Young samt adskillige andre missionærer, da vi skulle til at tage på mission i England. Mange af os var syge og plagede. Samtidig ville vi gerne af sted. Profeten velsignede os og vore hustruer og familier ... Han lærte os nogle meget vigtige principper, hvoraf jeg vil nævne



nogle her. Bror Taylor, mig selv, George A. Smith, John E. Page samt andre var blevet kaldet til at udfylde de ledige poster efter de [apostle], der var faldet fra. Bror Joseph forklarede os årsagen til, at disse mænd havde vendt sig fra Guds befalinger. Han håbede, vi ville tage ved lære af det, vi så med vore øjne og hørte med vore ører, og at vi ville være i stand til at skelne andre menneskers ånd uden at være tvunget til at lære af sørgelig erfaring.

Han fortalte så, at ethvert menneske og enhver ældste i denne kirke og dette rige, som fulgte en kurs, hvorved han ignorerede eller med andre ord nægtede at adlyde en hvilken som helst lov, befaling eller pligt – når som helst et menneske gjorde det og forsømte en hvilken som helst pligt, som Gud krævede af hans hånd, såsom at overvære møder, udfylde en mission eller adlyde et råd, så lagde det grundvolden for vejen til frafald, og det var årsagen til disse menneskers fald. De havde misbrugt præstedømmet beseglet på deres hoved. De havde forsømt at højne deres kaldelse som apostle og som ældster. De havde brugt præstedømmet i et forsøg på at opbygge sig selv og udføre andet arbejde ud over at opbygge Guds rige.«<sup>8</sup>

*I 1840 boede en lille organiseret gruppe kirkemedlemmer stadig i Kirtland i Ohio, selv om de fleste hellige havde samlet sig i Nauwoo i Illinois. Som reaktion på nyheden om, at et kirkemedlem i Kirtland prøvede at ødelægge de helliges tiltro til Det Første Præsidentskab og andre kirkeautoriteter, skrev profeten til en kirkeleder i Kirtland: »For at lede rigets forehavender i retskaffenhed er det altafgørende, at den største enighed, venlige følelser, god forståelse samt tillid findes i hjertet hos alle brødre, og at sand næstekærlighed og indbyrdes kærlighed er et gennemgående træk i alle deres foretagender. Hvis der er nogen ukærlige følelser eller nogen mangel på tillid, så vil stolthed, hovmod og misundelse snart dukke frem. Forvirring vil uundgåeligt herske, og Kirkens autoriteter vil blive regnet for intet ...*

Hvis de hellige i Kirtland anser mig for uværdig i deres bønner, når de samles, og forsømmer at støtte mig over for himlens nådes trone, så er det et stærkt og klart bevis for mig på, at de ikke er i besiddelse af Guds Ånd. Hvis de åbenbaringer, vi har modtaget,

er sande, hvem skal så lede folket? Hvis rigets nøgler er blevet lagt i mine hænder, hvem skal så åbenbare dets hemmeligheder?

Så længe mine brødre står ved min side og støtter mig, kan jeg med glæde bekæmpe verdens fordomme og tåle hån og udnyttelse. Men når mine brødre står afmålte, når de begynder at vakle og stræbe efter at forsinke min fremgang og indsats, så vil jeg sørge, men jeg er ikke mindre besluttet på at fortsætte min opgave, da jeg har tillid til – selv om mine jordiske venner skulle svigte og endda vende sig imod mig – at min himmelske Fader trods alt vil holde mig sejrrig.

Jeg håber dog, at der selv i Kirtland er nogle, som ikke erklærer mennesker skyldige med deres ord (se Es 29:21), men at de er villige til at forsvare retfærdighed og sandhed og passe hver en pligt, de er blevet pålagt, og som vil have visdom til at lede dem igennem enhver bevægelse eller indflydelse, der har til hensigt at forvirre og bringe strid ind i Israels lejr, og at de kan skelne mellem sandhedens og vildfarelsens ånd.

Det ville glæde mit sind at se de hellige i Kirtland blomstre, men jeg tror, at tiden ikke er inde endnu. Jeg forsikrer jer om, at den heller ikke bliver det, før der oprettes en anden tingenes orden og før en anderledes ånd er til stede. Når tilliden genoprettes, når stoltheden falder, og når ethvert begærligt sind ikklædes ydmyghed som en kappe, og når selviskhed viger for godgørenhed og næstekærlighed, og når en enig beslutning om at leve efter hvert ord, der udgår af Guds mund, kan iagttages, først da - og ikke før - vil fred, orden og kærlighed herske.

Det er på grund af begærlige mennesker, at Kirtland er blevet forsaget. Hvor ofte er jeres ydmyge tjener ikke blevet misundt sit embede af sådanne personer, som stræbte efter at ophøje sig selv til magten på hans bekostning, og da de så, at det var umuligt at gøre det, greb de til ond bagtalelse og udnyttelse samt andre midler for at omstyrte ham. Sådanne personer har altid været de første til at råbe op om præsidentskabet og offentliggøre deres fejl og svagheder til jordens fire verdenshjørner.«<sup>9</sup>

---

**De, der falder fra, mister Guds ånd, bryder deres pagter og forfølger ofte Kirkens medlemmer.**

»Det kan synes mærkeligt ved første blik, selv om det er lige så mærkeligt som det er sandt, at på trods af alle de påståede beslutninger om at leve gudfrygtigt, falder frafaldne – efter de har vendt sig bort fra Kristi tro, medmindre de hastigt omvender sig – før eller siden i den ondes snarer og bliver ladet tilbage blottet for Guds Ånd og afslører deres ugudelighed for øjnene af masserne. Fra de frafaldne har de trofaste været udsat for de alvorligste forfølgelser. Judas blev irttesat og overlod øjeblikkeligt sin Herre i fjendens hånd, fordi Satan fik overhånd over ham.

Der bliver udøst en højere intelligens på dem, der adlyder evangeliet af hele deres hjerte, der, hvis der syndes imod den, efterlader den frafaldne nøgen og blottet for Guds Ånd, og det menneske er i sandhed forbandelsen nær, og dets endeligt vil være at blive brændt. Når det lys, som var i dem, én gang tages fra dem, bliver de lige så formørkede, som de tidligere var oplyste, og så er det intet under, at alle deres kræfter anvendes mod sandheden, og de søger, ligesom Judas, at udrydde dem, der var deres største velgørere.

Hvilken nærmere ven på jorden eller i himlen havde Judas end Frelseren? Og hans første tanke var at udrydde ham. Hvem blandt de hellige i disse sidste dage kan anse sig selv for lige så god som vor Herre? Hvem er lige så fuldkommen? Hvem er lige så ren? Hvem er lige så hellig, som han var? Findes de? Han overtrådte eller brød aldrig noget bud eller nogen af himlens love – intet svig fandtes i hans mund, ej heller fandtes der falskhed i hans hjerte. Alligevel var en, der havde spist med ham og ofte drukket af samme bæger, den første til at løfte hælen mod ham. Hvor findes der en som Kristus? Han kan ikke findes på jorden. Hvorfor skulle hans tilhængere så klage, om de skulle blive forfulgt af dem, som de engang kaldte brødre, og som de havde nær tilknytning til i den evige pagt?

Fra hvilken kilde udspringer det princip, som altid får frafaldne fra den sande kirke til at forfølge med dobbelt flid og med dobbelt ihærdighed søge at udrydde dem, som de engang åbent



*»Hvilken nærmere ven på jorden eller i himlen havde Judas end Frelseren?  
Og hans første tanke var at udrydde ham.«*

erklærede at elske, som de engang omgikkes, og som de engang indgik pagt med om af al magt i retfærdighed at stræbe efter at opnå Guds hvile? Måske vore brødre vil sige det samme, som fik Satan til at søge at omstyrte Guds rige, fordi han selv var ond, og Guds rige er helligt.«<sup>10</sup>

»Der har i al Kirkens tid altid fandtes dem, der har modsat sig dydens principper, som har elsket denne verdens vinding, fulgt uretfærdighedens principper og været sandhedens fjender ... De, der har omgået os og anstrengt sig meget for at være vore venner, har tit været vore værste og mest indædte fjender. Hvis de blev upopulære, hvis deres indflydelse eller værdighed blev krænket, eller hvis de blev taget i deres ugudelighed, har de altid været de første til at indlede forfølgelse og bagtale og bagvaske deres brødre og søge deres venners undergang og ødelæggelse.«<sup>11</sup>

»Frafaldne og afvegne ›mormoner‹ farer verden rundt og spreder diverse falske og injurierende rygter om os og tror, at de derved opnår verdens venskab, fordi de ved, at vi ikke er af verden,

og at verden hader os. Derfor bruger de (verden) disse mennesker (de afvegne) som redskaber og prøver gennem dem at forvolde al den skade, de kan, og efter det hader de dem endnu mere, end de hader os, fordi de betragter dem som tarvelige forrædere og spytslikkere.«<sup>12</sup>

*Wilford Woodruff fortalte:* »Jeg overværede et møde i templet [i Kirtland den 19. februar 1837]. Præsident Joseph Smith havde været fraværende i ærinder for Kirken, men ikke i halvt så lang tid som Moses havde været på bjerget og væk fra Israel (se 2 Mos 32:1-8). Alligevel vendte mange mennesker i Kirtland – selv om de ikke ligesom israelitterne lavede en kalv til tilbedelse – deres hjerte bort fra Herren og fra hans tjener Joseph, og havde beskæftiget sig med spekulation og åbnet vejen for falske ånder, til de blev formørkede i deres sind. Mange var imod Joseph Smith, og nogle ønskede at udpege David Whitmer til at lede Kirken i stedet for. Midt i denne sky af mørke ånder vendte Joseph tilbage til Kirtland og rejste sig denne morgen og talte. Han så meget nedtrykt ud, men snart hvilede Guds Ånd på ham, og han talte med stor ligefremhed til forsamlingen i omkring tre timer og bragte sine fjender til tavshed.

Da han rejste sig, sagde han: »Jeg er stadig præsident, profet, seer, åbenbarer og leder af Jesu Kristi Kirke. Gud og ikke mennesker har udpeget mig og anbragt mig i denne stilling, og intet menneske eller gruppe af mennesker har magt til at fjerne mig eller udpege en anden i mit sted, og de, der forsøger dette, vil, hvis ikke de hastigt omvender sig, brænde deres fingre og ryge i helvede.« Han irettesatte folket skarpt for deres synder, mørke og vantro. Guds kraft hvilede på ham og vidnede om, at det, han sagde, var sandt.«<sup>13</sup>

*Wilford Woodruff fortæller:* »Præsident Smith talte om eftermiddagen [den 9. april 1837] og sagde i Herrens navn, at Guds straffedomme skulle hvile på de mennesker, der havde erklæret at være hans venner, menneskehedens venner og at ville opbygge Kirtland, en stav i Zion, men som havde forrådt ham og Guds riges interesser og havde givet magt imod os i vore fjenders hænder. De havde undertrykt de trængende hellige, havde påført dem lidelser og havde brudt pagterne, hvilket de ville komme til at føle Guds vrede for.«<sup>14</sup>

*Daniel Tyler busker:* »Kort efter profetens ankomst til Commerce (senere hen Nauvoo) fra fængslet i Missouri besøgte bror Isaac Behunin og jeg ham i hans hjem. Hans forfølgelser var genstand for samtalen. Han fortalte om mange falske, uoverensstemmende og selvmodsigende udtalelser fra frafaldne, skræmte medlemmer af Kirken samt udenforstående. Han fortalte også, hvordan de fleste af de embedsmænd, som gerne ville have taget hans liv, da han blev arresteret, havde vendt sig til hans favør efter nærmere bekendtskab. Han gav de falske brødre skylden ...

Da profeten var færdig med at fortælle, hvordan han var blevet behandlet, sagde bror Behunin: »Hvis jeg skulle forlade denne kirke, ville jeg ikke gøre, ligesom disse mænd har gjort: Jeg ville tage til et fjernt sted, hvor man aldrig havde hørt om mormonismen, slå mig ned der, og ingen ville nogensinde få at vide, at jeg vidste noget om den.«

Den store seer svarede hurtigt: »Bror Behunin, du ved ikke, hvad du ville gøre. Der er ingen tvivl om, at disse mænd engang har følt ligesom dig. Før du tilsluttede dig denne kirke, stod du på neutral jord. Da evangeliet blev forkyndt, blev du præsenteret for godt og ondt. Du kunne vælge enten det ene eller det andet. Der var to modstridende herrer, der indbød dig til at tjene dem. Da du tilsluttede dig denne kirke, meldte du dig til at tjene Gud. Da du gjorde det, forlod du den neutrale jord, og du kan aldrig komme tilbage til den. Hvis du svigter den Mester, du meldte dig til at tjene, vil det ske efter den ondes tilskyndelse, og du vil følge hans ordrer og være hans tjener.«<sup>15</sup>

---

**Hvis vi følger Kirkens profeter, apostle og  
åbenbaringer, bliver vi ikke vildledt.**

*Orson Hyde, et medlem af De Tolvs Kvorum, fortæller:* »Profeten Joseph ... sagde: »Brødre, husk, at flertallet af dette folk aldrig vil blive vildledt, og så længe I holder jer til flertallet, er I sikre på at komme i det celestiale rige.«<sup>16</sup>

*William G. Nelson fortæller:* »Jeg har hørt profeten tale offentligt ved mange lejligheder. Ved et møde hørte jeg ham sige: »Jeg giver jer en nøgle, der aldrig vil ruste: Hvis I holder jer til fler-

tallet af De Tolv Apostle og Kirkens optegnelser, vil I aldrig blive vildledt. Kirkens historie beviser sandheden af dette.«<sup>17</sup>

*Ezra T. Clark berettede:* »Jeg hørte profeten Joseph sige, at han ville give de hellige en nøgle, hvorved de aldrig ville blive vildledt eller bedraget, og det var følgende: Herren ville aldrig tillade, at størstedelen af dette folk blev vildledt eller bedraget, ej heller ville han tillade denne kirkes optegnelser at falde i fjendens hænder.«<sup>18</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen på s. 313-315. Hvorfor tror du, at mennesker kan gå fra retskaffenhed til frafald på så kort tid? Hvilke påvirkninger er årsag til, at mennesker falder fra i dag? Hvad kan vi gøre for at beskytte os mod sådanne påvirkninger?
- Hvilke farer er der ved at miste tilliden til vore kirkeledere og kritisere dem? (Se eksemplerne på s. 315-317). Hvad kan vi gøre for at bibeholde en følelse af respekt for og værdsættelse af vore ledere? Hvordan kan forældre opmuntre deres børn til at respektere Kirkens ledere?
- Profeten sagde: »I det øjeblik I tillader jer selv at tilsidesætte en hvilken som helst pligt, som Gud kalder jer til at udføre, for at tilgodese jeres egne ønsker ... så lægger I grundvolden til frafald« (s. 315). Hvad siger denne udtalelse dig?
- Læs beretningen fortalt af Daniel Tyler (s. 321). Hvorfor tror du, at de, der er faldet fra Kirken, ofte kæmper så stærkt imod den? (Se eksemplerne på s. 318-321). Hvordan mener du, vi skal reagere på sådanne menneskers ord og handlinger?
- Læs kapitlets tre sidste afsnit (321-322). Hvorfor er det vigtigt for os at forstå og bruge denne »nøgle«, som Joseph Smith gav?

*Skriftstedsbemærkninger:* 1 Ne 8:10-33; Hel 3:33-35; L&P 82:3, 21; 121:11-22.

## Noter

1. Daniel Tyler, »Incidents of Experience«, i *Scraps of Biography*, 1883, s. 32-33.
2. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 20.
3. *History of the Church*, 2:487; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, s. 761, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
4. Brigham Young, i Historikerens kontor, Manuscript History of Brigham Young, 1844-1846, bd. 1, s. 16, Kirkens arkiver.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 185; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
6. Heber C. Kimball, *Deseret News*, 2. apr. 1856, s. 26.
7. Wilford Woodruff, *Deseret News*, 22. dec. 1880, s. 738.
8. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 7. sep. 1880, s. 1.
9. *History of the Church*, 4:165-166; fra et brev fra Joseph Smith til Oliver Granger, juli 1840, Nauvoo, Illinois.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 77-78; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, apr. 1834, s. 152.
11. »John C. Bennett«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. aug. 1842, s. 868; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 149, første to sæt parenteser som i originalteksten; fra et brev fra Joseph Smith til kirkemedlemmer i Caldwell County, Missouri, 16. dec. 1838, fængslet i Liberty, Missouri.
13. Wilford Woodruff, der nedskrev en tale holdt af Joseph Smith den 19. feb. 1837 i Kirtland, Ohio; »History of Wilford Woodruff«, *Deseret News*, 14. juli 1858, s. 85.
14. Wilford Woodruff, der nedskrev en tale holdt af Joseph Smith den 9. apr. 1837 i Kirtland, Ohio; »History of Wilford Woodruff«, *Deseret News*, 14. juli 1858, s. 86.
15. Daniel Tyler, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. apr. 1892, s. 491-492.
16. Orson Hyde, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21. juni 1870, s. 3.
17. William G. Nelson, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1906, s. 543.
18. Ezra T. Clark, »The Testimony of Ezra T. Clark«, 24. juli 1901, Farmington, Utah; i Heber Don Carlos Clark, Papers, ca. 1901-1974, maskinskrrevet manuskript, Kirkens arkiver.





*Heber C. Kimball og Joseph Fielding, der i England bliver bilst af dem, som havde tilsluttet sig Kirken som følge af deres missioneringsindsats. »Ere til Gud, Joseph« skrev ældste Kimball til profeten, »Herren er med os blandt nationerne!«*



## Missionering: En hellig kaldelse, et storslået værk

*»Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest  
betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I løbet af de sidste år, hvor de hellige boede i Kirtland, faldt mange kirkemedlemmer og endda nogle kirkeledere fra. Kirken syntes at gennemgå en krisetid. »Under denne tingenes tilstand,« skrev profeten, »åbenbarede Gud for mig, at der skulle gøres noget nyt for hans kirkes frelse.«<sup>1</sup> Dette »nye« var en åbenbaring om at sende missionærer til England for at prædike evangeliet.

Heber C. Kimball, et medlem af De Tolvs Kvorum, berettede: »Omkring den første dag i juni 1837 kom profeten Joseph til mig, mens jeg sad i ... templet i Kirtland, og han hviskede til mig: ›Bror Heber, Herrens Ånd har hvisket til mig: ›Lad min tjener Heber tage til England og forkynde mit evangelium og åbne døren til frelse i denne nation.«<sup>2</sup> Ældste Kimball blev overvældet ved tanken om et sådant foretagende: »Jeg følte selv, jeg var en af Guds allersvageste tjenere. Jeg spurgte Joseph, hvad jeg skulle sige, når jeg kom dertil. Han bad mig henvende mig til Herren, så ville han vejlede mig og tale gennem mig ved den samme ånd, som [ledte] ham.«<sup>3</sup>

Profeten uddelte også kaldelser til Orson Hyde, Willard Richards og Joseph Fielding i Kirtland og til Isaac Russell, John Snyder og John Goodson i Toronto i Canada. Disse brødre skulle af sted sammen med ældste Kimball på hans mission i England. De samledes i New York City og sejlede med skibet

*Garrick* til Storbritannien den 1. juli 1837. Denne første mission uden for Nordamerika førte til, at ca. 2000 blev omvendt til Kirken i løbet af missionærernes første år i England. Ældste Kimball skrev glad til profeten: »Ære til Gud, Joseph, Herren er med os i nationerne!«<sup>4</sup>

Endnu en apostolsk mission til Storbritannien, som omfattede de fleste af De Tolv under Brigham Youngs ledelse, blev ledt af profeten fra Nauvoo. De Tolv rejste i efteråret 1839 og ankom til England i 1840. Der påbegyndte de et arbejde, som i løbet af 1841 medførte, at over 6000 blev omvendt til Kirken og opfyldte derved Herrens løfte om, at han ville gøre »noget nyt« for sin kirkes frelse.

Fra Nauvoo fortsatte Joseph Smith med at sende missionærer ud over hele verden. Ældste Orson Hyde gik i land i England i 1841 og fortsatte senere sin mission i Jerusalem. Han havde et anbefalingsbrev fra Joseph Smith med sig, der anerkendte, at »indehaveren af disse papirer, en trofast og værdig præst for Jesus Kristus og er vores befuldmægtigede repræsentant til i fremmede lande at ... tale med jødernes præster, ledere og ældster.«<sup>5</sup> Den 24. oktober 1841 knælede ældste Hyde på Oliebjerget i Jerusalem og bønfuldt sin himmelske Fader om at indvie og hellige landet »til indsamlingen af Judas spredte rester i henhold til de hellige profeters forudsigelser.«<sup>6</sup> Ældste Hyde rejste så til Tyskland, hvor han lagde begyndelsen til Kirkens vækst dér.

Den 11. maj 1843 kaldte profeten ældste Addison Pratt, Noah Rogers, Benjamin F. Grouard og Knowlton F. Hanks til at udføre en mission på de sydlige Stillehavsøer. Det var Kirkens første mission i denne enorme region. Ældste Hanks døde på havet, men ældste Pratt rejste til Tubuaiøerne i Fransk Polynesien, hvor han underviste i evangeliet på øen Tubuai. Ældste Rogers og ældste Grouard fortsatte til Tahiti, hvor hundredvis af mennesker blev døbt som følge af deres flid.

Under Joseph Smiths ledelse gik de hellige frem i opfyldelsen af Herrens befaling: »Drag derfor ud i hele verden, og til de steder I ikke kan drage, der skal I sende det, så vidnesbyrdet kan udgå fra jer til hele verden til enhver skabning« (L&P 84:62).

## Joseph Smiths lærdomme

**Missionering er en hellig gerning. Tro, dyd, flid og kærlighed gør os i stand til at udføre denne gerning.**

»Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet.«<sup>7</sup>

*I december 1840 skrev Joseph Smith til de medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre præstedømmeledere, som var på mission i Storbritannien:* »Vær overbeviste om, elskede brødre, at jeg ikke er nogen uinteresseret iagttagere af det, der foregår på hele jordens overflade. Og blandt den omfattende udvikling, der er i gang, er ingen af større vigtighed end det herlige værk, hvori I nu er engageret. Derfor føler jeg ganske naturligt en vis ængstelse for jer, at I ved jeres dyd, tro, flid og kærlighed overgiver jer til hinanden, til Kristi Kirke og til jeres Fader, som er i himlen, og ved hvis nåde I er blevet kaldet til et så helligt kald og er blevet sat i stand til at udføre de store og ansvarsfulde pligter, som påhviler jer. Og jeg kan forsikre jer om, at ifølge de oplysninger, jeg har modtaget, føler jeg mig overbevist om, at I ikke har været efterladende i jeres pligter, men at jeres flid og trofasthed har været således, at Gud, hvis tjenere I er, har kunnet smile til jer og ligeledes har sikret jer de helliges gode vilje over hele verden.

Evangeliets udbredelse over hele England er i høj grad en glæde. Og når vi tænker på det, kan det kun frembringe usædvanlige følelser i brystet på dem, som har båret dagens hede og byrde, og som var dets stærke støtter og ihærdige forkyndere i dets spæde barndom, mens de samtidig var omgivet af de mest ugunstige forhold og truet med ødelæggelse fra alle sider. De har været som den tapre bark (et tremastet fartøj), der uskadet har trodset storm og uvejr, og som spiller sejlene ud for vinden og ædelmodigt pløjer sig vej gennem de eftergivende bølger, og er sig mere end nogensinde før sine spanters styrke og sin kaptajns, lods' og sit mandskabs erfaring og dygtighed bevidst ...

Kærlighed er et af de vigtigste kendetegn på Guddommen og burde lægges for dagen af dem, der tragter efter at blive Guds sønner. Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem

hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden. Den følelse har I haft, og den har fået jer til at give afkald på hjemmets glæder, så I kunne blive en velsignelse for andre, som søger udødelighed, men som er fremmede for sandheden. Og fordi I har gjort det, beder jeg om, at himlens mest udsøgte velsignelser må hvile på jer.«<sup>8</sup>

---

**Vi underviser i evangeliets enkle sandheder  
med ydmyghed og sagtmodighed og undgår at  
strides med andre om deres tro.**

»O, I Israels ældster, lyt til min røst. Når I er sendt ud i verden for at forkynde, fortæl da det, som I er sendt ud for at fortælle. Forkynd og råb højt: »Omvend jer, for himmeriget er nær, omvend jer og tro på evangeliet.« Forkynd de første principper og lad hemmelighederne være, så I ikke bliver kastet omkuld ... Forkynd det, som Herren har bedt dig forkynde - omvendelse og dåb til syndernes forladelse.«<sup>9</sup>

»Jeg talte og forklarede angående det unyttige i at forkynde om store straffedomme for verden, og at de hellere skulle forkynde evangeliet i sin enkelhed.«<sup>10</sup>

»Ældsterne [skulle] drage ud ... i al sagtmodighed og oprigtighed og forkynde om Jesus Kristus, han der blev korsfæstet. Gør det uden at strides med andre om deres tro eller religion, men følg en fast kurs. Dette giver jeg som en befaling, og ingen, der retter sig efter den, vil hidkalde forfølgelser over deres hoved, og de, der holder denne befaling, vil altid være fyldt med Helligånden. Dette forkynder jeg som en profeti.«<sup>11</sup>

Hvis der overhovedet findes nogen åbne døre, hvor ældsterne kan forkynde evangeliets første principper, lad dem da ikke forholde sig tavse. Skæld ikke ud på sekterne, tal heller ikke imod deres læresætninger. Men forkynd Kristus, den korsfæstede, kærlighed til Gud og til mennesker ... så vi dermed om muligt kan bortvejre menneskers fordomme. Vær sagtmodig og ydmyg af hjertet, og vore fædres Gud Herre vil være med jer for altid.«<sup>12</sup>

»Læg mærke til denne *nøgle* og vær vise for Kristi og jeres egen sjæls skyld. I er ikke blevet sendt ud for at blive undervist, men for at undervise. Lad hvert ord blive krydret med nåde. Vær



*»Forkynd Kristus, den korsfæstede, kærlighed til Gud og til mennesker ... Vær sagtmodig og ydmyg af hjertet, og vore fædres Gud Herre vil være med jer for altid.«*

årvågne, vær besindige. Det er tiden til at advare og ikke tiden til mange ord. Handl ærligt over for Gud og mennesker ... Vær ærlige, åbne og oprigtige i al jeres omgang med mennesker. (Se L&P 43:15; 63:58).«<sup>13</sup>

*Før George A. Smith tog af sted på mission i 1835, talte han med profeten Joseph Smith, som var hans fætter. George A. Smith nedskrev: »Jeg kom for at besøge fætter Joseph. Han gav mig en Mormons Bog, gav mig hånden og sagde: »Hold korte prædikener, bed korte bønner og forkynd med bønssomt hjerte.«<sup>14</sup>*

---

### **Vi underviser i evangeliet, som Ånden leder os.**

»Alle skal forkynde evangeliet ved Helligåndens kraft og indflydelse, og intet menneske kan forkynde evangeliet uden Helligånden.«<sup>15</sup>

»Som Paulus sagde, så måtte han blive alt for alle mennesker, så han derved måske kunne frelse nogle (se 1 Kor 9:22), og sådan må ældsterne i de sidste dage gøre. Og eftersom vi er blevet sendt ud for at forkynde evangeliet og advare verden om de kommende straffedomme, føler vi os sikre på, at når de underviser som ledet



*Hvert medlem af Kirken har et ansvar for at fortælle om evangeliet.  
 »Alle skal forkynde evangeliet,« sagde profeten Joseph Smith,  
 »ved Helligåndens kraft og indflydelse.«*

af Ånden og i henhold til Jesu Kristi åbenbaringer, vil de forkynde sandheden og have fremgang uden klage. Således har vi ingen ny befaling at give, men formaner ældster og medlemmer til at leve af hvert ord, der udgår af Guds mund (se Matt 4:4), så de ikke skal gå glip af den herlighed, som er forbeholdt de trofaste.«<sup>16</sup>

*Profeten talte ved en konference i oktober 1839:* »Præsident Joseph Smith fortsatte med at give ældsterne instruktioner angående forkyndelsen af evangeliet og understregede nødvendigheden af at have Ånden, så de kan forkynde med Helligånden sendt fra himlen, og om at de skal være forsigtige med at tale om de emner, som ikke er tydeligt fremhævet i Guds ord, og som fører til spekulation og strid.«<sup>17</sup>

*Den 14. maj 1840 skrev Joseph Smith fra Nauvoo til ældsterne Orson Hyde og John E. Page, som var på vej på mission til Det Hellige Land:* »Bliv ikke mismodige på grund af værkets og arbejdets omfang. Vær blot ydmyge og trofaste, og så kan I sige: »Hvad er vel du, store bjerg! Foran Zerubbabel skal du blive væltet« (se Zak 4:7). Han, som spredte Israel, har lovet at indsamle dem. Eftersom I derfor skal blive medarbejdere i dette store værk, vil

han udruste jer med magt, visdom, kraft og intelligens og enhver nødvendig kvalifikation, mens jeres forstand og sind udvides mere og mere, indtil I kan rumme jorden og himlene, række frem til evigheden og overveje Jahves mægtige handlinger i al deres mangfoldighed og herlighed.«<sup>18</sup>

---

**Vi opsøger muligheder for at undervise i evangeliet og bære vidnesbyrd om dets sandfærdighed.**

*I efteråret 1832 rejste Joseph Smith med biskop Newel K. Whitney fra Kirtland i Ohio til de østlige stater i USA. Den 13. oktober skrev profeten til Emma Smith fra New York City: »Når jeg ser på denne store by ligesom Nineve, der ikke kunne skelne mellem rigtigt og forkert, ja, mere end 200.000 sjæle, så bliver mit indre fyldt af medfølelse for dem, og jeg er besluttet på at opløfte min røst i denne by og overlade resten til Gud, som holder alt i sine hænder og ikke vil tillade ét hår fra vores hoved at falde ubemærket til jorden ...*

Jeg har talt med nogle få, hvilket gav tilfredshed, bl.a. en meget fin ung herre fra Jersey, hvis ansigtsudtryk var meget højtideligt. Han kom hen og satte sig ved siden af mig og begyndte at tale med mig om koleraen, og jeg fandt ud af, at han havde været angrebet af den og havde været døden nær. Han sagde, at Herren havde skånet ham med et vist formål. Jeg benyttede mig af det og indledte en lang samtale med ham. Han modtog tilsyneladende min undervisning med stor glæde og knyttede sig meget stærkt til mig. Vi talte til sent ud på aftenen og besluttede at stoppe samtalen indtil dagen efter. Men da han havde noget at ordne, blev han opholdt indtil skibet skulle sejle og måtte tage af sted. Han kom hen til mig og sagde farvel, og vi skiltes meget modstræbende.«<sup>19</sup>

*Newel K. Whitneys bustru, Elizabeth Ann, busker sin mands rejse i 1832 til de østlige stater med Joseph Smith: »Min mand rejste gennem mange byer østpå med profeten Joseph, hvor de bar deres vidnesbyrd og indsamlede midler til bygning af et tempel i Kirtland såvel som til opkøb af landområder i Missouri ... Han sagde til min mand: »Hvis de afviser os, skal de have vores vidnesbyrd, for vi skriver det ned og efterlader det lige foran deres dør og i deres vindueskarme.«<sup>20</sup>*



*I 1834 forkyndte Joseph Smith i en skolebygning i Pontiac i Michigan. Edward Stevenson var til stede og husker oplevelsen:* »Det var på disse skoleområder, at to mormonældster underviste i det gengivne evangelium i året 1833, og i 1834 forkyndte profeten Joseph Smith med en sådan kraft, at man aldrig havde oplevet noget lignende i det attende århundrede ... Jeg husker meget vel mange af drengeprofetens ord, eftersom de blev udtrykt i enkelhed, men med en kraft der var uimodståelig for alle tilstedeværende ...

Med hånden løftet sagde han: »Jeg vidner om, at der er en Gud, for jeg så ham ved højlys dag, mens jeg bad i en stille lund i foråret 1820.« Han vidnede ydermere om, at Gud, den evige Fader, pegede på en særskilt person i sit eget billedes lignelse og sagde: »Det er min elskede Søn. Hør ham.« O, hvor disse ord begejstrede hele mit væsen, og det fyldte mig med ubeskrivelig glæde at betragte en person, der ligesom apostlen Paulus fra svundne tider frimodigt kunne vidne om, at han havde været sammen med Jesus Kristus! ...

En række møder blev afholdt, hvor profeten – meget interessant – blev ledsaget af de tre vidner til Mormons Bog. Under sit besøg i denne gren vidnede profeten om, at han blev instrueret i at organisere Kirken efter mønsteret fra den kirke, som Jesus organiserede med tolv apostle, halvfjerdserne, ældster, gaver og velsignelser samt tegn, der fulgte med, som det står nedskrevet i Markusevangeliet det 16. kapitel ... »Som Guds tjener,« sagde Joseph, »lover jeg jer, at for så vidt I omvender jer og bliver døbt til jeres synders forladelse, skal I modtage Helligånden.«<sup>21</sup>

*Mens profeten i november 1838 blev ført fra Far West i Missouri til fængslet i Richmond i Missouri, underviste han igen i evangeliet:* »Vi fik besøg af nogle damer og herrer. En af kvinderne kom hen og spurgte meget oprigtigt tropperne om, hvilken af fangerne, der var den herre, som »mormonerne« tilbad? En af fangevogterne pegede med et bredt smil på mig og sagde: »Det er ham.« Kvinden vendte sig mod mig og spurgte, om jeg hævdede at være Herren og Frelseren? Jeg svarede, at jeg ikke hævdede andet end at være et menneske, en frelsens tjener, sendt af Jesus Kristus for at forkynde evangeliet.

Dette svar overraskede kvinden så meget, at hun begyndte at spørge ind til vores lære, og jeg holdt en tale til både hende og hendes ledsagere og til de undrende soldater, som lyttede med næsten åndeløs opmærksomhed, mens jeg fremstillede Jesu Kristi troslære, omvendelse og dåb til syndernes forladelse med et løfte om Helligånden, som det står nedskrevet i kapitel 2 i Apostlenes gerninger (se ApG 2:38-39).

Kvinden blev overbevist og priste Gud i soldaternes påhør og gik væk og bad til, at Gud ville beskytte og udfri os.«<sup>22</sup>

*Dan Jones berettede, at følgende skete aftenen før profeten led martyrdøden i fængslet i Carthage: »Joseph bar et stærkt vidnesbyrd for fangevogterne om Mormons Bogs guddommelige ægthed, evangeliets gengivelse, engles betjening og om at Guds rige igen var oprettet på jorden, for hvis sag han nu var inde-spærret i dette fængsel, og ikke fordi han havde overtrådt nogen af Guds eller menneskets love.«<sup>23</sup>*

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs s. 325-326 og læg mærke til de missioneringsbestrebelse, der blev organiseret under profeten Joseph Smiths ledelse. Er du på en eller anden måde blevet berørt af disse tidlige missionærers arbejde? Hvis ja, hvordan?
- Læs det afsnit, der begynder nederst på s. 327 og overvej, hvorfor kærlighed påvirker os på den måde, som profeten beskriver det. Hvilke andre egenskaber behøver vi for at blive effektive missionærer? (Se eksemplerne på s. 327-328).
- Læs profeten Joseph Smiths ord om, hvad missionærer bør undervise i og hvordan (s. 328-331). Hvorfor bør vi forkynde evangeliets »første principper«? Hvad kan konsekvenserne blive, hvis vi strides med andre over emnet religion? Hvad tror du, der menes med at »lad[e] hvert ord blive krydret med nåde«, når evangeliet forkyndes?

- Læs det andet hele afsnit på s. 329. Hvordan har Helligånden vejledt dig i dine bestræbelser på at fortælle andre om evangeliet? Hvorfor kan vi ikke forkynde evangeliet uden Helligånden?
- Læs beretningerne om Joseph Smiths oplevelser på s. 331-333. Hvad kan vi ud fra disse oplevelser lære om at fortælle andre om evangeliet?
- Hvordan kan vi aktivt opsøge muligheder for at fortælle andre om evangeliet? Hvordan kan vi forberede os selv på sådanne muligheder? Hvordan kan vi inddrage vores familie i missioneringen?

*Skriftstedshenvisninger:* Matt 28:19-20; 2 Ne 2:8; Alma 26:26-37; L&P 4:1-7; 31:3-5.

### Noter

1. *History of the Church*, 2:489; fra »History of the Church« (manuskript), bog B-1, s. 761, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Heber C. Kimball, »Synopsis of the History of Heber Chase Kimball«, *Deseret News*, 14. apr. 1858, s. 33.
3. Heber C. Kimball, *Deseret News*, 21. maj 1862, s. 370.
4. Citeret af Orson F. Whitney, i *Conference Report*, okt. 1920, s. 33.
5. Anbefalingsbrev udstedt af Joseph Smith og andre til Orson Hyde, 6. apr. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, apr. 1840, s. 86.
6. Orson Hyde, *A Voice from Jerusalem, or a Sketch of the Travels and Ministry of Elder Orson Hyde*, 1842, s. 29.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 133; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 206-207; fra et brev fra Joseph Smith til De Tolv, 15. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. jan. 1841, s. 258; dette brev er ukorrekt dateret 19. okt. 1840 i *History of the Church*.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 350; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
10. *History of the Church*, 4:11; fra belæringer givet af Joseph Smith den 29. sep. 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af James Mulholland.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 128; fra belæringer givet af Joseph Smith den 30. mar. 1836 i Kirtland, Ohio.
12. Brev fra Joseph Smith og andre til Hezekiah Peck, 31. aug. 1835, Kirtland, Ohio; i »The Book of John Whitmer«, s. 80, Community of Christs arkiver, Independence, Missouri; kopi af »The Book of John Whitmer« i Kirkens arkiver.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 184; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Illinois; Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
14. George A. Smith, »History of George Albert Smith by Himself«, s. 36, George Albert Smith, Papers, 1834-1875, Kirkens arkiver.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 132; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837 i Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, apr. 1837, s. 487.

16. *History of the Church*, 5:404; fra et brev fra Joseph Smith til redaktøren af *Times and Seasons*, 22. maj 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. maj 1843, s. 199; denne udgave af *Times and Seasons* blev sent udgivet.
17. *History of the Church*, 4:13; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. okt. 1839 i Commerce, Illinois; bragt i *Times and Seasons*, dec. 1839, s. 31.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 193-194; fra et brev fra Joseph Smith til Orson Hyde og John E. Page, 14. maj 1840, Nauvoo, Illinois. Selv om ældste Hyde fuldførte sin mission til det hellige land, forblev ældste Page i USA.
19. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 13. okt. 1832, New York City, New York; Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
20. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. okt. 1878, s. 71.
21. Edward Stevenson, »The Home of My Boyhood«, *Juvenile Instructor*, 15. juli 1894, s. 443-445.
22. *History of the Church*, 3:200-201; en beretning fra en tale holdt af Joseph Smith den 4. nov. 1838 nær Missouri-floden, mens han blev ført som fange fra Far West til Independence, Missouri, nedskrevet af Parley P. Pratt.
23. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 465; en beretning om Joseph Smiths undervisning den 26. juni 1844 i fængslet i Carthage, Illinois; nedskrevet af Dan Jones.



*I Far West, da en gruppe bevæbnede militissoldater kom for at arrestere Joseph Smith,  
»smilede [han] ventligt til dem, gik hen til dem og gav dem hver især hånden.«*



## Lev med andre i fred og harmoni

*»Vi ønsker at leve i fred med alle mennesker.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**E**t af de tidlige sidste dages helliges ønsker var ganske enkelt at få lov til at efterleve deres religion i fred. Men lige meget hvor de flyttede hen, veg freden fra dem. I 1833, kun to år efter indvielsen af et indsamlingssted i Missouri, tvang pøbelhobe de hellige til at forlade Jackson County i Missouri (se s. 281). Kirke-medlemmer fandt midlertidig tilflugt i Clay County i Missouri, og derefter begyndte de i 1836 at flytte til det nordlige Missouri. De fleste af dem bosatte sig i Caldwell County, et nyt amt der blev oprettet af statens lovgivningsmagt for at imødekomme de hellige. Far West, der virkede som amtets hovedsæde, blev snart en blomstrende bosættelse for de sidste dages hellige.

Profeten Joseph Smith fortsatte med at bo i Kirtland i Ohio, men i januar 1838 blev han tvunget til at rejse derfra af frygt for sit liv. Med sin familie rejste han 1450 km til Far West, hvor han tilsluttede sig de hellige, der boede der. Senere i 1838 solgte eller forlod de fleste hellige i Kirtland deres hjem og fulgte profeten til Missouri. For at give husly til kirkemedlemmerne, der strømmede til området, udpegede profeten områder nær Far West, hvor de hellige kunne bosætte sig. I juli 1838 blev nogle hjørnesten lagt til et tempel i Far West og gav de hellige håb om, at de kunne grundlægge en varig koloni, hvor de kunne nyde fremgang og fred. Uheldigvis opstod der spændinger ligesom dem, de oplevede i Jackson County, som hurtigt skilte dem fra de lokale bosættere, og i efteråret 1838 begyndte pøbelhobe og militser endnu engang at hærge og angribe de sidste dages hellige.

En dag, da profeten besøgte sine forældres hjem i Far West, kom en gruppe bevæbnede militssoldater ind og erklærede, at de var kommet for at dræbe ham på grund af en formodet forbrydelse. Lucy Mack Smith, profetens mor, beskrev hans evne til at stifte fred:

»Joseph så på dem med et venligt smil, gik hen til dem og gav dem hver især hånden på en måde, som overbeviste dem om, at han hverken var en skyldig forbryder eller endog en fej hykler. De stoppede op og stirrede, som om der var gået et genfærd gennem stuen.

Joseph satte sig og begyndte at tale med dem og forklarede dem anskuelserne og synspunkterne hos det folk, der blev kaldt mormoner, hvad der var sket for dem samt den behandling, de var blevet udsat for af deres fjender fra Kirkens første færd. Han fortalte dem, hvilken ondskab og overlast de havde lidt, lige siden de kom til Missouri, men at de var et folk, som aldrig, så vidt han vidste, havde overtrådt lovene. Men hvis de havde, var de parate til at blive prøvet efter loven ...

Derefter rejste han sig og sagde: »Mor, jeg tror, jeg tager hjem. Emma venter mig.« To mænd sprang op og sagde: »Du skal ikke rejse alene, for det er ikke sikkert. Vi tager med dig og beskytter dig.« Joseph takkede dem, og de tog af sted sammen med ham.

Mens de var borte, stod de øvrige officerer ved døren, og jeg hørte følgende samtale mellem dem:

Den første officer: »Følte I noget underligt, da Smith gav jer hånden? Jeg har aldrig før følt sådan i mit liv.«

Den anden officer: »Jeg følte det, som om jeg ikke kunne røre mig. Jeg ville ikke krumme et hår på den mands hoved, uanset hvad det gjaldt.«

Den tredje officer: »Det er sidste gang, I nogensinde vil se mig komme for at slå Joe Smith eller mormonerne ihjel.« ...

De mænd, som fulgte med min søn, lovede at opløse militsen under sig og tage hjem, og de sagde, at hvis han overhovedet havde brug for dem, ville de komme tilbage og følge ham hvor som helst.«<sup>1</sup>

Ved at tale sandheden på en venlig, ligefrem måde overvandt Joseph Smith fordomme og fjendtlighed og stiftede fred med mange af dem, der havde været hans fjender.

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Ved at stræbe efter at være fredsstiftere kan vi leve i større harmoni og kærlighed med andre.**

»Jesus sagde: »Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn« (Matt 5:9). Hvis derfor nationen, en enkelt stat, samfund eller familie bør være taknemlig for noget, er det fred.

Fred, du kære himlens barn! - fred ligesom lys fra den samme storslået forælder, tilfredsstillende, opliver og glæder de retfærdige og de uretfærdige og er selve kernen i glæde hernede og lyksalighed i himlen.

Han, som ikke stræber med al sit legemes og sinds styrke, med al sin indflydelse hjemme og ude – og bevirker, at andre gør ligeså – efter at stifte fred og bevare den til sin egen gavn og eget behag, og til ære for sin stat, nation og land, har intet krav på menneskers mildhed. Han burde heller ikke være berettiget til en kvindes venskab eller regeringens beskyttelse.

Han er den indvoldsorm, der gnaver i sine egne livsorganer, og den grib, der gør sin egen krop til rov. Han er med hensyn til sine egne udsigter og fremgang i livet én, der ødelægger sin egen glæde.

Et samfund bestående af sådanne personer er ikke fjernt fra helvede på jord og burde lades alene tilbage og erklæres uegnet til de fries smil og de modiges ros.

Men fredsstifteren, o, hør ham!, for hans munds og hans lærdoms ord drypper som regnen og falder som duggen. De er som den blide tågedis på planterne og som den sagte regn på græsset.

Livlighed, dyd, kærlighed, tilfredshed, menneskekærlighed, godgørenhed, medfølelse, menneskelighed og venskab fører hurtigere til lyksalighed i livet: Og mennesker, kun lidt ringere end engle, der udøver deres magt, privilegier og kundskab i henhold til Jesu Kristi åbenbarings orden, regler og forskrifter, bor sammen





*I bjergprædikenen underviste Frelseren i, at »Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn«.*

i enighed. Og den liflige duft, som udbredes med glædens og tilfredsstillelsens åndedrag i deres retskafne fællesskab, er som den fyldige duft fra den indviede olie, der blev udgydt over Arons hoved, eller som den delikate duft, der breder sig fra marken med arabiske krydderier. Ja, lad os høre mere om fredsstifterens røst –

Det er som musikkens himmelske stræben -  
den fortryller vor sjæl og dulmer vor bæven.  
Den gør verden til et paradis,  
og mennesker til perler af højeste pris.«<sup>2</sup>

»Elskede brødre, fortsæt i broderlig kærlighed, gå ud i sagtomdighed og husk bøn, så I ikke bliver overvundet. Stræb efter fred, som vores elskede bror Paulus sagde, så I kan være vor himmelske Faders børn (se Rom 14:19).«<sup>3</sup>

»Menneskekærlighed over for alle, fornuft og lutring til at håndhæve dyd og at gøre godt til gengæld for ondt er ... i fremragende grad beregnet til at helbrede mere tumult i samfundet end en opfordring til at gribe til våben, eller endog en diskussion, der ikke mildnes trods venskab ... Så vores motto er: Fred

med alle! Hvis vi glædes over Guds kærlighed, så lad os prøve at give en årsag til den glæde, som hele verden ikke kan fornægte eller stå imod.«<sup>4</sup>

»Vi ønsker at leve i fred med alle mennesker.«<sup>5</sup>

---

**Vi kan fremelske fred ved at ære hinanden  
og nægte at finde fejl.**

»Vi håber at vore brødre vil tage hensyn til hinandens følelser og vandre i kærlighed og ære hinanden mere end sig selv, ligesom Herren forlanger det.«<sup>6</sup>

»Vi bør prise dyderne hos det menneske, som ønsker at gøre godt, og ikke tale om dets fejl bagom ryggen på det.«<sup>7</sup>

»Her i verden er menneskene af naturen selviske, ærgerrige og stræber efter at overgå hinanden. Alligevel findes der visse mennesker, der er villige til at opbygge andre så vel som sig selv.«<sup>8</sup>

»Lad De Tolv og alle hellige være villige til at bekende alle deres synder og ikke tilbageholde en del af dem. Lad dem være ydmyge og ikke opblæste og tage sig i agt for stolthed og ikke søge at overgå hinanden, men i stedet handle for hinandens bedste og bede for hinanden og ære vores bror og omtale hans navn med hæder og ikke bagtale og ødelægge vores bror.«<sup>9</sup>

»Hvis I fra jeres midte vil fjerne al ond tale, bagtalelse og alle dårlige tanker og følelser, ydmyge jer og dyrke alle dydige og kærlige principper, så vil Jahves velsignelser hvile på jer, og I vil se gode og herlige dage. Fred vil være i jeres byer og fremgang i jeres land.«<sup>10</sup>

---

**Vi kan fremelske fred og fordragelighed i vore samfund  
ved at respektere alle menneskers frihed til at tro i  
overensstemmelse med deres egen samvittighed.**

*Trosartiklerne, 1:11:* »Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«<sup>11</sup>

»Vi betragter det som et retfærdigt princip, et princip, hvis styrke efter vores mening burde overvejes behørigt af ethvert

menneske, at alle mennesker er skabt lige, og at alle har ret til at have deres egen mening i alle sager i henhold til samvittigheden. Som følge heraf er vi således ikke tilbøjelige til – selv om vi havde magt til det – at berøve nogen udøvelsen af denne sindets frihed, som himlen så nådigt har udøst over menneskeheden som en af dens mest udsøgte gaver.«<sup>12</sup>

»Jeg har en yderst liberal indstilling til og næstekærlige følelser over for alle sekter, partier og religiøse samfund, og jeg anser retten til frit at følge sin samvittighed for yderst hellig og dyrebar og foragter ikke nogen for at have en anden mening end mig.«<sup>13</sup>

»De hellige kan bevidne, at jeg er villig til at nedlægge mit liv for mine brødre. Hvis det er blevet vist, at jeg har været villig til at dø for en »mormon«, erklærer jeg frimodigt for himlen, at jeg er lige så rede til at dø, når det gælder om at forsvare rettinghederne for en baptist, en presbyterianer eller et andet godt menneske fra ethvert andet religiøst samfund. For det samme princip, der tramper på de sidste dages helliges rettigheder, tramper også på katolikkernes eller andre samfunds, som måske er populære og for svage til at forsvare sig selv.

Det er kærlighed til friheden, der inspirerer min sjæl – borgerrettigheder og religionsfrihed for hele menneskeheden. Kærligheden til frihed blev indpodet i min sjæl af mine bedstefædre, mens jeg red ranke på deres knæ ...

Hvis jeg mener, at menneskeheden tager fejl, skal jeg da betvinge dem? Nej. Jeg vil løfte dem på deres egen måde, hvis jeg ikke kan overbevise dem om, at min måde er bedre. Jeg vil ikke søge at tvinge noget menneske til at tro, som jeg gør, andet end ved ræsonnementets styrke, for sandheden vil bane sin egen vej.«<sup>14</sup>

»Vi burde altid være opmærksomme på disse fordomme – som undertiden opstår på mærkelige måder og er så typiske for den menneskelige natur – over for vore venner, naboer og brødre i verden, som nu engang adskiller sig fra os med hensyn til mening og trosopfattelse. Vores religion er mellem os og vores Gud. Deres religion er mellem dem og deres Gud.«<sup>15</sup>

»Når vi ser dydige egenskaber i mennesker, bør vi altid anerkende dem, uanset hvordan deres forståelse er i forhold til

trobekendelser og lærdomme. For alle mennesker er eller burde være frie og være i besiddelse af ufravigelige rettigheder samt naturovenes og selvopholdelsesdriftens høje og ædle evne til at tænke og handle og sige som det behager dem, samtidig med de bevarer en passende respekt for alle andre skabningers rettigheder og privilegier og ikke krænker nogen. Denne lære tilslutter jeg mig og udøver af hele mit hjerte.«<sup>16</sup>

»Alle mennesker har ret til deres handlefrihed, for sådan har Gud fastsat det. Han har indstiftet handlefriheden til menneskeheden og givet dem magt til at vælge godt eller ondt og til at søge efter det gode ved at stræbe efter hellighedens sti i dette liv. Det giver fred i sindet og glæde ved Helligånden her og en fylde af glæde og lykke ved hans højre hånd i det næste liv. Eller menneskene kan følge en ond sti og fortsætte i synd og oprør mod Gud og derved bringe fordømmelse over deres sjæl i denne verden og evig fortabelse i den tilkommende. Eftersom himlens Gud har ladet dette være valgfrit for alle mennesker, ønsker vi ikke at fratage dem det. Vi ønsker kun at udfylde en trofast vægters rolle i overensstemmelse med Herrens ord til profeten Ezekiel (Ez 33:2-5) og lader andre gøre, hvad de finder godt.«<sup>17</sup>

»Det er et af de første principper i mit liv og et princip, som jeg har udviklet fra min barndom, eftersom min far lærte mig det, nemlig at tillade ethvert menneske at handle efter deres samvittighed ... Min indstilling er, at jeg altid er rede til at dø for de svages og undertryktes beskyttelse i deres retfærdige krav.«<sup>18</sup>

»Vi skal ikke blande os i noget menneskes religion. Alle regeringer burde give alle mennesker lov til at udøve deres religion uden at blive forulempet. Intet menneske er bemyndiget til at tage liv som følge af meningsforskelle i religion, hvad alle love og regeringer burde tolerere og beskytte, hvad enten disse meninger så er rigtige eller forkerte.«<sup>19</sup>

»Vi vil ... udvikle fred og venskab med alle, passe os selv og nyde stor fremgang og opnå respekt, for når vi respekterer andre, respekterer vi os selv.«<sup>20</sup>

»Selv om jeg aldrig ønsker at påtvinge noget andet menneske min lære, fryder jeg mig over at se fordomme vige for sandhed og

menneskers overleveringer spredes for Jesu Kristi evangeliums renfærdige principper.«<sup>21</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen om Joseph Smith, der taler med militssoldaterne (s. 337-338). Hvorfor tror du, at profeten var i stand til at forholde sig rolig i den situation? Overvej andre eksempler, hvor du har set folk forholde sig roligt og fredeligt i svære situationer. Hvad var resultatet af disse menneskers måde at reagere på?
- Læs s. 339-341 og se efter ord og udtryk, som profeten brugte til at beskrive fred og fredsstiftere med. Hvilke karaktertræk kan hjælpe os med at blive fredsstiftere i vores hjem og samfund?
- Læs det tredje afsnit på s. 341. Hvordan har du det, når du ser efter andres fejl? Hvordan har du det, når du ser efter andres dydige egenskaber? Hvordan tror du andre mennesker føler, når du tager dig tid til at anerkende deres dydige egenskaber?
- Læs det fjerde afsnit på s. 341. Hvordan kan vi opbygge hinanden? Hvad har andre gjort for at opbygge dig? Hvordan fører sådanne handlinger til fred?
- Læs s. 341-344 og se ifølge profetens lærdomme, hvordan vi bør behandle mennesker, hvis religiøse overbevisning adskiller sig fra vores egen. På hvilke måder kan vi ære andres rettigheder til at »tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil«?
- Læs det sidste afsnit på s. 343. Hvordan kan vi fortælle andre om det gengivne evangelium og samtidig vise respekt for deres overbevisning?

*Skriftstedshenvisninger:* Ef 4:31-32; Mosi 4:9-16; 4 Ne 1:15-16; L&P 134:2-4, 7.

## Noter

1. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, 1844-1845 manuskript, bog 15, s. 8-10, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 6:245-46; fra »A Friendly Hint to Missouri«, en artikel skrevet under ledelse af Joseph Smith, 8. mar. 1844, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. mar. 1844, s. 473.
3. Brev fra Joseph Smith og andre til kirkemedlemmer i Thompson, Ohio, 6. feb. 1833, Kirtland, Ohio, Letter Book 1, 1829-1835, s. 26, Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
4. *History of the Church*, 6:219-20; fra »Pacific Innuendo«, en artikel skrevet under ledelse af Joseph Smith, 17. feb. 1844, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. feb. 1844, s. 443; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent.
5. *History of the Church*, 2:122; fra et brev fra Joseph Smith m.fl. til John Lincoln og andre, 21. juni 1834, Clay County, Missouri, bragt i *Evening and Morning Star*, juli 1834, s. 176.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 28; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til William W. Phelps og brødrene i Missouri, 25. juni 1833, Kirtland, Ohio.
7. *History of the Church*, 1:444; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 19. nov. 1833, Kirtland, Ohio.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 356; fra en tale holdt af Joseph Smith den 14. maj 1843 i Yelrome, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 183; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Illinois; Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
10. *History of the Church*, 4:226; fra et brev fra Joseph Smith og Hyrum Smith til de hellige i Kirtland, Ohio, 19. okt. 1840, Nauvoo, Illinois.
11. Trosartiklerne 1:11.
12. *History of the Church*, 2:6-7; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135.
13. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 55-56.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 376-377; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 173; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
16. *History of the Church*, 5:156; fra et brev fra Joseph Smith til James Arlington Bennet, 8. sep. 1842, Nauvoo, Illinois; James Bennets efternavn er ukorrekt stavet »Bennett« i *History of the Church*.
17. *History of the Church*, 4:45, fodnote; fra et brev fra Det Første Præsidentskab og højrådet til de hellige i den vestlige del af Kirtland, Ohio, 8. dec. 1839, Commerce, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, dec. 1839, s. 29.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 393; fra en tale holdt af Joseph Smith den 15. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
19. *History of the Church*, 6:304, fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
20. *History of the Church*, 6:221; fra et brev fra Joseph Smith til redaktøren af *Nauvoo Neighbor*, 10. feb. 1844, Nauvoo, Illinois, bragt i *Nauvoo Neighbor*, 21. feb. 1844; dette brev er ukorrekt dateret den 19. feb. 1844 i *History of the Church*.
21. *History of the Church*, 6:213; fra et brev fra Joseph Smith til Joseph L. Heywood, 13. feb. 1844, Nauvoo, Illinois.



*I Richmond i Missouri lyttede en gruppe fængslede kirkeledere i timevis på deres fangevogteres pralerier af overgreb på de bellige. Pludselig rejste Joseph Smith sig og sagde: »I Jesu Kristi navn irttesætter jeg jer, og befaler jer at tie.«*



## Tapre i Kristi sag

»Jeg elsker Kristi sag.«

### Fra Joseph Smiths liv

I oktober 1838 nåede en konflikt mellem de hellige bosiddende i det nordlige Missouri og de lokale pøbelhobe og militsen et kritisk punkt. Den 27. samme måned udstedte guvernøren i Missouri, Lilburn W. Boggs, en skændig ordre til statsmilitsens kommandør: »Mormonerne skal behandles som fjender og skal om nødvendigt *udryddes* eller fordrives fra staten for at sikre den offentlige fred. Deres afskyeligheder kan ikke beskrives.«<sup>1</sup> Tre dage senere, slog en stor bevæbnet militsgruppe lejr nær Far West i Missouri, stedet for Kirkens hovedsæde, og forberedte et angreb på byen.

Joseph Smith og andre kirkeledere, der var alvorligt bekymrede for de sidste dages helliges sikkerhed, gik med til at mødes med militsofficerer den 31. oktober for at forhandle fred. Imidlertid blev profeten og hans ledsagere pludseligt arresteret, da de nærmede sig militsens lejr. De blev derpå ført ind i lejren, hvor de blev tvunget til at ligge hele natten på den kolde jord i en frysende kold regnstorm, mens fangevogterne råbte og bandede ad dem. Da officererne besluttede at føre fangerne til Independence i Missouri, tryglede Joseph og hans ledsagere om at få lov til at se deres familie.

»Jeg fandt min hustru og mine børn i tårer,« skrev profeten, »som frygtede, at vi var blevet skudt af dem, der havde svoret at tage vores liv, og at de ikke ville få mig at se igen ... Hvem kan forestille sig, hvordan jeg følte på det tidspunkt, hvor jeg var blevet revet væk fra min livsledsager og måtte efterlade hende – og mine børn – omringet af uhyrer i menneskers skikkelse og ikke vide, hvordan deres behov skulle dækkes, mens jeg skulle føres langt



væk fra dem, så mine fjender kunne ødelægge mig, når de fandt det passende. Min hustru græd og mine børn klamrede sig til mig, indtil de blev jaget væk fra mig med fangevogternes sværd.«<sup>2</sup>

Efter en kort tilbageholdelse i Independence, blev profeten og adskillige andre kirkeledere ført til Richmond i Missouri, hvor de blev holdt fangne i et gammelt bjælkehus, lænket sammen og holdt under skarp bevogtning. Profeten forblev indespærret i Richmond i ca. tre uger, før han blev overført til fængslet i Liberty i Missouri. Selv om omstændighederne var barske, skrev profeten til Emma kort efter ankomsten til Richmond: »Vi bliver holdt fangne i lænker og under streng bevogtning for Kristi skyld og ikke af nogen anden årsag ... Bror George W. Robinson ligger i lænker ved siden af mig. Han er tro af hjerte og har et fast sind. Derefter ligger bror Lyman Wight, bror Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Parley P. Pratt og Amasa Lyman, og således er vi lænket sammen ligesom i den evigtvarende kærligheds bånd. Vores humør er godt, og vi glæder os over at blive regnet værdige til at blive forfulgt for Kristi skyld.«<sup>3</sup>

I løbet af en af de kolde, trættende nætter lå mændene på gulvet indtil efter midnat, ude af stand til at sove, fordi fangevogterne pralede af deres nylige angreb på de hellige, deriblandt handlinger som udplyndring, voldtægt og mord. Ældste Parley P. Pratt har fortalt: »Jeg havde lyttet, indtil jeg følte en sådan afsky, og var blevet så chokeret og forfærdet og så fyldt med en ånd af retfærdig vrede, at jeg knap kunne afholde mig fra at rejse mig og irrettesætte fangevogterne. Men jeg sagde ikke et ord til hverken Joseph eller nogen anden, selvom jeg lå lige ved siden af ham og vidste, at han var vågen. Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst eller som en brølende løve. Han sagde følgende, så vidt jeg erindrer det:

*»STILLE ... I Jesu Kristi navn irrettesætter jeg jer, og befaler jer at tie. Jeg vil ikke leve et minut mere og høre en sådan tale. Hold inde med denne tale, eller også vil enten I eller jeg dø I DETTE ØJEBLIK!«*

Han tav. Han stod i frygtindgydende majestæt. I lænker og uden våben, rolig, fattet og ophøjet som en engel betragtede han de forskrækkede fangevogtere, der havde sænket deres våben

eller ladet dem falde til jorden. Med rystende knæ og sammenkrøbne i et hjørne eller ved hans fødder tryglede de ham om tilgivelse og forblev tavse indtil vagtskiftet.«<sup>4</sup>

## **Joseph Smiths lærdomme**

---

**De tapre gør med glæde alt, hvad de kan, selv i svære tider.**

*I september 1839, da de bellige påbegyndte det svære arbejde med at opføre byen Nauwoo i Illinois, skrev profeten til et kirke-medlem i Kirtland i Ohio: »Med hensyn til Kirkens situation her går det så godt for os, som vi med rimelighed kan forvente ... Der er allerede forsamlet et ret stort antal familier heroppe, og vi forventer, at der kommer flere, især når vi efter forespørgsel har erfaret, at vi ikke har haft mere end sædvanlig sygdom her på trods af de prøvelser, vi har haft og de genvordigheder, som vi er blevet udsat for. Når vi sætter vores lid til Guds nåde og kraft til vores bedste, som vi gør, håber vi at holde ud i ethvert godt og nyttigt arbejde, ja, til enden, så at vi, når vi skal vejes på vægtskålen, ikke bliver fundet for lette.«<sup>5</sup>*

*I september 1842 skrev profeten Joseph Smith følgende til de bellige i et brev, som senere blev nedskrevet i L&P 128:19, 22: »Se, hvad hører vi i det evangelium, vi har modtaget? En glædesrøst! En barmhjertighedsrøst fra himlen og en sandhedsrøst fra jorden, glædelige tidender for de døde, en glædesrøst for de levende og de døde, glædelige tidender om stor fryd ... Brødre, skal vi ikke gå videre i så stor en sag? Gå fremad og ikke tilbage. Fat mod, brødre, og videre, videre frem til sejr! Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad.«<sup>6</sup>*

*Profeten sagde følgende om Kirkens fremskridt i 1831: »Det var tydeligt, at Herren gav os kraft i forhold til det arbejde, der skulle udføres, styrke i overensstemmelse med det kapløb, der lå foran os, og nåde og hjælp i overensstemmelse med vore behov.«<sup>7</sup>*

---

**De tapre elsker Kristi sag og stræber efter at udvikle kristuslignende egenskaber.**

»Jeg elsker Kristi sag og dydens og kyskhedens sag, såvel som en retskaffen, stabil opførsel og en hellig adfærd.«<sup>8</sup>

»Jeg tror på, at man skal leve et dydigt, retskaffent og helligt liv for Gud, og jeg føler det som min pligt at overtale alle mennesker med alt, hvad jeg formår, til at gøre ligeså, så de ophører med at gøre ondt og lærer at gøre godt og ikke længere synder, men er retskafne.«<sup>9</sup>

»Når vi styrker vores tro ved at tilegne os enhver god egenskab, som pryder børnene af den velsignede Jesus, kan vi bede, når det er tid til at bede; vi kan elske vores næste som os selv og være tro i trængsler med viden om, at et sådant menneskes belønning er større i himmeriget. Hvilken trøst! Hvilken glæde! Lad mig leve den retskafnes liv, og lad min belønning blive som hans!

... Retskaffenhed bør være de helliges mål i alle forhold, og når Lære og Pagter udgives, vil de erfare, at der forventes meget af dem. Gør godt og øv retfærdighed med intet andet end Guds ære for øje, så skal I få jeres belønning, når Herren gengælder enhver efter hans gerninger ... I Jesu Kristi navn bønfaller vi jer om at leve værdigt til de velsignelser, som vil komme efter mange trængsler for at mætte de sjæle, der holder trofast ud til enden.«<sup>10</sup>

»Lad fra nu af sandhed og retskaffenhed herske og findes i overflod hos jer. Vær mådeholdne i alt, afhold jer fra drukkenskab og fra banden og sværgeren og fra al gudsbespottende tale og fra alt uretfærdigt eller uhelligt. Afhold jer ligeledes fra fjendskab, had, begærlighed og havesyge samt fra ethvert uhelligt ønske. Vær ærlige over for hinanden, for det er som om, at nogle mangler dette, og nogle har ikke været næstekærlige og har udvist begærlighed ... Gud hader en sådan opførsel – og de vil opleve deres andel af sorg, når det store hjul ruller, for det ruller videre, og ingen kan hindre det. Zion skal dog leve, selv om hun synes død.«<sup>11</sup>

»Lad mig som én, der virkelig ønsker menneskenes frelse, minde jer alle om at stræbe med gudfrygtig iver efter dyd, hellighed og Herrens befalinger. Vær gode, vær vise, vær retfærdige, vær fordomsfrie og vær frem for alt næstekærlige og altid rige på gode gerninger. Og må sundhed, fred og Gud vor Faders kærlighed samt vor Herre Jesu Kristi nåde være og forblive hos jer alle. Dette er en oprigtig bøn fra jeres hengivne bror og ven i det evigtvarende evangelium.«<sup>12</sup>

»Vær sagtmødige og beskedne, redelige og rene, og gengæld ondt med godt ... Vær ydmyge og tålmodige i alle livets omstændigheder, så skal vi vinde sejr med større ære.«<sup>13</sup>

»Vi ønsker frimodigt at formane vore brødre til at være ydmyge og bønsumme, til virkelig at vandre som lysets og dagens børn, så de får nåde til at modstå enhver fristelse og overvinde ethvert onde i vor Herre Jesu Kristi ærværdige navn.«<sup>14</sup>

---

### **De tapre stræber efter at forbedre sig i dette liv.**

»Den tanke, at enhver vil få alt efter sin flid og udholdenhed i Herrens vingård, burde inspirere alle, som er kaldet til at være forkyndere af disse glædelige tidender, til at udnytte deres talenter, så de kan få andre talenter, således at Mesteren, når han sætter sig ned og opgør sine tjeneres adfærd, da kan sige: Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde (Matt 25:21) ...

Ingen andre hensyn bør afskrække os fra at blive anerkendt i Guds øjne i overensstemmelse med hans guddommelige krav. Folk glemmer ofte, at de er afhængige af himlen for enhver velsignelse, som de får lov til at nyde, og at de skal aflægge regnskab for hver mulighed, der gives dem. I ved, brødre, at da manden i Frelserens lignelse om de betroede talenter kaldte på sine tjenere, gav han dem flere talenter, som de skulle forøge, mens han drog udenlands et stykke tid, og da han kom tilbage, forlangte han en redegørelse (se Matt 25:14-30). Således er det også nu. Vor Herre er kun borte et lille stykke tid, og ved slutningen af den vil han fordre en redegørelse fra hver enkelt. Hvor der blev givet fem talenter, vil der blive krævet ti. Men den, der ikke har forøget sine talenter, vil blive kastet ud som en unyttig tjener, mens de trofaste skal nyde evigtvarende hædersbevisninger. Derfor beder vi indtrængende om, at vor Faders nåde vil hvile på jer gennem Jesus Kristus, hans Søn, at I ikke må blive svage i fristelsens time eller blive overvundet, når forfølgelser sætter ind.«<sup>15</sup>

»Efter denne belæring vil I være ansvarlige for jeres egne synder. Det er en ønskværdig ære, at I vandrer således for vor himmelske Fader, at I kan frelse jer selv. Vi er alle ansvarlige over for



*»Men den, der ikke har forøget sine talenter, vil blive kastet ud som en unyttig tjener, mens de trofaste skal nyde evigtvarende bædersbevisninger.«*

Gud for den måde, hvorpå vi udvikler det lys og den visdom, som Herren har givet os for at gøre os i stand til at frelse os selv.«<sup>16</sup>

---

**De tapre holder trofast ud til enden og skal modtage en krone af celestial herlighed.**

»Vi sætter vores lid til Gud, og vi er besluttede på, med hans nådes hjælp, at forsvare vores sag og trofast holde ud til enden, så vi må blive kronet med kroner af celestial herlighed og indgå til den hvile, der er beredt for Guds børn.«<sup>17</sup>

»Strid troens gode strid, så I kan vinde den krone, som er lagt frem til dem, der holder trofast ud til enden af deres prøves dage

(se 2 Tim 4:7-8). Vær derfor trofaste mod det, I har modtaget så gavmildt af Guds hånd, så I ikke, når tiderne skal komme, har arbejdet forgæves, men at I må hvile fra al jeres møje og få fyldens glæde i Guds rige.«<sup>18</sup>

»I kan ikke være for gode. Tålmodighed er himmelsk, lydighed er ædelt, tilgivelse er barmhjertigt og ophøjelse er guddommeligt. Den, der holder trofast ud til enden vil på ingen måde miste sin belønning. Et godt menneske vil udholde alt for at ære Kristus og endda afstå fra hele verden og alt, hvad der er i den, for at redde sin sjæl.«<sup>19</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen om Joseph Smith, der irttesætter fangevogterne på s. 348. Hvilken indflydelse har denne beretning på dine følelser for Joseph Smith?
- Joseph Smith sagde, at evangeliet er en »glædesrøst« og erklærede: »Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad« (s. 349). Hvordan kan vores kundskab om evangeliet hjælpe os med at fryde os og være overordentlig glade selv i svære tider?
- Læs det tredje afsnit på s. 349. Hvad tror du, der menes med at modtage »kraft i forhold til det arbejde, der skulle udføres«? Hvilke eksempler kan du komme i tanker om, som belyser denne sandhed?
- Læs det sidste afsnit på s. 349. Hvilke karaktertræk forventer du at finde hos en, der siger, at han »elsker Kristi sag«? (Se eksemplerne på s. 349-351).
- Når du studerer profeten Josephs råd på s. 351-352, så tænk på noget i dit liv, som trænger til forbedring. Beslut dig for, hvad du vil gøre for at gennemføre den forbedring.
- Læs de to sidste afsnit i kapitlet (s. 352-353). Hvilke belønninger får de, der »strid[er] troens gode strid«? På hvilke måder prøver nogle mennesker at overtale os til ikke at være »for gode«? Hvordan kan vi reagere på et sådant pres?

**Skriftstedshenvisninger:** 5. Mos 31:6; 2 Tim 1:7-8; 2 Ne 31:19-20; Mosi 5:15; L&P 59:23.

## Noter

1. Lilburn W. Boggs, citeret i *History of the Church*, 3:175; fra ordrer givet til John B. Clark, 27. okt. 1838, Jefferson City, Missouri.
2. *History of the Church*, 3:193; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 6.
3. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 12. nov. 1838, Richmond, Missouri, Community of Christs arkiver, Independence, Missouri.
4. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s.210-211; kursiv fjernet.
5. *History of the Church*, 4:8-9; fra et brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 11. sep. 1839, Commerce, Illinois.
6. L&P 128:19, 22; et brev fra Joseph Smith til de hellige, 6. sep. 1842, Nauvoo, Illinois.
7. *History of the Church*, 1:176; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 118, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
8. Brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 31. juli 1832, Hiram, Ohio; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver.
9. Brev fra Joseph Smith til redaktøren af *Chester County Register and Examiner*, 22. jan. 1840, Brandywine, Pennsylvania; original i privat besiddelse; brevet blev bragt i avisen den 11. feb. 1840.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 88, 89, 90, fodnote; fra »To the Saints Scattered Abroad«, *Messenger and Advocate*, juni 1835, s. 137-138.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 152, fra et brev fra Joseph Smith til kirkemedlemmer i Caldwell County, Missouri, 16. dec. 1838, fængslet i Liberty, Missouri.
12. *History of the Church*, 5:417; fra et anbefalingsbrev udstedt af Joseph Smith til Brigham Young, 1. juni 1843, Nauvoo, Illinois.
13. *History of the Church*, 6:411; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
14. Brev fra Joseph Smith og højpræsterne til brødrene i Geneseo i New York, 23. nov. 1833, Kirtland i Ohio, Kirkens arkiver.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 54, 78-79; fra »The Elders of the Church in Kirtland, to Their Brethren Abroad«, 22. jan. 1834, bragt i *Evening and Morning Star*, feb. 1834, s. 135; apr. 1834, s. 152.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 273; fra en tale holdt af Joseph Smith 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
17. *History of the Church*, 1:450; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Partridge m.fl., 5. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
18. Brev fra Joseph Smith og John Whitmer til de hellige i Colesville, New York, 20. aug. 1830, Harmony, Pennsylvania; i Newel Knight, *Autobiography and Journal*, ca. 1846-1847, s. 129-130, Kirkens arkiver.
19. *History of the Church*, 6:427; fra et brev fra Joseph Smith og Hyrum Smith til Abijah Tewksbury, 4. juni 1844, Nauvoo, Illinois; Abijah Tewksburys efternavn er ukorrekt stavet »Tewkesbury« i *History of the Church*.



## »Gud vil være med dig for evigt og altid«: Profeten i fængslet i Liberty

*»I hans almægtige navn er vi bestemt til at udholde trængsler til enden som gode soldater.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**D**en 1. december 1838 blev profeten Joseph Smith, hans bror Hyrum og andre brødre ført fra Richmond i Missouri, hvor de havde været indespærret i et bjælkehus, til fængslet i Liberty i Missouri. Der opholdt de sig i mere end fire måneder og ventede på at blive stillet for retten baseret på falske anklager i forbindelse med forfølgelsen af de hellige i Missouri. I denne periode blev kirkemedlemmer drevet ud af deres hjem i Missouri af deres forfølgere, hvilket forårsagede ufattelig stor lidelse. De helliges prøvelser var en kilde til stor bekymring for profeten og hans medfanger under deres lange fængselsophold.

Fængslet i Liberty var inddelt i et øvre rum og et godt 18 m<sup>2</sup> underjordisk fangehul, hvor fangerne opholdt sig. Profeten beskrev deres situation: »Vi bliver holdt under skarp bevogtning dag og nat i et fængsel med dobbelte vægge og døre, berøvet vores religionsfrihed. Vores mad er sparsom, ensformig og grov; vi har ikke det privilegium selv at lave vores mad. Vi er nødt til at sove på gulvet på strå og uden tæpper nok til at holde os varme; og når vi har fyret op er vi nødt til at opholde os i næsten konstant røg. Dommerne har alvorsfuldt fortalt os fra tid til anden, at de vidste, vi var uskyldige, og at vi burde sættes fri, men at de ikke tør anvende loven til vores fordel af frygt for pøbelen.«<sup>1</sup>

Rummet var ikke højt nok til at mændene kunne stå oprejst, og Alexander McRae, en af fangerne, sagde, at maden var »meget





*Mens profeten Joseph Smith var indespærret i fængslet i Liberty, skrev han en række breve til sin familie og de hellige, hvori han vidnede om Guds magt til at sejre over det onde og til at bistå sine hellige »for evigt og altid«.*

grov og så modbydelig, at vi ikke kunne spise den, før sulten drev os til det.«<sup>2</sup>

Mercy Fielding Thompson, et kirkemedlem, der besøgte brødrene i fængslet, skrev senere: »Jeg er ude af stand til at beskrive, hvad jeg følte, da vi fik adgang til fængslet af en fangevogter og døren blev låst bag os. Vi kunne ikke undgå at føle skræk, da vi blev klar over, at vi var låst inde i den mørke og dystre hule, kun passende for forbrydere af den værste slags. Men dér så vi Joseph, profeten – Guds udvalgte, der i tidernes fyldes uddeling bar hans riges nøgler, med kraft til at binde og løse ifølge Guds anvisning – indespærret i et hæsligt fængsel udelukkende af den grund, at han påstod, at han havde fået inspiration fra Gud til at oprette hans kirke blandt menneskene.«<sup>3</sup>

Under profetens fængselsophold, kunne hans hustru, Emma, kun besøge ham tre gange. Deres eneste yderligere kommunikation var gennem brevveksling. Den 4. april 1839 skrev profeten: »Kære, hengivne hustru. Torsdag aften sidder jeg, mens solen er ved at gå ned, og kigger ud gennem gitteret i dette ensomme fængsel, for at skrive til dig, så du kan blive bekendt med min situation. Jeg mener, der nu er gået ca. fem måneder og seks dage, hvor jeg dag og nat har været under bevogtning og bag disse mure, dette gitter og disse skrigende jerndøre i et ensomt, mørkt og beskidt fængsel. Med følelser som kun Gud kender, skriver jeg dette brev. Tankerne i mit sind kan umulig beskrives under disse omstændigheder eller skrives af nogen pen eller udtales af nogen tunge eller engle til et menneske, som aldrig har oplevet, hvad vi oplever ... Vi støtter os til Jahves arm og ingen anden med hensyn til vores frigivelse.«<sup>4</sup>

Fra fængslet i Liberty skrev profeten også breve til de hellige og udtrykte sin kærlighed til dem samt sin tro på, at Gud altid hjælper dem, der stoler på ham. Hovedparten af det følgende stammer fra et brev til kirkemedlemmerne, dateret den 20. marts 1839, og indeholder profetens råd til de hellige, hans inderlige bønner til Gud, og Guds svar på hans bønner. Dele af dette brev blev senere afsnit 121, 122 og 123 i Lære og Pagter.

## Joseph Smiths lærdomme

---

### **Ingen lidelse kan skille os fra Guds kærlighed eller fællesskab med hinanden.**

»Jeres ydmyge tjener, Joseph Smith jun., fængslet for Herren Jesu Kristi sag og for de helliges, pågrebet og tilbageholdt ved pøbelvældets magt, under hans ærværdighed guvernør Lilburn W. Boggs' udryddelsesherreedomme, i selskab med sine medfangere og elskede brødre, Caleb Baldwin, Lyman Wight, Hyrum Smith og Alexander McRae, sender jer alle en hilsen.<sup>5</sup> Må Gud Faderens og vor Herre og Frelser Jesu Kristi nåde hvile på jer alle og blive hos jer for evigt. Må kundskab være i stadig rigere mål hos jer ved Guds nåde. Og må tro og dyd, erkendelse og selvbeherskelse, udholdenhed og gudsfrygt samt brodersind og kærlighed findes og vokse hos jer, så I aldrig må være uden flid og uden frugt (se 2 Peter 1:5-8).

Vi ved, at de fleste af jer udmærket er klar over de forurettelser og den overvældende uretfærdighed og grusomhed, der bliver udøvet mod os, idet vi er blevet fængslet på falske anklager af enhver ond slags, kastet i fængsel, omgivet af stærke mure og lukket inde under stærk bevogtning, som foregår nat og dag, ligeså utrætteligt som når Djævelen frister og lægger snarer ud for Guds folk.

Vi er derfor, højtelskede brødre, desto mere rede og villige til at gøre fordring på jeres fællesskab og kærlighed. For vore omstændigheder er beregnet på at vække vores ånd til hellig erindring om alt, og vi tror, at det samme gælder for jer, og at intet derfor kan skille os fra Guds kærlighed eller fællesskab med hinanden (se Rom 8:39), og at hver eneste form for ondskab og grusomhed, der bliver anvendt mod os, kun vil være tilbøjelig til at binde vore hjerter sammen og besegle dem i kærlighed.

Vi behøver ikke at sige til jer, at vi holdes i lænker uden grund, og det er heller ikke nødvendigt, at I siger til os: Vi er blevet fordrevet fra vore hjem og forfulgt uden grund. Vi forstår gensidigt, at dersom staten Missouris indbyggere havde ladet de hellige være i fred og havde nærret lige så stærkt ønske om fred, som de gjorde, ville der ikke have været andet end fred og ro i staten

indtil denne stund. Vi ville ikke have været i dette helvede ... hvor vi er tvunget til ikke at høre andet end gudsbespottelige eder og være vidne til blasfemiske scener og drukkenskab, hykleri og udsvævelser af enhver art. Ej heller ville forældreløses og enkers skrig være steget op til Gud imod dem. Uskyldigt blod ville heller ikke have vædet Missouri's jord ... Det er en smertens historie, en sørgelig historie, ja, en sorgfuld historie – for slem at fortælle, for slem at tænke på, for slem til mennesker ...

Vore forfølgere udøver dette mod de hellige, som intet ondt har gjort dem, som er uskyldige og dydige, som elskede Herren deres Gud og er villige til at forsage alt for Kristi skyld. Det er forfærdeligt at fortælle alt dette, men det er virkelig sandt. Vel må der komme fald, men ve dem, som bliver årsag til fald (se Matt 18:7).«<sup>6</sup>

---

**Modgangen varer kun et øjeblik. Hvis vi udholder  
det vel, bliver vi ophøjet til Guds nærvær.**

»O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, som dækker dit skjul? Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje, ja, dit rene øje, skue ned fra de evige himle på den uret, som gøres mod dit folk og dine tjenere, og dine ører gennemtrænges af deres råb?

Ja, o Herre, hvor længe skal de lide denne uret og ulovlige undertrykkelse, førend dit hjerte bliver blødgjort over for dem, og dit indre bliver bevæget af medfølelse med dem?

O, Herre, Gud, Almægtige, skaber af himmel, jord og hav og alt, hvad der er i dem, og som behersker og har magt over Djævelen og det mørke og natomhyllede rige Sheol – udræk din hånd, lad dit øje gennembore, lad dit paulun blive løftet, lad ikke længere dit skjul være dækket, lad dit øre blive bøjet, lad dit hjerte blive blødgjort og dit indre bevæget af medfølelse med os. Lad din vrede blive optændt mod vore fjender, og skaf os i dit hjertes raseri hævn for uretten mod os med dit sværd. Husk dine lidende hellige, o vor Gud, så skal dine tjenere fryde sig over dit navn for evigt ...

Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik, og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje; du skal sejre over alle dine fjender.«<sup>7</sup> (Disse afsnit fra brevet står også i L&P 121:1-8).

---

**Guds magt er større end et hvilket som helst onde,  
og evangeliets sandheder sejrer til sidst.**

»Tillad mig at fortælle jer, brødre, at uvidenhed, overtro og snæversynethed, der forekommer, hvor det ikke burde, står ofte i vejen for denne kirkes fremgang. Det regnskyl fra bjergene, der fylder den reneste og mest krystalklare strøm med mudder, snavs og skidt og forplumrer alt, hvad der tidligere var rent og klart, og alt flyder af sted i en eneste stor flodbølge. Men tiden stemmer tidevandet, og til trods for at vi for nærværende finder os væltet omkring i oversvømmelsens mudder, vil den næste bølge, som tiden går, måske bringe os den kilde, der er så klar som krystal og så ren som sne, mens snavs, drivtømmer og skidt bliver fjernet og udrenset undervejs.

Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan holde himlene tilbage? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens fastlagte løb, eller for at vende strømmen i modsat retning, som at hindre den Almægtige i at øse kundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder. (Dette afsnit findes også i L&P 121:33).

Hvad er guvernør Lilburn W. Boggs og hans morderiske bande andet end svajende piletræer på bredden til at opfange drivtømmeret? Vi kunne lige så godt hævde, at vand ikke er vand, fordi rivende bjergstrømme sender mudder ned og plumrer krystalstrømmen, selv om det efterlader strømmen renere end før, eller at ild ikke er ild, fordi den lader sig slukke, når den bliver oversvømmet, eller sige at vores sag er tabt, fordi frafaldne, løgnere, præster, tyve og mordere, som alle i lige grad holder stædigt fast ved deres bedrageri og trosbekendelser, har udøst en strøm af snavs, mudder og skidt ... på vore hoveder af deres ondskabs åndemagter i himmelrummet og fra deres djævelske arnesteder.

Nej! Gud forbyde det. Helvede kan udøse sit raseri som vulkanerne Vesuvs eller Etnas brændende og flydende lava eller som de mest ildsprudlende vulkaner, og dog vil »mormonismen« bestå. Vand, ild, sandhed og Gud er alle realiteter. Sandhed er »mormonisme«. Gud er dens ophavsmand. Han er vores skjold. Det er ved ham, vi blev født. Det er ved hans røst, at vi blev kaldet til hans

evangeliums uddeling i begyndelsen af tidernes fylde. Det er ved ham, vi modtog Mormons Bog, og det er ved ham, at vi består til denne dag – og ved ham vil vi bestå, hvis det er til vores herlighed, og i hans almægtige navn er vi bestemt til at udholde trængsler til enden som gode soldater.

... I vil erfare det, når I har læst dette, og hvis I ikke lærer det, vil I kunne lære det, at mure og lænker, døre og knirkende hængsler og forskræmte fangevogtere og arrestforvarere ... er beregnet til i selve deres natur at få et hæderligt menneskes sjæl til at føle sig stærkere end helvedes magter ...

Vi er jeres brødre og lidelsesfæller og Jesu Kristi fanger for evangeliets skyld og for det håb om herlighed, der findes i os.«<sup>8</sup>

---

**Frelsen forstår alle vore lidelser, og han vil være med os for evigt og altid.**

*Herren trøstede profeten med følgende ord:* »Jordens ender skal spørge efter dit navn, og tåber skal gøre nar ad dig, og helvede skal rase imod dig, hvorimod de rene af hjertet og de vise og de ædle og de dydige, bestandig skal søge råd og myndighed og velsignelser under din hånd. Og dit folk skal aldrig blive vendt imod dig af forræderes vidnesbyrd. Og skønt deres indflydelse skal kaste dig ud i vanskeligheder og bag tremmer og mure, skal du holdes i ære, og bortset fra et kort øjeblik så skal din røst på grund af din retfærdighed være mere skrækkindjagende i dine fjenders midte end den vilde løve, og din Gud skal stå dig bi for evigt og altid.

Hvis du bliver bedt om at gennemgå modgang, hvis du er i fare blandt falske brødre, hvis du er i fare blandt røvere, hvis du er i fare til lands og til vands, hvis du bliver anklaget med alle slags falske anklager, hvis dine fjender falder over dig, hvis de river dig bort fra samværet med din far og mor og dine brødre og søstre, og hvis dine fjender med draget sværd river dig bort fra din hustrus og dine børns favn, og din ældste søn, skønt han kun er seks år gammel, klynger sig til dine klæder og siger: Min far, min far, hvorfor kan du ikke blive hos os? O, min far, hvad vil disse mennesker gøre ved dig? Og hvis han da bliver stødt bort fra dig med sværdet, og du bliver slæbt i fængsel, og dine fjender



*Frelseren foran Pilatus. »Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?«*

lusker omkring dig som ulve efter lammets blod, og hvis du skulle blive kastet i fangehullet eller i morderes hænder, og der bliver fældet dødsdom over dig, hvis du bliver kastet i dybet, hvis de svulmende bølger lægger råd op imod dig, hvis heftige vinde bliver din fjende, hvis himlene bliver sorte, og alle elementerne forener sig for at spærre vejen, og frem for alt, hvis selve helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig.

Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?

Fortsæt derfor på din vej, så skal præstedømmet forblive hos dig, for grænserne er sat for dem, de kan ikke overskride dem. Dine dage er kendt, og dine år skal ikke blive færre; frygt derfor ikke for, hvad mennesket kan gøre, for Gud vil være med dig for evigt og altid.«<sup>9</sup> (Dette underafsnit findes også i L&P 122:1-9).

---

**Den stille, sagte røst hvisker trøst til vores sjæl,  
når vi er i dyb sorg eller stor lidelse.**

*Kort tid efter at profeten havde fået lov til at flygte fra sine fangevogtere i Missouri, genkaldte han sig sine følelser under fængselsopholdet: »I den tid jeg var i mine fjenders hænder, må jeg sige, at selv om jeg var meget bekymret for min familie og mine venner, som blev så umenneskeligt behandlet og mishandlet ... så følte jeg mig dog for mit eget vedkommende fuldstændig rolig og overlod mig til min himmelske Faders vilje. Jeg vidste, at både jeg og de hellige var uskyldige, og at vi intet havde gjort, der gjorde os fortjente til en sådan behandling fra vore undertrykkes hænder. Følgelig kunne jeg se hen til den Gud, som har alle menneskers liv i sine hænder, og som ofte havde reddet mig fra dødens porte, for udfrielse. På trods af at enhver flugtvej syntes fuldstændigt lukket, at døden stirrede mig i øjnene, og at min undergang var blevet besluttet af mennesker, så følte jeg dog siden min første indtræden på kamppladsen en forsikring om, at jeg sammen med mine brødre og vore familier ville blive udfriet.*

Ja, den stille, sagte røst, som så ofte har hvisket trøst til min sjæl, når jeg har været i dyb sorg eller under stor lidelse, bød mig være ved godt mod og lovede udfrielse, hvilket gav mig stor trøst. Og selv om folkeslagene er i oprør og folkene lægger planer, der ikke kan lykkes, så var Hærskarers Herre, Jakobs Gud, min tilflugtsklippe, og da jeg råbte til ham på nødens dag, udfriede han mig (se Sl 46:7; 50:15), hvilket jeg anråber hele min sjæl og mit indre om at velsigne og prise hans hellige navn for. For selv om jeg »i alt var trængt, var jeg dog ikke stængt inde, tvivlrådig, men ikke fortvivlet, forfulgt, men ikke ladt i stikken, slået til jorden, men ikke gået til grunde« (se 2 Kor 4:8-9).«<sup>10</sup>

### **Forslag til studium og samtale**

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beskrivelsen af fængslet i Liberty i Missouri (s. 355-357). Når du studerer og drøfter dette kapitel, så tænk på de forhold,



profeten var under, da han skrev det, der er nedskrevet i dette kapitel. Læs det andet afsnit på s. 360. Hvordan er beretningen om profeten i fængslet i Liberty et eksempel på denne sandhed?

- Studér det tredje afsnit på s. 358. Hvordan vækker vanskelige omstændigheder nogle gange »vores ånd til hellig erindring«? Hvordan kan prøvelser og forfølgelse binde vores hjerte til familiemedlemmer og venner? Hvilke oplevelser har du haft, der angår disse sandheder?
- Joseph Smith erklærede, at intet kunne skille ham og hans brødre fra Guds kærlighed (s. 358). Hvad tænker og føler du, når du grunder over denne udtalelse? Hvordan kan vi blive skilt fra Guds kærlighed? Hvad skal vi gøre for at forblive i Guds kærlighed?
- Læs det sidste afsnit på s. 359. Hvad kan vi gøre for at få den fred, Herren tilbyder os? Hvad får du ud af Herrens forsikring om, at Joseph Smiths modgang og trængsler »kun [skal] vare et øjeblik?«
- Læs Joseph Smiths forsikring til de hellige om, at Kirkens fjender intet kan gøre for at forhindre Guds magt (s. 360-361). Hvorfor glemmer vi nogle gange den sandhed? Hvad kan vi gøre for at huske den?
- Studér Herrens ord til profeten på s. 361-362. Hvordan kan vores liv ændres, når vi husker, at prøvelser kan give os erfaring og være til gavn for os? Hvad betyder det for dig at vide, at Frelseren er steget ned under alt? Hvad tror I, at »fortsat derfor på din vej« betyder?
- Læs kapitlets sidste afsnit (s. 363). Tænk over, hvornår Helligånden har trøstet dig i en svær tid. Har du haft lignende oplevelser, som det vil være passende at fortælle om?

*Skriftstedsbemvisninger:* Fil 3:8-9; Mosi 23:21-24; Alma 7:11; 36:3.

### Noter

1. Brev fra Joseph Smith til Isaac Galland, 22. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, bragt i *Times and Seasons*, feb. 1840, s. 52.

2. Alexander McRae, citeret i *History of the Church*, 3:257; fra et brev fra Alexander McRae til redaktøren af *Deseret News*, 9. okt. 1854, Salt Lake City, Utah, bragt i *Deseret News*, 2. nov. 1854, s. 1.

3. Mercy Fielding Thompson, »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. juli 1892, s. 398.
4. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 4. apr. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Beinecke bibliotek, Yale University, New Haven, Connecticut; kopi i Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah. Når profeten i dette brev henviser til at være fængslet i over fem måneder, medtalte han tiden, hvor han var fængslet i Independence og Richmond i Missouri såvel som i Liberty.
5. Sidney Rigdon blev indespærret i fængslet i Liberty sammen med de andre brødre den 1. dec. 1838. Sidney fik imidlertid tilladelse til at forlade fængslet mod kaution den 25. jan. 1839, ca. to måneder før profeten skrev dette brev, fordi han var alvorligt syg. Eftersom fortsatte trusler afskrækkede Sidney fra at forlade sikkerheden i fængslet, valgte han at blive i fængslet indtil den 5. februar.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 153-154, 155; fra et brev fra Joseph Smith m.fl. til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; en del af dette brev blev senere medtaget i Lære og Pagter som afsnit 121, 122 og 123.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 163. En række mindre ændringer i tegnsætning, store og små bogstaver og grammatik blev foretaget forud for udgivelsen af profetens breve i Lære og Pagter. Derfor er der på engelsk en række mindre afvigelser mellem Lære og Pagter 121, 122 og 123 og det oprindelige brev.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 163-164, 165.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 167.
10. *History of the Church*, 3:328-29; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 7-8.



*I februar 1839, mens Joseph Smith sad indespærret i fængslet i Liberty, gik Emma Smith og hendes børn over den frose Mississippi-flod på flugt fra deres forfølgere i Missouri.*



## Reager på forfølgelse med tro og mod

*»Vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I vinteren 1838-1839 skulle Missouris statsmilits på ordrer fra guvernøren uddrive de sidste dages hellige fra staten, og profeten Joseph Smith blev indespærret i fængslet i Liberty. Den vinter og det følgende forår udspillede en forfærdelig lidelsesfuld scene sig, da tusinder af hellige blev tvunget til at flygte fra deres hjem i Missouri. De efterlod mange af deres ejendele og påbegyndte en rejse på 320 km mod øst til det vestlige Illinois under ledelse af Brigham Young og andre kirkeledere. Få hellige havde gode vogne og heste, og mange sov uden læ fra regn og sne. Nogle havde ikke sko og vikledede deres fødder ind i klude, når de gik gennem sneen.

I februar 1839 hjalp en venlig nabo Emma Smith med at anbringe hendes fire børn og få ejendele i en vogn foret med strå. Da selskabet nåede til den frosne Mississippiflod, gik Emma over isen med sine børn, mens hun bar manuskriptet til profetens bibeloversættelse i to stoftasker bundet omkring livet under nederdelen. Hun og mange andre nødlidende hellige søgte tilflugt i byen Quincy i Illinois, hvor de fortsat led under sult, kulde og sygdom, selv om disse lidelser blev lindret gennem mange venlige gerninger fra et omsorgsfuldt lokalsamfund.

Selv om profeten Joseph længtes inderligt efter at hjælpe de hellige, kunne han ikke gøre meget andet end at bede og give anvisninger gennem breve til Brigham Young og andre brødre, som ledte de hellige i hans fravær. Under disse fortvivlende omstændigheder skrev han opmuntrende og fredfyldte ord til kirkemedlemmer: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med

glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret« (L&P 123:17).

Den 6. april 1839 blev profeten og hans medfanger overført fra fængslet i Liberty til en anden retskreds i Gallatin i Daviess County i Missouri. Efter en fremstilling i retten der, blev brødrene ført fra Gallatin til endnu en retskreds i Columbia i Boone County i Missouri. Men midt i april, mens profeten og andre fanger var undervejs til Columbia, tillod fangevogterne dem at flygte. I løbet af en uge havde brødrene sluttet sig til gruppen af hellige i Quincy i Illinois. Ældste Wilford Woodruff skrev i sin dagbog om genforeningen med profeten: »Vi havde endnu engang det store privilegium at tage bror Joseph i hånden ... Han hilste på os med stor glæde. Han var netop blevet udfriet fra fængslet og sine fjenders hænder og vendt tilbage til familiens og vennernes skød ... Joseph var ligefrem, åben og familiær som sædvanlig. Søster Emma var virkelig lykkelig.«<sup>1</sup>

Profeten hyldede senere de hellige, som sammen med ham tappert udholdt så meget på grund af deres tro på Jesu Kristi gengivne evangelium. »De helliges adfærd under deres tiltagende forurettelser og lidelser har været prisværdig. Deres mod til at forsvare deres brødre mod pøbelens hærgen, deres hengivenhed over for sandhedens sag under de mest vanskelige og fortvivlende forhold, som mennesker overhovedet kan udstå, deres kærlighed til hinanden, deres villighed til at bistå mig og mine brødre, som var indespærrede i et underjordisk fangehul samt deres ofre, da de forlod Missouri og hjalp de stakkels enker og forældreløse og sørgede for at huse dem i et mere gæstfrit område. Alt dette samvirker til at højne deres anseelse hos alle gode og dydige mennesker og har sikret dem Jahves gunst og billigelse samt et navn ligeså uforgængeligt som evigheden.«<sup>2</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Sandhedens fjende gør modstand mod Herrens tjenere,  
især når de kommer Herren nærmere.**

»Forfølgelse har rullet hen over vore hoveder fra tid til anden ... som tordenskrald på grund af vores religion.«<sup>3</sup>

»Vore religiøse principper ligger åbne for verden rede til udforskning af ethvert menneske, dog er vi klar over, at al forfølgelse mod vore venner er opstået som følge af bagvaskelse og mistydninger uden hold i sandhed og retfærdighed. Dette har vi udholdt ligesom alle andre religiøse samfund i deres spæde begyndelse.«<sup>4</sup>

»Det bør derfor ikke undre jer, hvis I bliver forfulgt, men husk Frelserens ord: »En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer« (se Joh 15:20), og alle trængsler, som de hellige skal gennemgå, er opfyldelsen af profeternes ord, som er blevet talt siden verdens begyndelse.«<sup>5</sup>

»Når jeg gør det bedste, jeg kan – når jeg udfører det største gode, så kommer de værste og mest ugudelige mistanker op imod mig ... Dette folks fjender vil aldrig blive trætte af at forfølge Kirken, førend de er blevet overvundet. Jeg forventer, at de vil stille alt op imod mig, som står i deres magt, og at vi vil få en lang og frygtelig kamp. Den, der vil anvende den sande kristne krigsførelse imod korruption i disse sidste dage, vil til stadighed have ugudelige mennesker og djævlens engle og mørkets helvedsagtige magter opstillet imod sig. Når ugudelige og fordærvede mennesker går til kamp, gives der os et kendetegn, hvorved vi kan bedømme, om et menneske fører den kristne krigsførelse. Når alle mennesker lyver jer alt muligt ondt på, salige er I, osv. (se Matt 5:11). Skal man betragte et menneske for at være dårligt, når folk taler ondt om ham? Nej. Hvis et menneske står op og kæmper mod verdens synd, kan han forvente, at alle ugudelige og fordærvede ånder stillet op imod ham.

Men det vil blot vare en kort stund, så vil alle disse plager og ulykker vendes bort fra os, hvis vi er trofaste og ikke overvindes af disse onder. Når vi ser begavelsens velsignelser rulle frem og Guds rige blive større og udbredes fra hav til hav, vil vi glæde os over, at vi ikke blev overvundet af disse tåbeligheder.«<sup>6</sup>

»Nogle har den tanke, at vore fjender ville blive tilfredsstillet ved min undergang, men jeg siger jer, at så snart de har udgydt mit blod, vil de tørste efter blodet hos ethvert menneske, i hvis hjerte der bor den mindste gnist af evangeliets fyldes ånd. Disse menneskers modstand påvirkes af al retfærdigheds modstanders

ånd. Det er ikke kun for at ødelægge mig men også enhver mand og kvinde, som vover at tro på den lære, som Gud har inspireret mig til at undervise denne slægt i.«<sup>7</sup>

»Jeg har af erfaring lært, at sandhedens fjende ikke slumrer, ej heller hører op med sine anstrengelser for at påvirke den offentlige mening mod Herrens tjenere ved at opdigne mennesker til harme i alle vigtige og betydningsfulde forhold.«<sup>8</sup>

---

### **De, som elsker Gud, tåler forfølgelse med mod og tro.**

»Alle hellige! Drag fordel af denne betydningsfulde *nøgle* - at I i alle jeres prøvelser, besværligheder, fristelser, trængsler, lænker, fængslinger og død sørger for, at I ikke forråder himlen, at I ikke forråder Jesus Kristus, at I ikke forråder brødrene, at I ikke forråder Guds åbenbaringer, hvad enten de findes i Bibelen, Mormons Bog eller Lære og Pagter, eller nogen anden åbenbaring, som nogensinde blev eller nogensinde vil blive givet og åbenbaret til mennesket i denne verden eller den kommende. Ja, sørg for i al jeres stampen og tumlen rundt, at I ikke gør dette, så der ikke må findes uskyldigt blod på jeres klæder, så I går til helvede.«<sup>9</sup>

*I foråret 1830 blev de bellige forfulgt på grund af Mormons Bogs udgivelse:* »Mormons Bog (Josefs træstykke i hånden på Efraim) havde nu været udgivet i nogen tid, og som den fordums profet havde forudsagt det, »regnede [man den] ikke for noget« (se Hos 8:12). Det vakte stort røre, da den kom frem. De, som troede på, at den var autentisk, måtte lide stor modgang og forfølgelse. Men nu var sandheden spiret frem af jorden, og retfærdighed ser ned fra himlen (se Sl 85:12; Moses 7:62), så vi frygtede ikke vore modstandere, for vi vidste, at vi havde både sandhed og retfærdighed på vores side, at vi havde både Faderen og Sønnen, for vi havde Kristi lærdomme, og efterlevede dem, og derfor fortsatte vi med at forkynde og oplyse alle, som var villige til at høre.«<sup>10</sup>

*I juli 1839 nedskrev Wilford Woodruff:* »Joseph talte til os med få ord og sagde: »Husk, brødre, at hvis I bliver fængslet, har bror Joseph været fængslet før jer. Hvis I bliver anbragt, hvor I kun kan se jeres brødre gennem vinduestremmer og er i lænker på grund af Jesu Kristi evangelium, så husk, at bror Joseph har været i samme omstændigheder.«<sup>11</sup>



*I løbet af vinteren 1838-1839 blev tusinder af sidste dages bellige tvunget til at flygte fra deres hjem i Missouri og rejse 320 km til Illinois.*

*I 1841 skrev Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab: »Sandheden har stået uskadt, ligesom den hårdføre eg, midt under stridende elementer, som har slået ind på den med voldsom styrke. Flodbølgerne er rullet ind over den, bølge efter bølge i hurtig rækkefølge, og har ikke opslugt den. »De løfter deres røst, Herre, strømmene løfter deres røst, men mere end havets mægtige brændinger er Herren mægtig i det høje« (se Sl 93:3-4). Forfølgelsens flammer har heller ikke været i stand til at udrydde den til trods for pøbelvælde, men som Moses' tornebusk står den ufortæret, og i dette øjeblik er den et vigtigt skue for både mennesker og engle.*

Hvorhen kan vi vende blikket og se noget tilsvarende? Vi ser et folk, som har antaget et upopulært religionssystem, og deres tilslutning til det har nedkaldt gentagne forfølgelser over dem. Et folk, der på grund af deres kærlighed til Gud og hengivenhed over for hans sag har lidt sult, nøgenhed, farer og så godt som alle afsavn. Et folk, som for deres religions skyld har måttet sørge over forældres, mænds, hustruers og børns for tidlige død. Et folk, som har foretrukket døden frem for slaveri og hykleri og med hæder



har hævdet deres karakter og stået fast og urokkeligt i tider, hvor menneskesjælene er blevet underkastet svære prøver.«<sup>12</sup>

---

**Guds mægtige kraft bistår dem, der bliver  
forfulgt for retfærdighedens skyld.**

*Mens Joseph Smith var indespærret i fængslet i Liberty, skrev han til de bellige:* »Tro ikke at vore hjerter er forsagte, som var det noget fremmed, der skete med os (se 1 Pet 4:12), for vi har allerede set og fået forsikring om alt dette og har fortrøstning om et bedre håb end vore forfølgeres. Derfor har Gud gjort vore skuldre brede til byrden. Vi er stolte af vore trængsler og prøvelser, fordi vi ved, at Gud er med os, at han er vores ven, og at han vil frelse vores sjæl. Vi bekymrer os ikke om dem, der kan slå legemet ihjel, for de kan ikke skade vores sjæl (se Matt 10:28). Vi beder ikke om nogen begunstigeelse fra pøbelskarer eller fra verden, eller fra Djævelen, eller fra hans udsendinge, de frafaldne, eller fra dem, der elsker og fremkommer med og sværger ved falske beskyldninger for at berøve os livet. Vi har aldrig hyklet, og vi vil heller ikke gøre det for at redde livet ... Vi ved, at vi med hele vores kraft, sind og styrke har stræbt efter at gøre Guds vilje og hvad som helst, han har befalet os ...

Frelseren sagde: »Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald« (se Matt 18:7). Og atter: »Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer« (Matt 5:11-12).

Kære brødre, hvis mennesker nogensinde har haft grund til at gøre fordring på dette løfte, er vi de mennesker, for vi ved, at verden ikke alene hader os, men at folk taler allehånde urigtigt ondt om os, og det af ingen anden grund, end at vi har stræbt efter at forkynde Jesu Kristi evangeliums fylde ...

Og nu, kære, højt elskede brødre – og når vi siger brødre, mener vi dem, der er forblevet trofaste i Kristus, mænd, kvinder og børn – føler vi trang til at formane jer i Herren Jesu navn til at være stærke i troen i den nye og evige pagt og ikke være bange for jeres fjender ... Hold derfor fast selv til døden, »for den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på

grund af mig og evangeliet, skal frelse det,« siger Jesus Kristus (Mark 8:35).«<sup>13</sup>

*Ligeledes fra fængslet i Liberty skrev profeten og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til kirkeledere: »Brødre, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke. Hvad er mennesket, at Guds tjener skulle frygte ham, eller et menneskebarn, at Guds tjener skulle skælve på grund af ham? Opfat det heller ikke som mærkeligt med hensyn til de ildprøver, som vi bliver prøvet med, som om der var sket noget mærkeligt for os. Husk, at alle har haft andel i lignende lidelser (se 1 Pet 4:12-13). Lad os derfor fryde os i vore lidelser, gennem hvilke I bliver fuldkommengjort, og gennem hvilke banebryderen for vores frelse også blev fuldkommengjort (se Hebr 2:10). Lad jeres og alle de helliges hjerter blive trøstet sammen med jer, og lad dem fryde sig overordentligt, for vores løn er stor i himlene; således har de ugudelige også forfulgt profeterne før os (se Matt 5:11-12).«<sup>14</sup>*

## Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen på s. 367-368. Hvad gør indtryk på dig med hensyn til, hvordan Joseph Smith og de hellige reagerede på forfølgelse? Hvorfor tror du, at de var villige til at udholde forfølgelse?
- Læs s. 368-370, hvor profeten Joseph forkynder, at retskafne mennesker ofte må forvente forfølgelse. Hvorfor tror du, det forholder sig sådan? Hvordan kan forfølgelse i dag sammenlignes med forfølgelse på Joseph Smiths tid? Hvordan er det anderledes i dag?
- På s. 370 fortalte Joseph Smith om en nøgle til at hjælpe de hellige. Hvilke oplevelser har du haft, der viser værdien af denne nøgle? Hvilket andet råd kan du give én, som står over for forfølgelse på grund af hans eller hendes tro? (Se eksemplerne på s. 370-372).
- Læs s. 372-373, hvor Joseph Smith forsikrer os om, at Herren vil stå os bi, når vi reagerer på forfølgelse med tro og mod. Hvad

tror du, der menes med at sige, at Gud har »gjort vore skuldre brede til byrden«? Hvordan kan vi være »stolte af vore trængsler« og »fryde os i vore lidelser«? Hvordan tror du, at vore lidelser kan hjælpe os med at blive fuldkomne?

*Skriftstedshenvisninger:* Matt 5:43-44; Rom 8:35-39; 2 Ne 26:8; Mosi 24:8-16; 3 Ne 6:13.

### Noter

1. Wilford Woodruff, Journals, 1833-1898, indførsel fra 3. maj 1839, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. *History of the Church*, 3:329-330; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 8.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 400; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. mar. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
4. *History of the Church*, 2:460; fra et brev fra Joseph Smith og andre til John Thornton og andre, 25. juli 1836, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, aug. 1836, s. 358.
5. *History of the Church*, 3:331; fra »Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.«, *Times and Seasons*, nov. 1839, s. 8-9.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 310, 311; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
7. *History of the Church*, 6:498; fra en tale holdt af Joseph Smith den 18. juni 1844 i Nauvoo, Illinois. Samlerne af *History of the Church* samlede mundtlige rapporter fra adskillige øjenvidner til en enkelt beretning om talen.
8. *History of the Church*, 2:437; fra et brev fra Joseph Smith til Oliver Cowdery, apr. 1836, Kirtland, Ohio, bragt i *Messenger and Advocate*, apr. 1836, s. 289.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 184-185; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
10. *History of the Church*, 1:84; fra »History of the Church« (manuskript), bog A-1, s. 41, Kirkens arkiver.
11. Wilford Woodruff, der nedskrev en udtalelse givet af Joseph Smith den 7. juli 1839 i Commerce, Illinois; Wilford Woodruff, Journals, 1833-1898, Kirkens arkiver.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 220; fra en rapport fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, 7. apr. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1841, s. 384-385.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 145-147, 151-152; fra et brev fra Joseph Smith til kirkemedlemmer i Caldwell County, Missouri, 16. dec. 1838, fængslet i Liberty, Missouri.
14. Brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til Heber C. Kimball og Brigham Young, 16. jan. 1839, fængslet i Liberty, Missouri, Kirkens arkiver.



# De åndelige gaver: Helbredelse, tungemål, profeti og at kunne skelne ånder

*»Intet menneske kan være Jesu Kristi tjener, medmindre han har Jesu vidnesbyrd, og det er profetiens ånd.«*

## Fra Joseph Smiths liv

I kølvandet på en kort periode med tilflugt i Quincy i Illinois i løbet af de første måneder af 1839 begyndte de hellige at flytte omkring 80 km nordpå til bosættelsen i Commerce i Illinois. Profeten var efter sin flugt fra fængselsopholdet i Missouri begyndt at købe landområder i og omkring Commerce som samlingssted for de tusinder, som var flygtet fra Missouri og nu behøvede et sted at påbegynde et nyt liv. I juli 1839 boede hundredvis af hellige i telte og vogne på østsiden af Mississippifloden i Commerce, mens andre havde fundet ly i forladte militærbarakker på den modsatte side af floden i Montrose i Iowa. I deres nye hjem arbejdede de hellige med at rydde og dræne det sumpede område nær floden. Mange kirkemedlemmer blev stukket af myg og blev alvorligt syge af malaria og andre sygdomme. Nogle af de hellige døde, andre var døden nær. Joseph og Emma Smith tog så mange i pleje i deres bjælkehytte, at profeten gav afkald på sin seng for at sove uden for i et telt.

Den 22. juli var de hellige midt under den sygdom, som havde ramt så mange, vidne til, hvad ældste Wilford Woodruff kaldte »en dag med Guds magt«. <sup>1</sup> Den morgen rejste profeten sig, anråbte Herren i bøn, og fyldt med Herrens Ånd betjente han de syge i sit hus, i haven udenfor og nede ved floden. Han krydsede floden og besøgte Brigham Youngs hjem i Montrose for at give ham en helbredende velsignelse. Han fortsatte derefter sammen med Sidney Rigdon, Brigham Young og andre brødre fra De Tolv



*Den 22. juli 1839 rejste Elijah Fordbam sig fra  
»dødens søvn«, efter at Joseph trådte ind i hans hjem og erklærede:  
»Elijah, jeg befaler dig i Jesus af Nazarets navn at stå op og bliv rask!«*

sin barmhjertighedsfærd blandt andre hellige i Iowa. Ældste Woodruff husker en af de mest mindeværdige helbredelser den dag:

»Vi gik hen over fællesområdet og trådte ind i bror Elijah Fordhams hus. Bror Fordham havde ligget for døden en times tid, og vi regnede med, at han kunne dø når som helst. Jeg følte Guds kraft, som overvældede profeten. Da vi trådte indenfor, gik bror Joseph hen til bror Fordham, og tog ham ved højre hånd ... Han så, at bror Fordhams øjne var udtryksløse, og at han var tavs og bevidstløs.

Efter profeten havde taget ham ved hånden, så han den døende mand i øjnene og sagde: »Bror Fordham, genkender du mig ikke?« Først svarede han ikke, men vi kunne alle se den virkning, Guds Ånd havde på ham.

Joseph sagde igen: »Elijah, genkender du mig ikke?« Bror Fordham svarede lavmælt: »Jo!« Så sagde profeten: »Har du ikke tro til at blive helbredt?«

Svaret, som lød lidt tydeligere end før, var: »Jeg er bange for, at det er for sent. Hvis du var kommet tidligere, havde jeg måske haft det.« Han lignede en mand, som var ved at vågne efter at have sovet dødens søvn. Joseph sagde så: »Tror du ikke på, at Jesus er Kristus?« »Jo, bror Joseph, det gør jeg,« lød svaret.

Derpå talte Guds profet med høj røst som i guddommelig majestæt: »Elijah, jeg befaler dig i Jesus fra Nazarets navn at stå op og blive rask!«

Profeten talte ikke som et menneske, men som med Guds røst. Det var, som om huset rystede i sin grundvold. Elijah Fordham sprang op af sengen som en, der var blevet oprejst fra de døde. Han fik en sund kulør, og man kunne på alle måder se, at han var i live. Hans fødder var forbundet med grødomslag. Han sparkede dem af fødderne, så de faldt fra hinanden, og bad så om sit tøj, som han tog på. Han bad om en skål brød og mælk og spiste det. Derpå tog han sin hat på og fulgte os ud på gaden for at tilse andre, som var syge.«<sup>2</sup>

I en tid med alvorlig nød oplevede de hellige en udgydelse af helbredelsens gave fra profetens hænder.

## Joseph Smiths lærdomme

---

### De syge kan helbredes gennem tro og udøvelse af præstedømmets kraft i overensstemmelse med Herrens vilje.

»Hvad er tegnet på de syges helbredelse? Håndspålæggelse er tegnet eller vejen, som Jakob fremhæver det, og de fordums helles skik og brug, som Herren befalede det, og vi kan ikke opnå velsignelsen ved at forfølge nogen anden kurs end den vej, der er anvist af Herren (se Jak 5:14-15).«<sup>3</sup>

*I juli 1839, da de hellige netop var flyttet til Commerce i Illinois, og mens der var meget sygdom blandt dem, skrev Joseph:* »Meget sygdom begyndte at dukke op blandt brødrene så vel som blandt stedets indbyggere, så den uge og ugen efter blev i det store og hele brugt på at tilse de syge og betjene dem. Nogle havde tro nok til at blive helbredt, andre havde ikke ...

Søndag den 18. - Der blev holdt møde som sædvanligt ... Jeg talte og formanede kirkemedlemmerne til hver især at sætte deres hus i orden, rense den indvendige side af karret og møde frem den kommende sabbat og deltage i nadveren, for at vi gennem vores lydighed mod ordinancerne ville være i stand til at sejre med Gud over ødelæggeren, og for at de syge kunne blive helbredt. Tilbragte denne uge hovedsagelig blandt de syge, som i det store og hele bliver stærkere og genvinder helbredet.«<sup>4</sup>

»Mange af de retskafne skal blive et bytte for sygdom, for pest osv. på grund af kødets skrøbelighed og dog blive frelst i Guds rige. Det er altså et vanhelligt princip at hævde, at den og den har overtrådt, fordi de er blevet ramt af sygdom eller død, for alt kød er underkastet døden, og Frelseren sagde: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes.« (se Matt 7:1).«<sup>5</sup>

---

### Formålet med tungemålgaven er at undervise andre i evangeliet.

*Profeten talte ved en konference for ældster i 1834:* »Joseph Smith gav derefter en forklaring på tungemålgaven, at den hovedsagelig var beregnet på at forkynde evangeliet for andre nationer og sprog, og at den ikke var givet til at lede Kirken med.«<sup>6</sup>



*»Tungemålgaven ved Helligåndens kraft i Kirken er til for at hjælpe Guds tjenere med at prædike til de vanthro.«*

»Hvad tungemålgaven angår, så kan vi kun sige, at vi her har modtaget den, som de gamle gjorde. Vi ønsker dog, at I er meget forsigtige med den, så I ikke bliver vildledt ... Satan vil utvivlsomt berede jer mange vanskeligheder i forbindelse med tungemålgaven, medmindre I er forsigtige. I kan hverken passe for meget på eller bede for meget. Må Herren give jer visdom i alt.«<sup>7</sup>

»Jeg læste det 13. kapitel af Første Korintherbrev (ved et møde afholdt den 26. december 1841) og ligeledes en del af det 14. kapitel og erklærede, at tungemålgaven var nødvendig i Kirken ... men tungemålgaven ved Helligåndens kraft i Kirken er til for at hjælpe Guds tjenere med at prædike til de vanthro som på pinsefestens dag.«<sup>8</sup>

»Tungemålgaven blev givet i den hensigt at prædike blandt dem, hvis sprog ikke forstås som på pinsefestens dag osv., og det er ikke nødvendigt, at tungemål specielt læres i Kirken, for ethvert menneske, som har Helligånden, kan tale om det, der hører Gud til på sit eget sprog så vel som tale på et andet; for tro kommer ikke ved tegn, men ved at høre Guds ord.«<sup>9</sup>



»Vær ikke så nysgerrige efter tungetale, tal ikke i tunger, medmindre der er en til stede, som kan oversætte det. Den vigtigste opgave for tungetale er at tale til fremmede, og hvis folk er meget ivrige efter at udfolde deres intelligens, lad dem da tale til sådanne på deres eget mål. Guds gaver er alle nyttige på deres sted, men når de anvendes på det, som Gud ikke har til hensigt, vil de vise sig at være til skade, en snare og en forbandelse i stedet for en velsignelse.«<sup>10</sup>

»Vi har også haft brødre og søstre, der på urigtig måde har haft tungemålgaven. De talte med en mumlende, unaturlig stemme, og deres krop blev forvredet ... Men i Guds ånd er der intet unaturligt.«<sup>11</sup>

»Anvend ikke tungemålgaven uden at forstå eller uden at få det oversat. Djævelen kan tale i tunger. Modstanderen vil komme med sit værk. Han kan friste alle samfundslag og kan tale engelsk eller hollandsk. Lad ingen tale i tunger, medmindre han oversætter det og medmindre han indhenter den præsiderende brors samtykke, så kan han forstå og oversætte, eller også kan en anden.«<sup>12</sup>

»Hvis I har noget, I vil åbenbare, lad det da være i jeres eget tungemål. Svælg ikke for meget i udøvelsen af tungemålgaven, for ellers vil Djævelen drage fordel af de uskyldige og uforsigtige. I kan tale i tunger til jeres egen trøst, men jeg fastsætter det som en regel, at dersom nogen underviser ved tungemålgaven, skal det ikke antages for Kirkens lære.«<sup>13</sup>

---

**Selv om kun én mand kan tale som Kirkens profet, så gør profetiens ånd det muligt for alle at vidne om Jesus Kristus.**

»Ingen mand er en Jesu Kristi tjener uden at være profet. Intet menneske kan være en Jesu Kristi tjener, medmindre han har Jesu vidnesbyrd, og det er profetiens ånd (se Åb 19:10).«<sup>14</sup>

»Johannes den elskede forklarede, at »Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd« (Åb 19:10). Hvis noget menneske således har Jesu vidnesbyrd, har han da ikke profetiens ånd? Og hvis han har profetiens ånd, så spørger jeg, er han da ikke profet? Og hvis han er profet, vil han så ikke modtage åbenbaring? Og ethvert menneske, der ikke modtager åbenbaring for sig selv, må da være forbandet, for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. For Kristus siger:

bed, og I skal få, og skulle det ske, at han får, så spørger jeg, vil det da ikke være en åbenbaring? Og hvis noget menneske ikke har Jesu vidnesbyrd eller Guds ånd, tilhører han ikke ham, nemlig Kristus. Og tilhører han ikke ham, må han være forbandet.«<sup>15</sup>

*En besøgende i Nauwoo nedskrev, at Joseph Smith belærte om følgende under en samtale:* »Profeten Joseph sagde, at ... for at være Kristi tjener, skal et menneske vidne om Jesus, og for at et menneske kan vidne om Jesus, skal han have profetiens ånd, for ifølge Johannes er Jesu vidnesbyrd profetiens ånd.

Hvis et menneske hævder at være Jesu tjener og ikke har profetiens ånd, må han være et falsk vidne, for han er ikke i besiddelse af den gave, der kvalificerer ham til det embede. Forskellen mellem Joseph Smith og denne generations gejstlige er, at han påstår at være i besiddelse af profetiens ånd, hvilket kvalificerer ham til at vidne om Jesus og frelsens evangelium. De gejstlige fornægter denne ånd, endda profetiens ånd, som alene kunne udnævne dem til sande vidner om Herren Jesus, og hævder dog at være frelsens sande tjenere.«<sup>16</sup>

»Tro kommer ved at høre Guds ord gennem Guds tjeneres vidnesbyrd. Det vidnesbyrd ledsages altid af profetiens og åbenbaringens ånd.«<sup>17</sup>

---

### **Gaven at kunne skelne ånder gør det muligt for de trofaste at kende forskel på gode og onde ånders påvirkning.**

*I den genoprettede kirkes første tid var mange kirkemedlemmer så vel som medlemmer af andre religiøse grupper nogle gange under påvirkning af onde eller falske ånder og troede, at de var under Helligåndens indflydelse. Profeten Joseph Smith forklarede:* »Begivenheder, der i den senere tid har fundet sted iblandt os, gør det til en bydende pligt for mig at sige noget med henblik på de ånder, som tilskynder menneskene.

Det fremgår tydeligt af apostlenes skrivelser i Det Nye Testamente, at der på deres tid eksisterede mange falske ånder, som var »gået ud i verden«, og at der behøvedes intelligens, som Gud alene kunne give, til at afsløre falske ånder og til at bevise, hvilke ånder der var af Gud (se 1 Joh 4:1-4). Verden har i det store og hele været meget uvidende med henblik på dette ene, og hvorfor

skulle den være anderledes - for ingen ved, hvad der bor i Gud andet end ved Guds Ånd (se 1 Kor 2:11) ...

I enhver tidsalder har der altid syntes at være mangel på forståelse vedrørende dette emne. I enhver tidsalder er der blevet åbenbaret alle slags ånder og næsten blandt alle folk ... Alle har deres ånder, alle har et overnaturligt virke, og alle hævder, at deres ånder er af Gud. Hvem skal løse denne gåde? »Prøv ånderne«, siger Johannes (se 1 Joh 4:1), men hvem skal gøre det? De lærde, de veltalende, filosofen, de vise, de gejstlige - alle er uvidende ... Hvem kan bringe frem i dagslyset og udvikle de skjulte hemmeligheder om de falske ånder, som så hyppigt giver sig til kende blandt de sidste dages hellige? Vi svarer, at intet menneske kan gøre dette uden præstedømmet, og uden at have kendskab til de love, hvorved ånder styres, for eftersom ingen ved, hvad der bor i Gud andet end ved Guds Ånd, således kender intet menneske Djævelens ånd og hans magt og indflydelse uden at være i besiddelse af en intelligens, som er større end menneskets, og ved præstedømmets hjælp at have udfoldet hans planers hemmelighedsfulde funktioner ...

Et menneske skal have evnen til at kunne skelne ånder, før han kan trække helvedes indflydelse frem i dagslyset og udfolde den for verden i alle dens sjælsødelæggende, djævelske og frygtelige farver, for intet skader menneskenes børn mere end at være under indflydelse af en falsk ånd, når de tror, at de har Guds Ånd. Tusinder har følt indflydelsen af dens frygtelige magt og skadelige virkninger ...

Som vi har bemærket før, ligger den store vanskelighed i uvidenheden om åndernes natur, om de love, hvorved de styres, og de tegn, hvorved de kan kendes. Hvis Guds Ånd kræves for at kende det, der hører Gud til, og Djævelens ånd kun kan afsløres gennem det samme middel, så er det en selvfølge, at medmindre et menneske eller mennesker har forbindelse med eller får åbenbaring fra Gud, hvorved åndens virkning udfoldes for dem, må de i evighed forblive uvidende om disse principper, for jeg hævder, at dersom ét menneske ikke kan forstå dette, andet end ved Guds Ånd, så kan ti tusinde mennesker heller ikke. Det er på samme måde uden for de lærdes visdoms rækkevidde, de veltalendes

talegave og de mægtiges kraft. Og vi må til sidst komme til den slutning, hvad vi end mener om åbenbaring, at uden den kan vi hverken vide eller forstå noget om Gud eller Djævelen, og hvor uvillig verden end er til at anerkende dette princip, så fremgår det dog tydeligt af de mangfoldige trosbekendelser og opfattelser angående denne sag, at de intet forstår af dette princip, og det er lige så tydeligt, at uden guddommelig kommunikation må de forblive i uvidenhed ...

Et menneske skal kunne skelne ånder, som vi tidligere har sagt, for at forstå dette, og hvordan skal han kunne opnå denne gave, hvis Åndens gaver ikke findes? Og hvordan kan disse gaver opnås uden åbenbaring? »Kristus er steget op til det høje ... han har givet gaver til menneskene. Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere« (se Ef 4:8,11). Og hvordan blev så apostle, profeter, hyrder, lærere og evangelister valgt? Ved profeti (åbenbaring) og håndspålæggelse – gennem guddommelig kommunikation og en guddommeligt fastsat ordinance - gennem præstedømmets kraft, organiseret ifølge Guds orden og ved guddommelig udvælgelse. Apostlene i fordums tid havde dette præstedømmes nøgler – til Guds riges hemmeligheder, og var som følge deraf i stand til at udrede og opklare alt, hvad der hørte til ledelsen af Guds kirke, samfundets velfærd, menneskenes fremtidige skæbne og åndernes handlefrihed, magt og indflydelse. For de kunne kontrollere dem efter behag, byde dem forsvinde i Jesu navn og afsløre deres skalkagtige og hemmelighedsfulde virksomhed, når de prøvede at skjule sig i Kirken i et religiøst gevandt og bekrige Kirkens interesser og sandhedens udbredelse ...

Vor Frelser, apostlene og endog Kirkens medlemmer var udrustet med denne gave, for, siger Paulus: »En får tungemålgaven, en anden at tolke tungetale, igen en anden til at gøre mægtige gerninger, én at tale profetisk, en anden evnen til at skelne ånder« (se 1 Kor 12:10). Alle disse udgik fra den samme Guds Ånd og var Guds gaver ... Intet menneske eller nogen gruppe af mennesker kan uden den korrekte myndighed, præstedømmet og det at kunne skelne ånder, kende forskel på sande og falske ånder.«<sup>18</sup>

»Løgnagtige ånder går ud i verden. Der vil blive store tilkendegivelser af ånder, både falske og sande ... Ikke enhver ånd eller ethvert syn eller al sang er af Gud ... Gaven at kunne skelne ånder vil blive givet den præsiderende ældste. Bed for ham, at han må have denne gave.«<sup>19</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs beretningen på s. 375-377. Hvordan kan denne beretning hjælpe melkisedekske præstedømmebærere til at betjene de syge? Hvordan kan den hjælpe os, når vi har brug for en præstedømmevelsignelse? Hvorfor tror du, at det var vigtigt for bror Fordham at udtrykke sin tro på Jesus Kristus på det tidspunkt?
- Læs profeten Josephs lærdomme på s. 378. Hvilke oplevelser har hjulpet dig med at forstå præstedømmets magt til helbredelse af de syge? Hvilke principper bør vejlede os til at fortælle om vore oplevelser med helbredelse af de syge? Hvorfor bliver nogle mennesker ikke helbredt, selv om de udøver tro og får præstedømmevelsignelser?
- Joseph Smith sagde, at tungemålgaven »hovedsagelig var beregnet på at forkynde evangeliet for andre nationer og sprog« (se s. 378-380). Hvordan har denne gave været en hjælp til at udbrede evangeliet over hele verden? Hvordan har du eller en, du kender, fået tungemålgaven som hjælp til at forkynde evangeliet?
- Gennemgå profetens lærdomme om profetiens ånd (s. 380-381). Hvilken betydning har det for dig at vide, at alle medlemmer af Kirken kan have profetiens ånd?
- Gennemgå profetens lærdomme om gaven at kunne skelne ånder (s. 381-384). Hvad er gaven at kunne skelne ånder? Hvordan kan vi undgå at blive bedraget af onde påvirkninger? Hvordan hjælper vores nulevende profet og andre kirkeledere os til at opdage onde påvirkninger?

**Skriftstedsbemvisninger:** 1 Kor 12:1-31; 14:1-6, 22-28; Jak 5:14-15; Moro 10:8-17; L&P 46:1-33; 50:1-36, 40-44; 52:14-19.

### Noter

1. Wilford Woodruff, Journals, 1833-1898, indførsel fra 22. juli 1839, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Wilford Woodruff, »Leaves from My Journal«, *Millennial Star*, 17. okt. 1881, s. 670.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 237-238; fra en tale holdt af Joseph Smith den 20. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
4. *History of the Church*, 4:3-5; fra Joseph Smiths dagbogsindførsler, 8.-10., 28. juli 1839, Commerce, Illinois.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 192; fra belæringer givet af Joseph Smith 29. sep. 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af James Mulholland.
6. *History of the Church*, 2:162; fra en konference for ældster afholdt den 8. sep. 1834 i New Portage, Ohio; nedskrevet af Oliver Cowdery.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 28; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til brødrene i Missouri, 2. juli 1833, Kirtland, Ohio.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 233; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. dec. 1841 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 175-176; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 296-297; fra »Gift of the Holy Ghost«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juni 1842, s. 825-826; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 257; fra »Try the Spirits«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 747; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 192; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 276; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 189; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
15. Citeret af James Burgess i en samling af uddrag af Joseph Smiths taler; James Burgess, Journals, 1841-1848, bd. 2, Kirkens arkiver.
16. *History of the Church*, 5:407-408; fra belæringer givet af Joseph Smith omkring jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet i et brev af en ukendt korrespondent fra *Boston Bee*, 24. mar. 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. maj 1843, s. 200.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 175; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. juni 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 242, 243, 245-247, 248, 256; fra »Try the Spirits«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 743-745, 747; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
19. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 191, 192; fra en tale holdt af Joseph Smith omkring juli 1839 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.



*Frelseren viste medfølelse med en kvinde grebet i ægteskabsbrud (se Job 8:1-11).  
»Kristus sagde, at han var kommet for at kalde syndere til omvendelse,  
for at frelse dem,« udtalte Joseph Smith.*



## Tilgivelsens kraft

*»Kom kære broder, striden er endt,  
Som venner før, du tilbage er vendt.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I sommeren 1839 gav profeten navnet *Nauvoo* til det sted, hvor de hellige samledes på Illinois-siden af Mississippi-floden. Navnet var af hebraisk oprindelse og betød »en smuk beliggenhed eller et smukt sted, der også indebærer tanken om hvile.«<sup>1</sup> Under profetens ledelse begyndte de hellige at omdanne den lille by Commerce til en smuk by. Først erstattede de deres hytter og telte med bjælkehytter, og så begyndte der at dukke et antal træhuse og større murstenshuse op. De plantede frugtræer, skyggegivende træer, vinranker og buske for at forskønne deres store landområder. I det smukke Nauvoo håbede de hellige at finde et fredfyldt tilflugtssted, hvor de kunne lægge forfølgelserne i Missouri bag sig.

I løbet af denne tid med byggeri havde Joseph Smith en oplevelse, der viste hans barmhjertige væsen og villighed til at tilgive andre, hvilket gav dem mulighed for at lægge fortidens fejltagelser bag sig. Daniel Tyler beretter om denne oplevelse:

»En mand, der havde haft en høj position i Kirken i Far West [Missouri], blev ramt af kulderystelser og feber. Mens både hans sind og krop var svage, forbitrede fjendtligt stemte personer hans sind og overtalte ham til at forlade de hellige og tage med dem. Han aflagde vidnesbyrd mod profeten. Mens de hellige bosatte sig i Commerce, var han kommet sig af sin sygdom og flyttede fra Missouri til Quincy i Illinois. Der tog han på arbejde for at hugge favnebrænde, så han kunne skaffe midler til at tage sig selv og sin familie til Nauvoo og give en gave til den Guds mand, han havde forurettet, så han måske ville tilgive ham og



tillade ham at vende tilbage til folden ... Han følte, at han ikke kunne finde frelse andre steder, og hvis det blev ham nægtet, ville alt efter hans opfattelse være tabt. Han tog af sted med et brødebetyngt hjerte og nedslagne øjne.

Mens manden var undervejs, fortalte Herren bror Joseph dette. Profeten kiggede ud ad vinduet og så ham komme hen ad gaden. Så snart han åbnede lågen, sprang profeten op fra sin stol, løb ham i møde ude i haven og udbrød: »Åh, bror - hvor er jeg glad for at se dig!« Han lagde armen om halsen på ham, og de græd som børn.

Det er nok at sige, at der blev ydet passende oprejsning, og den faldne mand trådte atter ind i Kirken gennem fordøren, modtog igen sit præstedømme, tog på adskillige betydningsfulde missioner, samledes med de hellige i Zion og døde fast i troen.«<sup>2</sup>

George Q. Cannon, der virkede som rådgiver i Det Første Præsidentskab, kom med yderligere bekræftelse på Joseph Smiths tilgivende natur: »Joseph, der var en standhaftig fortaler for sandheden og urokkeligt overholdt Guds befalinger, var altid barmhjertig mod de svage og vildfarne. I løbet af sommeren 1835 arbejdede han i råd og møder i Kirtland og omegn og blev udvalgt til at tage del i sagerne mod flere medlemmer, som skulle stilles for (kirke)retten for udtalelser mod Kirkens præsidentskab. Hvad enten det blev hans lod at tale for eller imod den tiltalte, selv om han måske selv var en af de forurettede, handlede han med så stor omsorg og retfærdighed, at han vandt alles kærlighed.«<sup>3</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

### **Vi skal udøve barmhjertighedens princip og tilgive vore brødre og søstre.**

»En af de mest tilfredsstillende scener, der kan udspille sig på jorden, når en synd er blevet begået af en person mod en anden, er at tilgive den synd, for derefter i overensstemmelse med Frelserens ophøjede og fuldkomne mønster at bede til vor Fader i himlen om også at tilgive synderen.«<sup>4</sup>

»Anvend altid barmhjertighedens princip, og lad os være rede til at tilgive vores bror ved de første tegn på omvendelse, og når han beder om forladelse. Skulle vi endda tilgive vores bror eller endog vores fjende, før han omvender sig eller beder om tilgivelse, så vil vor himmelske Fader være lige så barmhjertig mod os.«<sup>5</sup>

»Bær over med og tilgiv hinanden, for således gør Herren det med os. Bed for jeres fjender i Kirken og forband ikke jeres fjender udenfor: »Hævnen tilhører mig, jeg vil gengælde,« siger Herren (Rom 12:19). Vi siger til hvert ordineret medlem og i øvrigt til alle: Vær barmhjertige, så skal I finde barmhjertighed. Søg at være med til at frelse sjæle, tilintetgør dem ikke, for sandelig ved I, at der bliver »større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse« (Luk 15:7).«<sup>6</sup>

*Eliza R. Snow fortalte disse ord om profeten:* »De hellige skulle væbne sig med barmhjertighed trods den herskende ugodelighed blandt os. Han sagde, at han havde været et redskab til at bringe ugudeligheden frem i lyset – det var en bedrøvelig tanke, ja, skrækkeligt, at så mange skulle sætte sig under Djævelens fordømmelse og blive fortabt. Dybfølt sagde han, at de er vore medmennesker, vi elskede dem engang, skal vi så ikke opmuntre dem til at forbedre sig? Vi har endnu ikke tilgivet dem syvoghalvfjerds gange, som vor Frelser bød (se Matt 18:21-22). Måske har vi ikke engang tilgivet dem én gang. Der er nu en frelsens dag for dem, der omvender sig og forbedrer sig.«<sup>7</sup>

»Antag at Jesus Kristus og hellige engle ville have noget at indvende imod os på grund af noget betydningsløst, hvad ville der så blive af os? Vi bør være barmhjertige over for hinanden og overse småting.«<sup>8</sup>

*Willard Richards, et medlem af De Tolvs Kvorum, fortæller:* »Joseph sagde, at alt var vel mellem ham og himlene, at han ikke nærede fjendskab til noget menneske, og som Jesus bad, eller efter hans mønster, således bad Joseph - »Fader, tilgiv mig mine overtrædelser, som jeg tilgiver dem, der forsynder sig imod mig (se Matt 6:12, 14), for jeg tilgiver gerne alle mennesker.« Dersom

vi vil sikre os og dyrke andres kærlighed, må vi elske andre, ja, både vore fjender og venner.«<sup>9</sup>

---

### Tilgivelse genopretter følelsen af samhørighed.

»Jeg sørger over, at der ikke er et mere helhjertet fællesskab. Hvis ét medlem lider, mærker alle det. Ved en følelse af samhørighed opnår vi kraft med Gud. Kristus sagde, at han var kommet for at kalde syndere til omvendelse, for at frelse dem. Kristus blev fordømt af de selvretfærdige jøder, fordi han tog syndere ind i sit samfund. Han tog dem ind efter princippet om, at de omvendte sig fra deres synder ... Hvis syndere omvender sig, er vi forpligtede til at tage imod dem og gennem venlighed helliggøre og rense dem for al uretfærdighed gennem vores indflydelse ved at våge over dem ... Intet kan i den grad få folk til at forsvare synden som det at blive taget ved hånden og blive omsorgsfuldt våget over.«<sup>10</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev til en gruppe kirkeledere:* »Nuvel, kære brødre, lad mig fortælle jer, at det er min natur med al langmodighed og tålmodighed at give og tilgive, at tåle og have tålmodighed med mine brødres og alverdens menneskers dårskab og dumhed, svagheder og ugudelighed. Min tillid og kærlighed til jer er ikke aftaget eller blevet mindre. Og hvis I nu skulle blive bedt om at bære lidt over med os i nogle af vore svagheder og dumheder og sammen med os blive rettet, så bliv ikke fornærmede ... Når I og jeg mødes ansigt til ansigt, forventer jeg uden skygge af tvivl, at alle forhold mellem os vil blive retfærdigt forstået, at fuldkommen kærlighed vil herske, og at den hellige pagt, som vi er bundet sammen af, vil indtage førstepladsen i vores hjerte.«<sup>11</sup>

*Profeten Joseph Smith sagde følgende ved et møde med sine rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv:* »Jeg har undertiden talt alt for hårdt ved at sige det, der i øjeblikket faldt mig ind, og for så vidt som jeg har såret jeres følelser, brødre, beder jeg om jeres tilgivelse, for jeg elsker jer og vil støtte jer af hele mit hjerte i al retfærdighed for Herren og for alle mennesker. For vær overbevist om, brødre, at jeg er villig til at opdæmme strømmen af al modstand i storm og i uvejr, i torden og lynild, på hav

og på land, i ørkenen eller blandt falske brødre eller pøbelhobe, eller hvor som helst Gud i sin forudseenhed vil kalde os. Og jeg er fast besluttet på, at hverken noget i det høje eller i det dybe, fyrstendømmer eller magter, noget nuværende eller noget kommende eller nogen anden skabning kan skille mig fra jer (se Rom 8:38-39).

Og jeg vil nu indgå pagt med jer for Gud om, at jeg ikke vil lytte til eller fæste lid til noget som helst nedsættende udsagn om nogen af jer og heller ikke fordømme jer på noget som helst vidnesbyrd under himlen med undtagelse af det vidnesbyrd, som er ufejlbarligt, indtil jeg atter kan se jer ansigt til ansigt og have fuldstændig vished. Jeg har ubetinget tillid til jeres ord, for jeg tror, at I er sandfærdige mænd. Og jeg beder jer om det samme, når jeg fortæller jer noget, at I har lige så stor tillid til mit ord, for jeg vil ikke fortælle jer, at jeg ved noget, som jeg ikke ved.«<sup>12</sup>

*I efteråret 1835 var profetens bror William uenig i en beslutning, som profeten havde truffet. William blev opbidset og begyndte at behandle profeten med foragt og opmuntre andre til at gøre det samme. Denne opførsel bedrøvede profeten, og han skrev følgende til William: »Jeg ønsker, bror William, at du vil ydmyge dig. Jeg tilgiver dig uden forbehold, og du kender min urokkelige og uforanderlige beslutning. Jeg ved, hvem jeg kan stole på. Jeg står på klippen, og oversvømmelserne kan ikke, nej, de skal ikke kaste mig omkuld. Du ved, at de lærdomme, jeg underviser i, er sande, du ved at Gud har velsignet mig ... Du ved, at det er min pligt at formane dig, når du gør noget forkert. Den frihed vil jeg altid tage mig, og du har det samme privilegium. Jeg tager mig den frihed at formane dig, fordi det er min fødselsret, og jeg giver dig det samme privilegium, fordi det er min pligt at være ydmyg og tage imod irettesættelse og belæring fra en bror eller en ven ...*

Og må Gud nu vise barmhjertighed mod min fars hus, må Gud fjerne fjendskab mellem dig og mig, og må alle velsignelser blive gengivet og det forgangne være glemt for altid. Må ydmyg omvendelse føre os begge til dig, o Gud, og til din magt og beskyttelse og en krone, så vi kan nyde samværret med vores far, mor, Alvin,

Hyrum, Sophronia, Samuel, Catherine, Carlos, Lucy, de hellige og alle de helliggjorte i fred for evigt. Det er din brors bøn.«<sup>13</sup>

*Den 1. januar 1836 sagde profeten følgende om sin indsats for at løse dette problem i sin familie:* På trods af den taknemlighed, der fylder mit hjerte, når jeg ser tilbage på det forløbne år og de mangfoldige velsignelser, der har kronet vore hoveder, smertes mit hjerte på grund af det problem, der findes i min fars familie ... Jeg har besluttet mig for, at jeg for min del vil gøre alt, hvad jeg kan, for at bilægge og i mindelighed fjerne og løse alle familiens nuværende problemer, så året der kommer og de efterfølgende år, hvad enten de er mange eller få, må kunne tilbringes i retfærdighed for Gud ...

»Bror William og Hyrum samt onkel John Smith kom hjem til mig, og vi gik ind i et værelse for os selv sammen med min far og ældste Martin Harris. Smith sen. indledte så vores lille møde med en bøn, hvorefter han i denne situation udtrykte sig på en meget følelsesfuld og gribende måde, ja, med al en faders sympati, hvis følelser var blevet dybt sårede på grund af vanskelighederne i vores familie. Mens han talte til os, kom Guds Ånd og hvilede på os med mægtig kraft, og vore hjerter smeltede. Bror William tilstod ydmygt og bad mig om tilgivelse for de krænkelser, han havde udsat mig for. Og der, hvor jeg havde gjort fejl, bad jeg ham om tilgivelse.

Og en ånd af tilståelse og tilgivelse var gensidigt til stede blandt os, og vi indgik pagt med hinanden for Guds åsyn og de hellige engle og brødrene om fra nu af at stræbe efter at opbygge hinanden i retfærdighed i alt. Vi ville ikke mere lytte til onde ord om hinanden, men virkelig ligesom brødre gå til hinanden i en mild ånd med vore klager og blive genforenet, og derved fremskynde vores egen og vores families lykke, ja kort sagt alles lykke og velfærd. Min hustru, min mor og min skriver blev da kaldt ind, og vi gentog over for dem den pagt, vi havde indgået, og mens taknemlighed svulmede i vore hjerter, strømede tårerne fra vore øjne. Jeg blev derefter anmodet om at afslutte vores lille møde med en bøn, hvilket jeg gjorde, og det var virkelig en frydefuld stund og en glædens tid.«<sup>14</sup>

**Ved at udvise langmodighed, tålmodighed og barmhjertighed mod dem, der omvender sig, kan vi hjælpe med at føre dem til »den frihed, Guds kære børn har«.**

*I slutningen af 1838 var William W. Phelps, som havde været et betroet kirkemedlem, blandt dem, der havde båret falsk vidnesbyrd mod profeten og andre kirkeledere, som af den grund kom i fængsel i Missouri. I juni 1840 skrev bror Phelps til Joseph Smith og bad om tilgivelse. Profeten Joseph svarede: »Jeg må sige, at det er ikke med almindelige følelser, jeg prøver på at skrive nogle få linier til dig som svar på dit brev af den 29. [forrige måned]. Jeg fryder og glæder mig dog samtidig over det privilegium, der således er givet mig.*

Du kan måske i nogen grad forstå, hvordan jeg følte – og ligeledes ældste Rigdon og bror Hyrum – da vi læste dit brev. Vore hjerter fyldtes i sandhed af ømhed og kærlighed, da vi konstaterede dine beslutninger osv. Jeg kan forsikre dig om, at jeg har et ønske om i dit tilfælde at handle på en måde, som vil vinde Jahves bifald (hvis tjener jeg er), og være i overensstemmelse med sandheden og retfærdighedens principper, som er blevet åbenbaret. Og eftersom langmodighed, tålmodighed og barmhjertighed altid har karakteriseret vor himmelske Faders handlinger over for de ydmyge og angerfulde, er jeg indstillet på at tage eksemplet op til efterfølgelse, værne om de samme principper og derved blive en frelser for mine medmennesker.

Det er sandt, at vi har lidt meget på grund af din opførsel - bitterhedens bæger, der allerede var tilstrækkelig fyldt for dødelige at drikke, blev fyldt til randen, da du vendte dig imod os. En, med hvem vi ofte havde siddet i råd og nydt mange forfriskende tider fra Herren - »havde det været en fjende, kunne vi have båret det« (se Sl 55:12-14). »Den dag du stod på afstand, mens fremmede førte hans rigdom bort, og udlændinge gik ind ad hans porte og kastede lod om [Far West], da var du selv som en af dem. Se ikke med skadefryd på din broder på hans skæbnedag. Spær ikke munden hånligt op på nødens dag« (Obad 1:11-12).

Bægeret er imidlertid blevet drukket, vor Faders vilje er sket, og vi er endnu i live, hvad vi takker Herren for. Og efter at du er



*William W. Phelps, her portrætteret sammen med Joseph Smith efter at være blevet optaget som fuldt medlem igen blandt de bellige, skrev om profeten, der så villigt havde tilgivet ham: »Priser profeten, som skued' Jehova!« (Salmer og sange, nr. 17).*

blevet udfriet af ugudelig mænds hænder ved Guds nåde, siger vi, at det er dit privilegium at blive udfriet af modstanderens magt og komme til at nyde den frihed, som Guds kære børn har, og igen indtage din plads blandt den Allerhøjestes hellige, og ved flid, ydmyghed og uskrømtet kærlighed overgive dig til vor Gud og til din Gud og til Jesu Kristi Kirke.

Da jeg er af den opfattelse, at din bekendelse er virkelig og din omvendelse ægte, vil det glæde mig endnu engang at række dig fællesskabets højre hånd og glæde mig over den hjemvendte fortabte søn.

Dit brev blev læst op for de hellige i søndags, og de tilkendegav deres mening ved enstemmigt at beslutte, at W.W. Phelps skulle optages i fællesskabet.

»Kom, kære broder, striden er endt,  
om venner før, du er tilbage vendt.«<sup>15</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Dette kapitel indeholder adskillige beretninger om Joseph Smith, der tilgiver andre. Læs disse beretninger på s. 387-388, 391-392 og 393-395. Hvordan kan disse beretninger hjælpe en person, der kæmper med at tilgive en anden?
- Hvordan bliver vores liv velsignet, når vi tilgiver dem, der har såret os? Hvorfor har vi nogle gange svært ved at tilgive andre? Hvad kan vi gøre for at udvikle en mere tilgivende ånd?
- S. 389 indeholder korte, kloge udtalelser om at tilgive andre. Fx står der: »Bær over med og tilgiv hinanden, for således gør Herren det med os.« »Vær barmhjertige, så skal I finde barmhjertighed.« »Søg at være med til at frelse sjæle, ikke at tilintetgøre dem.« »Vi bør være barmhjertige over for hinanden og overse småting.« Hvad kan du lære af hver af disse udtalelser?
- Læs i det afsnit, der begynder øverst på s. 390, profeten Joseph Smiths ord om virkningen af venlighed og omsorg. Hvorfor tror du, at dette råd er sandt? Hvilken erfaring har du gjort dig med disse principper i dit eget liv?
- Læs det første hele afsnit på s. 391. Hvilke problemer kunne vi undgå ved at følge dette råd? Hvorfor er dette råd sommetider svært at følge? Hvordan kan vi overvinde fristelsen til at tro på negative udtalelser om andre?
- I profetens bestræbelser på at tilgive andre talte han om sit ønske om at tage vor himmelske Faders eksempel »op til efterfølgelse« (s. 393) og leve »i overensstemmelse med Frelserens ophøjede og fuldkomne mønster« (s. 388). Når vi stræber efter



at følge vor himmelske Faders og Jesu Kristi eksempel, hvilke karakteregenskaber skal vi da stræbe efter at udvikle?

**Skriftstedshenvisninger:** Sl 86:5; Matt 18:21-35; 1 Ne 7:16-21; Mosi 26:29-31; L&P 64:9-11.

### Noter

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 216; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, 15. jan. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. jan. 1841, s. 273-274.
2. Daniel Tyler, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. aug. 1892, s. 491.
3. George Q. Cannon, *The Life of Joseph Smith the Prophet*, 1888, s. 190-191.
4. *History of the Church*, 6:245; fra »A Friendly Hint to Missouri«, en artikel skrevet under ledelse af Joseph Smith, 8. mar. 1844, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. mar. 1844, s. 473.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 183; fra en tale holdt af Joseph Smith den 2. juli 1839 i Montrose, Iowa; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 90; fra »To the Saints Scattered Abroad«, *Messenger and Advocate*, juni 1835, s. 138.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 284; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 287; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juni 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 376; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 287; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juni 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
11. Brev fra Joseph Smith til Edward Partridge og andre, 30. mar. 1834, Kirtland, Ohio; i Oliver Cowdery Letterbook, s. 34-35, Huntington Library, San Marino, Californien; kopi i Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 124-125; fra et rådsmøde afholdt af Det Første Præsidentskab og De Tolv den 16. jan. 1836 i Kirtland, Ohio; nedskrevet af Warren Parrish.
13. *History of the Church*, 2:343; fra et brev fra Joseph Smith til William Smith, 18. dec. 1835, Kirtland, Ohio.
14. *History of the Church*, 2:352-54; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 1. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 196; fra et brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 22. juli 1840, Nauvoo, Illinois.



## De dødes forløsning

*»Den store Jahve ... kender både de levendes og de dødes situation og har i rigeligt omfang sørget for deres forløsning.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**T**idligt i profeten Joseph Smiths virke oplevede han noget, der hjalp ham til at forberede sig til det tidspunkt, hvor læren om frelse for de døde skulle åbenbares. I november 1823 blev Alvin Smith, Lucy Mack Smiths og Joseph Smith seniors ældste søn, pludselig alvorligt syg og lå for døden. Alvin var 25 år gammel og en stærk og dygtig ung mand, hvis hårde arbejde havde bidraget væsentligt til familiens økonomiske stabilitet. Hans mor beskrev ham som »et ungt menneske med en enestående, godhjertet natur«, hvis »ædelmodighed og gavmildhed« velsignede dem omkring ham »hvert minut af hans liv«. <sup>1</sup>

Eftersom Alvin vidste, at han var ved at dø, kaldte han sine søskende til sig og talte til hver af dem. Til Joseph, som var næsten 18 år gammel og endnu ikke havde modtaget guldpladerne, sagde Alvin: »Du skal være en god dreng og gøre alt, hvad der ligger i din magt for at få optegnelserne. Vær trofast med hensyn til at modtage instruktioner og at holde alle de befalinger, du får. Din bror Alvin må nu forlade dig, men husk det eksempel, han har været for dig, og vær et godt eksempel for de børn, der er yngre end dig.« <sup>2</sup>

Da Alvin døde, bad familien en presbyteriansk præst i Palmyra i New York om at forrette begravelsen. Da Alvin ikke havde været medlem af præstens menighed, erklærede præsten i sin prædiken, at Alvin ikke kunne blive frelst. William Smith, Josephs lillebror, husker: »Præsten ... antydede meget kraftigt, at



*»Efterbånden som Guds rige oprettes på jorden, og tingenes tilstand fra fordum genoprettes, har Herren åbenbaret os denne pligt og dette privilegium, og det befales os at lade os døbe for vore døde.«*

Alvin var gået til helvede, for Alvin var ikke medlem af menigheden, men han var en god dreng og min far brød sig ikke om hans prædiken.«<sup>3</sup>

I januar 1836, mange år efter Alvins død, modtog Joseph Smith et syn om det celestiale rige, hvori han så, at både Alvin og deres mor og far en dag ville arve det rige. Joseph »undrede [sig] over, hvordan det kunne gå til, at [Alvin] havde opnået en arvelod i det rige, eftersom han havde forladt dette liv, før Herren havde udstrakt sin hånd for at indsamle Israel for anden gang og ikke var blevet døbt til syndernes forladelse« (L&P 137:6). Så kom Herrens røst til Joseph og sagde:

»Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, og som ville have antaget det, hvis de havde fået lov til at blive, skal blive arvinger til Guds celestiale rige; alle, som fra nu af dør uden kundskab om det, og som ville have antaget det af hele deres hjerte, skal også blive arvinger til dette rige; for jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, ud fra deres hjertes ønske« (L&P 137:7-9).

Den 15. august 1840 talte profeten Joseph Smith ved en begravelse i Nauvoo og underviste for første gang offentligt i læren om frelse for de døde. Ifølge Simon Baker, som var til stede, begyndte profeten med at vidne om, at »Jesu Kristi evangelium havde bragt glædelige tidender om stor glæde«. Han læste det meste op af 1 Kor 15 og forklarede, at »apostlen talte til et folk, som forstod dåb for de døde, for det blev praktiseret blandt dem«. Han sagde derefter, at »mennesker nu kunne handle på vegne af deres venner, som var gået bort, og at frelsesplanen var udformet således, at alle, der var villige til at adlyde de krav, som Guds lov stiller, kunne blive frelst«. <sup>4</sup>

En måned efter denne begravelsestale besøgte profeten sin far, der var meget syg og lå for døden. Profeten drøftede læren om dåb for de døde med sin far, og faderens tanker faldt på hans elskede søn Alvin. Faderen bad om, at arbejdet for Alvin blev udført »øjeblikkeligt«. Kun få minutter før han døde, sagde han, at han så Alvin.<sup>5</sup> I slutningen af 1840 glædede familien Smith sig, da Hyrum modtog dåbsordinancen på vegne af sin bror Alvin.

## Joseph Smiths lærdomme

### **Gud elsker alle sine børn og vil dømme alle mennesker i overensstemmelse med den lov, de har fået.**

»Guds store plan med hensyn til den menneskelige families frelse forstås kun sjældent af den såkaldte kloge og intelligente generation, som vi lever i. Mange og modstridende er menneskers meninger om frelsesplanen, den Almægtiges krav, de nødvendige forberedelser til himlen, afdøde ånders tilstand og forhold og lykken eller elendigheden, som er en følge af praktiseringen af retfærdighed og ugudelighed i overensstemmelse med deres forskellige opfattelser af dyd og last ...

Mens den ene del af menneskeheden dømmes og fordømmer den anden uden nåde, så ser universets store Alfader på hele den menneskelige familie med faderlig omsorg og opmærksomhed. Han betragter dem som sine børn, og uden nogen af disse snæversynede følelser, som øver indflydelse på menneskenes børn, lader han »sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige« (Matt 5:45). Han holder dommens tømmer i sine hænder, han er en klog lovgiver, og han dømmes alle mennesker, ikke efter menneskenes trange og snæversynede meninger, men »efter de handlinger, som er blevet gjort i det dødelige legeme, hvad enten de er gode eller onde«, eller hvad enten disse handlinger blev udført i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien. Han vil dømme dem, »ikke ifølge det, de ikke har, men ifølge det, de har«. De, der har levet uden loven, vil blive dømt uden loven, og de, der har en lov, vil blive dømt ved den lov. Vi behøver ikke at betvivle den store Jahves visdom og intelligens. Han vil dømme eller vise barmhjertighed mod alle nationer ifølge deres mange fortjenester, deres muligheder for at opnå intelligens, lovene, hvorved de styres, hjælpemidlerne, der er givet til at få korrekte oplysninger, og hans uransagelige planer med henblik på den menneskelige familie. Og når Guds planer bliver tilkendegivet, og fremtidens forhæng trækkes til side, så må vi alle i sidste instans indrømme, at hele jordens Dommer har øvet ret (se 1 Mos 18:25).«<sup>6</sup>

»Gud dømmes menneskene efter den måde, hvorpå de anvender det lys, som han giver dem.«<sup>7</sup>

»Mennesker vil blive holdt ansvarlige for det, de har, og ikke for det, de ikke har ... De vil blive dømt i retfærdighed med al det lys og al den kundskab, der er kommet til dem fra deres godgørende Skaber, om det er lidt eller meget, og ... det vil blive krævet af dem, at de udviser lydighed mod og forbedrer sig på det og kun det, som de har fået, for mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.«<sup>8</sup>

---

### **Frelseren, Jesus Kristus, giver mulighed for tilgivelse og udfrielse af både de levende og de døde.**

»De kristne nationers situation efter døden er et emne, som har fremkaldt al filosofiens og teologens visdom og evne, og det er en generel opfattelse, at menneskets skæbne er uigenkaldeligt fastsat ved dets død, og at det opnår enten evig lykke eller evig elendighed. Hvis et menneske dør uden kundskab om Gud, må det blive evig fordømt, uden nogen formildende omstændighed ved dets straf, lindring af dets smerte eller den mindste skygge af håb om udfrielse, mens endeløse tider ruller videre. Imidlertid ser vi, uanset hvor almindeligt anerkendt det princip måtte være, at det er i strid med den hellige skrifs vidnesbyrd, for Frelseren siger, at al slags synd og bespottelse, hvormed menneskene spotter, vil blive dem tilgivet, men bespottelsen mod Helligånden skal ikke tilgives, hverken i denne verden eller i den kommende, hvilket klart viser, at der er synder, der kan tilgives i den kommende verden, selv om synden at spotte Helligånden ikke kan tilgives (se Matt 12:31-32; Mark 3:28-29).

Også Peter siger med hensyn til vor Frelser, at da »gik han til de ånder, der var i fængsel, og prædikede for dem; det var dem, som var ulydige, dengang Gud ventede langmodigt i Noas dage« (1 Pet 3:19, 20). Her har vi en beretning om vor Frelser, der prædikede for de ånder, der var i fængsel, ånder, der havde været indespærret siden Noas dage, og hvad prædikede han for dem? At de skulle blive der? Bestemt ikke! Lad hans egen udtalelse vidne. »Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige,



*I åndeverdenen organiserede Frelseren de retfærdige ånder »og bemyndigede dem til at gå ud og bære evangeliets lys til dem, der var i mørke« (L&P 138:30).*

for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed« (Luk 4:18). Esajas siger det således – »[før] fangerne ud af fængslet og dem, der sidder i mørket, ud af fangehullet« (Es 42:7). Det fremgår meget klart af dette, at han ikke kun gik hen for at prædike for dem, men for at frigive eller føre dem ud af fængslet ...

Den store Jahve overvejede alle de begivenheder i forbindelse med jorden, som var en del af frelsesplanen, før den blev til eller før »alle morgenstjerner jublede ... af fryd« (Job 38:7). Fortiden, nutiden og fremtiden var og er for ham et evigt »nu«. Han kendte til Adams fald, fortidens menneskers ugudeligheder, til ugudelighedens dybde, som ville stå i forbindelse med den menneskelige familie, deres svaghed og styrke, deres magt og herlighed, frafald, deres forbrydelser, deres retskaffenhed og ugudelighed. Han forstod menneskets fald og forløsning. Han kendte frelsesplanen og fremhævede den. Han var bekendt med alle nationers forhold og med deres skæbne. Han ordnede alt ifølge sin egen viljes råd. Han kender både de levendes og de dødes situation

og har i rigeligt omfang sørget for deres forløsning i overensstemmelse med deres forskellige forhold og Guds riges love, hvad enten det er i denne verden eller i den kommende.«<sup>9</sup>

---

**Gud er fuldkommen retfærdig og barmhjertig mod alle mennesker, levende som døde.**

»Den opfattelse, som visse mennesker danner sig af Guds retfærdighed, dom og nåde, er alt for tåbelig for et intelligent menneske at tænke på: Fx er det almindeligt for mange af vore ortodokse prædikanter at tro, at hvis et menneske ikke er, hvad de kalder omvendt, og hvis han dør i den tilstand, må han forblive evigt i helvede uden noget som helst håb. Han må tilbringe ubegrænsede år i pine, som aldrig, aldrig, aldrig får nogen ende, og alligevel kan denne evige elendighed hyppigt ramme i flæng eller tilfældigt. Et snørebånd, der går i stykker, en jakke, der revner på den, der forretter tjeneste, eller det besynderlige sted, hvor et menneske bor, er måske den indirekte grund til hans fordømmelse eller grunden til, at han ikke bliver frelst.

Jeg vil forelægge et tilfælde, som ikke er ualmindeligt: To mennesker, der har været lige ugudelige og har forsømt religion, bliver begge syge på samme tid. Den ene af dem får den store lykke, at han får besøg af en from mand, og han omvender sig nogle få minutter, før han dør. Den anden sender bud efter tre forskellige fromme mænd, en skrædder, en skomager og en kobbersmed. Kobbersmeden skal først lodde en hank på en pande, skrædderen skal sy et knaphul i en frakke, som han må gøre færdig i en fart, og skomageren har en lap, som han skal sy på en eller andens støvle. Ingen af dem når i tide den syge, før denne dør, og han går til helvede. Den ene ophøjes til Abrahams skød, han sidder i Guds nærhed og glæder sig ved evig, uafbrudt lykke, mens den anden, der er lige så god som han, synker ned til evig fordømmelse, uoprettelig elendighed og håbløs fortvivelse, fordi en mand havde en støvle, han skulle reparere, et knaphul i en frakke at sy eller en hank, der skulle loddet på en pande.

Jahves plan er ikke så uretfærdig, den hellige skrifs udtalelser så illusoriske, eller frelsesplanen for den menneskelige familie så uforenelig med sund fornuft. Hvis det var tilfældet, ville Gud



tilrettevise med vrede, engle ville skjule ansigtet i skam, og hvert eneste dydigt, intelligent menneske ville vige tilbage.

Hvis de menneskelige love giver hvert menneske efter fortjeneste og straffer alle forbrydere i henhold til deres forskellige forbrydelser, vil Herren afgjort ikke være grusommere end mennesket, for han er en klog lovgiver, og hans love er mere rimelige, hans forordninger mere retfærdige og hans afgørelser mere fuldkomne end menneskets. Og som mennesket dømmes sine medmennesker ved loven og straffer dem efter loven, således dømmes himlens Gud »efter de handlinger, som er blevet gjort i det dødelige legeme« (se Alma 5:15). At sige at hedningerne skal blive fordømt, fordi de ikke troede på evangeliet, ville være meningsløst, og at sige, at alle jøder, som ikke tror på Jesus, skal blive fordømt, ville være lige så absurd, for »hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt?« (Rom 10:14-15). Som følge heraf kan hverken jøde eller hedning være strafskyldige, fordi de forkaster sektvæsenets modstridende meninger, og heller ikke fordi de forkaster noget vidnesbyrd undtagen det, som er sendt af Gud, for ligesom den, der skal prædike, ikke kan gøre det, dersom han ikke sendes ud, så kan den, der hører, heller ikke tro, uden at han hører en »udsendt« forkynder, og kan ikke blive fordømt for det, han ikke har hørt, og da han ikke har nogen lov, må han dømmes uden loven.«<sup>10</sup>

---

**Det er vores pligt og privilegium at blive døbt og bekræftet for dem, der er døde uden evangeliet.**

»Når vi taler om de velsignelser, der hører til evangeliet og følgerne af ulydighed mod de forskellige krav, stilles vi ofte over for spørgsmålet: Hvad er der blevet af vore fædre? Vil de alle blive fordømt for ikke at adlyde evangeliet, når de aldrig har hørt om det? Afgjort ikke. Men de vil være i besiddelse af det samme privilegium, som vi nyder her ved hjælp af det evigtvarende præstedømme, som ikke alene virker på jorden, men også i himlen, og ved den store Jahves kloge uddelinger. Derfor vil de personer, som Esajas henviser til (se Es 24:21-22), blive besøgt af præstedømmet og komme ud af deres fængsel efter samme princip

som de, der var ulydige i Noas dage, blev besøgt af vor Frelser (som var i besiddelse af Det evigtvarende Melkisedekske Præstedømme), og hørte ham prædike evangeliet i fængslet. Og for at de kunne opfylde alle Guds krav, blev levende venner døbt for deres afdøde venner og opfyldte på denne måde Guds krav, som siger: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige» (Joh 3:5). De blev naturligvis ikke døbt for sig selv, men for deres afdøde ... Paulus siger med hensyn til denne lære: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?» (1 Kor 15:29) ...

Og nu da Guds herlige hensigter haster mod deres fuldbyrdelse og det, som profeterne udtalte, opfyldes, efterhånden som Guds rige oprettes på jorden, og tingenes tilstand fra forud genoprettes, har Herren åbenbaret os denne pligt og dette privilegium, og det befales os at lade os døbe for vore døde og således opfylde Obadias' ord, som han sagde angående de sidste dages herlighed: »Da skal befrierne drage op til Zions bjerg for at holde dom over Esaus bjergland. Kongemagten skal tilhøre Herren» (Obad 1:21). Når vi betragter dette, stemmer det overens med skriftens sandhed, det retfærdiggør Guds veje for mennesket, sætter den menneskelige familie på lige fod og er i overensstemmelse med alle retskaffenhedens, retfærdighedens og sandhedens principper. Vi vil slutte med Peters ord: »For det er mere end nok, at I i den forløbne tid har gjort, som hedningerne vil. For derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever» (1 Pet 4:3, 6).«<sup>11</sup>

## Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs s. 397-399 og læg mærke til, hvordan læren om frelse for de døde påvirkede Joseph Smith og hans familie. Hvilken virkning har denne lære haft på dig og din familie?

- Gennemgå på s. 400-403 profeten Josephs lærdomme angående Gud Faderen og Jesus Kristus. Hvordan påvirker disse lærdomme dine tanker og følelser for vor Fader i Himlen og Frelseren? Hvordan har disse lærdomme forbindelse med frelse for de døde?
- Læs profetens lærdomme på s. 401-402 og 403-404. Hvordan dømmes Gud sine børn?
- Joseph Smith sagde, at dåb for de døde er »en pligt og et privilegium« (s. 405). På hvilke måder er dette arbejde en pligt? Hvilke oplevelser har du haft, hvor du har følt, at det er et privilegium? Hvad kan vi gøre for at fremme Herrens værk for dem, der er døde? Hvordan kan forældre hjælpe deres børn med at tage del i dette arbejde?
- Hvordan viser læren om frelse for de døde Guds retfærdighed? Hvordan viser den hans barmhjertighed? Hvordan vil du efter at have læst dette kapitel forklare denne lære til nogen med en anden tro?

*Skriftstedsbemærkninger:* Es 49:8-9; 61:1-3; Joh 5:25; L&P 138:11-37.

### Noter

1. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, bog 4, s. 5-6, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Alvin Smith, citeret i Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, bog 4, s. 4, Kirkens arkiver.
3. William Smith, interviewet af E.C. Briggs og J.W. Peterson, okt. eller nov. 1893, oprindeligt bragt i *Zion's Ensign* (tidsskrift udgivet af the Reorganized Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, nu kaldet Community of Christ); genoptrykt i *Deseret Evening News*, 20. jan. 1894, s. 2.
4. Simon Baker, der nedskrev en tale holdt af Joseph Smith den 15. aug. 1840 i Nauvoo, Illinois; i *Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 15. aug. 1840. Se også *History of the Church*, 4:231.
5. Joseph Smith sen., citeret i Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1845, s. 296, 301, Kirkens arkiver.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 261, 262; fra »Baptism for the Dead«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1842, s. 759; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 364; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.

8. Brev fra Joseph Smith til hans onkel, Silas Smith, 26. sep. 1833, Kirtland, Ohio, i Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, 1845 manuscript, s. 228-229, Kirkens arkiver.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 262-263, 264; fra »Baptism for the Dead«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1842, s. 759-760; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør. Præsident Joseph F. Smith modtog en åbenbaring i oktober 1918, der præciserede, at mens Frelseren var i åndeverdenen, besøgte han de retfærdige ånder og udpegede budbringere til at gå ud til de ugudelige ånder med evangeliets budskab (se L&P 138:18-23, 28-32).
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 264-266; fra »Baptism for the Dead«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1842, s. 760; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 266-267, 268; fra »Baptism for the Dead«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. apr. 1842, s. 760-761; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.



*Det genopbyggede tempel i Nauvoo er beliggende samme sted som det oprindelige tempel. Mens det oprindelige tempel i Nauvoo var under opførelse, erklærede profeten Joseph Smith: »Vi har brug for templet mere end noget andet.«*



## Modtag templets ordinancer og velsignelser

*Templet er et sted, hvor Gud kan  
»åbenbare sit folk sit hus' forordninger og sit riges  
herligheder og lære folket frelsens vej«.*

### Fra Joseph Smiths liv

Siden genoprettelsens første tid havde Herren undervist profeten Joseph Smith i betydningen af at opføre templer. Selv om profeten havde været tvunget til at flytte mange gange og hele tiden stod over for presserende krav, der krævede hans tid og opmærksomhed, mistede han aldrig fokus på nødvendigheden af at bygge et Herrens hus. Der var blevet indviet en grund til templet i Independence i Missouri. Et smukt tempel var blevet færdiggjort og indviet i Kirtland i Ohio. I Far West i Missouri var hjørnestenen blevet lagt til et tempel, som dog måtte forlades. Da nu kirke-medlemmer igen begyndte at opbygge deres tilværelse i Nauvoo – mange af dem uden tilstrækkelig mad, husly og arbejde – vidste Joseph Smith, at de helliges vigtigste opgave var endnu engang at bygge et tempel.

På grund af Herrens befaling, gjorde profeten og de hellige alt for hurtigst muligt at påbegynde opførelsen af et Herrens hus. Men profeten indså, at opførelsen ville tage år, og han vidste, at de hellige havde brug for templets fulde velsignelser. Som følge heraf modtog en lille gruppe trofaste brødre begavelsen af Joseph Smith den 4. maj 1842, selv om templet ikke var færdigt.

Gruppen mødtes i det store øvre værelse i profetens købmandsforretning, som var blevet »indrettet, så det lignede et tempel indvendigt så meget som forholdene tillod det«. <sup>1</sup> Franklin D. Richards fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Da Ånden indgød

Joseph Smith, at hans livsværk nærmede sig slutningen, og da han så, at hans tid på jorden måske sluttede før fuldførelsen af templet, henvendte han sig til nogle få udvalgte og overdrog dem den hellige begavelses ordinancer, så hans sinds guddommelige skatte ikke ville forsvinde fra verden ved hans død.«<sup>2</sup>

Profetens beretning lyder således: »Jeg tilbragte dagen ovenpå i forretningen ... i råd med general James Adams fra Springfield, patriark Hyrum Smith, biskopperne Newel K. Whitney og George Miller, præsident Brigham Young, ældste Heber C. Kimball og Willard Richards og underviste dem i præstedømmets principper og orden og deltog samtidig i tvætninger, salvelser, begavelser og i samtaler om nøgler, der hører til Det Aronske Præstedømme og fremdeles til Det Melkisedekske Præstedømmes højeste orden og forklarede den orden, der hørte ind under den Gamle af Dage og alle de planer og principper, hvorved alle og enhver vil kunne sikre sig fylden af de velsignelser, der er beredt for Den Førstefødtes Menighed, og derved komme op og forblive i Elohims nærhed i de evige verdener. I dette råd indstiftedes tingenes tilstand fra forud for første gang i disse sidste dage.

Og min undervisning til dette råd, angik det åndelige, og kunne derfor kun modtages af dem, der er åndeligt indstillede: Der blev ikke tilkendegivet disse mennesker noget eller andet end det, der vil blive tilkendegivet alle de hellige i de sidste dage, så snart de er i stand til at modtage det og et egnet sted er indrettet til at meddele dem det – selv de svageste blandt de hellige. Lad derfor de hellige være flittige ved opførelsen af templet og alle bygninger, som Gud har befale dem at opføre, eller som han herefter vil befale dem at opføre.«<sup>3</sup>

Mens størstedelen af de hellige ville modtage tempelbegavelsen efter templet i Nauvoo blev færdigt, modtog et begrænset antal mænd og kvinder denne velsignelse i månederne efter mødet i maj 1842. Mercy Fielding Thompson var en af dem. Da hun modtog sin begavelse, sagde profeten til hende: »Det vil føre dig ud af mørket og ind i det underfulde lys.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Gud befaler de hellige at opføre templer.

*I Kirtland i Ohio skrev profeten i januar 1833:* »Herren befalede os i Kirtland at bygge et Guds hus ... dette er Herrens ord til os, og vi skal – ja med Herrens hjælp – vil vi adlyde: På betingelse af vores lydighed har han lovet os store ting, ja, endog et besøg fra himlene for at bære os med selve sin nærhed. Vi frygter meget for Herren, for at vi ikke skal gå glip af denne store ære, som vor Mester har i sinde at give os. Vi søger efter ydmyghed og stor tro, så vi ikke skal føle os skamfulde i hans nærhed.«<sup>5</sup>

*I september 1840 erklærede profeten og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, at tiden var inde til at opføre templet i Nauvoo:* »Vi tror, at tiden nu er kommet, hvor det er nødvendigt at opføre et bønnens hus, et ordens hus, et hus til at tilbede vor Gud [se L&P 88:119], hvor der kan udføres ordinancer efter hans guddommelige vilje i denne del af landet – og for at opnå dette, må vi yde store anstrengelser, og det vil kræve midler – og eftersom arbejdet i al retskaffenhed må fremskyndes, sømmer det sig for de hellige at lægge vigtigheden af dette på sinde i al deres færden og derefter tage sådanne skridt, der er nødvendige for at udføre dem. De må bevæbne sig med mod og beslutte sig for at gøre alt, hvad de kan, og være så interesserede, som om hele arbejdet afhang af dem alene. Ved at gøre det vil de kappes med fædrenes storslåede gerninger og sikre himlens velsignelser til sig selv og deres efterkommere indtil sidste generation.«<sup>6</sup>

*I januar 1841 skrev profeten og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab:* »Herrens tempel er under opførelse her i Nauvoo, hvor de hellige vil komme for at tilbede deres fædres Gud i henhold til den orden, der råder i hans hus og i det hellige præstedømmes magter, og det vil blive bygget således, at alle præstedømmets funktioner kan udføres på rette måde, og hvor belæringer fra den Allerhøjeste til blive modtaget og fra dette sted gå ud til fjerne lande. Lad os derfor koncentrere alle vore kræfter ... og bestræbe os på at kappes med de fordums pagtsfædres og patriarkers handlinger i det, der er af så uhyre stor betydning for denne og hver efterfølgende generation.«<sup>7</sup>



*I begyndelsen af 1841 underviste Joseph Smith i følgende, som er nedskrevet af William P. McIntire: »Joseph fortalte, at Herren havde sagt, at vi skulle bygge vores hus til hans navn, så vi kunne blive døbt for de døde. Men hvis vi ikke gjorde dette, ville vi blive forkastet tillige med vore døde, og denne kirke ville ikke blive antaget (se L&P 124:32).«<sup>8</sup>*

*I april 1842 sagde profeten: »Kirken er ikke fuldt ud organiseret i sin rette orden og kan ikke være det, førend templet er færdigt, hvor der vil blive indrettet steder for udførelsen af præstedømmets ordinancer.«<sup>9</sup>*

*I juli 1842 erklærede profeten: »Herren har bedt os bygge templet i Nauvoo ... Og denne befaling er lige så bindende for os som nogen anden, og det menneske, der ikke tager del i dette, er lige så meget en overtræder, som hvis han brød nogen anden befaling. Han er ikke en gører af Guds vilje, ikke en opfylder af hans love.«<sup>10</sup>*

*I oktober 1843 formanede profeten de hellige: »Fremskynd arbejdet i templet, forny jeres bestræbelser på at fremme hele de sidste dages værk, og vandr i besindighed og retskaffenhed for Herren.«<sup>11</sup>*

*I marts 1844 mødtes profeten med De Tolv og komiteen for templet i Nauvoo for at drøfte, hvordan Kirkens sparsomme ressourcer skulle fordeles. Ved dette møde sagde profeten: »Vi har brug for templet mere end noget andet.«<sup>12</sup>*

---

### **I templet lærer vi om det, der hører evigheden til og modtager frelsens ordinancer for os selv og vore forfædre.**

»Hvad var hensigten med at indsamle ... Guds folk i nogen tidsalder? ... Hovedformålet var at bygge et hus til Herren, hvorved han kunne åbenbare sit folk sit hus' ordinancer og sit riges herligheder og lære folket frelsens vej. For der er visse ordinancer og principper, som, når de læres og praktiseres, må udføres på et sted eller i et hus, der er bygget til dette formål.

... Forordninger i præstedømmet, der er indstiftet i himlen før denne verdens grundlæggelse, for menneskenes frelse, skal ikke ændres eller forandres. Alle skal frelses efter samme principper.



*Templet i Cardston, Alberta. I hellige templer åbenbarer Herren  
»sit riges herligheder« og »frelsens vej«.*

Det er i samme hensigt, at Gud indsamler sit folk i de sidste dage for at bygge et hus til Herren for at berede dem til ordnancer og begavelser, tvætningerne og salvelser osv. En af ordnancerne i Herrens hus er dåb for de døde. Gud bestemte før verdens grundlæggelse, at den ordinance skulle udføres i et bassin, der er beredt til dette formål i Herrens hus ...

»Læren om dåb for de døde vises tydeligt i Det Nye Testamente ... det var grunden til, at Jesus sagde til jøderne: »Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke« (Matt 23:37) – så de kunne udføre dåbsordinancerne for de døde såvel som andre af præstedømmets ordnancer og modtage åbenbaringer fra himlen og blive fuldkommengjort i det, der hører Guds rige til – men de ville ikke. Det var tilfældet på pinsefestens dag: disse velsignelser blev udøst over disciplene ved den lejlighed. Gud bestemte, at han ville frelse de døde, og ville gøre det ved at indsamle sit folk ...

Hvorfor indsamle folk til dette sted? Af samme grund, som Jesus ønskede at samle jøderne – for at modtage de ordnancer,

velsignelser og herligheder, som Gud har i vente til sine hellige. Jeg vil nu spørge denne forsamling og alle de hellige, om I nu vil bygge dette hus og modtage de ordinancer og velsignelser, som Gud har i vente til jer, eller om I vil undlade at bygge Herren dette hus og derved lade ham gå forbi og skænke et andet folk disse velsignelser?«<sup>13</sup>

»Så snart templet [i Nauvoo] og døbefonten er færdige, er det vores hensigt at give Israels ældster deres tvætninger og salvelser og udføre disse sidste og mere virkningsfulde ordinancer, uden hvilke vi ikke kan opnå celestiale troner. Men der skal være et heligt sted beredt i dette øjemed. På det tidspunkt, da fundamentet til templet blev lagt, blev der udstedt en proklamation angående dette, og der er truffet foranstaltninger, indtil værket er fuldendt, så folk kan få deres begavelse og blive gjort til konger og præster for den allerhøjeste Gud ... Der skal imidlertid være et sted, der udtrykkeligt er opført i dette øjemed, og hvor folk kan blive døbt for deres døde ...

Herren har grundfæstet en lov med henblik på denne sag: Der skal være et særligt sted til vore dødes frelse. Jeg tror afgjort, at der vil være et sted, og derfor kan folk, som ønsker at frelse deres døde, komme og bringe deres familier, udføre deres arbejde ved at lade sig døbe og udføre de øvrige ordinancer for deres døde.«<sup>14</sup>

»Det spørgsmål stilles ofte: »Kan vi ikke blive frelst uden at gå gennem alle disse ordinancer osv.?« Mit svar er: Nej, uden dem kan vi ikke opnå frelsens fylde. Jesus sagde: »I min Faders hus er der mange boliger, og jeg går bort for at gøre en plads rede for jer« (se Joh 14:2). Ordet *hus* burde her have været oversat med rige; og ethvert menneske, som er ophøjet til den højeste bolig, skal adlyde en celestial lov og også hele loven.«<sup>15</sup>

»Hvis en mand får en fylde af Guds præstedømme, skal det ske på samme måde, som Jesus Kristus fik det, og det var ved at holde alle befalingerne og adlyde alle Herrens hus' ordinancer ...

Alle mennesker, som bliver Guds arvinger og medarvinger med Jesus Kristus, skal modtage fylden af hans riges ordinancer, og de, der ikke vil modtage alle ordinancerne, går glip af den herligheds fylde.«<sup>16</sup>

»Kunne vi læse og forstå alt, hvad der er blevet skrevet siden Adams dage om menneskets forhold til Gud og engle i fremtiden, ville vi stadig vide meget lidt derom. At læse om andres oplevelser eller åbenbaringer givet til *dem* kan aldrig give os et omfattende indblik af vores stilling og vores sande forhold til Gud. Kundskab om disse ting kan kun opnås ved erfaring gennem Guds ordnancer, der er fremsat i den hensigt. Hvis I kunne se ind i himlen i fem minutter, ville I vide mere, end I ville ved at læse alt, hvad der nogensinde er skrevet om dette emne ... Jeg forsikrer de hellige om, at sandheden ... kan og skal kendes gennem Guds åbenbaringer efter hans ordnancer og som svar på bøn.«<sup>17</sup>

»Ordenen i Guds hus har været og vil altid være den samme, selv efter at Kristus kommer, og efter de tusinde år vil den være den samme, og vi vil til slut indtræde i Guds celestiale rige og glæde os over det til evig tid.«<sup>18</sup>

---

### **Templet er et helligt sted, hvor vi modtager de største velsignelser, Gud har til sine børn.**

*Som en del af indvielsesbønnen til templet i Kirtland, der blev givet til profeten Joseph Smith gennem åbenbaring og senere blev nedskrevet i Lære og Pagter 109, bad profeten: »Og nu, hellige Fader, beder vi ... så din herlighed må komme ned over dit folk og over dette dit hus, som vi nu indvier til dig, så det må blive helliggjort og indviet til at være helligt, og så dit hellige nærvær bestandigt må være i dette hus; og så alle mennesker, som træder over dørtærsklen til Herrens hus, må føle din kraft og føle sig nødsaget til at erkende, at du har helliggjort det, og at det er dit hus, et sted for din herlighed.*

Og tilsted du, hellige Fader, at alle de, der tilbeder i dette hus, må blive undervist i visdomsord fra de bedste bøger, og at de må stræbe efter at lære, ja, ved studium og også ved tro, sådan som du har sagt; og at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden og blive organiseret i overensstemmelse med dine love og blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt; og at dette hus må blive et hus kendetegnet ved bøn, et hus kendetegnet ved faste, et hus kendetegnet ved tro, et hus kendetegnet ved herlighed og Guds nærhed, ja, dit hus ...

Og vi beder dig, hellige Fader, om at dine tjenere må drage ud fra dette hus, udrustet med din kraft, og om at dit navn må være på dem og din herlighed være omkring dem og dine engle passe på dem; og at de fra dette sted i sandfærdighed må bringe overordentlig store og herlige tidender til jordens ender, så de må vide, at dette er dit værk, og at du har udrakt din hånd for at lade det ske, som du har talt ved profeternes mund angående de sidste dage.

Vi beder dig, hellige Fader, om gennem alle slægtled i al evighed at grundfæste det folk, som skal tilbede og ærefuldt have ry og anseelse i dette, dit hus; om at intet våben, der smedes imod dem, skal nå sit mål; om at den, som graver en grav for dem, selv må falde i den, om at ingen sammensværgelse af ugudelighed skal få magt til at opstå og vinde sejr over dit folk, på hvem dit navn skal skrives i dette hus.«<sup>19</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs de to sidste afsnit på s. 410. Hvordan kan tempeltjeneste »føre [os] ud af mørket og ind i det underfulde lys«? Hvad tror du, det vil sige at være »åndeligt indstillet«? Hvorfor skal vi være »åndeligt indstillet« for at modtage det lys, som vi har adgang til i templet?
- Da de hellige i Nauvoo arbejdede på at bygge et tempel, fortalte profeten Joseph Smith dem, at »vi har brug for templet mere end noget andet« (s. 412). Læs s. 409-412 og se efter grunde til, at denne udtalelse er sand. Hvordan kan du se sandheden af profetens udtalelse i dit liv?
- Studér Joseph Smiths lære med hensyn til befalingen om at bygge templer (s. 411-412). Hvorfor tror du, at Kirken ikke ville være »fuldt ud organiseret« uden templer og tempelordnancer? Hvad kan vi gøre i dag for at »fremskynd[e] arbejdet i templet«? Hvorfor må vi »lægge [os] vigtigheden af [tempeltjeneste] på sinde«?

- Læs profetens lære om de hellige tempelordinancer, og hvad vi lærer af dem (s. 412-415). Hvilken del af læren hjælper især dig med at forstå vigtigheden af tempelordinancer?
- Læs det første afsnit på s. 415. Hvis du har modtaget tempelordinancerne, så overvej, hvad dine oplevelser har lært dig om din »stilling og ... sande forhold til Gud«. Hvis du aldrig har været i templet, eller hvis du ikke har været der i nogen tid, så overvej, hvordan du kan forberede dig på at komme i templet.
- Hvilke velsignelser kan vi modtage, når vi kommer i templet? (Se eksemplerne på s. 415-416). Ud fra det du har læst i dette kapitel, hvordan kan du så gøre din tempeldeltagelse mere meningsfuld?

*Skriftstedsbemærkninger:* Sl 24:3-5; Es 2:2-3; L&P 124:25-28, 39-41.

### Noter

1. Lucius N. Scovil, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. feb. 1884, s. 2.
2. Franklin D. Richards, »A Tour of Historic Scenes«, *Contributor*, maj 1886, s. 301.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 283; fra »History of the Church« (manuskript), bog C-1, s. 1328-1329, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
4. Mercy Fielding Thompson, »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. juli 1892, s. 400.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 21; fra et brev fra Joseph Smith til William W. Phelps, 11. jan. 1833, Kirtland, Ohio; dette brev er ukorrekt dateret 14. jan. 1833 i *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 4:186; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 178-179.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 217; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, 15. jan. 1841, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. jan. 1841, s. 274.
8. William P. McIntire, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith først i 1841 i Nauvoo, Illinois; William Patterson McIntire, Notebook 1840-1845, Kirkens arkiver.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 269; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 304; fra »The Government of God«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. juli 1842, s. 857-858; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 393; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og *Times and Seasons*, 15. sep. 1843, s. 331-332; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent.
12. *History of the Church*, 6:230; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 4. mar. 1844, Nauvoo, Illinois.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 370-371, 372, 375-376; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg s. 562, pkt. 3.

14. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 438-439; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 399; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. jan. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 371; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 390-391; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og *Times and Seasons*, 15. sep. 1843, s. 331; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet sent.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 106; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. nov. 1835 i Kirtland, Ohio; nedskrevet af Warren Parrish.
19. Lære og Pagter 109:10, 12-16, 22-26; bøn bedt af Joseph Smith den 27. mar. 1836 ved indvielsen af templet i Kirtland, Ohio.



## Næstekærlighed, Kristi rene kærlighed

*»Kærlighed er et af de vigtigste kendetegn på Guddommen og burde lægges for dagen af dem, der tragter efter at blive Guds sønner.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I en åbenbaring givet gennem Joseph Smith i 1841 udpegede Herren Nauvoo stav i Illinois som en »hjørnesten i Zion, og som skal poleres, så den får den forfinelse, der ligner den, man finder i et palads« (L&P 124:2). Under profetens ledelse blev Nauvoo et blomstrende midtpunkt for handel, uddannelse og kunst. Mange mennesker arbejdede på deres gårde, mens de, der havde jord i byen, dyrkede frugt og grøntsager i deres nyttehaver. Savværk, teglværk, trykkerier, møller og bagerier sprang frem i byen, og det samme gjorde tømmerværksteder, pottemagerier, tinsmedjer, guldsmedjer, smedjer og møbelsnedkerier. I Nauvoo kunne de hellige gå i teateret, til baller og koncerter. Hundredvis af elever blev indskrevet i skoler i lokalsamfundet, og der var planer om at grundlægge et universitet.

Mens Nauvoo voksede hastigt, var der flere teglværker, der fremstillede de røde mursten, der gav bygningerne i Nauvoo deres særpræg. En af disse bygninger var profetens købmandsforretning. Forretningen blev bygget med henblik på at fungere både som profetens og Det Første Præsidentskabs kontor, og for at hjælpe profeten med at forsørge sin familie. En episode, der fandt sted i forretningen viser profetens barmhjertige natur, som han var højt elsket for.

James Leach var englænder og kom til Nauvoo sammen med sin søster Agnes, der var omvendt til Kirken, og hendes mand Henry





*Den genopbyggede købmandsbutik i Nauvoo. Denne bygning fungerede som kontor for profeten Joseph Smith og som en hjælp for ham til at forsørge familien. Mange kirkemøder og sociale aktiviteter blev afholdt i butikken.*

Nightingale. Efter at have søgt arbejde uden held besluttede James og Henry sig for at bede profeten om hjælp. James berettede:

»Vi fandt ... profeten i en lille butik, hvor han var ved at sælge nogle varer til en dame. Det var første gang, jeg havde mulighed for at være i nærheden af ham og se ham nærmere an. Jeg mærkede, at der var en fantastisk ånd over ham. Han var ikke som nogen anden, jeg nogensinde havde mødt, og jeg sagde til mig selv, at han i sandhed er den højeste Guds profet.

Fordi jeg ikke var medlem af Kirken, ville jeg have Henry til at bede ham om arbejde, men det gjorde han ikke, så jeg blev nødt til det. Jeg sagde: »Hr. Smith, om jeg tør spørge, har De noget arbejde, som De kunne give os begge, så vi kan købe forsyninger?« Han så smilende på os, og sagde med stor venlighed: »Lad os se, drenge, hvad kan I?« Vi fortalte ham, hvad vi havde været beskæftiget med, før vi rejste fra vores fædreland.

Derpå sagde han: »Kan I grave en grøft?« Jeg svarede, at vi ville gøre vores bedste. »Fint nok, drenge.« Han tog et målebånd og sagde: »Følg efter mig.«

Han tog os med hen et stykke fra forretningen, lod mig holde enden af målebåndet og strakte alt båndet ud og markerede en linje, hvor vi skulle arbejde. »Nå, drenge,« sagde han. »Kan I grave en grøft, der er 1 meter bred og 75 centimeter dyb langs denne linje?«

Vi sagde, at vi ville gøre vores bedste, og han gik. Vi gik i gang, og da vi var færdige, gik jeg hen og fortalte ham det. Han kom og så på det og sagde: »Drenge, jeg kunne ikke have gjort det bedre selv. Kom med mig.«

Han tog os med tilbage til sin forretning, og sagde, at vi skulle udvælge os det bedste stykke skinke eller svinekød. Da jeg var ret genert, sagde jeg, at jeg ville foretrække, at han gav os noget. Så han tog to af de største og bedste stykker kød og en sæk mel til hver af os, og spurgte os, om det var nok. Vi sagde til ham, at vi gerne ville udføre mere arbejde for det, men han svarede: »Hvis I er tilfredse, drenge, så er jeg tilfreds.«

Vi takkede ham høfligt og gik hjemad, mens vi glædede os over vor Guds profets godhed.«

James Leach blev døbt samme år, og har skrevet, at han »ofte havde den glæde at se profetens ædle ansigt blive oplyst af Ånden og Guds kraft.«<sup>1</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Et menneske, som er fyldt med Guds kærlighed, er ivrig efter at velsigne andre.**

»Kærlighed er et af de vigtigste kendetegn på Guddommen og burde lægges for dagen af dem, der trakter efter at blive Guds sønner. Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne den hele menneskehed.«<sup>2</sup>

*Lucy Meserve Smith har skrevet følgende:* »Joseph Smith sagde: ›Brødre og søstre, elsk hinanden, elsk hinanden og vær barmhertige over for jeres fjender.‹ Han gentog disse ord i et meget indlevende tonefald efterfulgt af et højt amen.«<sup>3</sup>

*I juli 1839 talte profeten til en gruppe kirkeledere:* »Derpå talte jeg til dem og underviste dem meget ... og kom ind på mange emner af stor betydning og værdi for alle, som ønsker at vandre ydmygt for Herren, og jeg underviste dem især i at udvise næstekærlighed, visdom og medmenneskelighed med kærlighed til hinanden i alt og under alle omstændigheder.«<sup>4</sup>

---

**Vi har en særlig forpligtelse til at elske og drage omsorg for dem, der er i nød.**

»Det er enhver helligs pligt at give frit til sine brødre – og altid elske dem og hjælpe dem i deres trængsler. For at kunne stå retfærdige for Gud, skal vi elske hinanden: Vi skal overvinde det onde, vi skal tage os af de faderløse og enkerne i deres nød, og vi skal holde os uplettede af verden, for sådanne dyder flyder fra sand religions store kilde (Jak 1:27).«<sup>5</sup>

»Et medlem af Kirken skal bespise den sultne, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer bort og trøste den lidende – uanset om disse tilhører denne kirke, nogen anden kirke eller slet ingen kirke – hvor han end finder dem.«<sup>6</sup>

»De rige kan ikke blive frelst uden næstekærlighed – ved at brødføde de fattige, når og på den måde, Gud kræver det.«<sup>7</sup>

»Tænk på den lidendes tilstand og forsøg at lindre deres lidelser. Lad dit brød nåre de sultne og dine klæder dække den nøgne. Lad din gavmildhed tørre den forældreløses tårer bort og opmuntre den utrøstelige enke. Lad dine bønner, din nærværelse og din godhed lindre de nødlidendes kvaler, og bidrag gavmildt til at opfylde deres behov. Gør godt mod alle, især mod vore trosfæller, så I kan være uangribelige og uden svig, Guds lydefrie børn. Hold Guds befalinger – alle dem, han har givet, giver eller vil give, og jeres sti vil altid være oplyst, de fattige vil rejse sig og prise jer, I vil blive æret og respekteret af alle gode mennesker, og jeres sti vil være retfærdighedens sti, der skinner lysere, til dagen er på sit højeste (se Ordsp 4:18).«<sup>8</sup>

»Helligånden skal til alle tider udøses på jeres hoveder, når I efterlever de principper for retfærdighed, som er Gud behagelige, nærer oprigtig kærlighed til hinanden, og altid husker på dem, som er i fangenskab og i nød, og som lider for jeres skyld. Og hvis der er nogen blandt jer, der stræber efter at forherlige sig selv og søger rigdom til sig selv, mens deres brødre lider under fattigdom og store prøvelser og fristelser, kan de ikke nyde godt at Helligåndens hjælp, som selv går i forbøn for os med uudsigelige succe (se Rom 8:26).

Vi bør altid tage os i agt for, at en sådan stolthed ikke overtager vores hjerte, men imødekomme mennesker, der er ubemidlede, og tålmodigt bære de svages svagheder.«<sup>9</sup>

---

### **Næstekærligheden er tålmodig, nådig og god.**

*Eliza R. Snow har nedskrevet en tale holdt af profeten:* »Han begyndte derpå at læse op fra 1 Kor 13: »Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde.« Derpå sagde han: Vær ikke snæversynede i jeres måde at anskue jeres næstes dyder på, men vogt jer for selvretfærdighed og overvurdér ikke jeres egne dyder og tro ikke, at I er retfærdigere end andre. I skal åbne jer for hinanden, hvis I vil gøre som Jesus og føre jeres medmennesker til

Abrahams skød. Han sagde, at han havde udvist langmodighed, overbærenhed og tålmodighed over for Kirken og også over for sine fjender, og at vi også skal bære over med hinandens svagheder, ligesom overbærende forældre bærer over med deres børns svagheder.

... Når I vokser i uskyld og dyd, når I vokser i godhed, lad da jeres medfølelse og kærlighed til hinanden øges – I skal være langmodige og bære over med menneskehedens fejl og mangler. Menneskenes sjæle er af stor værdi! ...

Misund ikke synderne deres prangende klæder og flygtige skønhed, for de er i en elendig tilstand, men vær så vidt muligt nådige over for dem, for inden længe vil Gud tilintetgøre dem, hvis de ikke omvender sig og kommer til ham.«<sup>10</sup>

»Vise mennesker bør have tilstrækkelig forstand til med venlighed at overvinde andre mennesker. »Et mildt svar afvender vrede,« siger den vise (Ordsp 15:1), og de sidste dages hellige vil blive anerkendt for at udvise Guds kærlighed ved at behandle dem med venlighed, som måske ubevidst har gjort noget galt, for Jesus har i sandhed sagt, at vi skal bede for vore fjender (se Matt 5:44).«<sup>11</sup>

»Jeg dvæler ikke ved jeres fejl, og I bør ikke dvæle ved mine. Barmhjertighed, som er kærlighed, skjuler mange synder (se 1 Pet 4:8), og jeg har ofte skjult alle fejlene blandt jer – men det skønneste og bedste er slet ikke at have nogen fejl. Vi bør opelske en ydmyg, rolig og fredelig ånd.«<sup>12</sup>

*Eliza R. Snow har nedskrevet endnu en tale holdt af profeten:*  
»Når folk viser mig den mindste venlighed og kærlighed, o, hvilken magt har det da ikke over mit sind, mens det modsatte har tendens til at fremkalde hårde følelser og undertrykke og hæmme det menneskelige sind.

Et af beviserne på, at menneskene ikke kender guddommelighedens principper, ses i tilbagegangen i kærlighed og mangelen på næstekærlighed i verden. Gudfrygtighedens magt og herlighed spænder over et omfattende princip, så den kan udbrede barmhjertighedens og kærlighedens kappe. Gud ser ikke på synd med eftergivenesshed, men når folk har syndet, så må der vises tolerance og eftergivenesshed ... Jo nærmere vi kommer vor himmelske Fader,

desto mere er vi tilbøjelige til at se med medlidenhed og kærlighed på sjæle, der er ved at gå deres undergang i møde, og vi vil føle, at vi ville ønske, at vi kunne bære dem på vore skuldre og kaste deres synder ud bag vores ryg ...

Hvor tit har vise mænd og kvinder ikke forsøgt at diktere bror Joseph ved at sige: »Hvis jeg var bror Joseph, så ville jeg gøre sådan eller sådan.« Men hvis de var i bror Josephs sko, så ville de opdage, at mænd og kvinder ikke kan tvinges ind i Guds rige, men at de skal behandles med tålmodighed, og så kan vi frelse dem til sidst. Måden, hvorpå vi kan holde sammen på alle de hellige og holde værket i gang, er ved at vente med al tålmodighed, indtil Gud giver dem, hvad der tilkommer dem. Der bør ikke være nogen tilladelse til synd, men barmhjertighed skal gå hånd i hånd med irettesættelse.«<sup>13</sup>

---

### **Vi udtrykker næstekærlighed gennem enkle, venlige tjenestegerninger.**

»Jeg er jeres tjener, og det er kun gennem Helligånden, at jeg kan tjene jer ... Vi står ikke foran jer som noget andet end jeres ydmyge tjenere, som er villige til at give og blive anvendt i jeres tjeneste.«<sup>14</sup>

*Edwin Holden har berettet:* »I 1838 spillede Joseph og nogle af de unge mænd forskellige udendørsspil, heriblandt et boldspil. Snart begyndte de at blive trætte. Han lagde mærke til det og kaldte dem sammen og sagde: »Lad os bygge en bjælkehytte.« Så gik de af sted, Joseph og de unge mænd, for at bygge en bjælkehytte til en enke. Sådan var Joseph – han hjalp altid, hvor som helst han kunne.«<sup>15</sup>

*Lucy Mack Smith, profeten Josephs mor, sagde følgende om tiden, hvor de bellige begyndte at bosætte sig i Commerce i Illinois, som senere blev omdøbt til Nauvoo:* »Som tiden gik, var der flere af de brødre, der havde bosat sig her, der begyndte at mærke følgerne af deres genvordigheder, hvilket, sammen med det usunde klima, gjorde dem syge med koldfeber og malaria i en sådan grad, at der var nogle familier, hvor der ikke var en eneste, der kunne give en anden en tår koldt vand eller blot tage noget til sig selv. Størstedelen af Hyrums familie var syg. Min yngste



*»Så tog de af sted, Joseph og de unge mænd, for at bygge en hjælkebytte til en enke. Sådan var Joseph – han hjalp altid, hvor som helst han kunne.«*

datter, Lucy, var også meget syg, og der var rent faktisk kun få af stedets indbyggere, der var raske.

Joseph og Emma fik de syge bragt til deres hus og tog sig af dem der. Og de fortsatte med at få dem bragt hjem til sig, så snart de blev syge, indtil deres hus, som bestod af fire værelser, var så tæt pakket, at de blev nødt til at sætte et telt op i haven, hvor den del af familien, der stadig kunne stå oprejst, kunne modtage de syge. Joseph og Emma gav al deres tid og opmærksomhed til at tage sig af de syge i denne nødens stund.«<sup>16</sup>

*John L. Smith, profetens fætter, har nedskrevet følgende begivenhed, der fandt sted på samme tidspunkt: »Profeten Joseph og fætter Hyrum, hans bror, besøgte os. Med undtagelse af mor, var vi alle syge med feber og koldfeber, og far talte i vildelse det meste af tiden. Joseph tog sine sko af, da han så vores nød, og gav far dem på, fordi han var barfodet, og red selv hjem uden sko. Han fik far bragt til sit hjem, og reddede hans liv og tog sig så godt af os, at vi blev raske igen.«<sup>17</sup>*

*Elizabeth Ann Whitney har berettet:* »Tidligt på foråret i 1840 rejste vi op til Commerce, som den øvre del af Nauvoo fortsat blev kaldt. Vi lejede et hus, som tilhørte Hiram Kimball ... Her blev vi alle syge med malaria, feberystelser og feber, og vi var kun med nød og næppe i stand til at kravle omkring og tage os af hinanden. Under disse prøvende omstændigheder blev mit niende barn født. Efter Joseph havde besøgt os og set vore ændrede omstændigheder, opfordrede han os med det samme til at komme og bo hos ham. Vi kunne mærke, at klimaet, vandet og de afsavn, vi havde lidt, snart ikke længere var til at bære, og derfor benyttede vi os af tilbuddet og tog hen for at bo i profeten Josephs have i en lille hytte. Vi kom snart til hæfterne igen, og børnene blev mere sig selv igen. Min mand arbejdede i en forretning, som Joseph havde bygget og fyldt med de varer, som indbyggerne havde brug for.

En dag, da jeg gik ud af huset og ud i haven, for erindringen om en profeti, som Joseph Smith havde fremsat for mig, mens han boede i vores hus i Kirtland, gennem mit sind som et elektrisk stød. Den gik ud på følgende: At sådan som vi havde gjort mod ham ved at åbne vore døre for ham og hans familie, da han var hjemløs, sådan skulle vi senere modtages af ham i hans hjem.«<sup>18</sup>



*I en tid med megen sygdom i Commerce i Illinois bragte Joseph og Emma Smith de syge hjem til sig og tog sig af dem.*



*Mosiab L. Hancock har fortalt om følgende oplevelse, der fandt sted i Nauvoo, mens han var ung:* »Denne sommer [1841] spillede jeg bold med profeten for første gang. Vi skiftedes til at slå til bolden og løbe efter den, og da spillet var forbi, sagde profeten: »Brødre, spænd jeres heste for.« Det gjorde vi alle og kørte derefter ud i skoven. Jeg kørte vores enspændervogn stående på forakslen, og bror Joseph og min far sad på skråstiverne bagved. Gruppen havde 39 hestespand, og vi samlede træ, indtil vore vogne var fuldt læssede. Da vores vogne var læsset, tilbød bror Joseph at trække stok mod enhver, som ville konkurrere mod ham, og han konkurrerede med dem en efter en.

Bagefter sendte profeten vognene ud til forskellige steder, hvor der var mennesker, der havde brug for hjælp, og han bad dem om at hugge brænde til de hellige, som havde brug for det. Alle elskede at gøre det, profeten sagde, og selv om vi var syge, og døden var alle vegne omkring os, så smilede folk og prøvede at muntre alle op.«<sup>19</sup>

*Den 5. januar 1842 skrev profeten følgende i et brev til Edward Hunter, som senere tjente som præsiderende biskop:* »Vores udvalg i købmandsforretningen er rimelig godt – meget godt i betragtning af de forskellige indkøb foretaget af forskellige personer på forskellige tidspunkter og under omstændigheder, som til en vis grad styrede deres valgmuligheder, men det glæder mig, at vi har været i stand til at klare os så godt, som vi har, for mange af de stakkels brødre og søstre vil glæde sig over de daglige fornødenheder, som nu er inden for rækkevidde.

Forretningen havde været fyldt til bristepunktet, og jeg havde stået bag skranken hele dagen og udleveret varer med samme hast som nogen anden ekspedient, for at være imødekommende over for dem, der var nødt til at undvære deres sædvanlige jule- og nytårsmiddag, og som havde brug for lidt sukker, sirup, rosiner osv. – og også for at glæde mig selv, for jeg elsker at betjene de hellige og være alles tjener, idet jeg håber at blive ophøjet i Herrens rette tid.«<sup>20</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Når du gennemgår beretningerne på s. 419-422 og s. 425-428, så tænk over dine følelser for profeten Joseph Smith. Hvad lærer disse beretninger dig om ham? Hvordan tror du, at hans handlinger påvirkede de mennesker, der omgav ham? Hvordan er dit liv blevet rørt af andres godhed?
- Gennemgå det andet, tredje og fjerde afsnit på s. 422. Hvorfor tror du, at et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed ønsker at velsigne hele menneskeheden? Hvordan kan dine kærlige og gode gerninger bidrage til at velsigne andre?
- Hvilke ansvar har vi for at tage os af dem, som lider nød? (Se eksemplerne på s. 422-423). Hvordan står disse ansvar i forbindelse til menneskers timelige behov? Hvordan står de i forbindelse til åndelige behov? Hvilke eksempler har du set på mennesker, der tager sig af de trængende?
- Læs det afsnit, der begynder nederst på s. 423. Hvad kan vi gøre for at øge vores påskønnelse af andres dyder? Hvorfor tror du, at vi bør vogte os for selvretfærdighed og ikke overvurdere vore egne dyder?
- Profeten Joseph udtrykte bekymring for tilbagegangen i kærlighed og mangelen på næstekærlighed i verden (s. 424). Dog sagde han også, at vi skal åbne os for hinanden og lade vores medfølelse og kærlighed til hinanden øges (s. 423-424). Hvad tror du, at det vil sige, at lade vores medfølelse og kærlighed til hinanden øges?
- Læs det næstsidste afsnit på s. 424. Hvordan kan vi anvende denne lærdom i vores omgang med vore familiemedlemmer?

*Skriftstedsbenviisninger:* 1 Kor 13:1-13; Mosi 4:14-16, 26-27; Eter 12:33-34; Moro 7:45-48; L&P 121:45-46.

## Noter

1. James Leach i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. mar. 1892, s. 152-153.
2. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 207; fra et brev fra Joseph Smith til De Tolv, 15. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. jan. 1841, s. 258-260; dette brev er ukorrekt dateret 19. okt. 1840 i *History of the Church*.
3. Lucy Meserve Smith, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. aug. 1892, s. 471.
4. *History of the Church*, 3:383; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 2. juli 1839, Montrose, Iowa.
5. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 89; fra »To the Saints Scattered Abroad«, *Messenger and Advocate*, juni 1835, s. 137.
6. Redaktørens svar på et brev fra Richard Savary, *Times and Seasons*, 15. mar. 1842, s. 732; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
7. *History of the Church*, 4:608; fra en tale holdt af Joseph Smith den 1. maj 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
8. »To the Saints of God«, leder bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1842, s. 952; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
9. *History of the Church*, 3:299; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
10. *History of the Church*, 4:606-607; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3. Se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 274.
11. *History of the Church*, 6:219; fra »Pacific Innuendo«, en artikel skrevet under ledelse af Joseph Smith, 17. feb. 1844, Nauvoo, Illinois; udgivet i *Times and Seasons*, 15. feb. 1844, s. 443; denne udgave af *Times and Seasons* blev udgivet senere.
12. *History of the Church*, 5:517; fra en tale holdt af Joseph Smith den 23. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
13. *History of the Church*, 5:24; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juni 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
14. *History of the Church*, 5:355; fra en tale holdt af Joseph Smith den 13. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
15. Edwin Holden, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. mar. 1892, s. 153.
16. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 7. bog, s. 7, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
17. John Lyman Smith, selvbiografi og dagbøger, 1846-1895, fotokopi, bd. 1, indførsel for sep. 1839, Kirkens arkiver.
18. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 15. nov. 1878, s. 91.
19. Mosiah Lyman Hancock, selvbiografi, maskinskrivet manuskript, s. 22, Kirkens arkiver.
20. *History of the Church*, 4:492; fra et brev fra Joseph Smith til Edward Hunter, 5. jan. 1842, Nauvoo, Illinois.



## Wentworth-brevet

*Wentworth-brevet er profeten Joseph Smiths beretning om »de sidste dages helliges opståen, fremgang, forfølgelse og tro« samt de erklæringer, vi kender som Trosartiklerne.*

### Fra Joseph Smiths liv

**F**oruden at være Kirkens præsident havde Joseph Smith mange andre ansvar i Nauvoo. I maj 1842 blev han borgmester i Nauvoo, hvilket betød, at han ligeledes var overdommer i byretten i Nauvoo. Han var generalløjtnant og leder af Nauvoo-legionen. Og i februar 1842 påtog han sig rollen som redaktør for *Times and Seasons* – et tidsskrift, som Kirken udgav to gange om måneden. *Times and Seasons* gav Kirkens ledere mulighed for at kommunikere med de hellige, udgive åbenbaringer og vigtige foredrag og bringe nyheder om Kirken. John Taylor, som var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, blev udpeget til at stå for mange aspekter af udgivelsen under profetens ledelse.

I den første udgave, som blev udgivet, mens profeten var redaktør, skrev han, at tidsskriftet skulle indeholde artikler om »de vigtige begivenheder, der dagligt udspiller sig omkring os, sandhedens hastige fremmarch, de mange meddelelser, vi dagligt modtager fra de udsendte ældster både i USA, England og på det europæiske fastland og i andre dele af verden, nationernes urolige tilstande, De Tolvs epistler og lærdomme og de åbenbaringer, som vi modtager fra den Højeste.«<sup>1</sup>

Mens profeten fungerede som redaktør, udgav *Times and Seasons* nogle yderst vigtige dokumenter. Teksten til Abrahams Bog og to af faksimilerne blev udgivet i marts 1842, og den tredje faksimile blev udgivet i maj. Ligeledes i marts begyndte profeten at udgive »History of Joseph Smith«, den beretning, som senere blev *History of the Church*.



*»Efter anmodning fra br. John Wentworth ... har jeg skrevet den efterfølgende korte beretning om de sidste dages belliges opståen, fremgang, forfølgelse og tro, den kirke, for hvem jeg har den ære efter Guds befaling at være grundlægger af.«*

I *Times and Seasons* fra den 1. marts 1842 udgav profeten det, der senere blev kendt som Wentworth-brevet. Idet profeten beskrev sine grunde til at producere dette dokument, forklarede han: »Efter anmodning fra hr. John Wentworth, redaktør og ejer af *Chicago Democrat*, har jeg skrevet den efterfølgende korte beretning om de sidste dages helliges opståen, fremgang, forfølgelse og tro, den kirke, for hvem jeg har den ære efter Guds befaling at være grundlægger af. Hr. Wentworth siger, at han ønsker at give hr. George Barstow, en af hans venner, som er ved at skrive New Hampshires historie, dette dokument. Da hr. Barstow har taget passende skridt til at skaffe sig korrekte oplysninger, er alt, hvad jeg skal bede ham om, at han offentliggør beretningen i sin helhed, usmykket og uden at fordreje den.«<sup>2</sup>

George Barstow medtog i sidste ende ikke profetens beretning i sin historie, fordi han besluttede sig for kun at dække begivenhederne til og med år 1819 i sin bog.<sup>3</sup> Men Wentworth-brevet har umådelig stor værdi for de sidste dages hellige. Det er en original beretning fra Joseph Smith, som vidnede om hans hellige kaldelse fra Gud, hans åbenbaringer og hans tjenestegering og lærdomme. Det beretter om Kirkens opståen og vækst og om forfølgelsen af de hellige. Det indeholder en profetisk erklæring angående Kirkens fremtidige fremgang på jorden under den store Jahves beskyttende hånd. Det indeholder ligeledes adskillige vigtige detaljer, som ikke er at finde andetsteds i profetens lærdomme, herunder en beskrivelse af guldpladerne og en skitse over indholdet af Mormons Bog. Det er værd at lægge mærke til, at det er første gang Joseph Smith selv udgav en beretning om det første syn.

Brevet afsluttes med de 13 erklæringer om Kirkens lære, som nu kaldes Trosartiklerne, og står som et mægtigt vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse.

## **Joseph Smiths lærdomme**

---

### **Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith som svar på hans ydmyge bøn.**

»Jeg er født i byen Sharon i Windsor County i staten Vermont den 23. december 1805 e.Kr. Da jeg var ti år gammel, flyttede

mine forældre til Palmyra i staten New York, hvor vi boede i omkring 4 år, og derfra flyttede vi til byen Manchester. Min far var landmand og lærte mig kunsten at drive landbrug. Da jeg var omkring 14 år gammel, begyndte jeg at tænke over vigtigheden af at være beredt for en fremtidig tilstand, og da jeg begyndte at spørge om planen for frelse, opdagede jeg, at der var store uoverensstemmelser mellem religionerne. Når jeg gik til ét samfund henviste de mig til én plan, og andre henviste til en anden plan, og hver især pegede på sin egen bestemte trosbekendelse som den mest afgørende kilde til fuldkommenhed. Da jeg ikke mente, at alle kunne have ret, og at Gud ikke kunne være ophav til så megen forvirring, besluttede jeg mig for at undersøge emnet mere fuldstændigt, eftersom jeg troede på, at hvis Gud havde en kirke, så ville den ikke være delt op i klier, og at han, hvis han lærte det ene samfund at tilbede på én måde, og at forrette et bestemt sæt ordinancer, ikke ville lære en anden kirke principper, der var direkte i modstrid dermed.

Da jeg troede på Guds ord, havde jeg fuld tillid til Jakobs erklæring: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Jeg gik til et ensomt sted i en lille skov og begyndte at påkalde Herren. Mens jeg ivrigt hengav mig i bønner, blev mine tanker taget bort fra alt det, der omgav mig, og jeg blev overvældet af et himmelsk syn, hvor jeg så to vidunderlige personer, som fuldstændig lignede hinanden i ansigtstræk og skikkelse, omgivet af et strålende lys, der overgik solens ved middagstid. De fortalte mig, at alle religiøse bevægelser troede på ukorrekte lærdomme, og at ingen af dem var godkendt af Gud som hans kirke og rige, og jeg fik udtrykkelig befaling om »ikke at søge nogen af dem«, idet jeg samtidig fik et løfte om, at evangeliets fylde på et senere tidspunkt ville blive bekendtgjort for mig.

---

**Mormons Bog blev skrevet fordem på  
guldplader og leveret til Joseph Smith af en  
guddommeligt udsendt budbringer.**

Om aftenen den 21. september 1823, mens jeg bad til Gud og forsøgte at udøve tro på skriftens dyrebare løfter, brød et lys som

fuldt dagslys, men bare langt klarere og mere strålende og skinnende, pludselig ind i værelset, ja, til at begynde med var det, som om huset var fyldt med altfortærende ild. Det gav mig et chok, der påvirkede hele min krop, og pludselig stod der en person foran mig, omgivet af et lys, der var endnu stærkere end det, jeg allerede var omgivet af. Denne budbringer erklærede, at han var Guds engel, udsendt for at bringe det gode budskab, at den pagt, som Gud havde indgået med det fordums Israel, nu skulle opfyldes, at det forberedende arbejde for Messias' andet komme hurtigt skulle påbegyndes, at tiden var kommet, til at evangeliet i al sin fylde skulle forkyndes med kraft for alle nationer, så et folk ville være beredt til tusindårsriget. Jeg fik at vide, at jeg var blevet udvalgt til at være et redskab i Guds hænder til at bringe nogle af hans formål i denne strålende uddeling frem.

Jeg fik også noget at vide om de oprindelige indbyggere i dette land og vist, hvem de var, og hvorfra de kom. En kort oversigt over deres oprindelse, fremgang, civilisation, love, regeringer, om deres retskaffenhed og ugudelighed, og hvordan Guds vel-signelser til sidst blev trukket tilbage fra dem som et folk, blev givet til kende for mig. Jeg fik også at vide, hvor der var blevet opbevaret nogle plader, hvorpå en forkortelse var blevet indgraveret af gamle profeter, som havde boet på dette kontinent. Englen viste sig for mig tre gange samme nat og fortalte mig hver gang det samme. Efter at jeg havde modtaget mange besøg af Guds engle, der fortalte mig om det storslåede og herlige ved de begivenheder, der skulle finde sted i de sidste dage, overgav Herrens engel om morgenen den 22. september 1827 e.Kr. optegnelserne i mine hænder.

Disse optegnelser var indgraveret på plader, der lignede guld, og hver plade var 6 tommer bred og 8 tommer lang, og knap så tyk som almindeligt blik. De var fyldt med indgravninger, skrevet med egyptiske tegn og holdt sammen i ét bind som blade i en bog med tre ringe, der gik gennem alle bladene. Bindet var omkring 6 tommer tykt, og en del deraf var forseglet. Tegnene på den uforseglede del var små og smukt indgraveret. Hele bogen viste mange tegn på alder i sin konstruktion og stor dygtighed i gravørkunsten. Sammen med optegnelserne var der et forunderligt redskab, som de gamle kaldte ›Urim og Tummim‹, og som





*»Herrens engel [overgav] om morgenen den 22. september 1827 e.Kr.  
optegnelserne i mine bænder.«*

bestod af to gennemsigtige sten, som sad i kanten af en bue og var fastgjort til en brystplade. Ved hjælp af Urim og Tummim oversatte jeg optegnelsen ved Guds gave og kraft.

... Denne bog ... fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette fastland efter sin opstandelse, at han forkyndte sit evangelium her i al dets fylde og rigdom og styrke og velsignelse, at de havde apostle, profeter, præster, lærere og evangelister, den samme orden, det samme præstedømme, de samme ordinancer, gaver, kræfter og velsignelser, som man kunne glæde sig over på den

østlige halvkugle, at folk blev forkastet som følge af deres overtrædelser, at den sidste af de profeter, som fandtes blandt dem, fik befaling om at skrive en forkortelse af deres profetier, historie osv., og at gemme den i jorden, så den kunne komme frem og blive forenet med Bibelen for at fuldende Guds hensigter i de sidste dage. En mere fuldkommen beretning findes i Mormons Bog, der kan købes i Nauvoo eller hos en hvilken som helst af vore omrejsende ældster.

Så snart nyheden om denne opdagelse var blevet kendt, opstod der falske historier, urigtige fremstillinger og bagtalelser, som blev blæst ud i alle retninger, og huset blev ofte besat af pøbelhobe og ondsindede mennesker. Adskillige gange blev jeg beskudt, og jeg undslap kun med nød og næppe, og der blev brugt alle mulige kneb for at få pladerne fra mig. Men Guds kraft og velsignelse fulgte mig, og adskillige begyndte at tro på mit vidnesbyrd.

---

### **Skønt forfølgelsen raser mod Kirken, kan intet standse sandhedens fremmarch.**

Den 6. april 1830 blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige stiftet i byen Fayette i Seneca County i staten New York. Nogle få blev kaldet og ordineret ved åbenbaringsens og profetiens ånd og begyndte at forkynde, således som Ånden tilskyndede dem, og selv om de var svage, blev de dog styrket af Guds magt, og mange blev bragt til omvendelse, blev nedsænket i vandet og blev fyldt med Helligånden ved håndspålæggelse. De så syner og profetere, djævle blev udkastet, og de syge blev helbredt ved håndspålæggelse. Fra da af rullede værket videre med forbløffende hastighed, og menigheder blev snart dannet i staterne New York, Pennsylvania, Ohio, Indiana, Illinois og Missouri. I den sidste af disse stater blev en betydelig koloni i Jackson County oprettet: Mange sluttede sig til Kirken, og vi øgedes hurtigt i antal. Vi erhvervede store landområder, vore landbrug trivedes med mange afgrøder, og vi nød fred og lykke i vore hjem og overalt i området. Men da vi ikke kunne være sammen med vore naboer (de fleste af dem var meget primitive mennesker, der var flygtet fra de mere civiliserede samfund til grænselandet for at undslippe retfærdighedens greb) med hensyn til deres natlige drikkegilder, deres overtrædelse af sabbatten, deres hestevæddeløb

og hasardspil, begyndte de først at gøre nar ad os, derpå at forfølge os og endelige med en organiseret pøbelhob at nedbrænde vore huse, lade mange af vore brødre piske og rulle i tjære og fjer for til sidst i uoverensstemmelse med love, retfærdighed og menneskelighed at drive dem fra deres ejendomme. Vore brødre måtte, berøvet deres huse, vandre hjemløse over den triste prærie, indtil børnene efterlod blodige spor på prærien. Dette fandt sted i november måned, og de havde intet at dække sig med undtagen himmelens bue i denne barske årstid. Regeringen lukkede øjnene for, hvad der skete, og skønt vi havde papirer på vore jordbesiddelser og ikke havde overtrådt nogen lov, kunne vi ikke få erstatning for det skete.

Der var mange syge, som på umenneskelig måde blev drevet fra deres hjem og måtte udholde al denne overlast og søge husly, hvor som helst det kunne findes. Resultatet var, at en meget stor del af dem døde, da de blev berøvet livets nødvendigheder, mange børn blev forældreløse, kvinder blev enker og mænd enkemænd, vore landbrug blev overtaget af pøbelen, mange tusinde stykker kvæg, får, heste og svin blev taget, og vore husholdningsartikler, forretningsudstyr, trykpresse og typer blev ituslået, stjålet eller på anden måde ødelagt.

Mange af vore brødre flyttede til Clay County, hvor de forblev i tre år indtil 1836. Der skete dem ingen overlast, men der lød trusler om vold. Men i sommeren 1836 begyndte disse trusler at tage mere alvorlig form, for på grund af truslerne blev der afholdt folkemøder, resolutioner blev udsendt, der blev fremsat trusler om hævn og ødelæggelse, og sagerne antog et faretruende omfang. Jackson County var et tilstrækkeligt forbillede, og da myndighederne i Clay County ikke blandede sig, pralede de med, at det ville de heller ikke her. Det viste sig at holde stik, trods vores bøn, og efter mange afsavn og tab af ejendom blev vi igen drevet fra vore hjem.

Derefter bosatte vi os i Caldwell og Daviess County, hvor vi skabte store og udstrakte kolonier, idet vi håbede at blive fri for voldelig modstand ved at bosætte os i nye amter med meget få indbyggere. Men her fik vi ikke lov at leve i fred, for i 1838 blev vi igen angrebet af pøbelen. Der blev udstedt en tilintetgørelsesordre af

guvernør Boggs, og under beskyttelse af loven drog en organiseret røverbande gennem landet. De berøvede os vores kvæg, vore får, svin osv. Mange af vore medlemmer blev koldblodigt myrdet, vore kvinders dyd blev krænket, og vi blev med sværdet rettet mod os tvunget til at afskrive os vore ejendomme. Efter at have udstået enhver tænkelig ydmygelse, der kunne rettes mod os af en umenneskelig, ugudelig bande røvere, blev mellem 12.000 og 15.000 sjæle, mænd, kvinder og børn drevet bort fra deres arner og fra de landområder, hvortil de havde erhvervet ejendomsret, hjemløse, venneløse og uden noget sted at søge til (midt om vinteren) for at vandre som udstødte på jorden eller søge asyl i et mere fordelagtigt klima blandt mindre barbariske mennesker. Mange blev syge og døde som følge af kulden og de vanskeligheder, de måtte udholde, mange hustruer blev enker, og børn blev forældreløse og fattige. Det ville tage mere tid, end det her er mig tilladt, at beskrive den uretfærdighed, de forurettelser, mord, blodsudgydelser, tyverier, ugerninger og ulykker, der er blevet forvoldt under de barbariske, umenneskelige og lovløse ting, der foregik i staten Missouri.

I den situation, som netop er beskrevet, ankom vi til staten Illinois i 1839, hvor vi fandt et gæstfrit folk og et venligt hjem – et folk, som var villigt til at lade sig styre af principperne for lov og menneskelighed. Vi er begyndt at opbygge en by kaldet »Nauvoo« her i Hancock County. Vi er mellem 6000 og 8000 her, foruden et stort antal ude omkring i amtet og i næsten ethvert amt i staten. Vi har fået købstadsrettigheder og lov til at oprette en borgervæbning, der nu består af 1500 personer. Vi har også tilladelse til at oprette et universitet samt et landbrugs- og forarbejdningskompagni, vi har vore egne love og administratorer og har alle de privilegier, som andre frie og oplyste borgere har.

Forfølgelserne har ikke standset sandhedens fremgang, men har kun båret ved til bålet, og har udviklet sig med rivende hast. Stolte af den sag, de har gjort sig til talsmænd for og bevidste over vores uskyld og over deres systems ægthed, er denne kirkes ældster, under bagtalelse og skændsel, gået ud og har sæt evangeliet i næsten enhver stat i unionen. Det har gennemtrængt vore byer, det er blevet spredt over landsbyer og har fået tusinder af vore intelligente, ædle og patriotiske borgere til at adlyde dets

guddommelige befalinger og lade sig styre ved dets hellige sandheder. Det er også blevet udbredt i England, Irland, Skotland og Wales, hvortil nogle få af vore missionærer blev sendt i 1840, og hvor flere end 5000 har meldt sig under sandhedens banner, og der er nu store antal, der tilslutter sig i alle lande.

Vore missionærer drager ud til forskellige nationer, og i Tyskland, Palæstina, New Holland, Australien, Ostindien og andre steder er sandhedens banner blevet rejst. Ingen uheilig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hære kan samles, og bagvaskelse kan smæde, men Guds sandhed vil gå fremad frimodigt, ædelt og uafhængig, indtil den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, fejtet hen over hvert land og lydt i hvert eneste øre – indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.

---

### **Trosartiklerne beskriver vores religions grundlæggende lærdomme og principper.**

Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden.

Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.

Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.

Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er: 1) tro på Herren Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, 4) håndspålæggelse for Helligåndsgaven.

Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.

Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister og så videre.

Vi tror på tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål og så videre.

Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer, at Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personligt skal regere på jorden, og at jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.

Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.

Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer med hensyn til at adlyde, ære og holde loven.

Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det (se TA 1:1-13).

Ærbødigst,

JOSEPH SMITH.«<sup>4</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Joseph Smith skrev Wentworth-brevet som imødekommelse af en anmodning fra John Wentworth og George Barstow (s. 433). Hvornår har andre spurgt dig om Kirkens historie og tro? Overvej, mens du studerer eller drøfter dette kapitel, hvordan du fremover kan besvare sådanne spørgsmål. Hvad

kan vi lære af Joseph Smiths ord i Wentworth-brevet med hensyn til, hvordan vi skal besvare sådanne spørgsmål?

- Læs det, profeten har sagt om sit første syn (s. 433-434). Hvordan kan du, næste gang du fortæller nogen om det første syn, hjælpe den person med at forstå det første syn, og hvad det betyder for jer?
- Læs profetens beskrivelse af Mormons Bogs fremkomst (s. 434-437). Hvilken forskel har Mormons Bog gjort i dit liv? Hvordan kan du bære dit vidnesbyrd om Mormons Bog?
- På s. 437-440 beretter Joseph Smith kort om Kirkens begyndelse og bærer derpå vidnesbyrd om Kirkens skæbne. Hvilke følelser vækker det i dig, når du læser det første afsnit på s. 440? Hvorfor tror du, at forfølgelse ikke er i stand til at bremse Kirkens fremgang? Hvilke eksempler findes der på mennesker, der har oplevet fremgang trods modstand? (Tænk på eksempler fra skriften, Kirkens historie og dit eget liv).
- Gennemgå Trosartiklerne (s. 440-441). Hvordan har Trosartiklerne hjulpet dig? Hvorfor tror du, at vi beder primarybørnene om at lære dem udenad? Overvej at lægge en plan, så du kan studere eller lære Trosartiklerne udenad.

*Skriftstedsbenedvisninger:* JS – H 1:1-75.

### Noter

1. »To Subscribers«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 15. feb. 1842, s. 696; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
2. *History of the Church*, 4:535-536; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning fra John Wentworth og George Barstow i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 706. Hr. Barstows efternavn er stavet ukorrekt »Bastow« i *History of the Church* og *Times and Seasons*.
3. Skønt brevet tilsyneladende aldrig blev udgivet af John Wentworth eller George Barstow, blev den samme beretning udgivet landsdækkende med nogle tilføjelser og revisioner, i 1844 af I. Daniel Rupp i »Latter Day Saints«, *He Pasa Ekklesia [The Whole Church]: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States*, s. 404-410.
4. *History of the Church*, 4:536-541; fra et brev fra Joseph Smith skrevet efter anmodning fra John Wentworth og George Barstow, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, s. 706-710. Ved flere forskellige lejligheder skrev eller dikterede profeten Joseph Smith en detaljeret beretning om det første syn. Beretningen i Wentworth-brevet er en af disse beretninger. Den beretning, som er officiel hellig skrift, står i Joseph Smith-Historie i Den Kostelige Perle.



## Hjælpeforeningen: Kvindernes guddommelige organisation.

*»Hvis I lever op til jeres privilegier, kan end ikke englene holdes tilbage fra at pleje omgang med jer.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I foråret 1842 var Kirkens medlemmer i Nauvoo travlt optaget af arbejdet med at opføre templet i Nauvoo. To af disse medlemmer var Sarah Granger Kimball og hendes syerske, Margaret A. Cook, som, en dag de talte sammen, besluttede sig for at forene deres kræfter for at hjælpe dem, der arbejdede på templet. Søster Kimball sagde, at hun ville skaffe stof, så søster Cook kunne sy skjorter til mændene. De to kvinder besluttede sig for at invitere andre søstre til at gå sammen med dem for at danne en kvindeforening for at fremme deres godgørende indsats. Sarah Granger Kimball har berettet: »De omkringboende søstre mødtes i min stue og besluttede sig for at organisere sig. Jeg fik til opgave at besøge søster Eliza R. Snow og bede hende nedskrive vore vedtægter og give dem til præsident Joseph Smith før vores næste torsdagsmøde.«

Efter at have gennemgået de foreslåede vedtægter, erklærede profeten, at de var de bedste, han nogensinde havde set, men sagde derpå: »Det er ikke det, I ønsker. Fortæl søstrene, at Herren har modtaget deres offer, og at han har noget bedre i vente til dem end nogle skrevne vedtægter. Jeg indbyder dem alle til at mødes med mig og nogle få af brødrene ... på torsdag eftermiddag.«<sup>1</sup>

I overensstemmelse med dette mødtes profeten ledsaget af ældsterne John Taylor og Willard Richards den 17. marts med 20





*Den 17. marts 1842 organiserede profeten Joseph Smith Den Kvindelige Hjelpeforening i Nauvoo.  
»Kirken var aldrig fuldstændig organiseret, for kvinderne således var organiseret,« erklærede profeten.*

kvinder i alle aldre i værelset på første sal af købmandsforretningen. Profeten organiserede officielt Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo og underviste de tilstedeværende i formålet med den nye organisation. Søstrene valgte Emma Smith som præsident for Hjælpeforeningen, og Emma valgte sine to rådgivere. Profeten læste derpå en åbenbaring modtaget 12 år tidligere, hvori Herren gav Emma til opgave at samle salmer til udgivelse og udpegede hende som en »udvalgt kvinde« (L&P 25:3). Emma Smith rejste sig for at tale og understregede foreningens umådelige potentiale: »Vi vil gøre noget ekstraordinært ... Vi forventer ekstraordinære begivenheder og vigtige kald.«<sup>2</sup>

Emma Smith, den første hovedpræsident for Hjælpeforeningen, havde altid haft et stærkt ønske om at tjene andre og opbygge Guds rige og erklærede på et tidspunkt, at hun ønskede at blive »en velsignelse for alle, der på nogen måde måtte stå i behov for noget fra min hånd.«<sup>3</sup> I New York syede hun tøj til de fire missionærer, som var kaldet til at forkynde evangeliet for lamanitterne. I Kirtland arbejdede hun sammen med andre kvinder for at indsamle tæpper, mad og tøj, som de, der marcherede i Zions Hær, kunne tage med til de nødlidende hellige i Missouri. Hun hjalp med at forberede måltider og strikke strømper, sy bukser og jakker til dem, der arbejdede på at bygge templet i Kirtland. Hun tog så mange arbejdere på tempelbyggeriet ind som pensionærer, at hun og Joseph blev nødt til at sove på gulvet. I Nauvoos første tid viede hun en stor del af sin tid og opmærksomhed til at pleje de mange malariaramte, som lå i lejr uden for hendes hjem langs Mississippiflodens bred. På disse og mange andre måder var hun et eksempel på den tjeneste, som mange søstre ydede på hendes tid. Polly Angell erindrede, at da profeten så en gruppe kvinder beskæftiget med at sy de forhæng, som blev brugt til at dele templet i Kirtland op, sagde han: »Søstre ... I er altid til hånde. Søstrene er altid først og forrest i alle gode gerninger.«<sup>4</sup>

Siden Hjælpeforeningens første tid har kvinderne i Kirken fortsat været en enorm kraft til det gode. Til et møde afholdt en uge efter Hjælpeforeningens organisering gav Lucy Mack Smith, profetens mor, søstrene et råd, der finder anvendelse på millioner af

kvinder i Kirken i dag: »Vi skal værdsætte hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og modtage instruktioner, så vi alle kan være sammen i himlen.«<sup>5</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

**Hjælpeforeningen, som er organiseret under præstedømmet og efter dets mønster, er en uundværlig del af Kirken.**

*Sarah Granger Kimball har berettet, at profeten Joseph Smith, kort tid forinden han organiserede Hjælpeforeningen, sagde: »Jeg vil organisere kvinderne under præstedømmet og efter præstedømmets mønster ... Kirken var aldrig fuldstændig organiseret, før kvinderne således var organiseret.«<sup>6</sup>*

*I profetens optegnelse for den 24. marts 1842 står der: »Organiseringen af Den Kvindelige Hjælpeforening blev fuldført i dag. Fru Emma Smith får hvervet som præsident, fru Elizabeth Ann Whitney og Sarah M. Cleveland er hendes rådgivere, frk. Elvira Cowles er kasserer, og vores velkendte og talentfulde digterinde, frk. Eliza Snow, er sekretær.«<sup>7</sup>*

*Eliza R. Snow har refereret følgende: »Præsident Joseph Smith rejste sig. Han talte om organiseringen af Den Kvindelige Hjælpeforening og sagde, at han var dybt interesseret i, at den blev opbygget på en for den Højeste antagelig måde.«<sup>8</sup>*

*Eliza R. Snow har ligeledes refereret: »Joseph Smith tilskynkede søstrene til altid at fokusere deres tro og bønner på og have tillid til ... de trofaste mænd, som Gud har sat i spidsen for Kirken for at lede hans folk, og at vi skulle styrke og opretholde dem med vore bønner ... Hvis denne forening lytter til den Almægtiges råd gennem Kirkens ledere, skal de have magt til at råde over dronninger i deres midte.«<sup>9</sup>*

»Denne forening vil få vejledning gennem den orden, som Gud har indstiftet – gennem dem, som er udpeget til at lede – og jeg drejer nu nøglen for jer i Guds navn, og denne forening skal glædes, og kundskab og intelligens skal tilflyde jer fra nu af. Dette er begyndelsen til en bedre tid for denne forening.«<sup>10</sup>

---

**Hjælpeforeningen sætter kvinder i stand  
til at handle i overensstemmelse med deres  
menneskekærlige natur og hjælpe dem, der har behov.**

»Dette er en godgørende institution og derfor i overensstemmelse med jeres natur og væsen – det er naturligt for kvinder at nære godgørende og menneskekærlige følelser. I er nu sat i en situation, hvor I kan handle ifølge det medfølelsesind, som Gud har plantet i jeres indre.«<sup>11</sup>

»Jesus sagde: »Gør det, som I har set mig gøre« (se 2 Ne 31:12). Disse ord er de afgørende nøgleord, som samfundet bør handle efter.«<sup>12</sup>

*Willard Richards har berettet:* »Præsident Joseph Smith talte ved mødet i Den Kvindelige Hjælpeforening for at belyse formålet med foreningen – at dette fællesskab af søstre måske vil udfordre brødrene til at gøre godt ved at tilse de fattiges behov – i søgen efter muligheder for at udøve barmhjertighed, og ved at yde den hjælp, der er behov for, og ved at hjælpe med at forbedre moralen og styrke samfundets dyder.«<sup>13</sup>

»Jeg deltog efter anmodning i Den Kvindelige Hjælpeforening, hvis opgave det er at hjælpe de fattige, de nødlidende, enken og de forældreløse og udføre godgørende formål ... Der var et talstærkt fremmøde ved organiseringen af foreningen, og også ved de efterfølgende møder med nogle af vore mest intelligente, menneskelige, filantropiske og respekterede kvinder – og fordi vi kender til de rene principper om næstekærlighed, som spontant flyder fra deres medmenneskelige og filantropiske indre, er vi forvishede om, at de, med de midler de har til deres rådighed, vil komme den fremmede til undsætning, hælde olie og vin i den ulykkeliges sårede hjerte, og tørre den forældreløses tårer bort og få enkens hjerte til at fryde sig.

Vore kvinder har altid været kendt for deres næstekærlige og gode gerninger ... midt i deres forfølgelse, når brødet er blevet flået fra deres hjælpeløse børn af deres grusomme undertrykkere, har de altid været parate til at åbne deres døre for den trætte rejssende, til at dele deres ringe smuler med de sultne, og til at give



*»Dette er en godgørende institution ... I er nu sat i en situation, hvor I kan handle ifølge det medfølende sind, som Gud har plantet i jeres indre.«*

af deres ringe og forarmede klæder til de mere trængende og nødlidende. Og nu, hvor de lever på bedre jord og blandt et mindre barbarisk folk, og har muligheder, som de ikke havde før, er vi overbeviste om, at deres samlede indsats fører til, at de nødlidendes, fattiges, fremmedes og faderløses forhold forbedres.«<sup>14</sup>

---

### **Hjælpeforeningen opmuntrer kvinder til at udøve hellighed og undervise hinanden.**

»Kvindernes hjælpeforening er ikke blot til for at hjælpe de fattige, men til at frelse sjæle.«<sup>15</sup>

»Elskede søstre ... vi ønsker, at I skal gøre jeres del, og vi vil gøre vores, for vi ønsker at holde Guds befalinger i alt, sådan som det er givet os direkte fra himlen, ved at leve efter hvert ord, der udgår fra Herrens mund. Må Gud udøse sine velsignelser på jeres hoved og lede jer langs alle dydens, renhedens og nådens stier.«<sup>16</sup>

»Hjælpeforeningen har klaret sig godt: Dens principper er at udøve hellighed. Gud elsker jer, og jeres bønner på mine vegne hjælper meget: Ophør ikke med til stadighed at opsende dem til Gud på mine vegne.«<sup>17</sup>

»I skal undertrykke uretfærdighed og gennem jeres gode eksempler få ældsterne til at udføre gode gerninger.«<sup>18</sup>

*Willard Richards har berettet:* »Præsident Joseph Smith læste åbenbaringen højt fra Lære og Pagter (L&P 25) for Emma, og fortalte, at hun skulle ... udlægge skrifterne for alle og undervise kvinderne i samfundet, og at ikke kun hun, men også andre, kan opnå de samme velsignelser.«<sup>19</sup>

*Eliza R. Snow har berettet:* »Fordi profeten Joseph Smith havde mulighed for det, ville han undervise kvinderne i denne forening og vise dem, hvordan de skulle gøre for at handle i overensstemmelse med Guds vilje ...

Hvis I efterlever disse principper, hvor stor og strålende bliver da ikke jeres belønning i det celestiale rige! Hvis I lever op til jeres privilegier, kan end ikke englenerne holdes tilbage fra at pleje omgang med jer. Kvinder kan, dersom de er rene og uskyldige, komme i Guds nærhed, for hvad er Gud mere velbehageligt end uskyld? I skal være uskyldige, ellers kan I ikke komme til Gud. Dersom vi ønsker at komme til Gud, skal vi holde os rene, ligesom han er ren.«<sup>20</sup>

---

### **Hjælpeforeningen opmuntrer kvinder til at følge Frelserens eksempel ved at vise barmhjertighed og undgå strid.**

»Hvis I ønsker, at Gud skal have barmhjertighed med jer, så vær barmhjertige over for hinanden ... Vi er fulde af egenkærlighed. Djævelen smigrer os med, at vi er meget retfærdige, når vi lever højt på andres fejl. Vi kan kun leve ved at tilbede Gud – alle må gøre det selv, og ingen kan gøre det for andre. Hvor mildt og blidt behandlede ikke Frelseren Peter, da han sagde: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32). Ved en anden lejlighed sagde han til ham: »Elsker du mig?« Og da han havde fået Peters svar, sagde han: »Vær hyrde for mine får!« (Joh 21:15-17). Dersom søstre elsker Herren, lad dem da være hyrde for fårene og ikke nedbryde dem ...

Søstre i denne forening, skal der være strid blandt jer? Jeg vil ikke have det. I skal omvende jer og tilegne jer Guds kærlighed. Bort med selvretfærdighed. Den bedste måde eller det bedste

princip, hvorved man kan bringe de fattige til omvendelse, er at yde dem hjælp.«<sup>21</sup>

*Eliza R. Snow har nedskrevet de følgende ord fra profeten:* »Til trods for, at der er nogen, som er uværdige iblandt os, bør de dydige ikke være så opblæste, at de undertrykker og voldrer de ulykkelige unødvendig sorg – selv disse bør opmuntres til herefter at leve således, at de kan udmærke sig i denne forening, som er den bedste del af samfundet. Han sagde, at han havde to råd til medlemmerne af denne forening: Hold tand for tunge. Ingen forening kan eksistere uden dette ... Formålet er at få de ikke så gode til at omvende sig og komme tilbage på dydens sti, så de kan tælles blandt de gode ...

Gransk jer selv – tungen er svær at tæmme – omtal ikke det, der er uden betydning – én fjer kan blive til fem høns.«<sup>22</sup>

»De små ræve ødelægger vingårdene – små ondskabsfuldheder gør størst skade på Kirken. Hvis I nærer onde følelser og taler om dem med hinanden, så vil det ofte volde skade.«<sup>23</sup>

»Ødelæg ikke andres omdømme. Hvis medlemmer af foreningen opfører sig upassende, så drøft det med dem og hold alle jeres gerninger for jer selv og anse alles omdømme for helligt.«<sup>24</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs Emma Smiths udtalelse øverst på side 445. Hvorfor tror du, at søstre i Hjælpeforeningen er i stand til at opnå noget ekstraordinært? Hvordan er du og din familie blevet velsignet gennem hjælpeforeningssøstres indsats? Læs Lucy Mack Smiths råd nederst på side 446. Hvordan følger søstrene i Hjælpeforeningen dette råd i dag?
- Profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen »under præstedømmet og efter præstedømmets mønster« (s. 446). Hvordan adskiller dette dem fra andre organisationer i verden, der yder tjeneste? (Se eksemplerne på s. 446). Hvorfor tror du,

at Kirken ikke var »fuldstændig organiseret«, før Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen?

- Hvordan kan hjælpeforeningssøstrenes ansvar i dag sammenlignes med de opgaver, som søstrene modtog fra Joseph Smith? (Se eksemplerne på s. 446-449). Læs det andet afsnit på side 447. Hvordan hjælper muligheder for at tjene os til at blive mere som Frelseren?
- Læs det første hele afsnit på side 448. Hvad tror du, det betyder at frelse en sjæl? Hvordan opfylder medlemmer af Hjælpeforeningen dette ansvar både timeligt og åndeligt?
- Gennemgå det tredje afsnit på side 447 og det første afsnit på side 449. Hvad kan søstrene i Hjælpeforeningen gøre for at fremme gode gerninger blandt præstedømmebærerne? Hvad kan præstedømmebærerne gøre for at støtte søstrene i Hjælpeforeningen i deres opgaver?
- Læs det andet afsnit på side 449. Hvad kan vi lære ud fra denne udtalelse angående hver enkelt søsters ansvar og muligheder?
- Profeten advarede imod at leve højt på andres fejl (s. 449). Hvad tror du, det betyder? Hvordan kan denne indstilling hæmme Hjælpeforeningens bestræbelser – eller for den sags skyld ethvert kvorum eller enhver gruppe i Kirken? Hvad kan vi gøre for at være hyrder for Herrens får snarere end at leve højt på deres fejl?

*Skriftstedshenvisninger:* Ordsp 31:10-31; 1 Kor 13:8; L&P 25:1-16; 88:125.

### **Noter**

1. Sarah Granger Kimball, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
2. Emma Smith, citeret i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, indførsel for den 17. mar. 1842, s. 12, nedskrevet af Willard Richards, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
3. Emma Hale Smith, Blessing, 1844, maskinskrevet manuskript, Kirkens arkiver.
4. Citeret af Polly Angell i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 76.
5. Lucy Mack Smith, citeret i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, indførsel for 24. mar. 1842, s. 18-19, nedskrevet af Eliza R. Snow, Kirkens arkiver.



6. Citeret i Sarah Granger Kimball, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
7. *History of the Church*, 4:567; fra »Ladies' Relief Society«, leder udgivet i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 743; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
8. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 241; fra en tale holdt af Joseph Smith den 30. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
9. *History of the Church*, 4:604-605; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
10. Tale holdt af Joseph Smith den 28. april 1842 i Nauvoo, Illinois, nedskrevet af Eliza R. Snow, i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, s. 40, Kirkens arkiver.
11. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
12. *History of the Church*, 5:20; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
13. Tale holdt af Joseph Smith den 17. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois, nedskrevet af Willard Richards, i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, s. 7, Kirkens arkiver.
14. *History of the Church*, 4:567-468; fra »Ladies' Relief Society«, leder bragt i *Times and Seasons*, 1. apr. 1842, s. 743; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
15. *History of the Church*, 5:25; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juni 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
16. Brev fra Joseph Smith og andre af Kirkens ledere til Hjælpeforeningen i Nauvoo, 1842, Nauvoo, Illinois; i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, s. 88, Kirkens arkiver.
17. *History of the Church*, 5:141; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
19. Tale holdt af Joseph Smith den 17. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois, nedskrevet af Willard Richards, i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, s. 8, Kirkens arkiver.
20. *History of the Church*, 4:604-605; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272-273; fra en tale holdt af Joseph Smith 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
21. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 288; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. juni 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
22. *History of the Church*, 5:20; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
23. *History of the Church*, 5:140; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
24. Tale holdt af Joseph Smith den 17. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois, nedskrevet af Willard Richards, i Relief Society, Minute Book Mar. 1842-Mar. 1844, s. 10, Kirkens arkiver.



## Hvor herlige er ikke trofaste, retskafne og sande venner

*»Venskab er et af de storslåede og grundlæggede principper i ›mormonismen‹ ... Det forener den menneskelige familie gennem dets positive indflydelse.«*

### Fra Joseph Smiths liv

I august 1842 gjorde myndighederne i Missouri sig gentagne anstrengelser for at fange profeten Joseph Smith. Fordi profeten frygtede at blive dræbt, hvis han blev arresteret og ført til Missouri, skjulte han sig. Den 11. august sendte han bud til forskellige trofaste familiemedlemmer og venner om at møde ham på en ø i Mississippi-floden, ikke langt fra Nauvoo. Den aften samledes Emma Smith, Hyrum Smith, Newel K. Whitney og andre nær flodbredden og sejlede i en lille båd ud til det aftalte mødested. Glad gav profeten hver af dem hånden, taknemlig for sande venners hjælp og trøst. Senere skrev han udførligt i sin dagbog om sin taknemlighed for familiemedlemmer og venner. Nogle af disse dagbogsindførsler er medtaget i dette kapitel. Flere uger senere afsluttede profeten et brev til de hellige med ord, der udtrykte hans følelser for dem: »Jeg er som altid jeres ydmyge tjener og aldrig svigtende ven, Joseph Smith« (L&P 128:25).

De hellige gengældte profetens følelser og anså ham ikke blot for deres profet, men også som deres ven. Joseph Smiths nære ven og personlige assistent, Benjamin F. Johnson, erindrede: »Profeten Joseph« – var som ven trofast, langmodig, ædel og tro ... Som kammerat, socialt set, var han velbegavet – venlig, stor-sindet, og munter ... Han morede sig undertiden med at brydes med en ven. Endnu oftere prøvede han kræfter med andre ved, at de satte sig på gulvet med fødderne mod hinanden og holdt en



*Hyrum Smith var en vedvarende kilde til styrke og støtte for sin bror Joseph.  
»Bror Hyrum,« erklærede profeten, »hvilket trofast hjerte, du har!«*

stok mellem sig. Men han fandt aldrig sin ligemand. Vittigheder, rebuser, rim på vers osv. var ikke ualmindelige. Men oftere foreslog han, at man skulle synge en eller flere af hans yndlingsange ... Men skønt han var så selskabelig og til tider tilmed lystig, tillod han ikke hovmod eller overdrevne friheder.«<sup>1</sup>

Joseph Smith var lige så blødhjertet, som han var selskabelig, og en ung mand erindrede: »Jeg var hjemme hos Joseph. Han var til stede, og der sad en del mænd på stakittet. Joseph kom ud og talte til os alle. Kort efter kom en mand hen og fortalte, at en fattig bror, som boede noget uden for byen, havde mistet sit hjem i en brand aftenen før. Næsten alle mændene sagde, at de var kedede af det på mandens vegne. Joseph stak hånden i lommen, tog fem dollar frem og sagde: »Jeg har for fem dollar ondt af denne bror. Hvor meget har I ondt af ham?«<sup>2</sup>

Måske var det Joseph Smiths store kærlighed til sine venner, der gjorde nogle af disse venners forræderi særligt svært for ham at bære. I Nauvoo var der venner, som profeten havde vist tillid til, som vendte sig imod ham. Dog var der mange af profetens venner, der gengældte hans loyalitet og stod ved hans side til det sidste.

En af disse venner var Willard Richards, medlem af De Tolv Apostles Kvorum, som blev fængslet sammen med Joseph og Hyrum Smith og John Taylor i Carthage i Illinois. Mens de var indsat i fængslet, fik mændene lov til at flytte fra en celle i stueetagen til et mere bekvemt værelse på fængslets førstesal. Derpå, kort tid inden hans martyrdød, foreslog fangevogteren, at fangerne ville være sikrere i en celle med jerntræmmer, som lå ved siden af soveværelset. Joseph spurgte ældste Richards, som blev kaldt »doktor« af sine venner, fordi han havde arbejdet som læge: »Hvis vi rykker ind i den celle, vil du så komme med os?« Doktoren svarede: »Bror Joseph, du bad mig ikke om at drage over flo den sammen med dig – du bad mig ikke om at komme til Carthage – du bad mig ikke om at komme i fængsel med dig – og tror du, at jeg ville svigte dig nu? Men jeg vil sige dig, hvad jeg vil gøre: Hvis du bliver dømt til at blive hængt for forræderi, vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan blive sat på fri fod.« Joseph sagde: »Det kan du ikke.« Doktoren svarede: »Det vil jeg.«<sup>3</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Sande venner lindrer hinandens sorger og forbliver trofaste selv i tider med modgang.

*Joseph Smith skrev følgende om de familiemedlemmer og venner, som besøgte ham den 11. august, mens han var i skjul:* »Hvor godt og storslået har det ikke været for mig at finde rene og hellige venner, som er trofaste og retskafne, og hvis hjerte ikke skal synke i livet, og hvis knæ er gjort stærke og ikke skælver, mens de håber på Herren, og som varetog mine behov på den tid, da mine fjender udøste deres vrede over mig ...

Hvor herlige var ikke mine følelser, da jeg mødtes med den trofaste og venlige gruppe om natten torsdag den 11. på øen ved sumpens munding mellem Zarahemla og Nauvoo. Hvilken usigelig glæde og hvilken betagende fryd fyldte mit bryst, da jeg denne aften tog min elskede Emma i hånden – hun, som var min hustru, min ungdoms hustru og mit hjertes udvalgte. Mange tanker genlød i mit sind, da jeg et øjeblik overvejede de mange situationer, vi havde været kaldet til at gå igennem, den udmattelse og det besvær, den sorg og lidelse og den glæde og trøst, der fra tid til anden var blevet strøet på vores vej og velsignede vores liv. O hvilken mængde af tanker fyldte mit sind det øjeblik, atter er hun her ... uforfærdet, standhaftig og uden vaklen – uforanderlige, kærlige Emma!

Derpå tog bror Hyrum min hånd – en virkelig broder. Jeg tænkte ved mig selv: Bror Hyrum, hvilket trofast hjerte, du har! O, må den evige Jahve krone dit hoved med evige velsignelser som belønning for den omsorg, du har haft for min sjæl! O, hvor mange sorger har vi ikke delt, og igen finder vi os selv lænket i undertrykkelsens ubønhørlige hånd. Hyrum, dit navn skal skrives i Herrens lovebog, så de, der kommer efter dig, kan se det og følge mønsteret i dit værk.

Jeg sagde til mig selv, at her er også bror Newel K. Whitney. Hvor mange sorgfulde episoder har ikke forbundet vore stier, og alligevel mødes vi atter for igen at opleve sorg sammen. Du er en trofast ven, som de plagede menneskesønner fuldstændig trygt kan betro sig til. Lad også dit hoved blive kronet med den evige

Guds velsignelser. Hvor varmt et hjerte! Hvor bekymret en sjæl for hans velfærd, som er blevet kastet ud og hadet af næsten alle mennesker. Bror Whitney, du forstår ikke, hvor stærke de bånd, der binder min sjæl og mit hjerte til dig, er ...

Det er ikke min hensigt at beskrive detaljerne af det, der skete den hellige nat, som jeg altid vil huske – i stedet ønsker jeg her at nedskrive navnene på de trofaste. Jeg har mødt dem i medgang, og de var mine venner. Nu møder jeg dem i modgang, og de er stadig mine nære venner. De elsker den Gud, som jeg tjener, de elsker de sandheder, som jeg forkynder, de elsker de dyder og de hellige lærdomme, som jeg bærer i mit indre med den varmeste følelse i hjertet og med en tjenesteiver, der ikke kan fornægtes ...

Jeg håber, at jeg skal se mine venner igen, så jeg kan slide hårdt for dem og også tjene dem til trøst. De skal ikke mangle en ven, mens jeg lever. Mit hjerte skal elske dem, og mine hænder skal slide hårdt i det for dem, som elsker mig og slider for mig, og skal altid være trofast over for mine venner. Bør jeg være utaknemlig? Sandelig nej! Gud forbyde det!«<sup>4</sup>

*Den 23. august 1842 fortsatte profeten:* »Jeg oplever mine følelser for mine venner får nyt liv, når jeg tænker på de dyder og gode kvaliteter og egenskaber, som besiddes af de få trofaste, som jeg nu optegner i Herrens lovbog – nemlig dem, som stod ved min side i mit livs mest farefulde timer i de femten lange år, som er gået – fx min aldrende og elskede bror, Joseph Knight sen., som var blandt de første, som hjalp mig med det fornødne, mens jeg i begyndelsen arbejdede på at frembringe Herrens værk og lægge grundvolden til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I femten år har han været trofast, oprigtig, upartisk, eksemplarisk, dydig og god, uden at vige til højre eller venstre. Se han er en retfærdig mand, må Gud den Almægtige forlænge denne gamle mands liv, og må hans skælvende, forpinte og ødelagte krop blive fornyet, og hvis det er din vilje, o Gud, velsign ham med et godt helbred; og det skal siges om ham, af Zions sønner, mens der stadig er nogle tilbage, at denne mand var en trofast mand i Israel, og derfor skal hans navn aldrig glemmes ...

Mens jeg husker de trofaste få, som stadig lever, vil jeg også huske de af mine trofaste venner, som er døde, for de er mange, og utallige er de gode gerninger – faderlig og broderlig godhed – som de har skænket mig, og siden jeg er blevet jagtet af indbyggerne i Missouri, er der mange oplevelser, som er blevet bragt frem i min erindring ...

Der er mange sjæle, til hvem min kærlighed har været stærkere end døden. Over for dem har jeg bevist min trofasthed – over for dem er jeg fast besluttet på at bevise min trofasthed, indtil Gud kalder mig til at opgive ånden.«<sup>5</sup>

---

**Venskab forener den menneskelige familie  
og fordriver had og misforståelser.**

»Jeg er ligeglad med, hvordan en mands personlighed er, hvis han er min ven – en sand ven, så vil jeg være hans ven og forkynde frelsens evangelium for ham, og give ham gode råd og hjælpe ham ud af sine problemer.

Venskab er et af de storslåede grundlæggende principper i »mormonismen«, det er skabt til at revolutionere og kultivere verden og få krige og stridigheder til at ophøre og få folk til at blive venner og brødre ...

Venskab er ligesom bror Theodore Turley, der står i sin smedje og smeder jern sammen – det forener den menneskelige familie med dets positive indflydelse.«<sup>6</sup>

»Det venskab, som intelligente væsener vil acceptere som ægte, skal udspringe fra kærlighed, og den kærlighed skal udspringe fra dyd, som er lige så stor en del af religion, som lys er en del af Jahve. Derfor sagde Jesus: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« (Joh 15:13).«<sup>7</sup>

*I marts 1839, mens profeten Joseph Smith og flere sammen med ham var indespærret i fængslet i Liberty i Missouri, skrev profeten til Kirkens medlemmer: »Vi modtog nogle breve i går aftes – et fra Emma, et fra Don C. Smith (Josephs bror) og et fra biskop Edward Partridge – som alle overbragte en god og trøstende ånd. Vi glædede os meget over brevenes indhold. Det var længe siden, vi sidst havde modtaget nyt, og da vi læste disse breve, var de forfriskende som en let brise for vores sjæl, men*

vores glæde blandedes med sorg over de fattiges lidelser og de helliges store forurettelser. Og det er unødigt for os at sige, at vores hjertes sluseport åbnedes, og fra vore øjne sprang der tårer, men de, der ikke har været omgivet af fængslets mure uden grund eller af mindste anledning, kan kun svagt forestille sig, hvor liflig en vens stemme er – et tegn på venskab fra enhver kilde vækker og frembringer al medfølelse. Det fremkalder på et øjeblik alt, der hører fortiden til. Det griber nuet med lynende ivrighed. Den griber ud efter fremtiden med en tigers vildskab. Det bevæger tankerne frem og tilbage, fra det ene til det andet, indtil al fjendskab, ondsindethed og had og tidligere uoverensstemmelser, misforståelser og dårlig ledelse besejres og dræbes ved håbets fod.«<sup>8</sup>

---

### **Guds hellige er sande venner for hinanden.**

*Profeten skrev i august 1835 følgende korte brev til et medlem af Kirken:* »Vi husker din familie og alle de første familier i Kirken, som først tog imod sandheden. Vi husker jeres tab og sorger. Vore første venskabsbånd er ikke brudte, og vi tager sammen med jer del i det onde såvel som det gode, i sorgerne såvel som glæderne. Vi har tillid til, at vores forbindelse er stærkere end døden og aldrig skal brydes.«<sup>9</sup>

*Profeten sagde følgende om en fest, han deltog i i januar 1836 i Kirtland:* »Jeg deltog i en overdådigt fest hos biskop Newel K. Whitney. Denne fest var efter Guds Søns orden – de vanføre, lamme og blinde var indbudt i overensstemmelse med Frelserens belæringer (se Luk 14:12-13) ... Selskabet var stort, og før vi spiste, sang vi nogle af Zions sange, og vores hjerte frydede sig over denne forsmag på de velsignelser, som skal udgydes på de helliges hoveder, når de er samlet på Zions bjerg for altid at nyde godt af hinandens selskab, ja alle himlens velsignelser, der hvor der ikke skal være nogen til at forulempe dem eller skræmme dem.«<sup>10</sup>

*Søster Presendia Huntington Bell forsøgte at besøge Joseph Smith, mens han var indespærret i fængslet i Liberty i 1839, men hun blev afvist af fangevogteren. Profeten skrev senere følgende til hende:* »Å, hvilken glæde det ville have været for os at se vore venner! Det ville have glædet mit hjerte, hvis jeg havde fået lov til at tale med dig, men tyranniets hånd er over os ... Jeg





*Mange hellige, der ankom til kajen i Nauvoo, erindrede hvordan profeten Joseph Smith kom dem i møde, da de gik i land, og bød dem velkommen til deres nye hjem.*

vil, at du og din mand skal vide, at jeg er jeres sande ven ... Ingen tunge kan udtale, hvilken usigelig glæde det bringer et menneske, som har været indespærret bag fængslets mure i fem måneder, at se en vens ansigt. Jeg tror altid, at mit hjerte vil være mere inderligt efter dette, end det var før. Mit hjerte bløder altid, når jeg tænker på Kirkens nød. Å, bare jeg kunne være sammen med dem! Jeg ville ikke vige tilbage for slid og strabadser for at yde dem trøst. Jeg ønsker velsignelsen ved endnu en gang at opløfte min røst blandt de hellige. Så ville jeg udøse min sjæl til Gud for at kunne vejlede dem.«<sup>11</sup>

*Da han talte i Nauvoo i Illinois, hvor mange af Kirkens medlemmer var ankommet med kun få verdslige ejendele, sagde profeten følgende: »Vi bør udvise medfølelse for de plagede iblandt os. Hvis der er noget sted på jorden, hvor mennesker burde udvikle ånden og hælde olie og vin i de plagedes hjerte, så er dette stedet – og den ånd kommer til udtryk her, og selv om et menneske er fremmed og hjemløst, når han kommer, så finder han en bror og ven, som er parat til at sørge for hans fornødenheder.*

Jeg anser det for en af de største velsignelser, hvis jeg bliver en af denne verdens plagede, at befinde mig, hvor jeg kan finde brødre og venner overalt omkring mig.«<sup>12</sup>

*Georg A. Smith, profetens fætter, berettede følgende:* »Efter samtalen omfavnede Joseph mig og trykkede mig mod sit bryst og sagde: »George A., jeg elsker dig så højt som mit eget liv.« Det påvirkede mig i en sådan grad, at jeg næsten ikke kunne sige et ord.«<sup>13</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå det første afsnit på side 453. Slå derefter op på side 456-458 og læg mærke til de egenskaber, som Joseph skattede hos Emma Smith, Hyrum Smith, Newel K. Whitney og Joseph Knight senior. Hvorfor tror du, at deres venskab var så stor en trøst for ham i svære tider? Hvordan er du blevet støttet af venner, når du har stået over for modgang? Hvordan kan vi støtte andre, når de oplever prøvelser?
- De fleste beretninger i dette kapitel handler om værdien af sandt venskab i svære tider. Men i det afsnit, der begynder nederst på side 453, fortæller Benjamin F. Johnson om Joseph Smiths venlige væremåde i fredelige tider. Hvad får du ud af denne beskrivelse? Hvordan kan det styrke vore venskaber og familieforhold, når vi tager os tid til at grine og lege sammen?
- Læs det fjerde underafsnit på side 458. Hvorfor tror du, at Joseph Smith siger, at venskab er »et af de storslåede grundlæggende principper i »mormonismen«? Hvordan kan det gen-givne evangelium hjælpe mennesker til at se hinanden som venner? Hvordan har andre af Kirkens præsidenter været eksempler på venskab med alle mennesker?
- Gennemgå det femte underafsnit på side 458. Hvordan kan venskab sammenlignes med at smelte jern sammen?
- Læs det sidste afsnit på side 460 samt det næste afsnit. Bemærk henvisningen til »olie og vin« fra lignelsen om den barmhjertige samaritaner (Luk 10:34). Hvad kan vi konkret gøre for at følge

profetens råd? Hvad kan vi gøre for at følge den barmhjertige samaritaners eksempel?

*Skriftstedshenvisninger:* 1 Sam 18:1; Ordsp 17:17; 2 Ne 1:30; Mosi 18:8-10; Alma 17:2; L&P 84:77; 88:133.

### Noter

1. Brev fra Benjamin F. Johnson til Georg F. Gibbs, 1903, s. 6-8, Benjamin Franklin Johnson, Papers, 1852-1911, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. Andrew J. Workman, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. okt. 1892, s. 641.
3. *History of the Church*, 6:616; fra en indførelse i Willard Richards dagbog, 27. juni 1844, Carthage, Illinois.
4. *History of the Church*, 5:107-109; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 16. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois.
5. *History of the Church*, 5:124-125, 127; fra Joseph Smiths dagbog, 23. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois; denne indførelse er ukorrekt dateret den 22. aug. 1842 i *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 5:517; fra en tale holdt af Joseph Smith den 23. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
7. *History of the Church*, 6:73; fra et brev fra Joseph Smith til James Arlington Bennet, 13. nov. 1843, Nauvoo, Illinois; James Bennets efternavn er ukorrekt stavet »Bennett« i *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 3:293; fra et brev fra Joseph Smith og andre til Edward Partridge og Kirken, 20. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri.
9. Joseph Smiths efterskrift i et brev fra Joseph Smith og andre til Hezekiah Peck, 31. aug. 1835, Kirtland, Ohio; i »The Book of John Whitmer«, s. 80-81, Community of Christs arkiver, Independence, Missouri; kopi af »The Book of John Whitmer« i Kirkens arkiver.
10. *History of the Church*, 2:362-363; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 7. jan. 1836, Kirtland, Ohio.
11. *History of the Church*, 3:285-286; fra et brev fra Joseph Smith til Presendia Huntington Buell, 15. mar. 1839, fængslet i Liberty, Missouri; Søster Buells efternavn er ukorrekt stavet »Bull« i *History of the Church*.
12. *History of the Church*, 5:360-361; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
13. Georg A. Smith, *History of the Church*, 5:391; fra George A. Smith, »History of George Albert Smith by Himself«, s. 1, George Albert Smith, Papers, 1834-1875, Kirkens arkiver.



## Bliv befriere på Zions bjerg

*»Men hvordan skal de blive befriere på Zions bjerg?  
Ved at bygge deres templer, opføre deres dåbsbassiner  
og ved at gå frem og modtage alle ordinancerne ...  
for alle deres forfædre, som er døde.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**D**e medlemmer af Kirken, der boede i Nauvoo i 1840'erne, lagde i høj grad vægt på at udføre stedfortrædende ordinancer for deres afdøde slægtninge. Lige siden de første stedfortrædende dåb blev udført i 1840, havde de hellige søgt efter slægtshistoriske oplysninger om deres forfædre, og mange var trådt ned i dåbens vande som stedfortrædere for deres afdøde kære.

Til at begynde med var man nødt til at udføre dåb for de døde i Mississippi-floden eller i lokale vandløb. Men i januar 1841, da de hellige arbejdede på planerne for templet i Nauvoo, erklærede Herren: »For en døbefont er der ikke på jorden, så de, mine hellige, kan blive døbt for dem, der er døde – for denne ordinance hører til mit hus og kan ikke være antagelig for mig undtagen i jeres fattigdoms dage, hvor I ikke er i stand til at bygge et hus til mig« (L&P 124:29-30).

Stedfortrædende dåb i floden ophørte den 3. oktober 1841, hvor profeten erklærede: »Der skal ikke udføres dåb for de døde igen, før ordinancen kan udføres i Herrens hus ... *For således siger Herren!*«<sup>1</sup> De hellige begyndte hurtigt at bygge et midlertidigt dåbsbassin af træ i den nyudgravede kælder under templet i Nauvoo. Dåbsbassinet, som var bygget af fyrretræ fra Wisconsin, hvilede på ryggen af 12 træokser. Det blev indviet den 8. november til brug »indtil templet er færdigopført og et mere varigt dåbsbassin skal tage dets plads.«<sup>2</sup> Den 21. november 1841 udførte seks medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum dåb for 40 afdøde



*Dåbslokalet i det genopførte tempel i Nauvoo. I dåbsbassiner som dette modtager sidste dages bellige dåbsordinancen for de afdøde.*

personer, hvilket var de første dåb for de døde, der blev udført i dåbsbassinet.

De helliges første oplevelser med dåb for de døde lærte dem betydningen af at føre optegnelser i Herrens kirke. Skønt de stedfortrædende dåb i de lokale vandløb var blevet udført med rette præstedømmemyndighed, var de ikke blevet officielt registreret. Derfor skulle disse dåb udføres igen. I en tale holdt den 31. august 1842 forklarede profeten således: »Alle, der bliver døbt for de døde, skal have en skriver til stede, så han kan være et øjenvidne, der registrerer og bevidner sandheden og gyldigheden af sin optegnelse ... Lad os derfor se til, at dåb for de døde fremover bliver omhyggeligt registreret og bevidnet.«<sup>3</sup> Profeten behandlede dette emne indgående i et brev, han skrev til de hellige dagen efter og i endnu et brev skrevet den 6. september. Disse to breve udgør nu afsnit 127 og 128 i Lære og Pagter.

I afsnit 127 nedskrev profeten følgende befaling fra Herren: »Når nogen af jer bliver døbt for jeres døde, lad der da være en skriver, og lad ham være øjenvidne til jeres dåbshandlinger; lad ham høre med sine ører, så han kan vidne troværdigt, siger Herren; således at alt det, I optegner, må blive optegnet i himlen ... Og videre, lad alle optegnelserne blive holdt i orden, så de kan blive lagt i arkiverne i mit hellige tempel, for at de kan blive holdt i erindring fra slægtled til slægtled« (L&P 127:6-7, 9).

Efterhånden som de hellige gik fremad med dette hellige værk, »stod det hurtigt klart, at nogle havde lange optegnelser over deres døde, som de ønskede at udføre tjeneste for,« erindrede ældste George A. Smith, som var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. »Det skulle vise sig kun at være begyndelsen på et umådeligt værk, og at det at udføre alle evangeliets ordinancer på vegne af alle de mange afdøde ikke var en lille opgave. Nogle af de tolv spurgte Joseph, om der ikke kunne være en mindre omfattende måde at betjene så mange på. Dertil svarede Joseph: »Herrens love er uforanderlige. Vi skal handle i fuldstændig overensstemmelse med det, der er blevet åbenbaret til os. Vi skal ikke forvente, at vi kan udføre denne omfattende tjeneste for de døde på kort tid.«<sup>4</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Læren om frelse for de døde viser Guds store visdom og nåde.

»Alle de, der ikke har haft mulighed for at høre om evangeliet og modtage ordinancerne af en inspireret mand, mens de levede, skal modtage det herefter, før de endelig kan blive dømt.«<sup>5</sup>

»Det er ikke mere utroligt, at Gud skulle *frelse* de døde, end at han skulle *oprejse* de døde.

Der kommer aldrig en tid, hvor ånden bliver for gammel til at nærme sig Gud. Alle som ikke har begået den utilgivelige synd, som der ikke er tilgivelse for, hverken i denne verden eller den kommende, er inden for den tilgivende nådes rækkevidde. Der findes en måde at forløse de dødes ånder på, og det er ved præstedømmets magt og myndighed – ved at binde og løse på jorden. Denne lære synes herlig, eftersom den påviser storheden ved guddommelig nåde og velvilje i planen for menneskets frelse.

Denne herlige sandhed er på bedste vis beregnet til at udvide forståelsen og til at støtte og hjælpe sjælen under besværligheder, vanskeligheder og lidelser. Lad os som eksempel bruge tilfældet med to mænd, brødre, lige intelligente, lærde, retskafne og fine, der vandrer i oprigtighed og med god samvittighed i det omfang, de har kunnet skelne mellem pligten og traditionernes mudrede strøm eller det naturlige menneskes ufuldstændige forståelse.

Den ene dør og bliver begravet uden at have hørt om forsoningens evangelium. Den anden hører om frelsens budskab, antager det og bliver arving til det evige liv. Skal den ene få del i herlighed og den anden overgives til håbløs fortabelse? Er det ikke muligt for ham at undslippe? Den sekteriske verden siger nej ...

Denne lære stiller Guds visdom og nåde i et klart lys med hensyn til at berede en ordinance til frelse for de døde i form af stedfortrædende dåb, hvorved deres navne bliver optegnet i himlen, og de bliver døbt i overensstemmelse med deres handlinger, mens de levede. Denne lære var hovedindholdet i skrifterne. De hellige, som forsømmer den på deres afdøde slægtninges vegne, gør det med fare for deres egen frelse.«<sup>6</sup>

*I december 1840 skrev Joseph Smith følgende til medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre præstedømmeledere, som var på mission i Storbritannien: »Jeg formoder, at læren om »dåb for de døde« er kommet jer for øre, og den har måske rejst visse spørgsmål i jeres sind vedrørende samme. Jeg kan ikke i dette brev give jer alle de oplysninger, I måske kunne ønske jer om emnet, men ... jeg vil sige, at det afgjort blev praktiseret af de fordums menigheder, og Paulus prøver på at bevise læren om opstandelsen udfra samme og siger: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29).*

Jeg omtalte først læren offentligt, da jeg holdt begravelsestalen over bror Seymour Brunson, og har siden da givet Kirken generelle instruktioner om emnet. De hellige har privilegiet at blive døbt for de af deres slægtninge, der er døde ... Uden at berette udførligt om emnet, vil I utvivlsomt indse overensstemmelsen og logikken, og det viser tilsyneladende Kristi evangelium i et større omfang, end nogen har forestillet sig det.«<sup>7</sup>

---

### **Vi bliver befriere på Zions bjerg ved at udføre hellige ordinancer for de døde.**

»Hvis vi med Guds Søns præstedømmemyndighed kan døbe et menneske i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn til syndernes forladelse, er det i samme grad vores privilegium at fungere som stedfortrædere og blive døbt til syndernes forladelse for og på vegne af vore afdøde slægtninge, som ikke har hørt om evangeliet eller dets fylde.«<sup>8</sup>

»I Bibelen står der: »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige. Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:23-24).

Ordet *vende* burde her oversættes *binde* eller *besegle*. Men hvad er formålet med denne vigtige mission? Eller hvordan fuldføres den? Nøglerne skal overleveres, Elias' ånd skal komme, evangeliet oprettes, Guds hellige indsamles, Zion opbygges og de hellige komme som befriere på Zions Bjerg (se Obad 1:21).





*»Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden,  
er at finde frem til vore døde.«*

Men hvordan skal de blive befriere på Zions bjerg? Ved at bygge deres templer, opføre deres dåbsbassiner og ved at gå frem og modtage alle ordinancerne, dåb, håndspålæggelse, tvætninger, salvelser, ordinationer og beseglingsmagten på deres hoveder for alle deres forfædre, som er døde, og forløse dem, som kommer frem i den første opstandelse og sammen med dem blive ophøjet til herlighedens troner. Og heri er den kæde, der binder fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, hvad der opfylder og fuldbyrder Elias' mission ...

De hellige har ikke alt for megen tid til at frelse og forløse deres døde og indsamle deres levende slægtninge, for at de også kan blive frelst, før jorden vil blive ramt og den fastslåede ødelæggelse komme over jorden.

Jeg vil råde alle de hellige til af al styrke og kraft at indsamle alle deres levende slægtninge til templet, så de kan blive beseglet og frelst, så de er beredte på den dag, da den ødelæggende engel vil gå ud. Og dersom hele Kirken vil anvende al magt til at frelse deres

døde, besegle deres efterkommere og indsamle deres levende venner og ikke bruge noget af deres tid på verden, ville de knap nok blive færdige, før den nat kommer, hvor intet menneske kan arbejde.«<sup>9</sup>

»Der er dåb osv., som de levende kan nyde godt af, og der er dåb for dem, der dør uden viden om evangeliet ... Det er ikke kun nødvendigt, at I bliver døbt for jeres døde, men I skal også udføre alle ordinancerne for dem, dvs. de samme som I har udført for at frelse jer selv ...

Der bør være et sted, hvor alle folkeslag skal komme fra tid til anden for at modtage deres begavelser, og Herren har sagt, at det skal være stedet, hvor der udføres dåb for de døde. Hvert eneste menneske, som er blevet døbt og tilhører riget, har ret til at lade sig døbe for dem, som er gået forud, og så snart evangeliets lov bliver adlydt her af deres venner, der optræder som stedfortrædere for dem, har Herren repræsentanter dér til at sætte dem fri. Et menneske kan optræde som stedfortrædere for sine egne slægtninge. Evangeliets ordinancer, som blev skabt før verdens grundlæggelse, er således blevet opfyldt ved dem, og vi kan blive døbt for dem, som er vore nære venner.«<sup>10</sup>

»Alle dem, som dør i troen, går til åndernes fængsel for at forkynde for dem, hvis legeme er dødt, men hvis ånd lever, og disse ånder prædiker for de ånder (som er i fængsel), så de kan leve i overensstemmelse med Gud i ånden, og mennesker udfører ordinancerne for dem på jorden ... og derigennem bliver de lykkelige (se 1 Pet 4:6). Derfor er de, der bliver døbt for deres døde, befriere på Zions bjerg, og de skal modtage deres tvætning og salvelse for deres døde på samme måde som for sig selv.«<sup>11</sup>

---

### **Gud har givet os et stort ansvar for at finde vore døde.**

»Jeg vil åbne jeres øjne med hensyn til de døde. Alt, hvad Gud i sin uendelige visdom har set formålstjenligt og passende at åbenbare for os, mens vi bor her på jorden, med hensyn til vores jordiske legeme, bliver åbenbaret for os rent abstrakt og uafhængigt af dette jordiske tabernakels slægtskab, men åbenbares for vore ånder akkurat som om, vi slet ikke havde noget legeme, og de åbenbaringer, der vil frelse vores ånd, vil også frelse vores

legeme. Gud åbenbarer dem for os uden tanke på en evig opløsning af legemet eller tabernaklet. Heraf ansvaret, det frygtelige ansvar, der påhviler os med hensyn til vore døde, for alle de ånder, der ikke har adlydt evangeliet i livet, må enten antage det i ånden eller blive fordømt. En højtidelig tanke! – En frygtelig tanke! Er der intet, der kan gøres? – Ingen forberedelse – ingen frelse for vore fædre og venner, som er døde uden at have haft lejlighed til at adlyde og efterleve Menneskesønnens forordninger? ...

Hvilke løfter er der givet angående emnet frelse for de døde? Og hvilken slags mennesker er det, der kan frelses, selv om deres legemer hensmuldrer og opløses i graven? Når vi undervises gennem hans befalinger, er det med henblik på evigheden, for Gud ser os, som om vi var i evigheden. Gud dvæler i evigheden og ser ikke tingene på samme måde som vi.

Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at finde frem til vore døde. Apostlen siger, at de ikke kan opnå fuldkommenhed uden os (se Hebr 11:40), for det er nødvendigt, at beseglingsmagten er i vore hænder til at besegle vore børn og vore døde for tidernes fyldes uddeling – en uddeling, hvor de løfter skal indfries, som Jesus Kristus afgav før verdens grundlæggelse til menneskets frelse

... Det er nødvendigt, at de, der går forud for os, og at de, der kommer efter os, frelses sammen med os, og således har Gud forpligtet mennesket. Derfor sagde Gud: »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige. Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:23-24).<sup>12</sup>

*Profeten Joseph Smith skrev følgende, som senere blev til L&P 128:15-18, 22, 24, i et brev til de bellige: »Og se, mine højt elskede brødre og søstre, lad mig forvise jer om, at disse er principper angående de døde og de levende, som man ikke kan tage let på, hvad angår vor frelse. For deres frelse er nødvendig og afgørende for vor frelse, sådan som Paulus siger angående*

fædrene – at de ikke kan blive gjort fuldkomne uden os – ej heller kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde.

Og se, hvad angår dåben for de døde vil jeg give jer et andet citat af Paulus, Første Brev til Korintherne 15:29: *Hvad ellers vil de udrette, som bliver døbt for de døde, hvis de døde overhovedet ikke opstår? Hvorfor bliver de så døbt for de døde?*

Og videre, i forbindelse med dette citat vil jeg give jer et citat af en af profeterne, som havde blikket fæstet på præstedømmets gengivelse, de herligheder, som skal blive åbenbaret i de sidste dage og på en særlig måde dette, det herligste af alle emner, som hører til det evigtvarende evangelium, nemlig dåben for de døde; for Malakias siger i det sidste kapitel, versene fem og seks: *Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer; og han skal vende fædreneres hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbandelse.*

Jeg kunne have givet en tydeligere oversættelse af dette, men den er tilstrækkelig tydelig til, at den tjener mit formål, sådan som den står. Det er i dette tilfælde tilstrækkeligt at vide, at verden vil blive slået med en forbandelse, medmindre der er et sammenføjende led af en eller anden slags mellem fædrene og børnene med hensyn til et eller andet emne – og se, hvad er dette emne? Det er dåben for de døde. For vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden dem; ej heller kan de blive gjort fuldkomne uden os ...

Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad. Lad jorden bryde ud i sang. Lad de døde synge hymner til evig pris for kong Immanuel, som, før verden blev til, har forordnet det, der vil sætte os i stand til at forløse dem fra deres fængsel; for fangerne skal gives fri ...

Lad os derfor som kirke og som folk og som sidste dages hellige bringe Herren et offer i retfærdighed; og lad os i hans hellige tempel, når det bliver færdigt, fremlægge en bog, som indeholder sådanne optegnelser om vore døde, som skal være al antagelse værd.«<sup>13</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå side 463-465 og læg mærke til, hvordan Joseph Smiths og de første helliges forståelse af læren om dåb for de døde øgedes. Overvej, hvordan de hellige må have haft det, da de først hørte om frelse for de døde. Hvad følte du, da du første gang deltog i ordinancer for de døde?
- Læs tredje og fjerde afsnit på side 466. Hvordan viser læren om frelse for de døde Guds barmhjertighed og nåde? Hvordan kan denne lære »udvide forståelsen« og »støtte sjælen«?
- Hvad vil det sige at være en befrier på Zions bjerg? (Se eksemplerne på s. 467-469). Hvorfor tror du, at det er umuligt for vore afdøde forfædre at blive fuldkommengjort uden os? Hvorfor tror du, at det er umuligt for os at blive fuldkommengjort uden dem?
- Gennemgå nogle af profeten Joseph Smiths lærdomme om vores store ansvar for at »finde frem til vore afdøde« (side 469-471). Hvad har du oplevet, når du har erfaret noget om dine forfædre? Hvordan har din kærlighed til din familie og din tro på Gud styrket dig, når du har erfaret noget om dine forfædre? Hvordan har det påvirket dine følelser for dine forfædre, når du har udført tempelordinancer for dem?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn med at værdsætte deres slægtsarv? Hvordan kan vi hjælpe børn med at deltage i tempeltjeneste og slægtshistorie?

*Skriftstedshenvisninger:* Rom 14:9; L&P 128:8-11.

### *Noter*

1. *History of the Church*, 4:426; fra referatet fra en konference i Kirken afholdt den 3. okt. 1841 i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 578.

2. *History of the Church*, 4:446-447; fra »History of the Church« (manuskript), bog C-1, tillæg, s. 44, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.

3. *History of the Church*, 5:141; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
4. George A. Smith, tale holdt den 25. dec. 1874 i St. George, Utah, referater fra St. George Stav, bd. 4, Kirkens arkiver.
5. *History of the Church*, 3:29; fra en leder bragt i *Elders' Journal*, juli 1838, s. 43; Joseph Smith var tidskriftets redaktør.
6. *History of the Church*, 4:425-426; fra et referat fra en konference i Kirken afholdt den 3. okt. 1841 i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 577-578.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 213-214; fra et brev fra Joseph Smith til De Tolv, den 15. dec. 1840, Nauvoo, Illinois; dette brev er ukorrekt dateret den 19. okt. 1840 i *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 4:569; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. mar. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 398-399; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. jan. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
10. *History of the Church*, 6:365-366; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Commerce, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock. Se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 444
11. Citeret af George Laub i en samling af uddrag af Joseph Smiths taler, ca. 1845; George Laub, *Reminiscences and Journal* (Erindringer og dagbog), jan. 1845-apr. 1857, s. 21, Kirkens arkiver.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 429-431; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. apr. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton.
13. L&P 128:15-18, 22, 24; et brev fra Joseph Smith til de hellige, 6. sep. 1842, Nauvoo, Illinois.



*Parley P. Pratt erklærede følgende: »Det var Joseph Smith, som lærte mig at sætte pris på det kærlige forhold mellem far og mor, ægtemand og hustru, bror og søster, søn og datter«.*



## Familien: Den skønneste forening for tid og evighed

*»Den skønneste harmoni og lykke herskede i vores hus.  
Ingen strid eller splid forstyrrede vores fred,  
og der var ro i vores midte« (Lucy Mack Smith).*

### Fra Joseph Smiths liv

I 1843 havde profeten, skønt templet i Nauvoo endnu ikke stod færdigt, bekendtgjort læren om frelse for de døde, og han havde givet tempelbegavelsen til en gruppe trofaste hellige. Men en vigtig del af de hellige tempelordinancer manglede stadig. Den 16. maj 1843 rejste profeten fra Nauvoo til Ramus i Illinois, hvor han overnattede i sin nære ven Benjamin F. Johnsons hjem. Samme aften underviste han bror og søster Johnson og nogle få nære venner i den »nye og evigtvarende ægteskabspagt.« Han forklarede, at denne pagt var »præstedømmets orden« og nødvendig for at opnå den højeste grad af herlighed i det celestiale rige (se L&P 131:1-4). Han lærte dem også, at medmindre en mand og en kvinde indgår den evige ægteskabspagt, »vil de høre op med at forøges, når de dør, dvs. at de ikke vil få børn efter opstandelsen.« De, som indgår i denne pagt og forbliver trofaste »vil blive ved med at forøges og få børn i den celestiale herlighed.«<sup>1</sup>

To måneder senere, den 12. juli 1843, i kontoret på første sal af profetens købmandsforretning, dikterede profeten en åbenbaring om læren om evigt ægteskab til William Clayton (se L&P 132). Profeten havde kendt og undervist i denne lære i nogen tid. I denne åbenbaring erklærede Herren, at hvis en ægtemand og en hustru ikke er beseglet gennem det hellige præstedømmes magt »kan de ikke blive forøget, men vedbliver med at leve hver for sig og enkeltvist uden ophøjelse i deres frelste tilstand i al evighed« (se L&P 132:15-18). For at opnå ophøjelse, skal ægtemænd og



hustruer besegles gennem magten i præstedømmet og derefter forblive trofaste mod deres pagter:

»Sandelig siger jeg jer: Hvis en mand ægter en kvinde ved mit ord, som er min lov, og ved den nye og evigtvarende pagt, og det bliver beseglet på dem ved forjættelsens hellige Ånd af ham, som er salvet, og til hvem jeg har givet denne magt og nøglerne til dette præstedømme; og det bliver sagt til dem – I skal komme frem i den første opstandelse ... skal der i alle henseender ske det med dem, som min tjener har lagt på dem, i tid og i al evighed, og det skal have fuld kraft, når de er ude af verden; og de skal passere forbi de engle og de guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle henseender, sådan som det er blevet beseglet på hovedet af dem, hvilken herlighed skal være en fylde og en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid.

Da skal de være guder, fordi de ikke ophører; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter; da skal de være hævet over alt, for alt er dem undergivet. Da skal de være guder, fordi de har al magt, og englene er dem undergivet. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Medmindre I efterlever min lov, kan I ikke opnå denne herlighed« (L&P 132:19-21).

For ældste Parley P Pratt fra De Tolv Apostles Kvorum førte kendskab til denne lære til en dybere kærlighed til hans familie: »Det var Joseph Smith, som lærte mig at sætte pris på det kærlige forhold mellem far og mor, ægtemand og hustru, bror og søster, søn og datter. Det var af ham jeg lærte, at mit hjertes hustru kunne være sikret mig for tid og al evighed, og at de ædle og kærlige følelser, som vi nærrede for hinanden, stammede fra kilden til guddommelig og evig kærlighed. Det var af ham, jeg lærte, at vi kan fremme disse følelser, og at vi kan styrke og forøge disse i al evighed, og at resultatet af vores uendelige forening ville blive afkom så talrigt som himmelens stjerner eller som sandet ved havets bred ... Jeg havde elsket før, men jeg vidste ikke hvorfor. Men nu elskede jeg – med en renhed – en intensitet, der stammede fra en ophøjet følelse, der løftede min sjæl fra de flygtige ting i denne urene sfære og udbredte den som havene ... Kort sagt kunne jeg nu elske med ånden og også med forståelsen.«<sup>2</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

### Ægtemænd og hustruer ærer hinanden ved at vise kærlighed, venlighed og hengivenhed.

»Ægteskabet er en himmelsk forordning, indstiftet i Edens have.«<sup>3</sup>

»Det er en ægtemands pligt at elske, opbygge og forsørge sin hustru og holde sig til hende og ingen anden (se L&P 42:22). Han bør ære hende lige så højt som sig selv, og han bør tage hensyn til hendes følelser, for hun er hans kød og hans ben, der er skabt som en hjælper for ham – både timeligt og åndeligt – en til hvem han uden forbehold kan udøse alle sine bekymringer, en som er villig (og skabt til) at bære en del af hans byrder, til at trøste og opmuntre ham med sin blide stemme.

Mandens plads er at stå som familiens overhoved ... ikke for at herske over sin hustru som en tyrann, ej heller som en, der er jaloux eller bange for, at hans hustru skal forlade sin plads og forhindre ham i at udøve sin myndighed. Det er hans pligt at være en Guds mand (for en Guds mand er *vís*), altid parat til at hente den vejledning i skrifterne, åbenbaringerne og fra det høje, som er nødvendig for hans husstands opbyggelse og frelse.«<sup>4</sup>

*Til et hjælpeforeningsmøde sagde Joseph Smith følgende:*  
»I behøver ikke drille jeres mænd på grund af deres gerninger, men lad jeres uskyld, venlighed og hengivenhed føles, for det vejer mere end en møllesten, der er blevet hængt om halsen. Ikke strid, ikke kævl, ikke modsigelse eller skænderi, men sagtmodighed, kærlighed, renhed – det er det, der vil højne jer i alle gode mænds øjne ...

Når en mand føler sig tynget af vanskeligheder, når han føler sig rådvild på grund af bekymringer og vanskeligheder, hvis han da kan få et smil i stedet for strid og kævl og knurren – hvis han modtager mildhed, vil det berolige hans sjæl og formilde hans følelsesliv. Når sindet er ved at fortvivle, trænger det til kærlighedens og venlighedens husvalse ... Når I går hjem, sig da aldrig et gnavent eller uvenligt ord, men lad venlighed, barmhjertighed og kærlighed fremover være kronen på jeres værk.«<sup>5</sup>

*Eliza R. Snow har berettet:* »Profeten Joseph Smith formanede søstrene til altid at udvise tro, bede for og stole på deres ægte-mand, som Gud havde bestemt, at de skulle ære.«<sup>6</sup>

---

**Børn ærer deres forældre ved at udtrykke taknemlighed over for dem og værdsætte dem, hele deres liv.**

*I løbet af oktober 1835 aflagde profeten mange daglige besøg hos sin alvorligt syge far, og plejede ham »med stor bekymring«.* *I profetens dagbog står der:* »Jeg tilså min far, som var meget syg. I en personlig bøn om morgenen sagde Herren til mig: »Min tjener, din far skal leve.« Jeg tilså ham hele dagen med mit hjerte henvendt til Gud i Jesu Kristi navn om, at han ville gøre ham rask igen, så jeg kunne blive velsignet med hans selskab og vejledning, eftersom jeg anså det for en af de største velsignelser på denne jord at være velsignet med tilstedeværelsen af forældre, hvis modne år og erfaring gør dem i stand til at give de allernyttigste råd. Om aftenen kom bror David Whitmer. Vi anråbte Herren i inderlig bøn i Jesu Kristi navn, og lagde vore hænder på hans hoved og irttesatte sygdommen. Og Gud hørte og besvarede vore bønner – til vores sjæls store fryd og glæde. Vores aldrende far rejste sig og klædte sig på, råbte og priste Herren.«<sup>7</sup>

»Velsignet være min mor, for hendes sjæl er altid fuld af godgørenhed og menneskekærlighed, og trods sin alder skal hun alligevel modtage styrke og finde trøst i sin familie, og hun skal have evigt liv. Og velsignet være min far, for Herrens hånd skal være over ham, for han skal se sine børns plager forsvinde, og når hans liv står i fuldt flor, skal han se sig selv som et oliventræ, hvis grene er tynget af megen frugt, og han skal også besidde en bolig i det høje.«<sup>8</sup>

»Jeg husker begivenheder fra min barndom. Jeg har tænkt på min far, som er død ... Han havde en prægtig statur og besad et stærkt, helligt, ophøjet og dydigt sindelag. Hans sjæl hævede sig over alle de onde og gemene principper, som det menneskelige hjerte så let tillægger sig. Jeg siger nu, at han efter mit vidende aldrig i sit liv foretog en ond gerning, som kunne kaldes ugenerøs. Jeg elsker min far og hans minde, og mindet om hans ædle gerninger fylder meget i mit sind, og mange af hans venlige og faderlige ord til mig er nedskrevet i mit hjerte.



*Joseph Smith voksede op i en familie, hvor forældre og børn elskede og respekterede hinanden. Maleriet viser familien Smiths genforening med deres far i 1816 efter han var rejst i forvejen, da de flyttede til Palmyra i New York.*

De tanker, som jeg nærer om hans livshistorie, som er skyllet ind over mit sind og er blevet plantet der gennem mine iagttagelser, siden dengang jeg blev født, er hellige for mig. Hans støv og det sted, han ligger begravet, er helligt for mig. Det gravmæle, jeg har placeret over hans hoved, er helligt for mig. Må mindet om min far vare evigt ... Må den Gud, som jeg elsker, se ned fra det høje og frelse mig fra mine fjender her og lede mig ved hånden, så jeg kan stå på Zions bjerg og for evigt krone mig der sammen med min far.

Ord kan ikke udtrykke den tak, som jeg skylder Gud for at have givet mig så hæderlige forældre.

Min mor er også en af de ædleste og bedste af alle kvinder. Gud give, at hendes og mine dage forlænges, så vi kan leve længe nok til at nyde hinandens selskab i lang tid.«<sup>9</sup>

»Når vi tænker på, med hvilken omsorg og med hvilken uophørlig flid, vore forældre har stræbt efter at passe på os, og hvor mange timer de har tilbragt med sorg og bekymring ved vores vugge eller seng i tider med sygdom, hvor stort hensyn bør vi da ikke tage til deres følelser i deres alderdom! Det kan ikke være en kilde til gode minder for os, hvis vi siger eller gør noget, der med sorg vil føre deres grånende hår i graven.«<sup>10</sup>

### **Kærligheden mellem brødre og søstre kan være inderlig og varig.**

*Om to af sine brødre, som begge var døde unge, skrev profeten følgende:* »Alvin, min ældste bror – jeg husker tydeligt den overvældende sorg, der voksede i mit indre, og som næsten fik mit sorgfulde hjerte til at bryde, da han døde. Han var den ældste og den ædleste i min fars familie. Han var en af de ædleste af menneskets sønner ... Der var ingen svig i ham. Han levede et lydefrit liv, lige fra han var barn ... Han var et af de mest besindige mennesker, og da han døde, besøgte Herrens engel ham i hans sidste øjeblikke ...

Min bror Don Carlos Smith ... var ligeledes en ædel dreng. Jeg kendte ikke til nogen fejl ved ham. Jeg oplevede aldrig den første umoralske handling eller den første religionsløse eller uværdige gerning i dette barn lige fra hans fødsel til hans død. Han var et dejligt, godhjertet, kærligt, dydigt, trofast og retskaffent barn, og må min sjæl gå samme sted hen som hans.«<sup>11</sup>

*Joseph Smith skrev følgende i et brev til sin storebror Hyrum:* »Min højt elskede bror Hyrum, jeg har næret stor bekymring for dig, men jeg husker dig altid i mine bønner og beder Gud om at bevare dig i sikkerhed trods mennesker og djævlé ... Må Gud beskytte dig.«<sup>12</sup>

*Om Hyrum skrev profeten følgende:* »Jeg kan bede i mit hjerte for, at alle brødrene var mere lig min elskede bror Hyrum, som

besidder et lams mildhed, Jobs hæderlighed, og kort sagt Kristi ydmyghed, og jeg elsker ham med en kærlighed, der er stærkere end døden.«<sup>13</sup>

---

**Forældre, som elsker, støtter og beder for deres børn,  
bringer umådelige velsignelser ind i deres børns liv.**

*Efter sit besøg på Cumora-bøjen i september 1823 fortalte Joseph Smith sin familie om oplevelsen og fortsatte derefter med at indvie dem i sine oplevelser. Profetens mor skrev følgende:* »Hver aften samlede vi børnene. Jeg vil antage, at vores familie på den måde tog sig anderledes ud end nogen anden familie på denne jord – alle sad i en rundkreds, far, mor, sønner og døtre, og lyttede opmærksomt til en dreng på sytten år, der underviste i religion ...

Vi var overbeviste om, at Gud var ved at bringe noget frem i lyset, som vi kunne grunde dybt over, eller som kunne give os en mere fuldkommen kundskab, end noget vi hidtil var blevet undervist i, og vi glædede os over det med overmåde stor fryd. Den skønneste harmoni og lykke herskede i vores hus. Ingen strid eller splid forstyrrede vores fred, og der herskede ro i vores midte.«<sup>14</sup>

*Nær afslutningen på Zions Hærs march i juni 1834 blev Joseph og Hyrum Smith blandt mange andre ramt af kolera. Deres mor har nedskrevet følgende angående deres oplevelse:* »Hyrooms og Josephs ... glæde over igen at se os ved godt helbred var overmåde og overordentlig stor på grund af de farer, som de havde overvundet i løbet af deres fravær. De satte sig ned på hver sin side af mig. Joseph holdt mig i den ene hånd, og Hyrum holdt mig i den anden, og de fortalte mig følgende: ...

»Sygdommen bed sig fast i os på et øjeblik, og i løbet af få minutter led vi frygtelige smerter. Vi gjorde tegn til hinanden uden ord, og forlod huset med det formål at finde et afsondret sted, hvor vi sammen kunne gå i bøn til Gud om at udfri os fra denne forfærdelige påvirkning. Men før vi nåede tilstrækkelig langt væk til at undgå forstyrrelser, var vi nærmest ikke i stand til at stå oprejst, og vi blev meget bekymrede, og frygtede, at vi skulle dø i denne vestlige ødemark så langt fra vores familie, og uden så meget som at få det privilegium at velsigne vore børn



*»Hver aften samlede vi børnene,« berettede Lucy Mack Smith »Far, mor, sønner og døtre, og lyttede opmærksomt til en dreng på sytten år, der underviste i religion.«*

eller give dem et råd før afskeden. Hyrum råbte: »Joseph, hvad skal vi gøre? Skal vi borttages fra jordens overflade af denne skrækkelige forbandelse?« »Lad os,« sagde Joseph, »knæle ned og bede Gud om at fjerne krampen og andre lidelser og gengive os vores helbred, så vi kan vende tilbage til vores familie.« Det gjorde vi, men uden at drage nytte deraf, og sygdommen tog til ...

Vi besluttede os snart for atter at bede Gud om nåde og at blive liggende på vore knæ, indtil en af os fik et vidnesbyrd om, at vi ville blive helbredt ... Vi bad et stykke tid, først den ene og så den anden, og mærkede snart, at krampen begyndte at miste sit greb. Og kort efter sprang Hyrum op og udbød: »Joseph, vi

skal vende tilbage, for jeg har set et syn, hvori jeg så mor knæle under et æbletræ i bøn for os, og lige nu beder hun grædende Gud om at skåne vores liv, så hun atter kan få os at se i dette liv. Og Ånden vidner for mig, at hendes og vore bønner skal blive hørt.◊ Og i det øjeblik blev vi helbredt og drog videre med jubel.◊

»Å, mor,◊ sagde Joseph, »så ofte har dine bønner været en hjælp for os, når dødens skygge har omgivet os.«<sup>15</sup>

*Lucy Mack Smiths kærlighed til sine sønner illustreres af hendes beretning om, hvordan profeten og hans bror Hyrum blev taget til fange i Far West i Missouri i november 1838 og ført til Independence og derpå Richmond i Missouri, hvor de blev sat i fængsel. Familien frygtede, at Joseph og Hyrum ville blive dræbt:*

»Da vi modtog beskeden om, at vore sønner skulle føres bort, fortalte budbringeren os, at hvis vi ville se vore sønner i live igen, skulle vi gå hen til dem, for de var i vognen og ville blive kørt væk inden for nogle minutter. Min mand var på det tidspunkt for syg til at tage derhen, men jeg selv og Lucy (en datter) begyndte at gå derhen alene, for vi var de eneste i familien, der var raske.

Da vi stod cirka 350 meter fra vognen, kunne vi ikke komme længere på grund af de mænd, der omgav dem. »Jeg er profetens mor,◊ råbte jeg. »Er der ikke en gentleman her, der vil hjælpe mig gennem mængden og frem til vognen, så jeg kan se mine sønner en sidste gang og atter tale med dem, før de dør?◊ En person meldte sig frivilligt til at lave en sti gennem skaren, og vi fortsatte midt blandt sværd, geværer, pistoler og bajonetter, og blev truet på livet for hvert skridt, vi tog, indtil vi til sidst nåede frem. Manden, som førte os frem, talte til Hyrum, som sad foran, og fortalte ham, at hans mor var der og ønskede, at han ville række hende sin hånd. Det gjorde han, men jeg fik ikke lov til at se dem, for vognen var dækket med en kraftig presenning, som var bundet helt ned foran og sømmet fast i siderne ...

Vores ven ledte os derefter hen til den bageste del af vognen, hvor Joseph var, og talte til ham og sagde: »Hr. Smith, din mor og søster er her og ønsker at give dig hånden.◊ Joseph maste sin hånd ud mellem vognen og dækket, der hvor det var sømmet fast til det bageste bræt. Vi greb fat i hans hånd, men han talte ikke til os. Jeg kunne ikke bære at forlade ham uden at have hørt



hans stemme. »Å, Joseph,« sagde jeg, »tal endnu engang til din stakkels mor. Jeg kan ikke gå, før jeg har hørt dig tale.«

»Gud velsigne dig, mor,« sagde han, hvorefter et råb hørtes, og vognen kørte af sted og bortrev min søn fra os, netop mens Lucy trykkede hans hånd ind til sig for at give den en søsters sidste kys, for vi vidste, at de var dømt til henrettelse.

Det lykkedes os at vende tilbage til huset, skønt vi kun lige kunne holde os oprejst ... Et stykke tid hørtes kun sukken og stønnen i huset, fordi vi ikke vidste andet, end at vi havde set Joseph og Hyrum for sidste gang. Men midt i min sorg fandt jeg en trøst, der overgik enhver jordisk trøst. Jeg fyldtes med Guds Ånd og modtog følgende ved profetiens gave: »Lad dit hjerte være trøstet angående dine børn, for de skal ikke så meget som at ødelægge et hår på deres hoved« ... »Mine børn,« sagde jeg, »græd ikke mere. Pøbelhoben skal ikke dræbe dem, for Herren har tilkendegivet for mig, at han vil befri dem fra deres fjenders hånd.« Dette var til stor trøst for os alle, og vi var ikke længere så ængstelige for, om de skulle blive dræbt.«<sup>16</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå ældste Parley P. Pratts beskrivelse af, hvordan kendskab til læren om evigt ægteskab har velsignet hans liv (s. 476). Hvordan kan denne lære påvirke vore følelser over for vores familie og den måde, hvorpå vi behandler hinanden derhjemme?
- Læs Joseph Smiths råd til ægtemænd og hustruer (s. 477-478). Overvej, hvordan nogle af disse råd gælder både kvinder og mænd. Hvorfor er det vigtigt for både fædre og mødre at studere skrifterne og modtage åbenbaringer med vejledning til familien? Hvad kan en ægtemand gøre, når han ser, at hans hustru er »tynget af vanskeligheder«? Hvorfor skal både ægtemænd og hustruer undgå at tale »et gnavent eller uvenligt ord«?

- Som voksen nød profeten fortsat at være sammen med sine forældre, søge deres vejledning og ære dem (s. 478-480). Hvilke af profetens udtalelser angående hans forældre gør størst indtryk på dig? Hvilke eksempler har du set på den varige, gode indflydelse, som forældre kan have på deres børn? Tænk over, hvordan du kan blive bedre til at ære dine forældre.
- Gennemgå profetens udtalelser om hans brødre Alvin, Don Carlos og Hyrum (s. 480-481). Hvorfor tror du, at forholdet mellem brødre og søstre kan være så holdbart og stærkt? Hvad kan forældre gøre for at opmuntre deres sønner og døtre til at være gode venner? Hvad kan brødre og søstre gøre for at nære deres venskab med hinanden?
- Gennemgå Lucy Mack Smiths erindringer om, hvordan hendes søn Joseph underviste familien (s. 481). Hvilke oplevelser kan du fortælle om, hvor du har følt »harmonisk og lykkelig« sammen med familien? Hvad kan forældre lære fra Joseph og Hyrums oplevelse, da de blev helbredt fra koleraen? (Se side 481-483).

*Skriftstedsbenvisninger:* 2 Mos 20:12; 1 Kor 11:11; Ef 6:1-4; Mosi 4:14-15; Moses 3:18, 21-24.

### Noter

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 360-361; fra Joseph Smiths undervisning den 16. maj 1843, i Ramus, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
2. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt junior, 1938, s. 297-298.
3. *History of the Church*, 2:320; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 24. nov. 1835, Kirtland, Ohio.
4. »On the Duty of Husband and Wife«, leder bragt i *Elders' Journal*, aug. 1838, s. 61; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.
5. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 275-277; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
6. *History of the Church*, 4:604; fra en tale holdt af Joseph Smith den 28. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
7. *History of the Church*, 2:289; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 8. nov. 1835, Kirtland, Ohio.
8. *History of the Church*, 1:466; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 18. dec. 1833, Kirtland, Ohio.
9. *History of the Church*, 5:125-126; fra Joseph Smiths dagbog, 23. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois; denne indførsel er ukorrekt dateret den 22. aug. 1842 i *History of the Church*.
10. *History of the Church*, 2:342; fra et brev fra Joseph Smith til William Smith, 18. dec. 1835, Kirtland, Ohio.
11. *History of the Church*, 5:126-127; fra Joseph Smiths dagbog, 23. aug. 1842, nær Nauvoo, Illinois; denne indførsel er ukorrekt dateret den 22. aug. 1842 i *History of the Church*.
12. Brev fra Joseph Smith til Hyrum Smith, 3. mar. 1831, Kirtland, Ohio; Joseph Smith, Collection, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.

13. *History of the Church*, 2:338; fra en indførsel i Joseph Smiths dagbog, 18. dec. 1835, Kirtland, Ohio.
14. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 4. bog, s. 1, Kirkens arkiver.
15. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 13. bog, s. 12-14, Kirkens arkiver.
16. Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, 16. bog, s. 3-6, Kirkens arkiver.



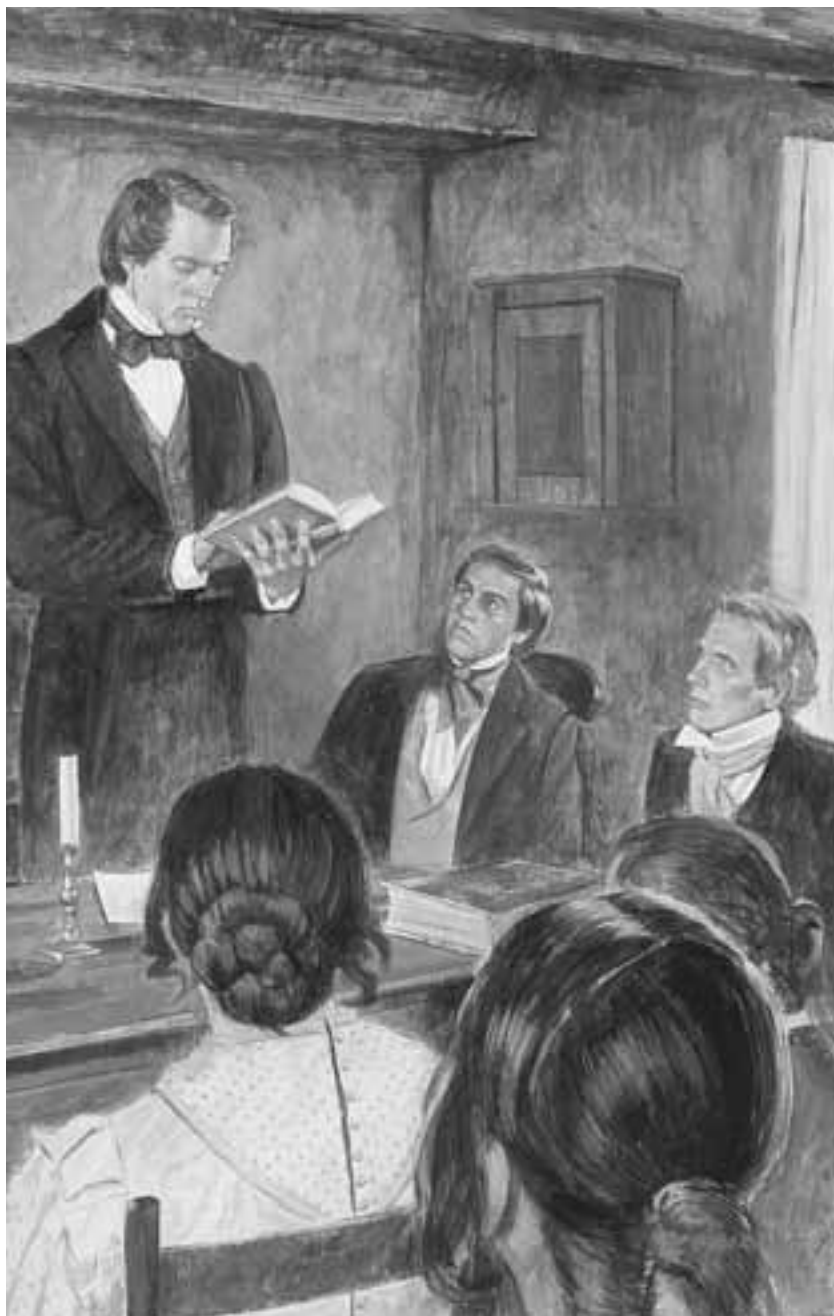
## »Han var en Guds profet«: Mennesker, der levede på Joseph Smiths tid, vidner om hans profetiske mission

*»Jeg har lyst til hele tiden at råbe halleluja, når jeg tænker på, at jeg har kendt profeten Joseph Smith.«  
(Brigham Young)*

### Fra Joseph Smiths liv

I Nauvoo samledes de hellige ofte for at høre profeten Joseph Smith tale til dem. Fordi der ikke var nogen bygning i Nauvoo, der var stor nok til at rumme alle de hellige, talte profeten ofte udendørs. Han talte ofte i en lund vest for templet, hvor tusinder kunne være samlet. Der blev bygget en transportabel talerstol til Kirkens ledere og talere, og menigheden sad i græsset eller på bjælker eller sten. Profeten talte også andre steder i Nauvoo, herunder i det endnu ikke færdigopførte tempel og i private hjem. En besøgende i Nauvoo berettede i begyndelsen af 1843 at have set møder blive holdt »på det bare gulv i templets kælder – og profeten talte ofte ved disse møder.«<sup>1</sup>

Når profeten talte udendørs, indledte han ofte sine taler med at bede de hellige om at bede for, at vinden eller regnen ville være rolig, indtil han var færdig med at tale. Til en konference i Nauvoo den 8. april 1843 indledte profeten en tale med at sige: »Jeg vil gerne bede forsamlingen om tre ting: Den første er, om alle som har tro, vil udøve den og bede Herren stilne vinden, for sådan som det blæser nu, kan jeg ikke tale længe uden at gøre alvorlig skade på mit helbred. Den anden er, om I vil bede for, at Herren vil styrke mine lunger, så I alle kan høre mig. Og den



*»Folk elskede at lytte til profeten Joseph Smith, fordi han var fyldt med åbenbaring,«  
erklærede Lorenzo Snow. »Ifølge Herrens løfte, ville de, der accepterede de principper,  
han underviste i, modtage et vidnesbyrd om sandheden deraf.«*

tredje er, om I vil bede om, at Helligånden vil hvile på mig, så jeg bliver i stand til at sige det, der er sandt.«<sup>2</sup>

De møder, hvor profeten talte, var af stor betydning for Kirkens medlemmer, og sommetider talte han til forsamlinger bestående af flere tusinde. »Ingen af dem, der lyttede til ham, blev nogensinde trætte af hans tale,« berettede Parley P. Pratt. »Jeg har endda oplevet, at han har holdt opmærksomheden fanget hos en forsamling af villige og ivrige lyttende i mange timer i træk, midt i kulde eller sol, regn eller vind, og mens de lo det ene øjeblik og græd det næste.«<sup>3</sup> Alvah J. Alexander, som var dreng i årene i Nauvoo, berettede, at »ingen underholdning eller leg var lige så spændende for mig som at høre ham tale.«<sup>4</sup>

Amasa Potter mindedes, hvordan hun overværede en kraftfuld tale, som profeten Joseph Smith holdt for en stor gruppe hellige i Nauvoo:

»Da profeten havde talt i cirka 30 minutter blæste det kraftigt op. Støvet var så tæt, at vi ikke kunne se hinanden, medmindre vi stod tæt sammen, og nogle mennesker begyndte at gå, da Joseph kaldte på dem og bad dem standse op og opsende deres bønner til den almægtige Gud, om at vinden måtte ophøre med at blæse og regnen med at falde, og sådan blev det. I løbet af meget få minutter ophørte vinden og regnen, og elementerne stilnede af som på en sommermorgen. Stormen delte sig og gik nord og syd om byen, og på afstand kunne vi se træer og buske svaje i vinden, mens der var stille i en time, der hvor vi var, og inden for den tid hørtes en af de mest storslåede prædikener nogensinde fra profetens mund angående det vigtige emne om de døde.«<sup>5</sup>

De hellige, der hørte profeten Joseph Smith tale, bar stærke og levende vidnesbyrd om hans profetiske mission. Mange af dem nedskrev deres minder om de taler, de hørte ham holde, og de oplevelser, de havde sammen med ham, for de ønskede, at de kommende generationer skulle vide, lige som de selv vidste, at Joseph Smith i sandhed var en Guds profet.

## Vidnesbyrd om Joseph Smith

**Ligesom de første hellige kan vi vide, at Joseph Smith er den profet, hvorigennem Herren gengav evangeliets fylde.**

*Brigham Young, Kirkens anden profet:* »Jeg har lyst til hele tiden at råbe halleluja, når jeg tænker på, at jeg har kendt Joseph Smith, den profet, som Herren oprejste og ordinerede, og til hvem han gav nøglerne og magten til at opbygge Guds rige på jorden og støtte det. Disse nøgler er overdraget til dette folk, og vi har kraft til at videreføre det værk, som Joseph påbegyndte.«<sup>6</sup>

*Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens hovedpræsident fra 1866 til 1887:* »I sandhedens og retfærdighedens sag – i alt, der kunne være til hans medmenneskers gavn, var hans retskaffenhed så fast som Himlens søjler. Han vidste, at Gud havde kaldet ham til dette værk, og at alle jordens og helvedes kræfter tilsammen ikke kunne afskrække eller bortlede ham fra hans formål. Med hjælp fra Gud og sine brødre lagde han grundvolden til det største værk, der nogensinde er grundlagt af mennesket – et værk, der ikke kun rækker ud til de levende og til alle kommende generationer, men også til de døde.

Han stod frimodigt og modigt over for verdens falske traditioner, overtro, religioner, snæversynethed og uvidenhed – og beviste, at han var tro mod ethvert princip, der blev åbenbaret fra himlen – tro mod sine brødre og tro mod Gud, og beseglede til sidst sit vidnesbyrd med sit blod.«<sup>7</sup>



*Bathsbeba W. Smith*

*Bathsbeba W. Smith, Hjælpeforeningens hovedpræsident fra 1901 til 1910:* »Jeg vidste, at han var, hvad han udgav sig for – nemlig en sand Guds profet, og Herren gengav det evigtvarende evangelium gennem ham, sammen med enhver ordinance og begavelse, der vil lede os til det celestiale rige.«<sup>8</sup>

*Wilford Woodruff, Kirkens fjerde profet:* »Jeg har jublet over det, jeg kendte til bror Joseph, for i både sit offentlige og private liv havde han

den Almægtiges Ånd, og han besad en storsindethed, som jeg ikke siden er stødt på hos noget menneske.«<sup>9</sup>

*Daniel D. McArthur, et af de første medlemmer af Kirken, som senere førte et af de første håndkærrekompanier til Salt Lake City:* »Det er mit vidnesbyrd, at han var en sand profet for den levende Gud, og jo mere jeg hørte ham tale og så hans gerninger, des mere overbevist blev jeg om, at han i sandhed havde set Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus, og også Guds hellige engle ... For mig har det altid været sådan, at hvis jeg på nogen mulig måde vidste noget på denne jord, så vidste jeg med sikkerhed, at han var en profet.«<sup>10</sup>

*Alexander McRae, en af dem der var fængslet i Liberty sammen med profeten:* »Så stor var vores tillid til Joseph Smith som profet, at når han sagde: »Således siger Herren«, så stolede vi på, at det ville ske, som han sagde – og jo mere vi afprøvede det, des mere tiltro fik vi, for ikke en eneste gang oplevede vi, at hans ord slog fejl.«<sup>11</sup>

*Lyman O. Littlefield, deltager i Zions Hær:* »Al hans sjæls kraft var hengivet til det storslåede værk i de sidste dage, som han var blevet kaldet til af sin guddommelige Mester.«<sup>12</sup>



*Mary Alice Cannon Lambert.*

*Mary Alice Cannon Lambert, en engelsk omvendt, som emigrerede til Nauvoo i 1843:* »Jeg så Joseph Smith første gang i foråret 1843. Da den båd, som vi sejlede op ad Mississippi-floden i, nåede landgangen i Nauvoo, var der flere af de ledende brødre til stede for at møde den gruppe hellige, der kom med båden. Blandt disse brødre var profeten Joseph Smith. Jeg vidste, hvem han var, i samme øjeblik jeg så ham, og i det øjeblik fik jeg et vidnesbyrd om, at han var en Guds profet ... Jeg fik ham ikke udpeget. Jeg kunne kende ham blandt alle de andre mænd, og skønt jeg var barn (jeg var kun fjorten), vidste jeg, at jeg så en Guds profet.«<sup>13</sup>

*Angus M. Cannon, et medlem af Kirken, som boede i Nauvoo som belt ung og senere blev stavspræsident i Salt Lake City:* »Jeg husker især én lejlighed, hvor bror Joseph talte til en



gruppe hellige i foråret 1844. Det var under nogle store ege-træer i en sænkning syd for templet nær Parley Street. Han talte om den kendsgerning, at Gud, da han oprettede sin kirke, havde foreskrevet, at kun ét menneske skulle have myndighed fra Gud til at modtage åbenbaringer, der skulle være bindende for Kirken ... Det var ved samme lejlighed, at jeg hørte profeten erklære, at han havde modtaget Det Melkisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes.

Det indtryk, som Joseph Smiths inspirerede udtalelser gjorde på mit unge sind, har fulgt mig gennem hele mit liv derefter. Og når mit sind ellers ville være blevet overskygget af mørke, har hans vidnesbyrd stået levende for mig som et bevis på, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er oprettet og ledet gennem Guds åbenbarede magt og myndighed.«<sup>14</sup>

*Hyrum Smith, profetens bror og Kirkens patriark:* »Der har været profeter før, men Joseph har alle profeternes ånd og kraft.«<sup>15</sup>

---

### **Joseph Smith var et eksempel til efterfølgelse med hensyn til at udvikle kristuslignende egenskaber.**



*Parley P. Pratt*

*Parley P. Pratt, medlem af De Tolv Apostles Kvorum fra 1835 til 1857:*

»Præsident Joseph Smith var en høj, velbygget, stærk og aktiv mand. Hans hud var lys, han havde lyst hår, blå øjne, ikke ret meget skæg og et udtryk, der var særegent for ham ... Hans ansigtsudtryk udstrålede altid mildhed, elskværdighed, intelligens og kærlighed, blandet med et interesseret blik og et ubevidst smil eller munterhed og fuldstændig fri for vægten af tvungen eller påtaget venlighed, og der var et eller andet ved hans øjnes ro og gennemtrængende blik, som om han kunne se ind i hjertekulen, skue ud i evigheden, gennemtrænge himlene og fatte alle verdener. Han havde en ædel frimodighed og en selvstændig natur, hans væremåde var ligefrem og fortrolig, hans irettesættelser frygtelige som løven, hans godgørenhed ubegrænset som havet og hans intelligens universel.«<sup>16</sup>

*John Needham, en af de første engelske omvendte:* »Joseph Smith var en stor mand, en principfast og ligefrem mand, og ikke en overhellig og trist fyr, men fuldkommen det modsatte. Nogle studser måske over, at han er sådan en ligefrem, oprigtig og munter mand, men det får mig bare til at holde endnu mere af ham.«<sup>17</sup>

*Emmeline B. Wells, Hjælpeforeningens hovedpræsident fra 1910 til 1921:* »Jeg vidner om, at han var den største mand og den største profet og den største personlighed i denne generation – den største, tør jeg roligt sige, siden Frelserens dage. Hans majestætiske fremtræden var noget så vidunderlig. Man skulle tro, at han var meget højere og meget større, end han rent faktisk var. Måske har mange af jer lagt mærke til mænd, der har en sådan holdning, når de rejser sig og går. Sådan var det med profeten Joseph. Der findes ikke noget billede af ham i behold, hvad jeg kender til, der kan måle sig med hans ydre skønhed og stætte holdning.«<sup>18</sup>

*Mary Alice Cannon Lambert:* »De helliges kærlighed til ham var usigelig. De ville villigt have givet deres liv for ham. Hvis han skulle tale, blev enhver opgave lagt til side, så de kunne lytte til hans ord. Han var ikke en almindelig mand. Både hellige og syndere mærkede og erkendte den kraft og indflydelse, han havde med sig. Det var umuligt at møde ham uden at blive imponeret over styrken i hans personlighed og indflydelse.«<sup>19</sup>



*John M. Bernhisel*

*John M. Bernhisel, en læge, som boede til leje i Joseph og Emmas hjem i Nauwoo i flere måneder i 1843 og 1844:* »Joseph Smith er af natur en mand med stor mental styrke, han er en meget energisk og beslutsom person, har stor gennemslagskraft og et indgående kendskab til den menneskelige natur. Han er en mand med en klar dømmekraft, stort overblik og kendetegnes i særdeleshed ved sin kærlighed til retfærdigheden. Han er venlig og imødekommende, gavmild og godgørende, social og munter og i besiddelse af et dybsindigt og tænksomt sind. Han er ærlig, oprigtig, frygtløs og selvstændig, og så fri for hykleri som noget menneske

kunne være ... Både som underviser i religion og som menneske er han højt elsket af dette folk.«<sup>20</sup>

*Jesse N. Smith, en af Joseph Smiths fætre:* »Profeten var uden sammenligning den mest guddommelige mand, jeg nogensinde har mødt ... Jeg ved, at han af natur var ude af stand til at lyve og bedrage, eftersom han var i besiddelse af den største venlighed og ædlest karakter. Jeg følte, at når jeg var i hans nærhed, kunne han læse mig som en åben bog. Jeg ved, at han var det, han udgav sig for.«<sup>21</sup>



*William Clayton*

*William Clayton, et medlem fra England, der virkede som Joseph Smiths sekretær:* »Jo mere jeg er sammen med ham, des mere holder jeg af ham. Jo mere jeg lærer ham at kende, des mere tillid får jeg til ham.«<sup>22</sup>

*Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident:* »Han besad de ædlest og reneste menneskelige karaktertræk, som ofte kom til udtryk i uskyldig morskab – som fx at spille bold eller brydes eller slås for sjov med brødrene og more sig. Han var ikke så stivsindet og stram i masken, at han ikke kunne smile eller føle glæde i hjertet. Åh, han var fuld af glæde, han var fuld af munterhed, han var fuld af kærlighed og af enhver anden ophøjet egenskab, der gør mennesker ædle og gode, og samtidig var han så ligefrem og uskyldig, at han kunne nedstige til de ringeste vilkår, og han havde også magt ved Guds nåde til at forstå den Almægtiges hensigter. Således var profeten Joseph Smiths karakter.«<sup>23</sup>

---

**Som den profet, hvorigennem evangeliet  
blev gengivet, underviste Joseph Smith i Guds  
frelsesplan med klarhed og kraft.**

*Brigham Young:* »Bror Joseph Smiths fremragende og herlige karakter bestod i, at han kunne gøre det himmelske forståeligt for et almindeligt menneske. Når han forkyndte for folket – og åbenbarede det, som hører Gud til, Guds vilje, frelsesplanen, Jahves hensigter og vores forhold til Herren og alle de himmelske

skabninger – forenkede han sin undervisning og gjorde den så jævn og enkel som en velafgrænset sti, så enhver mand, kvinde og ethvert barn kunne forstå den. Dette skulle have overbevist enhver person, som nogensinde har hørt ham om hans guddommelige myndighed og kraft, for ingen anden mand kunne undervise, som han kunne, og ingen person kan åbenbare det, der hører Gud til, uden gennem Jesu Kristi åbenbaringer.«<sup>24</sup>

*Howard Coray, assistent til Joseph Smith:* »Jeg har studeret evangeliet, som det er blevet åbenbaret til Joseph Smith, og jeg har tænkt over, om det ville være muligt for nogen uden hjælp fra Guds Ånd at åbenbare en sådan plan for menneskets frelse og ophøjelse. Jeg finder, at svaret er nej. Jeg har mange gange sidet og lyttet, når han har forkyndt fra talerstolen i Nauvoo, og er blevet fuldstændig revet med af hans ubeskrivelige veltalenhed – kraft til at udtrykke sig – idet han talte, som jeg aldrig før har hørt noget menneske tale.«<sup>25</sup>



*Joseph L. Robinson*

*Joseph L. Robinson, rådgiver i et biskepråd i Nauvoo:* »Vi har længe troet på og med sikkerhed vidst, at Joseph Smith var en sand og ydmyg Guds profet, men nu ser vi ham med vore øjne, og vore ører hører hans røst, der er som himmelens mægtige tordenrøst, og dog er hans sprog ydmygt og instruerende og yderst opbyggende. Men der er en kraft og noget majestætisk i hans ord og forkyndelse, som vi aldrig før har oplevet hos et menneske, for han er en mægtig profet, en hellig mand af Gud. Han var i sandhed blevet undervist i det, der hører Guds rige til, og var virkelig fyldt med Helligånden, som var hans stadige ledsager.«<sup>26</sup>

*Orson Spencer, en baptistpræst, der tilsluttede sig Kirken i 1841:* »Angående lærdommene er hr. Smith særdeles skriftklog. Jeg har aldrig oplevet, at han har benægtet eller forklejnet en eneste sandhed i Det Gamle eller Det Nye Testamente, men jeg har altid hørt ham forklare og forsvare dem på mesterlig vis. Fordi han var salvet af Gud med det formål at undervise og fuldkommengøre Kirken, er det nødvendigt, at han skulle vide, hvordan man skaber

orden i de ting, der ønskes, for at kunne frembringe nyt og gammelt som en velinstrueret skriver. Han synes at højne dette embede og apostelkaldelsen. Ved hans hånd vækkes fordums profeter til live, og skønheden og kraften i deres åbenbaringer er til deres pris og fanger interessen hos alle, der vil lytte.«<sup>27</sup>

*Jonab R. Ball, et medlem af Kirken, som boede i Nauvoo:* »Deltog i et møde. Sad på gulvet i templet og lyttede til profetens prædiken. Der var kommet flere tusinde for at høre ham. Det er ikke til at tage fejl. Den måde, han udlægger skrifterne på, er på ingen måde beregnende eller stridig. Hans emne var første kapitel i Peters andet brev. Han forklarede det så klart som middags-solen.«<sup>28</sup>

*William Clayton:* »Vi har haft det privilegium at tale med Joseph Smith jun., og vi glæder os over hans selskab ... Han er en mand med en fornuftig dømmekraft og i besiddelse af en rig intelligens, og mens man lytter til hans samtale, modtager man intelligens, der udvider ens sind og får hjertet til at fryde sig. Han er meget familier og finder glæde i at undervise de trængende hellige. Jeg kan tale med ham lige så let, som jeg kan tale med dig, og angående det at være villig til at undervise, sagde han: »Jeg modtager det frit, og jeg giver frit af det.« Han er villig til at besvare ethvert spørgsmål, jeg har stillet ham, og glæder sig over, når vi stiller spørgsmål. Han forekommer yderst velbevandret i skrifterne, og uanset hvilket emne han taler om, åbenbares et lys og en skønhed, som jeg aldrig før har set. Hvis jeg var rejst fra England alene med det formål at tale med ham nogle få dage, ville jeg have anset det for anstrengelserne værd.«<sup>29</sup>



*Mercy Fielding Thompson*

*Mercy Fielding Smith, en britisk omvendt hvis mand, Robert B. Thompson, tjente som assistent til Joseph Smith:* »Jeg har lyttet til hans klare og mesterlige forklaringer på dybsindige og svære spørgsmål. For ham virkede alt enkelt og let at forstå, og således kunne han gøre det så enkelt for andre, som ingen anden, jeg nogensinde har hørt.«<sup>30</sup>

**Ligesom de første hellige kan vi værdsætte Joseph Smiths ord og efterleve de principper, han underviste i.**



*Emmeline B. Wells*

*Emmeline B. Wells:* »I profeten Joseph Smith syntes jeg, at jeg genkendte den store åndelige styrke, som bragte glæde og trøst til de hellige ... Guds kraft hvilede på ham i en sådan grad, at han ved mange lejligheder syntes forklaret. Hans ansigtsudtryk var mildt og nærmest harmonisk som et barns, og når han talte til de mennesker, der elskede ham så højt, at de nærmest tilbad ham, var hans ansigts herlighed ubeskriveligt. På andre tidspunkter syntes hans væsens store styrke – mere end hans stemme (som jeg opfattede som yderst veltalende) – at få jorden, vi stod på, til at ryste og gennemtrænge hans tilhørere inderst i sjælen, og jeg er sikker på, at de ville have givet deres liv for at forsvare ham. Jeg lyttede altid tryllebundet til alt, hvad han sagde – Guds udvalgte i denne sidste uddeling.«<sup>31</sup>



*Lorenzo Snow*

*Lorenzo Snow, Kirkens femte præsident:* »Første gang, jeg så profeten Joseph, var, da jeg var dreng (cirka 17 år gammel). Han talte til en lille forsamling. Han fortalte dem om englens besøg hos ham ... Folk elskede at lytte til ham, fordi han var fyldt med åbenbaring ... Ifølge Herrens løfte, ville de, der accepterede de principper, han underviste i, modtage et vidnesbyrd om sandheden deraf.«<sup>32</sup>

*Edward Stevenson, medlem af De Halvfjerds fra 1844 til 1897:* »Jeg så ham første gang i 1834 i Pontiac (Michigan), og det indtryk, han efterlod i mit sind dengang, er nu grund til megen glæde, når jeg beskriver det for hans mange venner. Kærligheden til ham som en sand Guds profet blev uudsletteligt indprentet i mit sind, og har altid fulgt mig lige siden, skønt der er gået næsten tres år siden da. Samme år, i 1834, vidnede profeten med

stor kraft i store forsamlinger om Faderens og Sønnens tilsynkomst og om den samtale, han førte med dem. Aldrig før har jeg følt en sådan kraft som den, der kom til udtryk ved disse lejligheder.«<sup>33</sup>

*Mary Ann Stearns Winters, ældste Parley P. Pratts steddatter:* »Jeg stod tæt på profeten, mens han prædikede til indianerne i lunden ved templet. Helligånden oplyste hans ansigt, til det strålede som en glorie omkring ham, og hans ord gennemtrængte alles hjerte, som lyttede til ham ...

Jeg så afdøde bror Joseph og bror Hyrum, da de lå i familien Smiths hjem, efter de var blevet transporteret fra Carthage, og jeg så også noget af det tøj, de havde haft på, som havde et anstrøg af deres blod. Jeg ved, at de var Guds mænd, profet og patriark, oprigtige og trofaste. Må vi være værdige til at møde dem i den kommende verden!«<sup>34</sup>

*Wilford Woodruff refererer fra en prædiken holdt den 6. april 1837:* »Præsident Joseph Smith jun. rejste sig og talte til forsamlingen i et tidsrum af tre timer iklædt kraft, ånd og Guds billede. Han åbnede sit hjerte og fortalte om sine følelser i sine venners hus. Han talte om meget, der var af stor betydning og lå Israels ældster på sinde. Åh, at hans ord må være skrevet ned i vores hjerte som med en griffel af jern, så vi kan efterleve dem i vores liv (se Job 19:23-24). Den kilde til lys, grundsætninger og dyd, der udsprang af profeten Josephs hjerte og mund, hvis hjerte ligesom Enoks svulmede og blev stort som evigheden – jeg siger jer, at sådanne beviser fremstillet på så overbevisende vis, bør få selv den mindste svigtende tro og tvivl til at forsvinde fra tilhørernes sind, for et sådant sprog, sådanne følelser, principper og en sådan ånd kan ikke flyde fra mørket. Joseph Smith jun. er en Guds profet, som er oprejst for at udfri Israel, så sandt som mit hjerte nu brænder inden i mig.«<sup>35</sup>

*Brigham Young:* »Lige fra første gang, jeg så profeten Joseph, har jeg aldrig glemt ét ord, der kom fra ham angående riget. Og dette er den nøgle til kundskab, jeg har i dag, at jeg lyttede til Josephs ord og gemte dem i mit hjerte, opbevarede dem og bad min Fader i hans Søns navn om at bringe dem til min erindring, når det var nødvendigt. Jeg gemte det, der hører Gud til, og det

er den nøgle, jeg holder i dag. Jeg var ivrig efter at lære af Joseph og Guds Ånd.«<sup>36</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs vidnesbyrdene om profeten Joseph Smith på s. 490-492. Hvad imponerer dig ved disse vidnesbyrd? Hvad er grundlaget for dit eget vidnesbyrd om Joseph Smith? Hvordan opnåede du dette vidnesbyrd? Måske har du lyst til at skrive dit vidnesbyrd i din dagbog eller bære det over for din familie.
- Siderne 492-494 indeholder udtalelser, der beskriver Joseph Smiths fremtoning, personlighed og karakter. Hvordan påvirker disse udtalelser dine følelser for Joseph Smith? Overvej måder, hvorpå du kan udvikle nogle af de samme karakteregenskaber.
- Studér vidnesbyrdene om den måde, profeten Joseph underviste i evangeliet og forklarede skrifterne på (s. 494-496). Hvordan kan disse vidnesbyrd hjælpe os, når vi studerer og underviser i evangeliet?
- Gennemgå sidste afsnit i kapitlet (side 497-499). Hvordan kan du følge Wilford Woodruffs og Brigham Youngs eksempel i dit studium af denne bog? Hvordan kan du følge deres eksempel, når du studerer de levende profeters lærdomme? Hvad tror du, det betyder at lade sandheden blive »skrevet i vores hjerte med en griffel af jern«?

*Skriftstedsbenedvisninger:* 2 Ne 3:6-19; L&P 24:1-9; 124:1.

### Noter

1. Citeret i *History of the Church*, 5:408; fra et brev fra en ukendt korrespondent på *Boston Bee*, 24. mar. 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. maj 1843, s. 200.
2. *History of the Church*, 5:339; fra en tale holdt af Joseph Smith den 8. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
3. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 46.
4. Alvah J. Alexander, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1906, s. 541.
5. Amasa Potter, »A Reminiscence of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. feb. 1894, s. 132.



6. Brigham Young, *Deseret News*, 31. okt. 1855, s. 268.
7. Eliza R. Snow, »Anniversary Tribute to the Memory of President Joseph Smith«, *Woman's Exponent*, 1. jan. 1874, s. 117.
8. Bathsheba W. Smith, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. juni 1892, s. 344.
9. Wilford Woodruff, *Deseret Weekly*, 20. jan. 1858, s. 363.
10. Daniel D. McArthur, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. feb. 1892, s. 129.
11. Alexander McRae, citeret i *History of the Church*, 3:258; fra et brev fra Alexander McRae til redaktøren af *Deseret News*, 1. nov. 1854, Salt Lake City, Utah, bragt i *Deseret News*, 9. nov. 1854, s. 1.
12. Lyman O. Littlefield, *Reminiscences of Latter-day Saints*, 1888, s. 35.
13. Mary Alice Cannon Lambert, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1905, s. 554.
14. Angus M. Cannon, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1906, s. 546.
15. Hyrum Smith, citeret i *History of the Church*, 6:346; fra en tale holdt af Hyrum Smith den 28. apr. 1844, i Nauvoo, Illinois.
16. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 45-46.
17. Brev fra John Needham til hans forældre, 7. juli 1843, Nauvoo, Illinois, bragt i *Millennial Star*, okt. 1843, s. 89.
18. Emmeline B. Wells, »The Prophet Joseph«, *Young Woman's Journal*, aug. 1912, s. 437-438.
19. Mary Alice Cannon Lambert, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1905, s. 554.
20. John M. Bernhisel, citeret i *History of the Church*, 6:468; fra et brev fra John M. Bernhisel til Thomas Ford, 14. juni 1844, Nauvoo, Illinois.
21. Jesse N. Smith, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. jan. 1892, s. 23-24.
22. Brev fra William Clayton to William Hardman, 30. mar. 1842, Nauvoo, Illinois, bragt i *Millennial Star*, 1. aug. 1842, s. 76.
23. Joseph F. Smith, i »Joseph, the Prophet«, *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12. jan. 1895, s. 211.
24. Brigham Young, *Deseret News*, 28. nov. 1860, s. 305.
25. Brev fra Howard Coray til Martha Jane Lewis, 2. aug. 1889, Sanford, Colorado, s. 3-4, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
26. Joseph Lee Robinson, selvbiografi og dagbøger, 1883-1892, mappe 1, s. 22, Kirkens arkiver.
27. Brev fra Orson Spencer til en ukendt person, 17. nov. 1842, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 2. jan. 1843, s. 56-57.
28. Brev fra Jonah R. Ball til Harvey Howard, 19. maj 1843, Nauvoo, Illinois; Jonah Randolph Ball, breve 1842-1843, til Harvey Howard, Shutesbury, Massachusetts, Kirkens arkiver.
29. Brev fra William Clayton til Kirkens medlemmer i Manchester i England, 10. dec. 1840, Nauvoo, Illinois, Kirkens arkiver.
30. Mercy Fielding Thompson, »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. juli 1892, s. 399.
31. Emmeline B. Wells, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1905, s. 556.
33. Lorenzo Snow, *Deseret Weekly*, 13. apr. 1889, s. 487.
34. Edward Stevenson, *Reminiscences of Joseph, the Prophet, and the Coming Forth of the Book of Mormon*, 1893, s. 4.
35. Mary Ann Stearns Winters, i »Joseph Smith, the Prophet«, *Young Woman's Journal*, dec. 1905, s. 558.
36. Wilford Woodruff, beretning om en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1837, i Kirtland, Ohio; Wilford Woodruff, dagbøger, 1833-1898, Kirkens arkiver.
37. Brigham Young, *Deseret News*, 6. juni 1877, s. 274.



## Genoprettelsen af alt: Tidernes fyldes uddeling

*»Dette er i sandhed tidernes fyldes uddeling, hvor alt, som er i Jesus Kristus, enten i himlen eller på jorden, skal samles i ham, og hvor alt skal genoprettes.«*

### Fra Joseph Smiths liv

**P**rofeten Joseph Smith elskede templet i Nauvoo og længtes efter at se det færdigopført. Martha Coray, som boede i Nauvoo, overværede en tale, hvor hun så profeten række sin hånd ud mod templet og sige i et melankolsk tonefald: »Såfremt det er Guds vilje, at jeg må leve længe nok til at se templet færdigopført og fuldendt fra fundamentet til den øverste sten, så vil jeg sige: ›O, Herre, det er nok. Herre, lad din tjener gå bort i fred.«<sup>1</sup>

George Q. Cannon, som senere blev rådgiver i Det Første Præsidentskab, beretter: »Forud for sin død gav profeten Joseph udtryk for stor iver efter at se templet i Nauvoo færdigbygget, som de fleste af jer, der var medlemmer af Kirken på hans tid, godt ved. ›Sæt fart i arbejdet, brødre,‹ plejede han at sige. ›Lad os færdiggøre templet. Herren har en storslået begavelse i vente til jer, og jeg er ivrig efter, at brødrene skal modtage deres begavelse og modtage præstedømmets fylde.‹ Han opfordrede indtrængende de hellige til at fortsætte arbejdet, og forkyndte vigtigheden af at færdigbygge denne bygning for dem, så livets og frelsens ordnancer derinde kunne udføres for alle mennesker, men især til det hellige præstedømmes kvorummer. ›Så,‹ sagde han, ›vil riget være grundlagt, og jeg vil være ligeglad med, hvad der skal ske med mig.«<sup>2</sup>

Tegningen over templet i Nauvoo krævede et bygningsværk, der skulle blive større og endnu smukkere end templet i Kirtland.



*Profeten længtes efter at se templet i Nauvoo stå færdigt.  
»Sæt fart i arbejdet, brødre,« plejede han at sige. »Lad os færdiggøre templet.  
Herren bar en storslået begavelse i vente til jer.«*

Beliggende på en bakketop med udsyn over Mississippi-floden blev det færdigbyggede tempel i Nauvoo en af de mest storslåede bygninger i Illinois. Det var opført i kalksten indvundet fra stenbrud nær Nauvoo og tømmer, som man havde ladet flyde ned ad floden fra fyrreskovene i Wisconsin. Da det var færdigbygget var det 39 meter langt, næsten 27 meter bredt, og godt 50 meter højt ved spirets top. Ydermurene prydedes med sten udskåret med mange detaljer, så de forestillede månen, solen og stjernerne, mens sollyset strømmede ind gennem de mange vinduer og oplyste det indvendige.

Joseph Smith levede ikke længe nok til at se templet i Nauvoo stå færdigt, men efter hans død var der tusindvis af hellige, der modtog de hellige ordinancer i templet under Brigham Youngs ledelse. Efter de hellige var blevet tvunget til at forlade Nauvoo, blev deres smukke tempel ødelagt. Det blev raseret af en brand i 1848, og i 1850 væltede en tornado nogle af murene, og efterlod de resterende mure så svækkede, at de måtte jævnes med jorden. Omtrent 150 år senere påbegyndtes opførelsen af et nyt tempel i Nauvoo på den oprindelige beliggenhed. Det genopførte tempel blev indviet den 27. juni 2002 og blev et ud af over hundrede templer i hele verden. Hvert af disse templer er et symbol på, at alle Guds velsignelser til hans børn, både levende og døde, er blevet gengivet i denne sidste uddeling.

Profeten Joseph Smith blev kaldet af Gud til at gengive disse store velsignelser til jorden og til at stå i spidsen for tidernes fyldes uddeling. I løbet af profetens tjenestegerning blev alt det gengivet, som var nødvendigt for at lægge grundvolden til den største uddeling nogensinde. Præstedømmet med dets uundværlige nøgler blev gengivet, Mormons Bog blev oversat, Kirken blev organiseret, og lærdomme, ordinancer og pagter blev åbenbaret, herunder ordinancer og pagter i forbindelse med begavelsen og beseglingen af et ægteskab. Herren erklærede, at han havde overdraget Joseph Smith »nøglerne til mit rige og en uddeling af evangeliet for de sidste tider og for tidernes fylde, hvori jeg vil samle alt i ét, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden« (L&P 27:13).

## Joseph Smiths lærdomme

**I denne sidste uddeling er de tidligere uddelingers myndighed, ordinancer og kundskab blevet gengivet.**

»Det er i overensstemmelse med den himmelske orden, at Gud altid sender en ny uddeling til verden, når menneskene er faldet fra sandheden og har mistet præstedømmet.«<sup>3</sup>

*Den 6. september 1842 skrev profeten Joseph Smith følgende til de hellige, som senere blev nedskrevet i Lære og Pagter 128:18:* Profeten Joseph Smith erklærede: »Det er nødvendigt ved indledningen til tidernes fyldes uddeling, hvilken uddeling nu er ved at blive indledt, at en hel og fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger og nøgler og magter og herligheder finder sted og bliver åbenbaret fra Adams dage helt til nærværende tid. Og ikke alene dette, men det, som aldrig siden verdens grundlæggelse har været åbenbaret, men som har været skjult for de vise og forstandige, skal blive åbenbaret for de spæde og diende i denne, tidernes fyldes uddeling.«<sup>4</sup>

»Dette er i sandhed en tid, der længe vil blive husket af de hellige i de sidste dage ... en tid, hvor Gud har indledt gengivelsen af sit riges fordums orden til sine tjenere og sit folk – en tid, hvor alt forenes for at tilvejebringe fuldendelsen af evangeliets fylde, uddelingernes uddelings fylde, nemlig tidernes fylde – en tid, hvor Gud er begyndt at åbenbare og bringe alt det, som har været, i orden i sin kirke, og alt det, som de fordums profeter og vise mænd ønskede at se, men døde uden at skue – en tid, hvor det, som har været skjult siden verdens grundlæggelse, og som Jahve har lovet skulle gøres kendt i hans egen tid til hans tjenere, bliver åbenbaret, for at berede jorden til hans herligheds andet komme, nemlig en celestial herlighed, og et rige af præster og konger for Gud og Lammet, for evigt, på Zions bjerg.«<sup>5</sup>

»Tidernes fyldes uddeling vil bringe det frem i lyset, som er blevet åbenbaret i alle tidligere uddelinger, og ligeledes andet, som ikke tidligere er blevet åbenbaret. Han skal sende profeten Elias osv. og genoprette alt i Kristus.«<sup>6</sup>

»Ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ud fra den gode beslutning, han selv forud havde fattet om den frelsesplan for

tidernes fylde: at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:9-10).

Nu er formålet for ham ved den afsluttende scene i den sidste uddeling, at alt, hvad der hører til den uddeling, skal ledes i overensstemmelse med de foregående uddelinger.

Og videre: Gud afgjorde med sig selv, at der ikke skulle være nogen evig fylde, førend hver uddeling skulle opfyldes og samles til ét, og at alt, hvad der blev samlet til ét i disse uddelinger til samme fylde og evig herlighed, skulle være i Kristus ...

Alle ordinancer og pligter, som nogensinde er blevet krævet af præstedømmet under den Almægtiges ledelse og befaling i nogen af uddelingerne, skal alle findes i den sidste uddeling. Derfor skal alt det, der har eksisteret under præstedømmets myndighed i nogen tidligere periode, igen findes, og derved bringe den gengivelse i stand, som der er talt om ved alle de hellige profeters mund.«<sup>7</sup>

---

### **Joseph Smith bærer nøglerne til tidernes fyldes uddeling.**

»Jeg bærer nøglerne til det sidste rige, hvorunder hører alle tings fyldes uddeling som udtalt af alle de hellige profeters mund, siden verden begyndte, under Det Melkisedekske Præstedømmes beseglingsmagt.«<sup>8</sup>

»Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til. Jeg mener, at jeg blev ordineret til selve dette embede i hint store råd. Det er det vidnesbyrd, jeg ønsker: At jeg er Guds tjener, og at dette folk er hans folk. De fordums profeter forkyndte, at himlens Gud i de sidste dage ville oprette et rige, som aldrig skulle forgå eller overdrages noget andet folk ...

Jeg regner mig selv for at være et af redskaberne til at oprette Daniels rige ved Herrens ord, og jeg har i sinde at lægge en grundvold, som vil revolutionere hele verden.«<sup>9</sup>

»Jeg kender den fuldstændige plan for riget, og det er der ingen anden, der gør.«<sup>10</sup>

*Lucy Mack Smith var til stede, da Joseph Smith prædikede i Kirtland i Ohio i 1832. Hun mindedes disse ord, som profeten sagde: »Jeg bærer selv nøglerne til denne sidste uddeling, og jeg vil altid bære dem for tid og al evighed. Så lad jeres hjerter være rolige, for alt er vel.«<sup>11</sup>*

---

**Denne sidste uddeling er af så afgørende betydning, at den kræver de helliges fuldstændige og uselviske helligelse.**

*I september 1840 kom Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab med følgende erklæring til Kirkens medlemmer: »Herrens værk i disse dage er af en sådan storhed, at det næsten overgår den menneskelige forstand. Dets herlighed overstiger enhver beskrivelse, og dets storhed er uovertruffen. Det er det tema, som har motiveret profeter og andre retskafne mennesker fra verdens skabelse og ned gennem alle efterfølgende generationer lige til nu – og det er i sandhed tidernes fyldes uddeling, hvor alt, som er i Kristus Jesus, enten i himlen eller på jorden, skal samles i ham, og hvor alt skal genoprettes, som de hellige profeter har talt om siden verdens begyndelse, for i denne tid sker den strålende opfyldelse af de løfter, der blev givet til fædrene, mens åbenbaringerne af den Allerhøjestes magt vil blive storslåede, strålende og uden lige ...*

Vi er indstillede på at gå frem og forene vore kræfter for at opbygge riget og grundlægge præstedømmet i deres fylde og herlighed. Det værk, der skal udføres i de sidste dage, er af stor betydning og vil kalde på de helliges kræfter, færdigheder, talenter og evner, så det kan rulle frem med den herlighed og storslåethed, profeterne har beskrevet (se Dan 2:34-35, 44-45), og det vil som følge deraf kræve de helliges styrke at udføre et så storslået og prægtigt værk.

Den indsamling, som omtales i skrifterne, vil være nødvendig for at tilvejebringe den sidste uddelings herlighed ...

Kære brødre, eftersom vi ønsker at udføre Herrens hensigter, som er det værk, vi er blevet kaldet til, og at være hans medhjælpere i denne sidste uddeling, føler vi, at det er nødvendigt



*Fuldtidsmissionærer ved missionærskolen i Provo i Utah. Joseph Smith erklærede, at det i den sidste uddeling er »nødvendigt, at de hellige lytter til råd og retter deres opmærksomhed mod Kirken ... og står frem i sandhedens sag.«*

at have de helliges helhjertede samarbejde i dette land og på øerne i havet. Det er nødvendigt, at de hellige lytter til råd og retter deres opmærksomhed mod Kirken, mod rigets opbygning, og tilsidesætter alle selviske principper, alt der er nedrigt og ringe, og står frem i sandhedens sag, og yder deres bedste, da de er blevet givet mønsteret og planen ...

Her, kære brødre, er således et værk, som vi kan tage del i, som er ærkeengle værdigt – et værk, som vil overskygge alt det, som hidtil er opnået, et værk, som konger og profeter og retskafne mennesker i tidligere tider har søgt, ventet og inderligt ønsket af opleve, men døde uden af se. Og alt vil være godt for dem, der bidrager til at gennemføre Jahves mægtige værk.«<sup>12</sup>



»Opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre. Det er et tema, som profeter, præster og konger har dvælet ved med særlig glæde og fryd. De har med glædesfyldt forventning set hen til den tid, vi lever i, og opfyldt af himmelske og glade forventninger har de sunget, skrevet og profeteret om denne vor tid, men de døde uden at opleve den. Vi er det begunstigede folk, som Gud har udvalgt til at tilvejebringe de sidste dages herlighed. Det er overladt til os at se, deltage i og hjælpe med til at videreføre de sidste dages herlighed, og i tidernes fylde ... at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (se Ef 1:10), når Guds hellige vil blive indsamlet fra alle nationer, stammer, tungemål og folk, når jøderne vil blive samlet som ét, og de ugudelige også vil blive samlet sammen for at blive udryddet, som profeterne har sagt: Guds Ånd vil også være hos hans folk og blive borttaget fra de øvrige nationer, og alt, hvad enten det er i himlen eller på jorden, vil blive sammenfattet til ét i Kristus.

Det himmelske præstedømme skal forenes med det jordiske for at tilvejebringe disse store planer, og mens vi således er forenet i en fælles sag for at videreføre Guds rige, er det himmelske præstedømme ikke ørkesløse tilskuere, men Guds Ånd vil blive udøst fra oven, og den vil tage bolig midt iblandt os. Den Allershøjestes velsignelser vil hvile på vore legemer, og vores navn vil blive nævnt blandt kommende slægter, vore børn vil rejse sig og kalde os velsignede, og endnu ufødte generationer vil med særlig fryd og glæde dvæle ved det, vi har gennemgået, de afsavn, vi har måttet lide, den utrættelige iver, som vi har lagt for dagen, de næsten uoverkommelige vanskeligheder, som vi har overvundet ved at lægge grundvolden til et værk, som tilvejebragte den herlighed og de velsignelser, som de vil virkeliggøre – et værk, som Gud og engle med glæde har haft i sinde i de forgangne generationer, som opildnede de fordums patriarkers og profeters sjæl, et værk, der er bestemt til at tilvejebringe mørkets magters udryddelse, jordens fornyelse, Guds herlighed og menneskehedens frelse.«<sup>13</sup>

## Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Gennemgå s. 501-503. Hvorfor er templer så vigtige for udførelsen af Herrens værk?
- Hvorfor tror du, at fordums profeter og vise mænd glædede sig til vor tid? (Se eksemplerne på s. 504-505). Tænk over, hvor stort et privilegium det er at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i tidernes fyldes uddeling.
- Studér det tredjesidste afsnit på s. 505. Hvad tænker og føler du angående dine kaldelser til at tjene i Kirken, når du overvejer denne udtalelse?
- Læs det næstsidste afsnit på s. 505 og de næste to afsnit. Hvordan styrker disse udtalelser dit vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths mission?
- Profeten Joseph Smith har sagt, at Herrens værk i disse sidste dage er af overordentlig stor betydning (se s. 506). Studér s. 506-508 og overvej dit ansvar for at bidrage til at udføre Herrens værk i den sidste uddeling. Hvorfor skal vi »forene vore kræfter« for at kunne udføre værket? Hvorfor skal vi tilsidesætte »alle selviske principper«? Tænk over, hvordan du kan bruge dine »kræfter, færdigheder, talenter og evner« til at bidrage til Herrens sag.

*Skriftstedsbemærkninger:* L&P 27:12-13; 90:2-3; 112:30-32; 124:40-41.

### Noter

1. Citeret af Martha Jane Knowlton Coray, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith i Nauvoo, Illinois; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah; denne tale er dateret den 19. juli 1840 i søster Corays notesbog, men talen blev sandsynligvis holdt på et senere tidspunkt.
2. George Q. Cannon, *Deseret News: Semi-Weekly*, 14. dec. 1869, s. 2.
3. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 455; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
4. L&P 128:18; et brev fra Joseph Smith til de hellige, 6. sep. 1842, Nauvoo, Illinois.
5. *History of the Church*, 4:492-493; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 6. jan. 1842, Nauvoo, Illinois.

6. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 230; fra referatet fra en konference i Kirken afholdt den 3. okt. 1841 i Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, 15. okt. 1841, s. 578.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 199, 203-294, fra en tale forberedt af Joseph Smith og læst ved en konference i Kirken afholdt den 5. okt. 1840 i Nauvoo, Illinois.
8. *History of the Church*, 6:78; fra et brev fra Joseph Smith til James Arlington Bennet, 13. nov. 1843, Nauvoo, Illinois; James Bennets efternavn er urigtigt stavet »Bennett« i *History of the Church*.
9. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 442; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
10. *History of the Church*, 5:139; fra en tale holdt af Joseph Smith den 29. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af William Clayton.
11. Citeret af Lucy Mack Smith, som nedskrev en tale holdt af Joseph Smith primo 1832 i Kirtland, Ohio; Lucy Mack Smith, »The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet«, manuskriptet fra 1844-1845, bog 13, s. 5, Kirkens arkiver.
12. *History of the Church*, 4:185-187; fra et brev fra Joseph Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab til de hellige, sep. 1840, Nauvoo, Illinois, bragt i *Times and Seasons*, okt. 1840, s. 178-179.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278-279; fra »The Temple«, en leder bragt i *Times and Seasons*, 2. maj 1842, s. 776; Joseph Smith var tidsskriftets redaktør.



# Joseph Smiths følelser angående sin profetiske mission

*»Jeg har intet andet ønske end at gøre  
godt mod alle mennesker.«*

## Fra Joseph Smiths liv

Lige fra begyndelsen af Joseph Smiths tjenestegering var hans liv ofte i fare. Skønt Herren mange gange befriede ham fra hans fjender, vidste profeten, at når han først havde fuldført sin jordiske mission, så kunne han dø. »Nogle har antaget, at bror Joseph ikke kunne dø,« sagde han til en begravelse i Nauvoo i 1842, »men det er en fejl: Det er sandt, at der har været tidspunkter, hvor jeg har fået et løfte om at leve længe nok til at udføre noget bestemt, men nu hvor det er udført, har jeg ikke for nærværende nogen ret til eller frist på mit liv. Jeg er akkurat lige så udsat for at dø som andre mennesker.«<sup>1</sup>

Profeten vidste, at han og alle de hellige, der boede i Nauvoo, befandt sig i en stadig farligere situation. Mens Nauvoo voksede sig større, begyndte nogle af de mennesker, der boede i området, at frygte de helliges øgede politiske og økonomiske magt, og pøbelhobe begyndte atter at chikanere dem. Profeten var i særlig stor fare, for myndighederne fra Missouri havde adskillige gange forsøgt at pågribe ham, og frafaldne fra Kirken blev mere og mere fjendtlige i deres bestræbelser på at tilintetgøre ham. Den 6. august 1842 erklærede profeten, at der ville komme en tid, hvor Kirkens medlemmer ville blive tvunget til at forlade Nauvoo:

»Jeg profeterede, at de hellige fortsat ville lide mange trængsler og ville blive fordrevet til Rocky Mountains, mange ville falde fra,



*Joseph Smith fandt tid til at vise, at han interesserede sig for hver eneste bellige. Margarette McIntire Burgess erindrede, hvordan profeten, som hun kaldte »børnevennen«, hjalp hende og hendes bror, da de sad fast i mudderet.*

andre ville blive slået ihjel af vore forfølgere eller miste livet som følge af strabadserne eller sygdom, og nogle af jer skal leve længe nok til at drage af sted og hjælpe til med at oprette bosættelser og opbygge byer og se de hellige blive et prægtigt folk midt i Rocky Mountains.«<sup>2</sup>

I profetens taler og skrivelser fra de sidste få år af hans liv fornemmer man, at hans ord er af særlig presserende karakter. Fordi han vidste, at hans tid var kort, arbejdede han ivrigt for at lære de hellige det, som Gud havde åbenbaret for ham, og opmuntrede dem til at forberede sig til at modtage disse sandheder. Han udtrykte også sin store kærlighed til de hellige, og erklærede endda, at han var villig til at give sit liv for dem: »Jeg er parat til at blive bragt som et offer på den måde, der kan gøre størst nytte.«<sup>3</sup>

Det er bemærkelsesværdigt, at profeten, mens han måtte udholde så megen forfølgelse og var under pres på grund af den voksende kirkes stadige krav, fandt tid til at vise, at hvert eneste medlem af Kirken betød noget for ham. I årene efter var der mange hellige, der huskede den kærlighed og godhed, som profeten Joseph viste dem.

Aroet L. Hale berettede: »Profeten kom ofte ud af sit hus og spillede bold med os drenge, da hans søn Joseph var omkring min alder. Profeten Joseph fulgte altid reglerne. Han var griber, indtil det blev hans tur til at tage battet, hvorefter han – stærk som han var, skød bolden så langt væk, at vi plejede at råbe til den dreng, der løb efter bolden, at han lige så godt kunne tage sin middagsmad med. Det fik altid profeten til at le. Joseph var altid godmodig og fuld af sjov.«<sup>4</sup>

Margarette McIntire Burgess erindrede en anden oplevelse med profeten i Nauvoo: »Min storebror og jeg gik i skole i nærheden af den bygning, der blev kaldt Josephs købmandsforretning. Det havde regnet dagen før, og der var meget mudret, især langs gaden. Min bror Wallace og jeg sad fast i mudderet og kunne ikke komme fri, og barnlige som vi var, begyndte vi at græde, for vi troede, at det var ude med os. Men da jeg så op, fik jeg øje på børnevennen, profeten Joseph, som kom hen imod os. Han fik os hurtigt op på fast og tør grund. Så bøjede han sig ned

og fjernede mudderet fra vores små, plørede sko, tog sit lomme-tørklæde frem fra sin lomme og tørrede vore tårefyldte kinder. Han gav os nogle venlige og opmuntrende ord med på vejen og sendte os glade af sted til skole. Var det så underligt, at jeg holdt så meget af denne prægtige, gode og ædle gudsmand?«<sup>5</sup>

## Joseph Smiths lærdomme

---

### **Profeter underviser i det, som Gud åbenbarer til dem. Vi stræber efter at forstå og efterleve deres ord.**

»Hele dagen mediterer jeg, og det er mig vigtigere end at spise og drikke, for at forstå, hvordan jeg skal få Guds hellige til at forstå de åbenbaringer, der som flodbølger skyller ind over mit sind. Åh! Hvor jeg ville jeg finde glæde i at fremføre ting for jer, som I aldrig har overvejet! Men fattigdom og verdens bekymringer forhindrer det ...

Hosianna, hosianna, hosianna til den almægtige Gud, for at lyset begynder at stråle over os i dette øjeblik. Jeg kan ikke finde ord, hvormed jeg kan udtrykke mig. Jeg er ikke lærd, men mine følelser er lige så gode, som ethvert andet menneskes. Åh, havde jeg blot en ærkeengels sprog, så jeg engang kunne udtrykke mine følelser til mine venner! Men det forventer jeg aldrig vil ske i dette liv.«<sup>6</sup>

»Der har været store vanskeligheder med at banke noget ind i hovederne på denne generation. Det har været som at klippe et stykke tøj med en sløv saks. Selv de hellige er langsomme til at forstå.

Jeg har i adskillige år prøvet på at berede de helliges sind på at modtage det, der hører Gud til, men vi ser ret ofte, at nogle af dem, efter at de har lidt alt det, de har, for Guds værk, vil knuses som glas, så snart der kommer noget, som er i modstrid med deres traditioner og overleveringer. De kan slet ikke tåle ilden. Hvor mange, der vil kunne efterleve en celestial lov og holde ud og modtage ophøjelse, kan jeg ikke sige, da mange er kaldet, men få er udvalgt (se L&P 121:40).«<sup>7</sup>

»Jeg er ikke som andre mennesker. Mit sind er uophørligt optaget af dagens opgaver, og jeg er nødt til at sætte hele min

lid til den levende Gud med hensyn til alt, hvad jeg skal sige, ved lejligheder som denne [en begravelse] ...

Havde jeg modtaget inspiration, åbenbaring og haft vejr til at fortælle jer alt, hvad min sjæl har overvejet i den forgangne tid, så ville der ikke være en sjæl i denne forsamling, der ikke ville gå til deres hjem og for evigt tie angående religion, indtil de havde fået kundskab.

Hvorfor er I så sikre på, at I forstår det, der hører Gud til, når I er så usikre på alt andet? Al den kundskab og intelligens, jeg kan bibringe jer, står til jeres rådighed.«<sup>8</sup>

»Nogle mennesker siger, at jeg er en falden profet, fordi jeg ikke frembringer flere af Herrens ord. Hvorfor gør jeg ikke det? Er vi i stand til at modtage dem? Nej! Ikke én af os i dette lokale.«<sup>9</sup>

»Jeg vil fra tid til anden åbenbare jer det, som Helligånden har åbenbaret mig. Alle de løgne, som nu bliver udspreedt om mig, er af Djævelen, og Djævelens og hans tjeneres indflydelse vil blive anvendt imod Guds rige. Guds tjenere forkynder intet andet end det evige livs principper, og på deres gerninger skal I kende dem. Et godt menneske forkynder gode og hellige principper, mens et ondt menneske forkynder det onde. Jeg føler, at jeg i Herrens navn skal tilrettevise alle sådanne dårlige principper, løgnere, osv., og jeg formaner jer alle til at være opmærksomme på, hvem I søger. Jeg formaner jer til at give agt på al den dyd og de lærdomme, som jeg har undervist jer i ...

Jeg beder jer tænke over dette – føj dyd, kærlighed osv. til jeres tro. Jeg siger i Herrens navn, at når alt dette findes i jer, skal I bære frugt (se 2 Pet 1:5-8). Jeg bærer vidnesbyrd om, at intet andet menneske end jeg har magt til at åbenbare det, som er i himlen, på jorden og i helvede ... Jeg overgiver jer alle til Gud, så I kan arve alt – og må Gud føje sin velsignelse dertil.«<sup>10</sup>

---

**Selv om profeter er mennesker med  
menneskelige svagheder, er de kaldet af Gud  
til at undervise og lede hans folk.**

*I profetens optegnelse for den 6. november 1835 står der: »Her til morgen blev jeg præsenteret for en mand, der kom østfra.*



Efter at have hørt mit navn, kommenterede han, at jeg kun var et menneske, og gav udtryk for, at han havde antaget, at den person, som Herren anså det for passende at åbenbare sin vilje, nødvendigvis måtte være mere end et menneske. Han synes at have glemt de ord, som faldt fra Jakobs læber, at profeten Elias var et menneske under samme kår som vi – alligevel havde han så stor magt hos Gud, at Gud som svar på hans bøn lukkede himlene, så det ikke regnede i tre år og seks måneder. Og atter som svar på hans bøn gav himlen regn, og jorden lod sin afgrøde vokse frem (se Jak 5:17-18). Ja, sådan er denne generations mørke og uvidenhed, at de anser det for utroligt, at et menneske skulle kunne have noget med sin Skaber at gøre.«<sup>11</sup>

»Har jeg nogensinde forkyndt noget forkert fra denne forhøjning? Er jeg nogensinde blevet gjort til skamme? Jeg ønsker at stå som sejrherre i Israel, før jeg går på den anden side og ikke ses mere. Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen – men der findes ingen fejl i de åbenbaringer, som jeg har forkyndt jer. Skal jeg da kastes bort, som om jeg ingenting er værd?«<sup>12</sup>

»Selv om jeg begår fejl, har jeg ikke begået de fejl, som jeg står anklaget for: De fejl, jeg begår, skyldes menneskets svaghed, ligesom andre mennesker. Intet menneske lever uden fejl. Tror I, at selv Jesus, hvis han var her, ville være fejlfri i jeres øjne? Hans fjender sagde alt muligt ondt om ham – og de så alle efter, om han begik synd.«<sup>13</sup>

*I Joseph Smith's optegnelse fra den 29. oktober 1842 står der:*  
 »Jeg gik over til forretningen i Nauvoo, Illinois, hvor nogle brødre og søstre, som var ankommet fra området omkring New York samme formiddag, var forsamlet ... Jeg fortalte dem, at jeg kun var et menneske, og at de ikke skulle forvente, at jeg var fuldkommen. Hvis de forventede fuldkommenhed fra min side, ville jeg forvente det fra deres side – men hvis de ville bære over med mine og brødrenes svagheder, så ville jeg ligeledes bære over med deres svagheder.«<sup>14</sup>

### **Trods modstand fuldfører profeterne den mission, de har fået af Gud.**

»Jeg er glad og taknemlig for det privilegium at være til stede ved denne lejlighed. Vore fjender har gjort sig de største anstrengelser for at føre mig til Missouri og slå mig ihjel, men Herren har spærret dem vejen, og de har endnu ikke fuldført deres mål. Gud har sat mig i stand til at holde mig fri af deres hænder. Jeg har stridt en god strid ...

Jeg skal sejre over mine fjender: Jeg er begyndt at sejre over dem hjemme, og jeg skal gøre det ude omkring. Alle de, der rejser sig imod mig, vil afgjort føle vægten af deres ugudelighed på deres eget hoved.«<sup>15</sup>

»Jeg taler frimodigt og redeligt og med myndighed ... Jeg ved, hvad jeg siger. Jeg forstår min mission og gerning. Gud den Almægtige er mit skjold, og hvad kan mennesket gøre, når Gud er min ven? Jeg vil ikke blive ofret, før min tid kommer, og da vil jeg frivilligt lade mig ofre ... Jeg takker Gud, fordi han har bevareret mig mod mine fjender. Jeg har ingen fjender, undtagen for sandhedens sag. Jeg har intet andet ønske end at gøre godt mod alle mennesker. Jeg ønsker at bede for alle mennesker.«<sup>16</sup>

»Hvis jeg ikke var blevet en del af dette værk og blevet kaldet af Gud, så ville jeg trække mig ud. Men jeg kan ikke trække mig ud – jeg nærer ingen tvivl om sandheden.«<sup>17</sup>

»Jeg er en utilhugget sten. Hammer- og mejselslag hørtes aldrig på mig, før Herren tog mig ved hånden. Jeg ønsker kun himlens lærdom og visdom.«<sup>18</sup>

»Jeg profeterer og erklærer denne formiddag, at alle jordens og helvedes samlede kræfter ikke nogensinde kan eller skal vælte eller overvinde denne dreng, for jeg har et løfte fra den evige Gud. Hvis jeg har syndet, har jeg syndet i det udvortes, men jeg har altid ønsket at gøre det, der hører Gud til.«<sup>19</sup>

»Når mennesker kommer og bygger på andre menneskers grundvold, gør de det på eget ansvar og uden myndighed fra Gud, og når floderne stiger og vindene suser, så vil de opdage, at de har bygget på sand, og hele deres struktur vil smuldre til støv.

Har jeg bygget på noget andet menneskes grundvold? Jeg har al den sandhed, som den kristne verden besidder, og oven i købet en uafhængig åbenbaring, og Gud vil gøre mig til sejrherre.«<sup>20</sup>

---

**Profeter elsker dem, de tjener, og ønsker at lede dem godt, selv om det kræver, at de irettesætter dem.**

»Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner (se Joh 15:13). Jeg har fundet, at hundreder og tusinder af mine brødre er villige til at ofre deres liv for mig.

De byrder, som jeg bærer på, er meget store. Mine forfølgere giver mig ingen fred, og jeg finder, at midt i alle opgaver og bekymringer er ånden villig, men kødet er svagt. Selv om jeg er kaldet af min himmelske Fader til at lægge grundvolden til dette store værk og rige i denne uddeling og til at bære vidnesbyrd om hans åbenbarede vilje til det adspredte Israel, er jeg underkastet de samme følelser som andre mennesker, ligesom de fordums profeter ...

Jeg ser ingen fejl ved Kirken, og lad mig derfor opstå med de hellige, hvad enten jeg stiger op til himlen eller stiger ned til helvede eller går noget andet sted hen. Og dersom vi går til helvede, vil vi smide Djævlene ud og gøre det til en himmel. Hvor dette folk er, er der godt at være.«<sup>21</sup>

»De hellige behøver ikke tro, at jeg ikke ved, hvad der går for sig, fordi jeg er familiær over for dem og spøgefuldt og munter. Synd kan ikke tolereres i Kirken i nogen som helst form, og noget sådant vil ikke få nogen blid medfart, hvor jeg er, for jeg er fast besluttet på at lede Kirken på rette måde.«<sup>22</sup>

»Hvis jeg er så heldig, at jeg er det menneske, der forstår Gud og forklarer og gengiver principperne til jeres hjerte, så Ånden besegler dem i jer, lad da fremover enhver mand og kvinde sidde i stilhed, holde hånden for munden og aldrig løfte deres hænder eller røst, eller sige noget imod Guds mand eller Guds tjenere igen ... Hvis jeg bibringer jer kundskab om ham, bør al forfølgelse af mig ophøre. Så vil I vide, at jeg er hans tjener, for jeg taler med myndighed ...

Jeg kan smage det evige livs principper, og det kan I også. De er givet til mig gennem åbenbaring fra Jesus Kristus, og jeg ved,



*»Jeg har rettet min tale til jer alle, både rige og fattige, trælle og frie, store og små ...  
Jeg elsker alle mennesker, især disse mine brødre og søstre.«*

at når jeg fortæller jer disse ord om det evige liv, som de er givet til mig, så kan I smage dem, og jeg ved, at I tror dem. I siger, at honning er sødt, og det gør jeg også. Jeg kan også smage ånden af det evige liv. Jeg ved, hvad det er godt, og når jeg fortæller jer det, som er blevet givet mig gennem inspiration fra Helligånden, vil I modtage dem med glæde og fryde jer mere og mere ...

Jeg har rettet min tale til alle, både rige og fattige, trælle og frie, store og små. Jeg nærer ikke fjendtlige følelser mod noget menneske. Jeg elsker jer alle, men jeg hader nogle af jeres gerninger. Jeg er jeres bedste ven, og dersom en person ikke opnår det, han stræber efter, er det hans egen skyld. Dersom jeg irttesætter et menneske, og vedkommende hader mig for det, er han en tåbe, for jeg elsker alle mennesker, især disse mine brødre og søstre.

... I kender mig ikke; I har aldrig kendt mit hjertes inderste følelser. Intet menneske kender min historie. Jeg kan ikke røbe den – jeg vil aldrig prøve på det. Jeg kan ikke fortænke nogen i, at de ikke vil tro min historie. Dersom jeg ikke havde oplevet det, jeg har, kunne jeg ikke selv have troet på det. Jeg har aldrig

gjort noget menneske fortræd, siden jeg blev født på denne jord. Jeg har altid været for fred.

Jeg kan ikke nedlægge mit liv, førend jeg har fuldendt hele min gerning. Jeg tænker aldrig ondt om nogen eller gør noget for at skade mine medmennesker. Når jeg kaldes frem af ærkeengelens trompet og bliver vejet i vægtskålen, så vil I alle kende mig. Mere kan jeg ikke sige. Gud velsigne jer alle.«<sup>23</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs på s. 511 om den forfølgelse, Joseph Smith blev udsat for i Nauvoo. Læs derefter på s. 513 og gennemgå historien om, hvordan han tjente og legede med børnene i Nauvoo. Hvorfor tror du, at han var i stand til at opretholde en så munter og omsorgsfuld indstilling? Overvej, hvad du kan gøre for at blive ved med at være glad og kærlig på tidspunkter med prøvelser.
- Læs det tredje og fjerde afsnit på s. 514, og læg mærke til profeten Josephs skuffelse over, at de hellige ikke var parate til at modtage alt det, han ville lære dem (se s. 514-515). Hvad kan forstyrre vores evne til at modtage mere sandhed? Hvad kan vi gøre for at være rede til »at modtage det, der hører Gud til«?
- Læs det afsnit, der begynder nederst på s. 515 samt de to efterfølgende afsnit. Hvilket råd kan du give en person, som nægter at følge en leder i Kirken, fordi denne leder har en eller anden karakterbrist? Læs det sidste afsnit på s. 516 og overvej, hvordan disse ord finder anvendelse i alle menneskelige forhold.
- Joseph Smith udtrykte tro på, at Gud ville beskytte ham og sætte ham i stand til at fuldføre sin livsgerning (s. 517-518). Hvilke oplevelser har du haft, hvor Gud har hjulpet dig med at leve op til dine ansvar i din familie eller i en kaldelse i Kirken?
- Læs de det sidste afsnit på s. 518 og det første afsnit på s. 519. Hvornår har du smagt sandhedens sødme? Hvordan kan vi finde glæde i en profets eller en anden kirkeleders ord, selv når han irettesætter os for vore misgerninger?

- Gennemgå hurtigt hele kapitlet og se efter en eller to udtalelser, som især kan hjælpe dig. Hvad er det, du påskønner ved de udtalelser, du har valgt? Hvordan har dette kapitel styrket dit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith?

*Skriftstedshenvisninger:* Dan 2:44-45; 2 Tim 4:6-8; Jakob 1:17-19; Mosi 2:9-11; Morm 9:31.

### Noter

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 259; fra en tale holdt af Joseph Smith den 9. apr. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
2. *History of the Church*, 5:85; fra »History of the Church« (manuskript), bog D-1, s. 1362, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
3. *History of the Church*, 5:159; fra et brev fra Joseph Smith til James Arlington Bennet, 8. sept. 1842, Nauvoo, Illinois; James Bennets efternavn er ukorrekt stavet »Bennett« i *History of the Church*.
4. Aroet L. Hale, »First Book or Journal of the Life and Travels of Aroet L. Hale«, s. 23-24; Aroet Lucius Hale, *Reminiscences*, ca. 1882, Kirkens arkiver.
5. Margarette McIntire Burgess i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. jan. 1892, s. 66-67.
6. *History of the Church*, 5:362; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards.
7. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 399; fra en tale holdt af Joseph Smith den 21. jan. 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
8. *History of the Church*, 5:529-530; fra en tale holdt af Joseph Smith den 13. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
9. *History of the Church*, 4:478; fra en tale holdt af Joseph Smith den 19. apr. 1841 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 444-446; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
11. *History of the Church*, 2:302; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 6. nov. 1835, Kirtland, Ohio.
12. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 445; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 310; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow.
14. *History of the Church*, 5:181; fra en indførelse i Joseph Smiths dagbog, 29. okt. 1842, Nauvoo, Illinois.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 309-310; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 327, 300; fra en tale holdt af Joseph Smith den 22. jan. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
17. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 342; fra en tale holdt af Joseph Smith den 6. apr. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards.
18. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 369; fra en tale holdt af Joseph Smith den 11. juni 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff og Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
19. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 387; fra en tale holdt af Joseph Smith den 27. aug. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards og William Clayton.
20. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 455; fra en tale holdt af Joseph Smith den 16. juni 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Thomas Bullock; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.

21. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 379-380; fra en tale holdt af Joseph Smith den 23. juli 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
22. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 369; fra undervisning givet af Joseph Smith den 27. maj 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff.
23. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 437; fra en tale holdt af Joseph Smith den 7. april 1844 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Wilford Woodruff, Willard Richards, Thomas Bullock og William Clayton. Se også tillæg 562, s. 3.



## Martyriet: Profeten Joseph besejler sit vidnesbyrd med sit blod

*»Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodigt  
i Guds og sit folks øjne« (L&P 135:3).*

### Fra Joseph Smiths liv

Vinteren og foråret 1843-1844 var en tid med meget spændte forhold i Nauvoo, eftersom Joseph Smiths fjender øgede deres indsats for at tilintetgøre ham og Kirken. Fordi han vidste, at hans jordiske tjenestegerning snart ville være tilendebragt, mødtes profeten ofte med medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum for at undervise dem og give dem de præstedømmenøgler, der var nødvendige for at lede Kirken. Disse forberedelser kulminerede i et møde med apostlene og nogle få andre nære kirkeledere i marts 1844. Ved dette møde gav profeten De Tolv til opgave at lede Kirken efter hans død, og forklarede, at han havde overdraget dem alle de ordinancer, den myndighed og de nøgler, der var nødvendige for at gøre dette. »Jeg overdrager byrden og ansvaret for ledelsen af denne kirke fra mine skuldre til jeres,« erklærede han. »Ret nu ryggen og bær det som mænd, for Herren vil lade mig hvile en tid.«<sup>1</sup>

Den 10. juni 1844 gav Joseph Smith, som var Nauvoos borgmester, og Nauvoos byråd ordre til at destruere *Nauvoo Expositor* og den trykpresse, som den blev trykt på. *Nauvoo Expositor* var en anti-mormonsk avis, der bagvaskede profeten og andre hellige og som opfordrede til ophævelsen af Nauvoos byrettigheder. Byens embedsmænd frygtede, at udgivelsen ville medføre et angreb fra pøbelhobens side. Som følge af borgmesterens og byrådets handling fremsatte myndighederne i Illinois en ubegrundet anklage





*Om eftermiddagen den 27. juni 1844 stormede en pøbelbob fængslet i Carthage i Illinois og dræbte profeten Joseph Smith og Hyrum Smith.*

mod profeten, hans bror Hyrum og andre af Nauvoos embedsmænd om oprør. Illinois' guvernør, Thomas Ford, gav ordre til at mændene skulle stilles for retten i Carthage i Illinois, statens hovedby, og lovede dem beskyttelse. Joseph vidste, at hvis han tog til Carthage, ville hans liv være i stor fare på grund af de pøbelhobe, der truede ham.

Idet Joseph og Hyrum mente, at pøbelhobene kun var efter dem, besluttede de sig for at rejse mod vest for at redde livet. Den 23. juni krydsede de Mississippi-floden, men senere samme dag fandt brødre fra Nauvoo frem til profeten og fortalte ham, at tropper ville invadere byen, hvis han ikke overgav sig til myndighederne i Carthage. Dette indvilligede profeten i i håb om at formilde de statslige embedsmænd og pøbelhobene. Den 24. juni bød Joseph og Hyrum deres familier farvel og red sammen med andre af Nauvoos embedsmænd mod Carthage og overgav sig dagen efter frivilligt til de statslige embedsmænd i Carthage. Efter brødrene var blevet løsladt mod kaution for den oprindelige tiltale, blev de uforskyldt anklaget for forræderi mod staten Illinois, arresteret og fængslet i Carthage for at afvente en høring. Ældste John Taylor og Willard Richards, de eneste medlemmer af De Tolv, der ikke var på mission på det tidspunkt, sluttede sig frivilligt til dem.

Om eftermiddagen den 27. juni 1844 sad den lille gruppe brødre stille og trøstesløse i fængslet. En af mændene bad ældste Taylor, som havde en god tenorstemme, om at synge for dem. Snart opløftede han stemmen: »En stakkels sorgbetyngt mand jeg ofte mødte på min vej, og når han ydmygt bad om hjælp, jeg aldrig kunne svare nej.«<sup>2</sup> Ældste Taylor har berettet, at den salme »i høj grad var i overensstemmelse med vore følelser på det tidspunkt, for vore ånder var alle nedtrykte, formørkede og triste.«<sup>3</sup>

Klokken lidt over fem om eftermiddagen stormede en stor gruppe overfaldsmænd fængslet og affyrede deres pistoler mod mændene indenfor. På få minutter var den onde gerning gjort. Hyrum Smith blev skudt først og døde næsten med det samme. Ældste Richards blev på mirakuløs vis kun overfladisk såret, og skønt ældste Taylor blev alvorligt såret, overlevede han og blev senere Kirkens tredje præsident. Profeten Joseph løb hen til

vinduet og blev ramt af et dødbringende skud. Genoprettelsens profet og hans bror Hyrum havde beseglet deres vidnesbyrd med deres blod.

## Joseph Smiths lærdomme

---

### Gud beskyttede Joseph Smith til hans jordiske mission var fuldført.

*I august 1842 sagde Joseph Smith:* »Mine følelser for øjeblikket er, at eftersom den Almægtige har bevaret mig indtil i dag, vil han blive ved med at bevare mig ved de helliges tro og bønner, indtil jeg har fuldbyrdet min mission her i livet og grundfæstet præstedømmets fyldes uddeling så fast i de sidste dage, at alle jordens og helvedes magter og kræfter ikke kan få overhånd over den.«<sup>4</sup>

*I oktober 1843 sagde profeten følgende:* »Jeg udfordrer hele verden til at ødelægge Herrens værk – og jeg profeterer, at de aldrig vil få magt til at dræbe mig, før mit arbejde er fuldført, og jeg er rede til at dø.«<sup>5</sup>

*I maj 1844 sagde profeten følgende:* »Gud vil altid holde hånden over mig, indtil min mission er fuldført.«<sup>6</sup>

*I juni 1844 sagde profeten følgende:* »Jeg sætter ikke mit eget liv højere end andres. Jeg er parat til at lade mig ofre for dette folk, for hvad kan vore fjender gøre? De kan kun slå legemet ihjel, og så rækker deres kræfter ikke længere. Stå fast mine venner. Vig aldrig tilbage. Søg ikke at redde jeres liv, for den, der frygter at dø for sandheden, vil miste det evige liv. Hold ud til enden, og vi skal opstå og blive som guder og herske i celestiale riger, fyrstendømmer og evige magter.«<sup>7</sup>

*Tidligt den 27. juni 1844 skrev Joseph Smith i al hast fra fængslet i Carthage følgende i et brev til Emma Smith:* »Jeg er i høj grad overladt til min skæbne, for jeg ved, at jeg er retfærdiggjort og har gjort det så godt som muligt. Hils børnene og alle mine venner ... og hvad angår forræderi, så ved jeg, at jeg ikke har begået noget sådant, og de kan ikke bevise et eneste tilfælde af noget lignende, så du skal ikke frygte, at noget ondt kan ske os af den grund. Må Gud velsigne jer alle. Amen.«<sup>8</sup>

**Før sin død overdrog Joseph Smith alle  
præstedømmets nøgler og magt, som Herren  
havde besejlet på ham, til De Tolv.**

*Wilford Woodruff, Kirkens fjerde profet, har berettet følgende:*  
»Joseph Smith tilbragte den sidste vinter, han levede – tre til fire måneder – sammen med De Tolvs Kvorum, hvor han underviste dem. Det var ikke blot et par timer, hvor han forrettede evangeliets ordinancer til dem, men han tilbragte dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned med at forklare dem og nogle få andre om Guds rige.«<sup>9</sup>

*Wilford Woodruff har om Joseph Smiths møde med apostlene i marts 1844 sagt:* »Jeg husker den sidste tale, Joseph Smith nogensinde holdt for os, før han døde ... Han stod op i omkring tre timer. Værelset var som fyldt med en altfortærende ild. Hans ansigt skinnede som rav, og han var iklædt Guds kraft. Han forelagde os vores pligt. Han udlagde fylden af dette store Guds værk for os, og i sin tale til os sagde han: »Jeg har fået besejlet alle nøgler, al magt, alle livets og frelsens principper, som Gud har givet noget menneske, som nogensinde har levet på jordens overflade, på mit hoved. Og disse principper og dette præstedømme og denne magt hører til denne store og sidste uddeling, som Himlens Gud har iværksat på jorden. Nu,« sagde han henvendt til De Tolv, »har jeg besejlet alle nøgler, al magt og ethvert princip på jeres hoved, som Herren har besejlet på mit hoved.« Han fortsatte således: »Jeg har levet så længe – frem til dette øjeblik – jeg har været midt iblandt dette folk og midt i forløsningens store værk og arbejde. Jeg har ønsket at leve længe nok til at se dette tempel blive bygget. Men jeg skal ikke leve længe nok til at se det fuldført, men det skal I – det skal I ...

Efter således at have talt til os, sagde han: »Jeg siger jer, at dette riges byrde nu hviler på jeres skuldre. I skal bære det ud til hele verden, og hvis I ikke gør det, vil I blive fordømt.«<sup>10</sup>

*Medlemmer af De Tolv har berettet:* »Vi, De Tolv ... sad i råd i den sidste del af marts måned i 1844 i byen Nauvoo ...

Til dette rådsmøde syntes Joseph Smiths ånd at være lettere nedtrykt, og han tog sig den frihed at åbne sit hjerte for os ...



*Wilford Woodruff berettede, at profeten Joseph Smith »tilbragte den sidste vinter, han levede – tre til fire måneder – sammen med De Tolv Kvorum, hvor han underviste dem ... Han brugte dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned.«*

»Brødre, Herren byder mig at fremskynde det værk, som vi er en del af ... En vigtig begivenhed skal snart udspille sig. Det kan ske, at mine fjender vil slå mig ihjel. Og i tilfælde af, at de gør det, vil nøglerne for evigt være tabt fra jorden, hvis de og den magt, som jeg besidder, ikke overdrages til jer. Men hvis det blot kan lykkes mig at overdrage dem på jeres hoved, så lad mig falde som et offer for morderiske hænder, hvis Gud vil tillade det, og jeg kan gå med glæde og tilfredshed, velvidende at mit arbejde er færdiggjort, og grundvolden er lagt, hvorpå Guds rige skal bygges i denne tidernes fyldes uddeling.

Ansaret for at lede denne kirke fremover skal ligge på De Tolvs skuldre, indtil I udpeger andre til at efterfølge jer. Jeres fjender kan ikke dræbe jer alle på en gang, og skulle nogen af jer blive dræbt, kan I lægge hænderne på andre og udfylde jeres kvorummer. Således kan denne magt og disse nøgler blive bevaret på jorden til alle tider: ...

Vi vil aldrig glemme hans følelser eller hans ord ved denne lejlighed. Efter han havde talt således, fortsatte han med at gå frem og tilbage på gulvet og sagde: »Efter at have løftet byrden fra mine skuldre føler jeg mig let som en fjer. Jeg føler, at jeg er fri. Jeg takker min Gud for denne udfrielse.«<sup>11</sup>

*Parley P. Pratt, medlem af De Tolv Apostles Kvorum, skrev følgende:* »Denne store og gode mand blev før sin død ledt til at kalde De Tolv sammen fra tid til anden for at undervise dem i alt det, der hører riget, ordinancerne og Guds ledelse til. Han bemærkede ofte, at han lagde grundvolden, men at det var op til De Tolv at fuldføre værket. Han sagde: »Jeg ved ikke hvorfor, men af en eller anden grund er jeg tvunget til at fremskynde mine forberedelser og til at overdrage De Tolv alle ordinancerne, nøglerne, pagterne, begavelserne og præstedømmets beseglende ordinancer og til at lægge et mønster for dem angående alt, der vedrører templet og begavelsen deri.«

Efter at have gjort dette glædede han sig overordentligt, for som han sagde, er Herren ved at lægge byrden på jeres skuldre og lade mig hvile en stund. Og hvis de dræber mig, fortsatte han, vil Guds rige fortsat rulle frem, idet jeg nu har udført den opgave, som blev mig pålagt, eftersom jeg har overdraget jer alt det, der skal til for at opbygge riget i overensstemmelse med det himmelske syn og det mønster, som himlen har vist mig.«<sup>12</sup>

*Brigham Young, Kirkens anden profet, har sagt følgende:* »Joseph overdrog på vores hoved alle de nøgler og al den magt, der hører til apostelembedet, som han selv var i besiddelse af, før han blev taget bort, og intet menneske eller nogen gruppe af mennesker kan komme imellem Joseph og De Tolv i denne verden eller den tilkommende. Hvor ofte har Joseph ikke sagt til De Tolv: »Jeg har lagt grundvolden, og I skal bygge på den, for riget hviler på jeres skuldre.«<sup>13</sup>

**Profeten Joseph Smith og hans bror  
Hyrum levede ædelmodigt og døde ædelmodigt  
for deres vidnesbyrd om evangeliet.**

*Som nedskrevet i Lære og Pagter 135:1-6 skrev John Taylor følgende, mens han tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum:* »For at besegle vidnesbyrdet om denne bog og Mormons Bog kundgør vi profeten Joseph Smiths og patriarken Hyrum Smiths martyrium. De blev skudt i fængslet i Carthage den 27. juni 1844 omkring kl. 17 af en bevæbnet pøbelhob – sortsværtet – på mellem 150 og 200 personer. Hyrum blev skudt først og sank fattet om, mens han udbrød: *Jeg er dødsens!* Joseph sprang ud af vinduet og blev skudt under forsøget, mens han udbrød: *O Herre, min Gud!* De blev begge skudt på brutal måde, efter at de var døde, og blev begge ramt af fire kugler.

John Taylor og Willard Richards, to af De Tolv, var de eneste andre personer i værelset på dette tidspunkt; den førstnævnte blev såret på en barbarisk måde af fire kugler, men er siden kommet sig; den sidstnævnte undslap ved Guds forsyn uden så meget som et hul i sin kappe.

Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den. I det korte tidsrum af tyve år frembragte han Mormons Bog, som han oversatte ved Guds gave og kraft, og har ladet den udgive på to kontinenter; har sendt det evigtvarende evangeliums fylde, som den rummer, til jordens fire hjørner; har frembragt de åbenbaringer og befalinger, som udgør denne bog, Lære og Pagter, og mange andre vise dokumenter og lærdomme til gavn for menneskenes børn; indsamlet mange tusinde af de sidste dages hellige, grundlagt en stor by og efterladt sig et ry og et navn, som ikke kan udslettes. Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodigt i Guds og sit folks øjne og har som de fleste af Herrens salvede i fordums tider beseglet sin mission og sine gerninger med sit eget blod; og ligeså har hans bror Hyrum. I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!

Da Joseph tog til Carthage for at overgive sig til lovens foregivne fordringer to eller tre dage før, han blev dræbt ved et attentat, sagde

han: »Jeg går som et lam til slagtning, men jeg er rolig som en sommormorgen, min samvittighed er ren over for Gud og over for alle mennesker. Jeg dør som uskyldig, og det skal siden siges om mig: Han blev myrdet med koldt blod.« Efter at Hyrum samme morgen havde gjort sig parat til at tage af sted – skal vi sige til slagtning? ja, for det var det – læste han følgende afsnit i slutningen af det tolvte kapitel af Eters Bog i Mormons Bog og bøjede bladet om ved det:

*Og det skete, at jeg bad til Herren om, at han ville skænke ikke-jøderne nåde, så de kunne nære næstekærlighed. Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort rene. Og fordi du har set din svagbed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger. Og nu byder jeg ... farvel til ikke-jøderne, ja, og også til mine brødre, som jeg elsker, indtil vi skal mødes for Kristi dommersæde, hvor alle mennesker skal vide, at mine klæder ikke er plettet af jeres blod [Eter 12:36-38]. Vidnerne er nu døde, og deres vidnesbyrd er i kraft.*

Hyrum Smith blev fireogfyrrer år gammel i februar 1844, og Joseph Smith blev otteogtrediver i december 1843; og fra nu af skal deres navne regnes med blandt religionsmartyrerne, og læseren i hver eneste nation vil blive mindet om, at det kostede det nittende århundredes ædleste blod at frembringe Mormons Bog og denne bog med kirkens Lære og Pagter, til frelse for en falden verden, og om, at hvis ilden kan svide et grønt træ til Guds ære, hvor let kan den da ikke opbrænde de tørre træer og rense vingården for fordærvelse. De levede for ære, de døde for ære, og ære er deres evige belønning. Fra tidsalder til tidsalder skal deres navne overleveres til efterslægten som ædelstene for de helliggjorte.<sup>14</sup>

---

### **Joseph Smith udførte sin jordiske mission og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.**

*Brigham Young har erklæret:* »Skønt fjenden havde magt til at dræbe vores profet, dvs. dræbe hans legeme, opnåede profeten så ikke alt det, han havde sat sig for at opnå, mens han levede? Det er jeg overbevist om, at han gjorde.«<sup>15</sup>





*Brigham Young*

*Brigham Young har også sagt følgende:* »Hvem reddede Joseph Smith fra hans fjender indtil den dag, han døde? Det var Gud; han blev bragt til randen af døden igen og igen, og efter hvad folk kan forstå, kunne han ikke blive reddet, og der var ingen sandsynlighed for, at han blev frelst. Da han var i fængsel i Missouri, og ingen ventede, at han nogensinde ville undfly deres hænder, havde jeg så stor tro som Abraham og sagde til

brødrene: »Så sandt som Gud Herren lever, skal han komme ud af deres hænder.« Skønt han havde profeteret, at han ikke ville leve til han blev 40 år, nærrede vi dog alle håb om, at det ville blive en falsk profeti, og at vi altid skulle beholde ham hos os. Vi troede, at vores tro ville række længere end det, men vi tog fejl – til sidst faldt han som martyr for sin religion. Jeg sagde: Nu er vidnesbyrdet fuldt ud i kraft – han har besejlet det med sit blod.«<sup>16</sup>

*Wilford Woodruff vidnede:* »Jeg nærrede altid underlige følelser omkring hans død og den måde, hvorpå hans liv blev taget. Jeg følte, at hvis ... Joseph kunne have fået det, som han selv ønskede, ville han have ført an på vejen til Rocky Mountains. Men siden da har jeg fuldt ud forliget mig med den kendsgerning, at det var i overensstemmelse med planen, og at det krævedes af ham – som denne uddelings leder – at han skulle besejle sit vidnesbyrd med sit blod, og derefter gå til ånde verden som bærer af denne uddelings nøgler, for at åbne den mission, som nu udføres ved at prædike evangeliet til »ånderne i fængslet.«<sup>17</sup>

*Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, forklarede:* »Hvad lærer vi af Joseph og Hyrum Smiths martyrium? Denne vigtige lektie: »Et testamente får jo først betydning ved dødsfald« (Hebr 9:16), for før det har det ingen virkning. Vi lærer også, at de helles blod virkelig er Kirkens grundvold. Herren tillod det offer, så disse dydige og retskafne mænds vidnesbyrd skulle stå som et vidne mod en fordærvet og uretfærdig verden. Samtidig var de også eksempler på den vidunderlige kærlighed, som Forløseren taler om: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til

for sine venner« (Joh 15:13). Denne vidunderlige kærlighed viste de de hellige og verden, for før de indledte rejsen til Carthage, indså og gav de begge udtryk for deres overbevisning om, at de var på vej i døden ... Deres mod, deres tro og deres kærlighed til folket var uden grænser, og de gav alt, hvad de havde for deres folk. En sådan hengivenhed og kærlighed efterlod ingen plads til tvivl i sindet hos dem, der havde Helligåndens ledsagelse, om, at disse gode og oprigtige mænd virkelig var Herrens bemyndigede tjenere.

Dette martyrium har altid været en inspiration for Herrens folk. Det har hjulpet dem i deres individuelle prøvelser, har givet dem mod til at følge retfærdighedens kurs og til at kende og efterleve sandheden, og det bør altid bevares som et helligt minde for de sidste dages hellige, som er blevet undervist i de store sandheder, som Gud har åbenbaret gennem sin tjener, Joseph Smith.«<sup>18</sup>



*George Albert Smith*

*George Albert Smith, Kirkens ottende præsident, erklærede:* »Joseph Smith udførte sin mission, og da den tid kom, hvor han skulle stå ansigt til ansigt med døden, sagde han: »Jeg går som et lam til slagting, men jeg er rolig som en sommormorgen. Min samvittighed er ren over for Gud og over for alle mennesker. Hvis de dræber mig, skal jeg dø som uskyldig, og mit blod skal råbe fra jorden på hævn, og det skal siden siges om mig:

»Han blev myrdet med koldt blod« (se L&P 135:4). Han frygtede ikke at stå for vor Fader i himlens behagelige domstol og stå til ansvar for de gerninger, han havde gjort i kødet. Han frygtede ikke at besvare den anklage, som var blevet fremsat mod ham om, at han narrede folket og behandlede dem uretfærdigt. Han var ikke bange for resultatet af sit livs mission eller for den endelige sejr for det værk, som han vidste, var guddommeligt indstiftet, og som han gav sit liv for.«<sup>19</sup>

*Gordon B. Hinckley, Kirkens femtende præsident, har vidnet:* »Så sikker var Joseph Smith på den sag, han anførte, og så sikker

var han på sin gudgivne kaldelse, at han skattede det højere end sit eget liv. Med forudviden om sin kommende død overgav han sig til dem, der ville overlade ham forsvarsløs i hænderne på en pøbelhob. Han beseglede sit vidnesbyrd med sit hjerteblood.«<sup>20</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Kort forinden Joseph og Hyrum Smith blev dræbt, sang ældste John Taylor »En stakkels sorgbetyngt mand« (s. 525). Læs eller syng denne salme (*Salmer og sange*, nr. 15), og overvej, hvordan den relaterer til Joseph Smiths liv. Hvorfor var det en passende salme under disse omstændigheder?
- Gennemgå de udtalelser, der vidner om at Joseph Smith overdrog præstedømmets nøgler til De Tolv Apostle (s. 527-529). Hvorfor tror du, at apostlene følte, at det var vigtigt at vidne om disse oplevelser? Hvilket vidnesbyrd har du om den måde, hvorpå Kirkens præsidentskab efterfølges?
- Studér John Taylors beretning om Joseph og Hyrum Smiths martyrium (s. 530-531). Hvordan kan du forsvare udtalelsen om, at Joseph Smith »har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den«? Før de kom til fængslet i Carthage, læste Hyrum Eter 12:36-38 og vendte siden. Hvordan var dette skriftsted anvendeligt på Joseph og Hyrum? Hvilke følelser får du, når du overvejer de ofre, som Joseph og Hyrum bragte for deres vidnesbyrd om Jesus Kristus?
- Læs på s. 531-534 vidnesbyrdene fra de sidste dages profeter. Hvilke ord om taknemlighed og vidnesbyrd kan du føje til deres?

*Skriftstedshenvisninger:* Hebr 9:16-17; L&P 5:21-22; 98:13-14; 112:30-33; 136:37-40.

## Noter

1. Citeret i en erklæring fra De Tolv Apostle (udateret udkast), som refererer et møde i marts 1844; i Brigham Young, Office Files 1832-1878, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
2. »En stakkels sorgbetyngt mand«, *Salmer og sange*, nr. 15.
3. John Taylor, citeret i *History of the Church*, 7:101; fra John Taylor, »The Martyrdom of Joseph Smith«, i Historian's Office, History of the Church ca. 1840-1880 s. 47, Kirkens arkiver.
4. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 309; fra en tale holdt af Joseph Smith den 31. aug. 1842 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Eliza R. Snow; se også tillæg, s. 562, pkt. 3.
5. *History of the Church*, 6:58; fra en tale holdt af Joseph Smith 15. okt. 1843 i Nauvoo, Illinois; nedskrevet af Willard Richards; se også tillæg s. 562, pkt. 3.
6. *History of the Church*, 6:365; fra en tale holdt af Joseph Smith den 12. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; fortalt af Thomas Bullock.
7. *History of the Church*, 6:500; fra en tale holdt af Joseph Smith den 18. juni 1844 i Nauvoo, Illinois. Samlerne af *History of the Church* kombinerede mundtlige beretninger fra adskillige øjenvidner til en enkelt beretning af talen.
8. Brev fra Joseph Smith til Emma Smith, 27. juni 1844, fængslet i Carthage, Illinois, Community of Christs arkiver, Independence, Missouri; kopi i Kirkens arkiver.
9. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21. dec. 1869, s. 2.
10. Wilford Woodruff, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. mar. 1892, s. 2.
11. Erklæring fra De Tolv Apostle (udateret udkast), som refererer et møde i marts 1844; i Brigham Young, Office Files 1832-1878, Kirkens arkiver.
12. Parley P. Pratt, »Proclamation to The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints«, *Millennial Star*, mar. 1845, s. 151.
13. Brigham Young, citeret i *History of the Church*, 7:230; fra en tale holdt af Brigham Young den 7. aug. 1844 i Nauvoo, Illinois.
14. Lære og Pagter 135:1-6.
15. Brigham Young, *Deseret News*, 30. apr. 1853, s. 46.
16. Brigham Young, tale holdt den 1. aug. 1852 i Salt Lake City, Utah; i Historian's Office, Report on Speeches, ca. 1845-1885, Kirkens arkiver.
17. Wilford Woodruff, *Deseret News*, 28. mar. 1883, s. 146.
18. Joseph F. Smith, »The Martyrdom«, *Juvenile Instructor*; juni 1916, s. 381.
19. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1904, s. 64.
20. Gordon B. Hinckley, »Tro: Kernen i sand religion«, *Stjernen*, okt. 1995, s. 5.



*»Det blev vedtaget i evighedens råd,« erklærede Brigham Young, »længe før jorden blev grundfæstet, at Joseph Smith skulle være den mand, som i denne verdens sidste uddeling skulle frembringe Guds ord til menneskene.«*



## »Priser profeten«: Profeter i de sidste dage bærer vidnesbyrd om profeten Joseph Smith

*»Profeten Joseph Smith ... blev kaldet af Gud ved Guds egen røst, til at indlede evangeliets uddeling til verden for sidste gang.« (Joseph F. Smith)*

### Fra Joseph Smiths liv

**E**fter profeten Joseph Smiths og hans bror Hyrums død vendte medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som havde været udsendt som missionærer i USA, tilbage til Nauvoo så hurtigt som muligt. Medlemmerne af De Tolv indkaldte de hellige til et møde den 8. august 1844, hvor Brigham Young, præsident for De Tolv Apostles kvorum, talte. Mens han talte, skete der noget usædvanligt, som mange hellige var vidner til. På mirakuløs vis kom præsident Young til at se ud og lyde som Joseph Smith. »Hvis Joseph var opstået fra de døde og atter havde talt til dem,« berettede Georg Q. Cannon, »kunne det ikke have virket mere forbløffende, end det gjorde for mange af de tilstedeværende ved dette møde. Det var Josephs egen stemme – og ikke alene var det Josephs stemme, der hørtes, men i de tilstedeværendes øjne var det, som om det var Joseph selv, der stod foran dem. Vi har aldrig hørt om en mere vidunderlig og mirakuløs begivenhed end den, der skete den dag i overværelse af den forsamling. Herren gav sit folk et vidnesbyrd, der ikke efterlod nogen tvivl om, hvem der var den mand, som han havde valgt til at lede dem.«<sup>1</sup>

Ved afslutningen af dette møde stemte de hellige for at lade De Tolv præsidere over dem. Godt tre år senere, i december 1847, blev Det Første Præsidentskab igen organiseret og Brigham Young opretholdt som Kirkens præsident.

Siden Brigham Youngs tid har samtlige profeter, som har præsidet over Kirken, båret vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths bemærkelsesværdige mission. Joseph Smith blev valgt i rådet i himlen til at være de sidste dages store profet og seer. Hans mission var så vigtig, at den blev forudset af fordums profeter, heriblandt i Det Gamle Testamente af profeten Josef, som blev solgt til Egypten. Josef af Egypten var selv seer, og han profeterede udførligt om Joseph Smith.

»En seer, som skal være en udsøgt seer for mine lænders frugt, skal Herren min Gud lade fremstå ... Og han skal få navn efter mig; og det skal være efter hans fars navn. Og han skal være ligesom jeg; for det, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk til frelse« (2 Ne 3:6, 15; se også 2 Ne 3:6-22).<sup>2</sup>

I december 1834 gav Joseph Smith sen. profeten Joseph en velsignelse, der bekræftede, at han var den seer, som Josef fordum havde profeteret om: »Jeg velsigner dig med dine fædre Abraham, Isak og Jakobs velsignelser, og også med din far Josef, Jakobs søns, velsignelse. Se, han drog omsorg for sine efterkommere i de sidste dage ... han søgte flittigt viden om, hvorfra den søn skulle komme, som skulle frembringe Herrens ord, hvorved de kunne blive oplyst og bragt tilbage til den sande fold, og hans øjne så dig, og hans hjerte frydede sig, og hans sjæl var tilfreds, og han sagde ... »Fra mine efterkommere, spredt blandt ikke-jøderne, skal en udvalgt seer opstå ... hvis hjerte skal grunde over stor visdom, hvis intelligens skal indse og forstå det mest dybsindige, der hører Gud til, og hvis mund skal udtale retfærdighedens lov« ... Du skal bære nøglerne til det embede, som er at præsidere over denne kirke, både for tid og al evighed.«<sup>3</sup>

Gennem Joseph Smith, en udvalgt seer i de sidste dage, blev evangeliets lærdomme og frelsende ordinancer åbenbaret, og Jesu Kristi sande kirke var atter grundlagt på jorden. Fordums og nutidige profeters vidnesbyrd forenes og erklærer, at Joseph Smith var det redskab, hvorigennem Gud gengav evangeliets fylde til velsignelse for »hele menneskeslægten, fra evighed til evighed.«<sup>4</sup>

## Sidste dages profeters vidnesbyrd

### Joseph Smith var blevet forudordineret til sin profetiske kaldelse.



*Præsident Brigham Young*

*Præsident Brigham Young:* »Det blev vedtaget i evighedens råd, længe før jorden blev grundfæstet, at Joseph Smith skulle være den mand, som i denne verdens sidste uddeling skulle frembringe Guds ord til menneskene og modtage fylde af Guds Søns præstedømmes nøgler og magt. Herren havde udset ham og hans far og fars far og deres forfædre helt tilbage til Abraham og fra Abraham til vandfloden, fra vandfloden til Enok og fra Enok til Adam. Han har holdt øje med den familie og det blod, som har løbet fra dets kilde til denne mands fødsel. Joseph Smith blev forudordineret i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling.«<sup>5</sup>

*Præsident Joseph Fielding Smith:* »Joseph Smith blev udvalgt til at lede Herrens værk i de sidste dage, og hans opgave blev tildelt ham, før han blev født gennem vor evige Faders forudviden i evigheder. Han kom i Elias' ånd for at berede vejen for vor Herres komme. Ingen profet siden Adams dage, med undtagelse af selvfølgelig, vor Forløser, har fået tildelt en større mission.«<sup>6</sup>



*Præsident Ezra Taft Benson*

*Præsident Ezra Taft Benson:* »For at kunne forstå storheden i profetens jordiske mission må vi se den i et evigt perspektiv. Han var blandt »de ædle og store«, som Abraham beskrev således:

»Se, Herren havde vist mig, Abraham, de intelligenser, som var blevet organiseret, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store; Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt blandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine herskere; for han stod blandt



dem, som var ånder, og han så, at de var gode; og han sagde til mig: Abraham, du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født. (Abr 3:22-23).

Således var det også med Joseph Smith. Han var der også. Han sad også i råd med de ædle og store. Eftersom han besad en fremtrædende, ærefuld og særlig position, har han utvivlsomt bidraget til planlægningen og udførelsen af Herrens store gerning, at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«, frelsen til alle vor Faders børn (Moses 1:39). Hans mission havde haft, og skulle få, betydning for alle, der var kommet til jorden, alle der levede på jorden og de millioner, der endnu ikke var født ...

Profeten Joseph Smith var ikke kun en af »de ædle og store«, han var også – og er stadig – opmærksom på vigtige forhold her på jorden selv i dag fra rigerne ovenfor. For i Herrens øjne ... er det hele én stor evig plan, hvori profeten Joseph spiller en vigtig rolle – alt sammen gennem Guds evige præstedømme og myndighed.«<sup>7</sup>

---

### **Joseph Smiths første syn er en grundlæggende del af vore individuelle vidnesbyrd.**

*Præsident Joseph F. Smith:* »Den største begivenhed, som nogen sinde har fundet sted i verden siden Guds Søns opstandelse fra graven og hans himmelfart, var Faderens og Sønnens komme til denne dreng, Joseph Smith, for at berede vejen til grundlæggelsen af Guds rige – ikke menneskers rige – for at det aldrig mere skulle ophøre eller væltes.

Fordi jeg har accepteret denne sandhed, er det let for mig at acceptere enhver anden sandhed, som han forkyndte og erklærede i løbet af sin mission ... i verden. Han underviste aldrig i en lærdom, der ikke var sand. Han praktiserede aldrig en lærdom, som han ikke var blevet befalet at praktisere. Han var aldrig talsmand for vildfarelse. Han blev ikke bedraget. Han så, han hørte, han gjorde, som han blev befalet at gøre, og derfor er Gud ansvarlig for det arbejde, som Joseph Smith fuldførte – ikke Joseph Smith. Herren er ansvarlig for det – ikke mennesket.«<sup>8</sup>



*Præsident Heber J. Grant*

og alverdens tvivl kan ikke ændre de fundamentale kendsgerninger forbundet med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«<sup>9</sup>



*Præsident Howard W. Hunter*

enkle beretning, for hvis den ikke er sand, falder mormonismen. Hvis den er sand – og det vidner jeg om, at den er – er det en af de største enkeltbegivenheder i hele historien.«<sup>10</sup>

*Præsident David O. McKay:* »Faderens og Sønnens tilsynkomst for Joseph Smith er grundlaget for denne kirke. Deri ligger dens styrke og livskrafts hemmelighed. Det er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om, at én åbenbaring besvarer alle spørgsmål om videnskaben vedrørende Gud og hans guddommelige personlighed. Kan I se, hvad det betyder? Det er svaret på, hvad Gud er. Hans forhold til sine børn er tydelig. Hans interesse for menneskeheden gennem den myndighed, der er uddelegeret til mennesket, er tydelig. Værkets fremtid er sikret. Disse og andre herlige sandheder bliver forklaret ved dette første herlige syn.«<sup>11</sup>

*Præsident Ezra Taft Benson:* »Profeten Joseph Smiths første syn er den grundlæggende lærdom i Kirken. Modstanderen ved det og har angrebet Joseph Smiths troværdighed lige fra den dag, hvor han bekendtgjorde besøget af Faderen og Sønnen ... I bør altid bære vidnesbyrd om sandheden af det første syn. Joseph Smith så virkelig Faderen og Sønnen. De talte med ham, ligesom han sagde, at de gjorde. Det er den mest storslåede begivenhed siden vor Herres opstandelse. Den leder, som ikke uden forbehold kan erklære sit vidnesbyrd om, at Gud og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith, kan aldrig blive en sand leder, en sand hyrde. Hvis vi ikke accepterer denne sandhed ... hvis vi ikke har modtaget et vidnesbyrd om denne store åbenbaring, kan vi ikke indgyde tro i dem, vi leder.«<sup>12</sup>



*Præsident  
George Albert Smith*

*Præsident George Albert Smith:* »Da drengeprofeten så Faderen og Sønnen i lunden i Palmyra og indså, at de virkelig var personer, og at de kunne høre og svare på det, han sagde, blev det starten på en ny æra i denne verden, og det lagde grundvolden for menneskenes børns tro. De kunne nu bede til vor Fader i himlen og indse, at han kunne høre og besvare deres bønner, og at der var en forbindelse mellem himlene og jorden.«<sup>13</sup>

### **Profeten Joseph Smith blev undervist af Gud og engle.**



*Præsident John Taylor*

*Præsident John Taylor:* »Hvem var Joseph Smith? Mormons Bog fortæller os, at han var efterkommer af Josef, som blev solgt til Egypten, og derefter blev han udvalgt af Abraham til at udføre et værk på jorden. Gud valgte denne unge mand. Han var ikke lærd i verdens øjne, men han var den mest dybsindige, lærde og intelligente mand, jeg nogensinde har mødt i mit liv, og jeg har rejst hundredtusindvis af kilometer, været på for-

skellige kontinenter og befundet mig blandt folk fra alle samfundslag og trossamfund – alligevel har jeg aldrig mødt en mand så intelligent som han. Og hvorfra fik han denne intelligens? Ikke fra bøger, ikke fra tidens logik eller videnskab eller filosofi, men han modtog den gennem åbenbaringer fra Gud, som blev gjort kendt for ham gennem det evigtvarende evangelium.«<sup>14</sup>



*Præsident Wilford Woodruff*

Præsident Wilford Woodruff: »Jeg har aldrig noget sted læst, så vidt jeg ved, om den samme kraft, som i nogen uddeling er blevet tilkendegivet for menneskenes børn, men som blev tilkendegivet for Guds profet ved organiseringen af denne kirke, da Faderen og Sønnen begge viste sig for profeten Joseph som svar på hans bøn, og da Faderen sagde: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« Det er en vigtig åbenbaring, der aldrig er blevet givet på samme måde i nogen uddeling i denne verden, som Gud har givet vedrørende sit værk. Guds profet blev betjent af engle fra himlen, da han organiserede Kirken. De var hans lærere, og alt hvad han foretog sig, og alt hvad han gjorde fra begyndelsen og frem til sit martyrium, blev åbenbaret af Jesus Kristus.«<sup>15</sup>



*Præsident Lorenzo Snow*

Præsident Lorenzo Snow: »Joseph Smith, som Gud udvalgte til at grundlægge dette værk, var fattig og uuddannet, og tilhørte ikke en af de udbredte kristne trosretninger. Han var kun en dreng, ærlig og retskaffen ... Ligesom Moses følte han sig utilstrækkelig og uegnet til opgaven, til at stå frem som en religiøs reformator i den mest upopulære position for at kæmpe imod holdninger og trosretninger, som havde været fremherskende i århundreder og anerkendt og regnet som den højeste teologiske lydighed. Men Gud havde kaldet ham til at udfri de fattige og ærlige i hjertet fra alle nationer fra deres åndelige og timelige trældom. Og Gud lovede ham, at enhver, som modtager og adlyder hans budskab, og at enhver, som lader

sig døbe til syndernes forladelse, skal modtage Helligånden, og skal modtage det samme evangelium og de samme velsignelser, som blev lovet og modtaget gennem evangeliet, som det blev forkyndt af fordums apostle, og dette budskab, dette løfte skulle opfyldes hvor som helst og til hvem som helst, ældsterne, Guds bemyndigede budbringere, overbringer det til. Således sagde Joseph, den uddannede, den usofistikerede, den jævne, simple og ærlige dreng.«<sup>16</sup>



*Præsident Harold B. Lee*

denne kirke er opstået, men her står noget som et monument – Mormons Bog. Mennesket Joseph kunne ikke have gjort dette, men Joseph, der lod sig lede af den almægtige Guds kraft kunne udføre og udførte den mirakuløse tjenestegerning at bringe riget frem ud af mørket i Jesu Kristi gengivne evangelium.«<sup>17</sup>



*Præsident David O. McKay*

*Præsident Harold B. Lee:* »Joseph Smith, den unge mand, der ikke var uddannet i tidens teologi og ikke uddannet på sin tids højere læreanstalter ... var en, der kunne underkaste sig Åndens belæringer og hvisken. Joseph Smith kunne ikke have oprettet denne kirke. Han kunne ikke have frembragt Herrens værk, Mormons Bog. Folk kan håne profeten Joseph Smith som menneske. De kan sætte spørgsmålstegn ved, hvordan

*Præsident David O. McKay:* »Det er om Joseph Smith, som ikke alene er en stor mand, men som er Herrens inspirerede tjener, jeg ønsker at tale ved denne lejlighed. Joseph Smiths storhed *består* i sandhed af guddommelig inspiration ...

»Hvordan kan han have forstand på Skriften, når han ikke er oplært i den?« spurgte jøderne, da de forundredes over Jesu visdom (Joh 7:15). Således kan vi gentage spørgsmålet med henblik på Joseph Smith, når vi overvejer hans enestående bedrifter, i løbet af det korte tidsrum

af fjorten år mellem Kirkens organisering og hans martyrium, når vi overvejer den fuldkomne harmoni mellem det gengivne evangelium og den oprindelige kirke, som blev oprettet af Jesus og hans apostle, når vi lægger mærke til hans store indsigt i principper og lærdomme, og når vi ser den kirkes uforlignelige hensigt og styrke, som er oprettet gennem inspiration fra Kristus, hvis navn den bærer. Svaret på spørgsmålet: »Hvorfra fik denne mand visdom?» kan findes i dette bevægende vers:

Priser profeten, som skued' Jehova,  
Jesus har salvet den herlige seer.  
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,  
det, som var talet, på jorden nu sker.«<sup>18</sup>

*Præsident Howard W. Hunter:* »Vi priser Joseph Smith for hans evne til at kommunikere ikke blot med Jahve, men også med andre himmelske personer. Mange besøgte, gav nøgler til og underviste den »udvalgte seer«, som var blevet oprejst i vore dage ... Vi priser også Joseph Smith for hans flid og evne til at oversætte og modtage hundredvis af sider med åbenbaret skrift. Han var en kanal, hvorigennem åbenbaring fandt sted. Det anslås, at flere storslåede skrifter er kommet frem gennem ham, end gennem noget andet menneske i historien.«<sup>19</sup>

---

### **Profeten Joseph Smith var kaldet af Gud til at indlede den sidste uddeling og gengive evangeliets fylde.**



*Præsident Spencer W. Kimball*

*Præsident Spencer W. Kimball:* »Jeg bærer i dag vidnesbyrd til verden om, at for mere end halvandet århundrede siden blev jernloftet knust – himlene blev åbnet igen, og siden dengang har åbenbaringerne været konstante.

Den nye dag oprandt, da en sjæl med stor længsel bad om guddommelig vejledning. Et afsides sted, hvor han kunne være alene, blev knæene bøjet, et hjerte ydmygede sig, indtrængende bønner blev udtalt, og et lys klarere end middagssolen oplyste verden – og sløret skulle aldrig lukkes igen.

En ung dreng ... Joseph Smith, med en uforlignelig tro brød forbandelsen, ødelagde ›himlen af jern‹ og genetablerede kommunikationen. Himlen kyssede jorden, lyset skilte mørket, og Gud talte igen til mennesket og åbenbarede atter ›sine planer for sine tjenere, profeterne‹ (Am 3:7). En ny profet var i landet, og gennem ham opbyggede Gud sit rige, som aldrig skulle ødelægges eller overlades til et andet folk – et rige, der altid skal bestå.

Evigheden i dette rige og de åbenbaringer, som det frembragte, er uomstødelige realiteter. Aldrig mere skal solen gå ned. Aldrig mere skal alle mennesker være fuldstændig uværdige til at kommunikere med deres skaber. Aldrig mere skal Gud være skjult for sine børn på jorden. Åbenbaring er her for at blive.«<sup>20</sup>



*Præsident Gordon B. Hinckley*

*Præsident Gordon B. Hinckley:*

»Beretningen om Josephs liv er historien om et mirakel. Han blev født i fattige kår. Han voksede op med modgang. Han blev drevet fra sted til sted, anklaget på falske grundlag og uretmæssigt fængslet. Han blev myrdet i en alder af 38 år. Men i det korte tidsrum af 20 år før sin død udrettede han, hvad ingen anden har udrettet i løbet af et langt liv.

Han oversatte og udgav Mormons Bog, et værk, der siden er blevet oversat til adskillige sprog, og som anerkendes af millioner verden over som Guds ord. De åbenbaringer, han modtog, samt andre skrivelser, han frembragte, er også hellig skrift for disse millioner. Det indeholder næsten dobbelt så mange sider som Det Nye Testamente i Bibelen, og det blev alt sammen frembragt af en enkelt mand i løbet af nogle få år. I løbet af samme tidsrum stiftede han en organisation, som ... har modstået enhver modgang og udfordring, og som lige så effektivt leder en verdensomspændende medlemsskare ... som den ledte en medlemsskare på 300 i 1830. Der findes tvivlere, som har forsøgt at bortforklare denne forbløffende organisation som et produkt af den tid, han levede i. Jeg tillader mig at hævde, at den organisation var lige så usædvanlig, lige så enestående og

lige så forbløffende dengang, som den er i dag. Den var ikke et produkt af sin tid. Den opstod som en åbenbaring fra Gud ...

I det tidsrum af 20 år, der gik forud for Joseph Smiths død, iværksatte han en missioneringsindsats, som bragte evangeliet ud til jordens nationer. Jeg forundres over den frimodighed, som han udviste. Selv i Kirkens spæde begyndelse, i en tid med stor modgang, blev mænd kaldet til at forlade deres hjem og familie og sejle over havet for at forkynde Jesu Kristi gengivne evangelium. Profetens hensigt og vision omfattede hele jorden.

Til vore generalkonferencemøder, som afholdes to gange om året, samles medlemmer i Nord-, Mellem- og Sydamerika, i Storbritannien og Afrika, i de europæiske lande, på Stillehavets øer og kontinenter og i Asiens ældgamle lande. Det er virkeliggørelsen af Guds profet Joseph Smiths vision. Han var sandelig en mægtig seer, som så vore dage og de større dage, som endnu er i vente, efterhånden som Herrens værk skrider frem over hele kloden.«<sup>21</sup>



*Præsident Joseph F. Smith*

*Præsident Joseph F. Smith:* »Hvad end profeten Joseph Smith måske har gjort eller været, så må vi ikke glemme, at han var det ene menneske ud af de millioner af mennesker, der levede på den tid – det eneste menneske, der var kaldet af Gud, ved Guds egen stemme, til at indlede evangeliets uddeling til verden for sidste gang, og dette er det store, som vi altid bør huske, at han var kaldet af Gud til at give evangeliet til

verden, til at gengive det hellige præstedømme til menneskenes børn, til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i verden, og til at gengive alle evangeliets ordinancer til frelse ikke kun for de levende, men også de døde, og han var kaldet til denne mission af Gud selv ...

Der har været andre profeter, endda store profeter, som har haft engles betjening, og andre, som har set Guds finger, og som har modtaget i større eller mindre grad, men hvor er det tilfælde, og hvem er det menneske, som Faderen og Frelseren personligt



sammen har vist sig for og åbenbaret sig for? Hvor er dette menneske? Den beretning er ingen steder at finde, undtagen i forbindelse med profeten Joseph Smith, og det endda mens han var ung. Han var kun et ungt menneske, ja forholdsmæssigt, da han led martyrdøden, eftersom han kun var 38 år gammel

... Profeten Joseph Smith ... talte med Faderen og Sønnen og talte med engle, og de besøgte ham og overdrog ham velsigelser og nøgler til magt, som aldrig før var blevet overdraget noget andet menneske end Guds Søn selv. Intet menneske, der dengang havde levet på jorden, havde haft alle evangeliets og uddelingernes nøgler overdraget til sig, som de var blevet overdraget profeten Joseph Smith i templet i Kirtland, da han blev besøgt af Guds Søn, Moses, Elias og profeten Elias, og da himlene blev åbnet over ham, og han modtog magtens og myndighedens nøgler, hvorved han kunne lægge grundvolden til Guds værk, vidt og bredt, for at dække jorden med Guds kundskab og med hans magt og ære.«<sup>22</sup>

---

**Joseph Smiths værk velsigner dem, der har levet på jorden, dem, som lever nu, og dem, som skal fødes siden hen.**

*Præsident Joseph F. Smith:* »Det værk, som Joseph Smith var engageret i, var ikke begrænset til dette liv alene, men det vedrører lige så meget det tilkommende liv og det liv, der har været. Med andre ord vedrører det dem, der har levet på jorden, dem, der lever nu, og dem, der skal komme efter os. Det er ikke noget, der kun angår mennesket, mens det lever i kødets tabernakel, men det angår hele menneskeheden fra evighed til evighed. Derfor vises Joseph Smith, som jeg har sagt, ærbødighed, hans navn æres, og titusindvis af mennesker takker Gud af hele deres hjerte og sjæl for den kundskab, som Gud har gengivet til jorden gennem ham, og derfor taler de godt om ham og bærer vidnesbyrd om hans værd. Og dette er ikke begrænset til en by, eller til en stat, eller til en nation, men det rækker ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, hvor evangeliet indtil nu er blevet forkyndt.«<sup>23</sup>



*Præsident  
Joseph Fielding Smith*

*Præsident Joseph Fielding Smith:* »Af samme grund som jeg ved, at Jesus er Kristus – og dvs. gennem åbenbaring fra Helligånden – ved jeg, at Joseph Smith er og var og for evigt skal være en Guds profet.

Jeg hædrer og ærer hans hellige navn. Sammen med sin bror, min farfar, patriarken Hyrum Smith, besøgte han sit vidnesbyrd med sit blod i fængslet i Carthage. Og jeg ønsker for min del at blive et redskab i Herrens hænder, så verden kan få at vide, at frelse atter er muligt, fordi Herren oprejste en mægtig seer i denne tid for at genoprette sit rige på jorden.

I vidnesbyrdets og taknemlighedens ånd afslutter jeg med disse inspirerede ord fra Lære og Pagter: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den« (L&P 135:3).«<sup>24</sup>

*Præsident Gordon B. Hinckley sagde følgende i Carthage i Illinois den 26. juni 1994 i anledning af 150-året for profeten Joseph Smiths martyrium:* »Det storslåede værk, som indledtes af ham, der blev dræbt i Carthage, er vokset på forunderlig og vidunderlig vis ... Det storslåede værk, som udspringer fra den profetiske kaldelse af drengen fra Palmyra, er »komme[t] ud af mørkets ørken« og stråler »skøn[t] som månen, klar som solen og skræk-indjagende som en hær under faner«, som profeten bad om, at det ville (L&P 109:73) ...

Vi stopper op i ærbødighed her denne aften. Vi reflekterer over livets mirakel, som begyndte i Vermonts grønne bakker og endte her i fængslet i Carthage. Det liv var ikke langt. Men frugterne af det liv har nærmest overgået vores fatteevne.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges store sag skattes mere end livet selv af de mange tusinde, som er døde i dens tjeneste. Vidner er gået ud i verden i hundredtusindvis for at bære

vidnesbyrd om Joseph Smiths kaldelse som Guds profet. Det hellige præstedømme, som blev gengivet gennem ham, er blevet overdraget utallige retskafne og dydige mænd, som er blevet ikklædt dets guddommelige kraft. Mormons Bog udgår over hele jorden som endnu et vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus.

Lad mig citere en indlysende sandhed, som blev udtalt for længe siden og under andre omstændigheder: »Martyrernes blod er blevet Kirkens grundvold.« De vidnesbyrd, som blev beseglet her i netop dette område, på dette sted, hvor vi mødes her til aften, den varme og trykkende dag for 150 år siden, giver nu næring til menneskers tro overalt i verden.«<sup>25</sup>

## Forslag til studium og samtale

---

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på s. vii-xi.

- Læs om den oplevelse, der beskrives på s. 537. Tænk på, hvad folk må have følt, da de modtog vidnesbyrdet om, at Brigham Young skulle efterfølge Joseph Smith som Kirkens leder. Hvordan kan vi få et vidnesbyrd om, at Herren har kaldet Kirkens nuværende præsident?
- Josef af Egypten og andre fordums profeter profeterede om Joseph Smith og hans mission (s. 538). Som vist i dette kapitel har profeterne i de sidste dage bestandigt fremhævet Joseph Smiths betydning. Hvorfor tror du, at Joseph Smith har fået så stor opmærksomhed både før og efter sin jordiske tjenestegering?
- Studér vidnesbyrdene på s. 539-540 om forudordinationen af Joseph Smith. Hvordan ændres vores forståelse af Joseph Smiths jordiske mission, når vi ser den »i et evigt perspektiv«?
- Læs vidnesbyrdene på s. 540-542 om det første syn. Hvad gør denne begivenhed til »den største begivenhed, som nogen sinde har fundet sted i verden siden Guds Søns opstandelse«? På hvilken måde er det første syn »grundlaget for denne kirke« og »dens styrke og livskrafts hemmelighed«? Hvad har hjulpet dig til at opnå et vidnesbyrd om det første syn?

- Præsident Joseph F. Smith har erklæret: »Gud [er] ansvarlig for det arbejde, som Joseph Smith fuldførte – ikke Joseph Smith« (s. 540). Hvorfor tror du, at det er en vigtig pointe omkring Joseph Smiths mission?
- Præsident John Taylor har sagt følgende om Joseph Smith: »Jeg har aldrig mødt en mand så intelligent som han« (s. 543). Dog har præsident Taylor og andre af Kirkens præsidenter ligeledes fremhævet, at Joseph Smith ikke havde mange muligheder for formel undervisning. Hvorfor var profeten Joseph i stand til at vokse så meget i intelligens? (Se eksemplerne på s. 542-545). Hvordan kan vi følge Joseph Smiths eksempel, når vi selv søger åndelig viden?
- Gennemgå s. 545-550 og læg mærke til de sandheder og ordnancer, som Herren gengav gennem Joseph Smith. Overvej, hvordan dit liv ville være anderledes, hvis du ikke kendte til det gengivne evangelium. Hvorfor er du taknemlig for Joseph Smith og hans mission?

*Skriftstedsbenvisninger:* 2 Ne 3:6-19; 27:6-26; 3 Ne 21:9-11; L&P 1:17; 5:9-10; 21:1-6.

### Noter

1. George Q. Cannon, »Joseph Smith, the Prophet«, *Juvenile Instructor*, 29. okt. 1870, s. 174-175.
2. Endnu en beretning om fordums Josefs profetier er at finde i Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, 1. Mos 50:24-36.
3. Joseph Smith sen., velsignelse givet til Joseph Smith den 9. dec. 1834, i Kirtland, Ohio; i Patriarchal Blessings 1833-2005, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
4. Joseph F. Smith, *Deseret News*, 7. mar. 1883, s. 98.
5. Brigham Young, *Deseret News*, 26. okt. 1859, s. 266.
6. Joseph Fielding Smith, »The Historical Background of the Prophet Joseph Smith«, *Improvement Era*, dec. 1941, s. 717.
7. Ezra Taft Benson, »Joseph Smith – Man of Destiny«, tale holdt den 3. dec. 1967, i Logan, Utah, s. 3-4; i *Annual Joseph Smith Memorial Sermons* (udateret).
8. Joseph F. Smith, *Deseret Evening News*, 14. juli, 1917, s. 9.
9. Heber J. Grant, »Some Things We Must Believe«, *Improvement Era*, sept. 1938, s. 519.
10. Howard W. Hunter, »Joseph – The Seer«, tale holdt den 15. dec. 1960, i Logan, Utah; i *Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 1966, 2:197-198.
11. David O. McKay, »Joseph Smith – Prophet, Seer, and Revelator«, *Improvement Era*, jan. 1942, s. 54.
12. Ezra Taft Benson, tale holdt den 20. maj 1984, i Salt Lake City, Utah, s. 2; Ezra Taft Benson, Addresses 1943-1989, Kirkens arkiver.

13. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1917, s. 37.
14. John Taylor, *Deseret News*, 2. juni 1880, s. 275.
15. Wilford Woodruff, *Millennial Star*, 28. apr. 1890, s. 258.
16. Lorenzo Snow, *Deseret Weekly*, 13. apr. 1870, s. 115-116.
17. Harold B. Lee, *Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 372.
18. David O. McKay, »The Prophet Joseph Smith – On Doctrine and Organization«, tale holdt den 10. dec. 1944 i Logan, Utah; i *Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 1966, 1:9, 14.
19. Howard W. Hunter, »The Temple of Nauvoo«, *Ensign*, sept. 1994, s. 63.
20. Spencer W. Kimball, i »Åbenbaring: Herrens ord til sine profeter«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
21. Gordon B. Hinckley, »Joseph Smith jun. – Guds profet og en storslået tjener«, *Liabona*, dec. 2005, s. 2.
22. Angus M. Cannon, i »Joseph, the Prophet«, *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12. jan. 1895, s. 210-211.
23. Joseph F. Smith, *Deseret News*, 7. mar. 1883, s. 98.
24. Joseph Fielding Smith, »The First Prophet of the Last Dispensation«, *Ensign*, Aug. 1971, s. 7.
25. Gordon B. Hinckley, »Joseph, the Seer«, *Ensign*, sept. 1994, s. 71.



---

## Tillæg: Anvendte kilder i denne bog

Profeten Joseph Smiths lærdomme er indhentet fra et antal kilder, herunder *History of the Church*. Det følgende materiale har til hensigt at lette forståelsen af disse kilder.

---

### Kilder til profetens lærdomme

De af profeten Joseph Smiths lærdomme, som er indeholdt i denne bog, stammer fra de følgende typer af kilder.

*Prædikener.* Denne bog citerer i vidt omfang dele af taler holdt af profeten Joseph Smith. Måden, hvorpå disse prædikener blev nedskrevet, er meget anderledes end den måde, hvorpå prædikener er blevet nedskrevet for Kirkens senere præsidenter. De af Kirkens præsidenter, som kom efter Joseph Smith, anvendte skrivere, som stenograferede deres taler til Kirkens medlemmer. Da elektroniske optagelsesapparater, fx båndoptagere og film, blev tilgængelige, blev disse anvendt til at optage de præcise ord talt af Kirkens ledere.

Mens Joseph Smith levede var stenografi dog ikke vidt anvendt. Derfor blev hans taler nedskrevet upræcist med håndskrift, normalt af skrivere, kirkeledere og andre kirkemedlemmer. Næsten alle Joseph Smiths taler blev holdt uden et nedskrevet manuskript, så de noter, som blev taget af dem, der lyttede til ham, udgjorde den eneste optegnelse af talen. Der findes nogle længere referater af hans taler, men de fleste er sammenfatninger af de budskaber, profeten gav. Desværre er der ingen optegnelser af mange af de taler Joseph Smith holdt. Ud af de mere end 250 taler, man ved, han har holdt, dækker de beretninger og noter, skrivere eller andre har skrevet, kun ca. 50 af de holdte taler.

*Artikler.* Nogle af profetens lærdomme i denne bog stammer fra artikler, som Joseph Smith skrev med henblik på udgivelse i

Kirkens tidsskrifter, herunder *Evening and Morning Star*, *Latter Day Saints' Messenger and Advocate*, *Elders' Journal* samt *Times and Seasons*.<sup>1</sup> Joseph Smith skrev eller dikterede en del materiale til udgivelse. Derudover bad han ofte en skriver, et andet medlem af Det Første Præsidentskab eller en anden person, han havde tillid til, om at skrive en artikel angående et bestemt emne, han ønskede at behandle. Profeten godkendte derpå teksten efter at have anerkendt, at den repræsenterede hans tanker, og udgav den i sit eget navn. Fx citerer denne bog adskillige ledere bragt i *Times and Seasons* i 1842. I løbet af en periode på otte måneder det år, fra februar til oktober, fungerede Joseph Smith som tidsskriftets redaktør og udgav ofte artikler undertegnet »Red.« Skønt andre hjalp til med at skrive mange af disse artikler godkendte profeten dem og udgav dem i sit eget navn.

*Breve.* Denne bog citerer mange breve skrevet eller dikteret af Joseph Smith. Denne bog citerer også breve godkendt og underskrevet af Joseph Smith, som delvist eller fuldt ud blev skrevet af andre under hans anvisning.

*Dagbøger.* Profetens dagbøger udgør en rig kilde til hans lærdomme. Skønt hans dagbøger er omfattende, skrev han faktisk sjældent selv i dem. I stedet anviste han, at hans dagbøger skulle føres af skrivere under hans ledelse, således at han kunne fokusere på de presserende ansvar, der fulgte hans kaldelse. Umiddelbart forud for hans martyrium erklærede han: »I de sidste tre år har jeg nedskrevet alle mine handlinger og fremgangsmåder, for jeg har konstant haft adskillige gode, trofaste og arbejdsomme assistenter beskæftiget. De har fulgt mig overalt og omhyggeligt nedskrevet min historie, og de har skrevet alt det ned, som jeg har gjort, hvor jeg har været, og hvad jeg har sagt.«<sup>2</sup> Profetens skrivere førte dagbog i tredje person og i første person, som var det Joseph Smith selv, der skrev.

*Andres erindringer.* Denne bog citerer fra de menneskers erindringer, som hørte profeten tale og senere nedskrev hans ord i deres dagbøger og andre skrivelser. Efter profetens død gjorde Kirkens ledere og historikere en stor indsats for at indsamle og bevare disse skrivelser og for at nedskrive hidtil uskrevne erindringer om profeten. Sådanne kilder er kun blevet

anvendt, når den pågældende person faktisk hørte de ord, som han eller hun nedskrev.

*Skrifter.* Denne bog citerer fra Joseph Smiths lærdomme og skrivelser, som senere blev kanoniseret som hellig skrift i Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Sådanne kanoniserede skrivelser omfatter hans undervisning angående lærdommene, åbenbaringer, han nedskrev og breve og andre dokumenter, han skrev. Denne bog citerer fra disse kanoniserede lærdomme og skrivelser, når de giver indsigt i de lærdomme, der fremstilles i denne bog.

---

### *History of the Church*

Mange af profeten Joseph Smiths prædikener og skrivelser, som er taget med i denne bog, er citeret fra *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, der i denne bog henviser til *History of the Church*.<sup>3</sup> De første seks bind af *History of the Church* fremstiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie fra dens begyndelse frem til Joseph Smiths død. Denne historie beskriver hovedsagelig begivenheder og oplevelser i forbindelse med Joseph Smiths liv og virke. Det er en af de vigtigste kilder til historiske oplysninger om profetens liv og lærdomme og om den tidlige kirkes udvikling.

Joseph Smith begyndte at forberede den beretning, som til sidst blev til *History of the Church* i foråret 1838 for at imødegå de falske rapporter, som blev bragt i aviser og andre steder. Fuldendelsen af hans historie var et meget vigtigt emne for ham. I 1843 sagde han: »Der er kun få emner, som jeg har næret større ængstelse for end min historie, som er en meget vanskelig opgave.«<sup>4</sup>

*History of the Church* bygger på profetens beretninger, dagbøger og andre personlige optegnelser. Den indeholder en beretning dag for dag om profetens aktiviteter og vigtige begivenheder i Kirkens historie. Den indeholder også beretninger om profetens taler, kopier af åbenbaringer han modtog, artikler fra Kirkens tidsskrifter, referater af konferencer og andre dokumenter.

Joseph Smith blev frem til sin død ved med at være engageret i forberedelsen og gennemgangen af sin historie. Dog bestemte



han, at størstedelen af arbejdet skulle udføres af andre under hans ledelse. En af grundene til dette var, at han livet igennem foretrak at fortælle om eller diktere sine tanker, i stedet for at skrive dem ned på grund af de konstante krav til hans tjenestegerning. I profetens beretning fra den 5. juli 1839 står der: »Jeg dikterede min historie. Jeg siger dikterede, for jeg fører sjældent pennen selv.«<sup>5</sup>

I juni 1844 var historien skrevet frem til 5. august 1838. I fængslet i Carthage gav profeten kort før sin død ældste Willard Richards, hans hovedskriver på den tid, til opgave at fortsætte den planlagte samling af historien.<sup>6</sup> Ældste Richards og andre mænd, som havde været tæt på profeten, fortsatte historien som anvist indtil ældste Richards død i 1854. Derefter blev arbejdet med at samle historien hovedsaglig udført under ledelse af ældste George A. Smith, profetens fætter og nære ven, som blev ordineret til apostel i 1839 og blev kirkehistoriker i 1854. Mange andre, som arbejdede på Kirkens historiske kontor bidrog også til indsamlingen.

En vigtig opgave for dem, der indsamlede *History of the Church* var at redigere og forberede originale dokumenter, der skulle med i beretningen. Deres arbejde omfattede lettere redaktionelle rettelser i næsten alle de originale dokumenter, som optræder i *History of the Church*. Indsamlerne rettede stavfejl og standardiserede tegnsætningen og grammatikken. I nogle tilfælde foretog historieindsamlerne desuden andre ændringer i de originale dokumenter. Disse ændringer kan inddeles i tre kategorier:

1. *Sammensatte beretninger.* Mange af Joseph Smiths taler blev nedskrevet af mere end én tilhører. I nogle tilfælde kombinerede indsamlerne af *History of the Church* to eller flere beretninger om den samme tale til én version.
2. *Ændring af beretninger fra tredje person til første person.* Mange beretninger om profetens lærdomme og aktiviteter blev nedskrevet i tredje person. Disse beretninger blev hovedsaglig skrevet af hans skrivere, men nogle beretninger blev taget fra andres skrivelser, som kendte profeten, og fra avisartikler.

I indsamlernes arbejde med *History of the Church* skrev de historien i første person, som om profeten selv skrev. Dette krævede, at nogle beretninger i tredje person blev ændret til beretninger i første person.

3. *Tilføjelse eller ændring af ord eller sætninger.* Mange af de originale noter, som blev taget til profetens prædikener, er korte, ufuldkomne og usammenhængende. I nogle af disse tilfælde har Kirkens historikere rekonstrueret profetens prædikener på baggrund af de tilgængelige optegnelser, idet de ligeledes trak på deres minder og erfaringer med profeten. Dette arbejde omfattede sommetider tilføjelse eller ændring af ord eller sætninger for at udfylde hullerne og tydeliggøre betydningen.

Hele indsamlingen og nedskrivningen af *History of the Church* blev udført under apostolisk tilsyn og gennemgang. Historien blev læst af to medlemmer af Det Første Præsidentskab, heriblandt præsident Brigham Young, og De Tolv Apostles Kvorum, hvoraf nogle havde haft et nært forhold til profeten og havde hørt de oprindelige taler. Disse ledere godkendte manuskriptet til udgivelse som Kirkens historie for den tidsperiode, som den dækker.

I august 1856 var historien fuldført frem til tidspunktet for Joseph Smiths død. Historien blev bragt som en serie i Kirkens tidsskrifter i det 19. århundrede som »Joseph Smiths historie«. <sup>7</sup> Senere blev historien redigeret af ældste B.H. Roberts, som var medlem af De Halvfjerds' Præsidium, og blev udgivet mellem 1902 og 1912 i seks bind. Den fik titlen *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*.

De mænd, der samlede historien, attesterede værkets nøjagtighed. Ældste George A. Smith har sagt: »Vi har været yderst påpasselige med at gengive begreberne så vidt muligt i profetens stil, og i intet tilfælde er der efter mit bedste vidende blevet ændret på synspunkterne, eftersom jeg selv har hørt de fleste af hans taler, havde et meget nært forhold til ham, har bevaret hans lærdomme yderst levende i min erindring og var bekendt med hans principper og bevæggrunde.« <sup>8</sup>

Ældste George A. Smith og ældste Wilford Woodruff har erklæret: »Joseph Smiths historie er nu fremlagt for verden, og vi er overbeviste om, at en beretning, der er mere korrekt med hensyn til detaljerne end denne, aldrig er blevet udgivet. De historikere og assistenter, som har beskæftiget sig med dette værk, har gjort sig de størst mulige anstrengelser for at sikre dens rigtighed. De var vidner til næsten alle de begivenheder, som er nedskrevet i denne historie, hvoraf de fleste blev skrevet i forbindelse med, at de fandt sted, og når de ikke selv var til stede, har de haft adgang til dem, der var. Siden profeten Josephs død er historien desuden blevet omhyggeligt gennemgået under nøje opsyn af præsident Brigham Young og godkendt af ham.

Derfor bærer vi hermed vores vidnesbyrd til hele verden, som disse ord skal nå ud til, om, at Joseph Smiths historie er sand og er en af de mest autentiske beretninger, der nogensinde er skrevet.«<sup>9</sup>

I denne bog er profeten Joseph Smiths taler og skrivelser citeret fra *History of the Church*, medmindre de originale taler eller skrivelser ikke er medtaget i den. Når denne bog citerer fra *History of the Church* indeholder fodnoterne oplysninger om de originale taler eller skrivelser, herunder navnene på dem, der nedskrev profetens prædikener. Fodnoterne angiver også de tilfælde, hvor samlerne af *History of the Church* trak på deres egne minder og erfaringer med Joseph Smith til at ændre ord eller tilføje ord eller sætninger til den originale beretning. Sådanne tilføjelser eller ændringer bemærkes kun, når de påvirker betydningen af citatet. Mindre redaktionelle ændringer bemærkes ikke.

Bogen med titlen Joseph Smith – Historie, som er optegnet i Den Kostelige Perle, er et uddrag fra de første fem kapitler af det første bind af *History of the Church*.

### Noter

1. *Evening and Morning Star* blev udgivet i Independence, Missouri fra 1832 til 1833 og i Kirtland, Ohio fra 1833 til 1834. *Latter Day Saints' Messenger and Advocate* blev udgivet

i Kirtland fra 1834 til 1837. *Elders' Journal* blev udgivet i Kirtland i 1837 og i Far West, Missouri i 1838. *Times and Seasons* blev udgivet i Nauvoo, Illinois fra 1839 til 1846.

2. *History of the Church*, 6:409; fra en tale holdt af Joseph Smith den 26. maj 1844 i Nauvoo, Illinois; fortalt af Thomas Bullock.
3. *History of the Church* er blevet omtalt som Documentary History of the Church.
4. *History of the Church*, 6:66; fra »History of the Church« (manuskript), bog E-1, s. 1768, Kirkens arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah.
5. *History of the Church*, 4:1; fra »History of the Church« (manuskript), bog C-1, s. 963, Kirkens arkiver.
6. Se brev fra George A. Smith til Wilford Woodruff, 21. apr. 1856, Salt Lake City, Utah; i Historical Record Book, 1843-1874, s. 219, Kirkens arkiver.
7. »History of Joseph Smith« blev udgivet i *Times and Seasons* fra 15. mar. 1842 til 15. feb. 1846. Den fortsatte i *Deseret News* fra 15. nov. 1851 til 20. jan. 1858. Den blev genoptrykt i *Millennial Star* fra juni 1842 til maj 1845 og fra 15. apr. 1852 til 2. maj 1863.
8. Brev fra George A. Smith til Wilford Woodruff, 21. apr. 1856, Salt Lake City, Utah; i Historical Record Book, 1843-1874, s. 218, Kirkens arkiver.
9. George A. Smith og Wilford Woodruff, *Deseret News*, 20. jan. 1858, s. 363.



# Billedfortegnelse

- Omslag: *Bror Joseph*, af David Lindsley. © 1998 David Lindsley.
- Side vi: *Joseph Smith*, af Alvin Gittins. © 1959 IRI.
- Side 2: *Efter megen overvejelse*, af Al Rounds. © 1989 Al Rounds. Må ikke kopieres.
- Side 5: Fotograferet af George Edward Anderson. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.
- Side 7: *Emma Hale Smith*, af Lee Greene Richards. © 1941 IRI.
- Side 22: Fotografi udlånt af Daughters of Utah Pioneers.
- Side 28: *Joseph Smiths første syn*, af Greg K. Olsen. © 1988 Greg K. Olsen.
- Side 31: *Joseph Smith søger kundskab i Bibelen*, af Dale Kilbourn. © 1975 IRI.
- Side 38: *Det første syn*, af Glen S. Hopkinson. © 1994 Glen S. Hopkinson. Må ikke kopieres.
- Side 41: Fotografi af Steve Bunderson. © 2005 Steve Bunderson.
- Side 46: *Herren viser sig i templet i Kirtland*, af Del Parson. © 2001 IRI.
- Side 51: *Hvorfor græder du*, af Simon Dewey. © 2006 Simon Dewey, Altus Fine Arts.
- Side 54: *Kristus med børnene*, af Harry Anderson. © 1975 IRI.
- Side 58: *Joseph Smith modtager pladerne*, af Kenneth Riley. © 1968 IRI.
- Side 70: *Kristus i Getsemane*, af Harry Anderson. © IRI.
- Side 75: *Den fortabte søn*, af Clark Kelley Price. © 1989 IRI.
- Side 80: *Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme*, af Del Parson. © 1984 IRI.
- Side 85: *Johannes døber Jesus*, af Harry Anderson. © IRI.
- Side 90: *Joseph Smith seniors dåb*, af Robert T. Barrett. © 2007 Robert T. Barrett.
- Side 94: *Alma døber i Mormons vande*, af Minerva Teichert. Udlånt af kunstmuseet på Brigham Young University.
- Side 97: Fotografi af Derek Israelsen. © 2002 Derek Israelsen.
- Side 102: *Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme*, af Kenneth Riley. © 1965 IRI.
- Side 106: *Adam velsigner sine efterkommere*, af Clark Kelley Price. © 1997 Clark Kelley Price.
- Side 122: *Abraham i Mamre*, af Harry Anderson. © 1976 IRI.
- Side 124: *En engel viser guldpladerne til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer*, af William Maughan. © 1988 William Maughan.
- Side 135: *De første frugter*, af Jeffrey Hein. © 2005 Jeffrey Hein.
- Side 139: *Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseres i 1830*, af Joseph Brickey. © Joseph Brickey. Må ikke kopieres.
- Side 148: *Joseph prædiker i Nauvoo*, af Sam Lawlor. © 2001 Sam Lawlor.
- Side 158: *Joseph Smith i Newel K. Whitneys butik*, af Paul Mann. © 1986 Paul Mann.

- Side 165: *Paulus i Cæsarea*, af Stecher. Providence litografisamling. Alle rettigheder forbeholdes.
- Side 170: *En fars gave*, af Liz Lemon Swindle. © 1998 Liz Lemon Swindle, Foundation Arts. Må ikke kopieres.
- Side 175: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 180: Kort over Zions by. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.
- Side 185: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 190: *Joseph Smith modtager åbenbaring*, af Dan Lewis. © 2007 Dan Lewis.
- Side 199: *Noas forkyndelse hånes*, af Harry Anderson. © IRI.
- Side 204: *Herren viser sig for Moses*, af Wilson Ong. © 2002 IRI.
- Side 219: Fotografi © Photospin.
- Side 226: *Profeten Joseph angribes af en pøbelbob*, af Sam Lawlor. © 2001 Sam Lawlor.
- Side 231: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 236: *Familiebesøg i fængslet i Liberty*, af Joseph Brickey. © 1996 Joseph Brickey. Må ikke kopieres.
- Side 254: *Uden forbitrelse*, af Nancy Glazier-Koehler. © 1984 Nancy Glazier-Koehler.
- Side 258: *Et visdomsord åbenbaret*, af Kenneth A. Corbett. © 2005 Kenneth A. Corbett. Må ikke kopieres.
- Side 264: Fotografi af David Stoker. © 2005 David Stoker.
- Side 268: *Hyrum Smith rydder jorden*, af Joseph Brickey. © 1999 Joseph Brickey.
- Side 274: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 278: Fotografi af Steve Bunderson. © 2000 Steve Bunderson.
- Side 286: *Joseph hjælper med at trække en vogn fri af sumpen*, af Clark Kelley Price. © 1994 IRI.
- Side 290: *Profetens elev*, af Paul Mann. © 1998 Paul Mann.
- Side 294: *Sædemanden*, af Coller. Providence litografisamling. Alle rettigheder forbeholdes.
- Side 298: Fotografi © Dynamic Graphics, Inc.
- Side 304: *Profeten Elias viser sig i templet i Kirtland*, af Dan Lewis. © 2007 Dan Lewis.
- Side 309: Fotografi af Derek Israelsen. © 2001 Derek Israelsen.
- Side 319: *Judas forråder Kristus*, af Ted Henninger. © 1976 IRI.
- Side 324: *Heber C. Kimball og Joseph Fielding i Chaburn i England*, af Paul Mann. © 1987 Paul Mann.
- Side 336: *En ny holdning ved at møde ham*, af Jeffrey Hein. © 2007 Jeffrey Hein.
- Side 340: *Bjergprædikenen*, af Harry Anderson. © IRI.
- Side 346: *Joseph Smith irettesætter vogterne i fængslet i Richmond*, af Sam Lawlor. © 2007 Sam Lawlor.
- Side 352: *Skat gemt i en mark*, af Coller. Providence litografisamling. Alle rettigheder forbeholdes.
- Side 356: *Joseph Smith i fængslet i Liberty*, af Greg K. Olsen. © 1990 Greg K. Olsen.
- Side 362: *Kristus stilles for Pilatus*, af Mihaly von Munkacsy.
- Side 366: *Af ét hjerte: Emma krydser isen*, af Liz Lemon Swindle. © 1998 Liz Lemon Swindle, Foundation Arts. Må ikke kopieres.

- Side 371: *Rejsen fra Missouri*, af C.C.A. Christensen. Udlånt af Museum of Art, Brigham Young University.
- Side 376: *Helbredelsen af Elijah Fordham*, af Jeffrey Hein. © 2007 Jeffrey Hein.
- Side 386: *Kvinden, der blev grebet i at bedrive bor*, af Harry Anderson. © Syvendedagsadventistkirken. Må ikke kopieres.
- Side 394: *Joseph Smith og William W. Phelps*, af Robert Anderson McKay. © 1997 Robert Anderson McKay.
- Side 398: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 402: *Kristus forkynder i ånderverden*, af Robert T. Barrett. © 1985 Robert T. Barrett.
- Side 420: Fotografi af Don Thorpe. © 1986 IRI.
- Side 426: *Opførelse af en hytte til en enke*, af Adam Abram. © 2001 Adam Abram.
- Side 427: *Emma Smith, en udvalgt kvinde*, af Theodore Gorka. © 1996 IRI.
- Side 432: *Joseph Smith skriver*, af Dale Kilbourn. © 1981 Dale Kilbourn. Må ikke kopieres.
- Side 436: *Joseph Smith får overdraget ansvaret for pladerne*, af Gary E. Smith. © Gary E. Smith.
- Side 444: *Vi glædes og frydes*, af Walter Rane. © 2005 IRI. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.
- Side 448: Fotografi af Robert Casey. © 2007 Robert Casey.
- Side 454: *Joseph og Hyrum Smith stående ved floden*, af Theodore Gorka. © 1996 IRI.
- Side 460: *Maid of Iowa*, af Joseph Brickey. © Joseph Brickey. Må ikke kopieres.
- Side 468: Fotografi af Mark Cannon. © 1989 IRI.
- Side 479: *Joseph Smith sen. bydes velkommen af sine børn*, af Paul Mann. © 2001 Paul Mann.
- Side 482: *Unge Joseph Smith fortæller sin familie om sin oplevelse ved Cumora-højen*, af Robert T. Barrett. © 1987 Robert T. Barrett.
- Side 488: *Joseph Smith taler til de hellige i Pontiac Gren i Michigan i 1834*, af Robert T. Barrett. © 1986 Robert T. Barrett.
- Side 502: *Joseph Smith ved templet i Nauvoo*, af Gary E. Smith. © 1975 Gary E. Smith.
- Side 512: *Joseph tørrede vore tårer bort*, af Clark Kelley Price. © 1996 IRI.
- Side 519: *Joseph i Nauvoo i 1840*, af Theodore Gorka. © 1996 IRI.
- Side 524: *Pøbelbob ved fængslet i Carthage*, af William Maughan. © 1986 IRI.
- Side 528: *Joseph Smiths sidste møde med apostlene*, af Robert T. Barrett. © 2004 Robert T. Barrett.
- Side 536: *Joseph Smith forkynder i Nauvoo*, af Paul Mann. © 1994 Paul Mann.



# Indeks

## A

- Abel, 49, 94, 107  
Abraham, 50, 95, 121-122, 128-129, 228-229  
Abrahams bog, xvii, xix, 14, 431  
Adam  
  Adam-ondi-Ahman, 105-106  
  fader til den menneskelige familie, 104-105, 107  
  i Adam-ondi-Ahman, 105-106  
  Joseph Smith så, 103  
  Melkisedekske Præstedømme, modtog første gang, 104-105, 107-108  
  Mikael, ærkeenglen, 103-104, 107  
  modtog ordinancer fra Gud, 107-108  
  skabt i Guds lignelse, 39  
  store råd, holder det, 104  
Adams, James, 177, 410  
Amerika  
  Jesus Kristus oprettede Kirken i, 138-140, 437  
  Zion opbygges i, 186-187, 441  
Andet komme  
  forberedelse til, 251-253  
  Jerusalem genopbygget før, 186-187, 249  
  lignelsen om hveden og ukrudtet, 296-297  
  lydighed en forberedelse til, 251-253  
  profeten Elias' komme før, 310  
  regnbuen fjernet før, 249  
  råd som forberedelse til, 104  
  sidste uddeling forbereder til, 504  
  straffedomme, de hellige undgår ikke, 249-250  
  tegn på, 248-250  
  tegn på Menneskesønnen, 248-250  
  tidspunkt for, 250  
  trængsler kommer før, 245-250  
  åbenbaringer om, 245-247  
Anthon, Charles, xiv  
Apostles Kvorum, De Tolv  
  ansvar, 140-141  
  enighed blandt, 140-141

- Joseph Smith overdrager præstedømmenøgler til, xx, 23, 140, 523, 527-529  
missioner til England, 15, 325-328  
møde i, efter martyriet, 537  
organiseringen af, xvii, 14, 17, 280  
præsiderer over Kirken efter Joseph Smiths død, 537  
Aronske Præstedømme  
  bar Johannes Døber, 84-85  
  bærere må kaldes af Gud, 109-110  
  Elias' ånd, 85-87  
  forretter i ydre ordinancer, 109  
  gengivelsen af, xiv, 8-9, 79-81, 85, 89  
  højne embeder i, 111  
  kvorummer organiseret, 14  
  modtages uden en ed, 109

## B

- Baldwin, Caleb, 358  
Barmhjertighed  
  Guds, 40, 72, 76-77, 400  
  hjelpeforeningssøstre viser, 449-450  
  mod alle mennesker, 423-425  
  ved at tilgive andre, 388-395  
  ved forløsningen af de døde, 403-404, 466-467  
  *Se også* Tilgivelse  
Barndom, Joseph Smith, xiii, 1-4, 27-29, 37  
Barnes, Lorenzo D., 173  
Barstow, George, 433  
Befalinger. *Se* Lydighed  
Befalingernes Bog, xvii, 13, 192,  
  *se også* Lære og Pagter  
Befriere på Zions bjerg, 405, 467-469.  
  *Se også* Dåb for de døde; Frelse for de døde  
Begavelse. *Se* Tempelbegavelse  
Begravelsestaler holdt af Joseph Smith, 172-177  
Behunin, Isaac, 321  
Beseglingsmagten  
  definition på, 307-309



- døde frelst ved, 466-472  
familier beseglet ved, 308-309  
profeten Elias overdrager, xvii, 15, 305-310, 467-472, 505  
*Se også* profeten Elias; Ægteskab, evigt; Frelse for de døde
- Bibel**  
forråd ikke åbenbaringer i, 67, 370  
Joseph Smiths kærlighed til, 181, 289-291  
utydelige skriftsteder i, 205-206  
vigtigheden af at læse i, 65-67  
*Se også* Joseph Smiths oversættelse af Bibelen; Skrifterne
- Bjerg, Zions, befriere på, 405, 467-469
- Bjælkehytte, Joseph Smith bygger en, 425
- Bjælkehytte, opførelsen af, 425
- Boggs, Lilburn W., xviii, 347, 358, 360, 439  
borgerkrig, 245
- Borgmester i Nauvoo, xx, 21, 431
- Breve**  
fra Joseph Smith i fængslet i Liberty, xviii, 154, 228, 239-243, 357-363, 372-373, 458-460  
fra Joseph til Emma Smith, 176, 238-243, 331, 348, 357, 526
- Brunson, Seymour, 467
- Buell, Presendia Huntington, 459
- Burgess, Margarette McIntire, 513
- Bøn**  
bed om alt, 129-130  
dyd ved, 130  
forældres, for børnen, 481-483  
Gud hører, og giver åbenbaring, 41-42, 127-132, 195-196  
Joseph Smiths forældre undervist i, 37  
Joseph Smiths kraftfulde, 126, 130  
Joseph Smiths, leder til det første syn, xiii, 5, 32-33, 125, 434  
kundskab om Gud hjælper os i, 41-42  
opnå kundskab gennem, 263-265  
tro og ligefremhed i, 130
- Børn**  
behøver ikke blive døbt, 95-96  
forløst ved Jesus Kristus, 95-96  
forældre bør elske, 238-243, 481-484  
hvem får, i evigheden, 475-477  
Joseph og Emma Smiths, 20, 169-171
- Joseph Smiths kærlighed til, 237-243, 425, 427, 512-513  
som dør, får evigt liv, 95-96, 174-176  
som dør, opstår som børn, 174-176  
ærer forældre, 478-480

## C

- Caldwell County, Missouri  
de hellige bosætter sig i, 17-18, 337, 438  
de hellige forfulgt og drevet ud af, xviii, 18-19, 347-348, 355-359, 367-368, 438  
*Se også* Far West, Missouri
- Carter, Johanna, 239, 244
- Carthage, fængslet i  
billeder af, 24, 524  
Joseph Smith vidner i, 333  
Joseph Smiths martyrdød i, xx, 25, 525, 530-534  
Willard Richards venskab i, 455
- Celestiale rige, Det  
angående de, der ikke hører om evangeliet, 399  
børn bliver frelst i, 95-96  
dåb nødvendig for, 218-220  
evigt ægteskab nødvendig for, 219, 475-477  
guder, de, der bliver ophøjet, vil blive, 53, 219-220, 476, 526  
Guds love en forberedelse til, 162-163  
hold trofast ud for at arve, 229, 321, 352-353, 526  
hvem arver, 153, 209, 218-220  
hvem får børn i, 475-476  
retskafne kvinders belønning i, 449  
templet en forberedelse til, 413-415
- Clay County, Missouri, 16-17, 279, 337, 438
- Clayton, William, 475
- Cleveland, Sarah M., 446
- Colesville, New York  
dæmning bygget til dåb i, 147  
gren oprettet i, 10  
Joseph Smith forkynder i, 147  
medlemmer i Colesville gren bosætter sig i Missouri, 182  
Melkisedekske Præstedømme gengivet nær, xiv, 101
- Columbia, Missouri, xviii, 19, 368

Commerce, Illinois  
 bosættelse i, xviii, 19, 321, 375, 387  
 de hellige syge i, 375-378, 425-429  
*Se også* Nauvoo, Illinois

Cook, Margaret A., 443

Cornelius, 98, 110

Cowdery, Oliver  
 Aronske Præstedømme, modtager  
 Det, xiv, 9, 79-81  
 døber de hellige i Colesville, 147  
 døber Samuel Smith, 91  
 dåb, xiv, 9, 79-81, 89-91  
 Melkisedekske Præstedømme,  
 modtager Det, xiv, 8-9, 101  
 mission til lamanitterne, 149  
 ordineret til ældste, 137  
 skriver ved oversættelsen af  
 Mormons Bog, xiv, 9, 79, 115-116  
 stifterne af Kirken, en af, 136  
 syn af Frelseren, 46-47  
 syn i templet i Kirtland, xvii, 15,  
 46-47, 303-307  
 Tre Vidner, et af De, xv, 124-126  
 tror på falske åbenbaringer, 194-195

Cowles, Elvira, 446

Culver, Aaron, 147

Cumora, 4, 104

## D

Dagbogsindførsler, Joseph Smith, 453,  
 456-458

Daviess County, Missouri, 438

Djævelen. *Se* Satan

Due, som et tegn, 82  
 døde, dåb for de. *Se* Dåb for de  
 døde; Frelse for de døde

Døden  
 alle mennesker skulle forberede  
 sig på, 174  
 børn vil oprejses i opstandelsen,  
 174-176  
 Joseph Smiths begravelsestaler,  
 172-177  
 Joseph Smiths oplevelser med,  
 169-171, 173  
 retfærdige opstår i herlighed efter,  
 172-173  
 tillid til Gud i dødens stund, 176-177  
 vil møde kære efter, 172-174  
*Se også* Martyrium

Dåb  
 børn behøver ikke, 95-96

dæmning til, der blev ødelagt, 147  
 for at blive ophøjet, 92-93, 218-220  
 for at være medlem af Kirken,  
 152-154  
 fordums hellige tog imod, 93-95  
 Hyrum og Samuel Smith, 91  
 i Jesu Kristi navn, 92-95  
 Jesus Kristus, 81-86, 95  
 Joseph Smith og Oliver Cowdery,  
 xiv, 9, 79-81, 89-91  
 Joseph Smith sen., 90, 91  
 og Helligåndsgaven, 91, 96-98  
 ved nedsænkning, 92, 96, 440

Dåb for de døde  
 bekendtgørelse af, xix, 23, 399, 467  
 beseglingsnøgler tilvejebringer,  
 307-308  
 først udført i floder, 23, 463  
 opbevaring af optegnelser over, 465  
 pligt og privilegium, 404-405, 467  
 sammenføjende led, 470-471  
 træbassin bygget til, xix, 23, 463-465  
 udført i templer, 412-414, 468  
 vil tage lang tid, 465  
*Se også* Frelse for de døde

## E

Ed og pagt, præstedømmets, 109

Egyptisk papyrus, xvii, 13

Elias  
 er en forløber, 310, 539  
 viser sig i templet i Kirtland, xvii, 15,  
 103, 305, 548  
 ånd, 85-87  
 ånd, Johannes Døber havde, 85-87  
 ånd, åbenbaret til Joseph Smith,  
 85-87, 539

Elias, profeten  
 forbereder det andet komme, 310  
 giver præstedømmenøgler til Peter,  
 Jakob og Johannes, 105  
 Malakias forudsagde, komme,  
 305-306  
 menneskelige svagheder, 516  
 overdrager beseglingsnøgler til  
 Joseph Smith, xvii, 15, 305-310,  
 505  
 tro, 130  
 vender fædrenes hjerte til børnene,  
 467-471  
 viser sig i templet i Kirtland, xvii, 15,  
 103, 304-307, 548

ånd, magt og kaldelse, 308-309  
 England, missioner til, 15, 325-326  
 Enighed  
 blandt Guddommens medlemmer, 43  
 blandt kirkemedlemmer, 143,  
 271-272  
 blandt præsiderende kvorummer,  
 140-141  
 Guds hensigter udføres gennem,  
 271-272  
 lydighed leder til, 272-275  
 templet i Kirtland, under opførelsen  
 af, 270  
 tilgivelse leder til, 390-392  
 uselvskhed leder til, 272-275  
 velsignelser på grund af, 275-276  
 venskab leder til, 458  
 Enok, 95  
 Evigt liv. *Se* Celestiale rige; Frelse  
 Evangeliet  
 forkynd for alle, 150-152  
 fylde gengivet, 503-508  
 omfatter al sandhed, 261-262  
 Evangelist, 139. *Se også* Patriark  
 Evigt ægteskab. *Se* Ægteskab, evigt

## F

Fader i himlen. *Se* Gud Faderen  
 Fald, Adams, 402, 440  
 Falske profeter, 198-201  
 Falske traditioner, 261-262  
 Falske ånder, at skelne, 381-384.  
*Se også* Ånder, onde  
 Familien  
 besøgning af, for al evighed, 308-309  
 børns kærlighed til forældre, 478-480  
 forældres kærlighed til børn, 481-484  
 Joseph Smiths breve til, 235-243  
 kærlighed blandt søskende, 456,  
 480-481  
 kærlighed mellem ægtefæller,  
 477-478  
*Se også* Ægteskab, evigt  
 Fangevogtere, Joseph Smith irttesæt-  
 ter, 348  
 Far West, Missouri  
 de hellige bosætter sig i, 18, 337, 438  
 de hellige forfulgt og drevet ud af,  
 xviii, 18-19, 347-348, 355-359,  
 367-368, 438  
 Joseph Smith arresteret i, 18,  
 332-333, 347-348, 483-484

Joseph Smith fik besøg af militsfolk i,  
 337-339  
 Joseph Smith i, xviii, 16, 18, 337  
 tempel skal bygges i, 18, 337, 409  
 Far. *Se* Forældre  
 Fattige og trængende  
 forpligtelse til at sørge for, 422-423,  
 459  
 Helligånden udgydt over de, der  
 sørger for, 423  
 Hjelpeforeningen hjælper for,  
 446-448  
*Se også* Kærlighed  
 Fayette, New York  
 gren organiseret i, 10  
 første konference afholdt i, xv,  
 137-138  
 Joseph Smith flytter til, xv, 10, 157,  
 194  
 Joseph Smith oversætter i, xv, 9, 116  
 Tre Vidner i, xv, 125-126  
 kirke organiseret i, xv, 9-10, 139, 437  
 Fielding, Joseph, 325  
 Follett, King, 172  
 Forberedelse til det andet komme,  
 251-253  
 Fordham, Elijah, 376-377  
 Fordømmelse *Se* Helvede  
 Forenede Staters kongres, xix  
 Forenede Staters præsident. *Se*  
 Præsident for De Forenede Stater  
 Forfølgelse  
 af de hellige i Caldwell County, xviii,  
 18-19, 347-348, 355-359, 367-368,  
 438  
 af de hellige i Jackson County, xvii,  
 16, 182, 279-280, 337, 438  
 af de hellige i Kirtland, xviii, 16, 337  
 af Joseph Smith efter det første syn,  
 33-34  
 af Joseph Smith i Kirtland, 16,  
 225-227, 235-237, 313-315,  
 320, 337  
 af Joseph Smith i Nauvoo, 24-25,  
 453, 511-514, 515-516, 523-526  
 alt virker sammen til gode under,  
 229-230, 363  
 de hellige står altid over for, 228-231,  
 368-370  
 frafald leder til, af Kirken, 318-321  
 Gud hjælper under, 229-230, 349,  
 358, 361-363, 372-373

- Kirken vil sejre over, 141-143, 297-299, 360-361, 439  
 profeter gennemgår, 517-518  
 på grund af Mormons Bog, 181, 370  
 Satan forfølger de hellige, 16, 151, 368-370  
 taknemlighed under, 230-232  
 tro og mod under, 228-229, 232-233, 349, 368, 370-373  
*Se også* Prøvelser  
 Forgiftning, Joseph Smiths, 237  
 Forjættelsens Helligånd, 218  
 Forløsning af de døde. *Se* Frelse for de døde  
 Forord til Lære og Pagter, 191-192  
 Forsoningen  
 alle de hellige sætter deres lid til, 49-50  
 børn bliver forløst ved, 95-96, 174-176  
 de døde bliver forløst ved, 401-403, 466  
 ophøjelse mulig ved, 53-54, 218-220, 440  
 opstandelse mulig ved, 50-52  
 undervis alle mennesker om, 150-152  
*Se også* Jesus Kristus; Opstandelse  
 Forudordineret, Joseph Smith var, 505, 538-540  
 Forudtilværelsen  
 frelsesplanen præsenteret i, 207  
 Jesus Kristus udvalgt i, 207  
 Joseph Smith ordineret i, 505, 538-540  
 love fastsat i, 163  
 ordination til kaldelser i, 505  
 rådet i himlen holdt i, 163, 207, 505, 538-540  
 Satan gjorde oprør i, 207  
 Forældre  
 beder for børn, 481-483  
 børn bør ære, 478-480  
 elsker og drager omsorg for børn, 237-243, 481-484  
 Joseph Smith ærede, 478-480  
 vil få børn, som dør i evigheden, 95-96, 174-176  
 Frafald  
 efter Jesu Kristi død, 27  
 efterfølgende ledere forebygger, 321-322  
 følger af, 318-321  
 handlinger og holdninger der leder til, 315-317  
 i Kirtland, 313-315  
 Satan leder folk i, 318-319, 321  
 Fred, med alle mennesker, 337-344  
 Fredsstiftere, 338-341  
 Frelse  
 dåb nødvendig for, 92-93, 218-220  
 handlefrihed nødvendig for, 211-212  
 kundskab nødvendig for, 209-211, 262-263  
 legeme nødvendig for, 209-211  
 lydighed nødvendig for, 162-163, 208-209  
 sejr over fjender, 210-211  
 stort arbejde at lære, 265  
 tempelordinancer nødvendige for, 412-415  
 trofasthed i prøvelser nødvendig for, 228-229  
 åbenbaring nødvendig for, 193  
*Se også* Celestiale rige;  
 Frelsesplanen  
 Frelse for de døde  
 Alvin Smiths død og, 397-399  
 befriere på Zions bjerg, 405, 467-469  
 beseglingsmagten og, 307-309  
 fuldkommen, kan ikke blive uden vore døde, 470-471  
 Guds retfærdighed i, 400-401, 403-404, 466-467  
 Jesus Kristus organiserer ånder, 401-402, 405, 469  
 Jesus Kristus tilvejebringer, 401-403  
 Joseph Smith bekendtgør, xix, 22, 399, 467  
 pligt, 404-405, 466-467, 469-471  
 profeten Elias' mission og, 467-471  
 sammenføjende led, 470-471  
 vil tage lang tid, 465  
*Se også* Dåb for de døde;  
 Beseglingsmagten  
 Frelsesplanen  
 formål med, 206-212  
 forudtilværelsen, præsenteret i, 207  
 frelser levende og døde, 399-405, 466-467  
 Guds værk og herlighed, 206  
 handlefrihed nødvendig for, 211-212  
 intelligensens evige natur, 207-209  
 legemer nødvendige i, 209-211  
 åbenbaret gennem præstedømmet, 108

*Se også* Frelse  
 Frihed til at tilbede, 341-344, 441  
 Første Præsidentskab  
 ansvar, 140-141  
 organiseringen af, xvi, 14  
*Se også* Kirkens præsident  
 Første syn, Det  
 største begivenhed, 540-542  
 forfølgelse efter, 33-35  
 søgen efter sandhed leder til, 4-6,  
 29-31, 434  
 vidnesbyrd om, er afgørende,  
 540-542  
 vor himmelske Faders og Jesu Kristi  
 tilsynekomst, xiii, 6, 32, 39, 434  
 kundskab om Gud på grund af, 6, 39

## G

Gabriel, 103-104. *Se også* Noa  
 Gallatin, Missouri, xviii, 19, 368  
 Gause, Jesse, xvi, 26  
 Gaver, åndelige. *Se* Åndelige gaver  
 Generalløjtnant, Joseph Smith, xix  
 Gengivelsen af evangeliets fylde,  
 503-508. *Se også* Jesu Kristi Kirke  
 af Sidste Dages Hellige; Tidernes  
 fyldes uddeling  
 Goodson, John, 325  
 Grader af herlighed, tre, 217-222  
 Grandin, Egbert B., xv, 10, 135  
 Greenville, Indiana, 237  
 Grouard, Benjamin F., 326  
 Gud Faderen  
 barmhjertighed, 40, 72, 76-77, 400  
 bede til, og modtage åbenbaring,  
 41-42, 127-131, 195-196  
 dvæler i evighed, 470  
 første syn, xiii, 6, 32, 39, 434  
 guddommen, præsiderer over, 42-43  
 handler altid ret, 176-177  
 hele menneskehedens Fader, 40, 400  
 intelligens ikke skabt af, 207-209  
 Joseph Smiths tro på, 37-39  
 kundskab og magt, 262-263  
 kærlighed, 40, 327-328, 422  
 legeme af kød og knogler, 42-43  
 love, fastsat, 162-163, 208  
 medfølelse, ved frelse af de døde,  
 400-401, 403-404, 466-467  
 natur, 40-42  
 omvendelse leder til, 73-75  
 ophøjet menneske, 41

præstedømmet, åbenbarer formål  
 gennem, 108-109  
 prøvelser, hjælper gennem, 176-177,  
 229-230, 349, 358, 361-363,  
 372-373  
 retfærdighed, 400-401, 403-404,  
 466-467  
 skabelse, organiserede ånder før,  
 104  
 skrifterne, taler gennem, 65  
 tilgiver synder, 76-77, 393-395,  
 424-425  
 ven, 240  
 vilje, kræver vores vilje, 75  
 værk og herlighed, 206  
*Se også* Guddommen  
 Guddommen  
 består af tre personer, 42-43  
 Gud Faderen præsiderer over, 43  
 medlemmer af, er ét, 43  
 Guder, de, der bliver ophøjet, vil blive,  
 53, 219-220, 476, 526  
 Guldplader  
 beskrivelse af, 61-63, 434-437  
 Joseph Smith får, xiii-xiv, 7-8, 58-60,  
 434-436  
 Mormons Bog skrevet på, 7, 59-63,  
 115, 434-437  
 pøbelen prøver at stjæle, xiv, 8, 60  
 taget fra Joseph Smith, 8, 72  
 vidner ser, xv, 125-126  
*Se også* Mormons Bog; Mormons  
 Bog, oversættelse af; Moroni

## H

Hale, Emma. *Se* Smith, Emma  
 Hale, Isaac og Elizabeth, 8, 60  
 Halvfjerds' kvorum, xvii, 12, 16, 141,  
 280  
 Hancock, Mosiah L., 428  
 Handlefrihed  
 brug den til at adlyde Gud, 211-212  
 give alle mennesker deres, 343  
 Satan har ingen magt, medmindre vi  
 tillader ham det, 211-212  
 Hanks, Knowlton F., 326  
 Harmony, Pennsylvania  
 Aronske Præstedømme gengivet  
 nær, xiv, 8-9, 79-81, 89  
 Joseph og Emmas søn dør i, 169  
 Melkisedekske Præstedømme gengi-  
 vet nær, xiv, 9, 101

- Joseph og Emma Smith bor i, xv, 8, 9, 60, 157
- Joseph Smith oversætter i, xv, 8, 60, 72, 79, 116
- Harris, Martin  
i New York City, xiv  
pantsætter gård, 10, 135  
skriver ved oversættelsen, xiv, 8, 60  
tabet af 116 sider, xiv, 8, 63-64, 71  
tre vidner, en af de, xv, 126
- Harris, Preserved, 63
- Hebraisk, Joseph Smiths studerer, 289
- Helbredelse  
af Fordham, Elijah, 376-377  
af Joseph Smith 237, 481-482  
af Joseph Smith sen., 478  
alle retskafne bliver ikke helbredt, 378  
tro til, 377-378  
ved håndspålæggelse, 378  
åndelig gave, 117-118, 120, 378, 437, 440
- Hellige lund, 5
- Helligånden  
duens tegn, 82  
medlem af Guddommen, 42-43  
person af ånd, 42-43  
åbenbarer, 131
- Helligåndsgaven  
alt andet omfattet af, 96-97  
celestiale rige, nødvendigt at arve, 219-220  
forskel på Helligånden og, 97-98  
forstår alt, 131  
frafald fører til tab af, 318-321  
kundskab gennem, 131, 265  
leder altid på rette vej, 98-99, 131  
medlem af Kirken, nødvendig for at være 153  
modtaget, da Kirken blev organiseret, 89-91  
og dåb, 89, 96-98  
tjeneste hjælper os med at modtage, 423  
trøster i modgang, 99, 363  
undervis i evangeliet som ledt af, 331-332  
ved håndspålæggelse, 96-98  
vidner om Jesus Kristus, 98-99  
visdom gennem, 282-283  
åbenbaring gennem, 131
- åndelige gaver gennem, 98-99, 117-121, 379
- Helvede  
børn, som dør, kommer ikke i, 95  
fordømmelse, 92, 221-222  
hvem, der bliver kastet ned i, 222  
vinder ikke over Kirken eller de hellige, 138, 152, 314, 360-362, 526  
*Se også* Satan
- Herlighedsriger, 217-222. *Se også* Celestiale rige
- Himmelske Fader *Se* Gud Faderen
- Hiram, Ohio  
Joseph Smith bor i, 205, 215, 225, 245  
konference afholdt i, 191  
syn af Frelseren i, 47-48  
*Se også* Kirtland, Ohio
- “History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 36
- History of the Church*  
udgivet i *Times and Seasons*, 431-433  
udvikling og udgivelse af, xviii, 555-558
- Hjælpeforeningen  
barmhjertighed, søstre viser, 449-450  
Emma Smith, præsident for, xix, 445-446, 449  
engle plejer omgang med, 449  
frelser sjæle, 448-449  
godgørende organisation, 446-447  
instruktioner om, 448-449  
nøgle, Joseph Smith gav, 446  
organiseringen af, xix, 443-445  
præstedømmeledere, opretholder
- Hodge, Abraham C., 233
- Holde ud til enden, 228-233, 352-353, 526
- Horne, Mary Isabella, 176
- Hund, Joseph Smiths, 19, 239, 242
- Hustru, 477-478. *Se også* Ægteskab, evigt
- Hveden, lignelsen om, og ukrudtet, 296-297
- Hyde, Orson, 325-326, 330
- Håndspålæggelse  
for at modtage Helligåndsgaven, 97-98  
Leach, James, 419-422  
til helbredelse af de syge, 378

## I

- Illinois. *Se* Nauvoo, Illinois; Quincy, Illinois; Ramus, Illinois
- Independence, Missouri  
 Befalingernes Bog trykt i, xvii, 13, 192  
 Joseph Smith tilbageholdt i, 18, 347-349  
 midtpunktet i Zion, xvi, 12, 183, 235  
 tempelgrund i, xvi, 12, 183, 409  
*Se også* Jackson County, Missouri
- Indianere. *Se* Lamanitter
- Indsamling  
 for at bygge templer, 411-412  
 nødvendig i den sidste uddeling, 508  
 til Jackson County, Missouri, 12, 181-182  
*Se også* Israel, genoprettelsen af; Jackson County, Missouri
- Indvielse af templet i Kirtland, xvii, 15, 197, 303-305, 415-416
- Intelligens  
 evige natur, 208  
 fra Jesus Kristus, 55  
 Gud er fuldkommen, 40  
 opnåelse af, 131, 265, 330-331  
 opstandelsen, opstår i, 263  
*Se også* Kundskab
- Iowa, Montrose, 375-377
- Irettesættelse, profeter giver, 518-520
- Israel, genoprettelsen af, 50, 61, 143-144, 182, 183-186, 248, 305, 330-331, 399, 435, 441
- Israels Hus. *Se* Israel, genoprettelsen af

## J

- Jackson County, Missouri  
 de hellige bosætter sig i, 16, 183, 437  
 de hellige forfulgt og drevet ud af, xvii, 16, 182, 279-280, 337, 438  
 missionærer underviser i, 149  
 udpeget som Zion, xvi, 12, 181-183, 235  
 Zions hær marcherer til, xvii, 17, 279-280, 284-286  
*Se også* Independence, Missouri
- Jerusalem  
 genopbygget før det andet komme, 186-187, 249

- Orson Hydes mission til, 326, 330  
*Se også* Ny Jerusalem
- Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige  
 Det Første Præsidentskab og De Tolv  
 Apostle leder, 140-141  
 enighed i, 143, 271-275  
 forfølgelse af, 370-371  
 frafald leder til forfølgelse af, 318-321  
 fremgang, ingen kan stoppe, 141-142, 298-300, 360-361, 440  
 Gud nødt til at vejlede, 160  
 Jesus Kristus er overhovedet for, 138-140  
 krav, der hører ind under, 152-153  
 medlemmers ansvar for, 143-144, 506-508  
 navn, xv, 10  
 organiseringen af, xv, 9-10, 91, 137-140, 437  
 rensset for ugudelighed, 73  
 templer er nødvendige i, 412  
 verdensomspændende vækst af, 106, 136, 141-143, 153-154, 297-300, 326, 360-361, 439-440  
 åbenbaring vejleder, 193-194
- Jesu vidnesbyrd  
 celestiale rige, nødvendig for, 218-220  
 er profetiens ånd, 193, 380-381  
 Helligånden, modtages gennem, 96-98
- Jesus Kristus  
 andet komme, 104, 248-252  
 beskrivelse af, 48  
 børn forløst ved, 96, 174-176  
 den nye pagts formidler, 219  
 døbt i, navn, 92-95  
 dåb, 81-86, 95  
 eksempel på et fuldkomment liv, 54-55, 166-167, 349-351  
 fjender prøver at ødelægge, 199-200, 319, 517  
 forfølgelse af, 50-52  
 forsoning, 50-54, 95-96, 218-221, 401-403, 440  
 forudtilværelsen, udvalgt i, 207  
 frelse for de døde, 401-403, 466  
 første syn, xiii, 6, 32, 38, 433-434  
 i Adam-on-di-Ahman, 105-106  
 i syn nedskrevet i L&P 76, 47-49, 218-219

- i templet i Kirtland, xvii, 15, 47,  
305, 548  
intelligens, 55  
jorden vil blive hans, 254  
kirke, oprettet på det amerikanske  
kontinent, 138-140, 437  
kirke, overhoved for, 138-140  
legeme af kød og knogler, 42  
lignelser, underviste gennem,  
292-293  
medarvinger, 53-54, 66, 151-153,  
219-220, 261-262, 399, 415  
Melkisedekske Præstedømme, bærer  
Det, 84, 140, 207, 405  
ofre pegede hen mod, 49-50  
og Guddommen, 42-43  
præstedømmenøgler, gav til Peter,  
Jakob og Johannes, 102  
prøvelser, hjælper os i, 229, 361-362  
rige, vil overdrage til Faderen,  
107-108  
steg ned under alt, 362  
store Højpræst, 105  
tilgivelse, eksempel på, 388-390  
tro på, 49-50, 153, 440  
tusindårsriget, vil regere under,  
253-255  
ved alt, 402-403  
vidnesbyrd om, 98-99, 193, 380-381  
*Se også* Forsoning; Opstandelse;  
Andet komme  
Johannes Døber  
anviser dåb af Joseph Smith, 89  
Aronske Præstedømme, bærer Det,  
84-85  
Aronske Præstedømme, overdrager  
Det, xiv, 9, 79-81, 85, 89  
beredte vejen for Frelseren, 82  
duens tegn, så, 82  
døber Frelseren, 81-85, 95  
Elias' ånd, 85-87  
profet, en af de største, 82-83  
retmæssig forvalter, 83-85  
Johnson, Benjamin F., 453, 475  
Johnson, John og Alice, 205, 215-216,  
225  
Jorden  
en Urim og Tummim, 254  
kronet med celestrial herlighed, 254  
Josef af Egypten, 538  
Joseph og Hyrum Smiths begravelse, xx  
Joseph Smiths forfædre, 1-3, 539  
Joseph Smiths fødsel, xiii, 3, 433  
Joseph Smiths oversættelse af Bibelen  
arbejde med, xv, xvi, 12-14, 205-206,  
247  
behov for, 205-206  
Emma Smith bar manuskriptet, 367  
lignelsen om surdejen beskriver,  
299-300  
Lære og Pagter og, 206, 215-218  
underviser i frelsesplanen, 205-206  
*Se også* Skrifterne  
Judas, 318  
Jul, åbenbaring modtaget til, 245
- ## K
- 
- Kain, 108  
Kaldelser, højnelse af, 111  
Kimball, Heber C., 15, 325-326, 410  
Kimball, Sarah Granger, 443  
Kirkekaldelser, højnelse af, 111  
Kirkens præsident  
Gud åbenbarer vilje til, 194-196, 250  
Guds repræsentant sendt til os, 196  
opretholdelse af, 196-198, 315-317,  
321-322, 515-516  
præsident for højpræsterne, xvi  
straffedomme over de, der forkaster,  
198-201  
*Se også* Profeter  
Kirtland, Ohio  
de hellige forlader, xviii, 16, 337  
de hellige samles i, xvi, 10-12, 157  
finansiell institution i, gik fallit, 313  
frafald i, 313-315  
Joseph Smith ankommer til, xvi,  
10-12, 157-159, 169  
Kirkens hovedsæde i, 10-12, 183, 235  
Sidney Rigdon omvendt i, 10, 149  
stav organiseret i, 12-14  
åbenbaringer modtaget i, 12-14,  
191-192  
*Se også* Hiram, Ohio; Templet i  
Kirtland  
Knight, Joseph, jun., 147  
Knight, Joseph, sen., 115-116, 147,  
457-459  
Knight, Polly, 147, 182  
Kolera  
i Zions hær, 286  
Joseph og Hyrum Smith bliver  
helbredt for, 481-483



Kongres, De Forenede Staters, xix  
 Kort, 4, 11  
 Krig i himlen. *Se* Forudtilværelsen  
 Krige, optræder før det andet komme,  
 245-250  
 Kristuslignende egenskaber, udvikling  
 af, 54-55, 349-351  
 krone, retfærdighedens, 163-167,  
 352-353  
 Kundskab  
 evangeliets ordinancer leder til, 415  
 frelse, nødvendig for, 209-211,  
 262-264  
 Gud har stor, 262-264  
 Gud vil øse ned over, 360  
 Helligånden nødvendig for, 131,  
 265  
 Joseph Smith elskede, 259-260  
 lidt ad gangen, 265  
 opnåelse af, 131, 259-265, 330-331,  
 360, 415  
 studium og bøn leder til, 263-265  
*Se også* Intelligens  
 Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo,  
 443-446. *Se også* Hjælpeforening  
 Kvinder. *Se* Hjælpeforeningen; Hustru  
 Kvorum, De Halvfjerds' *Se* Halvfjerds'  
 kvorum  
 Kvorum, De Tolv Apostles. *Se* Apostles  
 Kvorum, De Tolv  
 Kvorummer i præstedømmet, organi-  
 seret, 14  
 Kærlighed  
 egenskab ved Gud, 37, 327-329, 422  
 familiemedlemmer har, 477-484  
 fred kommer af, 341  
 langmodig og nådig, 423-425  
 ledere har, 284  
 magt over sindet, 424-425  
 missionærer har, 327-329  
 til fattige og trængende, 422-423,  
 446, 459  
 til hele menneskeheden, 422  
*Se også* Venskab; Fattige og træn-  
 gende

## L

Lamanitter  
 af Israels hus, 61  
 mission til, xvi, 10, 149, 445  
 Langmodig over for andre, 423-425  
 Ledere. *Se* Ledere i Kirken

Ledere i Kirken  
 kritik af, fører til frafald, 315-317  
 kærlighed, 284, 518-520  
 opretholdelse af, 197-198, 315-317,  
 321-322, 515-516  
 underviser i korrekte principper,  
 283-284  
 vil ikke lede os på afveje, 321-322  
 visdom fra Ånden, 284-286  
 ydmyghed, 284-286  
 Zions hær, Joseph Smiths ledelse af,  
 17, 279-280, 284-286  
 Legemer  
 Gud Faderen og Jesus Kristus har,  
 42-43  
 nødvendige for lykke, 209-211  
 onde ånder har ingen, 209-211  
 Lehi, plader, 64  
 Levitiske Præstedømme *Se* Aronske  
 Præstedømme  
 Liberty, fængslet i  
 beskrivelse af, 355-357  
 Joseph Smith forlader, xviii, 19, 368  
 Joseph Smith indespærret i, xviii,  
 18-19, 355-361, 367  
 Joseph Smith skriver til de hellige i,  
 xviii, 154, 228, 357-363, 372-373,  
 458-460  
 Joseph Smith skriver til familien i,  
 239-243, 357  
 Joseph Smiths følelser for, 229-230,  
 363  
 Joseph Smiths tro prøvet i, 228-229  
 Lidelse. *Se* Prøvelser  
 Lignelse  
 om hveden og ukrudtet, 296-297  
 om kongesønnens bryllup, 163  
 om sennepsfrøet, 106, 142-143,  
 297-299  
 om surdejen, 299-300  
 om sædemanden, 293-295  
 om talenterne, 351-352  
 om vintræet og grenene, 162  
 om voddet kastet i søen, 299  
 Lignelser  
 i Matthæus 13, 292-300  
 Jesus underviste gennem, 292-293  
 Love. *Se* Lydighed  
 Lucifer. *Se* Satan  
 Lydighed  
 andet komme og, 251-253  
 frafald kommer på grund af mang-  
 lende, 315-317

- handlefrihed og, 211-212  
 i prøvelser, 230-231  
 Jesu Kristi eksempel på, 167  
 Joseph Smith lærte, 63-64, 71-72  
 Joseph Smiths regel, 159  
 kristuslignende egenskaber og, 349-351  
 kundskab og, 260, 263  
 leder til at forstå Gud, 160-163  
 leder til celestial hvile, 163-164  
 leder til enighed, 275-278  
 leder til ophøjelse, 163-164, 208-209  
 leder til retfærdighedens krone, 163-167, 352-353  
 leder til skatte af kundskab, 260  
 medarvinger med Jesus Kristus gennem, 53-54  
 mod befalinger, 160-162  
 Paulus' eksempel på, 163-165  
 skrifterne og, 66-67  
 åbenbaring og, 131  
 åndelige gaver og, 118
- Lykke**  
 legemer nødvendige for, 209-211  
 retskaffenhed nødvendig for, 211
- Lyman, Amasa, 348**
- Lære og Pagter**  
 forord til, 191-192  
 forråd ikke åbenbaringer i, 67, 370  
 første udgave af, xvii  
 Joseph Smiths oversættelse og, 206, 215-217  
 lignelsen om surdejen beskriver, 299-300  
 studium af, 64-67  
 udgivelse af, 13, 192  
 værdi af, 192  
*Se også Befalingernes Bog; Skrifterne*
- M**
- 
- Major, Joseph Smiths hund, 19, 239, 242  
 Malakias, 305-306  
 Malaria, 375, 445  
 Manchester, New York, xv, 9, 61, 71  
 Mansion House, 20  
 Manuskriptsider, Mormons Bog, tabet af, xiv, 8, 63-64, 71  
 Marks, Ephraim, 176  
 Martyrium, Joseph og Hyrum Smith, xx, 25, 455, 525, 530-534  
 McRae, Alexander, 355, 358
- Medarvinger med Jesus Kristus, 53-54, 66, 151-153, 219-220, 261-262, 399, 415
- Melkisedekske Præstedømme**  
 Adam, først givet til, 104-108  
 bærere må kaldes af Gud, 109-110  
 bærere må være retskafne, 106-108  
 ed og pagt, 109  
 evigtvarende, 104-105  
 fuldkommenhed, leder til, 109  
 fylde, i templer, 410-415  
 gengivelsen af, xiv, 8-9, 81, 101-103, 492  
 Gud åbenbarer formål gennem, 108-109  
 Hjælpeforeningen organiseret under, 446  
 højeste myndighed, 108-109  
 højne embeder i, 111  
 indstiftet før jordens skabelse, 108-109  
 Jesus Kristus bærer, 84, 140, 207, 405  
 kvorummer organiseret, 14  
 nøgler til Guds rige, besidder, 108-109  
 profeter bærer, 109  
 skelne ånder, nødvendig for, 381-384  
 uophørligt liv, er magten til, 108  
 åbenbaringer kommer gennem, 108, 140, 194
- Menneskesønnen, tegn på, 248-250  
 Michigan, 118, 235, 332, 497  
 Mikael, ærkeenglen. *Se Adam*  
 Militssoldater, besøger Joseph Smith, 337-339
- Miller, George, 410
- Mission**  
 Joseph Smith udførte jordisk, 531-534  
 Joseph Smiths følelser for, 514-520  
 profeter fuldfører, 517-518
- Missionering**  
 dæmning til dåb ødelagt, 147  
 evangeliet bringer lys til verden, 150-152  
 i England, 15, 325-326  
 Joseph Smiths, 15, 91, 147-149, 235, 331-333  
 kvalifikationer til, 327-328  
 kærlighed nødvendig for, 327-328  
 lignelsen om hveden og ukrudtet, 296-299

- lignelsen om sædemanden, 293-295  
 omvendelse, undervise i, 152-153  
 pligt, vigtigste, 327-328  
 til lamanitterne, xvi, 10, 149, 445  
 tungemålgaven til, 378-280  
 verdensomspændende vækst af  
   Kirken, 106, 136, 141-143,  
   153-154, 297-300, 326, 360-361,  
   439-440  
 vidnesbyrd, muligheder for at bære,  
   331-333  
 ydmyghed, undervis med, 328-329  
 Ånden, undervise ved, 330-331  
 Mississippifloden, xix, 18, 367, 375,  
   387, 453, 463, 503, 525  
 Missouri. *Se* Far West, Missouri;  
   Jackson County, Missouri. *Se også*  
   Caldwell County, Missouri; Clay  
   County, Missouri; Columbia,  
   Missouri; Daviess County, Missouri;  
   Gallatin, Missouri; Independence,  
   Missouri; Richmond, Missouri  
 Missourifloden, 360  
 Mitchell, Samuel L., xiv  
 Mod, udhold prøvelser og forfølgelse  
   med, 228-229, 233, 349, 368,  
   370-373  
 Modgang. *Se* Prøvelser  
 Montrose, Iowa, 375-377  
 Mor. *Se* Forældre  
 Morley, Isaac, 169  
 Mormoner. *Se* Jesu Kristi Kirke af  
   Sidste Dages Hellige  
 Mormons Bog  
   forfølgelse på grund af, 181, 370  
   forråd ikke åbenbaringer i, 67, 370  
   guldplader, skrevet på, 7, 59-63,  
   115, 434-437  
   indhold, 64, 437  
   Joseph Smiths vidnesbyrd om, 61-65  
   Lehis og Nefis plader, 64  
   lignelsen om sennepsfrøet beskriver,  
   143, 297  
   lignelsen om surdejen beskriver,  
   299-300  
   Martin Harris pantsætter gård for,  
   10, 135  
   mest korrekte af alle bøger, 64  
   Moroni bærer nøglerne til, 59  
   Moroni giver til Joseph Smith, xiii-xiv,  
   6-8, 59-61, 103, 205, 306, 434-435  
   nødvendig for vores religion, 194  
   tabet af 116 sider, xiv, 8, 63-64, 71-72  
   titelblad, 61-63, 115, 134-135  
   trykningen af, xv, 9, 135  
   vidner, xv, 125-126, 299-300  
   vigtigheden af at læse i, 64-67  
   *Se også* Mormons Bog, oversættelse  
   af; Guldplader; Moroni; Urim og  
   Tummim  
 Mormons Bog, oversættelse af  
   forløbet med, xiv-xv, 8-9, 60, 115-116,  
   135  
   i Peter Whitmer seniors hjem, xv, 9,  
   116  
   Joseph Knight seniors hjælp i for-  
   bindelse med, 115  
   Joseph Smith følte sig alene under,  
   125  
   Joseph Smith havde oversættelsesga-  
   ven, 115-116  
   leder til bøn om dåb, 79-81  
   skriver, Emma Smith som, 115  
   skriver, Martin Harris som, xiv, 8, 60  
   skriver, Oliver Cowdery som, xiv, 9,  
   79, 115-116  
   Urim og Tummim brugt i forbin-  
   delse med, 8, 61, 63, 72, 116,  
   436-437  
   ved Guds kraft, 61-64, 115, 149  
 Moroni  
   besøger Joseph Smith og giver ham  
   guldpladerne, xii-xiv, 6-7, 57-60,  
   103, 205, 306, 434-436  
   bærer nøglerne til Mormons Bog, 59  
   citerer skriftsteder fra Bibelen, 205,  
   306  
   viser guldpladerne til vidner, xv,  
   125-127, 299-300  
   *Se også* Mormons Bog  
 Moses  
   dåb, 95  
   Herren viser sig for, 121, 206  
   i templet i Kirtland, xvii, 15, 103,  
   305, 548  
   lov givet til, 82, 95, 195, 253, 262  
   overdrager præstedømmenøgler til  
   Peter, Jakob og Johannes, 105  
   søger at bringe Israel ind i Guds  
   nærværelse, 105  
 Moses' bog, xvi, 14, 206  
 Murdock, John, 169  
 Murdock, Joseph. *Se* Smith, Joseph  
   Murdock

Murdock, Julia (datter). *Se* Smith, Julia  
Murdock  
Murdock, Julia (mor), 169

---

**N**

Nadver, 74, 137-138, 378

*Nauvoo Expositor*, 523

Nauvoo, Illinois

borgmester i, xx, 21, 431

Joseph Smith navngiver, xviii, 19, 387  
kulturel og fremgangsmæssig udvik-  
ling i, 21, 419, 431, 438-440

opbygningen af, xix, 19, 375, 387,  
419-422, 425-428, 438-440

profeti om, at de hellige skulle  
forlade, 511

*Se også* Commerce, Illinois; Templet  
i Nauvoo

Nauvoo-legion, xix, 431

Nedsænkning, dåb ved, 92, 95, 440

Nefi, plader, 64

New York. *Se* Colesville, New York;  
Fayette, New York; Manchester,  
New York; New York City; Palmyra,  
New York

New York City, xiv, 235, 238, 331

Newel K. Whitneys butik

Joseph Smith ankommer til, 157-159

Joseph Smith flytter til, 245

Joseph Smiths oversættelse i, 247  
profeternes skole i, 259

*Se også* Whitney, Newel K.

Nightingale, Agnes og Henry, 419-421

Noa, 94-95, 103-104, 199, 249, 308,  
401, 405

Ny Jerusalem, 186-188. *Se også*  
Jerusalem

Nye og evigtvarende ægteskabspagt,  
xx, 219, 475-476. *Se også*

Ægteskab, evigt

Næstekærlighed. *Se* Kærlighed

Nøgler. *Se* Præstedømmenøgler

---

**O**

Offer

de fordum helliges, 49-50, 106-108  
Frelseren, 49-50

Ohio. *Se* Hiram, Ohio; Kirtland, Ohio;  
Painesville, Ohio

Omvendelse

forsoningen tilvejebringer, 49-50

fra alle synder, 73-75

Gud tilgiver dem, der omvender sig,  
76-77, 393-395, 424-425

hjælper os med at blive som Gud,  
73-75

Joseph Smiths, 71-73, 116

kirkemedlemmer, krævet af, 153-154  
opsætte, må ikke, 74-75

undervis alle mennesker om,  
152-153

Onde ånder. *Se* Ånder, onde

Operation, Joseph Smiths, xiii, 3

Ophøjelse. *Se* Celestiale rige; Frelse

Opretholdelse af ledere i Kirken,  
196-198, 315-317, 321-322, 514-515

Opstandelse

børn, som dør, oprejses i, 95-96,  
174-176

intelligens opstår sammen med os i,  
263

Jesus Kristus tilvejebringer, 50-52

Jesus Kristus, 50-52

kære, vil mødes i, 172-174

retskafne opstår i herlighed efter,  
172-173

tab godtgjort i, 52

*Se også* Forsoningen

Optegnelser, føre, dåb for de døde, 465

Orakler, levende, 196-197. *Se også*

Kirkens præsident; Profeter

Ordinancer

Adam modtog, 107-108

altid de samme, 107-108

de hellige i alle uddelinger modtager,  
92-94

templer, kun udført i, 412-415

*Se også* Dåb; Dåb for de døde;

Ægteskab, evigt; Frelse for de  
døde; Tempelbegavelse

Organisering af Kirken, xv, 9-10, 91,  
137-140, 437

Otte vidner, xv

Oversættelse af Bibelen. *Se* Joseph  
Smiths oversættelse af Bibelen

Oversættelse af Mormons Bog. *Se*  
Mormons Bog, oversættelse af

Oversættelsesgaven, 115-116

---

**P**

Page, Hiram, 194-196

Painesville, Ohio, 235-237

Palmyra, New York  
 Joseph Smith bor i, xiii, 3-7, 27-29,  
 59-60, 434  
 kort over, 4  
 Mormons Bog trykt i, xv, 9, 135  
 Papyrus, egyptisk, xvii, 13  
 Patriark  
 evangelist er, 140  
 for Kirken, xvii  
 Paulus, 34, 164-165  
 Perle, Den Kostelige, xvii, xix, 13,  
 62-67, 206, 440-442. *Se også*  
 Skrifterne  
 Peter, Jakob og Johannes  
 modtager præstedømmenøgler, 105  
 overdrager Det Melkisedekske  
 Præstedømme, xiv, 8-9, 81,  
 101-103, 492  
 Peterson, Ziba, 149  
 Phelps, William W., 192, 303, 393-395  
 Philadelphia, Pennsylvania, 149, 235  
 Plader, Lehis og Nefis, 64  
 Polygami, xi, 23  
 Pontiac, Michigan, 118, 235, 332, 497  
 Pratt, Addison, 326  
 Pratt, Parley P., 149, 192, 348, 476  
 Profeter  
 afvisning af, konsekvenser ved,  
 198-201  
 falske, 198-201  
 Gud åbenbarer alt til, 194-197, 250  
 irrettesætte, pligt til at, 518-520  
 kærlighed og tjeneste, 284, 518-520  
 Melkisedekske Præstedømme, bærer  
 Det, 109  
 menneskelige svagheder, 515-516  
 missioner, givet af Gud, 517-518  
 opretholdelse af, 196-198, 315-317,  
 321-322, 514-515  
 profetiens ånd udnævner en,  
 380-381  
 undervise, pligt til at, 514-515  
*Se også* Kirkens Præsident  
 Profeti, ånd, 193, 380-381  
 Prædikener, Joseph Smith, 21, 487-489,  
 553  
 Præsident for De Forenede Stater  
 Joseph Smith besøger, xix, 98, 100  
 Joseph Smiths kandidatur som, xx,  
 21  
 Præsident for højpræsterne, xvi  
 Præstedømmekvorummer, organiseret,  
 14

Præstedømmenøgler  
 Adam modtog først, 104, 107-108  
 alt genoprettet i den sidste uddeling,  
 410, 504  
 Joseph Smith bærer, 103, 505-506,  
 532, 538-539, 548  
 Joseph Smith overdrager apostlene  
 alle, xx, 23, 140, 523, 527-529  
 Melkisedekske Præstedømme bærer,  
 108-109  
 overdraget af fordums præstedøm-  
 mebærere, 79-81, 101-106  
 overdraget i templet i Kirtland, xvii,  
 15, 103, 305-310, 467, 548  
 Præstedømmet. *Se* Aronske  
 Præstedømme; Retmæssig forvalter;  
 Melkisedekske Præstedømme  
 Prøvelser  
 andet komme, indtræder før,  
 245-250  
 beviser vores værd, 228-229  
 de hellige undgår ikke, 249-250  
 glæde under, 349  
 Gud hjælper under, 229-230, 349,  
 358, 361-363, 372-373  
 Helligånden trøster under, 98, 363  
 lydighed under, 230-231  
 taknemlighed under, 230-232  
 til vores bedste, 229-230, 362  
 tillid til Gud under, 232-233  
 tro og mod under, 176-177, 228-229,  
 233, 349, 368, 370-373  
 varer kun et øjeblik, 360  
 venskab under, 456-458  
*Se også* Forfølgelse

---

**Q**

Quincy, Illinois, xviii, 19, 367-368, 375

---

**R**

Ramus, Illinois, 475  
 Regnbue, 249  
 Religiøs frihed, 341-344  
 Retfærdighed, Guds fuldkomne,  
 400-401, 403-404, 466-467  
 Retmæssig forvalter, 81-85  
 Retssager, Joseph Smith, 16, 235-237  
 Richards, Willard, 25, 325, 410, 443,  
 455, 525, 530  
 Richmond, Missouri, 18, 238-239,  
 332-333, 348, 483-484

- Rigdon, Sidney  
 i Det Første Præsidentskab, xvi, 26, 260  
 i Hiram, Ohio, 225  
 i Missouri, xvi, 181-182, 348  
 i templet i Kirtland, 269, 303  
 omvendelse, 10, 149  
 på helbredelsens dag, 375-377  
 syn i L&P 76, 47-48, 215-217
- Rige, Guds, 81-85. *Se også* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- Ring, Joseph Smith underviste med en, 208
- Robinson, George W., 348
- Rocky Mountains  
 Joseph Smiths profeti om, 511  
 stablet på George A. Smith, 233
- Rogers, Noah, 326
- Russell, Isaac, 325
- Røde købmandsforretning  
 begavelse udført i, xix, 23, 409-410  
 Hjælpeforeningen organiseret i, 443-445  
 Joseph Smiths kontor og forretning i, 419-422, 428, 513  
 Lære og Pagter 132 dikteret i, 475-476
- Rådet i himlen, 163, 207, 505, 538-540. *Se også* Forudtilværelsen
- S**
- 
- Samvittighed, fri, 341-344, 441
- Sandhed  
 antag al, 261-262  
 evangeliet omfatter al, 261-262  
 forfølgelse kan ikke stoppe, 141, 439  
 Joseph Smith underviste i, 281-282  
 lignelsen om sædemanden og, 293-295  
 læres gennem ordinancer, 415  
 opnå kundskab gennem, 263-265
- Sandhedens banner, 141, 440
- Satan  
 bedrager, 73  
 duen, kan ikke komme i, tegn, 82  
 forfølger de hellige, 16, 152, 368-370  
 frafald leder til, 318-321  
 Guds visdom er større end, 63-64  
 i forudtilværelsen, 207  
 ingen magt medmindre vi tillader det, 211-212
- Joseph Smith, prøvede at tilintetgøre, 32  
 Kirken, kan ikke stoppe fremgang af, 141-143, 298, 360-361  
 kundskab nødvendig, ellers bliver vi ligesom, 262-263  
 kunne skelne, 382  
 legeme, har intet, 209-211  
 tilintetgørelsen af rige, 232, 255  
 tunger, taler i, 380  
*Se også* Helvede
- Seer, Joseph Smith, 159, 247, 530, 538, 545
- Sennepsfrøet, lignelsen om, 106, 142, 297-299
- Sharon, Vermont, xiii, 3, 433
- Sidste dage. *Se* Andet komme
- Sidste uddeling. *Se* Uddeling, tidernes fyldes
- Skabt, intelligens blev ikke, 208
- Skelne ånder, 381-384
- Skole, profeternes, xvi, 118, 129, 259-260
- Skole, ældsternes, 289-291
- Skrifterne  
 Joseph Smith underviser i, 289-291  
 Joseph Smiths kærlighed til, 4-6, 29-31, 181, 289-291  
 lydighed mod, 66  
 studium af, 65-67  
 værdi i de sidste dage, 192  
*Se også* Bibelen; Mormons Bog; Lære og Pagter; Joseph Smiths oversættelse af Bibelen; Den Kostelige Perle
- Skrivere, oversættelse af Mormons Bog  
 Emma Smith, 115  
 Martin Harris, xiv, 8, 60  
 Oliver Cowdery, xiv, 8-9, 79, 115-116
- Slægtsforskning. *Se* Frelse for de døde  
 Slægtshistorie, 467-471. *Se også* Frelse for de døde
- Smith, Agnes, 175-176
- Smith, Alexander, 20, 171, 239
- Smith, Alvin (Joseph Smiths bror), 3, 5, 171, 176, 397-399, 480
- Smith, Alvin (Joseph Smiths søn), 20, 71, 169
- Smith, Asael, 47
- Smith, David, 20, 171
- Smith, Don Carlos (Joseph Smiths bror), 3, 171, 175-176, 480

- Smith, Don Carlos (Joseph Smiths søn), 20, 171
- Smith, Emma  
 brev til Joseph, 19  
 breve fra Joseph, 176-177, 238-243, 331, 348, 357, 526  
 børn, 20, 169-171  
 dåb, 147  
 fængslet i Liberty, besøger Joseph i, 357  
 første barns død, 20, 71, 169  
 guldpladerne og, 60  
 Hjælpeforeningen, præsident for, xix, 445-446, 449  
 Joseph beder om tilgivelse fra, 116  
 Joseph Smiths oversættelse og, 367  
 Josephs dagbogsindførsel om, 456  
 Kirtland, flytter til, 12, 157-159, 169  
 Mississippifloden, går over, 367-368  
 Nauvoo, besøger Joseph nær, 453  
 Quincy, møder Joseph i, 368  
 skriver ved oversættelsen, 115  
 smurt ind i tjære og fjer, ser Joseph, 227  
 tjeneste, 270, 375, 425-428, 445  
 tvillinger, søns adoption og død, 20, 26, 159, 169, 225-227  
 ægteskab, xiv, 7-8, 60
- Smith, Ephraim, 3, 171
- Smith, Frederick, 20, 171, 239-240, 242
- Smith, George A., 233, 329, 461, 556-558
- Smith, Hyrum  
 barns død, 176  
 begavelse, modtaget, 410  
 begravelse, xx  
 Commerce, sygdom i, 425-426  
 dåb, 91  
 familie, 3  
 i fængslet i Liberty, 355-358  
 Joseph Smiths hyldest til, 456, 480-481  
 kolera, helbredt for, 481-483  
 martyrium, xx, 25, 455, 525, 530-534  
 Nauvoo, besøger Joseph nær, 453  
 Richmond, indespærret i, 18, 348  
 stedfortrædende dåb for Alvin Smith, 399  
 stifter af Kirken, 136  
 templet i Kirtland, arbejder på, 269-270  
 vest, rejser mod, 525
- Smith, John L., 426
- Smith, Joseph, generelt  
 børn, 20, 169-171  
 Elias' ånd, åbenbaret til, 85-87, 539  
 familiemedlemmers død, 20, 26, 71, 169-171, 173, 225-227  
 forudordination, 505, 538-534  
 fysiske udseende, 27, 492-494  
 jordiske mission, 531-534  
 menneskelige svagheder, 515-516  
 missionærindsats, 15, 91, 147-149, 235, 331-333  
 prædikener, 21, 487-489, 553  
 præstedømmenøglerne, bærer, 103, 503, 505-506, 532, 538-539, 548  
 retssager, 16, 235-237  
 seer, 159, 247, 530, 538, 545  
 skrifterne, kærlighed til, 4-6, 29-31, 181, 289-291  
 uddannelse, 3-4, 29, 259-260, 542-545  
 undervisning, 281-282, 289-291, 331-333, 487-489, 494-499, 514-515  
 åbenbaringer, fremgangsmåde for at modtage, 191, 245-247, 260
- Smith, Joseph, overblik over liv (kronologisk)  
 apostle, giver nøgler til, xx, 23-24, 140, 523, 527-529  
 Aronske Præstedømme, modtager Det, xiv, 8, 79-81, 85, 89  
 barndom, xiii, 1-4, 27-29, 37  
 begavelse, udfører, xix, 23, 409-410, 503  
 begravelse, xx  
 benoperation, xiii, 3  
 Commerce, etablerer, xviii, 19, 321, 375, 387  
 Commerce, helbredende velsigelser i, 375-378  
 dåb for de døde, bekendtgør, xix, 23, 399, 467  
 dåb, xiv, 9, 79-81, 89-91  
 egyptisk papyrus, oversætter, xvii, 13  
 Far West, arresteret i, 18, 332-333, 347-348, 483-484  
 Far West, flytter til, xviii, 16, 18, 337  
 farfar, profeterede om, 47  
 Fayette, flytter til, xv, 10, 157, 194  
 forfædre, 1-3  
 forældre, 37  
 fængslet i Carthage, indespærret i, 25, 333, 455, 525

- fængslet i Liberty, indespærret i, xviii, 18-19, 355-362, 367  
 født, xiii, 3, 433  
 første syn, xiii, 4-6, 29-35, 38, 433-434  
 gulpladerne, modtager, xiv, 6-8, 58-61, 434-436  
 Harmony, arbejder i, 7, 60  
*History of the Church*, påbegynder, xviii  
 Hjælpeforeningen, organiserer, xix, 443-445  
 Independence, tilbageholdt i, 18, 347-349  
 Jackson County, Zion i, xvi, 12, 181-183, 235  
 Joseph Smiths oversættelse og, xv, xvi, 12-14, 205-206, 247  
 Kirken, organiserer, xv, 9-10, 136-140, 437  
 Kirtland, ankommer til, xvi, 12, 157-159, 169  
 Kirtland, forfølgelser i, 16, 225-227, 235-237, 313-315, 320, 337  
 Kirtland, indvielse af templet i, xvii, 15, 197, 303-305, 415-416  
 Kirtland, åbenbaringer i, 13-14, 191-192  
 Manchester, flytter til, xiv  
 martyrium, xx, 25, 455, 525, 530-534  
 Melkisedekske Præstedømme, modtager Det, xiv, 9, 81, 101-103, 492  
 militssoldater besøger, i Far West, 337-339  
 missionærer i England, xviii, 15, 327-328  
 Missouri, flygter fra, xviii, 19, 368  
 Mormons Bog, oversættelse af, xiv-xv, 8-9, 60, 79, 115-116, 135, 149  
 Mormons Bog, trykning af, xv, 9-10, 135  
 Moroni, besøg af, xiii, 6-7, 59-60, 103, 205, 306, 435  
*Nauvoo Expositor*, ødelæggelsen af, 523  
 Nauvoo, borgmester i, xx, 21, 431  
 Nauvoo, forfølgelser i, 23-25, 453, 511-514, 517-518, 523-526  
 Nauvoo-legion, anfører for, xix, 432  
 Palmyra, flytter til, xiii, 3, 27, 434  
 profeternes skole, xvi, 118, 129, 259-260  
 præsident for De Forenede Stater, kandidatur som, xx, 21  
 Quincy, ankommer til, xviii, 19, 367-368  
 Richmond, indespærret i, 18, 348  
 røde købmandsforretning, 419-422, 428  
 tabet af 116 sider af manuskriptet, xiv, 8, 63-64, 71  
 templet i Nauvoo, opførelsen af, xix, 21-23, 271-272, 275, 409-412  
*Times and Seasons*, redaktør på, xix, 431-433, 554, 558  
 Tre Vidner og, xv, 125-126  
 vest, rejser mod, 525  
 visdomsordet modtages, 260  
 Washington, D.C., besøger, xix, 98, 100  
 Wentworth-brevet, skriver, xix, 433-441  
 Zions hær, leder, xvii, 17, 279-280, 284-286, 481-483  
 ægteskab, xiv, 7-8, 60  
 Smith, Joseph, III, 20, 171, 239, 245  
 Smith, Joseph, sen.  
 Alvin Smith, så før sin død, 399  
 beskæftigelser, 3  
 død, 171  
 dåb, 90, 91  
 familie, xiii, 3, 25, 27  
 helbredelse, 478  
 Joseph Smiths kærlighed til, 478-480  
 Palmyra, flytter til, 3  
 patriark i Kirken, xvii  
 religiøse vaner, 4-5, 37  
 tilgivelse i hans familie, 392  
 velsignelse til Joseph Smith, 171, 538  
 ægteskab, 1  
 Smith, Joseph Murdock, 20, 26, 171, 225-227  
 Smith, Julia Murdock, 20, 26, 169, 171, 237-239, 245  
 Smith, Louisa, 20, 157, 169  
 Smith, Lucy, 425, 483-484  
 Smith, Lucy Mack  
 afsked med sønner, 483-484  
 bøn for sønner, 481-483  
 familie, xiii, 3, 25, 29  
 første syn og, 32-33  
 historie skrevet af, 36  
 Hjælpeforeningen, et råd til, 445  
 Joseph Smiths kærlighed til, 478-480  
 religiøse vaner, 4-5, 37



tre vidner og, 126  
 ægteskab, 1  
 Smith, Nathan, Dr., 3  
 Smith, Samuel, 79, 91, 136  
 Smith, Thadeus, 20, 157, 169  
 Smith, William, 37, 75, 391-392  
 Snow, Eliza R., 443, 446  
 Snyder, John, 325  
 Stave (grænser), 261-262  
 Stave, opbygge Zion i, 184-186. *Se også* Zion  
 Stenbruddet, Joseph Smith arbejder i, 270  
 Stowell, Josiah, 7  
 Styre, underviser i korrekte principper for at, 281-282. *Se også* Ledere i Kirken  
 Surdej, lignelsen om, 299-300  
 Susquehannafloden, xiv, 8, 89, 101  
 Syge, helbredelse af. *Se* Helbredelse  
 Synd. *Se* Tilgivelse; Omvendelse; Satan; Utilgivelige synd  
 Sædemanden, lignelsen om, 293-295  
 Søkende, kærlighed mellem, 456, 480-481. *Se også* Familien

## T

Tahiti, undervist i evangeliet i, 326  
 Taknemlighed  
 Joseph Smiths udtryk for, 231-232, 243, 285, 453, 456-459, 478-480  
 trods modgang, 230-232  
 Talenter, forbedre, vore, 351-352  
 Tanner, John, 270  
 Tapre, de der er, 349-353  
 Taylor, John  
 i fængslet i Carthage, 25, 455, 525, 530  
 med til organiseringen af Hjelpeforeningen, 443  
*Times and Seasons* og, 431  
 Taylor, Leonora Cannon, 176  
 Tegn på det andet komme, 248-250  
 Tegn på Menneskesønnen, 249-250  
 Telestiale rige, 221-222  
 Tempelbegavelse  
 alle de hellige kan modtage, 410  
 Brigham Young udfører, 23, 410, 503  
 Guds nærhed, forbereder til, 410, 412-415  
 i templer, 410-415, 469, 501-503  
 Joseph Smith udfører, xix, 23, 409-410  
 lys, fører os til, 410  
 Templer  
 begavelse givet i, 410-415, 469, 501-503  
 de hellige befales at bygge, 411-412  
 dåb for de døde udført i, xix, 413-414, 469  
 Guds største velsignelser modtages i, 415-416  
 indsamling nødvendig for at bygge, 412-413  
 Joseph Smiths fokus på, 409  
 Melkisedekske Præstedømmes fylde opnås i, 410-415  
 ordnaner, er nødvendige for frelse, 412-415  
*Se også* Tempelbegavelse  
 Templer, opført eller planlagt  
 Far West, Missouri, grund til, 18, 337, 409  
 Independence, Missouri, grund til, xvi, 12, 183, 409  
*Se også* Templet i Kirtland; Templet i Nauvoo  
 Templet i Kirtland  
 billede af, 13  
 de hellige tvunget til at forlade, xviii, 16, 337  
 indvielse af, xvii, 15, 197, 303-305, 415-416  
 Jesus Kristus viser sig i, xvii, 15, 48, 305, 547  
 Joseph Smith ser syn af, 269  
 Moses, Elias og profeten Elias viser sig i, xvii, 15, 103, 305-307, 548  
 opførelsen af, xvi-xvii, 14-15, 269-270, 279, 289, 409, 411, 445  
 Templet i Nauvoo  
 begavelse udført i, xix, 23, 409-410, 503  
 billeder af, 22, 408, 464, 502  
 dåb for døde udført i, xix, 23, 463-465  
 opførelsen af nyt, 503  
 opførelsen af, xix, 21-23, 271-272, 275, 409-412, 501-503  
 tiende anvendt til at opføre, 271-272  
 ødelæggelsen af det oprindelige, 503  
 Terrestriale rige, 221-222  
 Thompson, Mercy Fielding, 357, 410

Ti stammer, 186, 441  
 Tidernes fylde. Se Uddeling, tidernes fylde  
 Tiende, til templet i Nauvoo, 271-272  
 Tilbedelse, frihed til, 341-344, 441  
 Tilgivelse  
 af andres svagheder, 390-392  
 fra Gud Faderen, 76-77, 393-395, 424-425  
 fra Jesus Kristus, 388-390  
 Joseph og William Smith tilgiver hinanden, 392  
 Joseph Smith tilgiver frafaldent medlem, 387-388  
 Joseph Smith tilgiver William W. Phelps, 392-395  
 leder til samhørighed, 390-392  
 udvis, til alle mennesker, 388-395  
 Se også Barmhjertighed  
*Times and Seasons*, xix, 431-433, 554, 558  
 Titelblad i Mormons Bog, 61-63, 115, 134-135  
 Tjeneste. Se Venskab; Kærlighed; Fattige og trængende  
 Tjære og fjer, Joseph Smith smurt ind i, 225-227  
 Tolv Apostle. Se Apostles Kvorum, De Tolv  
 Traditioner, falske, 261-262  
 Tre vidner, xv, 125-126, 299-300  
 Tro  
 for at arve det celestiale rige, 211, 218-221, 352-353  
 for at blive helbredt, 378  
 for at være medlem af Kirken, 153  
 kommer af at høre Guds ord, 381 og bøn, 130  
 og åndelige gaver, 118  
 på Jesus Kristus, 49-50, 153, 450  
 udhold prøvelser med, 176-177, 228-229, 233, 349, 368, 370-373  
 Trosartiklerne, 433, 440-441  
 Trykning af Mormons Bog, xv, 9, 135  
 Trængende. Se Fattige og trængende  
 Tungemålgaven, 378-380  
 Tusindårsriget, 253-255  
 Tyfus, Joseph Smith får, xiii, 3  
 Tyler, Daniel, 321  
 Tyskland, Orson Hydes mission til, 326

## U

Uddannelse, Joseph Smith, 3-4, 29, 259-260, 542-545  
 Uddeling, tidernes fylde  
 alle de hellige bidrager til, 506-508  
 alt samlet under ét, 105  
 evangeliets fylde gengivet i, 503-508  
 forberedelse til det andet komme, 504  
 indsamling nødvendig i, 506  
 Joseph Smith bærer nøglerne til, 103, 503, 505-506, 531-532, 538-539, 548  
 Udryddelsesordre, xviii, 347, 438-439  
 Ugudeliges lidelser, 92, 221-222  
 Ukrudtet, lignelsen om hveden og, 296-299  
 Undervisning, Joseph Smiths, 281-282, 289-291, 331-333, 487-489, 494-499, 514-515  
 Urim og Tummim  
 jorden vil blive, 254  
 Joseph Smith, blev frataget, 8, 72  
 oversættelse, brugt til, 8, 61, 63, 72, 116, 436-437  
 tre vidner, vist til, xv, 125-126  
 Utilgivelige synd, 77, 466

## V

Van Buren, Martin, xix, 98, 100  
 Venlighed, har stor magt, 423  
 Venskab  
 forener den menneskelige familie, 458-459  
 i modgang, 456-458  
 Joseph Smith et eksempel på, 453-458, 461  
 kirkemedlemmer viser, 459-461  
 Willard Richards, 455  
 Se også Kærlighed  
 Verdensomspændende vækst af Kirken, 106, 136, 141-143, 153-154, 297-300, 326, 360-361, 439-440  
 Vermont. Se Sharon, Vermont  
 Vidner. Se Otte vidner; Tre vidner  
 Vidnesbyrd  
 Joseph Smith beseglede, med blod, 531-534

om det første syn er afgørende,  
540-542  
søg muligheder for at bære, 331-333  
tro kommer ved at høre, 381  
Vintræet og grenene, lignelsen om, 162  
Visdomsordet, 260  
Vod kastet i søen, lignelsen om, 299

**W**

Washington, D.C., xix, 98, 235  
Wentworth, John, 433  
Wentworth-brevet, xix, 433-441  
Whitlock, Harvey, 76  
Whitmer, David, 17, 116, 125-126,  
136, 320, 478  
Whitmer, Peter, jun., 136, 149  
Whitmer, Peter, sen., xv, 9, 116, 136  
Whitney, Elizabeth Ann, 159, 331, 427,  
446  
Whitney, Newel K.  
begavelse, modtager, 410  
bor hos Joseph, 427  
dagbogsindførsel om, 453, 456-457  
fest holdt hjemme hos, 459  
giver Joseph Smith en velsignelse,  
237  
Joseph bor hos, 159, 245  
møder Joseph, 157-159  
rejser med Joseph, 237, 331  
*Se også* Newel K. Whitneys butik  
Wight, Lyman, 285, 348, 358  
Williams, Frederick G., xvi, 26, 260,  
269  
Woodruff, Wilford, xi, 280, 375-377

**Y**

Ydmyghed  
behandl andre med, 341  
de hellige bør have, 317  
Joseph Smith viste, 8, 71-72  
ledere bør have, 282-284  
omvendelse, nødvendig med, 71-77,  
393  
undervis i evangeliet med, 328-329  
Young, Brigham  
begavelse, modtager, 23, 410  
begavelse, udfører, 23, 410, 503  
i Zions hær, 280  
Illinois, leder de hellige til, 19, 367  
Joseph Smith, lignede, 537  
Joseph Smith, opretholdt, 314

levende orakler, undervist om,  
196-197  
missioner til England, 315-316, 326  
og *History of the Church*, 557-558  
præsident, Kirkens, 537  
på helbredelsens dag, 375  
så Joseph Smith i et syn, 98  
templet i Kirtland, arbejder på, 270

**Z**

Zion  
bliver forløst, 183-184  
i Jackson County, Missouri, xv, 12,  
16-17, 149, 181-184, 235  
medlemmers ansvar for, 143-144,  
149, 184-186  
opbygningen af, 181-186, 506-508  
på det amerikanske kontinent,  
186-187, 441  
*Se også* Bjerg, Zions, befriere på  
Zions hær  
forsyninger til de hellige i Missouri,  
xvii, 445  
helbredelse af Joseph og Hyrum  
Smith under, 481-483  
lederes oplæring under, 17, 280,  
284-286  
march, xvii, 17, 279-280, 284-286  
opløsningen af, xvii, 280

**Æ**

Ægtefælle. *Se* Ægteskab, evigt  
Ægtemand, 477-478. *Se også* Ægteskab,  
evigt  
Ægteskab  
Joseph og Emma Smith, xiv, 7-8, 60  
Joseph Smith sen. og Lucy Mack  
Smith, 1  
Ægteskab, evigt  
celestiale rige, nødvendig for højeste  
grad i, 219, 475-476  
Joseph Smith nedskriver Lære og  
Pagter 132, xx, 23, 475-476  
Joseph Smith undervist i, 475-476  
nye og evigtvarende pagt, xx, 219,  
475-476  
ægtemænd og hustruer elsker hin-  
anden, 477-478  
*Se også* Familien  
Ældste, Joseph Smith ordineret til, 137  
Ærkeengel. *Se* Adam  
Ærlighed, 265, 329, 350, 441

## Å

## Åbenbaring

- antag al, 261-262
- frelse, nødvendig for, 193
- første tilkendegivelse af, 131
- Gud giver til alle, som søger, 40-42, 127-131, 195-196
- Helligånden, modtages gennem, 131
- Joseph Smiths, 191, 245-247, 260
- Kirken vejledt gennem, 193-194
- Kirkens præsident modtager, 194-196, 250
- lydighed nødvendig for, 131
- tag jer i agt for falsk, 194-195
- ånder modtager, 469

Ånd, Elias'. *Se* EliasÅnd, profeten Elias'. *Se* Profeten Elias

## Ånd, profetiens, 193, 380-381

## Åndelige gaver

- alle sidste dages hellige har, 117
- at kunne skelne ånder, 381-384
- helbredelse, 375-378

## Helligåndsgaven nødvendig for, 98-99, 118-122, 379-380

## Joseph Smith havde, 115

## modtages stille, 118-122

## nødvendig i Kirken, 117-118, 120, 436, 440

## profeti, 193, 380-381

## tro og lydighed nødvendig for, 118

## tungemål, 378-380

Ånden. *Se* Helligåndsgaven; Åbenbaring

## Ånder

## evige natur, 207-209

## Gud organiserede, 104

## kunne skelne, 381-384

## modtager åbenbaring, 469

## udvidelse af, 208

## Ånder, onde

## har ingen legemer, 209-211

## kundskab giver magt over, 263

## kunne skelne, 381-384

## kæmper mod Kirken, 368-370

## Åndernes fængsel, 401-402, 405, 469

JESU KRISTI  
KIRKE  
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

